

Giới thiệu Nàng Phi Lười Có Độc

Một bác sĩ trung y tên ôn Noãn, tự ý chế độc, thí nghiệm bỏ mình, xuyên qua thành trường nữ phủ Tướng quân, từ đó không ra cổng trước không bước cổng trong, ngày ngày ở trong viện của mình đọc sách phơi nắng ngồi ăn rồi chờ chết.

Quân Dập Hàn, Vương gia Vương triều Thiên Hữu dung nhan khuynh thiên hạ. Dưới thánh chỉ, nàng vô cùng hài lòng có thể gả cho hắn, chỉ vì chờ hắn chết thừa kế tài sản của hắn chiếm đoạt Vương phủ của hắn, từ đó vô tư sống làm người lười của nàng..

Cùng đón đọc truyện Nàng Phi Lười Có Độc của tác giả Nhị Nguyệt Liễu nhé các bạn.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 1: Phụng Chỉ Thành Hôn

Mùa xuân Tuyên Đức năm thứ ba, Linh quốc và Kim quốc giao chiến, đại thắng, tổng soái của Linh quốc Hàn vương Quân Dập Hàn trên đường truy kích tàn binh Kim quốc trúng mai phục, bị thương nặng dẫn đến bệnh tình nguy kịch. Thái hậu niệm tình Hàn vương có công với nước bị thương lại không có con nối dõi, đặc biệt tứ hôn trường nữ Ôn Noãn phủ tướng quân làm phi, một là xung hi thứ nữa là lưu lại huyết mạch (sinh con).

Phủ tướng quân, tiểu nha hoàn Minh Mai khuôn mặt vô cùng lo lắng nâng váy xông vào trong sân nhỏ yên tĩnh nhất trong phủ, thở gấp nói: “Tiểu, tiểu thư, không, không xong.”

“Đến, uống một ngụm trà thuận thuận khí.”

Ôn Noãn thân mình mềm mại lười biếng nằm trên ghế dựa phơi nắng tiện tay đưa cho nàng ly trà.

Minh Mai tiếp nhận ly trà gấp gấp uống một hơi liền hết sạch, gờ tay áo lên quệt miệng một cái, lập tức vội vàng nói “Tiểu thư, việc lớn không tốt, vừa mới có ý chỉ trong cung đến đây, muốn ban hôn cho người và Hàn vương.”

“A, lại tính kế với ta, thật ra cũng không có gì là hiếm lạ.” Ôn Noãn khoát khoát tay trong giọng nói cũng không thêm để ý, nếu nàng không muốn gả, biện pháp còn nhiều mà, chuyện nhỏ này không đáng làm hỏng đi cảm giác tốt đẹp của nàng lúc này.

“Tiểu thư, đây là chuyện chung thân đại sự của người a?” Minh Mai nhìn tiểu thư trước mắt vẫn thờ ơ thì gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng.

“Cho nên, người gấp gấp như vậy làm cái gì?” Khóe mắt Ôn Noãn khẽ trợn lên liếc về phía nàng ta: “Huống chi người không phải nói đây là ý chỉ của thái hậu sao, chẳng lẽ người muốn cho ta kháng chỉ bất tuân?”

“Coi như là kháng chỉ đào hôn cũng tốt hơn so với gả cho Hàn vương.”

“A?” Ôn Noãn rốt cục mở mắt ra tràn đầy hứng thú nhìn về mặt tức giận của Minh Mai “Hàn vương này có đặc tội người sao?”

“Tiểu thư không cần trêu ghẹo Minh Mai, Minh Mai làm sao có thể gặp qua Hàn vương.” Trên mặt Minh Mai tràn đầy oán giận, tiếp theo cắn răng hung hăng giậm chân một cái nói: “Mặc dù Hàn vương là mỹ nam nổi tiếng thiên hạ lại mới vừa đánh thắng trận, nhưng hắn trúng mai phục của kẻ địch bị trọng thương, ngày ngày không ngừng nôn ra máu, ngay cả các ngự y trong cung đều bó tay toàn tập. Người sắp chết cho dù có mỹ mạo đến đâu thì cũng vô dụng, nếu tiểu thư gả đi, chẳng khác nào sẽ thành quả phụ hay sao?”

“Ý của người là...” Ôn Noãn từ từ ngồi dậy hai mắt híp lại “Hắn sắp chết?”

“Đúng vậy, cho nên tiểu thư mau chạy đi, Minh Mai phải đi thu dọn đồ đạc ngay cho người mới được.” Minh Mai thấy tiểu thư nhà mình rốt cục cũng lâm vào suy nghĩ, vội vàng nắm quyền nói ra.

“Trốn?” Ôn Noãn liếc mắt nhìn nàng “Một mối hôn sự tốt như vậy bỏn tiểu thư không biết đốt bao nhiêu hương cầu xin ông trời mới được vì sao phải trốn?”

Minh Mai trừng to mắt nhìn tiểu thư nhà mình một lần nữa lại nằm xuống ngủ tiếp, nhìn đáng và không thêm đếm xỉa tới kia đầu óc trong nháy mắt lập tức đưa ra kết luận, tư duy của tiểu thư này... Thật sự là quý thần khó dò!

Mặc dù tính tình của tiểu thư thay đổi hơi lớn, nàng cũng đã thích ứng ba năm, nhưng vẫn không cách nào đuổi kịp tiết tấu của tiểu thư, nàng thật sự không xứng làm nha hoàn! Minh Mai khóc không ra nước mắt nhìn tiểu thư đã nằm ngủ say sưa trên ghế ở trong lòng yên lặng kiểm điểm lần thứ 999.

“Nàng thật sự nói như vậy?” Trong vương phủ, trong phòng ánh sáng hơi có vẻ tối tăm, Quân Dập Hàn đứng chấp tay quanh thân lộ ra khí thế lạnh lùng tiếp nhận khăn vuông Bạch Ưng đưa tới lau vết máu đỏ tươi bên môi không đếm xỉa tới mở miệng, ngữ điệu không chút nào phật phồng.

“Vâng”

Đốt hương cầu xin ông trời để bản thân gả cho người sắp chết? A, có ý tứ. Trong đầu nữ nhân này đến tột cùng nghĩ cái gì? Chẳng lẽ thực sự mong muốn chính mình làm quả phụ?

”Bình thường nàng làm những việc gì?” Khó được , hấn nổi lên lòng hiếu kỳ.

”Từ ăn ra chính là ngủ, ngoại trừ ngủ chính là ăn, thuộc hạ chưa bao giờ thấy nàng rời khỏi sân nhỏ của mình.” Bạch Ứng đáp lời lúc này đều có cảm giác thay nàng xấu hổ.

“ . . . Vậy bản vương không phải là cưới một đầu heo sao?” Quân Dập Hân ý tứ hàm xúc khác cười cười, dưới ánh sáng âm đạm ý cười sâu kín của hấn lại sinh ra vài phần mỉa mai hoặc “Chỉ cần không gây sự với bản vương, vậy coi như vương phủ nuôi thêm một đầu heo mà thôi, không có gì đáng ngại.”

Trong nháy mắt, đã tới ngày thành thân. Ôn Noãn còn đang trong giấc mộng liên tục tiếp bị kéo ra khỏi chăn rửa mặt chải đầu trang điểm và ngồi đợi, giăng co vài canh giờ rốt cục cũng lên kiệu hoa.

Rất tốt, tiếp tục ngủ.

”Tiểu thư, tỉnh, tiểu thư, tỉnh.” Minh Mai lo lắng kêu ở bên tai Ôn Noãn, mới vừa rồi tân lang đã đá cửa kiệu, kết quả tân nương vẫn còn ở bên trong ngày to ngủ, dưới con mắt bao người, đây quả thực là muốn bức người phát điên mà.

”Tiểu thư, đắc tội.” Minh Mai dùng sức ở trên cánh tay nâng nhéo một cái thực mạnh.

”Ui.” Ôn Noãn đau hít vào một hơi, tiếp theo hỏi một câu làm cho Minh Mai thiếu chút nữa phát điên : “Đã đến giờ ăn cơm rồi sao?”

”Tiểu thư, bái đường xong rồi ăn sau có được không? Hiện tại vương gia còn đang chờ người ngoài kiệu để bái đường, người mau chút tỉnh táo lại a.”

”Bái đường?” Ôn Noãn che miệng ngáp một cái, lập tức nhìn khăn voan lác lư trước mắt trong nháy mắt lập tức run sợ, đúng vậy, hôm nay chính là ngày đại hi của nàng, cũng chính là bước ngoặt trọng đại trong cuộc sống của nàng, chính là cánh cửa lớn trong cuộc sống hạnh phúc lý tưởng sau này của nàng, ngàn vạn lần không thể làm hỏng .

Tỉnh thần thành linh chấn động, Ôn Noãn khom người đi ra khỏi cửa kiệu, bên cạnh bà mỗi không ngừng lau mồ hôi thờ phào nhẹ nhõm vội vàng tiến lên nâng đỡ.

Quân Dập Hân nhìn tân nương từ chân thành đi tới , hơi lạnh đầy mắt khẽ hiện lên tia vui vẻ từ trong sâu thẳm, lập tức yêu cầu người hầu đỡ thân thể mới có thể miễn cưỡng đứng yên không quơ quơ nữa, hung hăng ho khan khụ, khụ thân thể như lá thu rụng bay theo gió không ngừng lác lư.

Ôn Noãn xuyên qua khăn voan nhìn nửa đoạn thân thể phía dưới đang lung lay sắp đổ trong lòng liền vui mừng, bước chân lười nhác trong nháy mắt tăng nhanh vài phần.

”Hoàng thượng giá lâm” Thanh âm bén nhọn của thái giám truyền khắp toàn bộ hi đường.

”Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.” Mọi người vội vàng quỳ lạy hành lễ.

”Chúng ái khanh bình thân, hôm nay không cần đa lễ.” Một nam tử tuấn mỹ trong bộ áo bào màu vàng sáng đi vào hi đường, lúc hấn cất bước áo bào lay động phát qua Ôn Noãn đang mặc giá y đỏ thẫm, hồng hoàng giao thoa, một thoáng tươi đẹp có chút chói mắt.

”Thần phụ tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.” Tầm mắt Ôn Noãn chạm đến ánh sáng vàng kia , cúi người yêu kiều hành lễ, tiếng nói nhu nhuyễn lộ ra tư lười biếng ở hỷ đường đang cực kỳ yên tĩnh. Mặc dù nàng khinh bỉ những thứ lễ tiết rườm rà, nhưng đang ở triều đại này, lại không thể không đếm xỉa đến những lễ tiết như vậy.

Bước chân đang nâng lên của Quân Hạo Thiên khẽ dừng lại, đầy mắt thâm trầm như có sóng lớn bắt đầu khởi động thẳng tắp nhìn chằm chằm khăn voan đỏ trước mắt, một cơn gió nhẹ thổi qua, vạt áo vàng sáng của hấn cùng giá y đỏ thẫm của nàng nhẹ nhàng dây dưa.

Đầu ngón tay rú xuống ở bên người khẽ nhúc nhích, tay không tự chủ được nâng lên, nhưng cuối cùng vẫn hừ hừ đỡ nàng dậy , khóe môi vui vẻ nói : “Bình thân.”

”Thần đệ tham kiến hoàng huynh.” Quân Dập Hân được Bạch Ứng dìu đỡ tiến lên liền khom lưng hành lễ, hấn này vừa động lại lông mày căng thẳng, cúi đầu giống như có tiếng rền ì ì từ cô hống truyền đến, cái trán rỉ ra tầng mồ hôi mịn.

”Đệ là đệ đệ của ta trong lúc này cần gì đa lễ.” Quân Hạo Thiên đưa tay nâng hấn đứng dậy, đầu ngón tay lại giống như trong lúc lơ đãng xẹt qua tay hấn.

Đôi mắt Quân Dập Hân khẽ sụp xuống, khí nhược như tờ nói “Tạ hoàng huynh, hôm nay hoàng huynh có thể đích thân tới hôn lễ của thần đệ, thật là khiến thần đệ cảm thấy vinh hạnh bội phần, hoàng huynh xin mời ngồi.”

Mọi thứ đã sẵn sàng, lễ quan hô to

”Nhất bách thiên địa”

”Nhị bách Hoàng thượng”

”Phu thê giao bách...”

”Khụ khụ. . . Phốc” Lời của lễ quan còn chưa dứt đột nhiên Quân Dập Hàn lại phun ra ngụm máu tươi lớn cắt đứt, ngay sau đó hai mắt hắn trợn ngược, trực tiếp ngất đi.

Ôn Noãn mừng rỡ! Đây là sắp chết sao?

Hoàng cung

”Như thế nào?” Trên long ý, tay Quân Hạo Thiên nâng nắp ly trà khuê nhẹ lá trà đang trôi lơ lửng trong ly.

”Hồi hoàng thượng, vương gia hân. . . Chỉ sợ không còn nhiều thời gian.” Ngự y tâm thần khẩn trương khom người trả lời.

Hơi nóng trong chén lượn lờ che đầy mắt sắc của hắn, một hồi lâu, hắn ngược mắt nhìn bầu trời bao la hơi có vẻ tối tăm phía ngoài cửa sổ, thời gian im lặng trôi qua thật lâu, mồ hôi trên lưng ngự y sớm đã ướt đẫm một mảnh, rốt cục đến lúc sắp chịu không nổi nữa, hắn mới trầm thấp mà uy nghiêm chậm rãi mở miệng “Hắn là hoàng đệ của trẫm, là hoàng đệ cùng mẫu với trẫm.”

Ý tứ, không cần nói cũng biết!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 2: Muốn Cự Tuyệt Lại Ra Về Mời Chào

”Như thế nào? Chưa chết?” Ôn Noãn đã sớm đuổi nha hoàn mà ma ma trong tân phòng ra ngoài, phái Minh Nhi đi hỏi thăm tình huống của Dập Hàn.

”Sắp.” Đón lấy đáng về đầy mong đợi của tiểu thư nhà mình, Minh Nhi thức giận nói.

”Thật sự quá tốt.” Ôn Noãn dùng quyền đánh một chưởng, giọng nói hưng phấn khó nén.

”Tiểu thư, người sắp chết là phu quân của tiểu thư.” Minh Nhi về mặt đen sì nhắc nhở.

”Cái này còn cần em nhắc?” Tròng mắt Ôn Noãn híp lại lộ ra mấy phần gian trá狡 hoạt, “Chính bởi vì hắn là phu quân của ta cho nên ta mới ước gì hắn sớm chết.”

Quân Dập Hàn được Bạch Ứng “Đỡ” tới bên ngoài tân phòng trùng hợp nghe được bàn luận kinh hãi thế tục này, sắc mặt trầm xuống, mắt lạnh thần nhiên nghiêng sang, Bạch Ứng đỡ bên cạnh hắn cúi đầu thấp xuống, hắn không nghe thấy, thật sự không nghe thấy gì.

”Khụ khụ.”

Tiếng ho khan thâm thiết như muốn ho đến phỉ cũng ra ngoài vang lên ngoài cửa, Ôn Noãn đang đắm chìm trong vui sướng cả kinh, nghi ngờ nói: “Không phải sắp chết rồi sao, vì sao lại tới? Chẳng lẽ hồi quang phản chiếu?”

(*) Hồi quang phản chiếu: Một số người bệnh trạng thái nặng, bệnh lâu ngày, cơ thể quá suy yếu đột nhiên tinh thần tỉnh táo, thân thể tự nhiên khỏe mạnh, hoặc nói cười sáng khoái, muốn ăn uống, gò má đỏ là dấu hiệu chính khí muốn thoát, bệnh tình nguy hiểm, đây là hiện tượng bùng tỉnh trước khi chết. Y học cổ truyền gọi là hiện tượng “Hồi quang phản chiếu” hoặc “Giả thần”. Cũng như ngọn đèn trước khi tắt, ánh lửa tự nhiên rực sáng, hiện tượng người bệnh tự nhiên tỉnh cũng như thế. Thông thường người bệnh rơi vào trường hợp này thì khoảng hai tiếng đồng hồ sau sẽ chết.

Minh Nhi đã vô lực phi nhỏ, tiến lên mấy bước mở cửa ra, Quân Dập Hàn được Bạch Ứng đỡ, bước chân nhẹ hẫng vào tân phòng ngồi xuống bên giường, sau đó nỗ lực giờ tay ý bảo hai người đi xuống.

Cửa bị đóng, bên trong phòng trừ Quân Dập Hàn thỉnh thoảng phát ra tiếng ho khan thì yên lặng đến mức cả cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy. Đáy lòng Ôn Noãn hơi sợ hãi lạnh lẽo xê dịch sang bên cạnh.

Không biết tiếng ho khan ngừng khi nào, bên trong phòng lập tức yên tĩnh, rất tĩnh lặng, vô cùng tĩnh lặng, yên tĩnh đến tiếng hít thở có vẻ nặng nề thỉnh thoảng cách đó không xa cũng biến mất không thấy nữa, bốn phía không gian giống như đóng băng.

Sẽ không chết chứ? Nhanh như vậy đã chết?! Trái tim Ôn Noãn vừa mới vui mừng khôn xiết bỗng toàn thân phát lạnh, vào tân phòng rồi chết, còn chết

bên cạnh nàng, kết quả này không tốt chút nào, làm không tốt nàng sẽ oan uổng “Chôn theo” hấn!

Giờ phút này trong lòng nàng yên lặng tích cực thành kính cầu nguyện hấn tuyệt đối đừng chết, muốn chết đi ra ngoài tùy tiện tìm một chỗ chết, tuyệt đối đừng chết bây giờ.

Sau khi Ôn Noãn cầu nguyện mười lần trong đáy lòng, hai ngón tay thật cẩn thận mân mê dọc theo khăn voan, chậm rãi vén lên, theo động tác của nàng, người bên cạnh rơi vào đáy mắt nàng, mặc dù đang ngồi, nhưng liếc cái có thể nhìn ra hỉ bào dưới chân rất dài, đôi tay đặt trên đùi đẹp như ngọc trau chuốt, ngón tay đều đặn lộ ra da thịt ấm áp sáng bóng, làm cho người ta nhìn không nhìn được mà muốn đi cầm chặt lấy xem có mềm nhũn ấm áp như ngọc không. Đại lưng buộc chặt trên eo lộ ra đường cong vừa đúng, nhiều một phần lộ ra vẻ trắng kiêu, thiếu một phần sẽ lộ ra vẻ nhỏ nhắn mềm mại, đi lên nữa, lồng ngực vạm vỡ giống như có thể chứa vạn vật, trên cổ áo thắt chặt là hầu kết mê người khẽ nhô ra trên cổ.

Nuốt một ngụm nước bọt, Ôn Noãn chậm rãi vén khăn voan lên, đập vào mắt trên chiếc cảm thon là môi mỏng nhợt nhạt khẽ mím càng lộ ra vẻ hấp dẫn, sống mũi cao thẳng như ngọc chạm trở thành, trông mắt cười như không cười như giếng cổ sâu thẳm có thể hút lấy linh hồn người...

Dường như có gì không đúng? Đầu Ôn Noãn hơi bị sắc đẹp mê hoặc chậm chạp xoay chuyển, ngay sau đó cả kinh run tay, khăn voan nhẹ nhàng xẹt qua trước mắt, bóng đỏ cuối cùng, đối diện người nọ dựa nghiêng người vào bên giường, hơi thở thoai thóp vừa vịn đối diện với mình.

Hoảng hốt đi qua, Ôn Noãn lại cảm giác có gì không đúng, mặc dù người này mở to mắt, nhưng con ngươi bất động mí mắt không chớp, còn không cảm thấy hơi thở của hấn... Nàng di chuyển sang bên cạnh hấn, hấn không động tĩnh, nàng di chuyển nữa, hấn vẫn không động tĩnh...

“Chết?” Ôn Noãn nhỏ giọng lầm bầm, thò ngón tay dò xét hơi thở của hấn, nếu thật sự xui xẻo hấn chết trong lúc mấu chốt này, nàng phải nhanh chóng dọn dẹp bọc quần áo chạy trốn mới được.

Ngón tay vừa định dò xét mũi hấn, thân thể người đối diện vừa đứng trượt ngã, trùng hợp đè nàng dưới thân không thể động đậy.

Nàng cũng không muốn bị người chết đè!

“Này! Mau đứng lên.” Ôn Noãn không quan tâm đối phương có nghe thấy tiếng gầm nhẹ không, không ngừng đẩy, muốn đẩy người phía trên xuống, kết quả đẩy hồi lâu, trán toát ra tầng mồ hôi, người phía trên vẫn không nhúc nhích, vững vàng đè trên người nàng.

“Sao nặng vậy?” Nàng hít sâu một hơi đôi tay vừa định chống lên ngực hấn đẩy mạnh hấn ra, kết quả dưới chướng lại truyền đến một chấn động nhẹ, tiếng ho khan dồn nén vang lên trên đỉnh đầu, tiếp đó là giọng nói hơi khàn sau khi ho, mang theo vẻ kinh ngạc vang lên, “Sao phu nhân gấp gáp như vậy?”

“Hả?” Động tác Ôn Noãn cứng đờ về mặt nghi ngờ, đáy lòng lại thờ phào nhẹ nhõm, không chết là tốt rồi không chết là tốt rồi.

“Vi phu đang vận công điều tức, không ngờ phu nhân lại đẩy ngã vi phu, thiếu chút nữa hại vi phu hơi thở rối loạn tẩu hỏa nhập ma. Ngay cả tối nay là đêm tân hôn, phu nhân sốt ruột khó nén, nhưng phu nhân thân là nữ tử cũng nên nhịn chút mới đúng.” Quân Dật Hàn nói mấy câu xong đã thở hồng hộc đầu đầy mồ hôi.

Đẩy ngã? Sốt ruột khó nén?

Rốt cuộc Ôn Noãn hiểu ý tứ của hấn, nhưng vì sao lại nói thế, rõ ràng hấn đè lên người mình đây thế nào cũng đẩy không ra, sao lại biến thành mình đẩy ngã hấn, sốt ruột khó nén?

“Ngươi đứng dậy rời khỏi thân ta rồi nói.” Ôn Noãn lười phải cãi cọ với hấn tức giận nói.

“Vi phu, khụ khụ, không còn hơi sức.” Giọng Quân Dật Hàn yếu đuối giống như liễu thàng ba bay trong gió.

... Được lắm, nàng tiếp tục đẩy!

Vừa muốn dùng lực, kết quả chẳng biết tại sao hai cánh tay đột nhiên tê rần, vốn chống lên lồng ngực hấn khẽ buông ra, trong nháy mắt hấn mạnh mẽ mẽ đè lên người nàng, Ôn Noãn chỉ cảm thấy không khí trong phổi nàng cũng sắp bị hấn đè ép ra ngoài rồi.

“Phu nhân đây là muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào?” Quân Dật Hàn vui đầu trên cổ nàng hơi yếu ớt, phun ra hơi thở ấm áp khẽ phả bên tai nàng, thoáng chốc da thịt nàng khẽ run rẩy, vành tai tròn sáng như ngọc trở nên đỏ tươi ướt át, như trái anh đào chín mọng cho người hái. Con mắt hơi lạnh của hấn dần trở nên tinh mịch.

Mời chào cái đầu nguoi!

Ôn Noãn dùng sức nghiêng đầu tránh né hơi thở ấm áp trên cổ làm người tức giận, trong lòng buồn bực đến hận không thể tung một cước đạp người phía trên xuống, nhưng nàng khẽ động mới phát hiện chân của nàng cũng bị đè nặng vốn không nâng dậy được...

“Phu nhân đây là chấp nhận?” Cánh môi Quân Dật Hàn giống như lơ đãng lướt qua vành tai đỏ tươi của nàng, “Nhọc nhàn” ngẩng đầu lên, nhìn nữ tử xinh đẹp trước mắt nóng giận đến mặt đỏ bừng, vẻ mặt chán nản nói, “Nhưng hiện giờ trong người vi phu bị trọng thương, sợ có lòng nhưng không đủ lực.”

“Đi tìm chết!” Ôn Noãn chỉ cảm thấy cả người bị lừa dối, chân đá lung tung, không biết đá vào chỗ nào, cố sức đạp một cái, mượn sức thân thể, dùng

sức khỏe đảo thân với người phía trên, lật người đè Quân Dập Hàn dưới thân, mà chân nàng đạp phải vật gì đó rơi xuống đất phát ra âm thanh “Loảng xoảng” cực lớn.

“Tiểu thư.”

“Vương gia.”

Giọng gào to “Đi tìm chết” của Ôn Noãn và tiếng vang cực lớn thành công khiến hai người Minh Nhi và Bạch Ứng phá cửa xông vào, nhưng ngay sau đó, bước chân như đóng đinh trên mặt đất, tiếp theo một cúi đầu nhìn đất, một ngẩng đầu nhìn trời, như không có chuyện gì xảy ra lui ra ngoài đóng kỹ cửa lần nữa.

“Tiểu thư nhà người thật mạnh mẽ.” Bạch Ứng reu reo Minh Nhi.

“Vương gia nhà người thật yếu đuối.” Minh Nhi trợn mắt đáp trả.

Bên trong phòng, hai người thu hồi tầm mắt nhìn ra cửa, Quân Dập Hàn nhìn Ôn Noãn đè trên người, giọng nói bất đắc dĩ, “Nếu phu nhân thật sự muốn vậy, phu nhân tốn nhiều sức chút, vì phu chắc hẳn vẫn có thể thỏa mãn phu nhân.”

... Tồn sức cho người đi chết! Trái tim Ôn Noãn rít gào như vạn mã bồn đằng *.

(*) vạn mã bồn đằng: muôn ngựa rong ruổi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 3: Quả Thật Dữ Dội

Tối hôm qua thiếp đi lúc nào, Ôn Noãn đã không nhớ rõ ràng, chỉ nhớ rõ điều duy nhất chính là nam nhân mềm nhũn sắp chết đó chọc giận nàng đến hoa mắt thiếu chút nữa phun ra ba lít máu. Vuốt ve cái trán hơi phình to, nàng quay đầu nhìn sang bên cạnh, không biết nam nhân kia rồi đi lúc nào.

Vừa đứng, tránh khỏi sáng sớm nàng đã thấy nhức đầu.

“Minh Nhi!” Ôn Noãn đứng dậy xoa cổ và eo hơi ê ẩm mở miệng gọi.

“Tiểu thư, người đã tỉnh.” Minh Nhi bụng chậu nước đi vào, thấy động tác của Ôn Noãn thì hai má ửng đỏ, trái tim thầm nói tiểu thư nhà mình bề ngoài lười biếng chứ thật ra rất dữ dội, sáng nay lúc Vương gia đi ra thân thể hình như hơi yếu hơn chút, chắc hẳn tối hôm qua bị tiểu thư giày vò thảm rồi.

“Ôi, tối hôm qua tên khốn kia giày vò chết ta rồi.” Ôn Noãn vừa rửa mặt vừa cau mày rên ra tiếng, trong lòng không khỏi nghi ngờ, rõ ràng là người bệnh sắp chết, cũng không thấy được hẳn có ba năm trăm cân, sao mình đẩy hẳn khỏi người không được?

Minh Nhi há to mồm, mặt nóng bừng lên, lại bị nàng đoán trúng!

“Này, sao mặt của em đỏ vậy? Phát sốt?” Ôn Noãn ngẩng đầu chỉ thấy mặt Minh Nhi đỏ như táo Fuji *, đang định giơ tay lên sờ, Minh Nhi lại “A” kêu to, bụm mặt nhanh chân bỏ chạy, giọng nói theo gió bay tới, “Tiểu thư người mau rửa mặt, Vương gia ở tiền sảnh chờ người dùng bữa sáng.”

(*) Táo Fuji: Hay táo Phú Sĩ là tên gọi của một giống táo đường (táo đỏ) lai được phát hiện và nhân rộng bởi những chuyên gia cây trồng tại trạm nghiên cứu Tohoku, thuộc thị trấn Fujisaki, Aomori, Nhật Bản vào những năm 1930 và được đưa ra thị trường trong năm 1962. Cái tên Phú Sĩ (Fuji) của loại táo không phải đặt để chỉ về núi Phú Sĩ như cách hiểu phổ biến mà nó được đặt theo tên thị trấn Fujisaki (nơi đặt trạm nghiên cứu Tohoku)

Nha đầu này mới sáng sớm phát thần kinh cái gì?

Ôn Noãn ngăn người không để ý đến nàng ấy nữa, thay xong quần áo vấn sơ tóc rồi bước ra khỏi phòng, mặc dù tối hôm qua nam nhân kia chọc nàng giận gần chết, nhưng nàng mới không vì thế mà trốn tránh hẳn làm hỏng đại sự của mình, ngược lại, nàng sẽ nắm chặt khoảng thời gian trước lúc chết của hắn nhanh chóng gây ấn tượng tốt, tranh thủ để cho hắn giao toàn bộ tài sản cho nàng. Nếu không, lỡ đâu óc hắn nóng lên cho người khác hoặc trước khi chết phát điên hiến toàn bộ cho quốc gia, Ôn Noãn nàng sẽ thua thiệt lớn. Chuyện như vậy tuyệt đối không thể xảy ra!

“Vương gia.” Chân nàng vừa mới bước vào tiền sảnh đã nở nụ cười lớn, bước nhanh về phía trước ngồi xuống bên cạnh hắn, giọng nói tràn ngập ân cần, “Tối hôm qua ngủ có ngon giấc không?”

Nàng vừa nói xong, Bạch Ứng vốn đứng bên cạnh Quân Dập Hàn nhỏ giọng bẩm báo sự vụ thân thể run lên chân mày nhíu chặt một chỗ, khóe môi nhếch lên nói, “Bạch Ứng sẽ không quấy rầy Vương gia và Vương phi dùng cơm, lui xuống trước.” Vừa dứt lời thân thể hắn khẽ chuyển bước chân như gió biến mất khỏi tiền sảnh, ngay sau đó xa xa truyền đến tiếng cười như giấm phải cổ con vịt.

Quân Dập Hàn nhìn theo hướng khác sắc mặt trầm xuống, ho khan vài tiếng thật thấp, trên mặt tái nhợt hiện lên nụ cười thần nhiên, “Bổn Vương ngủ rất ngon, còn phu nhân?”

“Đương nhiên là ngủ tương đối tốt.”

“Loảng xoảng”. Ôn Noãn vừa dứt lời, Minh Nhi vừa mới bước vào tiền sảnh trượt chân, mâm trà bưng trong tay thoáng chốc rơi trên mặt đất, ly trà chia năm xẻ bảy.

“Vương gia, Vương phi tha tội, nô tỳ không cố ý, nô tỳ đi pha trà lần nữa.” Minh Nhi nhanh chóng nhặt mảnh vụn của ly trà trên đất cúi đầu nói xong chạy không còn hình bóng trong chớp mắt.

“Sao những người này hôm nay đều quá không bình thường?” Ôn Noãn nghi ngờ không thôi, trước khi nàng tới tiền sảnh trên đường nha hoàn sai vật ai cũng châu đầu ghé tai mặt ửng hồng len lén nhìn nàng thảo luận, nàng vốn cho rằng những hạ nhân này thấy nàng là tần Vương phi thì hiếu kỳ tò mò bất quá thôi, thật sự không để ý gì, nhưng ngay cả Minh Nhi cũng thất thường như vậy, đây hiển nhiên quá không bình thường.

Nàng cúi đầu nhìn quần áo mình, lại soi mặt và chén canh trên bàn, cuối cùng xoay đầu hỏi Quân Dập Hàn bên cạnh, “Hôm nay ta có chỗ nào khác hẳn người bình thường?”

“Dĩ nhiên.” Đáy mắt Quân Dập Hàn có ý cười nhẹ nhàng, giọng trả lời cực kỳ khẳng định.

“Thật?” Trong giọng Ôn Noãn không xác định, lại cúi đầu xem xét mình vẫn không phát hiện có vấn đề gì, không khỏi, “Chỗ nào khác thường?”

“Người thường há có thể so sánh với vẻ xinh đẹp của Vương phi.” Chân mày đen thẫm, đôi mắt sáng ngời như sao lại lộ ra vẻ lười toan tính, môi đỏ thắm hơi vênh dưới mũi xinh xắn, làm cho người ta chỉ cảm thấy bên môi nàng lúc nào cũng mỉm cười, da thịt nõn nà tinh tế như phấn lại lộ ra đỏ ửng nhàn nhạt tự nhiên, như hoa đào tháng ba dần nở rộ. Nàng không phải đẹp khuynh tuyệt thiên hạ, nhưng vẻ đẹp của nàng lại khiến người ta nhìn vui vẻ thoải mái buông lỏng trái tim đang lên sung sướng nhẹ nhàng. Đẹp như vậy dĩ nhiên người bình thường không sánh được. Trông mắt cười tươi của Quân Dập Hàn lúc này phản chiếu dung nhan của nàng.

Miệng Ôn Noãn nhếch lên, nam nhân quả nhiên là lời ngon tiếng ngọt từ miệng mà ra, những lời này nghe chút thôi chứ tuyệt đối không thể tin. Mắt nàng thoáng nhìn ngay sau đó phát hiện cháo trước mặt hẳn vẫn không động tới, mở miệng nói: “Cháo sắp lạnh sao còn không ăn?” Vừa mới dứt lời nàng nhướn mày, trong mắt dâng lên vẻ vui mừng, không đợi hẳn mở miệng đã tự tay bưng chén cháo lên rất “Săn sóc” nói: “Ta biết rồi, nhất định do Vương gia ngã bệnh thân thể yếu đuối không thể tự mình ăn, hôm nay ta đã là Vương phi của Vương gia, chăm sóc cuộc sống ăn uống sinh hoạt hàng ngày của Vương gia dĩ nhiên là một phần công việc, nên do ta tới hầu hạ Vương gia dùng cơm thôi. Nào Vương gia há mồm, a.” Nàng vui vẻ mặt mày hơn hờ bưng bưng nói, đồng thời dùng muỗng múc cháo đưa lên môi hẳn.

Nụ cười nơi khóe môi Quân Dập Hàn cứng đờ, ngược mắt nhìn hai người đang ngoài cửa cười mập mờ, sắc mặt hắn đột nhiên trầm xuống, hai người kia rụt đầu lại chạy thẳng ra.

“Sao vậy?” Ôn Noãn theo tầm mắt của hắn không thấy gì cả, lại quay đầu cầm muỗng đưa ra phía trước, “Nào, há mồm, a.”

Ánh mắt lạnh lùng của Quân Dập Hàn nhếch lên, nắm chặt tay khụ khụ hai tiếng che giấu lúng túng, mở miệng nói: “Phu nhân, thật ra vì phu không suy yếu như trong tưởng tượng của nàng, cơm này vẫn có thể tự mình ăn.” Nói xong, hắn đưa tay nhận lấy chén cháo trong tay nàng.

“Không được.” Nàng lại trừng mắt chặn lại, “Vương gia, chúng ta là phu thê, làm thê tử chăm sóc ngài là phải, Vương gia đừng vì giữ mặt mũi nam nhân mà phò trương trước mặt thê tử. Đến đây nào, há mồm.”

“Ta...”

“Ừm.” Quân Dập Hàn vừa định nói gì nữa, Ôn Noãn nhanh tay nhanh mắt nhét cái muỗng vào trong miệng hắn, ngón tay khẽ nâng cằm hắn, một miếng cháo lập tức nuốt vào.

“Thật biết nghe lời.” Nàng nở nụ cười khích lệ, tiếp theo đó lại múc một muỗng đặt lên môi hắn, Quân Dập Hàn vừa định cự tuyệt, nhưng môi vẫn hé mở cuối cùng ăn không được tự nhiên miếng cháo này. Hắn cũng không muốn sự kiện vừa rồi tái diễn thêm một lần nữa. Nữ nhân này rõ ràng... Coi hắn là tiểu hài tử?

Chỉ có điều, chỗ lạnh lẽo nơi đáy lòng lại được miếng cháo của Ôn Noãn xẹt qua dâng lên chút ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 4: Nữ Nhân Giao Chiến

“Mệt quá.” Ôn Noãn trở lại sân nhỏ lập tức gọi Minh Nhi mang sạp mỹ nhân ra, té thẳng trên đó nằm ngay đơ, nếu không phải vì di sản nàng mới chẳng

muốn hầu hạ đại gia hán ăn cơm sống một mồi như vậy, cũng may ăn xong hán gọi Bạch Ứng diu hán vào thư phòng xử lý công vụ, nàng thì “Bất đắc dĩ” giải thoát không cần tiếp tục hầu hạ nịnh hót.

Nhưng nói đi nói lại, cũng sắp là người chết rồi, còn một lòng dốc sức vào công vụ, có cần phải như vậy?

Ôi, khoản hán khi gió gì. Ôn Noãn ngủ mơ mơ màng màng nghĩ hán chuyên cần công vụ cũng tốt, kiếm thêm nhiều tiền một chút lưu làm di sản cho nàng, hán đã chết nàng sẽ thêm hương cảm tạ hán.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ.” Giọng nói mềm mại mơ hồ vang lên bên tai, Ôn Noãn cau mày lật người.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ.” Âm thanh đáng ghét kia còn tiếp tục, giống như con ruồi bay vo ve bên tai rất đáng ghét.

“Các người là ai? Vương phi đang ngủ không nên làm ồn ào người, có chuyện gì đợi người tỉnh.” Minh Nhi đang dọn dẹp trong nhà nhanh chóng bước ra nói nhỏ.

“Chúng ta là mỹ nhân Hoàng thượng ban cho Vương gia, ta là Nhu Nhi, hai người này là Diệu Tổ tỷ tỷ và Từ Nhiều tỷ tỷ. Đến đây muốn thỉnh an Vương phi.” Nhu Nhi nhỏ giọng đáp, nhưng cuối cùng lại khê cất cao giọng nói, “Tỷ tỷ, Nhu Nhi và Diệu Tổ tỷ tỷ, Từ Nhiều tỷ tỷ đến thỉnh an ngài.”

“Đã nói Vương phi đang ngủ không thể quấy nhiễu, người vẫn còn ở đây gọi bậy cái gì.” Minh Nhi hơi tức giận nói.

“Hừ, tân Vương phi thật quá phách lối, ngay cả một nô tỳ cũng điều ngoa cỡ này, thấy chúng ta không hành lễ thì cũng thôi đi, lại còn ác thanh ác khí * như thế, xem ra đúng là thiếu dạy dỗ, hôm nay ta sẽ thay chủ tử người trông trị giáo huấn thích đáng người.” Được gọi tên là Diệu Tổ quét mắt thấy Ôn Noãn vẫn chưa tỉnh, tức giận sau khi nói xong giờ tay định tát Minh Nhi.

(*) ác thanh ác khí: giọng nói tức giận và lời lẽ nặng nề.

“Bốp.” Hai tay Diệu Tổ còn chưa rơi xuống, cổ tay trắng nõn đã bị một cành cây đập trúng, thoáng chốc hiện ra tơ máu màu đỏ tươi chảy ra, đau đến mặt mày nàng co rúm, tức giận trừng mắt về chỗ phát ra cành cây, đã thấy nữ tử vốn ngủ say trên sạp chẳng biết tỉnh dậy từ lúc nào, ngồi nửa người đầu gối hơi cong, khuỷu tay đang đặt trên đầu gối, cành cây đang đóng đưa từng đợt trong tay, đôi mắt lưu lại chút buồn ngủ đang cười lạnh nhìn nàng chăm chăm.

“Vương, Vương phi.” Diệu Tổ che cổ tay co rút đau đớn theo bản năng lùi về sau một bước.

“Ra mắt Vương phi tỷ tỷ.” Nhu Nhi và Từ Nhiều vội vàng cúi người hành lễ.

Ôn Noãn nhàn nhạt nghiêng mắt nhìn hai người, đưa mắt lại nhìn Diệu Tổ, bàn tay cầm cành cây gỗ từng nhịp, “Thay bốn Vương phi dạy dỗ hạ nhân? Muốn tát Minh Nhi của bốn Vương phi?” Ôn Noãn không chút để ý giọng nói còn mang theo chút lười biếng, lại làm cho Diệu Tổ giật nảy mình.

“Coi như nàng ta là tỳ nữ của tỷ tỷ, nhưng hành động càn rỡ như vậy cần dạy dỗ, Diệu Tổ chỉ coi như thay tỷ tỷ phân ưu giải lao *.” Chút hoảng hốt lúc đầu đi qua, Diệu Tổ dần trấn tĩnh lại, khê hát hàm nhin thẳng Ôn Noãn nói.

(*) phân ưu giải lao: chia sẻ lo lắng, giải tỏa mệt mỏi.

“A, nói như thế, muốn bốn Vương phi cảm tạ người?” Ôn Noãn chậm chậm đứng dậy đi tới trước mặt nàng ta, mắt nhìn nữ tử dung mạo xinh đẹp thấp hơn nàng nửa cái đầu, hơi vênh mồi trào phúng.

Vóc người nàng vốn cao gầy, mà vóc người Diệu Tổ nhỏ nhắn, đáng vẽ bề ngễ khí thế này của nàng vừa đứng trước mặt nàng ta, Diệu Tổ chỉ cảm thấy bị cảm giác áp bức đập vào mặt.

“Vi tỷ tỷ phân ưu giải lao là chuyện thuộc bốn phận của muội, tỷ tỷ không cần khách khí.” Diệu Tổ nuốt một ngụm nước miếng, ngẩng đầu đáp, đáng vẽ kia ngược lại như đủ ngưỡng mộ Ôn Noãn.

“Hả?” Ôn Noãn chau mày nhìn nàng ta mà cười rạn rở, cười không ngừng khiến Diệu Tổ tê dại da đầu, lúc nàng mới nghe nàng ung dung nói, “Thật sự là tỷ muội tốt giúp đỡ bốn Vương phi đấy. Người đã vì bốn Vương phi suy nghĩ, sao bốn Vương phi lại phụ ý tốt của người. Đúng lúc, bốn Vương phi định cải tạo viện này, người giúp một tay thật sự quá tốt rồi. A, chuyển toàn bộ hàng cây ở bên này vào trong sân cỏ kia đi, hoa bên kia chuyển qua để cạnh chỗ hàng cây, để hoa trong sân cỏ đó là được rồi, cây không thể mất lá, hoa không thể thiếu cánh hoa, cỏ không thể thiếu cây. Bốn Vương phi rất quý chúng, những việc này hạn cho người làm xong trước lúc mặt trời lặn, không cho phép tìm người khác hỗ trợ, dĩ nhiên, hai vị tỷ muội khác của người thì có thể.” Nói đến đây, nàng quay đầu nhìn về phía hai người khác, hơi kinh ngạc “Ah” nói, “Hai người sao còn cúi người, đây là phương pháp rèn luyện thân thể mới nhất sao? Một mồi không? Có hiệu quả không?”

Nhu Nhi và Từ Nhiều biết đây là Vương phi có ý cảnh cáo bọn họ, nhưng có dạy dỗ của Diệu Tổ ở trước, nàng ta không để cho bọn họ đứng dậy họ nào dám đứng dậy, ngay cả đã sớm đau lưng cũng chỉ có thể cắn răng chống đỡ, lúc này nghe nàng ta hỏi như thế, hai người cũng chỉ có thể phả răng và máu nuốt vào trong nhẹn ở trong lòng có khổ mà không nói được.

Vốn cho rằng tuy tân Vương phi là trưởng nữ phủ Tướng quân được Thái hậu ban gả, nhưng nàng ta ở phủ Tướng quân sống cuộc sống như người tăng hành, đoán chắc tối cũng không được cung chiều, vì không có chỗ dựa nhà mẹ đẻ, mà tối hôm qua chuyện nàng ta không biết thẹn cường chế Vương gia đã sớm truyền khắp Vương phủ, nghĩ đến làm tổn hại Vương gia cũng không chắc được Vương gia vui sướng. Mà mặc dù bọn họ là mỹ nhân Hoàng thượng thượng ban cho Vương gia, địa vị lại không bằng nàng ta, nhưng ở trong Vương phủ thời gian dài, người trong phủ cũng tôn kính, so sánh hai cái, tất

nhiên địa vị của các nàng không hề thua kém địa vị của Vương phi.

Hôm nay ba người vốn muốn cho nàng ta hạ mã uy *, lại không nghĩ rằng ngược lại khéo quá hóa vụng.

(*) hạ mã uy: ra oai phủ đầu, áp đảo tinh thần.

Nhu Nhi và Từ Nhiều ngược lưng đứng dậy, Nhu Nhi dịu dàng nói: “Nếu đã thỉnh an tỳ tỳ, bọn muội muội không quấy rầy tỳ tỳ nghỉ ngơi nữa, đi về trước.”

“Hả?” Ôn Noãn nhếch mày, “Các người là tỳ muội tốt cùng đi, sao không ở lại giúp nàng ta?” Nàng vừa nói ra, Diệu Tổ sắc mặt tái nhợt cũng ngừng đầu nhìn về phía hai người.

Mặt Nhu Nhi và Từ Nhiều đỏ lên, Từ Nhiều cười cười nói: “Từ trước đến nay Diệu Tổ tỳ tỳ tâm tính khá cao, không thích người khác nhúng tay vào việc của tỳ ấy, muội và Nhu Nhi đương nhiên không tiện giúp đỡ.”

“Các người...” Mặt Diệu Tổ tái nhợt giận đến ửng đỏ.

Khỏe môi Ôn Noãn cười nhạt, quả nhiên là tỳ muội tốt. “Được rồi, đi xuống đi, nhớ lần sau tìm bốn Vương phi thì đừng chọn lúc bốn Vương phi ngủ.”

“Vâng.” Hai người cùng nhau cáo lui, lưu lại Diệu Tổ cắn răng nghiền lợi.

“Còn đứng làm gì?” Ôn Noãn liếc xéo Diệu Tổ, “Chẳng lẽ người định tối nay không ngủ làm đến trắng sáng?” Ngay sau đó nàng dặn dò Minh Nhi đang đứng xem kịch vui bên cạnh, “Đi lấy chút bánh ngọt và trà, lấy thêm quyển sách. Hôm nay thời tiết tốt, lần này tình ngủ vừa đúng lúc đọc sách uống chút trà phơi nắng giết thời gian.”

“Dạ, Vương phi.” Minh Nhi vui vẻ trừng mắt nhìn Diệu Tổ tức giận đến toàn thân phát run, chạy nhanh đi chuẩn bị.

Chỗ khúc quanh nơi hành lang, Bạch Ứng đi theo bên cạnh Quân Dập Hàn không nhìn được chắc lưỡi hít hà, “Nhìn dáng dấp thanh tú của tần Vương phi, khí tức rất khôn khéo, không ngờ còn lộ ra khí phách dữ dội như thế, quả nhiên không thể khinh thường nữ nhân từ phủ Tướng quân ra.” Ngay sau đó cười hì hì nói với Quân Dập Hàn, “Vương gia, ngài mặc kệ không quản lý? Cần thận về sau Vương phi này bò trên đầu ngài.”

Quân Dập Hàn rất tùy ý mở miệng, “Bạch Ứng, xem ra gần đây người quá rảnh rồi?”

Bạch Ứng lập tức thu lại nụ cười, thái độ nghiêm chỉnh, tầm mắt hơi lạnh của Quân Dập Hàn một lần nữa nhìn về phía vẻ mặt lười biếng bản lĩnh hải lòng của nữ tử trong viện, giọng trầm thấp mang theo giễu cợt nhàn nhạt, “Đã có người nguyện ý thay bốn Vương ra tay, bốn Vương cũng vui khi việc thành.” Dứt lời thân hình hơi gãy cao ngạo của hắn khẽ chuyển định rời đi thì bị Diệu Tổ đang ngồi chồm hóm trên đất ra sức nhỏ cò nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 5: Trong Vị Chua Có Gai

“Vương gia, ngài cần phải làm chủ cho thiếp thân.” Diệu Tổ nhìn thấy Quân Dập Hàn đang định rời đi, liên tục không ngừng để ý hình tượng lớn tiếng kêu định đứng dậy chạy về phía hắn, lại bởi vì ngồi chồm hóm quá lâu, chân tê rần, vừa chạy hai bước đã té xuống mặt mày xám tro.

Nếu bị nhìn thấy tất nhiên không thể đi, lạnh lẽo trong đáy mắt Quân Dập Hàn lóe lên rồi mất đi, ngay sau đó yếu đuối ho khan một cái, dưới nâng đỡ của Bạch Ứng đi về phía hai người.

Ồ, té thật thảm, Ôn Noãn hả hê bĩu môi, nhưng lúc này ngược mắt thấy Quân Dập Hàn chậm rãi mà đến, nàng vội vàng ném quyển sách và bánh ngọt trên tay xuống, bước nhanh về phía trước đỡ Diệu Tổ, “Sao muội muội lại không cẩn thận như thế, cho dù trong lòng kích động khi thấy Vương gia cũng nên chú ý một chút mới phải, da thịt mịn màng như thế bị trầy xước ra không tốt.”

“Lấy tay bẩn thiêu của người ra, bốt làm bộ làm tịch ở đây.” Diệu Tổ tức giận nhìn Ôn Noãn chằm chằm.

“Chuyện gì xảy ra?” Quân Dập Hàn thở hơi hỗn hển hỏi, giống như đi mấy bước đường này đã tiêu hao hết khí lực của hắn.

“Vương gia.” Khỏe mắt Diệu Tổ lăn xuống mấy giọt nước mắt trong suốt trong nháy mắt, đáng vẻ rất đáng thương ngược đầu nhìn hắn, nàng vốn sắc đẹp thượng thừa, dung mạo kiều diễm, theo lý mà nói thái độ điềm đạm đáng yêu này dễ làm cho lòng người ta sinh ra thương cảm, nhưng bắt đắ dĩ nàng vừa mới bị té, mặt đầy bụi bặm, lúc nào bị giọt lệ kia xẹt qua, trên mặt thoáng qua một khe rãnh tức cười, Ôn Noãn đứng bên cạnh nhìn không nhịn được lại bật cười.

Ánh mắt của mấy người đồng loạt chuyển sang nàng, Diệu Tổ càng thêm hận nghiền răng nghiền lợi, tay ra sức phủi đi bùn đất trên mặt, hận không thể túm một cái vẩy thẳng lên mặt nàng ta.

“Vương gia, Diệu Tổ muội muội vừa té ngã rất nghiêm trọng, muội ấy cũng không nguyện để ta dìu muội ấy đứng lên, chắc chờ Vương gia tự mình đỡ, Vương gia không đỡ muội ấy đứng lên sao?” Ôn Noãn dễ dàng chuyển tiêu điểm lên người Diệu Tổ lần nữa.

Quả nhiên, Diệu Tổ lập tức khôi phục nét mặt vừa thấy đã thương, sợ hãi vươn tay, mang theo tiếng nức nở rất nhỏ, mềm mại kêu: “Vương gai, chân thiếp thân đại khái té sưng đứng lên không nổi, Vương gia có thể...” Nói được nửa câu, sắc mặt nàng đột nhiên thay đổi, nhìn móng tay gãy lìa rí ra tia máu của mình giữa không trung tràn đầy dơ bẩn không chịu nổi, vẻ mặt như gặp ma, tiếng hét chói tai “A”, nhanh chóng giấu tay ra sau lưng, khóc lóc kể lể, “Vương gia, ngài cũng nhìn thấy tay nô tỳ vốn trắng nõn mịn màng giờ bị hủy thành đáng vẻ này, đều do Vương phi làm hại. Thần thiếp vốn có ý tốt đến thỉnh an Vương phi, ai ngờ Vương phi chường mất thần thiếp, để cho thần thiếp tới nhỏ cô, liền tiếp phá hủy đôi tay thần thiếp, Vương gia phải làm chủ thay cho thần thiếp.” Nàng vừa nói xong vừa chống mặt đất đứng lên, hình như chân cũng không sưng, thân thể giống như không có khí lực rồi.

Ôn Noãn nghe nàng ta nói buồn rầu thê thảm như vậy không khỏi bội phục tận đáy lòng, đây mới là nhân tài, làm nũng không thành lập tức chĩa mũi dùi về phía nàng, một kẻ không thành trong nháy mắt tạo thành kẻ mới, thật sự không biết trí óc tốt gấp bao nhiêu lần người bình thường.

“Khụ khụ, Vương phi, nàng giải thích như thế nào?” Quân Dật Hàn “Mạnh mẽ” chống đỡ tinh thần nhìn về phía Ôn Noãn lộ ra vẻ mặt khinh thường nhàn nhạt.

“Rõ ràng Diệu Tổ muội muội nói muốn thay vì thế phân ưu giải lao, vì thế mới đến đương nhiên muốn tạo thành mối quan hệ với bọn tỷ muội, sinh lòng cảm kích với ý tốt của Diệu Tổ muội muội mới để cho muội ấy giúp đỡ chuyển cõ một tay, đám cõ này vì thế lần đầu tiên nhìn thấy đã rất thích, vẫn không cho phép bọn hạ nhân đụng tới. Vốn tính toán tự mình dời đi, nhưng Diệu Tổ muội muội nhiệt tình như thế vì thế sao lại nỡ cự tuyệt, nên mới để muội ấy vất vả phân ưu thay vì thế, cũng không nghĩ tới bây giờ muội muội lại chửi bới vì thế trước mặt Vương gia, thật sự khiến vi thể rất đau lòng, quả nhiên là muội muội ở trong phủ lâu ngày, được Vương gia chiều chuộng, thật lòng thật dạ ma cũ bắt nạt ma mới xem thường vì thế là người mới tới sao?” Về mặt Ôn Noãn đau thương nhìn Diệu Tổ, tiếng nói tiếng khóc không biết bao nhiêu uất ức.

“Không có, Vương gia, thiếp thân không có, là Vương phi xử oan thiếp, Vương gia không được nghe nàng ta nói xằng nói bậy, làm chủ cho thiếp thân.” Diệu Tổ gấp đến mức sắc mặt đỏ bừng, tiến lên hai bước định kéo tay áo Quân Dật Hàn, tay dơ bẩn còn chưa chạm vào y phục của hắn đã bị tròn mắt lạnh lẽo của hắn làm kinh ngạc lui hai bước.

“Tại sao không có?” Ôn Noãn thờ phỉ phò nói, “Minh Nhi và Nhu Nhi Từ Nhiêu trước đây đều ở đây, coi như Minh Nhi là nha hoàn của ta không thể làm chứng, nhưng Nhu Nhi và Từ Nhiêu đi cùng muội, lời hai người bọn họ luôn có thể tin. Nếu Vương gia không tin, vậy cứ gọi các nàng ấy tới hỏi là được.” Nếu nàng dám nói thế tất nhiên không sợ hai người kia lật ngược ba đánh một, trước đây hai người bỏ lại Diệu Tổ, có thể hiển nhiên thấy được thái độ của họ, huống chi, muốn phân ưu giải lao do chính miệng Diệu Tổ nói, chẳng lẽ còn định chống chế sao?

“Ngươi... Ngươi...” Diệu Tổ giận đến nói không ra lời, ngón tay giống như vừa cắm vào trong đất run rẩy chỉ vào mũi Ôn Noãn.

“Vương gia, ngài cần phải làm chủ thay vì thế, cho dù vì thế mới vào phủ, nhưng dù sao cũng đường đường là Vương phi, không thể tùy tiện bị nhóm bạn lâu năm bắt nạt.” Ôn Noãn chớp mắt điềm đạm đáng yêu nhìn Quân Dật Hàn bệnh vẫn đẹp như Tây Thi vừa thấy đã thương.

Tay Bạch Ứng đỡ Quân Dật Hàn đột nhiên run lên, mắt nhìn mũi mũi nhìn xuống ngực không dám nhìn Ôn Noãn nữa, hắn sợ hắn nhìn nữa sẽ không nhịn được phá ra cười, tân Vương phi đúng là nữ nhân có ý tứ. Bỗng nhiên cảm thấy bên người có trận gió lạnh, Bạch Ứng dựng tóc gáy lên, đáng người đứng nghiêm trong nháy mắt.

Bạn lâu năm?

Ba chữ này đúng là trong vị chưa có gái, chỉ có điều cũng nhắc nhở vừa rồi có chuyện hắn xem nhẹ. Hai mắt Quân Dật Hàn mang theo chút chán ghét nhìn về phía Diệu Tổ, trầm giọng mở miệng, “Mặc dù bốn Vương nhận các người nuôi dưỡng trong phủ, nhưng dùng lâu ngày mà quên thân phận của mình, cõ đời này không phải ai cũng có thể làm nữ nhân của bốn Vương, nếu sau này để cho bốn Vương nghe thấy người nào trong các người tự xưng hai chữ ‘thần thiếp’, bốn Vương sẽ ném người đó ra ngoài Vương phủ mặc kệ tự sinh tự diệt. Đã nghe rõ chưa?”

Thân thể Diệu Tổ run lên, vội vàng mở miệng nói: “Thiếp, nô tỳ nghe rõ ràng.”

“Còn thất thần cái gì?”

“Nô tỳ lập tức đi làm việc.” Diệu Tổ vội vàng thức thời đi nhỏ cõ.

Ôn Noãn nhìn nhìn Quân Dật Hàn rồi lại nhìn Diệu Tổ cắn chặt môi dưới trầm thấp khóc sùi ra sức nhỏ cõ, lại hỏi tường lại lời nói vừa rồi của hắn, đó là nói cho nàng nghe? Mặc dù hắn nhận họ nhưng chưa từng chạm vào họ? Nhưng nói cho nàng biết chuyện này để làm gì, nàng sẽ không đi tranh giành tình nhân với những nữ nhân này.

Chỉ có điều, trông mắt Ôn Noãn xoay hai vòng, trên môi lộ ra nụ cười thật to, nếu mấy nữ nhân này không phải nữ nhân của hắn, như vậy không phải vừa vận ít đi ba nữ nhân tranh giành di sản của hắn?

Đây thật sự là chuyện cực tốt!

Ôn Noãn kích động nhiệt huyết sôi trào, sâu sắc cảm thấy Quân Dật Hàn nam nhân này thật sự quá tốt, không tùy tiện ngủ với nữ nhân, không tùy ý gieo giống, hoàn toàn thay nàng tránh thoát phiền phức tranh di sản. Nếu hắn nhanh chóng chết đi nữa, vậy thật sự là phu quân cực tốt!

“Ngươi cảm thấy nàng vì chuyện gì mà hưng phấn như thế?” Bị Ôn Noãn vứt bỏ, mắt lạnh của Quân Dật Hàn ở thế giới bên ngoài như có điều suy nghĩ

hỏi Bạch Ứng

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 6: Không Thích Con Khỉ

“Có lẽ phát hiện Vương gia không phải người đa tình nên sinh lòng vui mừng, không phải nữ nhân từ trước tới giờ đều hy vọng lấy được nam nhân chuyên sủng mình sao? Nghĩ đến chắc Vương phi cũng nên như thế.” Bạch Ứng hơi chần chừ đáp, trong mắt lạnh cũng nghĩ ngờ không hiểu, cảm thấy không thể dùng tâm trạng của nữ nhân bình thường để phán đoán vị tân Vương phi này.

Quân Dập Hàn nghe đáp án của hắn, nhủ mày không cho ý kiến, nhìn Ôn Noãn trước mắt mặt mày hớn hở hai gò má đỏ ửng, chẳng biết tại sao hắn có kích động muốn vứt nàng ra ngoài. Một nữ nhân một lòng mong đợi phu quân mình chết sớm sẽ bởi vì ít đi mấy phụ nhân tranh thủ tình cảm với nàng mà vui mừng như thế? Huống chi nàng bởi vì biết được hắn “Sắp chết” mới tự nguyện gả cho hắn.

Rốt cuộc trong đầu nữ nhân này nghĩ cái gì?

Hàn Vương gia quyền khuynh triều dã mưu lược hơn người lại không nhìn thấu được tâm tư của tiểu nữ nhân trước mắt, điều này khiến cho đáy lòng hắn hơi ừ dột. Ngay sau đó ánh mắt hắn lạnh lẽo, hình như hắn chú ý vị tân Vương phi này của hắn hơi nhiều.

Thu hồi lại ánh mắt đã dừng quá lâu trên nét mặt tươi cười sáng rỡ, Quân Dập Hàn hơi dịch người, Bạch Ứng lập tức làm hết phận sự “Đỡ” hắn thờ ơ rời đi, chỉ lưu lại một mình Ôn Noãn cười đến rục rờ trong gió.

Sau khi Ôn Noãn hoàn hồn trong hưng phấn, thấy Quân Dập Hàn rời đi từ lúc nào mà không để ý, lúc này nàng rất vui vẻ, chỉ muốn vui vẻ ngủ một giấc.

Mà Diệu Tổ ra sức nhỏ cò trong viện lại dùng ánh mắt thâm độc nhìn nàng chằm chằm, hận không thể cầm cả đồng cò trong tay nện toàn bộ lên đầu nàng ta.

Ôn Noãn mãi ngủ không yên, cảm thấy có thứ gì đó thâm trầm giống như rắn độc nhìn mình lạnh cả người, định ngồi dậy nhìn khắp nơi, vừa lúc bắt được ánh mắt âm độc không kịp thu hồi của Diệu Tổ, nhìn sâu cô bị nàng ta nhỏ giống như sinh bệnh chốc đầu, nàng xua tay, “Trở về đi thôi, không cần nhô nữa.”

Thay vì để nàng ta nhìn mình chằm chằm, ảnh hưởng giấc ngủ của mình, còn không bằng để cho nàng ta tránh xa xa, nàng vốn cũng không phải người tính toán chi li, trước đây chẳng qua định cho nàng ta giáo huấn nho nhỏ thôi, huống chi, nàng tiếc sản cò này.

Sau khi Diệu Tổ đi, quả nhiên nàng ngủ một giấc thom ngọt ngào, Minh Nhi mang cơm trưa dựa theo dặn dò của nàng đúng lúc gọi tỉnh nàng. Vốn khi nàng ở trong phủ Tướng quân ba bữa cơm đói nhất định phải ăn, một bữa thì đi nằm ngủ. Nhưng bây giờ nàng phải nỗ lực nắm chặt thời gian gây ấn tượng tốt với Quân Dập Hàn, vì vậy tạm thời vượt qua khó khăn là bắt buộc. Bây giờ tích cực ít ngủ chút, tương lai mới có thể ngủ càng yên tâm hương vị ngọt ngào. Nàng vô cùng hiểu đạo lý này.

“Vương gia còn đang xử lý việc công, nói để Vương phi dùng bữa trước không cần chờ ngài.” Lão quản gia Trần Phúc để nha hoàn dâng đủ món ăn sau đó cung kính nói với Ôn Noãn.

“Vẫn còn làm việc?” Ôn Noãn khẽ gạt đầu cảm thấy chuẩn bị ăn, phu quân mang bệnh như thế còn vất vả làm việc kiếm tiền giúp nàng thật không tệ, xử lý việc công hao tâm tổn lực còn có thể tăng nhanh tốc độ đưa hắn đi gặp Diêm vương, ừ, càng không tệ.

Nhưng món ăn vừa mới đưa lên môi thì nàng bỗng ý thức được, nếu hắn mang bệnh mà vẫn còn cố gắng làm việc, nàng lại ăn thom uống cay từng miếng lớn, hắn sẽ cho rằng nàng không đủ hiền huệ chăm sóc?

Ôn Noãn ngẫm nghĩ cẩn thận lại cảm thấy rất có thể, bây giờ là lúc mấu chốt cần tạo ấn tượng tốt, tuyệt đối không thể phớt lờ. Nghĩ thông suốt điềm này, nàng đặt đĩa xuống, từ từ thở dài.

“Hương vị những món ăn này không hợp khẩu vị Vương phi? Nếu không lão nô đi kêu người làm lại.” Trần quản gia tiến lên hỏi.

“Không phải.” Ôn Noãn thần sắc âm đạm xua tay, “Vương gia thân thể bệnh nặng vẫn lo nghĩ làm việc công, ngay cả thời gian cùng nhau dùng cơm trưa cũng không có, mà ta thân là Vương phi không có việc gì lại thường thức những món ăn ngon này, cái này gọi là ta làm sao có thể ăn lòng. Những thức ăn này mang xuống trước đi, chờ Vương gia hết bận công vụ ta lại dùng cơm với ngài.” Giọng nói của nàng vốn mềm mại, mấy câu này kết hợp với nét mặt của nàng thật sự lộ ra chân tình thâm thiết, có thể tạo ra đáng về hiền thê trước mặt mọi người.

Mấy người nha hoàn sai vặt hầu hạ lộ vẻ mặt xúc động, lão quản gia Trần Phúc càng thêm nước mắt lưng tròng, lão nhìn Quân Dập Hàn lớn lên, tất nhiên hy vọng ngài có thể sống hạnh phúc, lần này thấy tân Vương phi mới lấy sẵn sàng hiền huệ như thế, lão vui mừng từ tận đáy lòng. Lúc này xoay người đi thư phòng, Ôn Noãn thấy mà trái tim hồi hộp.

“Nàng ta thật sự nói vậy?” Sau án thư chân mây ngọn núi của Quân Dập Hàn hơi nhú lại, xác nhận lần nữa với Trần Phúc.

“Đúng vậy.” Khuôn mặt đầy nếp nhăn của lão quản gia dâng lên nụ cười, “Vương gia, coi như ngài không suy tính vì thân thể của mình, cũng nên suy nghĩ vì Vương phi một chút, thân thể Vương phi vốn hơi gầy, nếu dùng cơm không đúng hạn chăm sóc thêm, về sau lúc sinh tiểu Vương gia có thể phải ăn chút đau khổ.”

Sinh tiểu Vương gia?

Bút trong tay Quân Dập Hàn dừng lại, trên giấy Tuyên Thành vừa mới xong nét vẽ cuối cùng. Nhìn nụ cười sáng lạn xinh đẹp trên bức tranh kia, hai mắt sáng như sao cùng khoe môi khẽ nhếch, cánh môi cũng không nhịn được khẽ nâng lên, nhưng khi tầm mắt rơi trên dáng người yếu điệu của nàng thì cánh môi khẽ nhếch, đúng là rất gầy, thật sự không biết cuộc sống ngày ngủ rồi ăn rồi ngủ như heo của nàng rốt cuộc vút thịt đi đâu. Chẳng biết tại sao trong lòng hắn lại mơ hồ sinh ra con tức giận.

Nhìn Quân Dập Hàn được lão quản gia đỡ ra, Ôn Noãn lập tức tiến lên đỡ vai hắn, vui mừng mở miệng gọi: “Vương gia.”

Vốn đáy lòng Quân Dập Hàn đầy tức giận, được nụ cười nhẹ nhàng này gọi, lại như kỳ tích biến mất không thấy ngược lại tạo nên từng cơn sóng êm ái. Nhưng hắn vẫn không phát hiện ra được tâm tình mình lặng lẽ thay đổi, vẫn là sắc mặt hơi thâm trầm nói với Ôn Noãn: “Về sau ăn cơm đúng hạn.”

“Hả?”

“Ăn nhiều một chút.”

“Hả?”

“Bỏn Vương không thích con khi.”

“Hả?” Hai mắt Ôn Noãn tỏa ra ngôi sao nhỏ nhìn hắn, lại quay đầu liếc nhìn quản gia, lại thấy lão quản gia cười tít mắt ngoác tất cả mọi người lui ra, trong lúc nhất thời cả sảnh trước chỉ còn lại hai người bọn họ.

“Nàng hết nhìn đồng tới nhìn tây làm cái gì, có cần thận nghe bỏn Vương nói chuyện không?” Hắn hơi buồn bực.

“Đến ngay đây.” Ôn Noãn khẳng định gật đầu, chỉ có điều khoảng cách nội dung trước sau chênh lệch hơi quá lớn, nàng lý giải hơi mất công. Tròng mắt nàng híp lại, xuyên suốt lại mấy câu nói đó trong đầu, bỗng nhiên cặp mắt tròn lên, hắn đây là đang chê nàng gầy giống như khi, để cho nàng ăn nhiều béo lên chút?

Vóc người của nàng là tiêu chuẩn của thế kỷ hai mươi mốt, rất nhiều người ngày ngày la hét giảm cân cầu xin còn không được, lại bị hắn ghét bỏ? Rốt cuộc nam nhân này có mắt thẩm mỹ không? Ôn Noãn hoài nghi nhìn Quân Dập Hàn bên cạnh ước chừng cao hơn nàng một cái đầu, vừa đúng lúc chạm phải ánh mắt hắn đang rơi lên người mình, trong lòng nàng thầm nói không tốt.

Quả nhiên, giọng nói như bá vương của Quân Dập Hàn lần nữa truyền tới bên tai: “Nàng đây là nghi ngờ lời bỏn Vương nói?”

“Không có.” Ôn Noãn kiên quyết lắc đầu, cũng tỏ rõ thái độ, “Làm thế tử nhất định ghi nhớ lời Vương gia trong lòng. Vương gia, đồ ăn lạnh sẽ không tốt, chúng ta dùng bữa trước đi, ăn nhiều rau cải có lợi cho thân thể khỏe mạnh.” Nàng cầm đĩa nhanh chóng gấp rau cải đưa lên môi hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 7: Sao Còn Chưa Chết Đi

Lần đầu tiên được Ôn Noãn đút cơm, Quân Dập Hàn hơi lúng túng, nhưng lần thứ hai đút cơm hắn đã có vẻ bình tĩnh ung dung, hơn nữa chủ động nói cho Ôn Noãn biết hắn muốn ăn cái gì, bởi vì hắn phát hiện một quy luật, phàm là món đồ gì đưa tới miệng hắn mà hắn không ăn, nàng đều thuận tay nhét vào miệng mình, sau đó sẽ gấp thức ăn cho hắn.

Vì vậy

“Thịt bò kho tàu.”

Thịt bò được đưa tới cạnh môi hắn, “Chất thịt không đủ nhẵn nhụi, không ăn.”

Ôn Noãn há mồm ăn hết.

“Tôm pha lê.”

“Màu sắc không đủ trong suốt, không ăn.”

Ôn Noãn ăn hết.

“Gà tuyệt ngọc.”

“Độ lửa không đủ, không ăn.”

...

Ôn Noãn cảm giác bản thân mình đời này và đời trước đến giờ đã gặp phải người trước mắt là người kén ăn nhất, đây quả thật đến cảnh giới thần nhân, chỉ liếc mắt đã có thể nhìn ra những thức ăn này còn thiếu sót, quả thật là hạng người cao quý ngậm thìa vàng từ lúc sinh ra, nếu không làm Vương gia thì làm người sành ăn tuyệt đối không thành vấn đề.

Nhìn đồ ăn đầy bàn hoàn toàn bị tiêu diệt gần như không còn, Ôn Noãn xoay bụng như bụng bầu ba tháng, hít sâu một hơi hỏi Quân Dập Hàn bên cạnh, “Vương gia, ngài ăn no chưa?”

“Ừ, lui đi.” Khóe mắt hắn nghiêng qua bụng nàng hơi lộ ra tỏ vẻ hài lòng.

Phù, cảm ơn trời đất, cuối cùng không ăn, ăn tiếp nữa nàng không phải no chết không thể. Vốn nàng tiện thể, hắn không ăn nàng vừa đúng thuận tay ăn hết, vừa giải quyết vấn đề bụng nàng vừa tiết kiệm thời gian. Kết quả đến cuối cùng nàng ăn được no bụng bảy tám phần không muốn ăn nữa, ném phần còn lại của món ăn vào đĩa, ánh mắt hơi lạnh của hắn quét tới, “Nàng ghét bỏ bốn Vương?”

Những lời này bao hàm ý nghĩa thực sự quá rộng rãi mạnh mẽ, thế cho nên nàng không hề đấu tranh lựa chọn tiếp tục ăn thức ăn hắn ghét bỏ... Cho đến khi hắn ăn no mới thôi!

Đều do quá lười gây họa... Thật là tự bê đá đập chân mình. Ôn Noãn lăn qua lộn lại trên giường no không ngủ được, lòng chua xót làm tổng kết.

Bên này Ôn Noãn no không ngủ được, bên kia Diệu Tổ trở về phòng sửa sang lại từ đầu đến chân rồi gọi đại phu tới quán thuốc trên đầu ngón tay, sau đó tức giận hầm hầm chạy đi tìm Nhu Nhi và Tử Nhiều tính sổ, mà khi nàng nhìn thấy hai người đang vô cùng nhàn rồi thường trà đánh cờ thì càng thêm giận đến nổi trợn mắt.

“Ah, Diệu Tổ tỷ tỷ, nhanh như vậy đã làm xong rồi hả?” Nhu Nhi thấy nàng ta tới cười đứng dậy gọi.

Diệu Tổ vài bước đi đến ném quân cờ trên bàn, quân cờ trắng đen lộn xộn thoáng chốc lăn đầy đất, hon nữa trở tay tát mạnh một cái lên mặt Nhu Nhi, chỉ về phía mũi nàng lạnh lùng mắng to: “Tiện nhân, ném ta xuống một thân một mình chịu nhục, lại chạy tới đây đánh cờ, đúng là có nhả hứng, hả?”

“Diệu Tổ, tỷ làm gì vậy, giữa tỷ muội cần gì phải tức giận như thế, có lời gì nói thôi là được.” Chân mày nhỏ nhắn của Tử Nhiều khẽ nhíu lại, đứng dậy khuyên nhủ.

“Tỷ muội, các người còn xem ta là tỷ muội?” Diệu Tổ trở tay, một cái tát vung về phía mặt Tử Nhiều.

“Diệu Tổ, tỷ đừng quá phận.” Tử Nhiều giữ chặt cổ tay nàng ta hất mạnh ra.

“Quá đáng, rốt cuộc là người nào quá đáng? Ba người cùng đi, một thân một mình Diệu Tổ ta lưu lại chịu nhục, mà hai người các người lại không đi tìm Vương gia làm chủ cho ta, ngược lại ở đây thân nhiên đánh cờ, dám nói ta quá mức?” Diệu Tổ cười lạnh, nói xong cắn răng nghiêng lợi.

“Diệu Tổ tỷ tỷ, tỷ hiểu lầm.” Nhu Nhi che mặt sưng đỏ, cúi đầu khóc sụt sùi, lưng ta lưng túng mở miệng.

“Người còn dám nói?” Diệu Tổ hung hăng trừng mắt, Nhu Nhi bị sợ đến người run rẩy lui về phía sau hai bước, đầu cúi thấp xuống không dám lên tiếng.

“Nàng ta không dám nói ta dám nói.” Tử Nhiều lạnh lùng nhìn Diệu Tổ đỏ mặt dưới con thịnh nộ, nhàn nhạt phun ra hai chữ “Ngu xuẩn.”

“Người nói cái gì?” Diệu Tổ giận đến cả người run rẩy.

“Thế nào? Nói người ngu xuẩn người còn không chịu phục?” Tử Nhiều nhặt quân cờ lên khẽ vuốt trong tay, hừ lạnh nói, “Vốn chúng ta đi chuyến này nhằm thăm dò thực chất tân Vương phi, mà người lại dưới tình thế không rõ ràng đã khó dẫn nổi muốn biểu thị công khai địa vị của mình, phải biết, ngay cả Diệu Tổ người ở trong phủ này lâu, thân phận của người vẫn chỉ là mỹ nhân Hoàng thượng ban cho Vương gia mà thôi, huống chi, người còn hoàn toàn chưa leo được lên giường Vương gia, ngay cả là nữ nhân của ngài cũng không thể tính. Còn nữa, người cho rằng lúc ấy Vương phi thật sự tốt bụng lưu lại chúng ta giúp người một tay? Nếu chúng ta thật sự lưu lại, sợ rằng sự việc không dừng lại như vậy, đến lúc đó chỉ biết ba người cùng nhau chịu tội nhiều hơn. Cuối cùng...” Giọng của Tử Nhiều trở nên cực kỳ giễu cợt, “Người cho rằng chỉ bằng thân phận của chúng ta được Vương gia coi như người trong suốt rảnh rỗi nuôi dưỡng trong phủ, Vương gia sẽ vì người mà gây sự với tân Vương phi? Huống chi,” nàng cười lạnh, “Không phải người tự mình khiến Vương gia vì người làm chủ sao, kết quả như thế nào?”

Mặc dù nàng ta nói lời này vô cùng không khách khí, nhưng mặt lúc xanh lúc đen của Diệu Tổ cuối cùng chìm xuống, siết chặt hai nắm tay, đầu ngón tay bị thương mới vừa được băng bó kỹ nứt ra, đau đớn xuyên thẳng vào tận đáy lòng, nhưng hình như nàng không cảm thấy, cặp mắt tràn ngập oán độc nhìn ra hướng khác ngoài tường cao, trong tiếng nói lộ ra mong đợi nồng đậm: “Sẽ để cho nàng ta tiêu dao chút thời gian, đợi Ngọc Dao trở lại tất nhiên nàng ta sẽ có quả ngon để ăn.”

Từ Nhiều nâng ly trà lên, đuôi mắt khẽ nhú, cười chằm biếm không nói, mà Nhu Nhi vẫn cúi thấp đầu nhìn không ra vẻ mặt.

Ráng chiều tươi đẹp đến, Quân Dập Hàn dieendaanleequaydonn mới từ thư phòng ra, đã thấy Trần tổng quản dẫn đại phu ra khỏi phủ, hắn vốn không cần hỏi đến những chuyện này, nhưng hắn quay đầu nhìn hướng đại phu đi, mở miệng hỏi Trần quản gia vừa tiễn đại phu về: “Trong phủ có người bị bệnh?”

“Bẩm Vương gia, lão nô đang định bẩm báo chuyện này, Vương phi bị bệnh.”

“Bị bệnh? Bệnh gì?” Buổi trưa còn tốt đẹp, mới nửa ngày đã ngã bệnh, thể chất này thật sự còn không bằng heo.

“Đại phu nói bỏ ăn, kê phương thuốc giúp tiêu hóa, bọn hạ nhân đang sắc thuốc cho Vương phi, Vương gia có muốn đi xem Vương phi một chút không?”

“Vương gia, sao ngài lại đứng bên ngoài, đang chờ vi thể tới hầu hạ ngài dùng cơm?” Lão quản gia vừa dứt lời, Ôn Noãn mang theo khuôn mặt tươi cười bước chân nhẹ hẫng vòng qua hành lang đi đến trước hai người.

“Không phải nàng bị bệnh à, sao còn không nghỉ ngơi cho tốt mà chạy loạn tới đây?” Quân Dập Hàn nhìn sắc mặt nàng hơi trắng bệch, chân mày ngọn núi hơi nhú.

“Mấy viên ba đậu có thể giải quyết vấn đề tính là bệnh gì.” Ôn Noãn nói chẳng hề để ý, vừa mới dứt lời lại thấy Quân Dập Hàn sầm mặt, nàng lập tức nói sang chuyện khác, “Vương gia đói bụng không, hay là vào dùng cơm trước.”

“Nàng cả ngày trừ ăn ra còn biết cái gì?” Quân Dập Hàn lạnh lẽo nhìn nàng, “Trở về nằm nghỉ cho tốt.” Ngay sau đó nói với Trần quản gia, “Đi mời đại phu kiểm tra thêm cho Vương phi, tiện thể kiểm tra đầu óc Vương phi một chút.”

Hừ, đây là ý gì?

Tay Ôn Noãn định đưa ra đỡ Quân Dập Hàn cứng đờ, hai mắt hơi đăm đăm nhìn hắn, cái gì gọi là nàng cả ngày chỉ biết ăn? Còn để đại phu kiểm tra đầu óc cho nàng, đây là mắng nàng đầu óc có bệnh trá hình?

Nam nhân sắp chết này thật sự coi có ý tốt làm gan con lừa! Nếu không phải coi trọng di sản của hắn, thật sự coi nàng như ăn no rồi việc không có việc gì làm chạy tới hầu hạ hắn, để cho hắn coi khinh bà mẹ nó?

Sao hắn còn không chết đi!

Ôn Noãn hít sâu một hơi, thu tay về nắm chặt thành quyền trong tay áo, đè nén tức giận nơi đáy lòng, trên mặt vẫn duy trì nụ cười mềm mại sẵn sốc nói: “Vay vi thể về trước nghỉ lại, Vương gia ngàn vạn lần không được bởi vì việc công mà quên ăn quên nghỉ, bảo trọng thân thể thật tốt, ngày mai vi thể lại đến hầu hạ Vương gia.” Nghiêng đầu nói với Trần Phúc ở bên cạnh, “Trần quản gia, làm phiền lão thay bản phi chiếu cố Vương gia nhiều hơn rồi.”

“Vương phi khách khí, chăm sóc Vương gia là bổn phận của lão nô, lão nô không dám chậm trễ.” Trần Phúc cung kính trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 8: Động Xuân Tâm

Nhìn bóng dáng mảnh mai biến mất nơi khúc quanh, bên môi Quân Dập Hàn nhếch lên nụ cười ý vị sâu xa. Không trung vang lên mấy tiếng “Gù gù”, một con chim bồ câu toàn thân trắng như tuyết vỗ vợi cánh đậu trên đầu vai hắn, đưa tay lấy thư nhỏ trong ống thư mờ ra, nụ cười trong mắt hắn càng sâu thẳm. Xem ra thật sự lờ mờ, chỉ có điều không vội, không rõ ràng sẽ có ngày mờ ra, hắn tin tưởng người kia cũng sẽ không đi vô ích, đầu ngón tay vẫn vờ, thư nhỏ lập tức hóa thành làn khói nhẹ tan biến trong gió.

Sau khi trở về phòng, Ôn Noãn xem xét lại rồi ngã đầu đi nằm ngủ, giăng co một buổi chiều, sau khi dựa vào mấy viên ba đậu giải quyết vấn đề, nàng mạnh mẽ chống đỡ thân thể lười biếng đi hầu hạ người nam nhân kia, không ngờ bị ghét bỏ, thôi thôi, dù sao không thể quét sạch ấn tượng tốt chỉ trong một hai ngày, nhìn chiều nay hắn không cần người đỡ cũng có thể đứng, lúc quất nàng thì trung khí mười phần *, có lẽ không thể chết trong chốc lát được. Ngủ một chút, trời đất bao la ngủ lớn nhất, Ôn Noãn cọ cọ trong chăn mềm mại lập tức đã ngủ.

(*) Trung khí trong Đông y chỉ phần khí trong dạ dày có tác dụng tiêu hóa thức ăn. Trung khí mười phần tức là khí lực đầy đủ, khỏe mạnh.

Đợi đến khi nàng tỉnh lại lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ, bên ngoài đã là khoảng không đen kịt, nhìn giường đệm bên cạnh trống không, nàng gọi Minh Nhi hỏi: “Vương gia còn ở thư phòng?”

“Tiểu thư, trước Trần quản gia tới truyền lời, nói thân thể Vương gia khó chịu sợ ảnh hưởng Vương phi nghỉ ngơi, nên vẫn ở sảnh chính, chờ sau khi thân

thể Vương gia khỏi hẳn sẽ trở lại bởi Vương phi.” Minh Nhi đáp lời đồng thời cúi đầu bày xong bánh ngọt trên bàn, lại đưa trà ngon đã pha cho nàng.

Thói quen ăn uống của Ôn Noãn cũng không có quy luật, như Bạch Ứng báo lại cho Quân Dật Hàn, tỉnh rồi ăn rồi ngủ, vì vậy lúc nàng ngủ đủ là thời gian dùng cơm Minh Nhi cũng sẽ không gọi nàng, nhưng sau khi nàng tỉnh lại Minh Nhi sẽ chuẩn bị xong thức ăn mà nàng thích trước tiên, để nàng lấp đầy bụng.

Ôn Noãn cũng không để trong lòng lời Trần quân gia truyền đến, không đến ngủ chung với nàng cũng tốt, tránh cho nam nhân sắp chết kia đến sàm sỡ nàng, đến lúc đó lỡ như xúc động lưu lại cho nàng một mớ côi từ trong bụng mẹ, còn muốn nàng giúp hẳn chăm sóc con chồng trước, cuộc sống của nàng thật sự có thể xong rồi. Vì vậy, nàng rất hài lòng với quyết định này của Quân Dật Hàn, dù sao, buổi tối không phải là lúc thích hợp để gây ấn tượng tốt, huống chi nàng còn chuyện quan trọng hơn cần làm, hẳn đây là giải quyết trá hình vấn đề phức tạp của nàng thành tiện lợi, nàng hẳn nên cảm tạ hẳn.

Tiền tay nhặt miếng quế hoa cao lên bỏ vào trong miệng, ngược mắt thấy khuôn mặt bé nhỏ đỏ bừng thẹn thùng của Minh Nhi đang cúi xuống, không khỏi âm thầm kỳ quái trong lòng, sao hôm nay nha đầu này động chút là đỏ mặt, nếu không phải ngã bệnh... Chẳng lẽ động xuân tâm?

“Minh Nhi, em cảm thấy Bạch Ứng thế nào?” Ôn Noãn giống như tùy ý hỏi.

“Hắn? Vô cùng tốt.” Minh Nhi không rõ chân tướng trả lời.

“Em thích hẳn?” Ôn Noãn hỏi trực tiếp, thay vì quẹo bảy quẹo tám đánh thái cực còn không bằng nói thẳng sáng khoái chút.

“Hả?” Minh Nhi tròn to mắt lấp bắp nói, “Tiểu thư, tiểu thư nói gì vậy, nói gì thế.” Nàng mới sẽ không thích lưu manh còn đồ không đứng đắn đó.

“Chẳng lẽ em thích người khác?” Ôn Noãn trầm tư sờ cằm, “Nhưng em theo ta vào phủ cũng mới hai ngày, thấy tiếp xúc với Bạch Ứng hơi nhiều chút...”

“Tiểu thư, tiểu thư nói bảy nửa Minh Nhi sẽ không để ý đến người.” Minh Nhi tức giận nhìn Ôn Noãn chằm chằm.

“Không phải động xuân tâm?” Ôn Noãn không hiểu nhìn nàng, “Vậy hôm nay em không giải thích được mặt đỏ làm gì?”

“Dạ, dạ... Ôi, trên bếp còn chưng canh hạt sen nắm tuyết cho tiểu thư, Minh Nhi đi nhìn xem xong chưa.” Minh Nhi quay người chạy ra ngoài, nàng sợ tiểu thư hỏi thêm, suy đoán nơi đây lòng nàng sẽ không nhận được mà tràn ra ngoài: Nhất định tối hôm qua tiểu thư quá khỏe mạnh cường hãn làm sợ Vương gia, cho nên còn lâu Vương gia mới nguyện ý ngủ cùng tiểu thư. Những lời như vậy, nàng một cô nương còn chưa xuất giá nói ra thế nào, trời ạ, thật mắc cỡ chết người.

Minh Nhi che mặt càng nóng thêm ngồi chồm hổm cạnh bờ ao gió lạnh thổi, thổi rồi lại thổi ngay sau đó trái tim nàng đầy ưu sầu, cảm giác sâu sắc tiếp tục như vậy cũng không phải là cách, từ sau tân hôn Vương gia vẫn ở riêng với Vương phi, sẽ làm chuyện cười cho bọn hạ nhân, cho rằng Vương phi không được sủng ái, vẫn phải tìm thời cơ nói chuyện này với tiểu thư mới được. Nhưng mà nói như thế nào đây? Đấy lòng Minh Nhi rất khổ não rồi rầm.

“Này, nha đầu, một mình đứng chỗ gió lạnh thổi nghĩ gì thế?” Không biết Bạch Ứng từ đâu xuất hiện ngồi bên cạnh hứng thú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thay đổi liên tục.

“Ngươi cách xa ta một chút.” Khuôn mặt Minh Nhi tràn đầy ghét bỏ trừng mắt nhìn Bạch Ứng.

“Ngươi thấy ta mắt hừng?” Bạch Ứng ngăn người hỏi, chẳng lẽ nha đầu này vẫn còn nhớ tối hôm qua mình đẩy nàng ra treu đùa chủ từ?

“Tại sao thấy ngươi ta phải cao hứng.” Minh Nhi trừng mắt.

“Nha đầu ngươi ngược lại thật có ý tứ.” Bạch Ứng bị vẻ mặt con thỏ nổi giận của nàng làm vui vẻ, dứt khoát di chuyển lại gần nàng.

“Đa mắt ngươi quá dày quá đáng ghét.” Minh Nhi đứng dậy, đi được hai bước lại quay lại, “Ngươi đã muốn ở đây thì nán lại đi.” Bởi vì mặt mũi tràn đầy nụ cười đến quyền rũ của nàng quay lại, tự cho rằng nha đầu này không cách nào ngăn cản sức hấp dẫn của hẳn, Bạch Ứng còn chưa ý thức được hàm ý trong lời này của nàng, nàng nhắc chân đạp mạnh.

“Tùm tùm.” Bạch Ứng - hộ vệ tổng quản phong lưu của Vương phủ - đại hồng nhân bên cạnh Vương gia trực tiếp thành ưt sùng.

“Cứ ở trong ao mà ngây ngô đi.” Minh Nhi hung hăng đạp mấy cục đá vụn lên đầu hẳn vừa mới lộ ra, lúc này mới hài lòng quay người đi.

“Chà, nha đầu này, thú vị.” Bạch Ứng cả người nằm sấp trên bờ nhìn bóng lưng Minh Nhi chiếu trên mặt nước, cười đến rất phơi phới.

“Nha đầu này hôm nay rất kỳ quái.” Ôn Noãn bên trong lòng lắc đầu tiếp tục ăn bánh ngọt và uống nước trà của nàng.

Đèn lạnh như nước, trăng treo trên cao, bóng đen mảnh mai thân thủ thoăn thoắt nhẹ nhàng linh hoạt leo qua tường cao chỗ hẻo lánh của Vương phủ, không lâu sau nàng đi đến hậu viện phủ Tướng quân thì tung người đi vào, quen cửa quen ngõ vào viện tĩnh lặng nhất, mở cửa phòng ngủ lách mình tiến vào, trở tay đóng cửa lại.

Đi tới bên cạnh giường, nàng gỡ ba cái ở đầu giường trước, sau đó đưa tay đến dưới giường tìm cái nút nổi lên ấn ba cái, giường lập tức không tiếng động di chuyển, ngay sau đó nàng dùng chân vẽ ba vòng ngược chiều kim đồng hồ trên mặt đất không lộ ra chút khe hở nào, mặt đất kia mờ ra một lối vào thông đạo đủ cho một người, sau khi nàng tiến vào, trong nháy mắt mặt đất đóng lại, giường cũng về vị trí cũ, im hơi lặng tiếng ngay cả tua rua ở đầu

giường cũng không lay động.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 9: Tiểu Bá Vương Ở Kinh Thành

Theo lệ thường, sau khi Ôn Noãn cho Quân Dập Hân ăn sáng xong trở lại viện lười biếng đón ánh bình minh, lại ở trên sạp mỹ nhân ngủ, thời gian nhân nhả này thật vừa lòng, nếu Vương gia bệnh tật đó nhanh chóng về trời thì tốt hơn. Ôn Noãn nghĩ tốt đẹp ngủ càng thêm ngọt ngào.

“Đây chính là tam tẩu dữ dội lại khí phách, sẵn sốc lại hiền huệ trong truyền thuyết của ta?” Bên giường Ôn Noãn có một thanh niên xinh đẹp chừng mười bốn mười lăm tuổi khom người khụy gối đứng, giọng nói sung mãn chất vấn, ngay sau đó hắn đưa tay nâng cằm nàng, chuyển mặt nàng sang trái ngó một chút rồi sang phải xem một chút, chân mày ngọn núi của thanh niên nhíu lại, rất thất vọng hỏi tùy tùng bên cạnh, “Sơ Cửu, người có thể nhìn ra vị tam tẩu này dữ dội ngược ở đâu?”

“Gia, trước không cần biết Vương phi này dữ dội hay không dữ dội, khí phách hay không khí phách, bây giờ ngài đã gặp được người, chúng ta trở về trước đi, nếu để cho Vương gia biết ngài lại trộm xuất cung, leo tường chuồn êm vào Vương phủ, còn chạy tới nhìn trộm Vương phi ngủ, đến lúc đó ngài chịu.” Sơ Cửu lau mồ hôi, về mặt đau khổ khuyên nhủ.

“Hừ, sợ cái gì, gia mới không sợ.” Thiếu niên mạnh miệng trả lời, khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh ảm ức nói: “Nghĩ tới tam ca ta tuần dật phi phạm anh dũng vô địch độc nhất vô nhị, sao lại cười một... như vậy.” Chân mày hắn hơi rối rắm, như đang suy nghĩ xem có từ gì mới có thể hình dung nữ nhân trước mắt này thích hợp nhất.

“Gia, không thể nói lung tung được, cẩn thận tai vách mạch rừng, nếu bàn luận này của ngài để cho Hoàng thượng biết được, đến lúc đó không xong.” Sơ Cửu sợ đến mất hồn mất vía.

“Hoàng thượng và tam ca là huynh đệ ruột thịt cùng mẹ sinh ra, tình cảm hòa hợp há có thể để ý đến những thứ này.” Thiếu niên nói không thêm đề ý, tay vẫn cầm cằm Ôn Noãn nhìn trái nhìn phải để ra một kết quả.

“Ừm, Minh Nhi, đừng làm rộn.” Cuối cùng Ôn Noãn bị hắn vòng tới vòng lui choáng váng đầu, lâu bầu mồm miệng nhưng vẫn không mở mắt ra.

“Minh Nhi? Thứ gì?” Đầu ngón tay của thiếu niên vẫn nắm chặt cằm Ôn Noãn.

“Gia, ta vẫn nên tranh thủ die nđe equ ydo n thời gian hồi cung thôi.” Giọng Sơ Cửu tràn đầy cầu khẩn, nếu tiếp tục ở lại thì trái tim nhỏ của hắn không ngừng lại không thể, trong này thường ngài là tiểu bá Vương ở Kinh thành làm âm ỉ còn chưa tính, dù sao không ai có thể quản ngài, xảy ra chuyện cũng không thiếu người che chở ngài. Nhưng bây giờ đây là Hân Vương phủ, cũng không thể tùy ý ngài dính vào.

Cầm Ôn Noãn truyền đến đau nhức từng cơn, nàng nhíu mày vừa định mở mắt ra thì cảm giác đau đớn này lại biến mất, ngay sau đó cũng lười mở mắt ngủ tiếp.

“Ồi, trở về thôi.” Thiếu niên nhìn Ôn Noãn giằng co nửa ngày cũng không tỉnh, trng giọng nói tràn đầy thất vọng nồng đậm, đi hai bước bây giờ hắn quả thật không cam lòng, luôn có cảm giác tam ca độc nhất vô nhị đứng là bấp cái bị heo ừn*.

(*) bấp cái bị heo ừn: ngôn ngữ mạng ẩn dụ điều tốt đã bị hủy hoại tàn phá.

Đúng, đây chính là đầu heo!

Cuối cùng thiếu niên tìm được từ khít khao để hình dung nữ nhân trước mắt, trắng trắng mềm mềm ôn hòa vô hại, nhìn cũng làm người ta không nhận được ý nghĩ muốn bắt nạt, đây không phải heo thì là gì? Điểm duy nhất không giống chính là hơi gầy, cảm nhận đẹp mắt nhìn là đẹp nhưng chính là giống như bị đói quanh năm.

Hắn ngẫm nghĩ, thật sự bất bình thay tam ca độc nhất vô nhị của hắn, nếu tam tẩu đúng là dữ dội khí phách như trong lời đồn thì miễn cưỡng có thể xứng với tam ca của hắn, nhưng đáng về “Heo con” này... Thiếu niên đi hai ba bước trở lại nhắc chân đá về phía sạp mỹ nhân.

“Thiếu gia!” Sơ Cửu hoảng sợ.

“Ồi!” Ôn Noãn té đau nhức, bò người dậy, mắt buồn ngủ mờ mịt mở ra nhìn lên, rất nhanh chóng bắt được mục tiêu, nàng tiến lên mấy bước đi vòng quanh người thiếu niên sau khi làm ác định rồi đi, khoe môi tươi cười, giọng nói bình tĩnh hỏi, “Mới vừa rồi là người đập giường của ta?”

“Không sai, chính là gia” Trong mắt thiếu niên dâng lên khinh thường nồng đậm, hắn quả nhiên không nhìn lầm, đây chính là một đầu heo mặc cho người ta bắt nạt, bị đập còn tươi cười đối đãi.

“Không tìm lợn người là được rồi.” Ôn Noãn cười tiếp, sau đó đột nhiên tung cước.

“Phịch.” Thiếu niên không đề phòng bị nàng bắt ngờ tập kích, bị đập phải cái mông trực tiếp chạm đất chặt vật không chịu nổi, nhìn vết hài rõ ràng trên ngực, hấn trong cơn giận dữ, bật dậy vén tay áo muốn tiến lên đánh người, hấn là tiểu bá Vương của Kinh thành, còn chưa từng có ai dám đập hấn như vậy.

“Phịch.” Chạm đất lần nữa, lại bật lên, tiếp tục tiến lên.

“Phịch.”

“Phịch.”

...

“Thiếu niên, ta đổi lại hình thức được không?” Ôn Noãn nhón chân lên, lắc đùi phải hơi ề ầm, không hiểu từ đâu xuất hiện một tiểu hài tử vì sao chỉ biết lặp lại một động tác đánh người, làm hại nàng cũng lười đổi tư thế đánh trả, vẫn tái diễn động tác đập người để cho nàng tê chân.

Thiếu niên cắn răng giãy giụa bò dậy từ trên đất, vốn đang định xông lên tiếp, lại bị lời này của Ôn Noãn đánh cho sững sờ, thoáng chốc hai gò má bùng cháy vì thẹn mà tức giận, hấn đường đường là tiểu bá Vương của Kinh thành lại bị một nữ nhân chọc tức, không ngừng nhảy lên phía trước, sỉ nhục, sỉ nhục lớn lao.

Diện mạo thiếu niên dữ tợn, đầu ngón tay khê chụp đến trên sạp, một chân sạp lập tức vào trong tay hấn, hấn nắm chặt chân sạp, cặp mắt nảy sinh ác độc bước mấy bước tiến đến giờ chân sạp đánh về phía đầu Ôn Noãn.

“Sở Hoan!” Tiếng quát uy nghiêm khê vang lên.

Chân sạp trong tay thiếu niên vừa mới chạm vào tóc Ôn Noãn đành dừng lại, cổ cứng ngắc chậm rãi xoay về phía âm thanh phát ra, về mặt dữ tợn hoảng sợ, lắp bắp nói: “Tam, tam, tam ca.”

Ôn Noãn nhìn về mặt như gặp quỷ kia, yên lặng thu ngân châm trên đầu ngón tay trong tay áo lại, lòng hả hê chờ xem kịch vui.

Quân Dập Hàn trầm mặt được Bạch Ứng đỡ tiến lên, về mặt lạnh lùng nhìn thiếu niên nói: “Đệ đang làm cái gì?”

“Đệ... Đệ...” Quân Sở Hoan căng thẳng lắp bắp không nói nên lời, ngay sau đó ý thức được mình còn giờ chân sạp về phía đỉnh đầu “Tam tẩu” của mình, lòng không muốn thu lại, kết quả lại nhất thời nóng lòng tay cầm chân sạp khê run, mắt thấy chân sạp này đập thẳng về phía trán Ôn Noãn.

Bỗng nhiên bên cạnh có tay đưa ra kéo Ôn Noãn linh hoạt nhích sang bên cạnh, nàng may mắn thoát khỏi tai ương này. Ôn Noãn chưa tỉnh hồn nhìn về phía tay nắm cổ tay mình, mà tay kia sớm buông ra, nàng nhất thời không phân biệt rõ rốt cuộc là Quân Dập Hàn cứu mình hay Bạch Ứng bên cạnh bên cạnh hấn cứu mình.

“Tam ca, đệ không có ý.” Trán Quân Sở Hoan đầy mồ hôi, cúi thấp đầu nhận sai với Quân Dập Hàn.

“Trộm xuất cung leo tường vào trong phủ ta, bắt kính với Vương phi, ức hiếp huynh tẩu, đây chính là ta tận mắt nhìn thấy, đệ còn muốn ngụy biện?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 10: Vậy Mà Không Ngã

Quân Sở Hoan sợ run cả người, đầu cúi xuống thấp hơn, cung kính nói: “Sở Hoan làm sai, kính xin tam ca trách phạt.” Lại chuyển sang Ôn Noãn nói, “Sở Hoan còn bé không hiểu chuyện, mạo phạm tam tẩu, kính xin tam tẩu tha thứ.”

Ồ, đứa nhỏ này vẫn còn rất sợ Quân Dập Hàn, nghe hấn gọi nàng là “Tam tẩu”, chắc cũng là Hoàng tử, xem ra là thiếu niên quân là áo lụa được nuông chiều từ nhỏ, nàng cũng không muốn chấp nhặt với nó.

“Nói gì tha thứ hay không tha thứ, cũng chỉ đùa một chút có gì mạo phạm.” Ôn Noãn cười tròng mắt với hấn, ngay sau đó nghiêng đầu nói với Quân Dập Hàn, “Vương gia, vì thế vô cùng buồn bực, Sở Hoan cố ý xuất cung đến bái kiến tần tẩu tẩu ta, vì thế nhất thời vui mừng đùa giỡn với Sở Hoan, cũng không phải như Vương gia nghĩ, Vương gia cũng không cần trách phạt Sở Hoan.”

“Hà?” Quân Dập Hàn hứng thú nhú mày về phía nàng, “Bốn vương cũng muốn biết Vương phi và tam đệ vui mừng đùa giỡn cái gì, để cho tam đệ nổi nóng cầm chân sạp nhắm đầu Vương phi đập tới?”

“Khụ khụ, cái này sao...” Ôn Noãn như hơi khổ sở nói, “Cái này đúng là ngôn ngữ của vi thê hơi quá, vi thê thấy Sở Hoan xinh đẹp nên thuận miệng nói một câu đáng về này không giống nam tử ngược lại cực kỳ giống cô nương xinh đẹp nữ giả nam trang.”

Nàng vừa nói lời này ra, Sở Hoan vốn tò mò muốn biết nàng giải thích như thế nào, sắc mặt ửng hồng còn kèm theo chút cổ quái, còn Quân Dật Hàn và Bạch Ứng cùng nhìn về phía mặt hấn, nhất là Bạch Ứng hai mắt híp lại miệng không che đậy nói, “Vương phi nói vậy, nhìn kỹ tứ diện hạ thật sự xinh đẹp như cô nương.”

Sắc mặt Sở Hoan biến thành đen thui trong nháy mắt, cặp mắt tròn tròn lên nhìn Bạch Ứng chăm chăm, cắn răng nghiêng lợi nói: “Ngươi mới là cô nương, cả nhà ngươi là cô nương, nói xằng nói bậy nữa, coi chừng tiểu gia ta cắt đầu lưỡi ngươi.”

“Sở Hoan.” Quân Dật Hàn lạnh lùng mở miệng.

“Tam ca.” Sở Hoan lập tức từ tư từ giường nanh múa vuốt biến thành con cừu nhỏ ngoan ngoãn.

Chặc chặc, thuận phục không tệ, Ôn Noãn đánh giá đúng trọng tâm.

“Hôm nay nể mặt tam tẩu đệ tha cho đệ một lần, bây giờ lập tức trở về cung đóng cửa suy nghĩ.”

“Cám ơn tam ca.” Sở Hoan khẽ cúi đầu khom lưng thi lễ, xoay người rời đi, mới đi được hai bước lại lộn trở lại, đáng vẻ phục tùng nói với Ôn Noãn, “Cám ơn tam tẩu.” Trên miệng nói cảm ơn nhưng chỉ làm đủ lễ số trước mặt Quân Dật Hàn, trong lòng lại nghiêng mạnh rằng, khi nào thì hấn phải nếm buồn bực thiệt thòi như vậy, không báo lại nàng hấn không phải là tiểu bá vương Kinh thành!

Cám ơn thật hay giả, Ôn Noãn cũng không để ý nhiều. Nàng hài lòng sờ sờ đầu hấn nói rất hiền từ, “Thật là hài tử ngoan làm lòng người thương yêu.”

“...” Sở Hoan cắn răng bực tức rời đi.

“Vương phi ngây ngô ở trong viện đến phiên muộn?” Quân Dật Hàn rất ân cần nói với Ôn Noãn vẫn cười đến “Hiền lành” về phía bóng lưng Sở Hoan.

“Sao có thể.” Ôn Noãn thuận miệng đáp, cuộc sống như vậy nàng sống rất thích ý sao lại buồn bực, nhưng khi đối diện với ánh mắt cười như không cười của Quân Dật Hàn thì nàng lập tức giật mình, lời nói chuyển thành mang theo ba phần uất ức nhàn nhạt, “Sao lại không phiên muộn, ngày ngày ở trong phủ đập vào mắt đều là những bài trí không thay đổi này, quả thực làm người ta chán nản, lúc trước nghe Minh Nhi nói hôm nay miếu Nguyệt Lão có hội, không biết Vương gia có thể ra ngoài đi dạo với vi thể không?” Nàng nói đồng thời khẽ cúi đầu xuống, khóe mắt hơi nhếch lên giống như nhìn trộm phản ứng người trước mắt, tỏ vẻ ngượng ngùng lại đầy mong đợi.

“Nếu Vương phi cảm thấy hứng thú, vi phu đương nhiên cùng đi.” Quân Dật Hàn đồng ý dưới vẻ mặt hớn hở “Lòng tràn đầy mong đợi” của nàng, hơi lạnh nơi đáy mắt lộ ra ý vị sâu xa.

Thế mà lại đồng ý?

Ôn Noãn ngẩng đầu lên, hơi có vẻ không tin nhìn hấn, đã sắp chết còn có hơi sức theo nàng ra ngoài lộn xộn? Phải nên trực tiếp từ chối chứ?

“Về mặt này của phu nhân...” Quân Dật Hàn hơi “Nghĩ ngợi” mở miệng hỏi.

“Mừng rồi.” Ôn Noãn lập tức toét miệng cười lớn lộ vẻ mình quả thật rất vui, chỉ có điều trong ánh mắt lạnh lùng của Quân Dật Hàn, cảm thấy nụ cười này rất gượng gạo.

Xe ngựa dừng lại cách miếu Nguyệt Lão không xa, Ôn Noãn đỡ Quân Dật Hàn từ từ bước đi về phía miếu Nguyệt Lão, Bạch Ứng đi tìm chỗ dừng xe ngựa. Phía trước miếu Nguyệt Lão náo nhiệt không dứt, người có tình đến lễ tạ thần, phụ mẫu dẫn theo nữ tử đến cầu duyên, cũng không thiếu nữ tử mặt phấn má đào muốn thỉnh cầu hôn phu tốt, ba năm tỷ muội hẹn nhau cùng đi. Ôn Noãn phải cảm thán, từ cổ chí kim, ông tơ bà nguyệt đều là lão thần tiên tốt phước.

“Phu nhân muốn đi cầu ước nguyện?”

“Hả?”

Quân Dật Hàn đưa tay chỉ sang trái, Ôn Noãn nhìn theo phương hướng đó lúc này mới chú ý đến cây nhân duyên treo đầy tơ lụa màu đỏ, không cần phải nói tơ lụa màu đỏ phía trên kia tất nhiên chứa đầy mong đợi tình yêu chân thành của vô số nam nữ.

Trái tim Ôn Noãn xẹt qua chút ám đạm, nàng vốn định nói không cần, nhưng khi nhìn thấy ý cười ám áp của Quân Dật Hàn đang nhìn mình, đành nâng lên nụ cười ngượng ngùng, giọng nói mang đầy vui vẻ, “Vậy Vương gia ở chỗ này chờ vi thể, vi thể đi một lát sẽ trở lại.” Tay vừa định buông cánh tay hấn ra, lại “Làm phiền” hỏi, “Vương gia, nếu không vi thể đỡ ngài tìm một chỗ ngồi.”

“Không cần, hai ngày nay thân thể chuyển biến tốt, phu nhân mau đi đi.”

Chuyển biến tốt?

Trái tim Ôn Noãn nhảy lên, giật mình buông cánh tay đỡ tay hấn, quả thật thấy hấn đứng vững mặc dù thoạt nhìn rất suy yếu, nhưng tuyệt đối sẽ không gió vừa thổi đã gục xuống.

Vậy cũng không hay, rất không ổn!

Ôn Noãn cẩn thận bước đi về phía cây nhân duyên, người khác thấy chỉ nói nàng tình ý không dứt với phu quân mình, không thiếu nữ từ che miệng cười khê không dứt, nhưng thấy nàng có phu quân xuất chúng như thế lại cảm giác đôi lại là mình cũng vậy, đáy lòng lại không ngừng hâm mộ nàng, khi đi qua Quân Dật Hàn thì không thể thiếu vụng trộm đưa ánh mắt đầy trái tim hồng liếc trộm hân. Mà mục đích chính Ôn Noãn quay đầu là... Nàng muốn nhìn xem Quân Dật Hàn có thể thể lực cạn kiệt hết chống đỡ nổi ngã thẳng xuống đất không dậy nổi không.

Nhưng làm Ôn Noãn thất vọng, Quân Dật Hàn vẫn trong gió xuân và trong các cô nương liên tiếp đưa tình sừng sững không ngã!

Thế mà lại không ngã?!

Ôn Noãn rút sợi tơ hồng cảm viết nhanh chóng viết xoẹt xoẹt!

Quân Dật Hàn nhìn dáng người mảnh mai lại càng lộ vẻ phóng khoáng, bên môi dâng lên nụ cười không rõ hàm ý, hân biết nàng liên tục quay lại nhìn không phải vì có tình sâu ý nặng gì với mình, là gì thì trong lòng hân biết rõ, hân càng không theo ý nàng.

Nàng sẽ nguyện ước gì đây? Quân Dật Hàn cười lạnh, có lẽ cái này cũng không khó đoán.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 11: Tha Du Bình

(*) Tha du bình 拖油瓶

Xét về nghĩa đen: tha du bình = kéo bình đựng dầu

Xét về nghĩa bóng: tha du bình = con chồng trước được phụ nữ mang theo khi tái giá, hay “con ghê”. Đây còn là một câu chửi mang hàm ý độc địa, bởi vì thời xưa phụ nữ tái giá và đưa con ghê thường bị chê cười xa lánh.

Vì sao từ nghĩa đen là “kéo bình dầu” lại suy ra nghĩa bóng là “con ghê”? Bởi vì nông dân cổ đại dùng ống trúc đựng dầu, dầu dùng sinh hoạt của thôn đều do 1, 2 người đi mua, mỗi lần cần đi rất xa để mua 7, 8 ống công kênh, nên kéo lê dưới đất. Dầu kéo vừa nặng vừa vướng víu lại toàn là dầu mua cho người ta, dầu của mình chiếm phần rất nhỏ. Người chồng sau phải nuôi con của người ta, mang họ nhà người ta, hơn nữa còn bần thủ lỗi thời lếch thếch, đi vương chân nhìn vương mắt, nên so sánh nó với bình dầu mua hộ bị kéo lê trên đường. (Nguồn: thuynguyetvien.wordpress)

Ôn Noãn rất hài lòng nhìn mấy chữ to thanh thoát mình tự ghi, tìm tảng đá buộc chặt, nàng dùng sức ném lên trên, quả nhiên tìm được chỗ cao nhất như nàng mong muốn, như vậy nguyện ước của nàng chắc sẽ mau chóng trở thành hiện thực! Ôn Noãn nhìn tơ hồng tung bay tên đỉnh cao, trong lòng rất thỏa mãn.

Chỉ có điều hình như nhiệm vụ này không nằm trong phạm vi quản lý của Nguyệt lão, cũng không biết Nguyệt lão có trông nom hay mặc kệ.

Nhưng cho dù Nguyệt lão trông nom hay mặc kệ, có thể nói ra nguyện vọng trong đáy lòng mình treo lên đỉnh cao nhất bay phát phơ trong gió, đây cũng là chuyện khiến tâm tình người ta rất vui vẻ.

Về mặt Ôn Noãn hài lòng, đang định đi về, sau lưng lại truyền đến giọng nói già nua trung khí mui phàn: “Cô nương, xin dừng bước.”

Nàng nghiêng đầu nhìn về phía sau, thấy một cư sĩ mặc đồ như lão đầu đang cười tít mắt ngoác mình.

“Có chuyện gì sao?” Ôn Noãn nhú mày cảnh giác nhìn hân, hàng này hơn phân nửa là lừa tiền.

“Cô nương mặt cô nương đào hoa hồng loan tình động hân là nhân duyên đã tới, đến đây, lão phu đoán một quẻ cho cô nương.” Lão đầu kia cười híp cả mắt ngoác ngoác nàng, nhìn giống lão đầu rất hạnh phúc hơn.

Nhưng mà...

Ôn Noãn xoay người rời đi, cầu tài sẽ tới miếu cầu tài, ai sẽ tới đây, lời kẻ bịp bợm không cần đến chỉ số thông minh, coi như nàng là kẻ ngu?

“Này, cô nương, dừng đi.” Lão đầu hô to.

Ôn Noãn không để ý tới tiếp tục đi.

“Này, cô nương.” Lão đầu kia thấy Ôn Noãn vốn không để ý đến hân, gấp đến độ vỗ đùi quát thẳng: “Cô nương, nghe lời lão phu quý trọng người trước mắt, nếu bỏ qua cô nương sẽ hối hận suốt đời.”

Bước chân Ôn Noãn không ngừng đi về phía trước, tin hần mới là lạ, người trước mắt đã chôn đến cổ, điện Diêm Vương đã vì hần mà mở rộng cổng chính, không bỏ sót cũng phải bỏ qua, cho nên lão đầu này chính là tên lừa gạt theo tiêu chuẩn, ngay cả gạt người cũng xui xẻo lừa gạt trên vận mệnh như trò đùa.

Huống chi...

Ôn Noãn tự giễu cười một tiếng, nàng hoàn toàn không cần nhân duyên chó má này.

“Nương nương, nương nương.” Ôn Noãn đang mất tinh thần đột nhiên cảm thấy trên đùi nặng xuống, cúi đầu nhìn lại, thấy một nắm gạo nếp nhỏ ước chừng một tuổi cực kỳ khả ái đang nắm chặt chân mình, miệng chảy đầy nước miếng toét miệng gọi mình là “Nương nương.”

Ôn Noãn cười lại một tiếng, chút toan tính dâng lên trong trái tim bị nắm gạo nếp nhỏ khả ái đánh tan, nàng ngồi xổm người xuống, đỡ thân thể tròn vo khề dao động sắp đứng không vững, khề nhéo lên cái mũi xinh xắn dịu dàng nói: “Tiểu Đoàn tử, nương không thể nhận bậy nha.”

“Khanh khách.” Tiểu Đoàn tử không hiểu nàng nói gì, lại bị cử động này của nàng làm cho tức cười, đưa tay mập mập tóm tay nàng.

Ôn Noãn vội vàng đỡ thân thể của bé, thấy bé cười đến híp cả mắt, đáng vẻ túm tay mình đáng yêu, nhất thời tính trẻ con nổi lên, ngón tay vòng mấy vòng giữa tay trắng nõn nà của bé rồi mới để cho bé bắt được, tiểu Đoàn tử lập tức nhét ngón tay trắng nõn của nàng vào trong miệng, mút mạnh, răng sữa nhẹ nhàng cọ sát trên ngón tay mang theo hơi ngứa...

... Đây là coi ngón tay nàng trở thành gì kia?

Gương mặt Ôn Noãn lập tức hơi nóng lên, đang không biết có nên rút ngón tay ra không hay để cho bé tiếp tục cắn, bên cạnh lại có một phụ nhân trẻ tuổi vội vã xông tới, vừa ôm chặt lấy tiểu Đoàn tử, cặp mắt nhìn Ôn Noãn chằm chằm.

Đây là coi nàng như bọn buôn người?

Ý niệm này của Ôn Noãn vừa mới xét qua, phụ nhân trẻ tuổi cuối cùng lại không nói gì, tay ôm tiểu Đoàn tử khề nói lỏng ra, mà tiểu Đoàn tử nằm trên đầu vai phụ nhân đó, móng vuốt đưa về phía nàng, chu miệng nhỏ mềm mại, “Oa” khóc lớn, mồm miệng không rõ ràng thì thầm: “Nương nương... Bà nội...”

... Gương mặt Ôn Noãn nóng bỏng trong nháy mắt, nhìn trên ngón tay còn lưu lại nước miếng sáng lóng lánh của tiểu Đoàn tử, vội vàng lau lên người, đứng dậy ngẩng đầu lại thấy trong đám người nhộn nhịp cách vài bước, trong trùng mắt ngày thường hơi lạnh của người nào đó hàm chứa vui vẻ hơi hột, như lửa hồng, hần đứng thẳng người, một tay thả lỏng về phía sau, về mặt nhu hòa nhìn nàng, như có gió thổi qua vài cánh anh đào từ từ rơi xuống, hần mở miệng khề gọi, “Phu nhân.” Giống như trung khí không đủ lại như bao hàm tình cảm dịu dàng.

Gió qua hoa ảnh động, chính là người ngọc

Người ngọc là người ngọc, chỉ tiếc người ngọc sắp chết.

Mắt Ôn Noãn khề nhú, bước nhanh ra phía trước, áy náy nói: “Vi thể đi đã lâu hại Vương gia chờ lâu, Vương gia mệt mỏi? Nếu mệt mỏi chúng ta trở về phủ đi.”

“Đã cùng phu nhân ra ngoài giải sầu, tất nhiên phải để cho phu nhân tận hưởng mới phải, sao có thể bỏ dở giữa chừng. Huống chi gần đây Hoàng huynh cho không ít được liệu quý giá, các ngự y cũng hết sức, ngày gần đây thân thể vi phu đã dần chuyển biến tốt, tinh thần cũng tốt hơn vài ngày trước, vì vậy phu nhân không cần chú ý đến thân thể vi phu.”

Quân Dập Hân nói rất săn sóc, Ôn Noãn nghe vô cùng... Lo lắng!

Nếu là trước đây càng chỉ cảm giác không ổn, bây giờ nàng bắt đầu hơi lo âu, dựa theo trạng thái “Tốt” như vậy phát triển tiếp, chẳng lẽ hần không chết đi?

“Phu nhân, sắc mặt của nàng không tốt lắm, có phải khó chịu chỗ nào không?” Ánh mắt Quân Dập Hân tinh mịch “Án cần” hỏi.

“Không có, không có, vi thể đột nhiên phát hiện, sau miếu Nguyệt lão chỗ sườn núi có một đình nghỉ mát là chỗ xem cảnh mặt trời lặn đẹp nhất, nhưng đường núi khó đi không thể ngồi xe ngựa, cũng không thể ngồi kiệu, mặc dù hiện giờ thân thể Vương gia có chuyển biến tốt, nhưng nếu đi bộ lên núi, sợ rằng...” Ôn Noãn rất khó xử nuốt câu kể tiếp xuống, “Không bằng Vương gia đi về nghỉ ngơi trước, vi thể tự mình đi xem?”

“Vi phu đã cùng phu nhân ra ngoài giải sầu, nào có đạo lý để phu nhân một mình ở lại rồi trở về phủ. Phu nhân dẫn đường là được.” Chân mày ngọn núi của Quân Dập Hân hơi nhíu lại.

“Vi thể đa tạ Vương gia thương yêu như thế.” Ôn Noãn ngọt ngào cười một tiếng, tiến lên đỡ Quân Dập Hân đi về phía sau núi, trái tim lại âm thầm tự đánh giá, đình nghỉ mát sau núi chính là nơi đầu gió, bỏ mấy giờ lên núi lại cho người thổi gió mấy giờ, cũng không tin thân thể hư nhược của người này có thể có thuật xoay chuyển trời đất!

Nếu ngự y am hiểu giấy vò người từ điện Diêm Vương trở lại, nàng sẽ lại giấy vò hần về, dù sao cũng là người sắp đến điện Diêm Vương báo cáo, nàng làm như vậy cũng không coi là làm chuyện thất đức.

Đường núi cong cong queo queo gập ghềnh uốn lượn, đường quá hẹp chỉ có thể cho một người đi qua, Ôn Noãn không thể làm gì khác hơn là đi phía trước kéo Quân Dập Hàn tiến lên. Ngày thường tứ chi nàng thiếu vận động không chuyên cần, hôm nay bò trên đường núi này chưa tới nửa canh giờ đã mệt đến chân mềm nhũn, hướng chỉ phía sau còn phải kéo theo tha du bình, tha du bình này cần danh xứng với thực “Kéo” bình dầu, hoàn toàn không có chút sức lực nào mặc cho nàng “Kéo” hần đi.

Mặt trời đang lên trên bầu trời, hôm nay hình như mặt trời đặc biệt lớn, phơi nắng đến Ôn Noãn mồ hôi đầm đìa đầu óc hỗn loạn, dưới chân vừa trượt phải cục đá thiếu chút nữa thì té chổng vó

“Phu nhân không sao chứ?” Quân Dập Hàn nhanh tay lẹ mắt đỡ nàng, ân cần hỏi han.

“Không có việc gì.” Ôn Noãn vô lực xua xua tay, kéo hần tiếp tục đi về phía trước.

“Ôi, đều do vì phu vô dụng, liên lụy phu nhân.” Giọng Quân Dập Hàn chán nản cực kỳ áy náy.

“Là vì thế khiến phu quân bị liên lụy mới đúng.” Ôn Noãn thở hổn hển quay đầu lại cười với hần, lấy nụ cười đẹp yên tư tưởng “Áy náy” của hần.

Khi đói bụng kêu vang, hai chân mềm nhũn run lên thì cuối cùng Ôn Noãn dắt tha du bình Vương gia đi đến đình nghỉ mát giữa sườn núi, chống đỡ sức lực cuối cùng đỡ Quân Dập Hàn ngồi trên băng đá, nàng lau mồ hôi miễn cưỡng cười nói với tha du bình: “Đi đường lâu như vậy, Vương gia dĩ nhiên đói bụng khát nước, vì thế đi tìm chút nước và quả đại tới cho Vương gia giải khát lót dạ.”

“Như thế, làm phiền phu nhân.” Trông mặt Quân Dập Hàn cười chum chim nhìn nàng, đi tới lấy ra tấm khăn vuông màu trắng rất tự nhiên đưa tay lau mồ hôi trên mặt cho nàng.

Ôn Noãn ngớ người, vội vàng cầm lấy khăn trong tay hần nói: “Vi thể tự mình là tốt rồi, Vương gia nghỉ ngơi trước, vì thế đi một lát sẽ trở lại.” Nói xong chân nàng như nhũn ra nhanh chóng bước vào rừng cây.

“Vương gia.” Bóng dáng Ôn Noãn vừa biến mất giữa rừng cây, Bạch Ứng lập tức im hơi lặng tiếng xuất hiện bên cạnh Quân Dập Hàn.

“Lấy được?” Quân Dập Hàn khẽ ngược mắt nhìn về phía hần.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 12: Sớm Lên Chốn Cực Nhạc

“Đúng là lấy được, chỉ có điều...” Trên vế mặt tuần mỷ của Bạch Ứng hơi vặn vẹo, giống như cố gắng đè nén cảm xúc khó có thể khắc chế, “Thuộc hạ đề nghị ngài vẫn không nên nhìn thì tốt hơn.” Tuy hần nói như thế, nhưng đồ gì đó cầm trong tay vẫn tùy ý rêu rao theo gió trước ánh mắt lạnh lùng của Quân Dập Hàn.

Quân Dập Hàn lạnh lùng nhìn hần, đưa tay cầm dây tơ hồng, mấy chữ sắc bén thanh thoát bay bổng uyển chuyển mang theo phóng túng tùy ý nồng đậm: Mong phu quân Quân Dập Hàn sớm lên chốn cực nhạc!

Quân Dập Hàn cười lạnh, giữ tơ hồng trong lòng bàn tay, khi mở ra thì gió thổi qua, một luồng khói hồng tan biến trong gió. Mặc dù biết nàng sẽ ước nguyện cái gì, nhưng lúc chân chính nhìn thấy thì hần lại không kiềm chế được cơn tức giận dâng lên trong lòng, nữ nhân này lại mong hần chết như vậy?

Chân mày hần hơi nhíu lại nhưng chỉ trong chớp lát, ngay sau đó hỏi Bạch Ứng: “Những con rệp đáng ghét kia còn ở đó?”

“Bẩm Vương gia, những con rệp đang di chuyển lung tung quanh miếu Nguyệt Lão, tạm thời còn chưa đến đây. Có cần thuộc hạ để bọn họ chạy về?”

“Không cần, chạy trở về người nào đó sẽ nằm ngời không yên, tùy bọn họ.” Sắc mặt Quân Dập Hàn mang theo chán ghét mơ hồ.

Ôn Noãn kéo thân thể mềm nhũn uể oải vòng hai vòng trong rừng cây không thấy nước và trái cây gì, ngược lại nhìn thấy tán cành lá rậm rạp của một cây cổ thụ mờ thành hình bán nguyệt, tinh thần nàng lập tức chấn động, nhìn trái nhìn phải một chút không thấy ai, điểm nhẹ mũi chân nhảy lên nằm xuống đi ngủ.

Cành cây hình bán nguyệt chắc chắn đỡ thân thể của nàng, cây lá rậm rạp chắn ánh mặt trời chói mắt đồng thời che đi thân hình của nàng, nàng vừa nhắm mắt đã ngủ và ngủ cực kỳ ngọt ngào yên ổn.

Không biết bao lâu, Ôn Noãn chỉ cảm thấy quanh thân hơi lạnh, nàng khoanh tay cuộn tròn lật người, bỗng nhiên phía dưới trống không, nàng nhanh mắt nhanh tay trở tay bầy lấy cành cây vừa ngủ, ngược mắt nhìn sang chung quanh, chỉ thấy rừng cây bốn phía, mặt trời hơi ngả về tây.

Rừng cây...

Đầu óc hơi choáng váng vì ngủ giật nảy trong nháy mắt, hồngбет, ném con ma ồm tha du bình Vương gia một thân mình ở trong đình hóng gió, tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì mới tốt. Mặc dù hấn chết cho nàng chuyện tốt, nhưng nếu “Chết ngoài ý muốn” vì đi ra ngoài cùng nàng, nàng sẽ chịu không nổi.

Ôn Noãn vội vàng đi về, tinh mặt lại phát hiện mấy trái cây, vài bước đi lên trước, hai chân nhảy lên thân cây hái mấy trái để phòng ngừa vạn nhất làm dáng một chút.

Ra khỏi rừng cây, nàng ngẩng đầu nhìn lên, Quân Dập Hàn ngồi trên băng đá dựa vào cột, mặt nhìn về phía ánh nắng chiều rực rỡ.

Nhìn lên như thế, thật sự là mỹ nam tử yên tĩnh!

Tâm tình Ôn Noãn hạ xuống, bước chân hơi gấp tiến lên phía trước nói: “Vương gia, vì thế không cần thận bị lạc trong rừng cây, hại Vương gia ngồi không mấy canh giờ, Vương gia sẽ không trách phạt vì thế chứ?” Nàng nói xong cúi đầu thật thấp giống như thê tử làm sai lắng lắng chờ phu quân mình khiển trách.

Vậy mà nàng đứng hồi lâu lại không thấy Quân Dập Hàn có bất kỳ động tĩnh gì, không nhìn được ngẩng đầu lên nhìn, lại thấy hai mắt hấn nhắm nghiền, hàng mi thon dài tạo thành bóng mờ dưới mí mắt, gương mặt ửng hồng còn đỏ tươi hơn nắng chiều ba phần, đỏ tươi xinh đẹp như lửa trong miếu Nguyệt Lão.

Ôn Noãn hơi thờ dãi nhìn dung mạo nam nhân còn xinh đẹp hơn nữ tử, trái tim lại thấp thoáng cảm thấy có chỗ nào không đúng. Nàng nhủ mảy, cặp mắt lại tí mĩ nhìn hấn, bỗng nhiên một ý tưởng lóe lên trong đầu, người bình thường sao mặt lại đỏ đến mức này? Đưa tay sờ trán hấn, quả nhiên nóng bỏng!

“Vương gia, Vương gia, tỉnh.” Ôn Noãn nắm lấy bả vai hấn khẽ lay.

Quân Dập Hàn không có phản ứng.

“Vương gia tỉnh, chúng ta phải trở về.” Ôn Noãn lại tăng thêm lực lắc lắc, vẫn không có phản ứng.

“Vương gia.” Nàng lại thêm lực, lần này có phản ứng, bởi vì nàng dùng sức quá lớn, thân thể hấn đang tựa trên cột ngã thẳng vào trong ngực nàng.

Trong lòng Ôn Noãn vui vẻ, thân thể rách nát này quả nhiên không chịu được giày vò như vậy, Nguyệt Lão kia quả nhiên là vị thần tiên cần mẫn, nhanh như vậy đã để cho món hàng này chết hơn phân nửa. Nhưng ngay sau đó trái tim nàng lại thất lại, giữa sườn núi không một bóng người, mắt thấy mặt trời chiều lặn về tây, ánh chiều dần tắt, nếu không nhanh chóng xuống núi, bọn họ chắc chắn bị vây khốn trên núi, ở trên núi không sao, nhưng nếu thân thể Quân Dập Hàn qua một đêm đến sáng mai thành một thi thể, khi đi thi đứng khi về thì ngang, nàng tất nhiên sẽ “Chôn theo”.

Phúc họa gần bó, vui cũng tồn tại cùng lo buồn!

Ôn Noãn cắn răng công Quân Dập Hàn đi trên đường núi cong cong quẹo quẹo khó đi, mặc dù tục ngữ nói thật hay: Xuống núi dễ dàng lên núi khó khăn, nhưng với một nữ nhân suốt ngày chỉ biết ăn với ngủ, còn phải công một nam nhân thân cao chắc hơn thước tám, đây tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng.

Nhiều lần đùi Ôn Noãn run lên thiếu chút vấp phải cây trồng bên rìa đường núi, may mắn nàng nhanh tay lẹ mắt vịn vào cọc gỗ bên cạnh mới miễn cưỡng ổn định thân thể. Hao tổn sức lực quá độ khiến cho hai chân nàng như đồ chì không nghe sai khiến, nhưng mắt thấy sắc trời càng lúc càng tối, nàng chỉ đành phải cắn chặt hàm răng, cố hết sức tăng nhanh bước chân chạy về phía chân núi.

Quân Dập Hàn phủ phục trên lưng Ôn Noãn, hai tay rũ xuống trước ngực nàng, theo bước đi lại của nàng, tay của hấn hơi rung nhẹ, tiết tấu nhẹ nhàng chạm vào bộ ngực đầy hơi ưỡn lên của nàng, mà Ôn Noãn tâm tư đầy bụng gấp rút lên đường không phát giác ra điều gì.

Cảm xúc mềm mại lại đầy đặn từ tay đung đưa truyền đến trái tim hấn, trông mắt lạnh lùng của Quân Dập Hàn khẽ mở ra lạnh lùng nhìn gương mặt ửng hồng đầm đìa mồ hôi trước mắt, hương thơm đậm đà của nữ tử theo mồ hôi càng thêm tỏa ra nồng đậm quanh quẩn ở chóp mũi hấn. Trông mắt lạnh lùng hơi tối lại sau đó nhắm tiếp, nàng đã mong hấn chết như vậy, hấn cũng không nên để nàng thất vọng, như vậy với hồi báo “Hấn sắp chết” mà hấn để cho nàng như ý, chút công việc cực nhọc như vậy tính là gì.

Quân Dập Hàn rất yên tâm thoải mái mặc cho thân thể đơn bạc mảnh mai của Ôn Noãn công trên lưng, nhưng khi nghe tiếng thở càng ngày càng nặng, cảm nhận thân thể dưới người nàng hơi run truyền đến, sau khi nàng lao đảo thiếu chút nữa trượt chân được hấn lấy nội lực âm thầm ổn định thân thể, cuối cùng chân mày ngọn núi của hấn nhíu lại, lòng bàn tay dao động trước ngực nàng tích thêm mấy phần nội lực, mơn dao động va chạm khe khẽ này truyền cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 13: Áp Lực Và Phản Áp Lực

Ôn Noãn cố gắng chống đỡ chân tê dại đi về phía chân núi, đầu vốn hơi hỗn loạn dần trở nên tỉnh táo, chân như rút chì cũng dần trở nên nhẹ nhàng, nam

nhân như tảng đá đè lên người nàng hình như cũng không nặng như vậy nữa. Nàng thở ra một hơi dài, trong lòng tự hỏi chẳng lẽ khi mệt mỏi đạt đến cực điểm ngược lại không mệt, giống như đạo lý người chết hồi quang phản chiếu?

Dù phải hay không phải, giờ phút này nàng đã không còn rảnh hơi đi ngắm nghĩ và cũng không có thời gian rảnh rỗi đi suy tư những vấn đề nhỏ nhất không đáng kể này, ngẩng đầu nhìn về phía chân núi, đã có thể thấy ánh sáng đèn của các nhà và hình dáng cây nhân duyên cao lớn rêu rao trong sân miếu Nguyệt Lão.

Ôn Noãn hít sâu một hơi, con đường núi mười tám ngoặt này cuối cùng đã xong, hy vọng đang ở phía trước cách đó không xa, hơi sức của nàng đột nhiên tăng nhanh, chân lướt như bay sải bước về miếu Nguyệt Lão.

Cuối cùng thấy được xe ngựa của Vương phủ, trong đêm tối Bạch Ứng cố làm ra vẻ phong lưu dựa vào cửa xe, thấy Ôn Noãn công Quân Dập Hàn “Hôn mê bất tỉnh”, vẻ mặt hần hơi rồi bời thay đổi mấy lần, ngay sau đó bước nhanh về phía trước, Ôn Noãn không đợi hần hỏi đã mở miệng trước: “Bệnh tình Vương gia cấp bách, nhanh chóng trở về phủ.”

Bạch Ứng không để lại dấu vết nhìn Vương gia đang “Hôn mê”, vẻ mặt “Nặng nề” cùng Ôn Noãn nâng hần vào trong xe ngựa, ra rồi nhanh chóng chạy về Vương phủ. Đèn dầu hai bên đường phố xa thẳm, mờ hồ soi sáng ra khoe môi hần hơi nhếch lên.

Bên trong xe ngựa, Ôn Noãn đề phòng Quân Dập Hàn “Hôn mê” ngã từ trên tháp ngồi xuống, đành phải ôm ngang hần để cho hần dựa vào đầu vai mình. Mặc dù khoảnh khắc lên xe ngựa, nàng rất muốn nằm thẳng xuống ngủ, nhưng nhu cầu mãnh liệt này của nàng bị lý trí vượt qua, bây giờ tuyệt đối không phải là thời cơ để ngủ, Vương gia cứ giãy vò như vậy, vốn là người sắp chết, lần này xác định vững chắc trở về chỉ có phần tất thõ.

Thế cho nên nàng mới mở miệng trước khi Bạch Ứng đặt câu hỏi, chính là phòng ngừa Bạch Ứng hỏi kỹ sinh nghi. Mọi người đều biết Vương gia vốn sa cơ lỡ vận, cũng do các ngự y dùng dược liệu quý giá giữ mệnh mà thôi. Hiện giờ bệnh tình Vương gia chuyển nguy cũng là hợp tình hợp lý, ai ngờ nàng lại đập mạnh hần một cái về phía điện Diêm Vương. Nhưng nếu đề Bạch Ứng biết hần bò lên núi ngồi trong đình hóng mát thôi gió mấy canh giờ, nói không chừng sẽ xảy ra chút chuyện, mặc dù nàng không nói hần sẽ không biết, nhưng người này còn tinh ranh hơn khi, ai biết hần sẽ tìm ra dấu vết gì từ trong lời nói của nàng rồi gây ra cho nàng chút mảnh khốc * gì đó. Vì vậy còn đề phòng chuyện chưa xảy ra thì tốt hơn.

(*) nguyên gốc 幺蛾子: Yêu nga tử (bướm bướm, thiểu thân) – ý tứ ăn không nói có, sinh sự vô lý, đa số mang nghĩa xấu, ra vẻ mưu mô, toan tính bản thủ, chệch khỏi cách nghĩ thông thường.

Ôn Noãn cúi đầu nhìn Quân Dập Hàn qua vai, hình như sắc mặt hần càng thêm tái nhợt không chút huyết sắc, sống mũi thẳng tắp gần như chạm vào cổ của nàng, nhưng lại không cảm thấy hơi thở của hần.

Không phải sẽ không chống đỡ được trước khi về đến Vương phủ chứ?

Ôn Noãn giật mình, đưa ngón tay sờ lên cổ hần, ấn xuống da thịt nhẵn nhụi trơn bóng, mặc dù mạch yếu ớt nhưng vẫn nhảy lên. Trong lòng nàng mừng rỡ, xem chừng hần trở về phủ chống đỡ chừng một hai canh giờ thì có thể tất thõ. Nàng lấy tay vén rèm xe lên, giọng vội vàng: “Bạch Ứng, nhanh hơn nữa, Vương gia sắp không chịu nổi nữa.”

Khó tâm cuối cùng không có uống phí, ngày thật tốt sắp tới.

Không chịu nổi nữa?

Bạch Ứng nuốt nửa bật cười ra tiếng, cuối cùng nén nhịn được, cung kính trả lời: “Dạ, Vương phi.”

Tốc độ xe ngựa đột nhiên tăng nhanh, Ôn Noãn vội vàng không kịp chuẩn bị, thân thể bỗng nhiên ngã về sau, ngay tiếp theo đó Quân Dập Hàn được nàng ôm cũng ngã thẳng xuống đè lên người nàng.

“Xui xẻo!”

Ôn Noãn khẽ nguyên rửa ra tiếng, vừa định đứng dậy làm cảm giác thân thể nặng nề, tứ chi không còn chút sức lực nào, ngay cả động dậy ngón tay cũng cảm thấy khó khăn khác thường, giống như toàn bộ mệt mỏi đọng lại lúc trước bay vọt tới bao phủ lấy nàng. Nhìn Vương gia Quân Dập Hàn sắp chết đè trên người không nhúc nhích, Ôn Noãn hơi khóc không ra nước mắt. Bây giờ nàng nào có sức đẩy hần ra? Nào có sức đứng dậy?

Nhưng cứ đè như vậy...

“Vương phi, đến rồi.”

Ôn Noãn khổ não mãi còn chưa nghĩ ra phương pháp giải quyết, âm thanh của Bạch Ứng đã truyền qua màn xe vào, tiếp theo đó tay hần vén màn xe.

“Dừng tay.” Ôn Noãn hét lớn ra tiếng theo bản năng, thấy sau khi màn xe vừa bị nhấc lên khe hẹp đã trở về vị trí cũ, hàm ý mắc kẹt trong cổ họng nàng mới thuận lợi khắc ra. Rũ mắt xuống, nhìn đỉnh đầu tuấn mỹ chôn giữa bầu ngực mình, tâm tình nàng như ngàn vạn thần thú chạy qua. Tổ tông nhà hần, hàng này đời trước tuyệt đối là sắc lang đầu thai, lúc hôn mê còn ngã được chính xác như thế.

Hần che trên người nàng, vùi đầu giữa bầu ngực nàng, tư thế ám muội như vậy nếu để cho người ta nhìn thấy... Mặc dù da mặt nàng dày, nhưng cảm giác thật sâu không có cách nào sống nổi rồi.

Huống chi, trạng thái của hần bây giờ còn là thoi thóp một hơi...

Phiên bản này, nên nói ra như thế nào? Ôn Noãn không dám tưởng tượng.

Nàng tràn đầy khổ sở nhắm mắt, rứt cổ muốn biến nó trở thành con ác mộng chưa tỉnh.

Nhưng ở bên ngoài, giọng của Bạch Ứng lại vang lên một lần nữa: “Vương phi?”

Ôn Noãn cắn răng, mở miệng nói: “Đi gọi Minh Nhi tới, đừng hỏi tại sao, nhanh đi.”

Dù sao Minh Nhi cũng là người mình, mất thể diện trước mặt người mình... Ôn Noãn cảm thấy có thể miễn cưỡng chấp nhận. Đây cũng là phương pháp xử lý cho hiện giờ không có cách nào.

“Dạ, Vương phi.” Bạch Ứng lĩnh mệnh đi.

Ôn Noãn vỗ trán thở dài rất bi ai, âm thầm tự đánh giá chẳng lẽ là báo ứng do buổi chiều mình giày vò Quân Dập Hàn?

Nàng vẫn đắm chìm trong cảm xúc đau buồn của mình, không ý thức được thân thể đã khôi phục hơi sức, càng không chú ý tới khỏe môi Quân Dập Hàn trước ngực nhếch lên cười nhạo nhàn nhạt.

“Tiểu thư.” Âm thanh lo lắng của Minh Nhi truyền đến từ xa xa.

Thân thể Ôn Noãn cứng đờ, ngay cả làm xong chuẩn bị mất mặt, nhưng chuyện mất mặt thế này hiện ra trước mặt người khác tóm lại áp lực trong lòng rất nặng. Nàng tính toán cố gắng một chút, nén đủ một hơi dùng sức đẩy Quân Dập Hàn trên người ngồi dậy một chút.

Thế mà lại thành công, thật là ông trời cũng giúp ta!

Ôn Noãn nhìn theo hướng Quân Dập Hàn ngã ra ngoài, trong mắt lóe ra mừng rỡ như điên, ngay sau đó nàng nhanh chóng đưa tay chụp tới Quân Dập Hàn đang định ngã ra ngoài xe kéo lại, vốn chỉ còn một hơi, nếu ném ngã chết, nàng chỉ có phần chôn theo.

Dưới tình thế cấp bách nghiêng người về phía trước, độ cong quá lớn, lại do Quân Dập Hàn quá nặng, thêm vào đó giống như dưới chân nàng vấp phải vật gì đó, tóm lại, vốn ý định ban đầu kéo người cuối cùng “Rầm” một tiếng, mạnh mẽ đặt nửa người lên người Quân Dập Hàn ngã ra ngoài màn xe, mỗi phía dưới mềm mại hơi lạnh rí ra mùi máu tươi nhàn nhạt quanh quần quanh chớp mũi nàng.

Minh Nhi hít sâu một hơi che miệng há to, tay đưa ra giữa không trung vịn rèm xe cứng đờ, cùng lúc đó bốn phía xung quanh vang lên tiếng hút khí liên tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 14: Vi Phu Đa Tạ Phu Nhân

Mất Ôn Noãn trọn lên, nhìn một đám hoặc góc đầu lên hoặc khom lưng hoặc đứng giống như bị cố định, rất muốn ngắt đi, không phải kêu Bạch Ứng gọi Minh Nhi tới à, sao lại đưa nhiều người tới vậy? Nàng tức giận ngay cả đầu cũng đau nhức, xấu hổ tới hai má đỏ bừng, thân thể bởi vì suy nghĩ tập trung chỗ khác vẫn duy trì nguyên hình.

Sấm sét giữa trời quang đi qua, cuối cùng Minh Nhi cũng hồi phục tinh thần từ trong cơn chấn động lại, lập tức xoay người chắn trước xe ngựa, chống nạnh quát mấy người chung quanh: “Nhìn cái gì vậy, còn không mau tránh ra, nhìn nữa coi chừng Vương gia Vương phi đào mắt các người.”

Rống giận này của nàng cuối cùng gọi về thần trí mọi người cũng gọi về thần trí của Ôn Noãn, lúc này nàng mới ý thức được mình vẫn ở tư thế mập mờ đè lên trên người Quân Dập Hàn, ngay sau đó vội vàng dùng cả tay chân bò dậy.

“Khụ khụ.” Nàng ho khan một cái điều chỉnh tư thế, cố gắng để bộ ứng hồng của mình tỏ ra vẻ cực kỳ nghiêm chỉnh nói: “Minh Nhi, mau tới đây giúp ta diu Vương gia vào trong phòng.”

Người đã tản hết, Minh Nhi vẫn đưa lưng về phía xe ngựa, nghe Ôn Noãn phản phó vậy mới xoay người, nhìn Vương gia vẫn hôn mê bất tỉnh sắc mặt tái nhợt khỏe môi còn chú máu, khuôn mặt nhỏ bé ứng hồng của Minh Nhi dâng lên chút đồng tình.

Vì dễ thường xuyên chăm sóc thân thể Quân Dập Hàn, Quân Hạo Thiên đặc biệt ra lệnh hai vị ngự y ở tại Vương phủ mỗi ngày. Ôn Noãn và Minh Nhi vừa diu Quân Dập Hàn vào phòng, hai vị ngự y nhanh chóng tiến lên bắt mạch chẩn bệnh.

Ôn Noãn lẳng lặng đứng bên cạnh, vẻ mặt “Lo lắng” nghiêng đầu ra nhìn, tay chấp trước ngực, yên lặng lăm bằm: Quân Dập Hàn chào mừng người đến chốn cực lạc, Quân Dập Hàn chào mừng người đến chốn cực lạc...

Các ngự y lúc sắc mặt nặng nề thỉnh thoảng lại lắc đầu mà thở dài, thỉnh thoảng nhỏ giọng trao đổi... Ôn Noãn quan sát cẩn thận sắc mặt của bọn họ, tảng đá lớn trong trái tim dần rơi xuống đất, khỏe môi không kiềm chế được nhếch lên một đường cong, xem ra con ma bệnh Vương gia đã hết cách xoay chuyển chết chắc. Nhưng môi nàng hơi vênh lên lộ ra đường cong lại vừa vắn rơi vào đáy mắt Quân Dật Hàn khê hê mở.

“Vương phi, Vương gia ngài...” Ngự y cung kính đi đến trước mặt Ôn Noãn tiếng nói chậm chạp.

“Vương gia như thế nào? Có cứu được không?” Giọng Ôn Noãn buồn bã, sắc mặt đã trắng hoa thành “Cực kỳ bi thương.”

“Cũng không phải, Vương phi không cần kinh hoàng, hoàn toàn ngược lại với lời Vương phi, thân thể Vương gia đã có chuyển biến rất tốt.”

“Ngươi... Lặp lại lần nữa?” Nước mắt Ôn Noãn lơ lửng treo trên lông mi, không thể tin nhìn ngự y chăm chăm

Ngự y cho rằng Ôn Noãn quá vui mừng, lặp lại lần nữa: “Chúc mừng Vương phi, thân thể Vương gia đã có chuyển biến rất tốt.”

“Nhưng mà, nhưng mà Vương gia, người...” Ôn Noãn hơi ngây ngốc chỉ vào Quân Dật Hàn đang nằm trên giường không nhúc nhích không có phản ứng, không phải sắp chết sao? Sao quý dị biến thành có chuyển biến rất tốt đẹp?!

“Ý Vương phi hỏi vì sao Vương gia hôn mê bất tỉnh?” Ngự y bỏ sung đầy đủ lời nàng muốn hỏi, Ôn Noãn vội vàng gật đầu liên tục.

“Cái này nói ra thật xấu hổ, thân vừa cùng Lý ngự y kiểm tra lần nữa vẫn không ra kết quả, nhưng thân thể Vương gia xác thật đã chuyển biến tốt.” Ngự y dừng một chút rồi nói tiếp, “Thứ cho thân mạo muội hỏi một câu, sau khi Vương gia và Vương phi xuất phủ đã làm cái gì hay ăn cái gì?”

“Bò mấy canh giờ lên núi, hóng gió mấy canh giờ.” Dù sao không chết được nói cũng không có gì, Ôn Noãn không còn hơi sức mở miệng

“Có lẽ chính vì nguyên nhân này, leo núi khiến ỏ bệnh tích tụ trong cơ thể Vương gia phát tán theo mồ hôi ra ngoài, mà hơi thở tinh khiết trên núi vừa đúng tinh lọc khí độc tích lũy vì bệnh tình trong cơ thể Vương gia ra. Như vậy xem ra, Vương phi giúp Vương gia từ trong tối tăm, Vương phi đúng là phúc tinh của Vương gia.”

Phúc tinh con khỉ, nàng muốn làm khác tình trong số mạng của hân!

Trong lòng Ôn Noãn sụp đổ không thôi, mà đúng vào lúc này Quân Dật Hàn từ trên giường ung dung “Tĩnh lại”, nghe thấy mấy lời vừa rồi của ngự y, khỏe môi nhếch lên nụ cười cảm kích: “Vi phu đa tạ phu nhân.”

Gò má tái nhợt như quý dị trước đây, bây giờ màu da đỏ thắm có thể so với hoa đào, quả thật là chuyển biến tốt!

Trước mặt Ôn Noãn bỗng tối sầm, hoa hoa lệ lệ hôn mê bất tỉnh trong tiếng cười đẹp đẽ động lòng người của hân!

“Tiểu thư, lúc trước người ngắt đi đúng là dọa sợ Minh Nhi rồi, cũng may ngự y nói tiểu thư chỉ mệt quá độ cộng thêm trong lòng phập phồng quá lớn mới có thể tạo ra chóng mặt bốc phát, nghỉ ngơi thật nhiều, uống chút trà an thần là không có chuyện gì rồi.” Minh Nhi nâng Ôn Noãn về mặt ủ rũ hơi rối loạn đã ngủ trọn cả một đêm vừa mới tỉnh lại đây, thuật lại lời ngự y nói, để cho tiểu thư yên tâm

Ôn Noãn ngồi trước bàn cầm muỗng như có như không khuấy cháo trong chén, thấy đáng về Minh Nhi muốn nói lại thôi, mở miệng nói: “Có chuyện gì cứ việc nói thẳng ra.”

“Lúc ngài ngủ mê man Vương gia tới thăm ngài mấy lần, ngài...”

“Khụ khụ.” Miếng cháo Ôn Noãn vừa mới uống nghẹn trong cổ họng, Minh Nhi vỗ lưng nàng khá lâu nàng mới thở nổi, về mặt thấy đôi mấy lần giống như không kháng định nói: “Vương gia tới thăm ta?”

“Đúng vậy.” Minh Nhi gật đầu, “Cho nên sau khi tiểu thư cơm nước xong có muốn đi nhìn Vương gia một chút không?”

Ôn Noãn chỉ thấy ngực khó thở đầu choáng váng, lúc này mới được một ngày, đã có thể xuống giường đi bộ còn tới nhìn nàng mấy lần?!

Thôi thôi, Ôn Noãn xoa trán điều chỉnh lại hơi thở an ủi mình, cùng lắm thì cắt bỏ hết việc Quân Dật Hàn sắp chết hôm qua đi, coi như tất cả làm lại từ đầu, Hồng Quân hai mươi lăm ngàn dặm còn có thể thuận lợi đi hết *, nàng không tin Ôn Noãn nàng không chờ được đến ngày tên ma bệnh Vương gia này chết. Huống chi, con đường nào cũng dẫn đến địa phủ, đường này không thông còn có đường khác, chẳng lẽ bằng vào mưu trí thông tuệ của nàng còn không gãy vỡ chết hân? Chuyện cười!

(*) Vạn lý Trường chinh, tên đầy đủ là Nhị vạn ngũ thiên lý trường chinh, là một cuộc rút lui quân sự của Hồng Quân Công Nông Trung Hoa, với hành trình dài 25 ngàn dặm (12.000 km), bắt đầu từ Giang Tây, tiến về phía tây tới Tây Tạng rồi đi ngược lên phía bắc, tới tận Diên An của tỉnh Thiểm Tây. Trong cuộc Vạn lý Trường chinh, kéo dài 370 ngày từ 16 tháng 10 năm 1934 đến ngày 19 tháng 10 năm 1935, Hồng quân luôn luôn bị quân của Tưởng Giới Thạch truy kích và phải đương đầu với núi cao, sông rộng, đói khát, bệnh tật và tuyết lạnh. Khi khởi đầu cuộc rút lui, Hồng quân có hơn 86 ngàn người, nhưng khi kết thúc cuộc Vạn lý Trường chinh, số Hồng quân sống sót chỉ còn ít hơn 7 ngàn. (Theo Wikipedia)

Thất bại không đáng sợ, đáng sợ chính là vì chuyện nhỏ mà bỏ chuyện lớn đánh mất ý chí chiến đấu!

Tự khuyên mình mấy lần như thế, trong nháy mắt nàng lại đầy máu sống lại, bụng chén cháo lên ăn vài hớp, gơ tay áo lau miệng, vỗ bàn mà dậy, trông mặt híp lại, khỏe môi nhếch lên, trong giọng nói mềm mại mang theo chút khiêu khích: “Đi, thăm Vương gia một chút.”

Không nhìn thấy Vương gia, ngược lại thấy lão thái giám Vương công công bên cạnh Thái hậu. Vương công công nét mặt già nua như vô quỷ ngay ngắn chỉnh tề cúi người hành lễ với Ôn Noãn: “Nô tài ra mắt Vương phi. Nô tài tới chuyến này chính là phụng ý chỉ Thái hậu mời Vương phi đến Ngự hoa viên ngắm hoa phẩm trà, hiện xe ngựa đã chuẩn bị xong đang chờ bên ngoài phủ.”

Trong lúc mấu chốt lão thái bà lại mời nàng đi ngắm hoa phẩm trà? Sợ rằng có giáo huấn mới là thật đi!

Mặc dù Ôn Noãn cười lạnh trong lòng không dứt, nhưng trên mặt lại cười nhạt nói: “Vậy làm phiền công công chờ chốc lát, bản phi đi thay trang phục khác rồi sẽ tới.”

Ước chừng nửa khắc sau, Ôn Noãn theo Vương công công đi tới bên cạnh xe ngựa đậu ở cửa Vương phủ, xe ngựa không hô là Hoàng gia làm ra, rất có phong thái của Hoàng gia, tinh xảo hoa lệ rộng rãi.

Ôn Noãn giẫm ghế đưa tay vén rèm lên xe ngựa, khom người định tiến vào thì thân thể dừng lại, hơi ngoài ý muốn nhìn Quân Dật Hàn nhắm mắt dưỡng thần, nghiêng người dựa vào nệm êm mà ngồi, trong lòng không khỏi nghi ngờ vì sao hắn lại ở trong xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 15: Thái Hậu Triệu Kiến

“Phu nhân sẽ ở cửa làm gì?” Quân Dật Hàn vẫn nhắm hai mắt, rất tùy ý mở miệng.

Ôn Noãn cất bước tiến vào xe ngựa ngồi đối diện với hắn, giọng điệu mang theo vẻ quan tâm: “Bệnh tình Vương gia mới có chuyển biến tốt, nên nghỉ ngơi trong phủ nhiều hơn mới phải, sao lại chịu nổi khổ xe ngựa lắc lư, chẳng lẽ Thái hậu cũng truyền Vương gia cùng đi ngắm hoa phẩm trà?”

“Vi phu có chuyện muốn vào trong cung tiếp kiến Hoàng thượng, đúng lúc Thái hậu tuyên nàng vào cung, tiện chung một xe.” Quân Dật Hàn mở mắt ra, giờ tay lên vẫy vẫy nàng, “Nàng lại đây ngồi.”

Ôn Noãn cho rằng Quân Dật Hàn muốn nói chuyện gì với nàng, theo lời đi qua ngồi, ai ngờ vừa mới ngồi xuống, đầu của hắn đã biếng nhác tựa trên vai nàng, truyền tới bên tai là tiếng thở dài thoải mái của hắn: “Ngày hôm trước mặc dù vi phu ngủ mê man nhưng trong đầu vẫn tỉnh táo, nhớ mang máng lúc ấy trong xe ngựa tựa vào vai phu nhân mà ngủ khiến bốn Vương vô cùng thoải mái, hôm nay tiếp tục quả nhiên thoải mái vô cùng.”

Mặc dù ngủ mê man nhưng trong đầu tỉnh táo... Ôn Noãn bị những lời này của hắn chấn động trong đầu ong ong, nên những lời nói phía sau của hắn một chữ nàng cũng không nghe vào.

“Sao đột nhiên thân thể phu nhân cứng ngắc?” Đang tựa đầu trên vai nàng, Quân Dật Hàn khẽ nâng đầu lên nhìn, trong giọng nói tràn đầy ân cần, “Nhưng ngày hôm trước công vi phu xuống núi mệt mỏi vẫn còn chậm chạp chưa lại sức?” Tiếp theo rất áy náy tự trách, “Ôi, đều do thân thể không có tiền đồ của vi phu làm liên lụy tới phu nhân.”

Có thể đừng nói lại chuyện má mặt ngày đó không?

Ôn Noãn khẽ cắn răng kéo ra nụ cười gượng gạo: “Chăm sóc Vương gia là một phần bổn phận của vi the, Vương gia nói thể thành ra coi vi the như người ngoài xa lạ, huống chi ngày đó Vương gia vì giúp vi the giải sầu nên mới lên núi, nếu thật sự nói đến, vi the là kẻ đầu sỏ hại Vương gia ngủ mê man, cũng may Vương gia phúc trạch thâm hậu, nếu không kể cả vi the đuổi theo Vương gia tới địa phủ, cũng sợ khó giảm được áy náy và sợ hãi trong lòng. Vì vậy về sau Vương gia đừng nói làm liên lụy đến vi the, bằng không vi the sẽ tưởng Vương gia gọi lên cảm giác tội lỗi trong lòng vi the rồi.”

Mí mắt Quân Dật Hàn khẽ khép, khóe môi khẽ lộ ra vẻ đùa cợt, chộp mắt tựa đầu lại lên vai nàng, “Phu nhân chớ giận, về sau vi phu không đề cập tới là được.”

Ôn Noãn thờ phào một hơi trong lòng, đang định nói sang chuyện khác để tránh hắn nhắc lại chuyện đó, lại cảm giác bên cổ có một hô hấp nhẹ nhàng đều đều như cánh bướm quét qua da thịt nàng mang theo cảm giác hơi nhột. Vốn tập trung nói chuyện phiếm với Quân Dật Hàn không để ý cảm giác chỗ khác, nhưng bây giờ tinh thần nàng tập trung về chỗ cũ thì tất cả cảm giác cuối cùng như tập trung về chỗ da thịt ở cổ nhạy cảm nhất.

Dường như cảm nhận được chỗ da thịt mềm mại tỏa ra khí nóng, mắt khẽ khép lại của Quân Dật Hàn hé mở, đập vào mắt là chỗ da thịt nhẵn nhụi mềm mại khẽ ửng hồng tràn lên đến tận mang tai, đúng như hoa yện chỉ mùa xuân tháng ba đón gió mà xinh tươi mơn mơn kiêu diễm.

Tầm mắt trùng hợp che khuất con mắt dần sâu thẳm, đầu hắn khẽ nhúc nhích giống như điều chỉnh tư thế tập trung trên vai Ôn Noãn, nhưng lúc đang điều chỉnh, môi mỏng của hắn xẹt qua vành tai ửng đỏ của nàng, chạm vào mà lướt qua như có như không.

Uỳnh, thân thể Ôn Noãn run lên như bị sét đánh, cổ và tai ửng hồng trong nháy mắt, cũng dùng xu thế sóng thần bộc phát cuốn lấy cả gò má khuôn mặt nàng đỏ ửng, nhiệt độ lấy tốc độ ánh sáng đốt nàng đầu óc suýt nữa choáng váng. Nàng đột nhiên nghiêng đầu nhìn Quân Dật Hàn, thì thấy môi hắn vênh lên đường cong mờ giống như đang ngửi hương vị ngọt ngào. Hai mắt nàng hết sức chăm chú nhìn môi mỏng ửng hồng của hắn, trong đầu lại xẹt qua

xúc cảm mềm mại, bỗng nhiên lại không xác định được vừa rồi xẹt qua vành tai nàng rốt cuộc là môi hân hay trán hoặc mũi hoặc chỗ nào khác.

Thật là, cũng chỉ là da thịt chạm qua tiếp xúc mà thôi, huống chi cũng không phải chỗ quan trọng gì, ở hiện đại lúc nhâm chán nàng đã xem hai bộ phim H, trò trẻ con như thế mà nàng lại phản ứng hơi quá mức là sao? Huống chi người này còn là phu quân nàng báỉ đường.

Ôn Noãn phục hồi tinh thần lại suýt chút nữa bật cười ra tiếng, gơ tay đỡ trán, thở dài trong lòng, quả nhiên sống mấy năm ở nơi phong kiến cổ đại này, càng lớn càng trẻ lại vậy sao!

Khi Ôn Noãn nhâm chán sắp buồn ngủ, rốt cuộc xe ngựa đi về phía trước dừng lại. Giọng nói the thé của Vương công công truyền tới màn xe: “Vương gia, Vương phi, đã đến cửa cung.”

“Vương gia, tỉnh, đến rồi.” Ôn Noãn khẽ gọi Quân Dập Hàn như đang chìm trong giấc ngủ say.

“Ừm, đến rồi?” Hàng mi dài thon mảnh của Quân Dập Hàn khẽ mở ra, càng mang theo vài phần buồn ngủ mông lung, hơi lạnh trong mắt giống như hàm chứa sương mù Giang Nam mệnh mông cuối thu, lộ ra vẻ say mê khiến lòng người ngây ngất.

Ánh mắt nam nhân có thể quyến rũ như vậy, thật là ông trời làm vậy!

Ôn Noãn bình tĩnh hít thở, cười gật đầu, “Đúng, Vương gia.”

Nàng vừa đỡ Quân Dập Hàn xuống xe ngựa, thái giám cận thân Hoàng đế chờ ở cửa cung đã gọi người nâng kiệu nhanh chóng tiến lên, nói Hoàng thượng thương cảm thân thể Hàn Vương khó chịu không nên mệt nhọc, đặc biệt ra lệnh mang ngự liễn sớm hầu từ lâu, cung thỉnh Hàn Vương lên.

Ôn Noãn nhìn Quân Dập Hàn hoa hoa lệ lệ ngồi trên ngự liễn tám người khiêng cực kỳ thoải mái nhẹ nhàng bước đi, lại nhìn lão thái giám Vương công công sai bước dẫn đường trước mình không chút nào lo lắng về cuộc trình của nàng, trái tim âm thầm thở dài, quả nhiên đúng là nhân bí nhân khí tử nhân * đây!

(*) nhân bí nhân khí tử nhân: chỉ những người hay ganh tỵ với người khác.

Khi Ôn Noãn còn đang suy tính có muốn “Té xỉu” để cho người ta trực tiếp mang nàng đến gặp Thái hậu không thì đã thấy Ngự hoa viên ở xa xa, suy nghĩ một chút, nàng vẫn nên cố gắng nhẫn nhịn tự mình đi tới.

Trong Ngự Hoa viên, hoa danh tiếng tụ tập đủ trăm, muôn hoa đua nở, ánh mắt Ôn Noãn lại lười biếng không có lòng dạ nào thưởng thức, bây giờ nàng chỉ ngóng trông nhanh chóng tiếp kiến Thái hậu nghe Thái hậu giáo huấn hết sau đó trở về Vương phủ ngủ. Vòng vo thời gian hơn nửa nén nhang, cuối cùng nhìn thấy Thái hậu trong đình nghỉ mát ở hồ nhân tạo sau rèm sa mỏng phát phơ trong gió, bên cạnh Thái hậu còn có một nữ tử ăn mặc đẹp đẽ quý giá đang đứng chăm trà vì Thái hậu, bởi vì nàng ta đưa lưng về phía nàng, Ôn Noãn không thấy rõ ràng vẻ của nữ tử kia.

Ôn Noãn tiến lên nhẹ nhàng khom người: “Thần phụ Hàn Vương phi tham kiến Thái hậu.” Giọng nói mềm mại của nàng vừa dứt, nữ tử đang chăm trà đưa lưng về phía nàng dùng tư thế cực kỳ tao nhã xoay người lại, bên môi treo nụ cười mừng rỡ, liên tục bước tới kéo tay nàng nói, “Coi như muội muội có thể chờ tỳ đến.”

Miệng Ôn Noãn nhếch lên kéo ra nụ cười, khó trách mới vừa rồi cảm thấy bóng lưng kia sao chói mắt, thì ra là “Muội muội tốt” Ôn Tình nàng không dối mặt mấy lần, Tình đại Quý phi. Nàng không biến sắc lui về phía sau rút tay bị nàng ta nắm chặt ra, khẽ nhún người nói, “Thần phụ tham kiến Quý phi nương nương.”

“Tỷ tỷ đây là xa lạ với muội muội.” Mối Ôn Tình chu lên đầy đủ đáng về tiểu cô nương.

Ôn Noãn âm thầm bấu môi trong lòng, có vài thứ mặc dù học giống nữa, nhưng cũng chỉ bắt chước bừa lấy hai ba phần mà thôi, cho dù cắt trâu rắc đầy lên cánh hoa hồng cũng không thành được bánh hoa hồng. Nhưng mặc dù nghĩ như vậy, nàng vẫn cung kính nói: “Thần phụ không dám.”

Thái hậu Mộ Dung Tĩnh vẫn ngồi bên cạnh uống trà nhìn hai người, đặt ly trà xuống vẫy vẫy tay với hai người, “Đều đứng làm gì, mau tới đây ngồi.” Mặc dù Thái hậu tuổi gần bốn mươi nhưng được bảo dưỡng tốt, khỏe mạnh đuôi mày lộ ra vẻ xinh đẹp thướt tha của nữ nhân thành thực, da thịt trắng như sứ giống thiếu nữ hai mươi tám, lại thêm dung mạo uy nghi cực thịnh do nhiều năm ở địa vị cao tạo thành, dù cho cả vườn hoa tươi trong Ngự hoa viên thực sự cũng âm đậm ba phần so với Thái hậu. Có thể tưởng tượng thần thái Mộ Dung Tĩnh năm đó khuynh thế nhường nào.

“Tạ Thái hậu.” Ôn Noãn cúi người hành lễ, sau đó mặc cho Ôn Tình lôi kéo tiến lên ngồi xuống.

“Hôm nay ai gia tìm người tới cũng chỉ là uống chút trà thưởng thức hoa mà thôi, Hàn Vương phi không cần đa lễ.” Giọng Mộ Dung Tĩnh cực kỳ thân thiết làm cho người ta như tắm gió xuân, ngay sau đó lại tràn đầy quan tâm nói, “Ai gia nghe nói hai ngày trước bệnh tình Hàn Vương đột nhiên trở nặng, bây giờ đã khỏe ra không ít.”

“Tạ Thái hậu quan tâm, nhờ các ngự y hết lòng chăm sóc, bệnh tình Vương gia đã có chuyển biến tốt.” Ôn Noãn cúi thấp mắt đáp lời, trong lòng lẳng lặng chờ Thái hậu nói đoạn sau.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 16: Có Lễ Có

“Như vậy, ai gia cũng bớt lo.” Mộ Dung Tĩnh gạt đầu nâng chung trà lên dùng nắp nhẹ nhàng gạt lá trà trôi nổi, chân mày gọn gàng cực kỳ tinh xảo hơi nhíu lại.

“Trà nô ti pha không hợp với khẩu vị của mẫu hậu?” Ôn Tĩnh vẫn mỉm cười yên tĩnh ngồi bên cạnh thấy vẻ mặt Thái hậu như vậy vội vàng lên tiếng hỏi.

“Tĩnh Quý phi không cần khẩn trương, trà do người pha luôn luôn hợp tính ai gia.” Mộ Dung Tĩnh đặt ly trà xuống ngược mắt nhìn về phía Ôn Noãn, giọng nói rất có chiều sâu: “Hàn Vương chiến công hiển hách là rường cột của nước nhà, ngày đó trong trận chiến với nước Kim, đối phương mai phục, hần bị thương rất nặng, mất thấy thân thể ngày càng sa sút, mỗi lần ai gia nghe tin Hàn Vương phủ truyền đến lại nằm ngồi khó yên, nhưng không thể ra sức, cũng may Không Trí đại sư phương trượng chùa Hộ Quốc chỉ điểm cho ai gia, nói là Hàn Vương gia có một vị Vương phi định mệnh có thể giúp hần vượt qua kiếp nạn này, cũng cho ai gia ngày sinh tháng đẻ của nàng.” Lời nói đến đây ý tứ đã sáng tỏ, bà khẽ thở dài, “Lúc ấy ai gia còn chưa yên tâm, nhưng giờ thấy Vương gia chuyển biến tốt, tảng đá nặng trong lòng ai gia cũng coi như thoáng rơi xuống đất, chỉ có điều...” Bà kéo tay Ôn Noãn đặt lên tay mình, khẽ vỗ vỗ mu bàn tay của Ôn Noãn, “Vương gia vì nước lao tâm lao lực, bây giờ tuổi đã không nhỏ, người có thể phải cố gắng nhiều một chút, sớm cho hần thêm hài nhi, như thế, ai gia mới xem như thật yên tâm.”

“Mẫu hậu ngài cứ yên tâm, tỷ tỷ rất ‘có gắng’.” Không đợi Ôn Noãn trả lời, Ôn Tĩnh ở bên cạnh đã che miệng cười khẽ trả lời thay.

“Thật sự?” Mộ Dung Tĩnh hơi nhíu mày, mặt lộ ra vẻ vui mừng.

“Đương nhiên là thật, tỷ tỷ ‘cần cù’ ở trong Vương phủ đã truyền vào trong cung rồi, tỷ tỷ ‘có gắng’ như thế, chắc hẳn vô cùng thương yêu Vương gia, để Vương gia trên đầu quả tim, mẫu hậu ngài cứ yên tâm đi.” Ôn Tĩnh lần nữa tích cực thay Ôn Noãn trả lời.

Giả bộ, thật sự có thể giả bộ. Ôn Noãn nhìn sắc mặt hai nữ nhân trước mắt, cười lạnh không dứt, lão thái bà nửa già nửa không già này lại không biết thân thể Quân Dật Hàn đã có chuyển biến tốt?

“‘Có gắng, cần cù’ theo lời Ôn Tĩnh đơn giản chỉ là chuyện nàng đề lên Quân Dật Hàn trong xe ngựa hôm đó, nhìn như thay nàng nói chuyện, nhưng chỉ cần đầu óc không có vấn đề đều nghe ra nàng ta giấu cợt, lão thái bà này lại không biết chuyện theo lời Ôn Tĩnh? Không nghe ra giấu cợt trong lời nói của nàng ta?

Cảm giác hai người này coi nàng là kẻ ngu, hát bè trước mặt nàng.

Nhìn ánh mắt Mộ Dung Tĩnh cực kỳ mong đợi, Ôn Noãn “E lệ” gạt đầu, dứt khoát thêm một mồi lửa mạnh, “Mặc dù thân thể Vương gia bây giờ hơi yếu đuối, nhưng thần phụ nghị.” Sắc mặt nàng ửng đỏ, cắn cắn môi giống như đề nén ngược ngừng đang bành trướng, “Chắc hẳn từ sắp có, có lẽ, bây giờ đã ở trong bụng rồi.” Vừa nói, tay nàng không tự giác sờ lên bụng, hình như trong đó thật sự thai nghén một sinh mệnh nhỏ.

“Thật sao, vậy thì tốt quá.” Mộ Dung Tĩnh mừng rỡ, ngay sau đó gọi Vương công công hầu bên cạnh phân phó một chuỗi dài nói là thưởng gì đó cho Hàn Vương phi, để Vương công công sai người đưa thẳng đến Hàn Vương phủ.

“Thần phụ tạ Thái hậu ban ân.” Ôn Noãn giống như thẹn thùng không ngẩng đầu lên được, mặt đỏ bừng chuyển sang nói với Ôn Tĩnh đang cười hơi giọng ép, “Muội muội cũng cần phải ‘có gắng chăm chỉ’ chút, đừng để tỷ tỷ đuổi phía trước, nếu thật sự để tỷ tỷ đuổi trước, tỷ tỷ sẽ rất xấu hổ.”

Ôn Noãn nhìn Ôn Tĩnh, càng không nhìn được khuôn mặt tươi cười, trong lòng rất sáng khoái, trước khi giấu cợt người khác cũng không nhìn lại mình trước, vào cung ba năm nhưng đến nay vẫn chưa có bầu, ở nơi cô đại này sợ đã đủ mất mặt, xấu hổ không ngóc đầu lên được ấy chứ?

Ôn Tĩnh cắn răng, cười đến cực kỳ cứng ngắt, “Tạ tỷ tỷ quan tâm, muội muội nhất định sẽ học tập tỷ tỷ ‘có gắng chăm chỉ’ chút.” Trên miệng nàng nói khách khí, nhưng bàn tay phía dưới lại nắm chặt làn váy mình không chế không được tức giận, vào cung ba năm đến nay vẫn chưa có bầu, đã sớm khiến nàng thành chuyện cười trong đám cung nhân, mặc dù ngoài sáng không ai dám nói, nhưng nàng lại rõ ràng lời đồn đại ngầm, đây là sỉ nhục lớn lao của Ôn Tĩnh nàng, vậy mà hôm nay lại bị người ta vạch trần rõ ràng ra ngoài ánh sáng, quạt mạnh tai nàng.

“Hôm nay Tĩnh Quý phi biết được ai gia muốn triệu kiến người nên đặc biệt cầu ai gia mang theo nàng cùng đi, nói đã lâu không gặp tỷ tỷ, rất nhớ nhưng bây giờ nhìn thấy quá là tỷ muội tình thân. Thôi, ai gia cũng hơi mệt mỏi vẫn nên đi về trước nghỉ ngơi, hai người cũng có thể bàn chút chuyện riêng.” Mộ Dung Tĩnh đứng dậy, Vương công công vội tới trước đỡ nàng rời đi.

“Cung tiễn mẫu hậu.”

“Cung tiễn Thái hậu.”

Cho đến khi bóng dáng Mộ Dung Tĩnh biến mất không thấy nữa, Ôn Tĩnh mới bị tiểu nhục bắt tiểu * nói với Ôn Noãn: “Tỷ tỷ có muốn vào trong cung của muội muội ngồi một chút uống ly trà không?”

(*) bị tiểu nhục bắt tiểu: da cười thật không cười, giả vờ ngoài mặt tươi cười.

“A.” Ôn Noãn cười lạnh, “Chỗ ngồi của Quý phi nương nương quá cao, trà quá quý giá, thần phụ sợ làm nhục chỗ ngồi của nương nương, lãng phí trà

của nương nương, thần phụ cáo lui trước.” Nàng nói xong không thèm nhìn tới sắc mặt xanh hồng giao thoa của Ôn Tinh mà trực tiếp bước nhanh rời đi, lão thái bà không ở đây, nàng cũng không có ý định tiếp tục diễn trò giả bộ gì kia của nàng ta.

Ôn Noãn Ôn Noãn Ôn Noãn!

Tức giận gầm thét trong lòng Ôn Tinh, hung hăng nhìn chằm chằm bóng dáng rời đi tự nhiên của nàng ta, đáy mắt lại dấy lên lửa giận hùng hực như muốn thiêu đốt nàng ta thành tro bụi.

Ôn Noãn không thèm để ý đến vẻ mặt ánh mắt dữ tợn như thế nào của người phía sau ném đến từ xa xa, những thứ đó thuộc về “Nàng” quá khứ, chỉ cần đối phương không trêu chọc nàng, nàng cũng không muốn đi tham dự.

Chỉ lo thân mình cho tốt, không cần ăn no không có việc gì làm đi khuấy đảo những chuyện không tốt kia!

Mà bây giờ... Nàng xoay người nhìn bốn phương tám hướng đường nhỏ trong ngự hoa viên, nàng nên đi đường nào?

“Hoàng thượng, giờ ăn trưa đã đến, Hoàng thượng định dùng bữa trong ngự hoa viên?” Thái giám cận thân Đức Quý khom lưng hỏi.

“Không cần, người đi xuống đi, trẫm muốn đi một mình.” Quân Hạo Thiên vẫy lui Đức Quý, chấp tay sau lưng đi một mình trong ngự hoa viên.

Một canh giờ trước, bên trong ngự thư phòng, đệ đệ hần giao lại binh phù trong tay, giọng khản khản: “Thân thể thần đệ đã không bằng xưa, không thể gánh vác trách nhiệm bảo vệ quốc gia, hôm nay đặc biệt giao lại binh phù cho Hoàng thượng, thần đệ cũng đứng lúc gỡ gánh nặng trên vai xuống, làm một Vương gia nhàn tản an tâm dưỡng bệnh, tranh thủ thêm chút ngày giờ với Vương phi, kính xin Hoàng thượng không nên cự tuyệt thỉnh cầu của thần đệ.”

Binh phù để lại, hần đệ cho đệ đệ yên tâm dưỡng bệnh mà giữ lại binh phù cho, đợi sau khi lành bệnh sẽ giao lại binh phù lần nữa. Mà hai người đều hiểu, hứa hẹn này chỉ theo gió thổi nhẹ qua cát, không phải thật.

Thứ đồ hần phí hết tâm tư muốn cầm lại, nay đệ đệ đưa đến trong tay hần, nhưng tại sao không hề có chút vui sướng nào, có chi là bực bội phiền muộn? Rốt cuộc là Hoàng quyền chí cao vô thượng này cắt rách tình thân? Hay cung đình lạnh lẽo vô tình này lặng lẽ thay đổi phá hủy tin tưởng vô điều kiện lẫn nhau giữa hai người?

Hần, vừa hy vọng thân thể đệ đệ khỏi hần, lại đồng thời ích kỷ hy vọng đệ đệ cứ bệnh như vậy cũng tốt, ít nhất tình huynh đệ giữa bọn họ sẽ không càng chạy càng xa.

Quân Hạo Thiên ngẩng đầu nhìn trời hơi âm u, nghĩ tới tin tức truyền về trong cung mấy ngày này, xem ra Thái hậu làm mối hôn sự này không tệ, đệ đệ cùng với ái phi của mình ân ái sâu đậm, nếu đệ đệ thật sự làm Vương gia nhàn tản sống những ngày hạnh phúc với Vương phi ngược lại không tồi. Nhưng mà, đệ đệ thật sự cam chịu sống cuộc sống của người bình thường?

Hần không muốn nghĩ, cũng không muốn suy nghĩ.

Giơ tay lên gạt bông mẩu đơn đang nở rộ ở khúc quanh, lại nhìn thấy phía trước, nơi khúc quanh, một bóng dáng mảnh mai dựa nghiêng vào cây ngọc lan đưa lưng về phía hần.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 17: Hộc Máu Hôn Mê

Theo tư thế nghiêng người, tóc dài đến eo buông xuống bên cạnh cùng với dây lưng hòa trộn vào nhau nhảy múa trong gió nhẹ lộ ra vòng eo cực nhỏ, càng lộ ra dáng người uyển chuyển.

Đây chẳng lẽ là chiêu vị phi tử kia trong hậu cung mới nghĩ ra để hấp dẫn hần?

Ủ dột trong mắt Quân Hạo Thiên dâng lên chút hứng thú, mặc dù phi tử trong hậu cung của hần đông đảo, nhưng hần vẫn chuyên sùng Ôn Tinh, những phi tử khác có lẽ sẽ đưa ra một hình thức, nhưng đa phần bị hần để không trong hậu cung chưa từng hỏi đến, thậm chí không biết sự hiện hữu của các nàng.

Nếu là Quân Hạo Thiên trước kia có lẽ sẽ trực tiếp cau mày xoay người rời đi, nhưng hôm nay không biết vì sao, bóng dáng này lại khiến hần không kiềm chế được muốn đi về phía trước, có lẽ... Trong lòng hần chưa xót, hít sâu một hơi đè đau đớn này xuống, đang định cất bước đi về phía nữ tử kia, Đức Quý đột nhiên bước tới nói, “Hoàng thượng, Thái hậu có chuyện tìm, mời ngài nhanh đi điện Triều Phượng.”

“Có thể nói chuyện gì?” Quân Hạo Thiên nhìn Đức Quý thờ gấp gấp hần hần nhăn mày hỏi.

“Nô tài không biết.”

Quân Hạo Thiên nhú nhú mày, nói với Đức Quý, “Người đưa nữ nhân kia...” Hắn nói được nửa câu đành phải dừng lại, bóng dáng mảnh mai dựa trên cây ngọc lan đã sớm mất tung mất tích, gió thổi qua, cuốn lên một chiếc khăn lụa trắng tinh trên mặt đất bay phấp phới, Đức Quý tỉnh mắt bước nhanh về phía trước nhặt khăn lụa lên khom người đưa cho Quân Hạo Thiên.

Khăn lụa trắng tinh là chiếc khăn vuông, mặt khăn trắng tinh khiết không có nhiều họa tiết, chỉ có điều ở góc phải phía dưới thêu đóa hoa hướng dương xinh xắn, cánh hoa lấy chỉ tơ màu vàng thêu thành, mà ở giữa đồng vàng nhạt này... Quân Hạo Thiên ngó kỹ mới nhìn ra một chữ “Noãn”, hắn không khỏi cười thân nhiên, chỉ cảm thấy khả năng thêu thùa này rõ là... Siêu phẩm thoát tục!

“Đức Quý, đi điều tra một chút khăn này là của ai.” Quân Hạo Thiên đi hai bước lại dừng lại dặn dò, “Không thể lộ ra.”

Mà khoảnh khắc khi Đức Quý bấm báo với Quân Hạo Thiên, ở bụi hoa đối diện, đúng lúc có tên thái giám đi qua bên cạnh Ôn Noãn, nàng vội vàng bước lên ngăn hắn lại: “Có thể làm phiền công công đưa ta ra cửa cung?”

Tiểu thái giám không nhiều lời gật đầu xoay người, yên lặng không lên tiếng dẫn đường ở phía trước.

Ôn Noãn thở phào một hơi, nàng ở ngự hoa viên vòng vo hồi lâu tìm không ra đường cũng không thấy người, dứt khoát tựa trên cây nghỉ ngơi tiết kiệm chút sức lực ôm cây đợi người. Khi nàng ôm cây gần nửa canh giờ sắp buồn ngủ thì cuối cùng có người tới, còn là một tiểu thái giám cực kỳ béo mập, rất hợp tính nàng.

Ôn Noãn thưởng tiểu thái giám đưa nàng ra cửa cung, đang nhìn ngó chung quanh tìm xe ngựa của nàng thì có cung nhân bước nhanh về trước nói, “Vương phi, Vương gia đang trong xe chờ ngài, ngài nhanh lên xe thôi.”

Quân Dập Hàn đã sớm xong xuôi chuyện còn đang đợi nàng?

“Vương phi đi lâu như thế mới ra ngoài, trò chuyện với Thái hậu rất vui?” Ôn Noãn vừa vén rèm vào bên trong thì giọng nói trầm thấp của Quân Dập Hàn đã vang lên bên tai.

Trò chuyện với nhau thật vui?

Ôn Noãn khinh thường khẽ cười mỉa trong lòng, trên mặt lại lộ ra vẻ mặt ba phần vui sướng, “Thái hậu đối đãi với vi thiếp cực kỳ thân thiết, hôm nay lại gặp muội muội, dĩ nhiên trò chuyện với nhau thật vui.”

“Ngồi bên cạnh vi phu.” Quân Dập Hàn giơ tay lên vỗ vỗ vị trí bên cạnh, Ôn Noãn rất “Dịu ngoan” đi sang ngồi làm gối dựa cho hắn.

Hắn quả nhiên tựa đầu vào vai nàng, Ôn Noãn khẽ ngáp một cái, nghĩ tới cũng vừa đúng nàng nhân cơ hội này ngủ một giấc, lại nghe giọng nói khe khẽ truyền tới bên tai, có lẽ bởi vì khoảng cách gần, nàng cảm giác giọng nói này mang theo cuốn hút đặc biệt rất dễ nghe, chỉ nghe hắn nói: “Phu nhân rất thích đứa bé?”

“Hả?” Ôn Noãn đang nghe tiếng xe ngựa lộc cộc buồm ngủ, nghe hắn hỏi điên cuồng như thế cũng tùy ý hàm hồ đáp một tiếng.

“Vi phu thấy ngày đó ở miếu Nguyệt Lão phu nhân cực kỳ yêu thích đứa bé kia, trước đây lại thấy Thái hậu phái người ban thưởng rất nhiều thứ trong phủ, hỏi kỹ phía dưới mới biết được phu nhân nói có lẽ đã có đứa bé của bần Vương. Vi phu nghĩ đến phu nhân nhất định cực kỳ thích đứa bé.” Hơi thở ấm áp của hắn phả bên tai nàng, hài lòng nhìn vành tai đầy đặn biến thành màu hồng nhạt, tiếp tục nói, “Nếu phu nhân muốn có đứa bé như vậy, vi phu sẽ hoàn thành tâm nguyện của phu nhân, đưa một đứa bé cho phu nhân có được không?”

“Ừ.” Ôn Noãn sắp ngủ mơ mơ màng màng đáp lại, chỉ cảm thấy giọng nói vo ve của Quân Dập Hàn bên tai thật ồn ào, chỉ muốn đuổi đi để cho hắn cảm miệng, đừng ảnh hưởng mình ngủ. Nhưng sau khi đáp, giống như lại cảm thấy có gì không đúng? Ôn Noãn đảo đầu bột nhào suy nghĩ một chút... Nghĩ vào trong mộng.

Bên môi Quân Dập Hàn nhếch lên nụ cười không rõ ý, nghe trên đỉnh đầu truyền đến tiếng hít thở sâu cạn, hắn giơ tay khẽ đỡ đầu nàng, để cho nàng tựa vào trên vai mình, giúp nàng điều chỉnh một tư thế tương đối thư thái để nàng có thể nằm càng thêm yên ổn.

Tròng mắt hơi lạnh xẹt qua thương tiếc rất nhỏ lúc nhìn trên vai, khi nàng ngủ, giữa hai chân mày cũng lộ ra một mối, đầu ngón tay khẽ nâng lên như muốn mon trón mặt nàng, cuối cùng lại vén rèm cửa sổ lên ném tấm màn ra đường phố rộn ràng

Khi Ôn Noãn tỉnh lại, sắc trời đã đen thui, và lại đang ở trên giường, nàng ngồi xếp bằng trên giường suy nghĩ một chút, rất xác định chỗ mình ngủ trước đây ở trong xe ngựa, nhận khăn lau mặt từ Minh Nhi, nàng vừa lau vừa mở miệng hỏi: “Minh Nhi, ta về phòng như thế nào?”

Trong vẻ mặt mơ ước của Minh Nhi mang theo hâm mộ, trong hâm mộ mang theo vui mừng: “Là Vương gia ôm tiểu thư về phòng.”

Khăn mặt trong tay Ôn Noãn buông lỏng rơi trên giường, nàng hơi không dám tin nhìn thẳng Minh Nhi: “Em vừa mới nói cái gì, lặp lại lần nữa.”

Rốt cuộc ngự y cho hắn ăn linh đan diệu dược gì, lúc này mới hai ba ngày, từ đi bộ cũng cần người đỡ đột nhiên đến có thể ôm nàng xuyên qua hơn nửa Vương phủ đưa vào phòng?! Chẳng lẽ ngày ấy mình dẫn hắn leo núi thổi gió lạnh thật sự có thể có công dụng ngang ngựa cõ linh chi của tiên? Nếu thật như vậy... Ôn Noãn cảm phần nhìn đỉnh màn, nàng sẽ không kiềm chế được đi mua miếng đậu hũ đập chết mình.

“Là Vương gia ôm tiểu thư trở về phòng.” Minh Nhi rất khẳng định lặp lại lời một lần nữa, nghi ngờ nói, “Tiểu thư, Vương gia săn sóc tiểu thư như thế, tiểu thư nên vui vẻ mới phải chứ, sao tiểu thư lại có vẻ mặt như thế?”

“Không phải em không hiểu tâm tình của bốn tiểu thư!” Ôn Noãn che mặt, đầu vùi thật sâu vào trong chăn.

Minh Nhi nhìn tiểu thư mông chổng lên trời vùi mặt vào trong chăn, trái tim rất chua xót, nàng vẫn có thể đoán ra mấy phần ý định của tiểu thư, nhưng kể từ sau biến cố ban năm trước, nàng thật sự không đoán ra được ý định của tiểu thư rồi.

Nàng nhặt khăn giặt lại lần nữa, Minh Nhi nhìn chân mày Ôn Noãn rồi rầm thành thành một đoàn, cuối cùng cắn cắn môi nói: “Tiểu thư, sau khi Vương gia ôm tiểu thư trở lại đã ới máu bầm, tiểu thư không nên đi nhìn Vương gia một chút sao?”

“Học máu? Hôn mê?” Ôn Noãn nhắc đầu khỏi chăn, cặp mắt sáng lên nhìn Minh Nhi, giọng nói gần như vì cực vui mà khóc: “Sao em không nói sớm, làm hại tiểu thư ta sợ không ít.” Nàng gần như lập tức xuống giường chạy tới phòng của Quân Dập Hàn.

Minh Nhi thờ dài, ôi, Vương gia đáng thương, sao ngài lại cười vị tiểu thư như vậy, khác hẳn với Vương phi bình thường, ngày ngày ước gì ngài chết để làm quả phụ! Nàng than thở hết sức rồi buông khăn lông trong tay xuống đang định dọn dẹp giường đệm, lại thấy đôi giày thêu vẫn còn ở chỗ cũ...

Rõ là... Minh Nhi đã không biết nên nói gì cho phải rồi, dậm mạnh chân rồi cầm giày thêu nâng vẩy chạy ra.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 18: Trộm Chiếm Tiện Nghi

“Này, nhà đầu, người...”

“Mau tránh ra.”

Bạch Ứng từ xa nhìn thấy Minh Nhi nâng vẩy chạy như bay đến, đang định chặn nàng lại nói đôi câu tào lao, ai ngờ vừa mới mở miệng lại nghe nàng lạnh lùng quát to, ngay tiếp sau đó một bóng đen trong tay đánh về phía hắn, uông công hắn vội vàng phản ứng nghiêng người khó khăn lắm mới tránh thoát.

“Nha đầu này nổi điên làm gì?” Bạch Ứng nhìn theo bóng người nhỏ bé chạy ra, cảm thấy dù sao bây giờ nhàm chán còn không bằng đi theo nhìn một chút, cất bước đuổi về trước.

Ôn Noãn vội vã tìm đến phòng ngủ Quân Dập Hàn đúng lúc gặp Trần quản gia dẫn ngự y ra ngoài, cô không để ý đến thờ lập tức mở miệng hỏi: “Bây giờ Vương gia thế nào?”

“Vương phi ngài...” Trần Phúc kinh ngạc nhìn nàng, ngay sau đó vội vàng di chuyển tầm mắt lên trên cây cột nói, “Bẩm Vương phi, Vương gia mới vừa dùng xong thuốc ngủ, nên không có gì đáng ngại, đại khái không lâu lắm có thể tỉnh lại, lão nô xin cáo lui trước.” Nói xong vội vàng kéo ngự y vừa thấy nàng cổ đã lệch ra như bị vạ vôi và rồi đi.

Ôn Noãn không có tâm tư để ý đến sắc mặt khác thường của bọn họ, nhìn Quân Dập Hàn trên giường ngủ, mặc dù trong lòng cô rất thất vọng hẳn “Không có gì đáng ngại”, nhưng tính từ mấy lần đã kích hắn chết mà không chết thì thất vọng này đã nhỏ hơn rất nhiều, cái gọi là họa để lại ngàn năm không khác hơn cái này, thật sự không biết nam nhân nhan khuynh thiên hạ quyền khuynh triều đã rốt cuộc đã làm bao nhiêu chuyện thất đức phóng hỏa giết người mới hại bản thân đến bây giờ nửa sống nửa chết.

Nàng mệt mỏi xoay người đi ra phía cửa, đi hai bước đột nhiên nhớ ra Trần quản gia nói không lâu lắm hẳn có thể tỉnh lại, vì thế lại kéo thân lười biếng bước thong thả tới bên giường ngồi xuống, nếu hắn tỉnh lại thấy nàng ngồi bên giường thâm tình không dứt trông nom hẳn...

Ừ, chắc chắn cảm động chứ? Chắc chắn độ thiện cảm lên cao thẳng tắp chứ?

Dù sao nàng cũng ngủ đủ rồi, vậy thì vì cảm động của hắn và độ thiện cảm, ngồi ở đây một lúc.

Nhưng cứ ngồi không như vậy rất ngốc, cầm quyển sách đến xem? Cầm chút đồ ăn vặt tới? Giống như đều không thích hợp. Ôn Noãn yên lặng thờ dài, cuối cùng dứt khoát ném tầm mắt lên khuôn mặt đang bình tĩnh ngủ của Quân Dập Hàn, tính toán thường thức sắc đẹp của hắn để giết thời gian.

Mấy ngày ở chung, mặc dù ngày ngày Ôn Noãn thấy Quân Dập Hàn nhưng lại chưa bao giờ ngó kỹ, hôm nay cẩn thận nhìn như vậy, nàng mới cảm thấy từ đáy lòng, bốn chữ “Nhan khuynh thiên hạ” quả thực danh xứng với thực không chút nào khoa trương. Ôn Noãn cẩn thận vò vét trong đầu cảm thấy hình như trên thế gian này khó có ngôn từ nào có thể hình dung hắn, dung mạo của hắn như tập hợp của vạn vật hoa thơm mà thành, ngay cả Mộ Dung Tịnh tươi đẹp như trăm loại hoa so tài với hắn cũng chỉ là tường rào tầm thường dưới hải đường tươi đẹp mà thôi.

Ánh mắt không tập trung của Ôn Noãn dần trở nên si mê, đột nhiên, cảm thấy làn da mặt tốt như vậy hình như rất khiến người ta tiếc nuối. Trong lòng nàng không muốn thờ dài, thân thể giật giật hơi tê dại tính đối đến góc độ khác tiếp tục thường thức, lại vừa đứng nhìn thấy đôi môi Quân Dập Hàn mấp

mấy giống như đang nói cái gì.

Khế đất? Vàng bạc châu báu? Giao phó di ngôn?!

Tinh thần Ôn Noãn lập tức tỉnh táo, hai tay chống hai bên thân thể hần, cúi người dán lỗ tai gần sát môi hần đang mấp máy.

Thế nhưng không nghe được?

Nàng dán lỗ tai lại gần chút nữa.

Vẫn không nghe thấy!

Nàng lại gần chút, ừ, lần này rốt cuộc mơ hồ có thể nghe ra chút âm thanh, nhưng cụ thể nói cái gì vẫn nghe không rõ.

Ôn Noãn hơi nổi cáu khế ngẩng đầu theo dõi môi hần còn đang mấp máy nhú nhú mảy, sao nam nhân này nói một di ngôn còn liên tục giãy vò người như vậy! Cặp mắt nàng hơi giận theo dõi môi hần, nhìn chăm chăm, đột nhiên ý tưởng lóe lên trong đầu, có lẽ nàng có thể theo dõi khẩu hình của hần thử đoán một chút?

Ừ, chủ ý này đáng giá thử một lần.

Cặp mắt Ôn Noãn không nhúc nhích hết sức chăm chú nhìn Quân Dập Hần khế mở khẩu hình, trong đầu tổn sức suy đoán khẩu hình này ứng với chữ gì, kết quả nàng nghĩ đến đầu óc nhập thần thì cửa bị đẩy ra, tiếng kêu bất ngờ bị sợ đến khiến tay đang chống thân thể của nàng vừa trượt, thân nằm thẳng xuống, hai môi chạm nhau, nhịp tim Ôn Noãn gần như dừng lại, chỉ còn lại trống mắt trong ngày thường luôn mang theo ba phần lười đột nhiên mờ to.

“Tiểu thư, người..” Âm thanh xõng vào cửa của Minh Nhi nhanh chóng mắc kẹt, giầy thêu trong tay giờ cao dừng lại giữa không trung.

“Này, nha đầu Minh Nhi, không được lỗ... Mãng...” Sau đó về mặt già nua của Trần Phúc cùng theo vào khế co giật.

“Nha đầu, hình ảnh này không thích hợp cho trẻ nhỏ, vẫn nên cùng Bạch ca ca đi ra ngoài đi, ngoan.” Bạch Ứng sai bước mà vào liếc xéo lên hai người đang đề lên nhau trên giường, ngay sau đó đưa tay che mắt Minh Nhi, kéo nàng đang cứng đờ ra ngoài.

“Lão nô, cái gì lão nô cũng không nhìn thấy, sẽ không quấy rầy Vương gia Vương phi nghỉ ngơi.” Sau khi Trần Phúc bị Bạch Ứng chọc cho một khuỷu tay đã lập tức tỉnh hồn lại, hai mắt nhìn xuống chân sau đó nhanh chóng lui ra ngoài, cẩn thận đóng cửa phòng lại, cũng dặn dò không cho bất kỳ ai đi vào quấy rầy.

“Phu nhân, nàng chiếm tiện nghi của vi phu.”

Chẳng biết người bị đề tỉnh lại từ lúc nào, môi vẫn dán chặt phát ra lên án mơ hồ.

Một câu lọt vào tai, đầu óc Ôn Noãn tỉnh táo trong nháy mắt, động tác nhanh nhẹn, đứng dậy sửa sang quần áo đứng trước giường, về mặt phớt tình nhìn hai mắt u ám sâu thẳm của Quân Dập Hần nói: “Vi thể chỉ thăm dò một chút nhiệt độ của Vương gia có bình thường hay không, ừ, vừa mới thăm dò, nhiệt độ của Vương gia rất bình thường, chắc không có gì đáng ngại, nếu như thế vi thể cũng không làm trễ nải Vương gia nghỉ ngơi, ngày mai trở lại chăm sóc Vương gia.” Nàng nói xong không đợi Quân Dập Hần mở miệng đã sống lưng thẳng tắp đi ra ngoài cửa, bước chân lười biếng hằng ngày mơ hồ lộ ra vội vàng, lúc vượt qua cửa lại vấp khế, mất cá chân bị sưng đỏ.

Quân Dập Hần một tay chống má nằm nghiêng trên giường nhìn bóng dáng mảnh mai gần luồng cuống chạy, khế nghiêng, tròng mắt hơi lạnh lộ ra vẻ mặt khó nói.

“Ôi, tân Vương phi của chúng ta thật sự là người không thể nhìn bề ngoài, tiểu thư khuê các dịu dàng thùy mị, sao như thế...”

“Ha ha, tân hôn nha, vừa khai trai là như vậy.”

“Nhưng gấp gáp cũng phải chú ý đến thân thể phu quân mình chứ, người xem thân thể Vương gia cũng bệnh thành như vậy, Vương phi lại... Ôi, thật là lòng người đổi thay.”

“Hừ, người lo lắng cái gì, mặc dù hiện giờ Vương gia bị thương thân thể hơi yếu đuối, nhưng dù sao nhiều năm mang binh đánh giặc nền tảng rất tốt, nhiều người cũng nhìn thấy tình cảnh tối hôm qua, Vương phi từ trong phòng Vương gia đi ra, chân trần lung la lung lay, có mấy người lúc đó mặt còn nhìn thấy mặt Vương phi ửng hồng giống như trái cà chua chín vừa hái đây.” Nói đến đây, ma ma rửa rau về mặt mập mờ nhìn mấy ma ma khác, mấy người ngậm hiểu ý nhau cười rộ lên.

“Tiểu thư, đây là bánh phù dung hạt dẻ người thích nhất.” Minh Nhi đặt điểm tâm và trà trên bàn nhỏ cạnh giường êm của Ôn Noãn, về mặt rất thấp thòm nhìn Ôn Noãn đang nhàn tản tự nhiên đọc sách, nhẫn nhịn, cuối cùng vẫn không nhìn được, “Tiểu thư, bây giờ trong phủ có vài lời đồn đại không đẹp đẽ về tiểu thư, nếu tiểu thư nghe được ngàn vạn lần không để vào trong lòng.” Nghĩ tới lúc nàng đi vào bếp, lấy đồ ăn cho tiểu thư nghe được những lời ma ma kia nói, nàng không khỏi xấu hổ và giận dữ, mặc dù hung hăng quát mấy ma ma kia một trận, nhưng sợ rằng những lời đồn đại này đã sớm truyền ra trong phủ, sao nàng có thể chặn miệng tất cả mọi người, nghĩ tới nghĩ lui, nàng vẫn quyết định đề cập cho tiểu thư rõ ràng, để tiểu thư có tâm tư chuẩn bị.

“Hả? Đề cập nói những chuyện gì, nói cho bản tiểu thư nghe một chút.” Ôn Noãn rành rang lật trang sách không để ý lắm mà hỏi.

“Không có gì, chỉ là chút chuyện linh tinh mà thôi.” Minh Nhi nói qua loa tắc trách, lời nói dơ bẩn khó nghe như vậy, nàng mới không cần làm bản tai của tiểu thư.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 19: Bắt Cóc

“Đã là chuyện linh tinh thì không cần để ở trong lòng.” Ôn Noãn nói hơi hợt, nhưng trong lòng nàng cảm thấy rất chua xót, trùng hợp mấy ngày nay thật là đau đớn, đầu tiên là đêm động phòng hoa chúc, nàng “Đề” Quân Dập Hàn rồi, ngay sau đó trong xe ngựa, Quân Dập Hàn hôn mê, nàng lại “Đề” người ta, trở lại tối hôm qua, nàng vẫn “Đề” người, nếu trùng hợp nhiều như vậy mà không có lời nói đồn đại không tốt nào đồn ra, nàng mới thấy thật kỳ quái.

Thôi, nếu nàng ừ, danh tiếng “Dữ dội?” đã truyền ra, nàng cũng không thể làm gì khác hơn là bắt đắc dĩ và lại “Hón hờ” tiếp nhận.

Nàng là người hiện đại, tất nhiên không hề coi trọng những thứ hư vô này, hoàn toàn chỉ là mấy người nhảm chán nói huyền thuyên mà thôi, chi cần người không đề ý, qua vài ngày nó cũng tự nhiên phai nhạt.

Ôn Noãn nâng ly trà lên nhấp một ngụm, khóe mắt đang nhìn nơi nào đó khẽ dừng lại, chân mày ngọn núi hơi nhếch lên chỉ vào nơi đó: “Ta nhớ mấy cây hoa sơn trà kia còn nở rất đẹp, sao hôm nay hoa rũ lá héo.”

Minh Nhi nhìn theo phương hướng tiểu thư chỉ, quả thật thấy mấy cây hoa sơn trà như gà trống bại chiến ỉu xiu ỉu rũ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mới phai nhạt bớt mấy phần bức tức lại nở ra bão táp, “Nhất định là Vương Bá lão đầu kia lười biếng không chăm sóc tốt cây hoa của tiểu thư, Minh Nhi phải đi gọi lão đầu tới ngay.” Nhìn mấy bụi cây hoa sơn trà tiểu thư cố ý để người dò từ trong sân phủ Tướng quân qua, những hạ nhân này lại cố ý không chăm sóc kỹ, nhất định khinh miệt tiểu thư ở đây lòng, nhất định phải để cho bọn họ nếm chút khổ sở mới đúng. Trong lòng Minh Nhi hung hăng nắm quả đấm bước đi như gió.

Nha đầu này đúng là nóng lòng thay chủ, Ôn Noãn nhìn bóng lưng của nàng ấy cũng có khí thế lửa cháy hùng hực thiếu sót, không nhịn được lắc đầu bật cười, đáy lòng cũng cảm thấy rất ấm áp, tới thế giới này ba năm, có tiểu nha đầu thật tâm thật ý ở cùng, khiến cho trái tim hiu quạnh của nàng được an ủi không ít, từ tận đáy lòng nàng cũng coi như nàng ấy là muội muội mà đối đãi.

Mới vừa vòng quanh hoa sơn trà ỉu xiu hai vòng, Minh Nhi đã hấp tấp kéo Vương Bá bước chân lão đảo đầu tóc hoa râm đến đây, chỉ vào hoa sơn trà ỉu rũ, “Lão nhìn xem lão nhìn đi, đây chính là cái lão nói chăm sóc hoa thật tốt sức sống hăng hái, sức sống hăng hái chính là hăng hái ‘ủ rũ củi đầu’ nhi, ta thấy tinh thần Vương Bá lão còn hăng hái hơn nó.” Minh Nhi càng nói càng kích động, tay áo vtuot cao, hai tay chống nạnh, rất có xu hướng lão mà không rõ lý do sẽ nhào tới đánh nhau với lão.

“Minh Nhi.” Ôn Noãn đề sách xuống nhỏ giọng khiến tránh, “Không thể vô lý như thế.” Lại quay sang nhìn Vương Bá thấy hoa sơn trà quả thật ỉu rũ sau đó không ngừng đồ mồ hôi xin tha, “Hôm nay kêu lão tới không phải để trách hỏi lão, bản phi chỉ muốn biết tại sao mấy cây hoa sơn trà này đang nở rộ lại đột nhiên ỉu rũ, lão nhìn cẩn thận điều tra chút nguyên nhân, nếu có thể cứu thì hết sức cứu, nếu không có thể cứu thì tận tâm chăm sóc tốt những cây còn lại là được.”

Mặt trời lên cao, Ôn Noãn đi vào trong phòng đọc sách, thấy Minh Nhi vẫn thờ phỉ phò chu cái miệng nhỏ nhắn, vuot trán đặt sách xuống, “Muốn nói cái gì thì nói đi.” Tiểu nha đầu này, bây giờ tính khí của nàng ấy càng lúc càng lớn, nhưng tâm tâm niệm niệm chỉ vì nàng, sao nàng lại nhẫn tâm trách móc nặng nề.

“Hoa sơn trà này là cội lòng của tiểu thư, rõ ràng Vương Bá chậm trễ không chăm sóc tốt, sao tiểu thư không trách phạt lão?”

“Minh Nhi, nhìn sự việc không thể chỉ xem bề ngoài.” Đáy mắt Ôn Noãn xẹt qua tia lạnh, thấy tiểu nha đầu hơi hoang mang định mở miệng, nàng vội vàng chuyển sang chuyện khác, “Vương gia như thế nào?”

“Tiểu thư, tiểu thư lại muốn đi tìm Vương gia?” Minh Nhi quả nhiên bị dời lực chú ý đi trong nháy mắt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hơi rối rắm, thật ra thì nàng càng muốn nói: tiểu thư, gần đây tiểu thư đứng trên đầu sóng ngọn gió của lời đồn đại nhảm nhí, hay trước cứ tạm ngừng đừng đi giày vò Vương gia. Dĩ nhiên, lời này có cho nàng mười lá gan nàng cũng không dám nói.

“Vương gia là phu quân của bốn tiểu thư, bốn tiểu thư là Vương phi của Vương gia, tìm Vương gia có gì không thể?” Ôn Noãn hơi buồn cười nhìn vẻ mặt nhỏ bé rầu rĩ của nàng ấy, dứt khoát đứng dậy sửa sang quần áo một chút rồi đi ra ngoài, “Đúng lúc đến thời gian ăn trưa, tiểu thư ta đi phục vụ Vương gia dùng bữa.”

Ôn Noãn bị bắt cóc!

Xác thực mà nói ra chỗ khúc quanh nơi mái hiên xa cửa phòng mấy bước bị bắt cóc!

Nàng nhìn giật cướp trước mặt mang khăn che mặt quắc mắt nhìn trừng trừng cố gắng là ra vẻ hung ác, đáy lòng hơi... Buồn cười!

Vì vậy nàng cười thật.

“Này, người cười cái gì?” Giặc cướp rất tức giận nhìn nàng chăm chăm.

“VẬY người bắt cóc ta làm cái gì? Ham sắc đẹp của ta?” Ôn Noãn không trả lời mà hỏi lại, nụ cười nơi khóe môi càng sâu.

“Phi!” Nét mặt giặc cướp tràn đầy ghét bỏ, nói năng thô lỗ, “Chỉ với dáng vẻ tầm thường như con khỉ của người còn chưa đủ tư cách vào mắt gia.”

Ôi, nàng cũng không nhìn thấy trong nhà bọn hắn có bao nhiêu người mập, những nữ nhân kia lại mập bao nhiêu, vì sao người này cứ ghét bỏ nàng gầy chứ?

Ôn Noãn bắt đầu dĩ thử dài nơi đáy lòng, giọng nói rất tò mò hỏi, “Vậy không biết kiểu nữ nhân nào mới có thể lọt vào mắt gia?”

“Đương nhiên là...” Hắn đáp thật nhanh, nhưng lúc đang mở miệng lại dừng sờ, hình như hắn chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này. Vì vậy hắn rất nghiêm túc nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sắc nước hương trời? Thanh tân thoát tục? Bế nguyệt tu hoa trầm ngư lạc nhạn *? Hắn nhìn thấy nữ nhân như vậy hàng ngày nhiều rồi, đã sớm không có cảm giác. Vậy rốt cuộc hắn thích nữ nhân như thế nào? Hắn xoa cằm nghĩ cẩn thận, càng nghĩ chân mày càng nhíu chặt, cuối cùng độc ác nhìn Ôn Noãn chăm chăm nói: “Gia thích nữ nhân như thế nào mắc mớ gì đến người, hừ!”

(*) Từ đại mỹ nhân là cụm từ dùng để tả 4 người đẹp nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc, gồm Tây Thi, Vương Chiêu Quân, Điêu Thuyền và Dương Quý phi. Sắc đẹp của họ được mô tả qua 4 cụm từ từ nổi tiếng để tả mỹ nhân, theo thứ tự là “Trầm ngư” (沉鱼; cá chìm sâu dưới nước); “Lạc nhạn” (落雁; chim nhạn sa xuống đất); “Bế nguyệt” (閉月; mặt trăng phải giấu mình) và “Tu hoa” (羞花; khiến hoa phải xấu hổ). Có nghĩa là: Nếu Tây Thi có nét đẹp làm cá phải lặn (Trầm Ngư), Vương Chiêu Quân khiến chim nhạn mãi ngắm nhìn quên bay nên rơi rớt (Lạc Nhạn), Điêu Thuyền đẹp đến nỗi trăng cũng phải khép, núp vào mây (Bế Nguyệt, bề ở đây là khép cửa, ngừng), thì Dương Quý Phi mỗi khi ngắm hoa, hoa đều rũ héo vì hổ thẹn (Tu Hoa, tu là xấu hổ, e thẹn). (Nguồn Wikipedia)

Tiểu tử này thật thú vị!

Ôn Noãn ho khan giấu nụ cười trong cổ họng, vẻ mặt nghiêm nghị hỏi, “Nào dám hỏi gia bắt tiểu nữ rốt cuộc làm thế nào?” Nói xong nàng lại bổ sung một câu, “Chẳng lẽ vì tiền?”

Đáy mắt đen nhánh của giặc cướp dâng lên khinh bỉ nồng nặc nhìn nàng, “Gia giống như là người thiếu tiền?”

Ôn Noãn phối hợp thành khăn gạt đầu, “Quanh thân gia khí thế lớn, chân mày khỏe mắt đều lộ ra tướng phú quý, chắc hẳn nhất định là người có gia thế không tầm thường.” Dưới vẻ mặt hài lòng của giặc cướp, nàng lại làm ra vẻ kinh ngạc nói: “Gia không vì tiền lại không vì sắc bắt nữ tử tới đây, chẳng lẽ là có thù oán với Hàn Vương muốn dùng tiểu nữ tới uy hiếp Vương gia?”

“Dựa vào người?” Trong nháy mắt vẻ mặt giặc cướp tràn đầy khinh bỉ nhìn nàng từ trên xuống dưới đánh giá mấy lần, “Còn chưa đủ tư cách.” Hắn khẽ hát hăm: “Hàn Vương là thần trong mắt gia, người lập đi lập lại nhiều lần hại Vương gia thiếu chút nữa mất mạng khiến trái tim gia rất khó chịu. Hôm nay gia bắt người tới đây để muốn người tự mình tỉnh lại, thân là một thê tử phải hầu hạ phu quân mình như thế nào.”

Ôn Noãn nhận dạy dỗ khẽ gạt đầu: “Gia nói đúng lắm, vậy không biết gia có đề nghị gì hay không?”

“Về sau cố hết sức cách xa Hàn Vương một chút, không thể dễ dàng gần Vương gia.” Giặc cướp cảm giác hơi hài lòng với thái độ phối hợp của nàng.

“Nếu không gần người thì hầu hạ Vương gia như thế nào đây?” Ôn Noãn khiêm tốn thỉnh giáo.

“Cái này...” Giặc cướp gãi gãi cằm, suy tư một lúc lâu vẫn không có bất cứ manh mối nào, cuối cùng vung tay áo một cái, “Đây chính là điểm mấu chốt để gia dẫn người tới nơi này hôm nay, muốn cho người tỉnh táo lại, nghĩ kỹ, không nghĩ ra được khỏi phải nghĩ đến gia thả người ra ngoài.” Hắn nói xong xoay người sai bước nhảy ra cửa, sau đó cách một tiếng cửa bị khóa lại.

Ôi, đứa nhỏ được nuông chiều từ bé lớn lên đều tùy hứng như vậy sao!

Ôn Noãn bật cười khẽ lắc đầu, vừa đúng hôm nay đêm mười lăm trăng tròn, nàng vốn định buổi tối đi ra, nếu bây giờ nàng bị tiểu tử phá phách này mang ra ngoài, nhân tiện xử lý công việc, vừa đúng lúc cũng để cho hắn ghi nhớ thật lâu, nếu hắn vẫn tiếp tục tùy hứng như vậy sẽ không tốt.

Ngoài cửa có để lại hai người trông coi, nhưng chuyện này có cũng như không với nàng.

Tiếng chim hót mùi hoa thanh thúy trong núi, nhưng Ôn Noãn lại lạc đường.

Từ trong phòng nhỏ nhốt nàng ra ngoài, đập vào mắt chính là màu xanh lá mênh mông, nàng đi vòng tới vòng lui trên đường nhỏ cuối cùng khiến bản thân lộn quanh lung tung, thân thể vô cùng mệt mỏi yếu ớt đúng lúc nhìn thấy một rừng trúc lớn cách đó không xa, nàng gờ tay áo lau mồ hôi, định đi chỗ nào mất mề nghĩ ngơi một chút.

Ôn Noãn vừa mới tìm được một cây trúc lớn đánh một giấc, lúc sắp ngủ, bên tai lại truyền đến tiếng rên rỉ đứt quãng.

Chẳng lẽ nàng cứ xui xẻo như vậy, ngay cả ngủ một giấc cũng không yên ổn?

Ôn Noãn hơi cúi đứng dậy định đổi chỗ ngủ tiếp, mí mắt khẽ híp bước chân lao đảo đi, vừa mới đi được hai bước đã trượt chân lăn xuống theo sườn dốc.

“Thật là khổ tám đời.” nàng khẽ nguyên rửa ra tiếng, dùng cả chân tay giãy giụa đứng dậy, mới vừa phui cổ vụn trên áo, ngay sau đó hô hấp của nàng kéo lên trạng thái đông cứng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 20: Yêu Nghiệt Trong Núi

Bên cạnh sườn dốc, cây thấp thoáng hoa dại khắp nơi đất, một bộ quần áo đồ tươi mở rộng, dáng người nọ hơi nghiêng, tóc đen như gấm che gò má chỉ lộ ra sống mũi cao thẳng và môi mím chặt, hàng mi nét mày tươi đẹp, một đường vết máu đỏ thẫm bên môi như hoa hồng lộ ra mấy phần tươi đẹp, nhưng đẹp dễ này dưới dấu chu sa hình giọt nước tôn lên cực kỳ nhạt nhẽo.

Cả người hần giống như con bướm xinh đẹp bị thương nằm yên trong bụi hoa thắm cỏ xanh nơi này.

Trạng thái đông cứng của Ôn Noãn chỉ duy trì hai ba giây đã khôi phục như thường, nàng đông cứng không phải bởi vì hần có bao nhiêu xinh đẹp, mà bởi vì đột nhiên xuất hiện trước mắt mình hình ảnh xinh đẹp bất ngờ. Nàng đứng tại chỗ ngó kỹ người nọ, mặc dù không thấy rõ mặt của hần, nhưng nàng có thể xác định người này tất nhiên thuộc nhân vật cấp độ yêu nghiệt, không chỉ có thể, nàng còn nhảy bén đánh hơi được mùi vị thuộc về yêu nghiệt ngàn năm nồng nặc.

Ôn Noãn chưa bao giờ là người tự tìm phiền toái, nếu đôi là người khác ít nhất sẽ lên xem xét một phen, nhìn người ta chết hay chưa, cứu hay không cứu, nếu người chưa chết thì cứu, nếu đã chết thì hoặc đào hố chôn, hoặc lục soát tiền tài trên người hần rồi đào hố chôn, hoặc soát tiền tài trên người hần rồi xoay người đi để cho hần phơi thây nơi hoang dã, tóm lại, cuối cùng vẫn tiến lên lựa chọn nhìn trộm một chút. Nhưng động tác lúc này của Ôn Noãn – miễn cưỡng ngáp một cái, bởi vì nàng buồn ngủ nên mắt hơi khô khốc, mắt nhìn xung quanh coi tìm đường thuận tiện chuẩn bị rồi đi.

Bên phải có sườn dốc chắn lối, sau có cây cao rừng rậm, trái có dây leo rắn chắc giao thoa, chỉ có một con đường hơi bằng phẳng để đi ở phía trước, ở phía đầu yêu nghiệt.

Ôn Noãn không chút do dự tiến lên, bước chân không hề dừng lại, nhưng lúc đi tới đầu đường lại lộn người trở lại, cũng không phải để cứu hần, mà mới vừa rồi không chú ý hình như nàng nhìn thấy một món đồ cảm thấy hứng thú, nên nàng muốn xác nhận.

Đưa tay lật áo khoác đồ tươi của hần, cảnh mới vừa rồi thiếu chút nữa nàng bỏ qua đã lộ ra toàn bộ, đáy lòng Ôn Noãn mừng rỡ, quả nhiên là huyết châu, và lại là huyết châu lớn chừng quả trứng gà!

Thế gian tương truyền huyết châu sinh ra ở chỗ sâu nhất trong biển đông, ngàn vạn năm mới hình thành một viên, mà một viên huyết châu lớn chừng hạt đậu đã có giá trị ngàn vàng, khỏi cần bàn đến lớn bằng chừng này.

Dĩ nhiên Ôn Noãn vui mừng không phải trên ý nghĩa giá trị mặt ngoài của nó, huyết châu này còn có công dụng mà trên đời cực kỳ ít người biết, đây mới là nguyên nhân nàng vui mừng như thế.

Nàng thận trọng cất huyết châu xong, lại nhìn yêu nghiệt vẫn nhắm nghiền mắt, cuối cùng thò tay kiểm tra mạch trên cổ tay hần, lại cảm giác mạch yếu ớt rồi sóng ngầm lại bắt đầu khởi động, vài luồng khí ở bên trong không ngừng mạnh mẽ đâm tới, ứng với chấn khí trong cơ thể rối loạn cộng thêm nội thương nghiêm trọng, nếu không kịp thời giải quyết rất có thể kinh mạch đều đứt không trị mà chết.

Thôi, coi như nhìn huyết châu này, nàng cứu hần một mạng, như vậy cũng không tính là nàng chiếm đoạt tiện nghi tham huyết châu của hần, Ôn Noãn nàng cũng không phải hạng người không có đạo đức.

Ngân châm cực nhỏ đâm vào huyết vị lớn của hần, Ôn Noãn ngồi xếp bằng chống tay ấn lên đầu, ước chừng sau nửa canh giờ, nàng lấy ngân châm ra rồi bắt mạch cho hần, mặc dù mạch tượng yếu ớt nhưng dần vững vàng, nghĩ đến cái mạng này đã được bảo vệ. Ôn Noãn đứng dậy phui cổ vụn yên tâm thoải mái bỏ lại hần ngủ tại chỗ, bản thân rời đi.

Bóng dáng màu đỏ khẽ nhúc nhích giống như con bướm sắp thức tỉnh, mặt hơi nghiêng mắt run rẩy cuối cùng bình tĩnh lại.

Ôn Noãn tìm một chỗ thoải mái ngủ mấy canh giờ, sau vòng vo trong núi mấy canh giờ cuối cùng ra khỏi núi, lúc này sắc trời đã đen, mũi chân nàng khẽ điểm dáng người nhẹ nhàng, cảnh trí hai bên xẹt qua cực nhanh, nhưng chỗ nàng đi không phải Vương phủ mà là phủ Tướng quân.

Trong sân đen thui, bước chân nàng không hề dừng lại đi thẳng vào phòng ngủ, mở cơ quan lách mình mà vào. Lần trước đã tới xem thuốc được phôi xong, chỉ chờ giao dịch đêm trăng tròn lần này.

Nàng nuốt một viên đan dược, lại lấy ra một bộ quần áo trong góc bí mật nhanh chóng thay, tiếp theo thần không biết quỷ không hay rời khỏi phủ Tướng quân.

“Công tử, người mua đã đến, có dẫn hán lên trước không?” Huyền Nguyệt đứng bên ngoài bức rèm, cung kính hỏi bóng dáng lười biếng dựa vào giường êm nhắm mắt ngủ.

“Ừ.” Giọng nói không mạch lạc lộ ra vẻ buồn ngủ, không chút để ý.

Người mua được Huyền Nguyệt dẫn vào ngồi xuống bên cạnh, giọng nói không mạch lạc ở phía trên vang lên lần nữa: “Các người đã chuẩn bị đầy đủ đồ bốn các chủ muốn?”

“Đương nhiên.” Người mua đội nón vải lụa đen đưa ba hộp gấm cho Huyền nguyệt, Huyền Nguyệt vén rèm cúi đầu tiến về phía giường êm mở hộp gấm ra.

Người mua thừa dịp Huyền Nguyệt vén rèm, trong khoảnh khắc ghé mắt nhìn vào bên trong, lại chỉ thấy thoáng lộ ra mặt nạ màu bạc ánh mắt nghiêm nghị cùng với khóe môi khẽ nhếch lên vẻ hào hoa.

Minh Nguyệt các, trong vòng hai năm gần đây khiêm tốn làm việc dần nâng lên thành tổ chức thần bí, không tham dự phân tranh giang hồ cũng không giao thiệp với các môn phái giang hồ khác, xưa nay làm theo ý mình, cũng không ai biết thân phận thật sự của các chủ Minh Nguyệt công tử cũng như không nhìn thấy dung mạo người kia, bản thân còn thần bí hơn Minh Nguyệt các ba phần.

Không ai biết vai trò cụ thể của Minh Nguyệt các là gì, nhưng độc được Minh Nguyệt các bán ra đã sớm nổi danh hạng nhất giang hồ, chủ yếu nhất là nó bán ra độc được rất thân cận, có thể căn cứ vào nhu cầu người mua để chế tạo hơn nữa cung cấp hướng dẫn đủ phương pháp sử dụng, thật sự đứng ở góc độ người mua, chân thành suy tính vì người mua. Vì vậy không ít người giang hồ hay không phải giang hồ, chỉ cần biết Minh Nguyệt các còn có đồ cần dùng đều rít rít tới mua. Nhưng Minh Nguyệt các lại có hai quy định bất thành văn: thứ nhất, mỗi tháng chỉ tiếp nhận một đơn hàng, thời gian giao dịch giới hạn đêm mười lăm trăng tròn; thứ hai, tiền thù lao từ ba dạng tạo thành: dạ minh châu, dược liệu trân quý, vàng.

Đương nhiên, người mua trong mắt Minh Nguyệt các, vì suy tính lợi ích cho người mua, còn có một điểm vô cùng tốt...

“Độc được bốn các chủ bán đều không phối thuốc giải, ngay cả về sau chính người đến mua, cũng không có thuốc giải, người rõ ràng?” Minh Nguyệt công tử hé mắt nhìn đồ trong hộp gấm mà Huyền Nguyệt mở ra, trong mắt hơi lộ vẻ hài lòng.

“Tại hạ đã đến như vậy tất nhiên rõ ràng.” Người mua vẫn ghé mắt nhìn chằm chằm vào bức rèm che, hán chờ Huyền Nguyệt đi ra vén rèm che lên lại nhìn vào bên trong.

Nhưng hán lại không đợi được cơ hội này, hình như Minh Nguyệt công tử hình thức hỏi xong những lời này sau không lên tiếng, bức rèm che lay động, đập vào mắt sót lại là giường êm trống không.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 21: Đen Ăn Đen

“Khôn kiếp, người đâu? Người gia kêu các người canh đi đâu?” Sở Hoan giật khăn che mặt xuống, lửa giận tăng cao, quát hai người hộ vệ canh cửa, trong vẻ mặt tức giận xen lẫn mây phản hoàng hốt, hán vốn cướp nữ nhân này tới dọa sợ một chút để cho nàng ta tỉnh lại, hơn nữa thừa dịp trước khi trời thần không biết quỷ không hay đưa người trở về, nhưng bây giờ không thấy người, nếu để cho tam ca biết... Hán không dám tưởng tượng.

“Gia, bọn thuộc hạ vẫn canh giữ ở cửa chưa bao giờ rời đi, thật sự không biết không thấy Vương phi lúc nào.” Hộ vệ cao nhìn trong phòng vắng vẻ tràn đầy uất ức trả lời.

“Không biết?” Sở Hoan nhảy dựng lên đập một cái lên đầu người hộ vệ cao, “Gia để cho các người giữ cửa, bây giờ không thấy người, người lại nói cho gia rằng người không biết!”

“Gia, có lẽ Vương phi tự mình chạy về Vương phủ rồi cũng không chừng.” Hộ vệ vốc dáng thấp ngẫm nghĩ một chút rồi nói lên suy nghĩ của mình.

“Bốp.” Sở Hoan giơ tay lên tát cho hán một cái, giận dữ hét: “Cửa sổ vẫn bị khóa cực kỳ chặt chẽ, ngói trên đầu không động, đất dưới chân không bị đào bới, nàng ta là con khi gầy vai không thể khiêng tay không thể xách, chẳng lẽ lại biết bay lên trời chui xuống đất sao?” Tròng mắt đen giận dữ của hán híp lại, “Hay các người nhận được chỗ tốt của Vương phi thả nàng ta ra rồi hả?”

“Gia, bọn thuộc hạ oan uổng, từ sau khi ngài đi bọn thuộc hạ không mở cửa phòng, quả thật không thấy Vương phi từ trong phòng ra ngoài, Vương phi vô duyên vô cớ biến mất từ trong phòng như thế nào, bọn thuộc hạ, bọn thuộc hạ thật sự không biết.” Hộ vệ cao thấp thấy hán nói như vậy vội vàng quý xuống kêu oan.

“Đứng lên, gia cũng chỉ thuận miệng nói một chút mà thôi.” Sở Hoan phiền não đi tới đi lui mấy bước, ngồi trên ghế nhìn hai người, “Bây giờ các người nhanh chóng đi về bí mật tập hợp người lục soát trong núi này, cần phải sớm tìm ra người cho gia.” Hiện nay với tình hình nàng ta biến mất không có chút

đầu mỗi nào, cũng chỉ có thể mò kim đáy bể như vậy thử một lần, chỉ mong vận khí tốt có thể tìm được người đưa về Hàn Vương phủ giấu điếm qua đi.

Hai hộ vệ lập tức lĩnh mệnh rồi đi, Sở Hoan cẩn thận tìm kiếm một vòng trong phòng, vẫn không thu hoạch được gì, mặt mày phấn khởi sinh khí bùng bùng hàng ngày của hắn nhũn chặt một chỗ, lo lắng nồng đậm và không biết làm sao xen kẽ nhau trong tròng mắt đen nhánh linh động. Nếu con khi này thật sự xảy ra chuyện thì làm thế nào? Hắn thật sự chưa bao giờ nghĩ tới hại nàng; nếu bị tam ca biết hắn cướp Vương phi của tam ca đi lại khiến cho nàng mất tích thì làm thế nào? Tam ca có thể không nhận đệ đệ này thậm chí giết hắn không?

Sở Hoan càng nghĩ càng sợ, bá vương phách lối ngày thường hoàn toàn biến mất không còn, sợ hãi nồng đậm và vô dụng bao vây toàn thân, hắn ôm đầu gối ngồi trên ghế, để cằm tì lên đầu gối, trong mắt dâng lên nước mắt trong suốt, lại quật cường cắn chặt môi dưới không để cho nước mắt chảy xuống. Ngay cả hắn khi phách liễu lĩnh hơn nữa, nhưng vẫn chỉ là một hải tử từ nhỏ đến lớn được mọi người bảo vệ cực kỳ, chưa bao giờ chân chính trải qua sóng gió, mà lúc này, hắn chỉ cảm giác trời trên đầu hắn sắp đập xuống rồi.

Chắc, bóng dáng màu trắng trên nóc phòng nghiêng người mà nằm, khom gối chống tay thở dài sâu kín, lông mi dài che giấu tròng mắt nhìn xuyên qua khe hở mảnh ngói xuống dưới, đáng vẻ căn phòng kín lỵ của Sở Hoan thật sự khiến người ta dâng lên chút thương tiếc. Thôi, xem trọng phần đáng yêu điếm đạm này của hắn, nâng ít gầy vò hắn một chút.

Lúc nàng đưa tay vạch ngói có ý phát ra tiếng vang lớn, Sở Hoan lập tức ngẩng đầu lên trùng hợp đụng vào tầm mắt của nàng, tròng mắt đen nhánh ngâm nước càng lộ vẻ linh động, vẻ khổ sở trong mắt lập tức thu lại, giữa chân mày càng lộ ra vẻ uy nghiêm và lạnh lùng tràn đầy, “Vừa rồi ngươi vẫn ở phía trên?”

“Đứng.” Nàng thành thật gật đầu, mặt nạ màu bạc trên mặt theo động tác gật đầu này của nàng phát ra ánh sáng lạnh đẹp mắt dưới đèn đuốc sáng ngời, Sở Hoan nhìn ở trong mắt giống như cười nhạo vô tình.

Sở Hoan căng cứng da mặt hơi ửng hồng, vẻ uy nghiêm và lạnh lùng cũng bởi vì ửng hồng này mà bớt đi một chút, hiện ra thái độ đáng yêu, nhưng hắn vẫn ghen hòng nói, “Nữ tử trong phòng gia bị người cướp đi?”

“Đứng.” Nàng thành thật gật đầu lần nữa.

“Ngươi trả nàng ta lại cho gia.” Sở Hoan giận dữ, nhảy lên bàn định chụp tới cửa ngói, giống như định kéo nàng khỏi từ trong cửa ngói đánh cho một trận, biết tin tức của con khi này, trong nháy mắt tinh thần của hắn dâng cao, khí phách hùng hồn, đã khôi phục lại khí thế của tiểu bá vương kinh thành.

“Tại sao phải trả lại cho ngươi?” Đáy mắt nàng nhuộm lên chút vui vẻ, nhìn đáng vẻ gương mặt múa vuốt tràn đầy sức sống của hắn, cố ý mang theo chút ngạo mạn nói.

“Chỉ bằng nàng ta do gia mang đến đây.” Hắn cắn răng nghiêng lợi, mắt thấy mình có nhảy dựng lên cũng không chạm được đến người nọ, hắn dứt khoát đặt ghế lên trên bàn rồi giẫm lên.

“Hà? Vậy sao?” Trong giọng nói của nàng lộ ra nghi ngờ, “Nhưng không phải nàng ấy bị ngươi bắt cóc tới nhốt chỗ này sao? Tại sao lại bắt cóc nàng, dựa theo nói đạo lý, cũng chỉ là đen ăn đen, người mạnh thì được. Thử hỏi, tại hạ sao lại phải trả lại nàng ấy cho ngài?”

“Ngươi... Ngươi...” Sở Hoan đứng trên ghế, bị nàng chọc tức, thân thể rướn thẳng, duỗi tay ra vẫn cách nàng một chút.

“Này, cẩn thận, té xuống làm hỏng khuôn mặt nhỏ nhắn trong veo như nước cũng không hay.” Nàng tốt bụng nhắc nhở.

“Rầm.” Sau một khắc Sở Hoan ứng tiếng ngã xuống đất, mặt không bị té hồng, trên trán lại nổi lên cục u không lớn không nhỏ.

“Ngươi xuống cho gia, gia muốn quyết đấu với ngươi!” Sở Hoan dùng cả tay chân bò dậy, không để ý đau đớn, chống nạnh chỉ vào người trên nóc phòng gào lên giận dữ.

“Ca ca không xuống, ca ca không muốn quyết đấu với ngươi.” Nàng lắc đầu từ chối.

Sở Hoan tức giận đến hai mắt trợn trừng nhìn chằm chằm người nọ, không để ý đến hắn chiếm tiện nghi trên đầu gối mình, trong lòng thầm hận ngày thường không học mấy chiêu có ích với các võ sư, ví dụ như bay lên nóc phòng... Sau đó tiểu bá vương kinh thành hắn có thể đánh hắn ta rằng roi đầy đất, cũng không roi vào thế bị động như bây giờ.

Hắn hít sâu một hơi kiềm chế tức giận xuống, cố gắng bình tĩnh dùng giọng điệu thương lượng nói: “Rốt cuộc ngươi muốn như thế nào mới có thể thả nàng ta? Có yêu cầu gì ngươi cứ việc nói, gia nhất định sẽ thỏa mãn ngươi.”

“Hà?” Nàng tràn đầy hứng thú nhìn hắn, “Nàng ấy quan trọng với ngươi như vậy, sẽ không phải coi trọng nàng ấy chứ? Kết quả người ta không đồng ý, ngươi trực tiếp cướp người ta đi, định kim ôc tàng kiều?”

Phì, ai sẽ thích con khi cá sấu!

Trong mắt hắn tràn đầy khinh thường, cố gắng căng mặt nói: “Cái này không mượn ngươi xen vào, ngươi chỉ cần nói cho gia biết như thế nào mới bằng lòng thả người được.”

“Cái này sao?” Nàng kéo dài giọng, tiếp theo đột nhiên chuyển thấp lộ ra một chút tang thương xa xôi, “Năm đó trái tim ca bị một thương tổn, từ nay về sau không hề tin tưởng chân tình chân ái thế gian.” Nàng nói đến đây hơi dừng lại, giọng nói lại chuyển thành cực kỳ lạnh nhạt, “Nữ tử bị ngươi uy

hiếp là Hàn Vương phi đi, tại hạ nghe nói mặc dù Hàn Vương phi mới qua cửa, nhưng tình cảm hai người lại quá mức tình ý ngọt ngào, Vương gia đối xử vô cùng tốt với vị Vương phi này. Vì vậy, nếu ngày mai trước khi mặt trời xuống núi Vương gia có thể không mượn bất kỳ ngoại lực nào, một mình lên núi đòi tại hạ tâu Vương phi của hân, để tại hạ tin tưởng cõi đời này thật sự có chân tình chân ái, đến lúc đó có lẽ tại hạ sẽ đồng ý. Nếu không...” Nàng liếc mắt về phía Sở Hoan như bị sét đánh, tiếp tục nói, “Tại hạ hoặc thu nàng ấy làm tiểu thiếp, hoặc bán nàng ấy cho nơi buôn hoa, sẽ tung tin khắp nơi, để thể diện của Hàn Vương và Hoàng gia mất sạch, vĩnh viễn không ngóc đầu lên được.”

Sở Hoan bị câu nói kế tiếp của hân chấn động đến sắc mặt tái nhợt, đợi đến lúc phục hồi tinh thần thì người nọ đã sớm rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 22: Lấy Vương Phi Làm Trọng

“Vương gia, tứ diện hạ để lão nô tới thông báo một tiếng điện hạ có chuyện quan trọng muốn gặp ngài.” Giọng Trần Phúc vang lên ngoài thư phòng.

“Hả?” Quân Dập Hàn buông lá thư trong tay xuống, tròn mắt uể oải tràn đầy sáng tỏ, “Dẫn hân đi vào.” Đối với Sở Hoan tiểu bá vương vang danh kinh thành này, trừ phi gây họa muốn cầu cạnh hân, nếu không tuyệt đối không dùng lễ nghĩa như vậy.

“Lại gây ra chuyện gì?” Quân Dập Hàn thấy đáng về toàn thân chịu áp lực khủng hoảng cúi thấp đầu của Sở Hoan, hỏi thẳng, khóe mắt lướt qua trán hân lạnh nhạt nói, “Lần này bị ai đánh?”

“Phịch.” Sở Hoan buồn bực không nói quỳ thẳng xuống.

“Xem ra lần gây họa này không nhẹ.” Tròng mắt sắc ý vị sâu xa của Quân Dập Hàn nhìn hân, giọng nói lại mang chút mong đợi, “Lần này đánh Thế tử Quốc công hay công tử Thượng thư?”

Sở Hoan cúi thấp đầu lắc lắc.

“Đại lý tự khanh?”

Tiếp tục lắc đầu.

“Bình bộ Thị lang?”

“Đều không phải.” Sở Hoan lắc đầu ngập ngừng nói ra tiếng.

“Xem ra lần này người đệ đắc tội không tầm thường.” Mong đợi trong giọng Quân Dập Hàn càng nồng đậm, “Là ai? Bôn Vương có biết không?”

“Là ngài.”

“Hả?”

“Đệ làm mất Vương phi của ngài rồi.” Tiếng Sở Hoan như tiếng muỗi kêu.

“Đệ đang nói cho mình nghe hay nói cho bôn Vương nghe?”

“Đệ làm mất Vương phi của ngài rồi.” Sở Hoan lấy dũng khí lớn tiếng nói, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn Quân Dập Hàn một cái sau lập tức cúi đầu, vạt áo trên lưng đã sớm ướt mồ hôi giờ phút này quá lạnh, lạnh khiến cả người hân run lập cập.

“Hả?” Quân Dập Hàn nhìn hân, giọng nói thật “Bình tĩnh thân thiết” hỏi: “Đánh mất lúc nào? Sao đánh mất? Đệ nói thật cho bôn Vương nghe một chút.”

Sở Hoan nhắm mắt nói lại chuyện từ đầu đến cuối, cuối cùng không chịu nổi áp lực trong lòng, giọng nói nức nở: “Tam ca, đệ thật sự không cố ý.”

“Sở Hoan, bây giờ đệ đứng là càng lúc càng có khả năng.” Quân Dập Hàn chống mép bàn đứng dậy ho khan một cái, bước thong thả đến bên cạnh Sở Hoan, từ trên cao nhìn xuống, “Chuyện cho tới bây giờ, nói không cô ý hay không còn có ý nghĩa sao. Nếu có nghĩ phương pháp giải quyết vấn đề, quý gối khóc ở đây có tác dụng gì?”

Sở Hoan giơ tay áo lau nước mắt, ánh mắt long lanh như nước tha thiết nhìn Quân Dập Hàn, “Cho nên đệ tìm đến tam ca rồi.”

“...”

Sau khi Sở Hoan đi, Quân Dập Hàn kêu Bạch Ứng vào thư phòng.

“Tứ điện hạ bắt Vương phi đi là hành vi tình cờ cũng không có bất kỳ người nào sớm biết, đối phương lại thần không biết quỷ không hay mang Vương phi từ trong tay tứ điện hạ đi, hơn nữa biết thân phận của Vương phi đưa ra yêu cầu này, chẳng lẽ...” Chân mày Bạch Ứng nhíu sâu nhìn về phía Quân Dật Hàn không rõ nét mặt, “Là người kia bố trí?” Trong Vương phủ và chung quanh không hề thiếu cơ sở ngầm của người kia, Vương phi bị bắt đi, dĩ nhiên người kia sẽ biết trước tiên, cũng lợi dụng chuyện này tiến hành bố trí kín đáo chặt chẽ.

“Cho dù là người nào...” Tròng mắt Quân Dật Hàn chuyển lạnh, “Bỏn Vương tất nhiên phải đích thân lên núi cứu Vương phi.”

“Vương gia?” Trong giọng nói của Bạch Ứng tràn đầy lo lắng.

Quân Dật Hàn lạnh lùng cười một tiếng, “Đây không phải là mục đích người nọ sắp xếp tuồng vui này sao? Hoặc khảo nghiệm thương tổn của bỏn Vương, hoặc khảo nghiệm tình cảm của bỏn Vương với Vương phi, hoặc cả hai đều có, xem kẻ chủ mưu màn này là ai, nếu như thế, bỏn Vương muốn tự mình phối hợp với hân diễn xuất hết cảnh này, để cho hân có một kết quả vừa lòng mới đúng.” Hân nhìn ánh trăng lạnh lạnh dưới bầu trời đêm xuyên qua cửa sổ, đầy mắt như có lo lắng mơ hồ, “Người gọi Hắc Long về, để cho hân không cần về Vương phủ mà lên thẳng đỉnh núi, nếu ngày mai Vương phi có gì bất trắc, nhất định phải cứu nàng xuống. Trừ việc đó ra, không cho phép hành động thiếu suy nghĩ.”

“Nhưng Vương gia, nếu gọi Hắc Long về, vậy bên kia...”

“Lấy Vương phi làm trọng,” giọng Quân Dật Hàn chân thật đáng tin, “Về phần bên kia...” Hân khẽ dừng lại, “Tạm thời phái người khác đi trước, người nọ cần thận, người phái đi lưu tâm một chút.”

Bạch Ứng nhìn bóng lưng kiều ngạo hơi cô đơn này, trong mắt có sầu lo mơ hồ, nhưng cuối cùng linh mệnh lui ra ngoài.

Quân Dật Hàn đóng cửa sổ lại ngồi trước thư án, cảm văn kiện mật thám từ đưa tới tiếp tục thẩm duyệt, nhưng suy nghĩ lại chệch đi hướng khác, vốn hôm nay không thấy nàng, hân cho rằng nàng vì chuyện tối hôm qua mà e lệ không dám gặp hân, nhưng hân lại quên nàng là nữ tử không tâm thường, xấu hổ cũng đánh không lại ý nghĩ sớm thấy hân chết đi của nàng, vì vậy sao lại vì chuyện nhỏ như thế mà trốn tránh không gặp hân.

Chẳng biết tại sao, nghĩ đến hai lần kịp thời tiếp xúc thân mật tối qua với nàng chỉ là chuyện nhỏ, nhưng trong lòng hân lại dâng lên chút tức giận.

Ánh nến sáng ngời chiếu lên khuôn mặt dần tối tăm của hân, cuối cùng hân cất văn kiện mật trong tay, đứng dậy mở cửa sổ ra lần nữa, mặc cho gió đêm lạnh thấm vào thổi tan phiền não trong lòng hân.

Hôm sau, dưới chân núi Thương Thụ, Sở Hoan rồi rảo nói với Quân Dật Hàn: “Tam ca, huynh thật sự muốn đi lên sao?”

Nếu đi tới giữa sườn núi phải trình diện ở điện Diêm Vương thì làm thế nào? Nếu chống đỡ đi lên rồi bị đối phương đánh chết thì làm thế nào? Ngay cả trước kia tam ca là một người vô địch dũng mãnh phi thường, nhưng bây giờ chẳng qua chỉ là con ma bệnh học máu, cái này gọi là sao không thể không lắng. Nhưng nếu tam ca không đi lên, vậy con khi gây sẽ xui xẻo. Ôi, nghĩ tới nghĩ lui đều do hân. Sở Hoan khó có được trong lòng rất tự trách.

“Nếu không đi?” Quan Hạo Lê lạnh lùng liếc nhìn về phía hân.

“Đệ đi hân không thả người.” Sở Hoan uất ức, tròng mắt đen nhánh xoay tròn, rồi đột nhiên mừng rỡ, “A, nếu không thật dễ đệ đi, tìm tấm mặt nạ da người đeo lên giả làm tam ca lên núi, như vậy tam ca không cần mệt nhọc, đệ có thể cứu con khi ra ngoài, đây quả thực là một kế tuyệt diệu, một hòn đá hạ hai con chim, tam ca, không phải đệ rất thông minh sao.” Hân đắm chìm trong kế sách của mình, nói rất hưng phấn kích động, ngược mắt lại thấy Quân Dật Hàn âm trầm theo dõi hân.

“Đệ vừa gọi Vương phi của bỏn Vương là gì?” Giọng hân lạnh lẽo.

“Con khi... Ha ha, tam tẩu.” Sở Hoan nuốt một ngụm nước bọt, lặng lẽ lui về sau hai bước, nói sang chuyện khác, “Tam ca cảm thấy kế sách của đệ như thế nào?”

“Đệ làm như đầu óc người đó cũng bị độn giống như đệ?” Quân Dật Hàn lạnh lùng nhìn hân, “Đội bỏn Vương cứu Vương phi sau đó sẽ tính sổ với đệ.”

Sở Hoan chỉ cảm thấy trên cổ có một con gió mát thổi qua, co đầu rúc cổ lui về sau mấy bước, nhỏ giọng nói: “Tam ca bảo trọng nhiều hơn, nếu tam ca thật... Đệ nhất định sẽ chôn theo huynh, dĩ nhiên đệ hiểu rõ tam ca không cam lòng để đệ chôn theo. Tam ca huynh yên tâm, ngày lễ ngày tết hàng năm về sau, đệ nhất định sẽ đốt thêm vàng bạc của cải và hoa cho huynh.”

“... Nếu như thế, vậy làm phiền Sở Hoan đi về trước sao trăm lần vãng sinh chú dự sẵn cho ta.” Quân Dật Hàn lạnh lùng nói xong, cũng không thèm nhìn sắc mặt xám tro của hân, kéo thân thể “Lung la lung lay” đi lên núi.

Đường núi gập ghềnh bất tiện, Quân Dật Hàn phun máu đến mười lần, vừa đi vừa nghỉ, sau khi tốn năm sáu canh giờ, rốt cuộc trút ra hơi thở cuối cùng trước khi lên đỉnh núi.

“Hân Vương quả thật đúng giờ.” Trong ánh nắng chiều rực rỡ, nàng vẫn bộ áo trắng khom gối chống tay nằm nghiêng ở nóc phòng như hôm qua.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 23: Lấy Mạng Đổi Mạng

Quân Dập Hàn lau vết máu rỉ ra ở khoe môi, nghiêng người dựa vào cây chống đỡ thân thể “Lão đảo muốn ngã”, mắt sắc lạnh nhìn nàng, “Bốn Vương tới đón Vương phi của bốn Vương dĩ nhiên phải đứng lúc, Vương phi của bốn Vương hiện đang ở đâu?”

“Hàn Vương đừng vội, tại hạ đã khoan đãi Vương phi ăn ngon mặc đẹp, không hề để Vương phi bị chút uất ức nào.” Nàng miễn cưỡng ngồi dậy nhìn nam nhân vẫn đứng “Thằng tặc”, mặc dù cảm thấy bất ngờ nhưng lại như trong dự liệu, giãy vò như thế còn không chết, thật sự chẳng lẽ càng giãy vò càng chịu đựng được nhanh hơn? Trong lòng nàng lại thất vọng đồng thời dâng lên sầu lo thật sâu lẫn nữa, rốt cuộc nam nhân này phải làm sao, khi nào mới bằng lòng ngoan ngoãn đi tìm chết?

Nếu không “Đưa” thẳng cho hấn bao độc được?

Dĩ nhiên biện pháp này chỉ suy nghĩ một chút mà thôi, nàng không thể làm thật như vậy, nam nhân này không oán không sầu với nàng, nói cho cùng nàng ham gia nghiệp của hấn, động cơ không thuần khiết, vốn đã tìm đường cản trở hấn hồi phục, nếu lại độc chết hấn, sợ rằng cả đời này lòng nàng khó yên.

“Các hạ còn có yêu cầu gì mới có thể thả Vương phi của bốn Vương?” Quân Dập Hàn “Khôi phục” chút hơi sức, sau đó kiên cường chống đỡ đi về trước hai bước, giọng nói trầm thấp hỏi.

“Nếu ta muốn Hàn Vương nhảy từ vách đá này xuống?” Nàng nói thật tùy ý.

“Được.” Hấn mở miệng không chút do dự, “Nhưng bốn Vương hy vọng các hạ tuân theo ước định, đợi sau khi bốn Vương nhảy xuống xong đưa Vương phi của bốn Vương bình yên vô sự về Vương phủ, nếu không...” Trong mắt hấn tràn ngập lạnh như băng, “Cho dù Hàn Vương phủ dốc hết sức lực, cũng sẽ để người chôn theo bốn Vương.” Hấn nói xong không đợi nàng mở miệng lần nữa, cắn chặt hàm răng, đáng người thẳng tắp, gian nan từng bước một đi về phía vách đá.

Nàng kinh ngạc đứng lên, nhìn hấn quả thật kiên định đi về phía vách đá, khoảng cách vách đá càng lúc càng ngắn, chỉ còn lại ba bước, hai bước, một bước... Rốt cuộc đá vụn trên vách đá đã bắt đầu lăn xuống rào rào, thân thể hấn cũng tinh lực hao hết, lưng la lưng lay giống như bất kỳ lúc nào cũng có thể lăn xuống.

“Đợi chút.” Dải lụa trắng trong tay nàng tung ra, trời chật nửa người hấn đã nghiêng ra khỏi vách đá, gió lướt qua, như có mùi thơ nhân nhạt lả lung phiêu tán.

“Tại hạ chẳng qua chỉ đùa giỡn Hàn Vương một chút mà thôi, Hàn Vương gia việc gì phải coi là thật.” Nàng cười nhạt thu hồi dải lụa, “Nếu Vương gia đã dùng hành động thực tế chứng minh thế gian này thật sự có chân tình chân ái, sao tại hạ lại nuốt lời làm khó Vương gia. Vương gia yên tâm, trước giờ tỳ tại hạ đảm bảo Vương phi không chút tổn hao được đưa về Vương phủ. Cáo từ.” Nàng nói xong điểm nhẹ mũi chân lướt đi, trời tối dần, trong nháy mắt đã che giấu bóng dáng màu trắng.

Quân Dập Hàn nhìn theo hướng bóng dáng rời đi, khoe môi nhếch lên nét cười lạnh, quả nhiên như hấn dự liệu, người nọ không phải thật sự muốn tính mạng của hấn, nhưng lại muốn thăm dò biết kết quả.

Cuối cùng, vô cùng vô tình là nhà Đế Vương!

Hoàng cung

“Thân thể Hàn Vương như thế nào?”

“Bẩm Hoàng thượng, sau khi Hàn Vương trở về phủ vẫn hộc máu không ngừng, nghe ngự y phái người tới báo, lúc này sở dĩ Hàn Vương mạnh mẽ chống đỡ không ngủ mê man, là bởi vì đối phương đồng ý trước giờ tỳ sẽ đưa Vương phi về”

Quân Hạo Thiên vẫy tay để cho ám vệ lui ra ngoài, thần sắc khó cãi nhìn đoàn nghiến * thượng hạng trên bàn, đây là lúc hấn mới được sắc phong Thái tử, Quân Dập Hàn “Cầm” trong quốc khố nước Kim tới đưa cho hấn, khi đó bọn họ nâng ly nói cười không có gì giấu nhau. Mà từ khi nào, quan hệ bọn họ bắt đầu dần trở nên lạnh nhạt xa lánh, thậm chí... Nghi kỵ đề phòng lẫn nhau, từ sau khi hấn là Thái tử? Hay sau khi hấn leo lên đế vị? Quân Hạo Thiên duỗi ngón tay mon trón đoàn nghiến kia... Câu trả lời đó, chính hấn cũng không thể nào biết.

(*) đoàn nghiến: nghiền mực Đoàn Khê, một loại nghiền mực nổi tiếng sản xuất ở vùng Đoàn Khê, huyện Cao Yếu, tỉnh Quảng Đông, Trung Quốc.

Hôm nay, tất cả, rốt cuộc là thật? Vậy người vì để cho trăm loại bỏ lòng đề phòng mà có tình cố ý? Hình như một điều cũng không phải là hấn muốn.

Quân Hạo Thiên để đoàn nghiến xuống, trông mắt tối dần, song chưởng cùng đánh, ám vệ không tiếng động quỳ trước ngự án của hấn.

Mà đôi sang chỗ khác.

“Hấn quả thật vì chuyện của Vương phi mà cam nguyện nhảy xuống núi sâu như vậy lấy mạng đổi mạng?”

“Vâng.”

“Xem ra con cò phát huy tác dụng đúng là nhanh, đúng lúc...” Nàng phui tay áo thông dong hạ xuống một quân cò, “Nên hạ một nước cò rồi.”

Ôn Noãn trở lại phòng tối trong phòng ngủ của nàng ở phủ Tướng quân, thay quần áo trở về, lấy mặt nạ bạc xuống lộ ra khuôn mặt phong thái thanh tú, mặt mày sáng sủa như ngậm nửa vầng trăng sáng, làn da như mỡ đông trắng ngọc lan thanh khiết, mà lúc này gương mặt lại dùng tốc độ nhanh nhất thay đổi thay đổi từng chút một, chỉ trong mấy nháy mắt đã khôi phục dáng vẻ vốn có của nàng.

Mặt nạ bạc chỉ là tấm lá chắn thứ hai của nàng, tấm lá chắn thứ nhất chính là “Thay đổi” mặt. Phương pháp truyền thống của “Thay đổi” mặt đơn giản là dịch dung, nhưng nàng không thích, một là bởi vì thuốc màu bôi trên mặt không thoải mái, mặt nạ da người đeo lên mặt lại khó chịu kín gió hai là đối với mặt của “Bản thân” mình mà nói, tỷ lệ nguy hiểm bị phát hiện với phương pháp truyền thống là khá cao. Vì vậy, nàng đặc biệt vì mình nguyên cứu ra một loại thuốc thay đổi dung nhan, tên là “Khổng nhan đan”, sau khi ăn thuốc này có thể thay đổi dung mạo người thân tộc, và lại mỗi lần thay đổi đều không giống nhau, nhưng thuốc này cũng có khuyết điểm nhỏ, thời gian thay đổi mỗi lần là mười hai canh giờ, cần phải chờ hết thời gian thì tác dụng của thuốc tự động biến mất.

Trước kia lúc ở phủ Tướng quân, Ôn Noãn cảm thấy khuyết điểm này không tính là khuyết điểm, không sao cả, nhưng hiện giờ ở Vương phủ, nếu trong thời gian dài Quân Dật Hàn vẫn kéo dài chưa chết, như vậy trong mỗi tháng, “Nàng biến mất” mười hai canh giờ mới đầu có lẽ sẽ dễ dàng tương đối lừa dối xong, nhưng dần dà chắc chắn khiến người ta sinh nghi, dù sao dưới tay tướng mạnh không có binh hèn, nàng thật sự không tin hiện giờ Hàn Vương phủ tỏ ra gầy yếu như vậy. Vì vậy, nàng bởi vì mình mà cần thiết phải điều chỉnh khuyết điểm này.

Xe ngựa dừng lại trước Vương phủ, Ôn Noãn thanh toán tiền xe chưa đường lui nhàn hạ bước vào Vương phủ, hộ vệ ở cửa thấy nàng không để ý đến hành lễ mà xoay người chạy thẳng vào trong Vương phủ. Nàng bước lên mười bước dừng lại trước công chính màu đỏ thẫm, ngẩng đầu nhìn tấm biển treo phía trên, ba chữ “Hàn Vương phủ” mạnh mẽ có lực, ngòi bút sắc bén, dưới ánh trăng lộ ra khí phách và uy nghiêm lạnh thấu xương.

Gả vào Hàn Vương lâu ngày như vậy, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy tấm biển hiển hách như vậy, chỉ có điều nàng không thể nào thích, mặc dù khí thế hùng hậu nhưng lại làm cho người ta có cảm giác bị áp bức rất nặng. Ủ, chờ sau khi Quân Dật Hàn báo cáo với phủ Diêm Vương xong, nàng nhất định phải cho tháo tấm biển này xuống, treo tấm biển “Ôn phủ” của nàng lên, hai chữ “Ôn phủ” này nhất định phải mời Vương lão tiên sinh đại gia Nho học đức cao vọng trọng tới viết, chữ của hắn như nước chảy mây trôi, ngòi bút uyển chuyển, chỗ nào cũng tỏa ra khí tức thích ứng trong mọi hoàn cảnh, cái này rất phù hợp với phong cách của nàng.

Màu sắc công chính này cũng quá đậm, không được, tốt nhất đổi sang sắc màu ám...

“Phu nhân.”

Một tiếng suy yếu hàm chứa thâm tình kêu gọi làm gián đoạn mộng tưởng với cuộc sống tương lai tươi đẹp của Ôn Noãn, Quân Dật Hàn được Bạch Ưng đỡ đứng bên cạnh hoa dâm bột, sắc hoa đỏ tươi làm nổi lên da thịt vốn không có chút huyết sắc nào của hắn càng thêm tái nhợt.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 24: Vương Gia Hoảng (Đoạn Ngắn 1)

(*) Thời xưa gọi các chư hầu hoặc các quan to chết là hoảng

“Vương gia.” Nàng đáp lại bằng tiếng gọi giống như thâm tình khẩn thiết, tình ý khó nén như nhiều năm tương tư cuối cùng gặp được, bước nhanh về phía trước lao vào trong ngực hắn, vốn còn một hơi treo ngược, nhìn hắn kéo theo như vậy cũng là chịu tội, nàng không ngại làm chút việc thiện giúp hắn một chút.

“Khụ khụ.” Quân Dật Hàn bị nàng chạy như bay kích tỉnh va chạm vào ngực, giữa ngực không ức chế được chấn động, ho khan như muốn tê liệt phế phủ, không ngoài dự tính phun ra ngụm máu lớn như thế, hắn liều mạng đến một hơi cuối cùng nói, “Là bọn Vương sơ sót, khiến Vương phi chịu khổ, hiện giờ có thể chính mắt nhìn thấy Vương phi bình yên vô sự trở lại, bọn Vương cũng yên... Yên tâm...”

Rốt cuộc phải chết rồi sao?

Ôn Noãn mừng rỡ trong lòng, nhưng trên mặt lại vẽ mặt kinh hoàng, tay chân luống cuống giơ tay áo lau lung tung vết máu bên môi hắn, tổn sức đỡ Quân Dật Hàn toàn bộ vóc người đè lên vai nàng, giọng nàng nức nở lay mạnh hắn, “Vương gia, chàng không sao chứ? Vương gia, chàng nói vài lời đi, ngàn vạn lần không được hù dọa vì thế? Vương gia, chàng tỉnh...”

“Rầm.” Ôn Noãn dùng sức lay quá mạnh, Quân Dật Hàn ngã ngửa người về phía sau, đồng thời dưới chân nàng “trượt” một cái không gì giữ lại đè lên người hắn.

Lần này phải chết đi!

Một va hai lay ba đề, ba kẻ liên tiếp ra trận, cũng không tin giày vò không chết hần!

Vậy mà...

“Phu... Nhân...” Hần thoi thóp một hơi vang lên dưới người nàng.

Chẳng lẽ thế mà lại... Đề sống?!

Nàng sợ hãi ngẩng đầu nhìn xuống phía dưới, lại vừa đúng lúc nhìn thấy hần nhắm mắt cổ xiêu vẹo, trong lòng nàng thả lỏng, thật hài lòng.

Chỉ có “Đao phủ” không nỗ lực, không có đánh ma bệnh không chết!

Ôn Noãn đắm chìm trong vui sướng đại cáo công thành, không nhìn về mặt quý dị của người chung quanh, cứ như vậy không nhúc nhích đề lên trên ngực Quân Dật Hần, khoe môi không ức chế nâng lên đường cong thường thức đáng về tất thờ của hần. Trong lòng nàng hơi tiếc hận, duỗi ngón tay phác họa hàng mi nét mày còn sót lại hơi ẩm, thật sự rất đáng tiếc về bề ngoài.

Vừa rồi lúc Ôn Noãn “Ôm ấp yêu thương” thì Bạch Ứng thuận thể chuyển Quân Dật Hần bất động thân sắc dòi lên người nàng, chính lúc này lẳng lặng ôm cánh tay đứng trên mái nhà cong cách đó không xa nhìn hai người, sâu sắc cảm thấy hoa đán Sở Sở cô nương nổi danh nhất đoàn kịch hát Hoa Nguyệt Ban cũng không có diễn xuất tốt như hai người.

Trần Phúc mang theo các ngự y đứng ở bên cạnh nóng nảy rồi lại chỉ có thể giương mắt nhìn, thấy Ôn Noãn như khóc như cười đưa ngón tay lưu luyến vuốt ve, đáng về quý dị, chẳng lẽ Vương gia không chịu nổi kích thích bị khùng rồi sao? Nhưng nếu để cho Vương phi tiếp tục đề Vương gia, chẳng may lỡ mất thời gian cứu chữa thì làm sao? Hần nhần rồi nhin nhưng thật sự không nhìn được nữa, bước lên mấy bước cúi thấp đầu nói, “Vương phi, thứ cho lão nô bất kính, không biết có thể đề lão nô đỡ Vương gia vào bên trong phòng, để cho các ngự y cứu chữa trước không?”

Sau khi Minh Nhi trở lại Vương phủ, chỉ cảm thấy không khí quý dị, có đề nên trầm thấp không nói ra được. Hơn hai năm, theo dẫn dò của tiểu thư, mười lăm mỗi tháng nàng đều mang kinh văn vì cầu phúc cho lão gia phu nhân mà tiểu thư đã chép xong tới chùa Hộ Quốc, lại phải thêm tìm nơi ngủ trọ vì mua vải đồ tiểu thư định trước nên cần đại khái thời gian hai ngày gì đó, sao có thể mới có thời gian hai ngày, cảm giác Vương phủ đã thay đổi?

Nàng tiện tay kéo tiểu nha hoàn hỏi, tiểu nha hoàn nhút nhát e lệ nhìn nàng, lắc lắc đầu rồi bước nhanh rồi đi.

Đầu Minh Nhi đẩy sưng mù mang theo đồ tốt gì đó đẩy cửa phòng ngủ Ôn Noãn, lại không ngờ nhìn thấy tiểu thư không ngủ mà ngồi xếp bằng, tinh thần vô cùng phấn chấn, mắt luôn mang theo ba phần buồn ngủ, giờ phút này càng tỏa ra ánh sáng mãnh liệt, nàng dưới hào quang mãnh liệt hơi chần chừ tiến lên hỏi: “Tiểu thư, người không sao chứ?”

“Minh Nhi, tới đây.” Ôn Noãn ngoác tay kêu Minh Nhi đứng cách xa ba bước hơi bất an tiến lên phía trước, ghé vào lỗ tai nàng nhỏ giọng dặn dò mấy câu, nói, “Nhanh đi, bản tiểu thư chờ tin tức tốt của em.”

Về mặt Minh Nhi như bị sét đánh, trong thúc giục không ngừng của tiểu thư, cuối cùng bước từng bước một đi ra cửa.

Tối hôm qua, ngự y toàn quyền bao phòng ngủ của Quân Dật Hần, tất cả những người không có nhiệm vụ đều bị lui ra, dĩ nhiên, tuy nàng không phải người không có nhiệm vụ, nhưng bị Trần Phúc lễ độ khuyên trở về biệt viện của nàng, về mặt lo âu kêu nàng nghỉ ngơi thật tốt, không lâu lắm còn mời đại phu bên ngoài tới bắt mạch cho nàng, nói nhìn tinh thần nàng không được tốt, sợ ra ngoài mệt mỏi, kêu đại phu kê chút thuốc an thần.

Nàng tương đối phối hợp với lòng tốt bụng của lão nhân gia. Không phải muốn xác nhận nàng vì Quân Dật Hần chết đi mà “Kích thích quá độ”, rốt cuộc có điên hay không sao?

Nàng dĩ nhiên không điên!

Nhưng nàng thiếu chút nữa điên khùng vừa đúng thể hiện nàng dụng tình chí thâm* với hần, khiến những người này cảm động thật sâu, cũng vì thu phục nhân tâm xây dựng nền tảng, tiếp đó bọn họ sẽ trợ giúp nàng sớm ngày thống nhất Vương phủ sau khi Quân Dật Hần quy thiên, gốc rễ đứng vững, hưởng phúc của người lười!

(*) dụng tình chí thâm: tình cảm sâu đậm

Ôn Noãn vui thật sâu trong hạnh phúc tương tương, lòng tràn đầy ước mơ về cuộc sống tốt đẹp, tự mình làm chủ Vương phủ này!

Hiện giờ chờ xác nhận Quân Dật Hần chết triệt để hay chưa!

Thời gian không tới nửa khắc đồng hồ, Minh Nhi nâng váy, sắc mặt trắng bệch chạy về, về mặt đưa đám nói, “Tiểu thư, Vương gia hoảng rồi.”

“Thật sự đã chết rồi?” Nàng kiểm chế vui sướng như điên trong lòng, thận trọng xác nhận với Minh Nhi.

“Vâng.” Minh Nhi hít hít mũi lau nước mắt gật đầu.

“A, Vương gia, sao ngài lại có thể cứ đi như vậy, ngài lưu lại vì thế sống thế nào đây...” Nàng như nữ chính Quỳnh Dao nhập vào thân hưng phấn thất thường vừa chạy vừa gào thét, như gió lốc đi tới trước phòng ngủ của Quân Dật Hần, nhấc chân nhảy lên mở toang cửa, lao thẳng về phía nam từ tuần mỷ nằm trên giường, mặt chôn trong ngực hần khóc đến “Tê tâm liệt phế”, đầu ngón tay lặng lẽ bắt mạch của hần.

Dưới tay không có mạch tượng, bên tai tim cũng không đập, ha, quả nhiên chết!

Rốt cuộc chết!

Nàng mừng rỡ trong lòng, khóc đến càng thêm ‘Đau lòng’: “A, phu quân, chàng đừng chết, chàng còn đáp ứng thág ba sang năm cùng vi thê đi ngắm hoa đào, chàng...”

“Vậy sao?” Quân Dập Hàn vốn hai mắt nhắm nghiền, tay nắm eo nàng khẽ lật dè nàng phía dưới, đáy mắt lóe lên nụ cười đùa giỡn, “Nếu như thế, vậy vi phu không chết rồi.”

Lại vẫn không chết!

Ôn Noãn từ vui mừng cực hạn đến đã kích tận cùng, trái tim đập lên một nhịp thiếu chút nữa nghẹn họng ngất đi.

“Phu nhân đây là vui mừng không thể nói rồi hả?” Hắn nhìn nàng á khẩu không nói, vẻ mặt vẫn vẻo biến đổi không ngừng, trong lòng lại có khoái cảm ác khí sinh ra. Nữ nhân này một lòng mong hắn chết, hắn hết lần này đến lần khác để cho nàng hy vọng rồi thất vọng, thất vọng thành tuyệt vọng, sau từ trong tuyệt vọng lại sinh ra hy vọng, cứ thế trở qua trở lại ma luyện lòng nàng, cuối cùng có một ngày, hắn sẽ khiến cho toàn bộ ý tưởng hoang đường trong đầu nàng phai mờ, để cho nàng chính thức hắn còn sống.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 25: Trúng Chiêu

“Vi thê...” Nàng cười gượng khó khăn gạt gạt môi, “Chính xác là...” Hít sâu một hơi, cuối cùng mới nói ra hoàn chỉnh mấy chữ sau, “Vui mừng không thể nói rồi.”

Thật ra thì trong lòng nàng đang khóc!

Thì ra giết chết một ma bệnh là một việc khiến người ta hao phí tâm thần như thế!

Ôn Noãn nhốt mình trong phòng xem xét lại bản thân suốt hai ngày, tuyên bố với bên ngoài mấy ngày nay tâm thần hao phí quá lớn cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, không cho bất kỳ kẻ nào tới quấy rầy, người trong Vương phủ rất thông cảm, nhất là Quân Dập Hàn.

“Vương gia không đi quan tâm khuyên bảo Vương phi sao?” Bạch Ứng rất ‘Tốt bụng’ đề nghị.

“Không sao, để cho nàng ngẫm nghĩ lại cũng rất tốt, bản Vương mong đợi biểu hiện sau này của nàng, chỉ mong nàng không làm cho bản Vương thất vọng mới đúng.” Giọng Quân Dập Hàn ý vị sâu xa.

Ôn Noãn quyết định thay đổi chiến lược, nếu càng giãy vò hắn càng tốt, như vậy nàng đi ngược đường lại đi, tiến hành đại bỏ cho hắn, chính lúc này thân thể hắn suy yếu, nếu tiến hành đại bỏ, thân thể tất nhiên không chịu nổi!

Sáng ngày thứ ba, Ôn Noãn bước ra cửa phòng, không khí trong lòng, nắng sớm vàng tươi khiến cho tâm tình nàng thoải mái, ý chí chiến đấu tăng nhiều.

Nàng thoáng hoạt động gân cốt, đang định đi phòng bếp lại thấy Vương Bá bước nhanh tới: “Vương phi, ngài để lão nô tra xét nguyên nhân mấy cây hoa sơn trà khô héo, lão nô đã tra xét ra, không phải vì lão nô chăm sóc không chu toàn, mà là...” Trên mặt hắn lộ vẻ giận dữ, “Có người dùng nước nóng tưới lên mấy bụi hoa sơn trà này khiến cho bộ rễ của chúng bị tổn thương nghiêm trọng, hôm nay lão nô đã cứu sống hai gốc, còn dư lại một gốc bị tổn thương quá lợi hại, lão nô cũng không thể ra sức.”

Mất Ôn Noãn lộ vẻ lạnh lẽo, mặc dù nàng dự đoán ra kết quả rồi, nhưng lúc kết quả này được chứng thực thì vẫn khó tránh khỏi đáy lòng phát rét sinh giận.

“Vương Bá, mấy cây sơn trà còn dư lại phiền lão phi tâm nhiều hơn chút, chuyện này trước không cần lộ ra ngoài, trong lòng ta tự có dự định, nếu ngài phát hiện chuyện gì trực tiếp tới tìm ta là được.” Nàng dặn dò mấy câu rồi xoay người đi phòng bếp, con người thường thường có tâm lý may mắn, lần đầu tiên không bị phát hiện, thì lần thứ hai sẽ càng lớn mật. Nàng tin tưởng nếu trong lòng người nọ âm u như thế thì sẽ không chỉ một lần đã dừng tay, là hồ ly đều sẽ lộ ra cái đuôi.

Phòng bếp Vương phủ bị Ôn Noãn thừa quyền bao toàn bộ, chỉ chọn lấy hai nữ đầu bếp tay chân linh hoạt làm trợ thủ, những người khác đều bị nàng sai đi ra ngoài.

Nhóm nha hoàn ma ma đầu bếp đứng ở cửa phòng bếp đóng chặt, vườn cỏ dài xuyên qua khe hở nhìn vào trong, vốn bọn họ còn lo lắng Vương phi sẽ một cây đuốc đốt phòng bếp, nhưng bây giờ tỏa ra mùi thức ăn nồng nàn càng làm cho người ta thêm thưởng, trong lòng mọi người cũng không nhịn

được mà tan thờ tài nấu nướng của Vương phi, quả thật lên được phòng khách xuống được phòng bếp, Vương gia thật có phúc lớn, sau khi cưới Vương phi, thân thể cũng ngày càng chuyển biến tốt, hôm nay Vương phi lại vì Vương gia mà rửa tay nấu canh, Vương phi và Vương gia chân chính là phu thê tình thâm.

Món ăn lục tục được bung lên bàn, có thể nói sắc hương vị đầy đủ làm cho người ta rất động lòng, Quân Dật Hàn nhìn đồ ăn đầy bàn, trong lòng hơi cân nhắc không chắc ý tưởng của nàng, chẳng lẽ hạ độc trong thức ăn? Nàng cũng sẽ không ngốc như thế mới đúng.

“Vương gia, vì thế làm những món ăn dinh dưỡng này, chàng có thích?” Ôn Noãn mỉm cười ngồi xuống bên cạnh Quân Dật Hàn.

“Chỉ cần phu nhân làm, vì phu đều thích.” Quân Dật Hàn đáp lại bằng cảm động đầy mặt.

“Vậy Vương gia nếm thử xem canh vì thế nấu có mùi vị thế nào?” Ôn Noãn đứng dậy múc một muỗng canh thổi nguội rồi đưa đến cạnh môi hắn.

Quân Dật Hàn ngửi thấy trong canh nồng nặc mùi nhân sâm, lộc nhung, linh chi, cuối cùng trong lòng sáng tỏ, vốn nàng định cho hắn đi con đường đại bổ phân tác dụng. Nàng vì để cho mình sớm ngày lên làm quả phụ đúng là vất vả tìm mưu kế, vất vả tâm sức. Con mắt sắc của hắn hơi trầm xuống, khỏe mới lại tươi cười uống xong canh, cuối cùng vẫn không quên bình luận: “Mùi vị canh này quả thật không tệ, không hổ do phu nhân tự tay nấu.”

“Nếu uống ngon, vậy Vương gia uống nhiều một chút.” Ôn Noãn lại rất quan tâm đưa canh tới cạnh môi hắn.

Quân Dật Hàn lại uống vài ngụm, sau thấy nàng còn định đưa tiếp, vội vàng mở miệng ngăn cản, “Hiện giờ vì phu hơi đói rồi, không bằng chúng ta ăn món ăn trước, sau đó uống canh tiếp?” Ngay cả thân thể hắn khỏe mạnh, nhưng canh này còn bổ hơn canh thập toàn đại bổ, uống nhiều quá cũng khó tiêu thụ nổi.

“Được.” Ôn Noãn để chén canh xuống, cầm đũa gấp miếng măng non đưa lên cạnh môi hắn, đợi sau khi hắn ăn xong, vẻ mặt rất tự tin hỏi: “Món ăn này vì thế làm có hợp với khẩu vị của phu quân không?”

“Măng này giòn mà hương vị ngọt ngào, rất hợp với khẩu vị của vi phu.” Quân Dật Hàn đánh giá đúng trọng tâm, trong lòng cũng thực có chút lau mát mà nhìn nàng, vốn cho rằng lấy trình độ lưỡi của nàng, nhất định tứ chi không chuyên cần, ngũ cốc cũng không phân biệt được, chứ đừng nói tới xuống bếp, nhưng thức ăn hôm nay lại canh này đủ để chứng minh tài nấu nướng của nàng không thua đầu bếp quán rượu, điều này làm hắn không khỏi hơi nghi ngờ, nàng đường đường là tiểu thư phủ Tướng quân, vì sao lại có tài nấu nướng bậc này?

Nghi ngờ không chỉ có Quân Dật Hàn mà còn có Minh Nhi, từ khi nàng biết tiểu thư nhà mình vào phòng bếp, vẫn lo lắng không thôi, thậm chí ngay cả thuốc phòng cũng chuẩn bị xong, nhưng hiện giờ nhìn đồ ăn đầy bàn... Nàng nghi ngờ khiếp sợ, đồng thời chỉ cảm thấy tiểu thư nhà mình đúng là một thiên tài!

Ôn Noãn tận tâm hầu hạ Quân Dật Hàn dùng cơm, rút lấy khe hở bản thân cũng ăn được hai miếng.

Bữa cơm này hai người đều ăn vô cùng hài lòng, Quân Dật Hàn hài lòng vì không chỉ có thể ăn cao lương mỹ vị do nàng tự mình làm, mà bởi vì nàng làm tất cả đều như nước chảy mây trôi, cuối cùng cần phải dùng thất vọng kết thúc, nghĩ đến đây, trong lòng hắn không nhận được mà hài lòng.

Mà Ôn Noãn hài lòng chính là, canh vô cùng bổ này để cho ngũ tạng của hắn bị thiêu đốt muốn sống muốn chết, quan trọng hơn là... Nàng nhìn nét mặt âm áp sung túc của Quân Dật Hàn, trong lòng cười lạnh, canh này chỉ là thứ nhất, thứ hai chứ sao...

Trong hai can giờ, Quân Dật Hàn uống ba bình nước trà đi nhà xí mười lần, nhưng hắn vẫn cảm giác miệng đắng lưỡi khô trong bụng sôi trào, mà càng làm cho trong lòng hắn nổi lửa chính là các ngự y lại bó tay hết cách với lần này. Thừa dịp khe hở hắn chạy từ nhà xí về bắt mạch, cho ra kết luận, trừ bệnh cũ ra thân thể bên ngoài vốn không có bất cứ vấn đề gì, sau đó lại không xác định nói “Có thể bởi vì do uống canh bổ.” Sau đó lại kê thêm cho hắn mấy viên thuốc hạ sốt và thuốc trị tiêu chảy.

Lúc này Quân Dật Hàn thất vọng đau khổ, đầu cũng không xác định, chẳng lẽ thật sự vì canh? Buổi trưa món hắn ăn nàng cũng ăn, còn dư lại cũng chỉ có canh này nàng chưa uống.

Hắn tưởng tượng lúc này vẻ mặt Ôn Noãn cực kỳ hả hê, trong lòng âm trầm vô cùng, nhận lấy thuốc ngự y đưa tới uống vào, hắn đang định nằm xuống nghỉ ngơi sơ qua, trong bụng lại đột nhiên nhảy lên còn sôi trào mãnh liệt hơn vừa rồi, mặt hắn tối sầm, lau mồ hôi đầy trên mặt, nắm quyền cố nén xúc động mãnh liệt, Bạch Ứng nhanh chóng tiến lên đỡ “Thân thể suy yếu”, hắn lại nhanh chóng đi về phía nhà xí.

Nữ nhân tâm tư thâm độc này, hắn nhất định phải để cho nàng trả giá thật lớn!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 26: Cố Ý Hành Hạ

“Tiểu thư, ngài làm món ăn cho Vương gia là rửa sạch nấu chín chứ?” Minh Nhi dò xét Ôn Noãn đang nhàn nhã đọc sách.

“Đĩ nhiên, hai nữ đầu bếp giúp một tay còn chính mắt nhìn, bản tiểu thư thấy họ thêm còn làm cho các nàng đó nể, thế nào, món ăn này có vấn đề?” Ôn Noãn biết rõ còn hỏi, cầm miếng quế hoa cao lên bỏ vào trong miệng chỉ cảm thấy đặc biệt thơm ngọt.

“Nhưng, nhưng bụng Vương gia náo loạn mấy canh giờ, các ngự y cũng bó tay hết cách, tiếp tục như vậy thân thể của Vương gia sẽ không chịu được.” Cặp mắt Minh Nhi len lén liếc nhìn phản ứng của tiểu thư, tiểu thư mong đợi Vương gia chết như vậy, lại khác thường tự mình xuống bếp làm đồ ăn cho Vương gia, trùng hợp sau khi Vương gia ăn xong thức ăn do tiểu thư làm lại xảy ra những tình huống này, để cho nàng rất khó không nghi ngờ do tiểu thư nhà mình gây nên.

“Hả?” Sắc mặt Ôn Noãn tràn đầy lo lắng, rồi lại rất nghi ngờ nói, “Nhưng ta và Vương gia cùng dùng cơm, hôm nay không phải ta thật tốt sao? Chẳng lẽ thân thể Vương gia xảy ra tình huống khác, hoặc ngự y kê sai thuốc để cho Vương gia uống dẫn đến? Thôi, ta vẫn nên tự mình đi nhìn một chút mới có thể yên tâm.” Tất nhiên tự mình đi nhìn một chút trong lòng mới có thể càng vui sướng hơn chút.

Nàng ra hai chiều liên hoàn, thức ăn tương khác, canh kia không thành vấn đề, món ăn cũng không thành vấn đề, thế nhưng canh và món ăn phối hợp ăn chung tuyệt đối sẽ xảy ra vấn đề... Mà trong đó còn có chiều nham hiểm hơn, nếu để cho dạ dày âm ỉ chạy nhà xí chừng hai mươi lần cũng không sao rồi, nhưng nếu như uống thuốc cầm tiêu chảy..., chỉ sẽ tăng thêm triệu chứng.

Ôn Noãn vừa với cửa phòng ngủ Quân Dập Hàn, vừa đứng lúc gặp Bạch Ứng đỡ Quân Dập Hàn sắc mặt trắng bệch muốn đi nhà xí, nàng “Lơ đãng” che trước người hắn, về mặt ân cần nói: “Vương gia, vì thể nghe nói thân thể chàng khó chịu nên tới nhìn chàng một chút, chàng... Còn tốt chứ?” Cặp mắt nàng rất “Quan tâm” dò xét hắn từ đầu đến chân, đáng vẻ nhẹ nhàng muốn ngả này khiến đáy lòng nàng rất sung sướng.

“... Phu nhân yên tâm... Vì phu vô cùng...” Chữ ‘Tốt’ còn chưa ra khỏi miệng, sắc mặt hắn đã rét lạnh khiến cho nụ cười đọng trên môi, nắm chặt quyền gân xanh nổi lên, hắn hít sâu một hơi cắn răng mạnh mẽ chống đỡ mở miệng, “Vi phu đi một chút sẽ trở lại.”

Uống phí vô công của hắn cao cỡ nào, nội lực thâm hậu bao nhiêu, mưu trí siêu quần cỡ nào, lúc này đều không có đất dụng võ, mà nơi duy nhất có thể để cho hắn giải thoát – chỉ có nhà xí!

“Bây giờ Vương gia muốn đi đâu? Vì thể đỡ Vương gia đi.” Ôn Noãn dịu dàng chân thành tiến lên phía trước thay thế Bạch Ứng không cho cự tuyệt hỏi.

“Không, cần.” Quân Dập Hàn đã nhìn đến sắc mặt hiện xanh.

“Hình như thân thể Vương gia hơi nhũn ra, nói chuyện cũng vô lực, là muốn đi sảnh trước ăn cơm sao? Vì thể đỡ Vương gia qua, đứng rồi, canh nấu buổi trưa còn một chút, ta để họ hâm nóng bụng lên cho Vương gia uống bồi bổ, ời, gần hai ngày nay hình như Vương gia gầy đi, vì thể nhìn thấy thật đau lòng.” Ôn Noãn nói rồi trực tiếp dìu Quân Dập Hàn “Không hề phản kháng” đi đến sảnh trước.

Quân Dập Hàn vốn nhìn đến cực khổ, hiện giờ nàng lại còn lải nhải không ngừng dùng cơm với ăn canh, bụng thật vất vả mới hơi bình tĩnh lại chuyển động ngắt trời, tiếp theo da thịt cũng run rẩy theo.

Nữ nhân này tuyệt đối đến xem trò vui có ý hành hạ hắn, hắn nhìn kích động muốn một chưởng đập chết nàng, hít sâu một hơi, hai mắt vô cùng âm trầm lướt qua đỉnh đầu nàng về phía Bạch Ứng đang ôm bụng kim nén đến đỏ mặt bên cạnh.

“Vương gia cẩn thận bậc thang trước mặt, cất bước...” Ôn Noãn đang đỡ Quân Dập Hàn ra khỏi cửa phòng, vô cùng “Tỉ mỉ” nhắc nhở hắn, nhưng còn chưa nói xong, trước mắt nàng bỗng nhiên tối sầm, ngã đi.

Bạch Ứng thu tay nhìn Ôn Noãn yếu ớt trong khuỷu tay Quân Dập Hàn, chờ dặn dò bước kế tiếp của hắn.

Quân Dập Hàn bất động thân sắc ngược mắt nhìn bốn phía, ngay sau đó ôm Ôn Noãn sai bước vào phòng đặt nàng lên giường ngủ của mình, sau một khắc hắn như gió đến bên cạnh Bạch Ứng xẹt qua biến mất không thấy bóng dáng.

Sau khi tỉnh lại, Ôn Noãn vuốt vuốt đầu, tạm thời không phản ứng kịp đã xảy ra chuyện gì, nhưng lúc nàng ngược mắt nhìn thấy Quân Dập Hàn nghiêng người ngồi dựa vào bên cạnh, trong hai tròng mắt hơi lạnh tràn đầy “Ân cần lo lắng” nhìn nàng thì trong đầu nàng lập tức nhớ lại chuyện xảy ra trước đó, cũng hiểu tại sao mình đột nhiên té xỉu, nhất định là người này thật sự không nhìn nổi, Bạch Ứng đánh lên điểm huyệt đạo của nàng.

Hèn hạ! Ôn Noãn thầm mắng trong lòng, nhưng hình như trong lòng nàng không chút nào ý thức được hành động của mình càng thêm...

“Phu nhân, rốt cuộc nàng đã tỉnh.” Về mặt “Căng thẳng” của Quân Dập Hàn dần thả lỏng, “Cổ sức” nâng nàng ngồi dậy xong, nhân tiện đưa tay sửa lại sợi tóc hơi rối loạn giúp nàng, “Vừa rồi phu nhân đột nhiên té xỉu dọa sợ vi phu, khiến vi phu rất lo lắng.” Trong vẻ mặt hắn nổi lên một chút tự trách, “Nhất định vì phu nhân lo liệu thức ăn cho vi phu nên mệt nhọc quá độ mới khiến phu nhân té xỉu, vi phu rất áy náy.”

Cánh môi Ôn Noãn khẽ hé mở định phối hợp theo lời hắn nói mấy câu, “Đây là vì thể cam tâm tình nguyện nỗ lực vì Vương gia, Vương gia không cần tự trách, chỉ cần thân thể Vương gia tốt lên, vì thể chịu nhiều khổ cực mệt mỏi nữa đều nguyện ý.” V.v...

Kết quả Quân Dập Hàn hoàn toàn không cho nàng cơ hội mở miệng, khí tức còn chưa đều đặn đã nói tiếp, “Trùng hợp vì phu nghe phu nhân nói canh trước đây phu nhân làm cho vi phu còn một chút, vi phu kêu người hâm nóng cầm tới bồi bổ cho phu nhân, chỉ kính xin phu nhân bỏ qua cho vi phu mượn ‘hoa’ của phu nhân để hiển tôn ‘Phật’ là phu nhân cho tốt.” Hắn nói đồng thời tay đã đưa sang ghế tròn bên cạnh múc muỗng canh đưa đến bên môi nàng, “Vi phu vừa mới thử nhiệt độ, không nóng không lạnh vừa vặn, phu nhân uống lúc còn nóng.”

Trong ngượng ngùng mang theo ngọt ngào, Ôn Noãn cười một tiếng, dịu dàng ngoan ngoãn uống xong canh, sau khi uống xong lại thẹn thùng, mặt mũi

không chịu thua kém nhìn về mặt hơi kỳ quái của Quân Dập Hàn, “Vương gia đối xử với vi thể thật tốt.”

Quả nhiên vẫn hoài nghi canh này sao? Như vậy thì như thế nào? Canh này vốn không thành vấn đề.

“Vương gia, vi thể còn muốn uống nữa.” Giọng nói mềm dẻo của nàng nhắc nhở Quân Dập Hàn thu lại cái muỗng còn dừng bên môi nàng, hần nhìn nàng vô cùng hồn nhiên nở nụ cười ngọt ngào, trong lòng phiền não thêm, chẳng lẽ hần thật sự hiểu lầm nàng?

Không, không thể nào! Hần lập tức hủy bỏ suy đoán này. Nhất định là nữ nhân này giờ trò quý, trong này nhất định có điều bí mật mà hần không biết. Hần ngược mắt nhìn lại nàng, trùng hợp bắt được vẻ giả hoạt xẹt qua cực nhanh trong mắt nàng, quả nhiên, đây vốn là con hồ ly khoác da thú, mặt ngoài dịu ngoan khéo léo, kỳ thực gian trá giả hoạt.

Hần thật sự đánh giá thấp nàng!

Chỉ có điều, không sao, hần có nhiều thời gian để hiểu rõ nàng!

Khóe môi hần nhếch lên nụ cười ý vị sâu xa, bón canh lên môi nàng, dịu dàng nói, “Nào, há mồm.”

“...”

Ôn Noãn uống chén “Canh tình yêu” kia xong thì cả người không tốt rồi, chủ ý này thể hiện hợp với mấy ngày sau chỉ cần trên bàn có canh, coi như Quân Dập Hàn yếu đuối không cầm nổi chiếc đũa cũng sẽ cần rằng bón canh cho nàng, mặc dù dứt canh cho nàng không có gì không được, nhưng nàng thân thể cường tráng đôi tay có lực, tự mình uống không được sao? Chủ yếu hơn chính là... Nàng dứt com dứt canh cho hần, hần lại dứt canh cho nàng.. Cảm giác này... Sao giống như nam nữ ân ái trong tình yêu cuồng nhiệt...

Ôn Noãn rất không quen hình thức này, nhưng nàng tìm tất cả các lý do để từ chối, tất cả lý do đều bị Quân Dập Hàn dịu dàng chân thành trả lại, cuối cùng nàng tràn đầy bất đắc dĩ uống canh.

Chẳng lẽ nam nhân bệnh sắp chết đều khó đối phó như vậy sao? Ôn Noãn cảm thấy hơi nhức đầu.

Sau một lần duy nhất xuống bếp, Quân Dập Hàn trực tiếp “Nhẹ nhàng ra lệnh” cấm chỉ nàng xuống bếp, lý do là không đành lòng thấy nàng vất vả. Nàng dĩ nhiên biết lý do chân chính – hần không muốn chạy vào nhà xí không dứt nữa!

Nếu không dứt khoát độc chết? Tồn ít thời gian và sức lực lại bớt lo! Cùng lắm thì nửa đời sau trái tim áy náy thì thấp cho hần nhiều hơn mấy nén nhang! Ôn Noãn thở dài tiện tay lật trang sách, trong lòng nghĩ ngợi lung tung.

“Tiểu thư, Vương công công tới, hiện đang ở trong sảnh chính chờ tiểu thư.” Minh Nhi sai bước đi đến bên sạp mềm của Ôn Noãn nói.

“Hần?” Ôn Noãn gấp sách đặt trên bàn thấp, hơi phiền muộn nói, “Tất nhiên lại không có chuyện gì tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 27: Khoảnh Khắc Mềm Mại

Quả nhiên không có chuyện gì tốt, Ôn Noãn nhìn bóng lưng Vương công công luôn mang theo mấy phần âm khí rời đi, che miệng ngáp một cái, lười biếng kéo thân hình đi về viện mình.

Đi chùa Hộ Quốc cầu phúc cho Quân Dập Hàn? Ừ, chủ ý này không tệ, nàng đang cân nhắc dùng biện pháp mới gì khiến Quân Dập Hàn sớm đi, hôm nay vừa đúng cầu được các tiên nhân sớm thu yêu nghiệt này.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, xe ngựa đã đợi trước cửa Vương phủ, mí mắt Ôn Noãn khổ sở đánh nhau, kéo hơn phân nửa sức nặng thân thể dựa trên vai gầy nhỏ của Minh Nhi, mặc cho nàng ấy diu mình về phía xe ngựa.

“Tiểu thư, tỉnh.” Minh Nhi nhỏ giọng kêu lên bên tai Ôn Noãn.

“Không cần tỉnh, em trực tiếp đỡ ta lên xe.” Ôn Noãn mơ hồ nói, thuận tiện giơ tay lên che miệng ngáp một cái.

“Không phải, tiểu thư, Vương gia ở bên cạnh xe ngựa chờ tiểu thư, tiểu thư mau tỉnh lại?” Minh Nhi rất lo lắng lắc lắc nàng.

“Thiên vương lão tử tới cũng không... Đợi chút, Vương gia?” Ôn Noãn cố gắng trợn to mắt buồn ngủ mông lung, quả nhiên thấy Quân Dập Hàn khoác áo choàng trắng đứng thẳng người bên cạnh xe ngựa vàng cao quý đẹp đẽ, ánh mặt trời vừa ló ra, bình minh dần lên, một đường sáng vàng chiếu lên trên mặt tái nhợt của hần làm cho dung nhan hoàn mỹ được thấp sáng, môi như tuyết mịn phủ mai đỏ, con mắt hàm chứa ánh sáng lấp lánh như ánh sáng bạc, mặt mày như thơ như vẽ, mũi tuấn tú thẳng tắp.

Thế gian muôn vàn phong lưu, dường như cũng không bằng người nào đó đứng trong ánh bình minh để mặt trời chiếu lên mặt trong chốc lát.

Ôn Noãn ổn định tâm thần, giữa thần sắc tràn đầy “Vui mừng”, bước chân nhanh nhẹn tiến lên dịu dàng nói, “Sáng sớm phu quân không ở trong phòng nghỉ ngơi lại đứng bên cạnh xe ngựa là cố ý tới tiền vi thể sao?”

“Nghĩ tới thời gian nửa tháng sắp tới không thể gặp phu nhân, trái tim vì phu đã bắt đầu nhớ nhưng phu nhân rồi, hôm nay cũng đành phải thừa dịp trước khi phu nhân rời đi nhìn phu nhân lâu một chút, lấy an ủi nỗi khổ tương tư sau này của vi thể.”

Quân Dập Hàn nói “Chân thành tha thiết”, Ôn Noãn nghe được dạ dày sôi trào, bọn họ đây là muốn phát triển kịch máu chó lúc tám giờ ở thể kỷ hai mươi một sao?

Nàng cảm giác sâu sắc nội dung kịch như thể không thích hợp với nàng!

Để tránh kịch phát triển vô cùng thái quá, nàng chủ động vung tay chui vào trong ngực hắn “Chăm chú” ôm lấy hắn, người chung quanh bảo nhau cúi đầu nghiêng mắt rồi lại lên lên liếc trộm, nàng nhón chân lên như chuồn chuồn lướt nước hôn lên má hắn, sau đó nhanh chóng diee~ndda`nlee^qu'ydoon rời khỏi ngực hắn chui vào trong xe ngựa, “Vi thể không ở đây mấy ngày, Vương gia ngàn vạn lần phải chú ý thân thể, còn có...” Giọng nàng khẽ dừng lại, mang theo chút “Thẹn thùng”, “Nhớ nhớ nhưng vi thể.”

Nhìn xe ngựa càng lúc càng xa, Quân Dập Hàn như lơ đãng nghiêng đầu, bóng dáng mất tích trong nháy mắt, hơi lạnh trong ngực sâu dần rồi lại giống như lộ ra vẻ mê ly, vừa rồi khoảnh khắc khi thân thể mềm mại chui vào trong ngực hắn, thậm chí hắn có cảm giác thỏa mãn khó nói rõ, ngay cả trái tim cũng run rẩy theo.

“Vương gia.” Bạch Ứng bước nhanh đi tới trước Quân Dập Hàn, nhỏ giọng nói, “Lạc Phi đã xảy ra chuyện.”

Lạc Phi là tướng lĩnh dưới trướng do tự tay Quân Dập Hàn đề bạt, chiến công hiển hách, giết địch vô số, mưu lược hơn người, hiện giờ hắn mới giao binh quyền không lâu, Lạc Phi lại xảy ra chuyện, nguyên do trong đó có thể nghĩ là biết.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Nghe nói có người lấy ra được bằng chứng hấn tư thông với địch phản quốc, Hoàng thượng giận dữ phái Ngự lâm quân đến phủ Tướng quân bao vây lùng bắt hấn hỏi tội, cuối cùng lại bị giết mở con đường máu chạy, hiện nay đã phát lệnh truy nã hấn trên cả nước. Mà vừa rồi Hắc Long truyền tin tức đến, đã xác định người đưa chứng cứ cho Hoàng thượng, là Tào Quốc công.”

Tào Quốc công Tào Phụng Chi, là thanh mai trúc mã hai nhỏ vô tư thời niên thiếu của đương kim Thái hậu.

Chút mê ly trong mắt Quân Dập Hàn die3nda`nle3qu'ydoon biến mất trong nháy mắt hầu như không còn chút gì, chỉ còn lại lạnh lùng, “Thông báo cho Huyền Minh để cho tứ quý dưới tay hấn hành động, nhiều loạn tằm mắt đuổi bắt, tranh thủ mau sớm liên lạc với Lạc Phi, bảo đảm an toàn cho hấn.”

Mấy ngày sau, các phía đông tây nam bắc đều truyền tin tức đến phát hiện tin tức phản tướng tư thông với địch Lạc Phi, nhưng vẫn không bắt được người, Quân Hạo Thiên tức giận, dưới hung hăng giận dữ ném chiếc đoạn nghiêng ở trên bàn kia, nghiêng mực thượng hạng va vào cột đá nứt ra một khe hở, không thể tiếp tục sử dụng, lại cũng không cách nào sửa chữa.

Mà Thái hậu Mộ Dung Nhu đang ở chùa Hộ Quốc cầu phúc vì nước nghe ám vệ hồi báo tin tức trong cung, khoe môi cong lên, phui tay áo, trên bàn cò lại hạ một quân.

Ôn Noãn ngủ trên đường hai ngày, sau khi tới chùa Hộ Quốc vẫn ăn ăn ngủ ngủ, trong lúc đó Mộ Dung Nhu truyền nàng tới tán gẫu hai lần, sau trai giới tắm rửa nhốt mình trong Phật điện tụng kinh cầu phúc vì nước, vì vậy nàng hoàn toàn thành người trong suốt. Mỗi ngày theo thông lệ thấp cho Phật một nén nhang, ngoài mặt thì đề cầu phúc cho Quân Dập Hàn, kỳ thực van xin hấn sớm lên chốn cực lạc, sau đó nàng tiếp tục ngủ.

“Những ngày qua nàng ta chưa bao giờ ra cửa?” Mộ Dung Nhu khẽ nhíu mày, chẳng lẽ tính tình của nàng ta thật sự thay đổi triệt để như thế?

“Đạ, trừ khi tỉnh lại Vương phi ăn chút đồ đọc sách, thời gian còn lại hoàn toàn đều ở đó ngủ.” Vương công công trả lời.

“Cho dù như thế nào, ngày mai nhất định phải để cho nàng ta chủ động nhảy ra cửa phòng.” Con mắt sắc của Mộ Dung Nhu mang theo chút thâm ý, “Hấn, cũng sắp đến.”

Ôn Noãn đang nằm trên sạp êm cạnh cửa sổ phơi nắng ngủ mơ mơ màng màng, trong mũi lại truyền đến một loạt mùi thơm nồng đậm, mùi thơm này xuyên thẳng qua phổi ngấm vào phủ tạng của nàng, ngay sau đó dạ dày vang lên ùng ục, phát lệnh cần ăn cơm.

“Thứ gì thơm như vậy?” Nàng vuốt ve bụng bằng phẳng, chỉ cảm thấy mùi thơm này thật sự hơi khác thường, hình như càng ngủ nàng càng đói, thật sự chẳng lẽ vì nàng quá đói?

Nàng đưa tay lấy bánh ngọt bên bàn thấp, trong mâm lại chỉ có mảnh vụn bánh nàng ăn còn dư lại? Lại đi cầm bình rót nước uống, trống không? Đây là tình trạng tuyệt đối không xuất hiện trong ngày thường.

“Người đâu.”

Ôn Noãn kêu hai tiếng, tiểu cung nữ hầu hạ nàng trong ngày thường không đi vào, chẳng lẽ hôm nay tiểu cung nữ quên nàng?

Lúc này bụng nàng đã đói đến khó có thể chịu được, ngửi mùi hương không ngừng bay tới chỉ cảm thấy càng thêm dụ người, cũng không kịp nghĩ đến lúc này tiểu cung nữ rốt cuộc đang ở đâu.

Haizzz, hiện giờ thật sự chỉ có tự mình động thủ mới có thể lấp đầy dạ dày rồi.

Ôn Noãn đứng dậy mở cửa nhìn trái nhìn phải, gần như lập tức đi theo hương vị kia, rất đơn giản, nàng nhìn mấy lần là có thể xác định trong chùa Hộ Quốc chín cong mười tám quẹo * lớn như vậy, và lại đập vào mắt không có dấu người, dưới tình huống nếu bằng chính bản thân nàng, có thể tìm ra thức ăn là không thể nào.

(*) chín cong mười tám quẹo (cửu khúc thập bát loạn): vòng vèo uốn lượn.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 28: Chỉ Có Thể Thuộc Về Ta

Hương thơm kia nghe gần thật ra xa, Ôn Noãn nhiều lần muốn quay người lộn trở lại, nhưng bắt đắc dĩ hương vị kia quá câu lòng người, liên tục “Kéo” bước chân nàng đi về phía trước.

“Sao lại đến đây?” Ôn Noãn nhìn ba chữ to thiếp vàng trên biển hiệu “Thiên Hương lâu” trước mắt, lại xoay người nhìn bốn phía, quả nhiên là trấn nhỏ dưới núi Thanh Phong.

Bởi vì chùa Hộ Quốc nằm ở giữa sườn núi Thanh Phong rộng rãi, thanh danh đã lâu, lại là nơi Hoàng gia coi trọng, có không ít người ngàn dặm xa xôi đến thăm viếng, đi qua đi lại, chân núi này thành trấn nhỏ, chuyên là nơi để khách hành hương lui tới nghỉ ngơi. Mà nơi này, Ôn Noãn cũng không xa lạ.

“Khách quan, mời vào bên trong.” Tiểu nhị tiến lên nhiệt tình chào mời.

Ôn Noãn không biến sắc đi theo tiểu nhị lên vị trí gần cửa sổ ở lầu hai, gọi tất cả các món ăn trong chiêu bài của “Thiên Hương lâu” ra, sau đó phóng tầm mắt ra hồ Nguyệt Nha ngoài cửa sổ.

Ba năm trước đây, “Nàng” ở chỗ này vui mừng chờ tình nhân đến, nhưng cuối cùng chờ tới lại là đau triệt để nội tâm, nước hồ lạnh băng chôn lấp nàng.

Hồ này là nơi nàng vui thân, mà, cũng là cuộc sống khác của nàng bắt đầu.

Hôm nay, ba năm sau nàng về tới đây cùng một ngày, là trong chốn tối tăm có ý trời, hay là...

Nàng nhúm mày uống xong chén trà hơi lạnh lẽo, ngay sau đó trong tim dâng lên ý lạnh.

“Cô nương, thức ăn ngài gọi đã đủ xin từ từ dùng.” Tiểu nhị bày từng món ăn ra, nhưng chưa trực tiếp xoay người rời đi.

Ôn Noãn nhìn viên tròn bằng nắm tay lớn nhỏ trong khay bạc khắc hoa trên bàn, lúc này tản ra mùi thơm khiến cho dạ dày nàng xáo động, nói, “Món này không tệ.”

“Cô nương thật sự có mắt nhìn, thức ăn này tên Nguyệt Trung Phù Dung, chỉ dùng não tuyết ly * làm thành cực kỳ bổ dưỡng, đây chính là món ăn chiêu bài của bốn điểm. Tuyết ly này sinh ra ở đỉnh Tuyết Sơn, một tiểu giáo hoạt cực kỳ khó bắt, mười ngày nửa tháng không chắc có thể bắt được một con, cô nương đây là vận khí tốt, hôm nay vừa tới đã gặp được.” Tiểu nhị vẻ mặt nịnh hót giải thích rất tường tận, cuối cùng cặp mắt chớp sáng nhìn Ôn Noãn.

(*) tuyết ly: Bảo trắng như tuyết

Ôn Noãn tiện tay thưởng hẳn đỉnh bạc, tiểu nhị nói cảm ơn liên tục hải lòng rời đi.

Nàng cầm đĩa đẩy đẩy não tuyết ly, mùi thơm lan tỏa ra, đồng thời dạ dày nàng xáo động càng thêm lợi hại.

Thì ra là như vậy!

Bên môi Ôn Noãn nhếch lên nét cười lạnh, nhìn giống như động tác vói dài dưa bắp thức ăn, thật ra ống tay áo rắc lên chút bột phấn, thoáng chốc mùi thơm nồng nàn của não tuyết ly này lập tức biến mất gần như không còn, cùng lúc đó dạ dày xáo động của nàng dần khôi phục lại bình thường.

Sách cổ ghi chép, tuyết ly thích lạnh, xương sọ sinh mùi thơm lạ lùng, trong đầu chứa cổ * thêm ăn, cổ hương cùng sinh, hương trong mười dặm gọi cổ, cổ trong mười dặm biết hương, mà hương này chỉ có người trúng cổ biết, hễ là người trúng cổ ăn não tuyết ly, cổ sẽ bị người hạ cổ khống chế.

(*) cỏ: sâu độc

Thậm chí có người muốn lấy cỏ thêm ăn không chế nằng?

Trong mắt không tập trung của Ôn Noãn nổi lên ánh sáng lạnh. Nàng thản nhiên ăn hết các món ăn ngon khác, mà trừ xương ngoài não tuyệt ly này bắt đầu thối rữa ra, tất cả lớn nhỏ đều không động, giống như bị người dùng đũa kẹp.

Gió qua, Ôn Noãn ngồi trên tảng đá khác ở hồ Nguyệt Nha, hai mắt khẽ mở ném đầu đã đập một nửa lên mặt hồ, nàng đang đợi, chờ một suy đoán được chứng thực.

“Gia, nhìn sắc trời này sợ chẳng mấy chốc sẽ mưa, nếu không ta đi khách điểm nghỉ ngơi, đợi mưa tạnh ngai lại đi?” Đức Quý giả bộ làm tùy tùng ngồi bên ngoài xe ngựa hỏi Quân Hạo Thiên.

“Không cần, trước đây trên đường đã chậm trễ vốn tới muộn, nếu không đi nữa, Hà Nhi chờ lâu sẽ nổi giận, người đi khách điểm trước, không cần chờ ta.” Quân Hạo Thiên vén rèm xe xách theo hộp đựng thức ăn cực đẹp chạy thẳng về phía hồ Nguyệt Nha.

“Gia, ít nhất ngai cũng cảm...” Đức Quý cuống quýt vào trong xe ngựa cảm áo choàng và ô ra ngoài, lại thấy Quân Hạo Thiên đã đi xa, trong hai mắt tràn đầy thờ dài bất đắc dĩ, Hà Nhi cô nương này đã đi ba năm, nhưng Hoàng thượng vẫn thủy chung không thể quên nàng ấy, ngày giỗ của nàng hàng năm, cho dù ngai có bận rộn bao nhiêu, ngai cũng bỏ công vụ xuống tới bái tế nàng, nếu nàng ở dưới suối vàng có biết, cũng có chỗ an ủi thôi.

Haizzz, uổng công Hoàng thượng thâm tình với Hà Nhi cô nương, đáng tiếc ông trời không theo ý nguyện của người. Đức Quý lắc đầu đánh xe ngựa chạy về khách điểm.

Mây chân trời như lửa đốt, gió mát trên hồ đánh vào người, Ôn Noãn hơi lạnh sửa sang lại áo đứng đây, trong lòng âm thầm suy nghĩ, sắc trời đã gần tới mà vẫn không thấy người đến, chẳng lẽ nàng đã đoán sai?

Chỉ mong nàng đã đoán sai! Trong lòng nàng mong mỏi như thế, xoay người đi về phía trần trên.

“Hà Nhi.” Không xác định, không thể tin, cẩn thận, vui mừng... Dù loại cảm xúc đan xen một chỗ với âm thanh run rẩy cách đó không xa vang lên sau lưng Ôn Noãn.

Nên tới vĩnh viễn sẽ tới, ôm may mắn trong lòng quá sớm quả nhiên không tốt.

Ôn Noãn yên lặng thờ dài, lạnh nhạt xoay người nhìn nam nhân “Nàng” yêu tận xương cốt, hình như có khoảnh khắc như vậy, lòng của nàng lại rung động mạnh mẽ khi bóng dáng thon dài lại hơi đơn bạc kia đập vào mắt.

Đám mây đỏ rực hơi tối tăm, hần nín thở, môi mím chặt, mặt mày vốn âm trầm sâu lắng phát ra ánh sáng sống lại, hần bình tĩnh dùng sức nhìn nàng, ngay cả mắt cũng không dám chớp, chỉ sợ hần chớp mắt trong nháy mắt, nàng sẽ biến mất trước mắt hần.

“Hà Nhi, thật sự là nàng sao? Rốt cuộc nàng chịu đi ra gặp ta?” Cuối cùng hần đã tìm được về giọng nói của mình, hơi cực kỳ lo lắng cực kỳ không xác định, bước chân nặng nề và mang theo do dự đi về phía nàng.

Ôn Noãn không nói lời nào, chỉ lạnh lùng nhìn hần.

“Hà Nhi, sao nàng không nói lời nào? Nàng chính là không chịu thừa thừa cho ta?” Quân Hạo Thiên dừng lại cách nàng một bước, sắc mặt tràn đầy đau đớn, “Ta biết năm đó là ta không đúng, nhưng vì sao nàng không đợi ta trở lại, cho ta một cơ hội giải thích với nàng, vì sao phải lựa chọn phương thức kịch liệt như vậy kết thúc tất cả? Chẳng lẽ nàng giống như hận ta? Hận đến ngay cả tính mạng mình cũng bỏ đi?” Hần trong đau đớn dần nhuộm lên chút tức giận, giọng nói tự trách biến thành chất vấn.

Ôn Noãn lạnh lùng cười một tiếng, hần cho rằng “Nàng” tự sát? Đúng, có lẽ trên đời này có vài chân tướng nhất định bị chôn vùi.

“Nàng cười cái gì?” Về mặt Quân Hạo Thiên đột nhiên điên cuồng giữ chặt vai nàng, “Là cười ta nói trúng, hay cười ta vài năm nay tự mình đa tình, nàng hoàn toàn...” Về mặt điên cuồng của hần dần bình tĩnh lại, trong giọng nói mang theo chút hèn mọn, “Không yêu ta nữa rồi hả?”

“Doãn Thiên, ba năm trước chúng ta đã cắt đứt, cần gì phải nói yêu với không yêu?” Giọng Ôn Noãn lạnh nhạt, giống như trần thuật sự thật không thể chối cãi.

“Không.” Quân Hạo Thiên quả quyết bảo không, đột nhiên ôm nàng vào trong ngực, giọng nói bá đạo dứt khoát, “Cho dù nàng đã sống hay đã chết, là người hay quỷ, nàng chỉ có thể thuộc về Doãn Thiên ta.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 29: Cấp Tốc Về Cung

“Không.” Ôn Noãn cười cười, trong mắt mang theo thói quen lười biếng, “Đời này cho dù còn sống hay đã chết, là người hay quý, ta...” Nàng khẽ dừng lại, giọng nói kiên định, “Không thuộc về bất kỳ kẻ nào.”

“Nàng!” Quân Hạo Thiên bị lời của nàng hoàn toàn chọc giận, vẻ mặt vừa định phát tác, nhịp tim dao động nhiều lần bỗng nhiên dừng lại, vị trí sát lồng ngực hần truyền tới nhịp tim vững vàng, da thịt bên tai hần cũng kề với nhiệt độ ấm áp của nàng, bên cổ nàng hồ hập nhẹ nhàng... Chi tiết vừa rồi do hần khiếp sợ và điên cuồng đã không lưu ý, giờ phút này theo tiết tấu nhịp đập trái tim phụ họa rót vào trong giác quan của hần.

Nàng không chết, Hà Nhi nàng không chết, nàng còn sống tốt!

Quân Hạo Thiên giống như buồn cười lại không cười nổi, muốn nói cái gì nhưng cổ họng lại giống như bị mắc kẹt, cuối cùng hần chỉ có thể ôm người trong ngực chặt hơn, vây hãm nàng sâu hơn trong ngực mình, hần không thể dung nhập nàng vào xương thịt của mình, cũng không cần tách ra

“Doãn Thiên, buông tay.” Ôn Noãn khẽ nhủ mảy, sờ dĩ nàng không đẩy ra, chẳng qua muốn “Nàng” từ giả xong xuôi với hần mà thôi, nhưng hiện giờ Quân Hạo Thiên vây nàng trong ngực như vậy, để cho nàng rất ghét.

“Không buông.” Quân Hạo Thiên vui mặt trên vai nàng hít sâu một cái, mùi thơm thoang thoảng từ chóp mũi chui vào die end an eeq uyd onn phổi của hần, ngay cả trái tim cũng run rẩy lên theo.

Ba năm, ròng rã ba năm, thời gian, hơn một ngàn cả ngày lẫn đêm, hần rất muốn chân thật ôm nàng vào trong ngực, nhưng mỗi khi tỉnh lại sau giấc mộng nửa đêm, hần mở mắt nhìn vào bóng đêm vô tận, lại càng thêm rõ ràng nàng sẽ không trở về nữa. Vậy mà hôm nay hần thật vất vả ôm nàng vào trong ngực, nhớ nhung khắc cốt kia hần không thể dung nhập nàng vào xương máu của hần, sao hần lại có thể buông nàng ra!

Cuối cùng hần tìm được về giọng nói của mình, tuyên bố mang theo không cho phản bác: “Không buông, cả đời này ta sẽ không buông nàng ra nữa.”

Ôn Noãn lười phải nói nhảm với hần, đưa tay vỗ vai hần một cái, giọng nói bình tĩnh: “Người ngẩng đầu lên nhìn ta, ta có lời muốn nói với người.”

Quân Hạo Thiên vẫn ôm chặt nàng không buông, nhưng ngẩng đầu lên như nàng nói, trông mắt bao hàm thâm tình nhớ nhung tràn đầy mong đợi nhìn nàng.

Khóe môi Ôn Noãn khẽ vênh lên, đưa tay khẽ mon trón mặt mũi thon gọn, gò má tuấn mỹ, lại dời xuống đôi môi đỏ tươi cực kỳ hấp dẫn cuối cùng khi hần dần nổi lên vui sướng, nét mặt sững sờ, đầu ngón tay nàng phát qua chóp mũi hần, dịu dàng nói: “Ngủ đi.”

Lời nàng vừa ra khỏi miệng, sắc mặt Quân Hạo Thiên thay đổi lớn, định nín hơi đã không kịp, hần cố sức mở to mắt, mặt đầy tức giận muốn túm chặt người trước mắt, nhưng một môi dày đặc nhanh chóng hút thể lực của hần, để cho hần không thể nào không vô lực buông tay xuống thả nàng ra, say lao đảo ngã xuống đất, trông mắt hần lúc trước còn thâm tình nhớ nhung, lúc này tràn đầy không cam lòng và đau buồn nhìn nàng, liều mạng dùng chút sức lực cuối cùng, rút chủy thủ bên hông đâm vào trong chân, lấy đau đớn khoan tìm đổi lấy tình tảo chốc lát, há há miệng, rốt cuộc cố sức phát ra âm thanh: “Tại sao? Hà Nhi, rốt cuộc vì sao nàng phải đối xử với ta như vậy?”

“Bởi vì, ta đã không thích người.” Ôn Noãn nhìn máu đỏ tươi giọng nói lẫm liệt, trước mắt giống như nổi lên thí nghiệm trước đại lâu ngày ấy, vòi máu đỏ tươi cực kỳ đẹp để đột nhiên bật ra nổ tung, một mảnh đỏ ngẫu khắc thật sâu vào trong đầu nàng không cách nào xóa đi.

Nét mặt Quân Hạo Thiên bị thương mà tuyệt vọng, há miệng định nói điều gì, cuối cùng không chống lại được tác dụng của thuốc mà ngủ mê man.

Ôn Noãn hồ hững nhìn Quân Hạo Thiên một cái, xoay người rồi đi không hề ngừng chút nào.

Cho dù ban đầu là nguyên nhân gì, cho dù có nỗi khổ tâm gì, ba năm trước đây, dây tình yêu giữa người với “Nàng” đã đứt đoạn, hôm nay người này tự đâm một đao, coi như bồi thường cho chết oan của “Nàng” ngày đó. Bóng dáng Ôn Noãn biến mất trong bóng đêm dần đậm đặc.

“Hoàng thượng sao vẫn chưa trở lại?” Đứ Quý trong khách điểm gấp đến đi vòng quanh, không biết tại sao từ sau khi Hoàng thượng rời khỏi đây, trong lòng hần vẫn lo lắng, cứ có cảm giác sẽ có chuyện gì đó xảy ra, hần nhẫn nhịn, cuối cùng không nhịn được, gọi hộ vệ chỗ tới ra căn dặn: “Các người đi hồ Nguyệt Nha nhìn xem Hoàng thượng có còn đó không.”

“Công công, Hoàng thượng từng hạ lệnh bất kỳ kẻ nào cũng không được đến gần hồ Nguyệt Nha trong phạm vi trăm trượng, người vi phạm xử tử, nếu chúng ta đường đột đi vào, chỉ sợ sẽ chọc giận Hoàng thượng.” Bọn hộ vệ lộ vẻ mặt khó khăn trả lời.

“Một đám sợ chết, tự ta đi...”

“Rầm”

Lời Đứ Quý bị âm thanh đập cửa cắt đứt, hần nổi giận đùng đùng, mới đi tới trước cửa, bước chân dừng lại, nhìn thống lĩnh hộ vệ Mục An sắc mặt nặng nề bước vào, vừa định mở miệng quát lớn, nhưng lúc nhìn thấy bóng dáng đồ trên vai được áo choàng che kín thì sắc mặt kinh hãi, không đợi hần mở miệng, Mục An đã tiến lên một bước nhỏ giọng nói, “Công công, cấp tốc về cung.”

“Hần trở về cung cả đêm?” Chân mày nhỏ nhắn của Mộ Dung Nhu chau lại, đầu ngón tay nhặt trang kinh Phật lên lật qua, “Có biết vì sao?”

“Không biết, lúc ấy chung quanh hồ Nguyệt Nha ngoài trăm trượng đều có hộ vệ canh giữ bí mật, thuộc hạ sợ bút dây động rừng nên không dám mạo hiểm đến gần.”

“Còn Hàn Vương phi?”

“Thuộc hạ không thấy Vương phi rời đi, nhưng theo tiểu nhị khách điểm nói, lúc hần đi ra ngoài nhìn thấy từ xa có một nam tử, chỗ áo choàng nơi bả vai hơi phồng lên, giống như mang theo một người.”

“Hả?” Sắc mặt Mộ Dung Nhu lộ ra một chút hài lòng, “Hắn quả nhiên không phụ kỳ vọng của ai gia, tiếp tục theo dõi, có bất kỳ động tĩnh gì nhất định phải báo cho ai gia trước tiên, đi đi.”

“Dạ, thuộc hạ cáo lui.”

Quân Hạo Thiên, Quân Dập Hàn, ai gia xem như đã trải xong đường đũa giong cho các người, các người... Đừng để cho ai gia thất vọng...!

Trong tròng mắt Mộ Dung Nhu hiện đầy nụ cười lạnh lẽo, nàng muốn tận mắt nhìn thấy hai nhi tử kiều ngạo mà Hoàng thượng kia hài lòng nhất, huynh đệ ruột cùng một mẹ sinh ra, vũ khí xưng bá hậu cung của nữ nhân kia, từng bước tự giết lẫn nhau như thế nào, cuối cùng bị hủy trong tay nàng!

Nhưng dù như thế nào, cũng khó tiêu tan nỗi hận trong lòng nàng!

Móng tay bén nhọn của Mộ Dung Nhu bóp mạnh Phật châu, “Phật”, dây châu đứt, Phật châu lăn xuống đầy đất, từng viên lăn lăn cuối cùng rơi vào trong bóng tối.

“Các chủ?” Huyền Nguyệt chỉnh xong giường đệm, xoa người nhìn thấy Du Nhiên đang ngồi bên cạnh bàn tự nhiên uống trà, kinh ngạc gọi ra một tiếng, ngay sau đó ý thức được mình luống cuống, vội vàng khom người nói, “Gian phòng đã dọn dẹp xong, Huyền Nguyệt xin được cáo lui trước.” Mặc dù các chủ rất ít khi ngủ lại, nhưng Huyền Nguyệt vẫn dọn dẹp gian phòng mỗi ngày.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 30: Có thể đánh thắng không

“Đợi chút, người gọi Thanh Ca qua đây.”

“Vâng.”

Nàng đứng dậy bước đi thông thả đến bên cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, ngược mắt nhìn sao đầy trời đêm, hồi tưởng lại đã tới thời không này hơn một ngàn ngày lẫn đêm, vẫn cảm giác như là một giấc mộng chưa tỉnh, nhưng nếu đây thật sự là mộng, nàng cũng tình nguyện không cần tỉnh lại, không phải tất cả nơi này để cho nàng nhớ nhung đến cỡ nào, mà nàng không cách nào đối mặt với kết cục tàn nhẫn sau khi tỉnh lại.

“Tham kiến các chủ, không biết các chủ gọi Thanh Ca đến có gì dặn dò?” Giọng lạnh lạnh theo thói quen của Thanh Ca vang lên sau lưng nàng.

Nàng thu hồi đau thương dâng lên nơi đáy lòng, khoảnh khắc khi xoa người, mờ mịt trong mắt đã khôi phục như cũ, vẫn là trong lười biếng lộ ra ba phần mỗi một, “Người sinh ra ở Miêu Cương, có biết nào tuyệt ly nào sinh ra cỏ thêm ăn?”

“Cỏ thêm ăn?” Chân mày Thanh Ca hơi nhíu, “Khi còn bé đúng là Thanh Ca có lần vô tình từng nghe thấy nhóm Tộc trưởng đề cập tới, cỏ thêm ăn này cực kỳ hiếm thấy, không phải bởi vì khó bắt tuyệt ly, mà cỏ này cực kỳ khó có thể chia lìa nào tuyệt ly, bình thường tuyệt ly chết thì cỏ chết. Ngay cả may mắn tách cỏ và nào tuyệt ly ra, cỏ này cũng sống không lâu, trừ phi có máu trình mới mẹ nuôi dưỡng.”

“Nếu trúng cỏ thêm ăn này có thể có biện pháp giải?” Trong giọng nói của nàng nhàn nhạt như hỏi nhưng không để ý.

“Không có biện pháp giải.” Thanh Ca lắc đầu, “Nếu cỏ thêm ăn trong người trúng cỏ không bị gọi tỉnh, cả đời đều không khác gì người thường, nhưng một khi nó bị gọi tỉnh, người trúng cỏ sẽ bị cỏ thêm ăn khổng lồ hút máu trình mà sống, càng về sau thời kỳ hút càng nhiều, đến cuối cùng khi máu này không thỏa nần được nó thì nói rõ nó đã đầy đủ lớn mạnh, lúc này nó sẽ ăn lục phủ ngũ tạng ký chủ rồi phá thân thể mà ra.”

“Chẳng lẽ người trúng cỏ đều không chạy trốn được số mệnh bị tuyên cáo?” Mặc dù trong sách cỏ có ghi lại đơn giản, nhưng trong những năm cuối cùng của cuộc sống phải ăn thức ăn mặn như vậy, chết trong trạng thái như thế, nàng vẫn cảm thấy hơi không tiếp nhận được.

Thanh Ca ngừng nghĩ một chút, sắc mặt lạnh như sương thu nổi lên một chút âm đạm, hơi không quá chắc chắn nói, “Có lẽ có một người như vậy.”

“Ai?” Nàng vốn không cam lòng, không ôm hy vọng thuận miệng hỏi, không ngờ thật sự có người như vậy.

“Mẫu thân nô tỳ.”

“Hà?” Trông mặt nàng khẽ nhếch lên, “Bỏn Các chủ nhớ ban đầu lúc dẫn người về, người đã nói phụ mẫu mình chết sớm.”

“Vâng.” Thanh Ca vuốt ve ngực mình nói, “Từ khi nô tỳ ra đời, kể mẫu đã gieo xuống cơ thể nô tỳ và cơ thể mẫu thân mẫu cô và từ cô tương liên, cô này vô hại với thân thể con người, nhưng lại tùy theo cảm giác của cô đối phương là bình an hay không, mà cô theo ký chủ sống thì sống, chết thì chết, từ cô nhờ mẫu cô mà sống, mẫu cô chết thì từ cô vong. Năm đó sau khi mẫu thân trúng cô mất tích thì từ cô trong cơ thể nô tỳ đại khái nửa năm gì đó không thấy tung tích, đây không thể nghi ngờ gián tiếp tuyên cáo mẫu thân từ vong” Nàng nói đến đây hơi dừng lại, vẻ mặt âm thầm dần nhuộm lên vài phần kích động khó nén, “Nhưng gần đây, nô tỳ lại cảm giác trong cơ thể có dấu hiệu mơ hồ từ cô thức tỉnh, cái này cho thấy mẫu thân nô tỳ chưa chết, mà năm đó lúc mẫu thân rời đi, mẫu cô trong cơ thể mẫu thân đã tỉnh lại, nhưng theo nô tỳ được biết, khi cô thêm ăn tỉnh lại, người dài nhất sẽ không sống được quá ba năm, nhưng hiện giờ đã mười năm trôi qua mà mẫu thân còn sống, như vậy tất nhiên mẫu thân đã tìm được biện pháp giải trừ cô độc.”

Nếu thật như vậy...

Trong lòng nàng khẽ thở phào nhẹ nhõm, “Vậy người có thể cảm thấy bây giờ mẫu thân ở đâu?”

“Không thể.” Thanh Ca sa sút tinh thần cúi mắt xuống, “Mới vừa cảm giác được trong cơ thể nô tỳ vẫn có từ cô tồn tại, lúc đó nô tỳ làm thuật thức giục từ cô gọi mẫu cô, nhưng cũng có thể người trúng cô chưa hoàn toàn thức tỉnh hoặc vì nguyên nhân khác, cuối cùng vẫn không cảm ứng được chỗ ở của mẫu cô.”

“Từ cô này đại khái khi nào thì có thể hoàn toàn thức tỉnh?”

“Không xác định, có thể là mấy ngày, cũng có khả năng là mấy năm.” Trong giọng nói của Thanh Ca tràn đầy mờ mịt.

Nàng nghe xong lời này cũng cảm thấy tương lai thật mờ mịt, “Nếu từ cô này thức tỉnh cảm giác được mẫu thân người, nhớ nói cho bỏn Các chủ một tiếng, bỏn Các chủ phái người tìm kiếm giúp người, được rồi, người lui xuống trước đi.”

“Tạ Các chủ.” Thanh Ca xoay người lui ra.

Đêm lạnh như nước vốn là thời cơ tốt để ngủ, nàng lại thân như ma quỷ lặng lẽ dừng ở chỗ tối trong chùa Hộ Quốc, bước nhanh sang hướng khác, cong cong quẹo quẹo, chân mày nàng nhíu chặt, nếu không phải vì chứng thật suy đoán trong lòng mình, tuyệt đối sẽ không chuyển thành giày vò mình như vậy.

Trước mắt xuất hiện một ngã ba, rốt cuộc nên đi bên trái hay bên phải? Nàng đang trù trù, phía trước lại xuất hiện một bóng đen lướt qua như tia chớp, người cùng nghề? Nàng không chút do dự đi theo.

Người đâu?

Qua mấy khúc cua, lúc này bóng đen lập tức mất đi bóng dáng, nàng đang cảnh giác chuyển động trông mắt tìm kiếm khắp nơi, lại thấy phía trước mơ hồ có bóng người đứng đưa, nàng lập tức ngừng thở để thân thể hoàn toàn chìm vào chỗ tối, cặp mắt chăm chú nhìn vào cách đó không xa có một người xông tới trước mắt.

Vương công công?

Ánh đèn mờ tối, khuôn mặt âm trầm hiện đầy khí ma quỷ kia xem ra càng thêm khó coi.

Vương công công đứng ở cửa, không biến sắc lăm lăm nhìn trái nhìn phải, lúc này gõ cửa hai ba cái, ngay sau đó đẩy cửa xoay người đi vào đóng cửa lại.

Buổi tối khuya tìm ai thần bí như vậy?

Mũi chân nàng khẽ điểm nhảy lên trên nóc, phỏng đoán vị trí ngồi xổm xuống, động tác vô cùng nhẹ đi đến lật mảnh ngói, mảnh ngói vừa mới lật lên, ánh sáng còn chưa kịp lộ ra qua khe hở, nàng bỗng nhiên chỉ cảm thấy trên vai căng thẳng, thân thể trượt về phía sau trong nháy mắt, gần như cùng thời khắc nàng trượt đi, ở chỗ cũ có mấy cây ngân châm xuyên qua ngói hiện ra ánh sáng lạnh trắng vào bầu trời đêm.

Có thể nghĩ, nếu nàng lui ra chậm hơn một chút, lúc này ngay cả gương mặt có mang mặt nạ cũng nhất định đã bị ghim thành tổ ong vỡ vụn.

Thủ pháp âm độc như thế, nhất định là do lão thái giám âm u trong lòng biến thái gây nên. Nàng đoán như thế, đồng thời nghiêng đầu nhìn về phía sau, muốn nhìn xem rốt cuộc người nào lại cứu nàng vào lúc quan trọng này ở đây.

“Đi.”

Giọng hần trầm thấp, tay đặt sẵn trên vai nàng căng thẳng, mang theo nàng gấp rút lướt vào bầu trời đêm.

“Muốn đi, không dễ dàng như vậy.” Giọng Vương công công như ma quỷ theo sát mà đến.

Mấy bước nhảy đã đi tới nóc nhà ngoài trăm thước, nhưng lại có mấy tên ám vệ từ bốn phương tám hướng vọt tới vây hai người ở chính giữa.

Hắn mang theo nàng đứng ở góc nhà, buông tay giữ chặt vai nàng thả lỏng phía sau, lạnh lùng nhìn những ám vệ cả người lộ ra vẻ sát khí, nơi đây mất

như nhìn những con kiến hôi vùng vẫy giãy chết.

“Có thể đánh thắng không?” Nàng ôm cánh tay rất hứng thú hỏi hắn.

“Ngươi thử xem?” Hắn liếc mắt nhìn về phía nàng, ngay sau đó không đợi nàng mở miệng đã đưa tay đẩy thẳng nàng vào trong đám ám vệ đàng đàng sát khí.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 31: Vậ Thì Ôm Đi

Tổ tông nhà ngươi, không chơi lừa bịp trắng trợn như vậy!

Nàng nằng thẳm trong lòng, đồng thời ngân châm ở đầu ngón tay nhanh chóng bắn ra về phía ám vệ chậm chạp bên cạnh, kèm theo đó dưới chân xoay tròn hoa lệ lướt trở về góc nhà, đá về phía ngực người nọ.

“Ngươi đối xử với ân nhân cứu mạng như thế sao?” Trong giọng nói lạnh lùng của hắn mang theo giễu cợt, chỉ khẽ phẩy tay áo, nàng lại trở lại trong đám ám vệ lần nữa.

Lôi nàng ra khỏi miệng hùm rồi vút nàng vào bầy sói cũng gọi là ân nhân cứu mạng?

Ân nhân cứu mạng của hắn đi!

Mặc dù nàng ý vào thân hình linh hoạt nhiều lần tránh được sát chiêu của nhóm ám vệ, nhưng lúc này lại không cách nào phân ra quá nhiều tinh thần so đo với người nọ. Mắt nhìn vòng vây ám vệ dần thu nhỏ lại, nàng biếng nhác thoáng cười, tiếng nói hơi bất đắc dĩ, “Rõ ràng hắn mới là chủ mưu, ta chỉ làm việc lật vật, sao các người cứ bám chặt ta không tha chứ?”

“Tôi nay các người ai cũng không chạy được, giết chết người rồi sau đó giết hắn cũng không muộn.” Ánh lạnh thấu xương trong mắt ám vệ gần ngay trước mắt xen lẫn tức giận tăng cao, hắn thân là ám vệ nhiều năm, cho tới giờ còn chưa từng bị sỉ nhục bậc này, kẻ địch ở ngay bên cạnh chạy đi, mà mình không chạm được tới nàng ta mấy may.

Vì vậy, người trước mắt, chắc chắn phải chết!

“Vậy hay là ta giết chết người trước.” Nàng tỏ vẻ rất tiếc hận lắc lắc đầu, thừa dịp đối phương bị nàng kích động tức giận giờ kiếm đâm về phía nàng, nàng ổn định thân thể tung người ra, ống tay áo phất nhẹ giữa không trung, thân thể đã nhanh nhẹn lướt tới đứng nơi góc nhà, giữ vững cự ly một trượng với người nọ

Tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp, nàng nghiêng đầu nhú mày nửa khiêu khích hắn, “Còn dư lại người nên động thủ.”

Ngay cả độc phần rắc giữa không trung che phủ diện tích không nhỏ, nhưng vẫn không tránh được có vài con cá lọt lưới, huống chi không thiếu những ám vệ chưa hiện thân mai phục bốn phía phòng ngừa bọn họ chạy trốn.

“Ta cứu mạng ngươi, chẳng lẽ ngươi không nên báo đáp?” Hắn hỏi như chuyện đương nhiên, nhìn ánh mắt nàng lộ ra chất vấn.

“Trên đời này có câu gọi là ‘Ban ơn đừng mong báo đáp’.” Nàng đáp trả như gió nhẹ nước chảy, ánh mắt nhìn hắn không hề xấu hổ.

“Nếu ta muốn ngươi báo đáp?” Giọng êm thối qua, như có hương lạ nhàn nhạt quanh quẩn theo giọng nói.

Nàng hơi chần chừ, ngay sau đó khẽ thở dài dang hai cánh tay, “Vậy thì ôm đi.” Ngay sau đó nàng lại bổ sung, “Ôm một cái này ân tình coi như ta đã trả, còn về sau không cần đòi hỏi ta, chỉ có điều...” Về mặt nàng hơi thay đổi dò xét hắn từ đầu đến chân, “Không ngờ các hạ khí thế bất phàm, lại có sở thích như vậy, chỉ có điều tại hạ phải nói rõ trước, tại hạ cũng không thích lựa chọn này, giới hạn một cái ôm để báo ân không có ý gì khác, các hạ không được suy nghĩ nhiều.”

“Hai vị thật đúng là có nhã hứng, lúc này còn có ý định ở đây liếc mắt đưa tình.” Vương công công không biết lúc trước ẩn thân ở đâu, sắc mặt lạnh lẽo, giọng nói không âm không dương vang lên phía sau hai người.

“Công Công có điều không biết, liếc mắt đưa tình này chỉ cần cảm giác là được rồi, còn có ai có ý định để ý là chỗ nào, nhưng nói đi nói lại, như công công lục căn * thanh tịnh như vậy, công công dieendaaneequydonn không hiểu chỗ thú vị ở đây cũng hợp tình hợp lý, mặc dù tại hạ không thể cảm động lấy nhưng cũng rất hiểu.” Nàng nói đồng thời tầm mắt trượt đến dừng lại tại chỗ nào đó trên người Vương công công, trên mặt dâng lên vẻ đồng tình nồng đậm

(*) lục căn: Phật giáo chỉ mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý thức.

“Khá cho miệng bén răng sắc, đợi chúng ta đưa người về rút đầu lưỡi ra xem một chút có phải trơn trượt hơn người thường không.” Sắc mặt Vương công công xanh mét, năm ngón tay thành trào nhanh như gió đánh úp về phía mặt nàng.

Nàng phi thân lướt về phía sau, đoạn găm trắng trong tay áo cuốn ám vệ đang kêu rên trên đất nện thẳng về trước người hắn, mà động tác của hắn cũng không hề ngừng, năm ngón tay như sắt xuyên thẳng qua tạng phủ ám vệ này, cánh tay dùng nội lực khê rung lên, thi thể trên cánh tay chia năm xẻ bảy trong nháy mắt ném xuống, máu tươi ầm ập bắn ra bốn phía mái hiên, hắn xuyên qua màn mưa máu thể tới chỉ tăng không giảm, vết máu trên khuôn mặt già nua ảm trầm giống như ác quỷ địa ngục đi tới trần gian.

Biến thái!

Chân mày nàng hơi nhíu lại, có cảm giác bị ác quỷ cuộn chặt không buông!

Mặt nạ màu bạc, mùi thơm lạnh lạnh lạ lùng, tơ lụa màu trắng lại thêm khinh công thể gian ít người có, mặc dù đối y phục dạ hành, nhưng có mấy thứ này đã đủ chứng minh nàng chính là người kia.

Hắn vốn định đẩy nàng vào trong đám ám vệ là muốn nhìn xem đường võ công của cô từ sư môn nào, nhưng die enda anle equu ydonn hôm nay nhìn... Độc này khiến cho ngược lại không tệ lắm, chỉ có điều võ công này... Hoàn toàn không thấy nàng xuất ra nửa chiêu thức, là nàng vô cùng thâm tàng bất lộ, hay là...

Lạnh lùng nhìn bóng dáng bị rượt đuổi hơi có vẻ nhếch nhác nhưng lại có thể chạy trốn tài tình, hắn quyết định tiếp tục thờ ơ lạnh nhạt.

“Ác quỷ” sau lưng đuổi giết không tha, người nọ lại chấp tay đứng thẳng người dưới bầu trời đêm, tỏ vẻ bỏ qua những thứ trần tục, nàng cảm thấy hơi nhức đầu, nàng đã từng gặp thấy chết mà không cứu, nhưng lại chưa từng gặp cứu người rồi trở mặt nhìn đối phương rơi vào nguy hiểm thấy chết mà không cứu.

Quả nhiên thời không này đều có thứ xuất chúng hơn người, người này còn biến thái hơn người trước!

Khoảng cách gần như thế, “Âm phong” đang điên cuồng lướt theo sau lưng, mặc dù trên người nàng mang theo không ít độc dược, nhưng đối phương hiển nhiên thuộc hàng ngũ cao thủ hàng đầu, nếu nàng một kích không thành, ngã xuống sau một khắc tất nhiên là nàng!

“Thái hậu.” Thân hình lướt vội, nàng đột nhiên mở miệng kêu.

“Âm phong” sau lưng ngừng lại, nàng bắt được khoảnh khắc chớp nhoáng này, dưới chân không dừng, viên thuốc ở đầu ngón tay giống như tia chớp hướng về phía sau nổ tung giữa không trung, khói đen nồng đậm trùng hợp bao phủ khuôn mặt đầy máu lại ảm trầm của Vương công công càng lộ vẻ kinh khủng.

Độc này là thuốc nàng luyện riêng cho mình nếu gặp phải nguy hiểm đến tính mạng, tác dụng của thuốc chú trọng tính thực dụng, ngay cả chỉ hít một chút vào phổi, cũng nhất định khiến cho người ta học máu mà chết trong nháy mắt không thể nghi ngờ.

Thời gian ngừng lại trong nháy mắt, chân mày ngon núi của nàng nhíu lại nhìn Vương công công trong khói đen vẫn đứng không ngã, nhìn thấy hắn cấp tốc điểm mấy huyết đạo chính bảo vệ tâm mạch trước ngực, trong nháy mắt mặt máu xuyên qua khói đen mang theo sát khí đầy trời mà đến.

Chân mày nàng nhướn lên, bàn chân tự động bay vút lên, lúc quan trọng này, trong đầu cũng không hợp thời mà tự dưng nhớ tới một trò chơi rất hot ở hiện đại: Plans vs Zombie!

Lão bất tử này tuyệt đối là cương thi biến thái bản thẳng cấp!

Mang theo sát khí đầy trời mà đến, tốc độ của Vương công công có thể dùng cười gió mà hình dung, trong lòng nàng hơi buồn bực, lão bất tử kia còn định dây dưa đến khi nào, chẳng lẽ thật sự muốn không chết không thôi?!

Buổi tối khuya này, ai ngờ lại không chết không thôi với một lão già nhìn chán ngán người không ra người quỷ không ra quỷ.

Trông mặt nàng khê nâng, trùng hợp thấy phía trước có một cảnh trúc buông xuống, trong lòng vui mừng, thẳng bước phi thân đến, tính toán mượn lực đàn hồi của cảnh trúc mà đưa mình ra khỏi nơi này.

Tiếng xé gió rất nhỏ vang lên, tay nàng vừa mới kịp chạm đến cảnh trúc thì trên đùi truyền đến đau nhức kịch liệt, thân hình không ổn định nhanh chóng rơi xuống dưới, nghiêng đầu nhìn lại, trong bóng đêm dưới trời sao, trông mặt lạnh lùng của hắn nhìn nàng, sau một khắc bóng dáng của hắn như quỷ ám mãnh liệt bỏ nhào bao phủ lên thân thể Vương công công.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lưỡi Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 32: Đánh Cuộc

Mặt dữ tợn đầy máu ép tới trước mắt, giờ cao lòng bàn tay hướng thẳng lên huyết thiên linh cái (đỉnh đầu) của nàng, nàng lặn tại chỗ một vòng, ngón chân ở đầu ngón tay bắn nhanh như điện ẩn hiện nhập vào trong lòng bàn tay hắn, Vương công công không quan tâm lòng bàn tay đau đớn khoan tín, năm ngón tay như trảo mạng theo kinh phong hung hăng giữ nàng lại, lệ khí hung ác này như muốn chui vào lồng ngực nàng, đảo trái tim nàng ra.

Nàng lộn thân thể tránh được móng vuốt sắc nhọn của hắn, một trảo này xuyên qua nóc phòng, cổ tay hơi rung lên, nửa bên nóc phòng vỡ vụn, thân thể nàng lặn thẳng tấp rút xuống, một ánh sáng bạc nhanh như điện chớp từ chỗ tối đánh thẳng về phía ngực nàng, Vương công công sau lưng không để ý bản thân bị thương tích tụ nội lực đánh một chưởng ra.

Tránh không thể tránh, không thể lui được nữa, tóc đen của nàng tung bay trong gió, tròng mắt lại lạnh nhạt nhìn nam nhân giống như không quan tâm đến, nàng đánh cuộc, đánh cuộc hẳn chắc chắn cứu nàng!

Ngay cả vừa rồi không biết hắn phát diện gì ngăn cản nàng đi, nhưng nàng tin tưởng, hắn tuyệt đối không trơ mắt nhìn nàng chết.

Tầm mắt hai người đụng vào nhau, tròng mắt sắc như đám sương trong nắng mai, sạch sẽ thuần khiết không mang bất kỳ tạp chất gì nhưng lại không nhìn ra tận cùng của nàng; mà tròng mắt của hắn lại như nước đầu mùa thu, lộ ra lạnh lẽo sờ không tới làm cho người ta có thể cảm nhận được lạnh lẽo của hắn.

Hắn quả nhiên phát tay áo qua, một nội lực thâm hậu mềm mại hóa nội lực của Vương công công thành vô hình, đưa tay giữ chặt vai nàng, thân hình chợt lui, mũi tên lướt qua cánh tay nàng mà chui vào trong tường, thân mũi tên phát ra tiếng vù vù.

“Phụt.” Vương công công định phi thân đuổi theo, nhưng đột nhiên trong người rớt cuộc phá tan chịu đựng tan vào kinh mạch, hắn lau vết máu màu đen nơi khoe môi, đáy mắt âm trầm nhìn theo hai người tan biến vào trong bóng đêm dày đặc.

“Vì sao phải cứu ta?” Trên sườn núi nhỏ ngoài mười dặm, nàng nghiêng người dựa vào cây kéo cánh tay hỏi hắn.

“...”

“Vì sao đã cứu ta lại muốn hại ta?” Hắn không trả lời, nàng tiếp tục hỏi.

“...”

“Vì sao hại ta cuối cùng lại cứu ta?”

“...”

“Người không hiểu kỳ ta là ai, không hiểu kỳ ta ở đó làm gì?” Nàng thân nhiên đi đến bên cạnh hắn, trong giọng nói hàm chứa khiêu khích.

“Trở về chuyển lời cho chủ tử người, lần sau phái người khôn khéo chút đến, đánh rần động cỏ quá sớm có thể không có bất kỳ chỗ tốt nào.” Giọng hắn mang theo giễu cợt xoay người rời đi.

“Đợi chút, lời này của người có ý gì?” Chân mày nàng nhíu lại, “Chủ tử” cái gì? “Đánh rần động cỏ” cái gì? Chẳng lẽ trong lúc vô tình nàng đã xâm nhập vào quyền mưu ám đấu gì đó, để cho người ta sinh ra hiểu lầm?

“Thế nào, võ công không được chẳng lẽ ngay cả đầu óc cũng không dùng được?” Giễu cợt trong lời hắn càng sâu, “Thế mà lại phái ra một phế vật, ánh mắt nhìn người càng làm cho người ta lo lắng, thua trên tay người kia chỉ là chuyện sớm hay muộn.”

“Các hạ, ánh mắt của người cũng làm người ta rất lo lắng.” Nàng lạnh lùng ném xuống lời này tung người rời đi, dư âm lượn lờ trong bầu trời đêm bay lại, “Các hạ, ta nhất định sẽ chuyển lời lại với chủ tử, chỉ có điều chủ tử có cảm kích hay không thì có thể là chuyện khác.”

Nếu hiểu lầm, vậy cứ để cho hắn hiểu lầm hoàn toàn đi, qua hôm nay, bọn họ sẽ không gặp lại, những quyền mưu ám đấu âm mưu quỷ kế này không có chút quan hệ với nàng, nàng không ngại thay bọn họ quấy nước đến đục một chút.

Có cảm kích hay không? Hắn đương nhiên sẽ không cảm kích!

Tròng mắt sắc như nước hơi lạnh của hắn dần kết thành băng sương, ngay sau đó bốn phía vốn nhiệt độ hơi lạnh giống như cũng giảm theo.

“Vương gia, trong cung có tin báo về.” Bạch Ung không tiếng động xuất hiện bên cạnh hắn.

“Chuyện gì?”

“Người nọ bị thương.”

“Vết thương Hoàng thượng như thế nào?” Đức Quý vẻ mặt lo lắng kéo ngự y sang bên cạnh hỏi.

“Công công yên tâm, vết thương trên đùi Hoàng thượng không có gì đáng lo ngại, nghỉ ngơi chừng mười ngày nửa tháng là khỏi hẳn.”

“Trừ vết thương trên đùi Hoàng thượng ra còn có vấn đề gì khác không?” Đức Quý hỏi dò.

“Long thể Hoàng thượng mạnh khỏe, cũng không có vấn đề gì khác.” Lão ngự y hầu hạ nhiều năm trong cung, dĩ nhiên biết lời nào có thể nói lời nào không thể nói, mà nói đến điểm dừng nào, “Nếu công công không còn chuyện gì khác, lão phu xin cáo lui trước, thuốc này nhớ cho Hoàng thượng dùng sau khi Hoàng thượng tỉnh dậy nửa canh giờ.”

Đức Quý nghe lão nói như thế, tảng đá lớn trong lòng mới rớt xuống, lại nghiêm nghị nói, “Hoàng thượng mắc ‘Phong hàn’ hơi cấp bách, Tô ngự y có thể phải tận tâm tận lực, tranh thủ để Hoàng thượng sớm ngày bình phục.”

“Lão phu hiểu.” Tô ngự y khom người rời đi.

Đại khái qua chừng nửa canh giờ, Quân Hạo Thiên mơ màng tỉnh lại, suy nghĩ còn chưa rõ ràng, trong đầu lại đột nhiên xẹt qua khuôn mặt trước khi té xỉu, hần bỗng nhiên mở mắt nhìn cảnh tượng bố trí bốn phía, tấm điện * rộng rãi, màn trướng vàng sáng, hần đã trở về trong cung?!

(*) tấm điện: Chỗ vua ngủ.

“Đức Quý.” Hần gằm lên, giùng giàng đứng dậy, lại bởi vì dùng sức mãnh liệt mà ngã thẳng từ trên giường xuống, vết thương mới vừa băng bó kỹ lại rỉ ra vết máu đỏ thẫm, nhưng hần lại giống như hoàn toàn không cảm thấy đau đớn, vịn mép giường cắn răng đứng dậy.

“Hoàng thượng, ngài làm cái gì vậy?” Mới vừa bung thuốc vào phòng, Đức Quý nhìn thấy cảnh tượng trước mắt mà sợ hết hồn hết vía, vội vàng tiện tay đặt thuốc ở bên cạnh bước vội lên nâng đỡ Hoàng thượng.

“Trẫm hỏi cung khi nào? Ai cho phép người đưa trẫm về cung?” Tròng mắt sắc lạnh lẽo của hần nhìn Đức Quý, “Nhanh đi chuẩn bị xe ngựa, trẫm muốn xuất cung, trẫm phải về hồ Nguyệt Nha.”

“Hoàng thượng?” Đức Quý bị vẻ mặt của Hoàng thượng dọa sợ đến trong lòng căng thẳng, nhưng vẫn yếu ớt khuyên nhủ, “Trước đó ngài bị té xỉu bên cạnh hồ Nguyệt Nha, nô tài sợ ngài gặp nguy hiểm mới tự tiện làm chủ đưa ngài trở về cung, nhưng hiện giờ ngài mới nghỉ ngơi mấy canh giờ, nếu bốn ba mệt nhọc nữa thân thể sẽ không chịu nổi.”

“Câm miệng, trẫm nói phải đi thì phải đi, khi nào cần người nhiều lời.” Hần tự tay giữ chặt vết thương ở chân cứng cỏi chống đỡ đi ra ngoài điện, bởi vì cổ nén đau mà trên gương mặt tuấn mỹ rỉ ra mồ hôi lấm tấm.

Quay lại một lần, ít nhất hần phải làm lỡ hai ngày thời gian trên đường, mà thời gian hai ngày này Hà Nhi sẽ đi đâu? Vẫn ở hồ Nguyệt Nha, hay là đi chỗ khác, vĩnh viễn trốn tránh không gặp hần?

Hần không dám nghĩ, cũng không muốn nghĩ.

Nhưng hần nhất định phải tìm được nàng, nhất định phải đưa nàng trở về, dù nàng hận hần, hần cũng phải ép nàng ở bên người đời đời kiếp kiếp không bao giờ tách ra!

Hoàng thượng.” Mục An ở cửa điện ngăn cản hần.

“Tránh ra.” Quân Hạo Thiên đưa tay sang bên hông rút kiếm, kiếm sáng như tuyết nhắm thẳng vào cổ họng hần, “Trẫm không muốn động thủ giết người, nhưng nếu như người ngăn cản đường đi của trẫm, trẫm nhất định không nương tay.”

“Hoàng thượng.” Mục An ở cửa điện ngăn ở trước người của hần.

“Không phải thần muốn ngăn cản đường của Hoàng thượng.” Trong giọng nói của Mục An không hề khiếp đảm, hần cung kính nói, “Thần chỉ muốn hỏi Hoàng thượng có cần mang theo Tô ngự y cùng đi để chăm sóc thân thể Hoàng thượng không?”

Quân Hạo Thiên ném kiếm lại cho hần, lạnh lùng nói, “Không cần, chút thương thế nhỏ này trẫm có thể tự mình ứng phó.”

Đức Quý rồi ren thu thập vài thứ đồ bước nhanh đuổi theo, lúc đuổi theo sau lưng Mục An thì hung tợn trừng mắt liếc hần, “Mục thống lĩnh thật có cốt khí, kiếm Hoàng thượng vừa kẻ cổ thì lập trường lập tức thay đổi.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lữ Đi Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 33: Tìm Tai Vạ

“Ngược lại xương cốt công công ngay thẳng, nhưng kiếm Hoàng thượng còn chưa kẻ trên cổ công công, sao công công có thể yên lặng?” Mục An cũng không thèm nhìn đến sắc mặt xanh mét của Đức Quý, tiếp tục nói, “Nếu không hiện giờ Hoàng thượng còn chưa đi xa, công công đi kéo Hoàng thượng về?”

“Mục thống lĩnh!” Đức Quý giận đến cắn răng nghiến lợi.

“Không phục?” Mục An nhếch cằm lên, “Nếu không giờ công công đi chứng minh?”

“Bản công công độ lượng, không chấp nhặt với người.” Đức Quý ra sức liếc Mục An, ngược lại nhìn Hoàng thượng vết máu đã thấm ướt nửa bên ổng quần nhưng bước vội như bay, sắc mặt tràn đầy lo lắng.

Xe ngựa chạy như bay xuất cung, mà cùng thời khắc đó, Quân Dập Hàn trong Hàn Vương phủ nhìn hộ vệ Mộ Dung Nhu phái ra ra roi thúc ngựa chạy tới báo tin, bởi vì “bệnh” hơi lâu, về tái nhợt trên mặt khó phân biệt, giờ tay lên nhận lấy khăn mặt Bạch Ứng đưa qua lau sạch vết máu nơi khóe miệng vì vừa rồi ho khan kịch liệt quá mức, lúc này mới ôn hòa mở miệng: “Người nói Vương phi của bốn Vương vô cớ mất tích ở chùa Hộ Quốc?”

“Vâng.” Hộ vệ cúi đầu trả lời, không biết tại sao, Hàn Vương rõ ràng không lộ bất kỳ sắc mặt giận dữ, nhưng hần lại cảm thấy khí ép trầm thấp khiến tinh thần căng thẳng, chỉ muốn nhanh chóng xoay người rồi đi.

“Có biết Vương phi mất tích ra sao?”

“Không biết.” Sóng lưng hộ vệ lạnh giá.

“Có thể tra được đầu mối về Vương phi mất tích?”

“Không có.” Hai chân hộ vệ run lên.

“Có thể kiểm tra tất cả người trong chùa?”

“Tra xét, không hề có người nghi vấn.” Tay chân hộ vệ lạnh lẽo.

“Đã như vậy...” Tròng mắt hơi lạnh của hần cuối cùng dâng lên lạnh như băng, giọng nói lại cực kỳ bình tĩnh, “Triều đình dùng bổng lộc nuôi các người có tác dụng gì?”

“Vương gia tha mạng Vương gia tha mạng, tiểu nhân chỉ tới báo tin, cầu xin Vương gia khai ân, không cần giáng tội tiểu nhân.” Trong lòng hộ vệ kia căng như dây đàn âm âm đứt gãy, chân mềm nhũn quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ.

“Bạch Ứng, chuẩn bị xe ngựa điều động hộ vệ, nếu người khác vô dụng, bốn Vương tự thân tìm Vương phi của bốn Vương về.” Quân Dập Hàn không thèm đếm xỉa đến hộ vệ đang quỳ trên đất cầu xin tha thứ, căn dặn Bạch Ứng.

“Nhưng Vương gia, thân thể của ngài...” Bạch Ứng “Lo lắng” nhắc nhở.

“Không sao.” Quân Dập Hàn nhìn hộ vệ quỳ trên đất không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ, khoe môi lộ ra ba phần châm chọc, “Tóm lại tạm thời còn chưa chết, hưởng chi Vương phi là phúc tinh Thái hậu ngự tứ nhân duyên cho bốn Vương, ngay cả liên lụy đến cái mạng này của bốn Vương, bốn Vương tuyệt đối không cau mày.”

Ban đêm, Hàn Vương thống lĩnh hộ vệ trong phủ kéo thân thể bệnh tật chạy đến chùa Hộ Quốc tìm kiếm Vương phi.

Cùng đêm, Mộ Dung Nhu giống như cuối cùng nhớ ra Vương công công bị thương, lại tự hạ thân phận tôn quý của mình đến thăm hần.

“Vết thương của người như thế nào?” Tuy thăm hỏi nhưng trong giọng nói của Mộ Dung Nhu vẫn quen vẻ cao quý.

Vương công công cố gắng đứng dậy, vừa định há mồm trả lời lại không khống chế được mà nôn ra một ngụm máu đen, máu đen tản ra mùi hôi thối nồng đậm, đáy mắt Mộ Dung Nhu dâng lên vẻ ghét bỏ nồng nặc, không biến sắc lui về phía sau hai bước, ngó ra ngoài cửa sổ nói: “Có biết người phương nào gây nên?”

“Bẩm Thái hậu, khụ khụ... Lão nô vô năng còn chưa tra ra được thân phận.” Vương công công vuốt ngực không yên thờ dốc, trên mặt đen tối tràn đầy vẻ sát khí âm trầm, nếu để cho hần biết là ai, hần nhất định chặt người đó ra làm trăm mảnh.

“Ừ, người đường thương cho tốt trước đi, chuyện này bốn cung sẽ giao cho người khác xử lý.” Mộ Dung Nhu nói xong quay thẳng người đi.

Vương công công nhìn Mộ Dung Nhu không quay đầu lại mà rời đi, trong đáy mắt nổi lên vẻ thù lương, cho tới bây giờ cũng biết dưới tay nàng không nuôi phế vật, nhưng không thể nghĩ đến có một ngày mình cũng trở thành phế vật trong mắt nàng, quận đau chiếm cứ bộ ngực hần lại vận trái tim xoay tròn lần nữa, cổ họng căng thẳng lần nữa há miệng phun ra máu đen nồng đậm.

“Công công.” Một bóng đen lướt từ ngoài cửa sổ vào, hần quỳ một chân xuống.

“Như thế nào, có thể tìm được thuốc giải độc này không?” Vương công công giờ tay áo lau vết máu bên môi, lạnh lùng nhìn người trên mặt đất mở miệng hỏi, không nên để cho người ta biết chuyện hần trúng độc, vì vậy hần lấy máu mình phái người đi tìm thuốc giải.

“Chưa tìm được, thuộc hạ tìm khắp danh y đại phu trong Kinh thành, bọn họ đều nói độc này cực kỳ phức tạp xảo quyết, cũng không thể làm gì được.”

“Phế vật.” Vương công công vừa mới tức giận, tìm lại truyền đến đau quặn, hắn cố đè tức giận xuống, hít sâu một hơi nói, “Bắt toàn bộ danh y đại phu lại, hạn cho bọn họ trong vòng ba ngày phải nghiên cứu ra thuốc giải, nếu không nghiên cứu ra thì xử tử toàn bộ người nhà bọn họ.”

“Rõ.” Âm vệ vừa mới đứng dậy, giống như sức nhớ ra cái gì đó lại quỳ xuống nói, “Công công, thuộc hạ nghĩ ra cách có lẽ không cần tới ba ngày cũng tìm ra được độc trên người công công.”

“Hả? Nói nghe một chút.”

“Không biết công công đã từng nghe nói đến Tân Tú Minh Nguyệt các trên giang hồ chưa?”

“Minh Nguyệt các?” Vương công công nhú mày suy nghĩ một chút, “Hình như bản công công đã từng nghe thấy nhưng không biết rõ lắm, chẳng lẽ Minh Nguyệt các có thể giải độc trên người bản công công?”

“Vô cùng có khả năng. Theo thuộc hạ biết, Minh Nguyệt các này bán độc ra theo yêu cầu của bản thân người mua mà nổi tiếng giang hồ, có thể nghĩ, độ hiểu biết về độc dược của Các chủ dĩ nhiên không tầm thường, các danh y đại phu không thể so sánh, thậm chí vô cùng có khả năng độc này xuất ra từ tay hắn. Nếu có thể để cho hắn giải độc vì công công, độc này chắc hẳn tự có thể giải quyết dễ dàng.”

“Vậy còn không mau đi!” Ngươi lại bị một con quặn đau đánh tới, hắn cắn chặt hàm răng phần nộ quát.

“Vâng.” Bóng đen phi thân rời đi.

“Ngươi muốn yêu cầu thuốc giải?” Bóng dáng nằm nghiêng phía sau bức rèm không chút để ý, trong giọng nói có chứa nụ cười nhạt nhẽo, “Chẳng lẽ trước khi các hạ đến Minh Nguyệt các đã không thăm dò kỹ càng, từ trước đến giờ Minh Nguyệt các ta chỉ bán độc dược không bán thuốc giải, vẫn nên mời các hạ trở về đi, lần sau cần độc dược, hoan nghênh các hạ quang lâm lần nữa.”

“Nếu như thế.” Đường như người tới sớm có chuẩn bị, không chút hoang mang, móc một chiếc khăn gấm trắng tinh đã được xếp gọn đưa cho Huyền Nguyệt đang đứng bên cạnh, “Tại hạ cầu xin độc dược khắc chế với độc dược trên khăn gấm, chắc hẳn hợp với quy củ mua bán, các hạ sẽ không cự tuyệt mới đúng.”

“Nhìn như thế, các hạ có chuẩn bị mà đến.” Bóng dáng lười biếng che miệng ngáp một cái, “Các hạ đã nghĩ tới cách này để tìm thuốc giải, chắc hẳn cũng nóng lòng chờ thuốc giải cứu mạng, hôm nay trong lúc bốn Các chủ rảnh rỗi sẽ xem dùm ngươi, Huyền Nguyệt, mạng lên.”

“Vâng.” Huyền Nguyệt vén rèm trình khăn gấm lên, mà nam tử cao gầy ngoài màn thì lặng lẽ thờ phào nhẹ nhõm.

Người trên giường cầm khăn gấm đưa lên mũi ngửi, trong lòng không khỏi cười lạnh, chẳng lẽ trong chỗ tối tăm, ông trời sắp xếp cho nàng cơ hội báo thù?

Vương công công, ngươi đã tự mình tìm chết, vậy coi như không trách được bốn Các chủ.

Nàng đưa trả khăn gấm lại cho Huyền Nguyệt, thờ ơ mở miệng: “Mặc dù độc này hơi xảo quyết, nhưng không phải không cách nào phá giải.”

“Ý các hạ đồng ý làm cuộc trao đổi này?” Trong mắt nam tử cao gầy dâng lên vẻ vui mừng.

“Nhưng độc này cũng không có thuốc giải.” Nàng lại thờ ơ bổ sung thêm một câu.

“Các chủ đây định trêu tại hạ sao?” Sắc mặt vui mừng trong mắt nam tử cao gầy chuyển thành lửa giận.

“Các hạ đừng tức giận.” Giọng nói của nàng vẫn thờ ơ như vậy, “Bốn Các chủ đã nói trước độc này không phải không cách nào phá giải, nhưng phương pháp giải không phải dùng thuốc giải, mà châm cứu, vì vậy bốn Các chủ không có ‘độc dược’ mà các hạ muốn chế tạo, vẫn mời trở về đi.”

Hắn (Các chủ) lại trêu hắn (nam tử cao gầy)!

Nam tử cao gầy đè lửa giận trong lòng xuống, thái độ thành khẩn nói, “Chỉ cần có thể giải độc, cho dù là châm cứu hay thuốc giải, tại hạ cũng muốn Các chủ làm thành cuộc mua bán này, kính xin Các chủ vui lòng thi triển diệu thủ * theo tại hạ một lần, để tại hạ dễ dàng báo cáo với chủ tử.”

(*) diệu thủ: diệu = kỳ diệu, thần kỳ; thủ = bàn tay.

“Ngươi rõ ràng điều kiện giao dịch từ trước đến giờ của bốn Các chủ?”

“Tất nhiên rõ ràng, thù lao tại hạ đưa ra nhất định sẽ không để cho Các chủ thất vọng.” Hắn lấy ba hộp gấm đã sớm chuẩn bị tốt trong bọc quần áo ra đưa cho Huyền Nguyệt, để nàng đưa cho người sau bức rèm.

Nàng ngược mắt nhìn, hạt châu Đông Hải màu tím, linh chi ngàn năm cùng với mười nén vàng tỷ lệ vô cùng tốt. Dĩ nhiên, có người cầm thù lao nàng hài lòng đưa tới cửa để xin nàng cho cái chết, điều này ngược lại càng làm cho nàng hài lòng hơn.

Hai bên cùng vừa lòng, cuối cùng dưới trần đầy mong đợi của nam tử cao gầy, nàng mở miệng: “Các hạ đã thành tâm làm cuộc trao đổi này với bốn Các chủ như thế, bốn Các chủ cũng nhìn trên lòng thành tâm của các hạ mà đi cùng các hạ một lần.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 34: Châm kim ổn định mà hung ác

Cửa sổ khép chặt, bên trong phòng tối tăm lộ ra khí tức âm trầm làm lông xương người ta sợ hãi, lại kèm theo mùi hôi thối đậm đặc làm người buồn nôn, nàng vừa mới bước vào trong phòng, nam tử cao gầy này nhanh chóng đóng cửa lại biến đi mất tích.

“Ngươi chính là Các chủ Minh Nguyệt các?” Trong tiếng thờ dốc kim nén xen lẫn giọng nói bị nghiền vụn, truyền từ sau tấm màn trong góc phòng ra.

“Không sai.” Nàng bước nhanh tới trước mở cửa sổ ra, ánh mặt trời chiếu nghiêng vào, không khí mát mẻ xông vào mũi, đầu óc nàng bị hun đến choáng váng cuối cùng dễ chịu hơn một chút.

“Không cho mở cửa sổ, đóng, đóng lại.” Giọng nói vỡ vụn của Vương công công gầm lên.

“Châm cứu cần đầy đủ ánh sáng, chẳng lẽ các hạ định để cho tại hạ châm cứu dựa vào cảm giác trong tối tăm? Nếu các hạ có thể tiếp nhận, tại hạ không sao cả, đóng lại là được.” Trong giọng nói của nàng hoàn toàn bình thản, giờ tay lên ý định đi đóng cửa sổ.

“Ngươi!” Vương công công giận dữ, rồi đành dè nén tức giận, “Cửa sổ có thể mở ra, nhưng nếu như ngươi không trị được độc của bản lão gia, bản lão gia tất nhiên để cho ngươi tới nhưng đi không được.”

Lão gia? Một công công mà lại tự xưng là lão gia!

Nàng thật sự muốn cười lạnh hai tiếng cho hắn nghe, nhưng nàng chỉ rất tự tin lạnh nhạt nói, “Tại hạ nắm chắc một trăm phần trăm chữa khỏi độc trên người lão gia, lão gia cứ việc yên tâm.” Nếu ngay cả lão thái giám người cũng “Không trị hết”, chẳng phải Các chủ Minh Nguyệt các nàng đây có tiếng mà không có miếng?

Châm từng cây kim “Châm chạp” mà “Vô cùng chính xác”, mồ hôi trên trán Vương công công không ngừng trượt xuống hết giọt này đến giọt khác, kim châm ổn định mà hung ác, toàn bộ bảy mươi hai cây châm bạc đâm vào các huyệt quan trọng của hắn, thậm chí có mấy cây châm bạc dài nhất còn lộ ra đỉnh ở bên ngoài.

Nàng ung dung thờ ra, đứng dậy nhìn Vương công công, đầy đầu, kể cả tứ chi ngực toàn là châm bạc cực kỳ đau đớn nhưng không cách nào nói ra, tí mĩ dạn dò, “Lão gia nghỉ ngơi trước đi, nhớ bình tâm tĩnh khí điều dưỡng nội tức, sau hai canh giờ tại hạ lại trở lại rút kim, tại hạ dám cam đoan sau đợt điều trị bảy ngày này, ngài nhất định sẽ khôi phục như trước, thậm chí cơ thể càng thêm tráng kiện.” Tráng kiện đến giống như bộ xương khô!

Các huyệt quan trọng của hắn đã bị nàng dùng châm bạc che lại, độc tố lung tung trong cơ thể đều bị ép tới nội tạng, mà nội lực bị đẩy đến đan điền, độc tố và nội lực trong thân thể của hắn chỉ hoạt động trong phạm vi giới hạn như vậy, không tương thích, công kích lẫn nhau, nếu hắn hướng dẫn nội lực áp chế độc tố, nội lực sẽ gặp “Không gian” chế ngự ngang ngược đánh sâu vào yếu huyệt muốn đột phá, mà hắn sẽ chỉ cảm nhận được xương cốt đau nhức kịch liệt, nhưng nếu không để nội lực áp chế độc tố, độc tố sẽ tùy ý ăn mòn nội tạng của hắn như đao xoắn. Cho dù lựa chọn như thế nào, hắn đều không thể quên được cảm giác sống không bằng chết, đây là nàng cố ý chế tạo riêng vì hắn, mà cũng chỉ mới bắt đầu.

Nàng vừa mới nhảy ra khỏi cửa phòng, nam tử cao gầy như quỷ ma xuất hiện trước người nàng ngăn cản đường đi, “Kính xin các hạ lưu lại chăm sóc lão gia.”

“Trong vòng hai canh giờ, hắn không cần bất kỳ kẻ nào chăm sóc.” Nàng dời bước định đi, nhưng hắn lại vẫn lạnh lẽo cản trở đường đi của nàng.

“Ngươi sợ ta đi lại chung quanh đây sẽ biết thân phận của lão gia ngươi?” Nàng cười lạnh nói, “Yên tâm, bốn Các chủ không hề có chút hứng thú nào với thân phận của lão gia ngươi, cũng không muốn biết, nếu ngươi không yên lòng, cứ phái người âm thầm theo dõi, nhưng nhớ không được xuất hiện trước mặt bốn Các chủ, nếu không bốn Các chủ thấy một giết một, tin hay không tùy ngươi.”

“Thế nào, không tin?” Nàng nhìn vẻ mặt gầy nhom khó nén nổi giận dữ của hắn vẫn ngang ngược chặn đường nàng, cười như không cười, mặt khiêu khích, “Chữ từ của ngươi cần phải châm cứu bảy ngày mới có thể hoàn toàn giải độc, nếu như ngươi chọc giận bốn Các chủ...”

Nam tử cao gầy cuối cùng trầm mặc nghiêng người nhường đường, nàng đi hai bước lại quay đầu lại, hết sức tốt bụng nhắc nhở, “Lão gia nhà ngươi đang châm kim, trong khoảng thời gian này đừng để cho người ta động vào kim, nếu không...” Nàng khẽ dừng lại, nói nhẹ như mây trời, “Đừng nói bốn Các chủ, cho dù Hoa Đà ở trên đời cũng không cứu được hắn.”

Chùa Hộ Quốc chiếm diện tích cực kỳ rộng lớn, hơn trăm căn phòng kéo dài, nàng đứng trên nóc phòng chọn lựa thật lâu, cuối cùng mới tìm được nơi tầm mắt thật tốt, phong cảnh cực đẹp, ánh sáng cực kỳ tràn đầy mà lại là chỗ ngồi bằng phẳng, đang định nằm xuống ngủ bù, ngược mắt lại thấy một đội ngũ tốc độ cực nhanh trên đường núi quanh co đi về phía chùa Hộ Quốc.

Nhìn thế trận đồng thời với việc Thái hậu đang ở chùa Hộ Quốc cầu phúc vì nước, xem ra thân phận đối phương không nhỏ. Tròng mắt nàng híp lại nhìn nam tử đang đánh xe ngựa cao quý tuyệt đẹp ở giữa đội ngũ, chỉ cảm thấy... Nhìn rất quen mắt!

Bạch Ứng?

Nam tử đánh xe lại là Bạch Ứng?!

Nàng ở trên nóc phòng, tròng mắt khẽ tròn to hơn kinh ngạc nhìn đội ngũ nhanh chóng đã tới dừng trước cửa chùa, nếu Bạch Ứng đánh xe, như vậy người trong xe không thể nghi ngờ là Quân Dập Hàn, hẳn bệnh đến đi bộ cũng thành vấn đề, còn lớn mật chạy tới nơi xa xôi này làm gì?

Tới thăm nàng? Trực giác nàng mách bảo đây vốn là chuyện không thể.

Chẳng lẽ biết nàng “Mắt tích”, nên dẫn người tới tìm? Về tình về lý cũng hơi có thể.

Trong đầu nàng nhanh chóng xoay chuyển, từ đầu đến cuối cặp mắt không hề rời khỏi xe ngựa, màn xe được Bạch Ứng vén lên, Quân Dập Hàn được hất đỡ xuống xe, bản lĩnh cao ráo vẫn như khi nói lời từ biệt ở cửa Vương phủ, áo choàng trắng tinh, tóc đen như mực được vấn lên, cài trâm ngọc, nửa bó nửa xoắn xuống đầu vai, da thịt tái nhợt như thủy tinh thượng hạng gần trong suốt dưới ánh mặt trời, hẳn nắm tay che môi ho khan một tiếng, thân thể lay động nhẹ như có xu hướng lao đảo muốn ngã.

Nhìn vẻ bệnh tình yếu ớt khiến người rủ lòng thương... Nàng nhú mày, vì sao khi nàng nhìn thấy khí thế nghiêm túc của hắn lại có cảm giác giết hết tất cả mọi người trong nháy mắt, ngay cả Bạch Ứng khỏe mạnh tráng kiện ở bên cạnh, khi so sánh với hắn cũng lộ vẻ mờ mịt không ánh sáng.

Nhưng rõ ràng hắn là người sắp chết, tại sao lại cho nàng cảm giác như thế? Chẳng lẽ vấn đề góc độ? Tròng mắt luôn mang theo uế oải của nàng dần trở nên sáng rõ như có điều suy nghĩ.

Hai mắt nàng không hề kiêng kỵ dừng lại quan sát trên người hắn, rốt cuộc, tròng mắt hơi lạnh của hắn khẽ nhếch lên, ánh nắng tinh tế chiếu vào đáy mắt, giống như vì nó mà trải lên đó một tầng ấm áp nhân nhật.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 35: Lén vào phòng như thế nào

Gió thổi qua, cuộn cuộn dăm ba lá cây trên nóc phòng phiêu đảng lay động, tròng mắt hơi lạnh của Quân Dập Hàn dâng lên ý lạnh.

“Vương gia, có cần thuộc hạ đi theo nhìn không?” Bạch Ứng ở bên cạnh hắn nhỏ giọng hỏi. Hắn đã sớm phát hiện nam tử trên nóc phòng lúc đang đi trên đường núi, lúc ấy chưa xử lý, chẳng qua chỉ muốn nhìn xem mục đích của đối phương là gì mà thôi.

“Không cần.” Quân Dập Hàn thu hồi tròng mắt từ phía nóc phòng nhìn cửa chùa vẫn đóng chặt, lạnh lùng nói, “Phái người bao vây chùa Hộ Quốc, lục soát từng tấc, bất kỳ xó xỉnh nào cũng không bỏ qua, hỏi tất cả mọi người trong chùa, bốn Vương không tin một người to đừng sống sờ sờ như vậy lại có thể biến mất trong hư không, và lại không lưu lại chút dấu vết nào.”

“Vâng.” Bạch Ứng tuân lệnh, lập tức xoay người điều động hộ vệ.

“A di Đà Phật, lão nạp không biết Hàn Vương đến, không kịp nghênh đón từ xa, kính mong Hàn Vương thứ tội.” Cửa chùa vẫn đóng chặt, lúc này ứng tiếng mở ra, phương trượng Không Trí đại sư dẫn theo chúng đệ tử tiến lên đón.

“Hàn Vương, coi như ai gia có thể chờ được Vương gia đến đây.” Lòi Không Trí đại sư vừa dứt, giọng nói mang theo lo lắng của Mộ Dung Nhu vang lên, bà ta mặc trang phục tinh xảo điểm lệ, trên dung nhan đầy vẻ sầu khổ, được cung nữ đỡ đi tới trước mặt Quân Dập Hàn.

“Thái hậu.” Quân Dập Hàn nhú mắt khom người coi như hành lễ.

Lệ trong mắt Mộ Dung Nhu lóe lên, theo đó giờ tay áo lau khôe mắt hơi ướt, “Ai gia đưa Vương phi của người tới đây lại làm lạc mắt nàng, ai gia thật sự không có mặt mũi nào tới gặp người, tuy ai gia đã phái người đi tìm hỏi lâu nhưng vẫn không tìm được Vương phi, bất đắc dĩ, ai gia đành phải mặt dày phái người đến Hàn Vương phủ thông báo cho người, cho dù hiện giờ thân thể Hàn Vương không được tốt, nhưng từ trước đến giờ mưu kế siêu quần, ai gia nghĩ có lẽ Hàn Vương sẽ có biện pháp tìm Vương phi về, dù sao cũng tốt hơn ai gia mặt bình tình không có kẻ sách gì tốt.”

Không có kẻ sách?

Vài ba lời đã đầy sạch trách nhiệm mà còn nói không có kẻ sách?

Quân Dập Hàn che giấu giễu cợt trong mắt, trầm giọng lên tiếng, “Phiền Thái hậu phí tâm, bốn Vương đương nhiên dốc sức tìm Vương phi về.”

Bồn cung chính là muốn người “Độc sức tìm về”! Trong lòng Mộ Dung Nhu nổi lên nụ cười lạnh lùng.

“Người đang làm gì?” Nàng vừa mới chuyển qua mây mái hiên tìm nơi ánh sáng tốt, thanh tĩnh định ngủ, nam tử cao gầy như u hồn xuất hiện bên cạnh nàng tức giận chất vấn.

“Làm gì?” Nàng ôm hai cánh tay nghiêng người dựa vào mái đá xanh sau lưng, vẻ mặt lười biếng nhìn hắn, “Người mà người phải đi không nhìn thấy sao, bốn Các chủ đang tìm chỗ định ngủ, việc này cũng phải báo người chờ người cho phép sao?”

“Nhưng chỗ nào không ngủ, người lại cố tình chạy lên nóc nhà, còn cố tình nhìn người kia chăm chăm.” Nam tử cao gầy bị thái độ thờ ơ của nàng chọc giận hoàn toàn.

“Nhìn chăm chăm người kia thì như thế nào?” Nàng nhìn con giận dữ của hắn, không nhịn được bật cười, cố ý lên tiếng vắn vẹo ý tứ của hắn, “Coi như ta nhìn hắn lâu thì sao, đáng về hắn dễ coi, bốn Các chủ nhìn hắn lâu mấy lần là vinh hạnh của hắn, nếu đổi lại diện mạo không được tốt...” Ánh mắt nàng vô tình hay cố ý xẹt qua khuôn mặt nam tử cao gầy, ngay sau đó đẩy tầm mắt ra hướng khác, “Cho dù hắn xin bốn Các chủ nhìn hắn lâu mấy lần, bốn Các chủ cũng không chịu.”

“Người...” Nam tử cao gầy giận đến siết chặt hai nắm đấm, gân xanh nổi lên.

“Nếu không có việc gì thì trở về coi chừng kỹ lão gia nhà người đi, đừng ở đây quấy rầy sự thanh tĩnh của bốn Các chủ, nếu bốn Các chủ chưa nghỉ ngơi tốt, sau đó lại đi chăm cứu cho lão gia nhà người, tinh thần không tốt xảy ra sự cố gì,” nàng lạnh lùng nhìn về mặt hắn đã đen sì, “Cái này đã có thể không phải là việc của bốn Các chủ, đến lúc đó chết hay liệt, tất cả trách nhiệm đều do người chịu. Dĩ nhiên, thù lao mà bốn Các chủ vừa thu tất nhiên sẽ không trả lại.”

Nam tử cao gầy hung hăng nhìn nàng chăm chăm, miệng lại mấp máy, cuối cùng ngậm chặt miệng theo tức giận rồi đi.

Thế giới cuối cùng hoàn toàn yên tĩnh!

Cuối cùng nàng có thể yên tâm ngủ ngon giấc!

Màn đêm tối, khí lạnh ập đến, nàng che miệng ngáp một cái, đứng dậy gọi người đi theo nàng đang ở chỗ tối dẫn nàng đến phòng Vương công công, trí nhớ nàng vốn không tốt với đường bảy quẹo tám ngoặt, nếu để nàng tự mò đi tìm, xem chừng Vương công công đã sớm đến Địa phủ báo cáo, tự giải thoát nỗi khổ da thịt cho mình, đây vốn không phải là chuyện nàng muốn quan sát, nàng còn chưa báo xong thù, cho dù hắn muốn chết cũng phải giữ lại cái mạng này cho nàng.

Chậm chạp vuốt ve rút từng cây kim, thân thể Vương công công mang theo run rẩy không thể đè nén, hàm răng không ngừng va trên chàm dưới, hiệu quả thị giác này, âm luật tiết tấu này, nàng đều cảm giác thấy cực kỳ hài lòng. Nàng hài lòng đồng thời lại ý thức được thật ra thì nàng có thể mang lại hiệu quả thị giác và âm luật tiết tấu này khiến cho nàng càng thêm hài lòng, vì vậy, có thể rút xong kim trong vòng một khắc, nàng kéo dài thành một canh giờ.

Khi một cây kim cuối cùng được rút ra, thân thể Vương công công nhào về phía mép giường “Ọc” một tiếng ho khạc ra bãi máu đen lớn, hai mắt đỏ bừng vô cùng lạnh lẽo, mắt hung tợn nhìn chăm chăm vào người đã sớm nhẹ nhàng cách hắn hơn trượng – Các chủ Minh Nguyệt các, khàn giọng nói, “Người lại dám hại lão phu.”

“Lão gia, com có thể ăn lung tung, nhưng không thể nói lung tung được.” Nàng nghiêng người dựa vào bên cửa sổ tham lam hít thở không khí mới mẻ, cười như không cười nhìn mặt già nua vắn vẹo hiện đầy nước mắt và vết máu nói, “Chẳng lẽ lão gia không hề cảm thấy phun xong máu độc này, thân thể thoải mái nhẹ nhõm không ít sao?”

Vương công công nghe nàng nói như thế, thử điều động khí tức dưới thân, quả nhiên huyết mạch thông suốt không ít, ngay cả trái tim quặn đau cũng phai nhạt đi nhiều, mặt già nua vắn vẹo của hắn dần khôi phục, “Vừa rồi lão phu nhất thời lỡ lời, Các chủ đừng để trong lòng, chỉ cần Các chủ có thể loại trừ độc trên người lão phu, ngoại trừ thù lao đã giao, không chừng lão phu còn có hậu tạ.”

“Vậy bốn Các chủ cảm ơn lão gia trước.” Nàng ý vị sâu xa cười cười nhảy cửa sổ rồi đi.

Có thể bởi vì Quân Dật Hàn đến đây, chùa Hộ Quốc vốn tối đến thì tối lửa tắt đèn, nay lại đèn dầu sáng rõ, và lại lạnh lẽo ngày thường càng có thêm chút nhân khí, nhóm hộ vệ của Hàn Vương phủ còn không ngừng tiến hành tìm kiếm lật từng tấm thảm.

Tăng nhân trong chùa, trừ phương trượng và mấy vị cao tăng đắc đạo ra, còn lại đều hoảng loạn, lúc này bọn họ mới biết Hàn Vương phi trước theo Thái hậu đến cầu phúc cho Hàn Vương mất tích tại bốn chùa, Hàn Vương quyền khuynh triều dã uy chấn thiên hạ, tuy những tăng nhân này cũng có nghe nói, hôm nay Vương phi của hắn lại mất tích trong chùa, nếu tra không ra tung tích Vương phi, hắn trách tội xuống...

Các tăng nhân chỉ cảm thấy gió lạnh lẽo thổi qua trên cổ, tuy xuất gia nhìn rõ hồng trần thế tục, nhưng không nhìn rõ sinh tử luân hồi, huống chi chính thức nhìn thấy hồng trần thế tục có mấy người? Vì vậy, chỗ cong trên mái nhà, nơi hàng rào tường thấp đều có thể nhìn thấy đám ba người đeo bọc đồ muốn chuồn êm ra khỏi chùa tránh nạn, đại hòa thượng tiểu hòa thượng, thỉnh thoảng chen lẫn lão hòa thượng, nhưng cuối cùng đều không ngoại lệ bị hộ vệ Hàn Vương đuổi về.

Các tăng nhân bị đuổi về phòng, ai cũng than vãn, nhìn đầu tròn bóng phản chiếu ánh đèn sáng trong khắp nơi, nét mặt tràn đầy khổ sở sầu lo sâu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 36: Gian trá giả hoạt

Các chủ Minh Nguyệt các vô cùng không dễ dàng gì tìm ra được chỗ tối ngáy ngổ, nhìn đèn đóm sáng trong như vậy, trong lòng cũng buồn rầu không thôi, ngọn đèn sáng rõ như thế, nàng làm thế nào mới có thể thần không biết quỷ không hay lên vào trong phòng Quân Dập Hàn?

Huống chi, nàng còn không biết rốt cuộc hắn ở trong phòng nào trong hơn trăm phòng nối tiếp nhau của chùa!

Khi nàng vô cùng hết đường xoay xở, bóng dáng Bạch Ứng rơi vào đáy mắt, nàng nhưn mày lặng lẽ đi theo.

Bạch Ứng giống như không hề phát giác ra nàng theo dõi, “Mang theo” nàng quẹo trái quẹo phải dừng bước bên ngoài một sương phòng nơi tĩnh lặng, giờ tay lên về phía hộ vệ lục soát cách đó không xa nói, “Tôi nơi khác lục soát, gần đây Vương gia bị nhiễm phong hàn cần nghỉ ngơi, không nên quấy rầy đến ngài.”

“Vâng.” Hộ vệ lập tức rời đi, mà Bạch Ứng quay đầu nhìn coi bốn phía, sau khi xác định không có ai cũng cất bước rời đi.

Bị phong hàn?

Bị phong hàn còn tới đây chạy loạn, thật sự là nhíp điệu tìm đường chết, nhưng nàng thích nhíp điệu này.

Đợi sau khi thấy Bạch Ứng biến mất hình bóng, lúc này nàng mới đi tới trước cửa phòng Quân Dập Hàn, nghiêng tai lắng nghe thấy bên trong không có bất cứ động tĩnh gì, lúc này động tác của nàng mới vô cùng nhẹ nhàng đẩy cửa lách mình mà vào, mượn ánh sáng ngoài mái hiên gia tăng thêm dò xét trong phòng, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy sao trang trí trong phòng hình như hơi quen mắt... Giường êm bên cửa sổ... Gian phòng của nàng?

Mà giờ phút này, trên giường êm đang có một người mặt hướng vào trong nghiêng người mà nằm, tóc đen như nước chảy buông phủ lên đầu vai và trên giường, thân thể cao ráo không đắp chăn mà để nguyên quần áo nằm, thân hình lồi lõm phập phồng phác họa độ cong cực đẹp, dưới ánh trăng mờng lung lăm cho người ta nghĩ lung tung.

Là người bệnh sắp chết, đêm xuân lạnh lại ngủ mà không đắp chăn?

Nhíp điệu tìm đường chết này... Nàng rất ưa thích.

Nàng đi tới bên cạnh giường êm, cách khoảng ba bước dừng lại, hắn không nhúc nhích, tiến gần một bước nữa hắn vẫn không nhúc nhích, nàng lại tiến gần thêm một bước nữa... Giống như có thể nghe thấy tiếng hít thở sâu cạn đều đều của hắn... Chỉ cần thêm một bước, nàng sẽ có thể...

Nhưng một bước này nàng lại do dự, hắn đưa lưng về phía nàng, nàng cũng không rõ ràng rốt cuộc là hắn ngủ thật hay giả ngủ, huống chi hắn quanh năm ở địa vị cao, và lại mang binh chinh chiến, người thường sao có thể so sánh với độ tinh táo cảnh giác, ngay cả hiện giờ hắn bị thương, nhưng không thể thấp như thế mới đúng?

Lúc này trong đầu nàng suy nghĩ tỉ mỉ mới ý thức được hình như nàng tới hơi dễ dàng, Bạch Ứng thân là thống lĩnh hộ vệ phủ Hàn Vương, hàng năm đi theo bên cạnh Quân Dập Hàn, chẳng lẽ tính cảnh giác có thể thấp như vậy, hắn lại điều hộ vệ trước sương phòng của Quân Dập Hàn đi, hơn nữa “Tạo thuận lợi” cho nàng tiến vào phòng Quân Dập Hàn.

Môi nàng khẽ nhếch lên đột nhiên cười một tiếng, nàng trùng kè! Hắn vốn chờ nàng.

Nhưng mà sao hắn lại tính được nàng nhất định sẽ tới tìm hắn?

Mặc dù trước đó lúc trên nóc phòng bị hắn phát hiện, nhưng cái này cũng không có nghĩa là nàng sẽ tới tìm hắn.

Nam nhân này quả nhiên phúc hắc xảo trá đủ sâu!

Nếu hắn chờ nàng tự chui đầu vào lưới, chắc hắn đã bố trí mai phục bốn phía từ lâu, nàng muốn trốn cũng trốn không thoát, như thế... Nàng cười cười, nhảy tới trước một bước, cúi người thò tay mò về phía cổ tay hắn.

Mùi thơm đặc biệt trong trẻo lạ lùng sâu kín truyền vào chóp mũi hắn theo động tác cúi người đến gần của nàng, dưới ánh nến chập chờn, khuôn mặt tuấn tú của nàng di chuyển theo ánh sáng từ đầu đến cuối vẫn mang theo ba phần nụ cười nhạt.

Quân Dập Hàn vốn đang “Ngủ” chậm rãi ngồi dậy dựa nghiêng vào đầu giường, tóc đen như gấm chảy từ đầu vai xuống tới ngực, cổ áo lộ rõ một đoạn xương quai xanh rực rỡ như ngọc, hắn giờ tay chỉnh lại cổ áo mở rộng, lúc này mới khẽ ngược mắt lên nhìn nàng, “Các hạ viếng thăm lúc đêm khuya, không biết vì chuyện gì?”

“Vi giúp Hàn vương điện hạ bình phục mà đến.” Sắc mặt nàng không chút hoảng hốt, đáp bình tĩnh thong dong.

“Hả?” Hấn nắm quyền che môi ho khan một cái, hơi thở hòa hoãn lại, lúc này mới mang giọng nghi ngờ nói: “Không phải vì lấy tính mạng bốn Vương?”

“Cho dù Hàn Vương cho tại hạ mười lá gan, tại hạ cũng không có ý tưởng cả gan làm loạn như vậy.” Nàng nghiêm mặt nói, “Cho nên tại hạ đêm khuya lặng lẽ lên vào phòng Hàn Vương, là bởi vì tại hạ không tiện lộ diện trước mặt mọi người, nhưng tại hạ nghe uy danh của Hàn Vương điện hạ đã lâu, hôm nay trùng hợp có duyên nhìn thấy Hàn Vương điện hạ, tại hạ hiểu sơ huyền hoàng chi thuật *, do đó cố ý nửa đêm khuya khoắt muốn bắt mạch cho Hàn Vương điện hạ, nhìn xem có biện pháp chữa khỏi thương tích cho Hàn Vương điện hạ không, nhưng không ngờ đã quấy rầy đến Hàn Vương điện hạ, kính xin Hàn Vương điện hạ thứ tội.”

(*) huyền hoàng chi thuật: thuật huyền bí kỳ ảo.

Quân Dập Hấn khẽ xê dịch thân thể, đổi một tư thế thoải mái, trong lời nói giống như mang chút mong đợi, “Vậy các hạ nhìn ra những gì? Bốn Vương có thể cứu chữa được không?”

Nàng “Khó sở” cười cười, “Tại hạ xấu hổ, còn chưa kịp chạm đến mạch cánh tay ngài đã bị ngài điểm huyết, nhất định còn chưa nhìn ra cái gì.”

“Ừm.” Hấn thông thả ung dung gật đầu, “Bốn Vương lại quên chuyện này.” Sau khi nói xong lặng yên một lúc, lúc mở miệng lần nữa, trong giọng nói tràn đầy thôn thức, “Haizzz, quả nhiên bệnh lâu quần thân khiến đầu óc cũng hồ đồ theo.”

Hồ đồ? Rõ ràng là gian trá giảo hoạt!

Mí mắt nàng cup xuống che kín vẻ khinh thường bên trong.

“Nếu bốn Vương để cho người chẩn mạch, người có thể cứu được bốn Vương?” Trong giọng nói của hấn mang theo chút mong đợi, không đợi nàng mở miệng lại nói tiếp, “Bốn Vương nghe nói có thủ pháp chẩn mạch gọi là huyền ti chẩn mạch, người có thể?”

“... Tại hạ nguyện ra sức vì Hàn Vương điện hạ, nhưng không biết Điện hạ có thể giải huyết cho tại hạ trước không?” Đứng không khom không thẳng hời lâu, hông nàng đã sớm tê tê mơ hồ.

“Đây là đương nhiên.” Hấn vừa dứt lời, Bạch Ứng đã nhảy cửa sổ mà vào đứng bên cạnh nàng, “Lúc trước bốn Vương điểm huyết nội lực gần như đã hao hết, lúc này không đủ nội lực giải huyết cho người, vị này là Bạch Ứng – thống lĩnh hộ vệ của bốn Vương, làm phiền hấn giải huyết cho người.”

Bạch Ứng ra chỉ như gió, hấn vừa điểm, huyết nàng đã được giải.

Chỉ có điều để hộ vệ bên cạnh để phòng nàng thôi, cần gì phải nói đường hoàng như vậy.

Nàng cười cười không sao cả, vốn nàng không có ý định làm gì hấn, chẳng qua tới chứng thực suy đoán trong lòng mà thôi.

Nàng chấp tay coi như cảm tạ Bạch Ứng, sau đó cầm một ít sợi tơ làm phiền Bạch Ứng buộc nó lên cổ tay Quân Dập Hấn, nếu hấn đề phòng nàng, vậy nàng không cần tới gần thân thể của hấn làm gì.

Một đầu sợi tơ cột trên hấn, một đầu nàng đặt lên ngón giữa, nàng tập trung tinh thần chuyên chú lên mạch tượng như có như không truyền đến từ sợi tơ, ước chừng sau nửa khắc, vẻ mặt nàng biến ảo khó lường, đôi mắt quý dị nhìn Quân Dập Hấn

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 37: Nhịn đến cực hạn

Hi... Mạch?

Nàng nhú nhú mày trầm ngâm giữ lại một lát.. Giống như không phải..

Chưa tới chốc lát, trúng độc, nội thương, dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma, vân vân... Đã truyền đến đầu ngón tay nàng, nhưng chỉ trong nháy mắt lại cảm giác mạch tượng truyền tới đổi khác, tóm lại, ngoại trừ hi mạch quý dị ban đầu? Còn lại, tất cả các mạch khác tuyệt đối là mạch tượng của bệnh nan y, nhưng dường như mạch tượng bệnh nan y này không khỏi hơi nhiều?!

“Về mặt các hạ nặng nề như vậy, chẳng lẽ thời gian qua thuốc và châm cứu không hiệu nghiệm lắm?” Quân Dập Hấn hỏi rõ và ho nhẹ truyền đến.

“Không phải.” Về mặt nàng kỳ quái để cho Bạch Ứng thu lại sợi tơ, thu liễm sắc mặt đứng lên nói: “Mặc dù mạch tượng của Điện hạ cực kỳ yếu kém, tình thế không quá lạc quan, nhưng cũng không phải không thuốc chữa, đợi tại hạ trở về cân nhắc kỹ lưỡng, nhất định có thể đưa ra phương thuốc trị khỏi cho Điện hạ.”

“Thật sao?” Trên vẻ mặt tái nhợt của Quân Dập Hàn giống như nổi lên ba phần vui mừng, “Vậy phiền các hạ phí tâm.” Rồi lập tức nói với Bạch Ứng bên cạnh, “Bạch Thống lĩnh, an bài sương phòng tốt nhất cho vị công tử này, lại phải hai thủ hạ chịu khó hầu hạ cho tốt, không được chậm trễ, dù sao...” Âm u trong mắt hắn có vẻ càng thâm trầm, khỏe mỗi giống như cười mà không phải cười lộ ra ý tứ sâu xa, “Mệnh của bốn Vương dựa toàn bộ vào vị công tử này.”

Nàng cười thản nhiên, không thêm đề ý đến việc hắn định giam lỏng nàng, ôm quyền nói, “Tại hạ cáo lui.” Rồi hớn hờ rời đi theo Bạch Ứng.

Quân Dập Hàn nhìn bóng lưng rời đi, nụ cười nơi khóe miệng dần đông cứng.

Đêm dài đằng đẵng ngủ ngon giấc, nhưng trong chùa Hộ Quốc to lớn như vậy, người ngủ ngon chỉ giới hạn cho Các chủ Minh Nguyệt các.

“Hắn lại trở về hồ Nguyệt Nha?” Trong điện Phật phía tây, Mộ Dung Nhu vẫn quý trên bờ đoàn nhắm mắt tụng kinh Phật, đầu ngón tay lần tràng hạt dừng lại, trông mắt khẽ nâng như có điều suy nghĩ, “Có thể trả rõ vì sao hắn trở về hồ Nguyệt Nha?”

“Lần này đối phương âm thầm bố trí hộ vệ nhiều hơn lần trước gấp mấy lần, thuộc hạ không dám mạo hiểm lại gần, nhưng theo thuộc hạ quan sát, Hoàng thượng đi lại bất tiện, hình như trên đùi dieendaaneequuydonm có vết thương, sau khi bọn họ đến hồ Nguyệt Nha lập tức có hộ vệ âm thầm lục soát, giống như đang tìm gì đó.”

Quân Hạo Thiên bị thương? Không đề ý vết thương quay lại hồ Nguyệt Nha?

Mộ Dung Nhu luôn ổn định thận trọng, lúc này trong mắt dần hiện lên vẻ điên cuồng, “Cho dù lấy biện pháp gì.” Mộ Dung Nhu lạnh lùng nhìn Vương công công bị triệu tới suốt mấy đêm liền, trong sắc mặt đen sì lộ ra vẻ tiêu tụy, bước chân hư không, giọng nói lạnh lẽo ra lệnh, “Trong vòng một ngày, tìm ra được Hàn Vương phi, đồng thời đề cho nàng ta xuất hiện ở hồ Nguyệt Nha.”

Hàn Vương phi Ôn Noãn chính là con cò nàng bố trí tỉ mỉ ba năm trước, nàng, tuyệt đối không cho phép nàng ta thoát khỏi không chế của nàng, rời khỏi quỹ đạo nàng đã đặt ra vì nàng ta.

Hàn Vương phi?

Nàng ta không bị Hoàng thượng mang đi?

Chân mày thô ráp lộn xộn của Vương công công nhú lại, một câu nói này của Mộ Dung Nhu đã để cho hắn hiểu đầy đủ mấu chốt trong đó, hắn cung kính khom người nói, “Lão nô sẽ làm hết sức.”

“Ai gia muốn không phải làm hết sức.” Trông mắt sắc bén nhọn như băng bắn về phía hắn, “Ai gia muốn nàng ta cần phải xuất hiện.”

“Vâng.” Mí mắt Vương công công sụp xuống che kín âm đậm trong mắt.

Ánh bình minh vừa ló dạng, chim hót vui vẻ, nàng đang ngủ say trong sáng sớm tốt đẹp hài hòa nơi này, đột nhiên trong bụng truyền đến cảm giác quá đói đáng sợ kéo nàng tỉnh dậy từ trong giấc mộng, mùi hương đậm đặc truyền vào mũi để cho đầu óc còn giữ lại bảy phần buồn ngủ lập tức tỉnh táo.

Lúc này mới mấy ngày, rốt cuộc lại bắt đầu tiến hành “Cho gọi” nàng!

Ý lạnh trên mặt dần nồng đậm, đẩy cửa sổ tung người ra, mặc dù võ công hộ vệ phủ Hàn Vương không kém nhưng khinh công khác xa một trời một vực với nàng. Không phí chút sức lực bỏ rơi hộ vệ sau lưng, nàng xác định chính xác mục tiêu mùi thơm rồi lướt nhanh đi.

Quân Dập Hàn dựa nghiêng trên giường, xuyên qua cửa sổ rộng mở, nhìn bóng trắng biến mất trong chớp mắt, khóe môi dâng lên nụ cười lạnh lẽo.

“Vương gia, phương hướng hắn đi hình như là trấn nhỏ dưới núi Thanh Phong, đêm qua Hắc Long mới truyền tin tức die nda nle equ ydo mn Hoàng thượng không đề ý vết thương quay trở lại trấn nhỏ, thuộc hạ có cần đi theo nhìn không?” Bạch Ứng thu hồi tầm mắt từ cửa sổ hỏi.

“Tất nhiên phải đi theo nhìn một chút.” Quân Dập Hàn cười lạnh, chậm chạp đứng dậy sửa sang lại áo nói, “Chỉ có điều để bốn Vương tự mình đi nhìn, mấy ngày không có Vương phi thật sự khiến người ta nhàm chán, đi ra ngoài đi dạo vừa đúng lúc có thể giải quyết cô đơn.”

Mùi thơm truyền ra vẫn từ “Hương Mãn lâu”, nàng lạnh lùng nhìn biển hiệu sáng loáng nhưng không đi vào mà vòng qua hậu viện của “Hương Mãn lâu”, lật người nhảy vào, sau đó theo mùi thơm tìm được phòng bếp.

“Tiểu Thát ca, chủ nhân của ta gần đây thật may mắn, trước kia mười ngày nửa tháng cũng khó mà săn được một con tuyết ly, sao lúc này mới ba năm ngày đã săn được hai con.” Gã sai vặt trong phòng bếp nhìn nam tử đang bụng thức ăn vào cười hi hi hời, nhìn lồng hấp hiện ra khí trắng, trong mắt tràn đầy thèm ăn.

“Haizz, ai biết.” Nam tử được gọi là tiểu Thát ca nhìn khách bên ngoài gọi món, đầu bếp còn chưa nâng nồi, dứt khoát đặt móng ngồi xuống, vắt chéo chân vừa gõ vừa nói, “Nói đến chuyện này ta cũng nghi ngờ, từ trước đến nay chủ nhân đều dặn dò hết lòng nuôi dưỡng tuyết ly, chờ có quan lại quyền quý hoặc phú thương lão gia đến đây thì đề cử chặt đẹp bọn họ một dao, hai lần này ngược lại khác thường, lần trước dặn chuẩn bị có cô nương tới dùng cơm thì bùng lên, không ngờ thật sự chưa tới nửa canh giờ đã có cô nương tới, lần này còn nói muốn đặc biệt chuẩn bị vị vị cô nương đó. Haizz, thật sự không biết cô nương này có thân phận quan trọng bậc nào, lại khiến ông chủ đề ý nịnh nọt như thế.”

Cuộc trò chuyện của hai người trong phòng bếp truyền không sót một lời vào trong tai nàng đang đứng cạnh góc tường, lạnh lẽo trong mắt từ trước đến

giờ tràn ra chút sát khí, cắn môi cố nén cảm giác thèm ăn trong bụng đến đầy núi lật núi khiến nàng xông vào phòng bếp ăn nảo tuyết ly, ngồi xỏm xuống thảm đỏ, ôm lấy bình rượu ở góc bên cạnh, xoay người cách xa nơi phòng bếp và phòng nguyên liệu như có vuốt quỷ hung hăng níu chân nàng lại.

Khói dày đặc cuộn cuộn lên, ngọn lửa bay lên không đánh úp cuốn lấy phòng nguyên liệu trong nháy mắt, hơi nóng như sóng lớn bao trùm quanh thân nàng, một tầng mồ hôi dày đặc trên trán nàng không biết bị hơi nóng như sóng này hun hay bởi vì cố nén cơn thèm ăn giày vò trong bụng mà chảy ra.

Mơ hồ đã nếm được mùi máu tươi giữa môi và lưỡi, môi dưới bị nàng cắn chặt đã bắt đầu rỉ ra vết máu, đầu ngón tay cũng bởi vì dùng sức quá độ bám chặt vách tường mà gân xanh nổi lên trên mu bàn tay trắng bệch.

Nàng đã nhẫn nại đến cực hạn!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 38: Giận

“A, không xong, phòng nguyên liệu cháy rồi, máu chữa cháy.” Cuối cùng trong phòng bếp đã có người phát hiện lửa lớn cháy hùng hực, sợ hãi kêu lên, cầm chậu nước chạy về phía phòng nguyên liệu, những người khác nhìn thấy cũng rối rít cầm thùng chậu tiến tới hỗ trợ.

Phòng bếp rốt cuộc trống không, bóng dáng nàng như quỷ mị lách mình mà vào, gió thổi qua trong nháy mắt, lồng hấp đã bị mở ra, thuốc bột trong tay kia rắc lên nảo tuyết ly, mùi thơm đậm đặc biến mất ngay lập tức.

Trùng cổ trong cơ thể làm cho người ta nổi điên dần lắng xuống, vẻ giận dữ dâng cao trong mắt nàng, lấy củi đang cháy trong lò ném về phía vạc dầu và vò rượu, hỏa hoạn đầy trời phóng lên cao, nàng lạnh lùng nhìn ngọn lửa bốc lên cuốn sạch phòng ốc, thừa dịp khói đặc cuộn cuộn, mang theo hầu bàn tiểu Thất quay lại mức nước phi thân rồi đi.

“Gia, ngài ăn một chút đi.” Đức Quý nhìn Quân Hạo Thiên tình thần chán nản đang ngồi bên cạnh cửa sổ nhìn hồ Nguyệt Nha, vẻ mặt đau khổ cầu khẩn.

Kể từ sau ngày bị thương tình lại, Hoàng thượng cứ không ăn không uống, mắt thấy cả người tiểu tụy không thôi gầy một vòng, trong lòng Đức Quý lo lắng không thôi.

Đức Quý nhìn dáng vẻ vẫn thờ ơ của Hoàng thượng, cắn răng thấp giọng nói, “Gia, cho dù ngài không vì mình cũng phải vì Hà Nhi cô nương ngăn lại đúng không, nếu ngài để thân thể suy sụp rồi, đến lúc đó Hà Nhi cô nương trở lại gặp sẽ tức giận đau lòng, ngài nhẫn tâm nhìn nàng vì ngài mà tức giận đau lòng sau?”

“Trở về?” Trong giọng nói của Quân Hạo Thiên mang theo chua xót khó diễn tả bằng lời, “Nàng sẽ còn trở về sao?”

Mũi Đức Quý đau xót ra sức gạt đầu, “Gia, Hà Nhi cô nương yêu ngài sâu như vậy chắc chắn sẽ trở lại, lúc trước nàng không trở về cùng gia, nhất định vì tức gia mấy năm nay chưa từng tìm được nàng, đợi nàng hết giận, nàng chắc chắn sẽ trở về cùng gia.”

“Thật không?” Trong mắt Quân Hạo Thiên dần sinh ra hy vọng.

“Nhất định vậy.” Đức Quý vuốt đuôi nói tiếp, “Gia, ngài ngăn lại, nếu Hà Nhi cô nương không muốn trở về cùng gia, nàng biến mất ba năm ngài cũng không tìm được nàng, nàng hoàn toàn có thể không xuất hiện, khiến ngài vẫn cho rằng nàng đã mất, nhưng mà vì sao nàng lại xuất hiện, hay xuất hiện đúng giờ gia đi sớm chờ bên hồ, đây đã nói lên thật ra trong lòng nàng không bỏ ngài xuống được, chịu không nổi nỗi khổ nhớ nhung, rốt cuộc đi ra gặp ngài. Nhưng tức giận trong lòng nàng khó tiêu, cho nên mới dứt khoát với gia như vậy, nếu gia làm thật, chẳng phải làm đau lòng Hà Nhi cô nương?”

“Đúng, người nói rất đúng.” Quân Hạo Thiên vốn đang âm thầm sâu lắng, mắt thấy mây đen tan hết lộ ra ánh trăng sáng, “Đức Quý, người nói không sai, tại sao ta lại không thông đạo lý đơn giản như vậy. Hà Nhi trước kia bướng bỉnh, lần này nhất định vì buồn ta nên mới cố ý như thế, sao ta lại hồ đồ như vậy.” Cả người hân gióng như gỡ xuống ngàn cân gánh nặng trong nháy mắt, thờ dài ra, vuốt trán bật cười không thôi.

“Gia, sợ rằng món ăn đã lạnh, nô tài để bọn họ mang đi hâm nóng lần nữa?” Đức Quý nhìn ánh mắt Hoàng thượng, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi, giống như dò xét hỏi.

“Không cần.” Quân Hạo Thiên không thèm để ý cầm đĩa bắt đầu ăn, tuy hân đã nhịn đói ba bốn ngày, nhưng lúc này tư thế dùng cơm vẫn tao nhã, không thấy vẻ cấp bách chút nào.

“Cháy rồi cháy rồi, chạy mau.” Thế lửa quá lớn không cách nào khống chế, nhóm sai vật đầu bếp vốn định cứu hỏa ném thùng nước vừa chạy vừa kêu.

“Gia, cháy rồi, đi mau.” Mục An xông lên trước bẩm báo, trong thang lầu phía sau hân tràn ra khói đặc, khách vốn dùng cơm kinh hoàng hét chói tai di chuyển xuống phía dưới, lại bị thế lửa ép trở lại.

“Xảy ra chuyện gì?” Quân Hạo Thiên nhìn khối đặc, chân mày cau lại.

“Gia, lửa đột nhiên tới rất mạnh, đoán chừng có người phóng hỏa, hiện giờ thể lửa càng lúc càng lớn, thuộc hạ đi trước bảo vệ ngài đi ra ngoài.” Mục An có vẻ gấp gáp đi lên phía trước.

“Không cần, người và Đức Quý cứu những người khác trước, bản thân ta có thể đi ra ngoài.”

“Gia, nhưng mà vết thương của ngài...”

“Cứu người quan trọng hơn.” Quân Hạo Thiên cắt luôn lời hấn, tiện tay ôm lấy bé gái đang khóc đến bất lực bên cạnh hấn, nhảy từ cửa sổ xuống.

“Rầm” Người chạy vội và người đau quần bụng dưới hung hăng chạm nhau, đều tự lui về phía sau mấy bước mới tính miễn cưỡng ổn định thân hình.

Doãn Thiên? Sao hấn có thể đột nhiên xuất hiện? Nàng nhũ nhũ mày không muốn sinh ra nhiều vấn đề, tiện tay ôm lấy tiểu Thất bị nàng làm mê mẩn đang nằm trên đất lúc va chạm lên, quyết định rời đi luôn.

“Đứng lại.” Quân Hạo Thiên nghiêng người lên ngăn cản trước người nàng, tiếng nói trầm lắng, “Các hạ đây là muốn bắt cóc người ngay giữa ban ngày ban mặt sao?”

“Đứng thì như thế nào?” Đáy mắt nàng thấp thoáng vẻ thiếu kiên nhẫn, quát khế, “Tránh ra.”

“Các hạ làm việc không khỏi hơi cuồng vọng quá, chẳng lẽ lửa này do người đốt?” Chân mày hẹp dài của hấn hơi lộ ra vẻ giận dữ, kể từ bao giờ dưới sự thống trị của hấn thể đạo lại ác liệt tới mức như thế?!

“Không tệ, sao, muốn bắt ta đi quan phủ?” Nàng hết kiên nhẫn giọng nói trở nên lạnh lùng, “Ta nói lại một lần nữa, tránh ra!”

“Nếu ta không tránh?” Về mặt hấn dần trầm xuống.

Nàng chẳng thèm nói nhảm cùng hấn, đầu ngón tay bắn ra viên thuốc nổ tung trước mắt Quân Hạo Thiên, tản ra khói vàng nồng đậm.

Nàng thừa dịp hấn lui sau mấy bước, trong nháy mắt mang theo tiểu Thất tung người mà chạy.

“Muốn chạy.” Sắc mặt Quân Hạo Thiên trầm xuống, phi thân đuổi theo, tuy trên đùi hấn có vết thương, nhưng bởi vì lúc hấn tự làm mình bị thương, dưới tác dụng của thuốc, thân thể đã mất đi sức lực, nên cũng đâm không bao sâu, cộng thêm thuốc cầm máu tốt nhất trong cung và nghỉ ngơi mấy ngày, vết thương đã cơ bản khép miệng, bởi vì chân bị thương không có ảnh hưởng quá lớn đến khinh công của hấn.

Trên cành cây rậm rạp của một đại thụ bên hồ Nguyệt Nha đối diện với Hương Mãn lâu, Quân Dập Hàn rất có hứng thú thưởng thức tất cả mọi chuyện đã xảy ra phía dưới, chỉ có điều vừa thưởng thức đồng thời trong lòng hấn nổi lên nghi vấn, hấn vốn cho rằng là người của người đó, nhưng hôm nay xem ra rõ ràng không phải, mà đêm đó hấn cứu mình xong, để cho hấn trở về nói với chủ tử của hấn thì hấn rất bình tĩnh.

Không phải người của người đó, không phải người của Thái hậu, vậy rốt cuộc hấn là người của ai?

Chẳng lẽ còn có thể lực âm thầm ẩn núp mà hấn không biết?

Nếu hấn không phải người của người đó, vậy lần trước là ai bắt Vương phi đến uy hiếp sau đó trả Vương phi bình an vô sự lại?

Hình như càng ngày càng thú vị!

Khóe môi hấn khẽ nhếch, dáng người phóng khoáng đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 39: Vô sỉ

Cảnh vật bên cạnh nhanh chóng xẹt qua, người sau lưng theo sát không nghĩ, dù khinh công nàng cao, nhưng dù sao mang theo một nam nhân hơn trăm cân, tốc độ khó tránh khỏi hơi chậm lại.

Tiếng xé gió đánh úp lại từ phía sau lưng, Quân Hạo Thiên đã dùng cành gãy làm kiếm gỗ vụn khí bắn ra đánh thẳng vào vai nàng, nàng lắc người né tránh thoát được một “Kiếm” khác tới, hai lần né tránh bất buộc dừng chân trên đất, nàng tức giận nhìn về phía nam nhân dừng lại theo cách đó không xa.

“Thả người.” Quân Hạo Thiên trầm giọng hạ lệnh.

“Đừng mơ tưởng.” Nàng lật tay nắm cầm tiểu Thất, viên thuốc màu đen thuận thế trượt vào trong cổ hắn, tất cả xảy ra trong chớp mắt, nhanh đến mức khiến người nào đó không kịp ngăn cản, nàng khẽ nhưn mày khiêu khích nhìn hắn, “Ta đã dứt độc được cho hắn, sau ba canh giờ sẽ bị độc phát bỏ mình, nếu ngươi cưỡng ép cướp hắn lại, ta cam đoan ngươi còn chưa tìm được thuốc giải hắn đã bị độc phát mà chết, nhưng nếu ta mang hắn đi sẽ đảm bảo hắn an toàn không có việc gì trở về.”

Nàng nói xong đưa tay đẩy, hầu bàn tiểu Thất mê man ngã về phía trước chân hắn, “Hiện giờ ta cho ngươi lựa chọn, ngươi dẫn hắn về hay để cho ta mang đi?”

“Ngươi.” Chân mày Quân Hạo Thiên nhíu chặt nhìn nam tử mặc áo trắng trước mắt đang khẽ dựa vào cây to bên cạnh, vui vẻ nơi khóe môi hơi chường mắt, rõ ràng quanh thân lộ ra vẻ sạch sẽ lại làm ra chuyện lưu manh như vậy, hắn ngồi xôm xuống kiểm tra mạch cho tiểu Thất, quả nhiên là mạch bị trúng độc.

“Thế nào? Dẫn đi hay không dẫn đi?” Nàng không thèm đếm xỉa đến hỏi, tiện tay ngắt bừa một chiếc lá cây miễn cưỡng làm quạt.

Chuyến đi này không mang theo ngựa, tuy trên trán có đại phu, nhưng nếu một đại phu bình thường cũng có thể giải được độc này, sao hắn ta lại giống như nắm chắc vậy, nếu như thế, hắn dẫn người đi chính là gián tiếp hại chết người.

Nhưng nếu không dẫn người đi, mục đích chuyến đi này của hắn phải làm sao? Mặt mũi để đâu?

Vốn tới cứu người, cuối cùng lại rơi vào tình huống lúng túng tiến lùi đều khó.

Sắc mặt Quân Hạo Thiên căng cứng, từ khi ra đời đến nay thế đời lớn nhỏ gì mà chưa từng thấy, nhưng hiện giờ hắn nhìn người trước mắt lại chỉ có cảm giác thật ghê tởm.

“Rốt cuộc là dẫn đi hay không dẫn đi?” Nàng hơi không kiên nhẫn lên tiếng thúc giục.

Trên chạc cây xa xa, Quân Dật Hàn nhìn trò đùa giỡn, khóe môi nhếch lên độ cong sung sướng, chắc, đây thật sự là một lựa chọn thú vị, không biết hắn sẽ chọn lựa như thế nào đây?

Trong thần sắc hắn tràn đầy thấp thòm chờ mong.

“Tất nhiên là dẫn đi.” Tức giận trong đáy mắt Quân Hạo Thiên, “Nhưng dẫn cả ngươi đi.”

Nói xong, hắn nhanh như tia chớp đến gần nàng, nàng lại giống như đã sớm có sự chuẩn bị, thân hình hắn vừa động, nàng đã phi thân lên đứng trên đầu cành cây ôm cánh tay lạnh lùng nhìn xuống hắn, “Đừng uổng phí thời gian, ngươi không bắt được ta. Huống chi cho dù ngươi bắt được ta, ta cũng sẽ không đưa thuốc giải cho ngươi, đến lúc đó hắn vẫn độc phát bỏ mình, là ngươi hại chết hắn.”

Thiên hạ sao lại có người vô sỉ như vậy?

Quân Hạo Thiên giận đến hai nắm tay siết chặt đám mạnh một đám lên thân cây, thân cây phát ra tiếng vang rung động, người nàng lại khẽ xoay lại phía sau hắn, “Nếu không muốn bắt ta, vậy ta mang người nọ đi.”

Nàng định tới nhắc hầu bàn tiểu Thất lên đi thẳng qua bên cạnh hắn, không thèm đếm xỉa đến khuôn mặt âm trầm của hắn.

“Vút” tiếng đầu mũi tên bắn vào trong thịt, tay nàng đang xách theo hầu bàn tiểu Thất khẽ buông ra kêu rên thành tiếng.

“Gia, thuộc hạ thất trách đến muộn, ngài không sao chứ?” Mục Đạt cảm cung tiến bước nhanh lên phía trước, trên dây cung đã kéo căng, đầu mũi tên chỉ về lồng ngực nàng.

“Không sao.” Quân Hạo Thiên nhìn đầu mũi tên xuyên vào trên vai nàng, áo trắng đã bị nhuộm đỏ, chân mày ngọn núi khẽ nhíu lại khó thấy, trầm giọng nói: “Giao thuốc giải ra đi phủ nha tự thú, đến lúc đó ta cầu tình thay ngươi cố gắng xử nhẹ.”

Nàng chịu đựng đau nhức kịch liệt truyền đến từ trên vai, nở nụ cười lạnh, hai mắt trào phúng nhìn hắn, “Thuốc giải? Tự thú?” Ngay sau đó khinh thường dờ mắt, “Nghĩ cũng đừng nghĩ.”

“Ngươi đừng rượu mồi không uống lại uống rượu phạt.” Trong giọng nói của Quân Hạo Thiên mang theo buồn bực, không hiểu sao, khi ánh mắt nàng nhìn hắn lại khiến trong lòng hắn hốt hoảng, giống như mình phạm phải sai lầm cực lớn gì đó không thể tha thứ, thật sự buồn cười.

“A, xin lỗi, ta thật sự là người không tự nguyện uống rượu của người khác, cho dù là quỳnh tương ngọc dịch cũng không có hứng thú.”

Nàng vừa nói đồng thời cố nén cơn đau kịch liệt bẻ gãy đầu mũi tên cắm vào, sau đó xoay tay ra sau vai cầm đầu mũi tên cắn răng ra sức rút tên ra khỏi thân thể, máu phun ra sau lưng nàng, quần áo hoàn toàn bị nhuộm đỏ, nàng thừa dịp khoảnh khắc hai người đối diện bàng hoàng vì cử động của nàng, viên thuốc độc ở ngón giữa bắn ra đồng thời phi thân lên chỗ sâu trong rừng cây.

“Dừng tay.” Tránh đi khỏi thuốc độc, ngón tay đặt lên dây cung của Mục An vừa định buông ra lại bị Quân Hạo Thiên đè lại.

“Gia?” Mục An không hiểu nhìn hắn.

“Để cho hấn đi.” Con mắt sắc hơi trầm của hấn nhìn sâu vào trong rừng cây, nói với Mục An, “Chuyện ngày hôm nay không được nhắc tới với bất kỳ ai, mang người này về mời đại phu, xem độc này có thể giải hay không, tìm hiểu xem rốt cuộc là như thế nào, vì sao người nọ phải bắt hấn.”

“Dạ.” Mục An mang theo hầu bàn tiểu Thất đi về theo Quân Hạo Thiên.

Quả nhiên vẫn mềm lòng!

Quân Dập Hàn nhìn Quân Hạo Thiên rồi đi, trông mắt sâu tĩnh mịch giống như ngay cả ánh sáng giữa trưa cũng không rơi vào đáy mắt hấn.

Bên trong rừng rậm càng khó đi, năng bị vết thương vẫn không ngừng chảy máu đi xuyên qua rừng hơn nửa canh giờ mới cảm thấy thoát khỏi nguy hiểm rồi mới dừng lại bên dòng suối nhỏ.

Hơn phân nửa nước trong núi là do tuyết đọng trên đỉnh núi tan ra mà đến, tuy giờ là tiết xuân, nhưng nước này cực lạnh, lạnh thấu xương.

Nàng mạnh mẽ đỡ thân thể ngồi xổm xuống bên dòng suối, tuột áo đến bả vai, lại kéo một đoạn áo ngoài thấm nước vắt khô đi lau sạch vết thương, nước lạnh như băng xuyên vào đầu ngón tay như muốn đông cứng xương, nàng cắn răng lau từng vết máu đi, lại cố nén lạnh lẽo xuyên thấu trái tim, ấn khăn vải trên vết thương cho máu nhanh chóng đông lại.

Vết thương phía trước đã xử lý bằng thuốc tốt nhất, nhưng vết thương sau lưng lại là vấn đề khó khăn rồi, nếu nàng hơi động đây, vết thương mới cầm máu phía trước sẽ vỡ ra lần nữa, huống chi nàng vốn không nhìn thấy vết thương sau lưng, nhưng nếu mặc cho vết thương sau lưng tiếp tục chảy máu không xử lý, kệ cho nó lên vảy, nàng nghĩ trước khi vết thương đóng vảy nàng sẽ đến thẳng Địa phủ đưa tin vì mất máu quá nhiều.

Haizzz, thật sự không may!

Có lẽ Doãn Thiên là sao mệnh trong số mệnh của “Nàng”, từ nay về sau, tốt nhất cả đời đừng thấy!

Nàng nhìn nước suối lạnh buốt, suy nghĩ rất ngu xuẩn nhưng trước mắt lại là cách có ích nhất với nàng, nàng quyết định tạm thời ngâm mình trong suối, nhờ nhiệt độ nước suối khiến mạch máu co lại, máu cứng lại, mặc dù khó tránh khỏi khiến khí lạnh xâm nhập để lại gốc bệnh, nhưng khách quan mà nói, so với vứt bỏ tính mạng, cái kia vẫn tương đối có lợi.

Nàng xoay người, dáng người hơi ngửa ra phía sau định nằm xuống.

“Các hạ vốn định tự sát?”

Dưới bóng cây, một nam nhân đeo mặt nạ màu bạc ánh mắt lười biếng nhìn nàng, “Nhưng suối này hơi cạn, nếu các hạ thật sự muốn tự sát, vẫn nên đập đầu vào đá nhanh và có lợi hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 40: Thật thật giả giả

Thân thể đang nằm xuống của nàng cứng đờ, nghiêng đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, là hấn?

Đêm đó trên nóc phòng hấn cứu nàng lại hại nàng!

Chân mày nàng vốn nhíu chặt nổi lên phiền muộn, suy cho cùng hôm nay xui xẻo triệt để sao?

“Thế gian này phồn hoa ngàn vạn, tại hạ còn chưa thưởng thức đủ, sao cam lòng chết đi.” Nàng nhịn đau đứng dậy, cười như không cười nhìn hấn.

“Các hạ thật sự có nhã hứng, lại không nề hà vất vả tới đây ngắm cảnh?”

“Ừm, mới vừa rồi thật sự thưởng thức ra ‘Cảnh’.”

Dáng người cao ráo của hấn đi ra từ chỗ ánh sáng lóm đóm, mặt nạ màu bạc hiện lên điểm sáng khiến khí lạnh trên mặt nạ bạc lui đi vài phần, hai trông mắt vẫn nhàn nhã thong thả dò xét nàng từ đầu đến chân, hấn hơi tức nuối nói, “Nếu các hạ không có ý định tự sát, nhìn tình huống trước mắt, chắc hấn hơn chừng nửa khắc nữa phải chết.”

“Tại hạ phúc lớn mạng lớn, dĩ nhiên không chết được.”

Một tay nàng thả lỏng phía sau siết chặt, cố nén đau đớn bứt rứt từ miệng vết thương truyền đến, bởi vì mất máu quá nhiều mà mặt hơi tái nhợt, miễn cưỡng nở nụ cười lạnh nhạt, “Nếu các hạ định ngắm cảnh ở đây, tại hạ sẽ không quấy rầy, cáo từ.”

Nàng không rõ người này là địch hay là bạn, nhưng nàng rõ ràng hẳn tuyệt đối không phải người lương thiện, loại người này vẫn nên cách càng xa càng tốt.

“Gặp lại đã có duyên, cảnh đẹp như thế một người thường thức cũng cảm thấy hơi cô đơn, các hạ không ngại ở lại với tại hạ cùng nhau xem xét.”

Hắn dừng lại cách nàng ba bước, nghiêng người nhìn hoa màu tím nở rộ xán lạn bên kia bờ suối, quả thật là thái độ ngăm cảnh...

Đây là tình tiết không cần động thủ với nàng, nhưng lại khiến nàng hao tổn không còn chút máu mà chết?

Bị thương nặng trong người chạy không được đánh không thắng, nhưng nàng cũng không muốn hao phí chờ chết.

Nàng thản nhiên cười cười, “Nếu các hạ không ngại tại hạ quấy rầy nhã hứng của các hạ, vậy tại hạ ở lại.”

Nàng nói xong đồng thời chậm rãi cởi áo ngoài trên người ra, vết máu sau lưng vừa khô được một nửa dính một chỗ với quần áo, khẽ động lập tức chạm đến vết thương, đau đến trán nàng nhũn nhũn, cuối cùng cắn răng cởi toàn bộ áo ngoài xuống, sau đó nàng cẩn thận ngồi xổm xuống ngâm áo ngoài vào trong nước giặt sơ, cổ hết sức vất vả, sau đó run rẩy rũ ra khẽ gấp lại, vắt qua vết thương chỗ vai sau lưng, nhin đau dùng sức siết chặt.

Hắn chấp tay đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn nàng gian nan băng bó vết thương, khi đôi tay nàng đỏ lên vì lạnh lau mồ hôi trên trán, sau đó ngồi xuống tảng đá, hẳn hơi “Cảm khái” mở miệng nói: “Các hạ thật sự có khí phách, tình nguyện tự mình cắn răng kiên trì băng bó vết thương cũng không nguyện mở miệng cầu viện người, thật sự khiến cho tại hạ bội phục.”

Cầu viện? Cầu viện người? Nếu ta cầu viện người sẽ đưa tay giúp đỡ?

Nàng cười nhạo trong lòng đồng thời cảm thấy hơi mệt mỏi, không muốn hao tổn tâm thần trở lại ăn nói cho sưng miệng với hắn, nàng có thể cảm thấy hắn không có sát khí với nàng, bởi vậy mới có thể xử lý vết thương trên lưng, mà không phải liều chết đánh nhau với hắn.

Nàng nhắm mắt lại thở ra một hơi thật dài, giống như muốn dồn nén đau đớn đều đi ra theo hơi thở này ra ngoài cơ thể.

Hắn nhìn thái độ lạnh lùng của nàng, khóe môi nổi lên ý cười lạnh như băng, đáng đi tao nhả lên phía trước, đưa tay chậm rãi giữ chặt đầu vai nàng, “Các hạ thật sự quá ngông nghênh.”

Nàng cắn chặt răng nhin đau đớn như kim châm trên vai, áo ngoài băng bó bờ vai lại bị thấm máu tươi nhuộm đỏ lần nữa, mồ hôi lạnh trên trán cuộn cuộn chảy xuống, nàng hơi mở mắt nhìn ánh nắng mờ màng mờ lung, dùng sắc cắn môi cố gắng duy trì đầu óc tỉnh táo, bình tĩnh nói, “Nếu các hạ lại dùng thêm chút lực, xương này của tại hạ dù làm bằng sắt cũng sẽ nát.”

“Biết là tốt.” Lực đầu ngón tay hắn khẽ thả lỏng, “Tiếp theo nếu câu trả lời của người có chút giả tạo nào, có thể không ngừng độ mạnh mới vừa rồi. Chủ tử của người là ai?”

Chủ tử?

Nàng thâm cười cay đắng không thôi, thật sự tự gây nghiệt không thể sống, lần trước vì tâm tình chơi ác, không ngờ lại rước lấy nỗi khổ da thịt này.

Quả nhiên, hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mình.

Nhớ rõ trước đó trong lời hắn chắc chắn cho rằng nàng trở về báo lại “Chủ tử”, vậy chứng minh hẳn biết rõ chủ tử dĩ nhiên của nàng là ai? Ít nhất là hắn nhận định như vậy. Nhưng bây giờ hắn lại hỏi nàng chủ tử của nàng là ai? Có thể nhìn ra hắn phát hiện mình hiểu sai.

Tạm thời không nghĩ đến hắn phát hiện ra như thế nào, vấn đề hiện giờ là nàng vốn không có chủ tử, những lời này nói ra chính là tự tìm khổ, bởi vì hắn sẽ không tin.

Chỗ bọn họ gặp nhau ở chùa Hộ Quốc, nàng rình coi chính là Vương công công, Vương công công là người của Thái hậu, như vậy Thái hậu dĩ nhiên không phải là chủ tử của nàng.

Mà giờ hắn ở chùa Hộ Quốc lại ở thế đối lập với Vương công công, bởi vậy hắn tất nhiên không thể nào là người của Thái hậu.

Hiện giờ Thái hậu đứng đầu hậu cung, hậu cung không ai có thể dao động địa vị của nàng, như vậy nàng có thể tham gia đấu tranh Hoàng quyền, mà người nào tranh với nàng? Hiện nay quyền lực lớn nhất trong triều trừ Hoàng đế ra dĩ nhiên là Hàn Vương.

Nhưng hắn là người của Hàn Vương hay của Hoàng thượng?

Hàn Vương hiện giờ giao ra binh quyền nhưng là người sắp chết...

Nàng tính toán đánh cuộc một lần, suy nghĩ xoay chuyển trăm ngàn lượt chỉ trong thời gian một nháy mắt, giọng nàng hơi suy yếu nhưng tràn đầy sức mạnh mở miệng: “Hàn Vương.”

“Ai?” Hình như hắn nghe chưa rõ.

“Hàn Vương.” Nàng lặp lại, “Chủ tử của tại hạ là Hàn Vương điện hạ.”

“Chủ tử của ngươi là Hàn Vương?” Bên tai truyền đến giọng nói thông thả mà trầm lắng, lực đạo hần bóp lên vai nàng càng thêm chặt, đầu đến nàng sắp chóng mặt ngất lịm, chẳng lẽ cuộc sai rồi hả?

Nàng cắn răng kéo ý thức sắp mất đi dưới lực đạo về, đầu lưỡi đã nếm thấy mùi máu tươi, nhưng lúc này coi như sai cuối cùng vẫn là sai, nàng khẳng định nói, “Đúng, Hàn Vương điện hạ là chủ tử của tại hạ, tối hôm qua tại hạ còn gặp ngài, bây giờ ngài đang ở chùa Hộ Quốc, tại hạ đi ra làm việc này cũng vì phụng lệnh Hàn Vương điện hạ làm việc, nếu các hạ không tin, cứ đi chùa Hộ Quốc kiểm chứng.”

“A?” Giọng hần không rõ đúng sai, nghe không ra tin hay không tin.

“Hàn Vương phân phó ngươi làm gì?”

“Hàn Vương điện hạ bị bệnh lâu quán thân, tại hạ hiểu sơ chút huyền hoàng chi thuật, biết có mấy vị thuốc có lẽ có trợ giúp cho ngài, cho nên mới ra ngoài tìm.” Nàng đáp rất bình tĩnh, nếu nói dối thì giờ cũng nửa giả nửa thật, nàng hiểu đạo lý này.

Nếu hần là người của Hàn Vương, chuyện này đi điều tra sẽ biết là thật, nếu hần không phải người của Hàn Vương, nàng nói hợp tình hợp lý, sau khi đi thăm dò cũng là thật.

Mắt Quân Dập Hàn tối dần, sức lực trên tay khẽ buông lỏng, “Nếu đi tìm thuốc tại sao còn phóng hỏa bắt gã sai vặt hầu bàn?”

“Bởi vì trong Hương Mãn lâu có vị thuốc.” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi chịu đựng cơn đau đớn, lúc này lại nói, “Vị thuốc kia là thảo tuyết ly, nhưng lúc chế thuốc cần lấy thảo tuyết ly còn sống mới có tác dụng, mà tại hạ nghe nói ông chủ Hương Mãn lâu không thường xuyên ở trong lâu, bắt đắc dĩ mới ra hạ sách phóng hỏa đốt lâu tìm gã sai vặt, đơn giản vì đề ông chủ Hương Mãn lâu biết được tin tức sau đó mau chóng chạy về, đến lúc đó sau khi tại hạ gặp hần sẽ bồi thường tổn thất cho hần.”

Khóe môi Quân Dập Hàn lộ ra ý cười lạnh, lời này hư hư thật thật thật giả giả, thật sự khiến cho người ta cẩn thận nắm lấy, nếu đổi lại là người đó, sợ rằng đã sớm bị nàng lừa.

“Nếu là như thế.” Hần thu tay lại, giọng nói trở nên đặc biệt ôn hòa, “Tại hạ trùng hợp là bạn tri kỷ đang định đi thăm hỏi Hàn Vương, thấy ngươi hiện giờ bị thương nặng như vậy, ta làm người tốt đến cùng mang theo ngươi cùng đến, vừa vặn để cho Hàn Vương thiếu ta một món nợ ân tình.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lưỡi Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 41: Hàn Vương cho mời

Bạch Ứng cười như không cười nhận lấy nàng từ trong tay người kia phái người “Đưa” nàng về phòng.

“Vị đại ca này, không biết có thể lấy cho ta chút nước sạch và vải trắng cùng một bộ quần áo để tắm rửa không?” Nàng được một hộ vệ đỡ về phòng, sau khi ngồi xuống mở miệng hỏi.

Hộ vệ gật đầu, cũng không lâu lắm đã mang những đồ nàng cần đến, sau khi nàng nói cảm ơn, đóng hết cửa sổ, quây tắm bình phong sau đó cởi quần áo dính máu, phía sau lưng áo đã dính lên vết thương, nàng lấy khăn lông nhúng nước sau đó thấm ướt lên quần áo rồi cởi quần áo ra, đưa lưng về phía gương đồng cẩn thận xử lý sạch sẽ vết thương rồi rắc thuốc bột lên, băng bó vết thương sau trước một lần nữa, làm xong tất cả nàng mệt mỏi đầu đầy mồ hôi, mặt tái nhợt nổi lên một tầng màu hồng hơi mỏng.

Nhìn bờ vai nổi lên năm đẫy tay bầm tím, lại nhìn vài quần ngực bị nhiễm máu, nàng thất vọng vuốt trán, đây thật sự là ngày chật vật nhất trong hai đời qua của nàng.

Hiện giờ nàng muốn nhất chính là tắm nước nóng, vết thương trên đầu vai chỉ cần cẩn thận không để dính nước, nàng mặc xong quần áo buộc lại đứng dậy đến trước cửa, nói với người hầu hạ thật ra là tên hộ vệ: “Đại ca, phiền ngươi mang một thùng nước tắm tới đây, cảm ơn.”

Nàng ngồi trong thùng tắm dùng tay mà trên vai không bị thương cẩn thận lau sạch vết máu trên người, lại ngâm thân thể mệt mỏi một chút, sau đó lau khô thân thể khoác y phục lên, nhìn vài quần ngực nhiễm máu, nàng cảm giác mình quả thật không thể nào chấp nhận sử dụng như vậy, dứt khoát cầm lấy giẻ trong thùng nước tắm, nàng mới bị thương nặng như vậy trở lại, Quân Dập Hàn có thể biến thái nhanh chóng muốn gặp nàng như vậy không.

Vết máu trên vài quần ngực đã sớm khô cứng không dễ giặt sạch, cộng thêm vết thương trên vai không dám dùng sức quá, bởi vì thời gian giặt phá lệ hao tâm tổn sức, nàng đang tập trung tinh thần lấy xà phòng chà chỗ vết máu tương đối nghiêm trọng, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, “Công tử, Hàn Vương cho mời.”

Nàng bị tiếng gõ cửa này giật mình buông lỏng tay, xà phòng và vài quần ngực chìm thẳng vào đáy nước, dù nàng mất gấp nhanh tay tóm cũng không tóm kịp.

Tay nàng vỗ mạnh lên trán, chỉ cảm thấy không còn lời gì để hỏi ông trời!

“Công tử, công tử?” Hộ vệ ngoài cửa không nghe được câu trả lời, hần hơi cảnh giác kêu lên.

“Đợi chút, tại hạ đang mặc quần áo, lát nữa là xong rồi.” Nàng nhanh chóng mở miệng đáp lời, sợ chậm thêm một bước hộ vệ kia sẽ phá cửa xông vào.

Nàng nhìn độ cao thùng tắm, bỏ qua biện pháp xoay người vớt lấy, nếu vào nước vớt, hiện giờ quả thật nàng không muốn bước vào trong nước bẩn, hai mắt lướt một vòng quanh phòng, nàng đến bên cửa sổ cầm lấy song cửa vớt vài quần ngực trong thùng tắm lên.

Nàng cầm lấy vài quần ngực nhìn nhìn, thờ dài nhận mệnh vất khô nó hết sức sau đó dùng chân bông trên giường hút một bộ phận nước, tuy vẫn ẩm ướt nhưng sẽ không nhỏ nước, quần vài quần ngực từng vòng lên ngực, lại mặc áo trong áo ngoài cố gắng hết sức để lỏng thắt lưng một chút, tránh cho trước ngực bị quần áo thấm ướt.

Xử lý xong tất cả, hộ vệ ngoài cửa lại lên tiếng thúc giục, nàng không chút hoang mang mở cửa nói với hộ vệ: “Làm phiền đại ca dẫn đường.”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“Công công, Hương Mãn lâu bị người ta phóng hỏa.” Trong phòng tối, ám vệ quỳ một chân trên đất bẩm báo.

“Hóa thiêu?” Vương công công hơi lên giọng khiến cho ho khan từng trận, ho một lúc mới miễn cưỡng dừng lại, giọng nói mang theo khàn khàn nói: “Đang yên ổn sao có thể bị đốt, xảy ra chuyện gì?”

“Không rõ tình huống cụ thể, lúc ấy Hoàng thượng đã ở Hương Mãn lâu, chung quanh đầy hộ vệ, thuộc hạ không thể đến gần xem xét.”

“Chuyện này tra sau, khụ khụ, người đi thông báo cho Chu Trường Quý để hắn mang thứ kia đến tiệm cơm khác làm một phần.” Vương công công vuốt ngực thở phì phò nói.

“Công công, Chu Trường Quý chỉ có tổng cộng hai con tuyệt ly, đã là con cuối cùng.”

“Phé vật, kêu hắn tiếp tục đi bắt, bắt không được trở lại bản công công muốn mạng chó của hắn.” Vương công công giận dữ cầm chén thuốc bên giường đập mạnh xuống đất, vừa giận dữ đập xuống, hắn lại đột nhiên nghĩ ra một chuyện, che ngực không ngừng thờ dốc nói, “Sao đến giờ người châm cứu còn chưa tới? Mau đi tìm hắn đến cho bản công công.”

“Vâng.” Ám vệ lĩnh mệnh rời đi.

“Ta biết rõ, người đi đi.” Chỗ tối người cao gầy nhỏ giọng nói với ám vệ sau đó tách ra làm việc mình.

Tuy Vương công công nhất thời coi thường chuyện Các chủ Minh Nguyệt các châm cứu cho hắn, nhưng hắn vẫn nhớ kỹ, có lẽ vì tối hôm qua làm mất hành tung của Các chủ Minh Nguyệt các, người cao gầy vô cùng sốt ruột không thôi.

Khi hắn phái ám vệ gần như lục soát cả chùa Hộ Quốc vẫn không tìm ra được người, đột nhiên lại thấy không xa trên hành lang, hộ vệ Hàn Vương phủ dẫn một nam tử cao gầy đi theo hướng khác.

Các chủ Minh Nguyệt các?!

Mặt gầy nhom của người cao gầy trở nên âm trầm, ra hiệu về chỗ tối sau đó nhảy lên xà nhà che giấu thân hình.

Hộ vệ thông báo, sau đó nàng được mời vào, ngay sau đó cánh cửa bị đóng lại, trong phòng còn lại nàng và Quân Dập Hàn.

“Không biết Điện hạ truyền tại hạ đến làm gì?” Nàng xoay người làm lễ sau đó mở miệng hỏi.

“Ngồi.” Quân Dập Hàn vẫn ốm yếu nghiêng dựa vào đầu giường, nhìn hắn nói, “Bỏn Vương nghe nói người vì tìm thuốc cho bỏn Vương mà bị thương, bỏn Vương thật sự cảm động, nhưng thân thể bỏn Vương thật sự không tiện đi đi lại lại, đành phải truyền người tới xem thương thế có nghiêm trọng hay không, có cần tìm đại phu đến kiểm tra cho người không?”

“Đa tạ Điện hạ quan tâm, vết thương của tại hạ đã tự xử lý qua, không lo ngại, Vương gia không cần lo lắng.” Trên mặt nàng cung kính đáp lời, trong lòng thì chịu hết nỗi oán thâm, chẳng lẽ vị bằng hữu kia của hắn và Bạch Ưng không rõ ràng thương thế của nàng sao? Trước đó không tìm đại phu khám và chữa bệnh cho nàng, lúc này mới băng quơ nói vài câu tỏ vẻ quan tâm, cũng không tránh khỏi quá giả dối, quá làm ra vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 42: Giết người diệt khẩu

“Bốn Vương cũng lờng trước được như thế.” Quân Dập Hàn khẽ nhấp một hớp trà tùy ý nói, “Tôi hôm qua ánh sáng hơi mờ chưa nhìn rõ hình dáng tướng mạo của các hạ, hôm nay cẩn thận nhìn.” Hai mắt hắn dần trở nên tỉnh mạch, “Thật ra khiến bốn Vương nhớ tới một người.”

“Vậy sao?” Nàng phôi hợp mở miệng.

“Ừ.” Hắn khẽ gạt đầu khó có thể thấy, tiếng nói thật bình tĩnh, “Giặc cướp đã từng bắt cóc Vương phi của bốn Vương.”

“Tướng mạo tại hạ rất đại chúng, hơi giống nhau cũng không có gì là lạ.” Mối nàng mỉm cười tỏ vẻ trấn định.

“Xác thực.” Về mặt hắn không hề có chút biến hóa nào, giống như không hề hoài nghi lời giải thích của nàng, lại nói, “Lúc trước người nói với bạn bè của bốn Vương, bốn Vương là chủ tử của người?”

“Chẳng lẽ Điện hạ ghét bỏ tại hạ?”

Bốn lạng gạt ngàn cân?

“Các hạ có một tay y thuật tốt, bốn Vương vẫn chờ các hạ cứu trị, hai chữ ghét bỏ từ đâu mà đến?” Về mặt nơi đáy mắt Quân Dập Hàn khó phân biệt, giọng nói ôn hòa, “Bốn Vương nghe nói lần này người xuống núi vì đi Hương Mãn lâu tìm tuyết ly nào, cuối cùng không tiếc phóng hỏa bắt gã sai vật vì để có thể gặp được ông chủ của Hương Mãn lâu này, các hạ vì bốn Vương chữa bệnh, sao chuyện tốt của bốn Vương lại để các hạ lao tâm lao lực, bốn Vương cũng tự nên ra sức mới đúng.”

Hắn nói xong, giờ tay gõ nhẹ, cửa phòng được mở ra, một nam tử thân hình hơi mập bị hộ vệ dẫn vào.

“Hắn chính là chủ nhân của Hương Mãn lâu – Chu Trường Quý.” Quân Dập Hàn lạnh nhạt mở miệng.

Hắn là chủ nhân Hương Mãn lâu?

Giận dữ xẹt qua đáy mắt nàng nhanh chóng biến mất trong nháy mắt, nhưng lại trùng hợp rơi vào trong ánh mắt lạnh lùng của Quân Dập Hàn.

“Chu lão bản, tại hạ có một chuyện muốn mời ngài giúp một tay, không biết ngài có thể đồng ý hay không?” Nàng nhịn tức giận trong lòng, giọng nói khách khí hỏi.

“Công tử mời nói, chỉ cần tại hạ có thể giúp, tại hạ nhất định sẽ dốc hết khả năng.” Chu Trường Quý ngược mắt lên nhìn mắt Quân Dập Hàn đang uống trà, rõ ràng về mặt Vương gia lạnh nhạt không nhìn ra vẻ ác liệt nào, nhưng hắn lại cảm thấy trong lòng căng lên, thân hình hơi mập rụt một cái chỉ hận không thể trực tiếp biến mất.

“Thật ra thì cũng không có chuyện lớn gì.” Nàng mỉm cười nhìn Chu Trường Quý đang tâm thần thấp thỏm nói, “Tại hạ nghe nói trước đây không lâu Chu lão bản săn được hai con tuyết ly, vì vậy muốn mua một con từ chỗ Chu lão bản, giá tiền tùy ngài ra, không biết Chu lão bản có bằng lòng không.”

“Chuyện này...” Chu Trường Quý lau mồ hôi lạnh trên trán nói, “Công tử, chuyện này Chu mẫu thật sự không giúp được, không phải Chu mẫu không bán, mà hai con tuyết ly này đã sớm vào trong bụng khách.”

“Vậy sao? Như thế xem ra tại hạ thật sự thời vận không tốt.” Nàng giống như không thêm để ý cười cười, “Vậy tại hạ hỏi nhiều một câu, không biết hai vị khách nào may mắn được thưởng thức tuyết ly này?”

“Chuyện này, chuyện này...” Chu Trường Quý gượng cười nói, “Khách đi qua đi lại nhiều như vậy, tại hạ thật sự không nhớ rõ rồi.”

“Chu lão bản thật sự quá khiêm nhường, tại hạ nghe nói ngài là người có đầu óc buôn bán, tuyết ly nay không phải phú thương quan lại quyền quý không bán, lúc này mới mấy ngày, ngài đã quên người ta?”

Nàng cười rất khách khí, Chu Trường Quý lại nhìn đến tê dại da đầu, “Tại hạ thật sự đã quên.”

“Chu lão bản không thành thực như thế, chẳng lẽ tuyết ly vào bụng khách cũng không phải thật?” Nàng thu nụ cười khách khí lại, giọng nói hiển thị rõ bèn nhọn, “Chu lão bản, ngài cần phải hiểu rõ, nào tuyết ly này tại hạ mua để làm thuốc dùng cho Hàn Vương Điện hạ, nếu như ngài thật sự che giấu, bị điều tra ra ngài cũng không có quả ngon để ăn.”

“Tại hạ thật sự không nói láo, nào tuyết ly này thật sự bị khách ăn.” Chu Trường Quý gấp đến mức gáy bốc khói, chuyện liên quan đến Hàn Vương là chuyện lớn, nếu thật sự dính vào cái mạng này của hắn không sai biệt lắm cũng xong rồi.

“Vậy rốt cuộc là bán cho kẻ nào?” Hắn dứt lời, nàng gấp gấp hỏi tới.

“Là...”

Tên bản lén phá cửa sổ mà vào, đầu ngón tay Quân Dập Hàn gầy nhẹ khiến mũi tên hơi lệch, chui vào khuỷu tay Chu Trường Quý bị nàng vội vã kéo nghiêng dậy.

“Mũi tên có độc.” Nàng nhủ mảy, bắt chắp vết thương trên bả vai vừa bị vỡ ra vì dùng sức mãnh liệt, ngồi xổm xuống, nhanh chóng dùng ngân châm phong bế vài huyệt đạo chính của Chu Trường Quý đi@en*dyan(lee^qu.donnn) để ngăn ngừa độc xâm nhập vào tâm mạch.

“Là ai muốn giết ngươi?” Giọng nàng không khống chế được vội vàng hỏi.

Ngươi muốn giết hẳn nhất định sợ hẳn nói ra ngày đó bán nảo tuyệt ly cho ai, cũng thuận lợi tra ra người giấu sau màn.

“Vâng, là...” Mối Chu Trường Quý đen thui cố gắng phun ra hai chữ, mắt lại nhắm lại.

Sắc mặt nàng đen thui giữ mạch Chu Trường Quý, sau đó không để ý Quân Dập Hàn ở bên cạnh, ngồi xếp bằng trên mặt đất bắt đầu châm cứu cho Chu Trường Quý.

Quân Dập Hàn nhìn vào khuôn mặt chuyên chú vì châm cứu cho Chu Trường Quý dần chìm xuống, hộ vệ điều tra ra trước khi Vương phi mất tích từng đi Hương Mãn lâu, hẳn đã bố trí người theo dõi Hương Mãn lâu và Chu Trường Quý, nhưng lại không phát hiện ra khác thường, hôm nay nàng mặt ngoài muốn biết người mua tuyệt ly từ Chu Trường Quý, nhưng thực tế lại muốn biết ai dùng tuyệt ly, có lẽ đây không phải là mục đích muốn hỏi cuối cùng của nàng, muốn hỏi cuối cùng của nàng là câu cuối, “Là ai muốn giết ngươi?”

Kẻ giấu mặt không muốn cho người khác biết ai dùng nảo tuyệt ly, vì vậy muốn giết Chu Trường Quý diệt khẩu, mà mục đích thật sự của nàng là muốn tra người giết đây.

Hương Mãn lâu, người ăn nảo tuyệt ly mấy ngày gần đây...

Vương phi, mấy ngày trước dùng com ở Hương Mãn lâu sau đó mất tích...

Giết người diệt khẩu bên trong chùa Hộ Quốc...

Tròng mắt sắc lạnh của Quân Dập Hàn lạnh lẽo trong một lúc.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 43: Dự thế Hàn Vương

“Người này còn có thể cứu hay không?” Đức Quý nhìn lão đại phu thỉnh thoảng vuốt râu chau mày thỉnh thoảng lại lắc đầu thở dài, không nhận được tiền lên mở miệng hỏi.

“Haizz.” Lão đại phu than thở đứng lên nói, “Lão phu hành y nhiều năm, chưa từng thấy chứng bệnh cổ quái như thế, bệnh nhân trừ mạch tượng có dấu hiệu trúng độc ra thì tất cả bên ngoài đều không có dấu hiệu trúng độc, nhưng nếu nói hẳn không trúng độc, mạch tượng này lại biểu hiện rõ hẳn thật sự trúng độc, tất cả thật sự khiến lão phu hồ đồ.”

“Phi, lang băm, nhìn không ra thì nhìn không ra, vòng quanh nhiều như vậy làm gì.” Đức Quý trợn mắt mắng.

“Đức Quý, không được vô lễ.” Quân Hạo Thiên vẫn chưa từng lên tiếng khê quát lớn, ngay sau đó nói với lão đại phu bị Đức Quý mắng đến mặt đỏ bừng, “Người dưới vô lý, tiền sinh xin đừng trách. Không biết tiền sinh có thể lo lắng tính mạng hẳn trong thời gian ngắn nhất không?” Nếu không, thì trực tiếp mang về trong nội cung để cho ngự y khám và chữa bệnh.

“Cái đó...” Mặt lão đại phu càng đỏ bừng lại thêm bốc khói nghi ngút, “Lão phu xấu hổ, mặc dù hiện giờ mạch tượng bệnh nhân vững vàng, nhưng lão phu không cách nào phán đoán ra được hẳn có trúng độc hay không, vì vậy không cách nào dự đoán ra hẳn có bị lo lắng đến tính mạng hay không. Chỉ có điều, nếu công tử không chê phiền toái, lão phu lại có cách, cách nơi này rất gần, trong chùa Hộ Quốc có phương trượng Không Trí đại sư y thuật rất tinh thông, công tử không ngại dẫn người đi để cho phương trượng kiểm tra chút.”

Không Trí đại sư chùa Hộ Quốc...

Chân mày ngọn núi của Quân Hạo Thiên hơi nhíu, hẳn thật sự từng nghe y thuật của Không Trí đại sư cao minh, nhưng đi lúc này...

“Gia, đi sao?” Đức Quý nhìn về mặt hẳn khê biến hóa hỏi dò.

Quân Hạo Thiên liếc mắt nhìn gã sai vặt hai mắt nhắm nghiền như đang ngủ, trong nháy mắt, trong đầu thoáng hiện ra vẻ mặt khiêu khích và lời nói cuồng vọng của người kia và cảnh ngộ khó khăn lúng túng của mình, ánh mắt hẳn rét lạnh, “Đi.”

“Gia, còn tìm người nọ sao?” Giọng Đức Quý cực kỳ cẩn thận, hẳn vừa dứt lời, khí thế của Quân Hạo Thiên lập tức giống như có vô số tia lạnh tràn ra ngoài cóng đến hẳn run lập cập.

“Lời như vậy,” hần ngoảnh đầu lại lạnh lùng nhìn về phía Đức Quý, “Tốt nhất người không nên hỏi lại lần hai.”

“Đạ, nô tài nhớ.” Trên lưng Đức Quý rí ra một tầng mồ hôi lạnh, vội vàng lui xuống đi thu dọn đồ đạc chuẩn bị lên núi.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Sau hơn nửa canh giờ, cuối cùng Chu Trường Quý nằm trên đất hơi thở yếu ớt hô hấp dần vững vàng, nàng giơ tay áo lau mồ hôi trên má, chống đất vừa định đứng lên thì đầu óc choáng váng một trận, nhắm mắt dưỡng thần một lúc sau mới tốt hơn chút, mắt máu quá nhiều, bả vai có thương tích, lại tập trung tinh lực hao phí tinh thần chăm cứu, lúc này thân thể nàng đã ở trạng thái rất suy yếu.

“Hình như trạng thái của các hạ không được tốt lắm?” Quân Dập Hàn dùng nắp ly giấy lấy trà, khẽ nhấp ngụm trà, mặt lạnh lẽo như nước.

“Đạ tạ Điện hạ quan tâm, tại hạ nghỉ ngơi trong chốc lát là được.” Nàng đợi cảm giác choáng váng chậm rãi qua đi, trở về chỗ cũ ngồi xuống, ôm quyền nói với Quân Dập Hàn, “Coi như tạm thời bảo vệ tính mạng của Chu Trường Quý, nhưng độc hần trùng vô cũng mạnh, mặc dù tại hạ hết sức cứu trị, nhưng cuối cùng có thể tỉnh lại hay không, vẫn phải xem hần có gắng gượng qua được tới nay không, như thế, sợ rằng còn phải phiền Điện hạ phải người che chở an toàn cho hần.”

“Ừ.” Hần khẽ đáp một tiếng, lập tức có hộ vệ đẩy cửa vào đưa Chu Trường Quý ra ngoài.

“Không biết Điện hạ có chuyện khác phân phó tại hạ hay không, nếu không có tại hạ xin cáo lui trước?” Về mặt nàng khó nén một mối, thân thể này đã tiêu hao quá nhiều, thật sự cần nghỉ ngơi tốt mới được.

“Đi xuống đi.” Quân Dập Hàn đứng dậy hơi sửa sang lại áo, bước chân hơi choạng vạng đi đến thư án mới thêm vào cách đó không xa, chỉ có điều là cự ly chưa tới mười bước, hần đã thở hổn hển không dứt, sau khi đợi hơi thở bình phục, hần mở một quyển trục ra, bắt đầu vén tay áo chấp bút vẽ tranh, đầu bút nhẹ nhàng phác thảo, vẽ lên vốn chỉ có đại khái hình nữ tử, trong nháy mắt mặt khẽ ngược lên, môi cười yếu ớt như muốn bùng bùng sinh ra từ trong bức họa.

Đây là... Nàng?

Lúc trước bước chân nàng vốn định rời đi, chỉ vì hần đột nhiên đứng dậy đi về phía thư án mà hơi dừng lại, muốn chứng thực hần bệnh thật hay không bệnh, thành như vậy rồi còn phải tìm đường chết trong đồng công văn, nhưng khi hần lấy bức họa ra, nhắc vài nét bút lên xuống đã phác họa ra, nhìn người trong bức họa được phác họa trông rất sống động thì bước chân nàng hoàn toàn dừng lại, hai mắt không tự chủ nhìn lên bức tranh kia, thì ra là, trong ngày thường dáng vẻ của nàng như vậy, dáng vẻ nàng trong mắt hần, trong đầu óc hần, trong trí nhớ của hần là như vậy.

Nếu nàng chỉ có dáng vẻ như vậy thì tốt biết bao, rảnh rỗi nhìn hoa nở hoa tàn trước đình, mây cuốn mây tan ngoài xa xôi..

Nhưng nàng không chỉ có dáng vẻ như vậy, có lẽ nàng vốn không phải dáng vẻ như vậy, ai mà biết được?

Có lúc thậm chí ngay cả chính nàng cũng không biết rốt cuộc mình có dáng vẻ gì.

Trong lòng nàng đau đớn, mặt mày lơ đãng lộ ra vẻ đau đớn.

Về mặt đau đớn của nàng rơi vào trong mắt Quân Dập Hàn, con mắt sắc của hần lạnh dần, đặt bút xuống, giống như tùy ý mở miệng hỏi, “Các hạ biết nữ tử trong bức họa của bốn Vương?”

“Tại hạ cảm thấy hơi quen mắt, nhưng cẩn thận nhìn lại hình như không giống lắm.” Nàng kéo mắt dần chìm vào vực sâu tinh thần trả lời.

Về luồng cuống lúc trước khi nàng nhìn chằm chằm vào bức họa chắc hần đã bị Quân Dập Hàn nhìn vào mắt, nếu lên tiếng phủ nhận, ngược lại dễ khiến cho hần sinh nghi, chẳng bằng cho một đáp án lập lờ nước đôi, dễ dàng lừa dối vượt qua kiểm tra hơn.

“Vậy sao?” Giọng hần hỏi như không hỏi, lại nói, “Nữ tử trong bức tranh là Vương phi của bốn Vương.”

“Hóa ra là Vương phi, vừa rồi ngôn từ tại hạ đường đột, mong rằng Điện hạ chớ trách.” Nàng đáp ý nghĩa lời nói không rõ.

“Vương gia.” Bạch Ứng gõ cửa đi vào, đi đến bên cạnh Quân Dập Hàn ghé vào lỗ tai nói nhỏ mấy câu, trông mắt sắc của Quân Dập Hàn tối dần, đợi sau khi Bạch Ứng nói xong, nàng khom người, “Tại hạ sẽ không quấy rầy Vương gia, xin được cáo lui trước.”

“Hình như các hạ rất để ý tới người giết dây bắn chết Chu Trường Quý?”

Nàng vừa mới chuyển người đi được hai bước, giọng nói lạnh lẽo không rõ ý tứ đã vang lên sau lưng, môi nàng hơi nhếch lên lộ vẻ bất đắc dĩ, giao thiệp với người quá sáng suốt quả nhiên không tốt, vốn còn vọng tưởng không bị hần phát hiện ngôn ngữ luồng cuống trong thoáng chốc, nàng quả nhiên vọng tưởng.

Nàng thu lại sắc mặt xoay người cung kính nói: “Tại hạ chính xác rất để ý tới người giết dây bắn chết Chu Trường Quý, chỉ vì tại hạ lo lắng những người này sợ rằng nhằm vào Điện hạ mà đến hoặc muốn che giấu điều gì đó không để cho Điện hạ biết, vì vậy tại hạ mới để ý tới chuyện này một chút.”

Nếu thể lực đơn bạc của một mình nàng không thể tra rõ chân tướng, như vậy... Sao nàng không dựa vào thể của Hàn Vương, nàng chờ hưởng thụ là

được. Dù sao hấn là phu quân trên danh nghĩa của nàng, vẫn nên ra chút lực này.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 44: Quả phạm đề

Ánh nắng chiều dần tắt, trăng sáng mới lên, hầu bàn tiểu Thất nằm ngủ mê man trong thiện phòng của phương trượng đại sư chùa Hộ Quốc, Không Trí đại sư bắt mạch cho hấn rồi mới đứng dậy nói với Quân Hạo Thiên, “Hoàng thượng xin yên tâm, vị thí chủ này cũng không đáng lo ngại, mạch tượng của hấn có dấu hiệu trúng độc chẳng qua vì dùng thuốc có cỏ Diệp Lăng, nước ép bản thân cỏ này có độc, nhưng công hiệu chủ yếu lại khiến người ta an thần, không cần lo lắng cho tính mạng của vị thí chủ này.”

“Vậy khi nào hấn có thể tỉnh lại?” Chân mày ngọn núi của Quân Hạo Thiên hơi nhíu, hấn lại bị hấn ta lừa!

“Tuy cỏ Diệp Lăng này có thể khiến người ta an thần nhưng không thể dùng nhiều, nếu dùng quá lâu thì dễ dàng khiến người ta ngủ mê không tỉnh, lão nạp vừa bắt mạch đã phát hiện vị thí chủ này bị dùng lượng quá lớn, cần phải ngủ năm ba ngày mới có thể tỉnh lại.”

Có thể khiến cho hấn tỉnh lại trước không, trăm có chuyện hỏi hấn.”

“Hoàng thượng chờ trong chốc lát.” Không Trí gọi tiểu hòa thượng hầu hạ bên người dặn dò mấy câu, tiểu hòa thượng gật đầu rồi nhẹ bước chân gần rời đi.

“Hả, Kính Tu, để lại hái trộm quả phạm đề của phương trượng, cẩn thận tối nay bị phạt quỳ Phật đường.” Đại hòa thượng đang tưới nước cho cây làm hàng rào quanh vườn thấy vậy vội vàng lên tiếng ngăn cản.

“Kính Sắc sư huynh đừng hiểu lầm, quả này do phương trượng kêu Kính Tu hái.” Kính Tu vừa đáp vừa khó nhọc bò lên cây phạm đề, kết quả tay gần chân gần của hấn không còn khí lực, bò hai bước bịch một cái lại trượt xuống, đặt mông ngồi xồm trên mặt đất, dùng cả tay chân đứng lên sau đó lại bò lên cây rồi trượt xuống ngồi chồm hồm trên mặt đất, lại đứng dậy bò lên cây.

Đại hòa thượng Kính Sắc nhìn lên lắc lắc đầu khuyên nhủ: “Kính Tu, nói dối sẽ bị phương trượng phạt chép kinh Phật, quả phạm đề này bình thường phương trượng bảo vệ rất chặt chẽ, ngay cả bắt côn trùng tưới nước đều do phương trượng tự mình làm, sao lại tùy tiện cho đệ đến hái, nếu đệ thật sự thèm ăn muốn tìm đồ ăn, đợi tí nước sư huynh xuống núi múc nước hái trái cây cho đệ ăn.”

“Sư huynh, Kính Tu không nói dối, phương trượng thật sự để Kính Tu hái, trong mấy thí chủ ở trong phòng phương trượng, có vị thí chủ cứ ngủ hoài, phương trượng để Kính Tu đến hái trái.” Mông Kính Tú lại lần nữa ngồi xồm trên mặt đất, đưa tay gãi đầu trọc khó hiểu nhìn lên cây, không rõ tại sao mình luôn không bò được lên, cào vài cái, hấn lại đứng dậy tiếp tục bò lên.

Ôn Noãn vốn trở về phòng, đi đến chỗ rẽ nhìn hành vi ngốc nghếch của tiểu hòa thượng ngốc, chỉ cảm thấy ngốc nghếch vô cùng đáng yêu, khóe môi không chịu được nhếch lên vui vẻ, nhưng sau khi nghe lời của hấn sắc mặt lại khề thay đổi, hấn lại mang người đến chùa Hộ Quốc rồi hả?

Phương trượng để tiểu hòa thượng này hái quả phạm đề nhất định đã nhìn ra huyền diệu trong thuốc của nàng, chỉ có điều nghe giọng đại hòa thượng thì hình như phương trượng coi quả phạm đề là bảo bối, hôm nay lại vì gã sai vật này lấy bảo bối ra, nhất định là bởi vì Doãn Thiên.

Kính Sắc nhìn Kính Tu vẫn không ngừng leo cây, không tin lời của hấn lắc đầu, “Bò mệt rồi thì về nghỉ ngơi đi, để sư huynh đi hái trái cây cho đệ ăn.” Nhìn đáng vẻ ngây ngốc kia, Kính Sắc cũng không lo lắng hấn có thể gặp rắc rối vì hái quả phạm đề xuống, nên mặc cho hấn tiếp tục bò, cảm thùng gõ đi xuống chân núi múc nước.

“Tiểu hòa thượng, cần ca ca giúp người không?” Nàng thấy đại hòa thượng đã đi xa, cất bước đi tới ngồi xồm xuống bên cạnh tiểu hòa thượng hỏi rất thân thiết.

Kính Tu lắc lắc đầu trọc lóc, không nhìn hấn mà tiếp tục bò lên trên cây, sau đó... Lần nữa đặt mông ngồi chồm hồm trên mặt đất..

Ôn Noãn nhìn cái mông vàng vàng một mảnh của hấn chỉ cảm thấy thảm không đành lòng đánh cuộc, vì vậy, nàng thừa dịp tiểu hòa thượng không chú ý nhanh chóng hái quả xuống.. Giấu trong tay áo mình, sờ đầu trọc lóc của tiểu hòa thượng tự nhiên rời đi, nàng cũng muốn quả này.

Quả phạm đề cực kỳ trân quý, cả trăm cây chẳng qua may mắn lắm còn tồn tại một hai cây, mà quả phạm đề là thuốc tiên chữa thương, nó tinh quý nhất ở chỗ có thể trừ độc là thịt thời hồi sinh, chỗ Minh Nguyệt các của nàng cũng có một cây, nhưng cho đến nay chưa từng kết quả, đúng là một việc đáng tiếc.

“Các chủ.” Nàng vừa trở lại phòng đóng cửa lại, trên cổ lập tức truyền đến lạnh buốt.

“Bỏn Các chủ ghét nhất bị người uy hiếp, người tốt nhất lấy thứ này ra.” Nàng miễn cưỡng dựa vào cánh cửa sau lưng, đáy mắt tràn đầy lạnh lùng.

“Quan hệ của ngươi và Hàn Vương như thế nào?” Người cao gầy không hề cử động, vẫn cầm kiếm lạnh lùng đặt sau gáy nàng.

“Quan hệ như thế nào?” Nàng cười lạnh một tiếng, “Ngươi cho rằng là quan hệ như thế nào?”

Người cao gầy vừa định mở miệng, nàng không kiên nhẫn gạt kiếm trên cổ ra, “Chủ tử ngươi hôm nay có muốn châm cứu không, nếu muốn đừng ở đây dây dưa với ta.”

“Ngươi!”

“Dẫn đường.” Ôn Noãn không nhìn về mặt hung ác hận không thể trực tiếp cho nàng một kiếm của hắn, xoay người mở cửa đứng sang bên lạnh lùng nhìn hắn.

Người cao gầy nắm chặt kiếm trong tay, hung hăng trừng mắt nhìn nàng, cuối cùng thua trận dưới đáng về rất không sao cả của nàng, sai bước mang theo nàng đi của bảy quẹo tám trong chùa chiền, lại đến chỗ yên lặng cực kỳ kín đáo, nàng lạnh lùng cười cười, những người này đúng là quen thuộc chùa Hộ Quốc như hậu viện nhà mình, có thể thấy được bản lĩnh thật sự không ít, cũng không biết có phải hoàn toàn vì tránh tầm mắt Hàn Vương không.

Sau khi “Ti mĩ” châm hết kim cho Vương công công, thân thể nàng mệt mỏi rã rời gần như thoát lực, tuy đưa hắn về đường chết, nhưng cần phải nắm chặt có chừng mực khi châm kim vào huyết vị, nếu không phải vậy, một kim châm xuống lấy luôn mạng hắn thì quá tiện nghi cho hắn, hưởng chi với tình huống thân thể của nàng bây giờ, nếu thật sự đâm người ta chết rồi, nàng sẽ có phiền toái không nhỏ.

Nàng cố gắng chống người chọn một gian phòng khá gần phòng Vương công công định ngủ trước rồi dậy gầy kim cho hắn, mượn ánh sáng hắt ra ngoài cửa sổ đèn trước giường, nàng không chút do dự nằm xuống.

Ngủ đến mơ màng, hình như bên tai có tiếng nước nổ nghẹn ngào trầm thấp tiếng được tiếng chẳng vang lên, nàng nhủ nhủ mảy, thuận tay kéo chăn lên bịt kín đầu, đầu bị bịt kín nhưng tiếng nước nổ nghẹn ngào vẫn còn quanh quẩn bên tai không đi lại nghe rõ ràng hơn.

Khí lạnh nổi lên trên sống lưng nàng khiến đầu óc mê man lập tức tỉnh táo lại, bịt vết thương xoay người ngồi dậy, hai mắt cảnh giác nghi ngờ lướt một vòng trong phòng, nhưng không phát hiện ra cái gì, chẳng lẽ có quỷ? Lòng nàng hơi rụt rè lui về phía cửa, nhưng lùi hai bước lại nghĩ tới bản thân mình là chính là xuyên qua mà đến nhập vào thân thể này, nghiêm túc mà nói cũng coi như cô hồn dã quỷ, nếu đều là quỷ thì có gì đáng sợ.

Nghĩ thông suốt điểm ấy, buồn ngủ lại tập kích đến, nàng lê bước lại một lần nữa nằm trên giường tiếp tục ngủ, tai dán lên gối thì tiếng khóc nghẹn ngào kia lại yếu ớt truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 45: Cứu người

Đôi mắt buồn ngủ của nàng hơi trầm xuống, đứng dậy đánh giá giường hẹp, cúi người sờ ở đầu giường, đầu ngón tay chạm phải thứ gì đó hơi gờ lên, dùng sức nhấn, giường không di động nhưng ván giường lại im hơi lặng tiếng rồi đi, nàng hơi nhíu chặt mày, dưới ván giường hẹp này lại có một không gian hẹp dài, cảm giác giống như dưới giường dùng ván giường làm nắp quan tài, mà trong “Quan tài” có một nữ nhân tử chi bị trói buộc, miệng bị nhét vải rách, đầu tóc rối bời nằm đó, nàng xoa xoa hai cánh tay, nghĩ tới vừa rồi mình và nàng ta nằm kề nhau cách cái ván giường mà ngủ thì cảm thấy cả người phát lạnh, đây cũng quá rợn người!

Nữ tử bị trói nhìn thấy hoảng sợ tràn đầy trong mắt Ôn Noãn đang định lùi lại, nhưng dù có làm gì kiểu gì trong không gian thu hẹp nàng co lại cũng không được, nàng co lại hai cái rồi đột nhiên dừng lại, đáy mắt sợ hãi phát ra hy vọng, tay bị trói ra sức vói về phía Ôn Noãn, trong miệng càng kêu ô ô, nước mắt nơi khóe mắt không ngừng rơi, nét mặt buồn bã, giống như cầu cứu Ôn Noãn.

Nơi này sao lại giấu nữ tử, chẳng lẽ có hòa thượng nào trong chùa không chịu nổi tịch mịch muốn trộm hương?

Đều là thân nữ tử, cảnh ngộ của đối phương như thế, gặp được đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn.

Nàng tiến lên định cởi dây thừng trên cổ tay nữ tử đó ra, lại nhìn thấy chỗ da bị dây thừng cọ đến sưng đỏ mơ hồ có vết máu, ngoài cửa có tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, nàng ra dấu dừng có lên tiếng với nữ tử kia, đề cơ quan xuống lần nữa, ván giường không tiếng động khôi phục nguyên dạng, nàng xoay người núp sau tấm màn.

Cửa được mở ra nhanh chóng khép lại, có người đi đến giường mở cơ quan ra, ngay sau đó vang lên tiếng nghẹn ngào hoảng sợ của nữ tử, tiếp theo có tiếng chất lỏng nhỏ xuống khe khẽ vang lên và mùi máu tươi nhàn nhạt tản ra, chỉ trong nháy mắt cơ quan bị khép lại, người kia cầm dụng cụ như bình trà trong tay nhanh chóng rời đi.

Sau tấm màn che, tầm mắt bị che khuất cộng thêm ánh sáng tối tăm, Ôn Noãn chỉ có thể nhìn thấy đại khái bóng dáng cao gầy của đối phương, cũng không nhìn rõ tướng mạo của đối phương.

Nàng chờ người nọ rồi đi một lát rồi mới từ sau màn che bước ra, mở cơ quan ra lần nữa, sắc mặt vốn tái nhợt của nữ tử càng như bị đắp một tầng phấn dày không thấy chút huyết sắc nào, hai mắt như tro tàn rồi lại lộ ra vẻ chờ mong cầu khẩn, nàng nhìn coi cổ tay nàng ta, ở đó còn lưu lại vết máu mới mờ.

“Ta đỡ ngươi, cời trói cho ngươi, ngươi đừng lên tiếng.” Nàng cúi người nhỏ giọng dặn dò.

Trong mắt nữ tử dần lên ánh sáng muốn sống liều mạng gạt đầu, Ôn Noãn nhẹ nhàng nâng nàng ta dậy, gỡ vải rách trong miệng, cời dây thừng buộc chặt tứ chi, nữ tử vừa được tự do lại như điên đứng dậy chạy ra ngoài, nhưng chân vừa mới chạm đất lại nhếch nhác hung hăng té nhào xuống đất, nàng bị trói quá lâu, huyết mạch tứ chi không thông, thêm nữa mất máu quá nhiều lại không có đồ ăn, vốn không có hơi sức đi bộ chứ đừng nói tới chạy, cho dù là như thế, nàng cũng không buông tha, tứ chi nàng cùng sử dụng bò ra cửa phòng, giống như nơi này là địa ngục biển lửa, một khắc nàng cũng không muốn tiếp tục ở lại.

Với nàng, không thể nghi ngờ là địa ngục biển lửa, nhưng nàng âm ỉ leo ra như vậy chỉ có một con đường chết, sau đó còn xui xẻo đến Ôn Noãn.

Ôn Noãn tiến lên định đỡ nàng ta dậy, nhưng tay nàng vừa chạm vào nàng ta, nàng ta lập tức phát điên mà liều mạng gãy gập, tay thậm chí còn dùng vào vết thương trên bả vai Ôn Noãn đau đến gáy Ôn Noãn toát ra tầng mồ hôi lạnh, Ôn Noãn biết hành động điên cuồng của nàng ta do tinh thần khản trương trong hoàn cảnh tuyệt vọng gây nên, dưới tình huống như thế không phát điên đã không dễ, châm bạc trên đầu ngón tay nhanh chóng đâm xuống, nữ tử kịch liệt gãy gập thân thể yên tĩnh lại, Ôn Noãn cố hết sức nâng đỡ nàng ta dậy, mềm giọng trấn an, “Đừng sợ, ta sẽ cứu ngươi ra ngoài.”

Tâm tình kích động của nữ tử dần yên tĩnh trở lại, hai mắt nhìn nàng, nước mắt không khỏi cuộn cuộn chảy xuống, nhưng cắn chặt môi để cho mình không phát ra tiếng, lúc này sau khi bình tĩnh lại nàng cũng biết tình huống bây giờ là nguy hiểm cỡ nào.

Ôn Noãn cúi nước mắt dính trên mặt nàng ta, vừa định an ủi nàng ta vài câu, hai mắt lại chăm chú nhìn lên mặt nàng ta, trước đây nàng ta nằm trong không gian thu hẹp, tóc rồi bởi che mặt, thêm ánh sáng tối tăm nên nàng không nhìn rõ, lúc này tóc rối loạn được vén lên thêm ánh sáng ngoài mái hiên chiếu vào, ngó kỹ, nữ tử này là tiểu cung nữ Thủy Hương trước đây hầu hạ nàng ở chùa Hộ Quốc!

Mắt nàng trầm xuống, biết lúc này không phải là cơ hội tốt để hỏi, lấy một cái bình nhỏ trong ngực ra, đổ viên thuốc đưa cho Thủy Hương nói, “Uống viên thuốc này vào, có thể nhanh chóng khôi phục hơi sức cho ngươi.” Dứt lời, chính nàng cũng uống một viên.

Cổ nguyên đan, có tác dụng cố bản bồi nguyên * tăng cường kéo dài tính mạng, trước đây không dùng thuốc này, là bởi vì thuốc này rất khó luyện ra, tổng cộng chỉ có chừng ba viên, là giữ lại khi nào tính mạng nàng thật sự vô cùng nguy cấp mới dùng, nhưng lúc nào đã không còn cách nào chỉ có thể dùng trước, nếu không nàng một bị thương thể lực sắp hết lại thêm một bị thương không thể đi được, sợ rằng còn chưa đi được trăm mét đã phải nộp mình ở đây.

(*) Cố bản bồi nguyên: củng cố nền tảng cơ bản, nôm na là củng cố căn bản, bồi dưỡng nguyên thần.

Thủy Hương không hề do dự nuốt thuốc vào, bởi vì bị nhét vải rách đã lâu không nói chuyện, giọng nói khàn khàn khề khề, “Công tử, ta tốt hơn nhiều rồi.” Dứt lời còn đứng dậy đi tới đi lui hai bước, trong mắt tỏa ra tia hưng phấn vui mừng.

Ôn Noãn khẽ gạt đầu đứng dậy, một hồi lúc trước trên người đã hoàn toàn biến mất hầu như không thấy, bây giờ nàng tinh thần đầy đủ, nơi bả vai cũng nhanh chóng lấy kim châm tạm thời phong tỏa huyết vị mất cảm giác để không cảm thấy đau đớn, nàng cất bước đi ra cửa, ra dấu ý bảo Thủy Hương đi theo nàng.

Ngoài cửa không có ai, nàng mang theo Thủy Hương ra cửa núp vào chỗ kín đáo khẽ nói, “Cô nương, mạo phạm.” Rồi nắm hông nàng ta chạy như điên dưới bóng đêm trong chùa Hộ Quốc, chỉ cần đến địa điểm khu vực của Quân Dập Hàn hoặc gặp được hộ vệ của hần sẽ an toàn, nhưng trước tiên cần phải cẩn thận không bị những người đó phát hiện, huyết vị trên bả vai không thể phong tỏa lâu, vì vậy nàng cần phải nắm chặt thời gian.

Tiếng xé gió đánh tới sau lưng, Ôn Noãn nắm Thủy Hương dưới chân lướt ngan tránh thoát kiếm đánh tới, dưới chân nàng không dừng lại, đầu ngón tay xoay ngược bắn ra ngăn chặn về phía sau.

“Gia, gã sai vặt này hỏi gì cũng không biết, đáng về không giống nói káo, người xem có cần thuốc phải người đưa hần xuống núi không?” Mục An hỏi.

Quân Hạo Thiên nhíu mày nói, “Chuyện này trước không cần vội, ta vào trong chùa đi tùy tiện một chút, ngươi không cần đi theo.”

Tâm tình hần ủ dột đi về phía chỗ ở Quân Dập Hàn, chẳng biết tại sao trong tim vẫn chú ý tới chuyện người nọ lừa gạt hần.

Còn chưa tới trước phòng Quân Dập Hàn, từ xa đã thấy hần được Bạch Ứng đỡ chờ đợi ở ngưỡng cửa, Quân Hạo Thiên nhanh chóng bước nhanh về trước nói, “Sao không nghỉ ngơi trong phòng, chạy ra ngoài làm gì?” Tay thoải mái thay thế Bạch Ứng đỡ hần.

“Trước đây nghe nói Hoàng thượng vào trong chùa, nhưng thần đệ một lòng tập trung vào việc tìm kiếm Vương phi nên không thể kịp thời kiến giá, mong Hoàng thượng thứ tội.” Quân Dập Hàn nói đồng thời khom người hành lễ.

“Giữa huynh đệ ta đệ cần gì phải đa lễ như vậy.” Chân mày Quân Hạo Thiên mới thả lỏng lại nhíu chặt, “Ta cũng mới nhận được tin tức Vương phi mất tích, đợi sau đó ta phái Mục An dẫn người giúp đệ cùng tìm kiếm.”

Dừng một chút, giữa con mắt sắc của hần nổi lên vẻ phức tạp, “Trăng tối nay không tệ, bởi vì huynh đi một chút được không?” Hần tự xưng là vi huynh mà không phải trẫm, mắt Quân Dập Hàn khẽ cúi xuống, “Thần đệ dĩ nhiên tiếp bồi.”

Q.1 - Chương 46: Tất cả đều không cần nói

Dưới ánh trăng yên tĩnh, Quân Hạo Thiên đỡ Quân Dập Hàn hai người lẳng lặng đi, có thể do ánh trăng quá đẹp, có thể cảm xúc quá phức tạp, không ai mở miệng, một lát sau, cuối cùng Quân Hạo Thiên nhìn ánh trăng tròn hơi tàn nói, “Cố còn nhớ rõ lần trước chúng ta đi dạo tâm sự dưới ánh trăng là khi nào không?”

“Dĩ nhiên nhớ.” Hình bóng cảnh trí lay động nơi xa phản chiếu vào trong mắt Quân Dập Hàn hội tụ thành một đầm sâu, “Một đêm trước khi Hoàng huynh lên ngôi.”

“Đúng vậy.” Giọng Quân Hạo Thiên hơi thẫn thức, “Trong nháy mắt đã qua ba năm, trong ba năm này chúng ta hoàn toàn không tụ họp thoải mái, nếu không phải trong người đệ có vết thương ngược lại ta thật sự muốn say một trận với đệ.”

“Nếu Hoàng huynh muốn uống rượu, coi như thần đệ dùng cái mạng này cũng có làm sao, huống chi mặc dù thân thể này của Thần đệ rách nát nhưng không đến nỗi vì mấy ly rượu mà muốn mạng.” Quân Dập Hàn cười lạnh, ánh đèn màu vô quýt rơi vào trong đáy mắt hắc bầy lên một tầng màu ám.

Rượu và thức ăn nhanh chóng bày biện xong, hai người chèn chén nói chuyện phiếm, tiếng cười không dứt như trở lại một đêm kia, dưới ánh trăng thuần khiết, ngắm cảnh cầm tay hào hùng thỏa sức hát vang.

Ánh trăng dần nồng, bóng đêm dần khuya, không biết rượu đã uống bao nhiêu hũ, hai người đều đã có chút men say, Quân Hạo Thiên nâng chén nói với Quân Dập Hàn, “Cuộc đời này vì huynh có hai chuyện may mắn, một chuyện trong đó chính là có đệ người huynh đệ này.” Giọng của hắn mang theo vẻ lười nhác, nhưng đáy mắt lại rõ ràng nhìn Quân Dập Hàn nghiêm túc mà thâm trầm, “Những năm này đệ thay huynh ra trận giết địch, và sinh ra từ yên ổn quốc gia, thiên hạ thái bình, dân chúng cơm no áo ấm, vì huynh mời đệ.”

“Vì Hoàng huynh phân ưu là bốn phần của thần đệ, thần đệ không dám giành công, nếu sau này Hoàng huynh còn chỗ nào cần thần đệ, thần đệ đương nhiên muốn chết không chối từ.” Quân Dập Hàn nâng chén ba phần say cười trả lời, lời này thoát nghe chẳng qua chỉ là lời đáp kiểu quan cách, nhưng Quân Hạo Thiên biết đây là hứa hẹn của hắn với mình.

Hai ly khê chạm, nỗi lòng của mỗi người đều xao động, hoặc chua xót hoặc khổ sở hoặc bất đắc dĩ, tất cả đã không nói lời nào.

“Keng.”

Ngân châm Ôn Noãn bắn ra bị đối phương dùng kiếm cản lại bắn ra, trùng hợp bắn trúng vào ly rượu đang chạm nhau, rượu mang ấn ý của hai người chảy nghiêng xuống đầy đất một đi không trở lại, ánh trăng chiếu rọi chỉ còn lại ly rượu bằng ngọc trắng bị nghiền nát nằm rải rác trên đất sinh ra vẻ thảm thiết.

Có lẽ, tất cả trong tối tăm đã sớm sắp xếp!

“Người phương nào lớn mật như thế?” Quân Hạo Thiên giận dữ vỗ bàn đứng lên.

Đuổi giết từng bước tiến tới gần, Ôn Noãn nghe thấy tiếng hét phẫn nộ thì ngược mắt nhìn lên, lại thấy là Doãn Thiên, mà ngồi bên cạnh hắn là Quân Dập Hàn, quan hệ của bọn họ như thế nào, sao lại ở cùng nhau? Nhưng lúc này đã không còn thời gian suy nghĩ nhiều, nàng tóm lấy Thủy Hương phi thân về phía Quân Dập Hàn, chỉ cần tới gần bên cạnh Quân Dập Hàn thì nàng an toàn rồi.

“Là ngươi.” Doãn Thiên nhìn thấy thân hình và mặt nạ của Ôn Noãn đến gần nhận ra nàng chính là nam tử đã lừa mình bắt tiểu Thất, lúc này giận càng thêm giận, tung người tụ tập nội lực tung một chưởng ra.

Thân hình Ôn Noãn tóm cả Thủy Hương đang ở trong không trung không cách nào tránh đi chỉ có thể dùng sức eo nghiêng người đi tránh chỗ hiểm, một chưởng này vừa đúng đánh trúng miệng vết thương trên vai nàng, ngân châm phong bế huyết vị chỗ vai bắn ra vì một chưởng này của hắn, cảm giác đau nhức mãnh liệt lập tức đánh tới, thân thể nàng kiệt sức tóm cả Thủy Hương rơi thẳng xuống.

“Đứng lại.” Ở chỗ tối người cao gầy dùng tay ra hiệu cho người phía sau.

“Tại sao không đuổi theo, thừa dịp hiện tại hắn không có sức phản kháng giết nàng ta.” Một người trong đó âm hiểm ác độc hỏi.

“Giết?” Người cao gầy lạnh lùng trừng mắt về phía hắn, “Ngươi có biết hai vị dưới kia là ai không? Đến lúc đó nàng ta còn chưa chết chúng ta đã chết không có nơi chôn thân, hôm nay coi như nàng ta may mắn, rút lui.”

Người ở chỗ tối lặng yên không tiếng động bỏ chạy, lúc Ôn Noãn rơi xuống, lụa mỏng trắng trong ống tay áo nhanh chóng bắn ra cuốn lấy một cây xiêu vẹo nghiêng ra ổn định thân hình hai người, tốc độ chậm lại, lúc này mới mang theo Thủy Hương nhảy xuống từ cự ly cách mặt đất không cao.

Quân Hạo Thiên thấy nàng lại hoàn hảo không việc gì rơi xuống đất, chân mày ngon núi hơi nhú, một chương khác trong nháy mắt lại tới, Thủy Hương nhanh tay chặn trước người Ôn Noãn, chương của Quân Hạo Thiên đã tới chuyển về phía cây bị nghiêng ra, “Rắc” một tiếng, cây to bằng cái chén to ngã gục.

Không đợi Quân Hạo Thiên bộ mặt đen xì lên tiếng, Thủy Hương đã quỳ xuống nói, “Nô tỳ khấu kiến Hoàng thượng, vị công tử này là ân nhân cứu mạng của nô tỳ, vừa rồi có người đuổi giết nô tỳ và ân nhân, lúc này mới trong lúc vô tình mạo phạm Hoàng thượng, kính xin Hoàng thượng tha tội, tha cho vị công tử này.”

“Người là cung nữ?” Sắc mặt giận dữ của Quân Hạo Thiên tiêu tan, hai mắt bén nhọn đang trên người Ôn Noãn xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ chuyển sang Thủy Hương nhếch nhác không thôi.

“Đạ, nô tỳ là cung nữ Thủy Hương trước đây được phái đi hầu hạ Vương phi.” Thủy Hương cúi đầu hạ mắt đáp, bởi vì vô cùng khản trương mà thân thể khẽ run.

“Là người hầu hạ Vương phi?” Quân Dập Hàn vẫn chưa từng lên tiếng chống mép bàn đứng dậy, hơi “Cổ hết sức” tiến lên phía trước nói, “Người có biết Vương phi đi đâu không?”

“Vương phi?” Thủy Hương hơi nghi ngờ ngẩng đầu lên sau đó lại vội vàng cúi thấp xuống, “Trước đây lúc nô tỳ hầu hạ Vương phi, Vương phi gần như không bước ra khỏi phòng, ngày ngày sống trong sương phòng, nhưng sau khi nô tỳ bị bắt cóc thì không biết.”

“Bị bắt cóc? Người có biết ai bắt cóc người?”

“Nô tỳ không rõ ràng lắm, khi nô tỳ tỉnh dậy thì trước mắt đã tối đen, bị người buộc chặt tay, đang bị cắt tay lấy máu không thể thấy rõ diện mạo đối phương, sau đó bị nhốt lại cho đến khi được vị công tử này cứu ra ngoài.” Thủy Hương càng nói thân thể càng run mạnh hơn, cố gắng đè nén cảm giác sợ hãi như bàn tay ma quỷ hung hăng lôi kéo linh hồn nàng, nàng nghĩ có lẽ cả đời này của nàng sẽ sống trong giấc mộng này.

Ôn Noãn dựa vào gốc cây điều chỉnh hơi thở “Kinh ngạc” nhú mày tiếp lời, “Lấy máu?”

“Người biết cái gì?” Con mắt sắc tinh mịch không rõ ý vị của Quân Dập Hàn nhìn về phía nàng.

“Tại hạ chỉ đột nhiên nhớ tới một chuyện, không biết có liên quan đến chuyện Thủy Hương cô nương bị bắt cóc không.” Nàng dừng một chút rồi nói tiếp, “Tại hạ từng nghe thấy trong đầu tuyệt ly sẽ sinh ra một cô tên là cô tham ăn, cô này không thể rời khỏi não tuyệt ly, bình thường tuyệt ly chết thì cô chết, dù may mắn tách cô và não tuyệt ly này ra thì cô cũng sống không lâu, trừ phi có máu trình nuôi dưỡng. Mà cô được nuôi dưỡng bị đưa vào thân thể thì có thể bị mùi thơm của não tuyệt ly không chế, khiến người trúng cô không thể không chú ý đi theo mùi thơm đó.” Lời nàng nói đến đó rồi dừng không nhiều lời nữa.

Không có mấy người thường biết tác dụng chủ yếu của não tuyệt ly, nàng chỉ cần xé rách điểm này, nàng tin tưởng, lấy đầu óc của Quân Dập Hàn, xâu chuỗi liên tiếp sự việc ra chắc không có vấn đề gì.

Quả nhiên, nàng vừa dứt lời, mắt Quân Dập Hàn biến sắc, trở nên cực kỳ rét lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 47: Trả lại Vương phi

Chu Trường Quý vẫn chưa tỉnh, Ôn Noãn tự mình ở trong phòng chăm sóc hắn, nhìn cây đuốc không ngừng lay động bên ngoài cùng bóng người chạy nhanh chóng, trong lòng nàng cũng mơ hồ thờ dài, nàng đã đoán thân phận của Doãn Thiên không phải giàu cũng quý, hơn phân nửa là con em thế tộc, nhưng lại không ngờ hắn là đương kim Hoàng thượng, vốn nàng còn hơi nghi ngờ suy đoán của mình về người đằng sau tấm rèm, dù sao tính chất mục đích thiếu thốn như vậy, nhưng khoảnh khắc khi biết thân phận chân thực của Doãn Thiên, tất cả đều rõ ràng giống như bày dưới ánh mặt trời.

Thái hậu chỉ hôn nàng cho Hàn Vương, tuyên nàng vào cung “Quan tâm” chuyện tình cảm của nàng và Quân Dập Hàn, mấy ngày trước ngày giỗ của “Nàng” đã lấy lý do cầu phúc cho Hàn Vương mà dẫn nàng đến chùa Hộ Quốc gần hồ Nguyệt Nha, đoán chắc vào ngày giỗ của “Nàng”, Quân Hạo Thiên sẽ đến tế bái “Nàng”, rồi dùng cỗ tham ăn dẫn nàng đến hồ Nguyệt Nha khiến “Nàng” và hắn gặp lại nỗi tình xưa, thật đúng là kẻ liên hoàn từng vòng đản xen!

Nàng bây giờ là Vương phi của Hàn Vương đồng thời là nữ tử Hoàng thượng yêu khó quên, nếu một khi thân phận bị vạch trần, hậu quả có thể tưởng tượng, huống chi, lão yêu bà này thậm chí còn tính toán cả vào tình cảm giữa nàng và Quân Dập Hàn, dùng tính bền vững này làm bảo đảm cho kế hoạch.

Mặc dù tình cảm của nàng và Quân Dập Hàn không phải thật, nhưng trên danh nghĩa chuyện nàng là Hàn Vương phi đã là sự thật, Quân Dập Hàn nếu đưa mình, Vương phi cưới hỏi đẳng hoàng, đến cho huynh trưởng của mình thì cũng trở thành chuyện cười trong thiên hạ, mà với tình cảm của “Doãn Thiên” đối với “Hà Nhỉ” Quân Hạo Thiên chắc chắn không vì nàng là Hàn Vương phi mà dừng lại ở đây.

Ôn Noãn chau mày, lão yêu bà này muốn hai huynh đệ Quân Hạo Thiên và Quân Dập Hàn vì nàng mà phản bội?

Thật sự là kẻ vừa độc lại và ác!

Hai hồ đánh nhau, bà ta làm những thứ này chẳng lẽ muốn đoạt quyền? Bây giờ bà ta mới chỉ ba mươi chưa tới bốn mươi tuổi, nếu có dã tâm lớn muốn đoạt quyền chấp chính cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Ôn Noãn vuốt ve chân mày, đáy mắt mệt mỏi dần nặng nề, nàng cũng chỉ muốn sống tốt những ngày thanh nhàn của nàng, sao lại bị vận xui cuốn vào trong vũng nước đục này.

Ngoài cửa sổ mơ hồ có tiếng huyền áo truyền vào, Ôn Noãn không có ý định để ý đến, nàng nhìn sắc mặt đã khôi phục chút màu máu của Chu Trường Quý, lấy quả phạm đế lớn chùng ngón tay cái trong tay áo ra nhét vào trong miệng hắn, lại khẽ nâng cằm hắn lên để quả phạm đế được nuốt vào trong bụng, sau khi làm xong nàng mới lễ thần thể mệt mỏi của mình trở lại phòng ngủ thật say.

Giấc ngủ này của nàng cũng không yên ổn, vết thương đau nhức khiến cho nàng đang ngủ cũng không nhìn được nhũ mày, nhưng lại bởi vì thể lực thật sự hao tổn quá lớn, buồn ngủ mệt mỏi, vì vậy nàng tình nguyện đau cũng không muốn tỉnh lại từ trong giấc mộng lấy ngân châm hóa giải chốc lát cho mình.

Khi tỉnh lại mặt trời đã lên cao ba sào, mặc dù ngủ không yên tâm lắm nhưng qua thời gian dài nghỉ ngơi, tinh thần nàng đã khôi phục không ít, đau đớn trên vết thương cũng giảm bớt rất nhiều, sau khi rửa mặt, nàng vừa mở cửa phòng ra đã bị hộ vệ bên ngoài mời đến sương phòng của Quân Dập Hàn.

Quả nhiên có một số việc không thể tránh khỏi, nàng cười khổ trong lòng, ung dung hành lễ với Quân Dập Hàn đang nằm nghiêng trên giường lạnh nhạt uống trà.

“Các hạ xưng hô như thế nào?” Quân Dập Hàn để ly trà xuống, tròn mắt khẽ nâng lên nhìn về phía nàng.

“Tại hạ Âu Dương Minh Nguyệt.”

“Không biết quan hệ giữa Âu Dương công tử và Vương phi của bốn Vương là như thế nào?” Giọng hắn bình thản lại sắc bén hỏi thẳng.

“Ba năm trước đây Vương phi đã cứu tại hạ một mạng.” Nàng đã nghĩ kỹ câu trả lời đó vào tối hôm qua.

“Nói như thế, ngươì và Vương phi rất quen biết?” Giọng hắn khẽ trầm thấp.

“Không quen, lúc ấy Vương phi cứu tại hạ xong rồi rời đi, trải qua mấy năm có lẽ Vương gia đã sớm quên tại hạ.”

“Âu Dương công tử có ý tứ Vương phi quên ngươì nhưng ngươì vẫn nhớ nàng?” Tròng mắt sắc lạnh của Quân Dập Hàn không rõ ý tứ nhìn nàng.

“Tại hạ chỉ nhớ ơn cứu mạng của Vương phi, những thứ khác không dám suy nghĩ nhiều.”

Quân Dập Hàn giống như có điều suy nghĩ gât đầu, “Ví dụ như nghĩ nhưng lại bởi vì nàng là Vương phi của bốn Vương nên không dám nghĩ nhiều?”

Khó trách được hắn (Ôn Noãn – Âu Dương Minh Nguyệt) sẽ bắt Vương phi của hắn (Quân Dập Hàn) đi, chắc khó nhìn nổi nhớ nhưng; khó trách khi hắn (Ôn Noãn) nhìn thấy bức tranh Vương phi mà hắn (Quân Dập Hàn) vẽ, trong đáy mắt hắn (Ôn Noãn) tràn đầy đau đớn, hắn (Quân Dập Hàn) vốn hơi hoài nghi, nhưng nhìn về mặt hắn (Ôn Noãn) khi nhìn bức tranh kia thì hắn (Quân Dập Hàn) đã xác định quan hệ giữa bọn họ nhất định không cạn; khó trách hắn (Ôn Noãn) lại đề ý việc của Vương phi như vậy, thì ra là người trong lòng, tự nhiên sẽ quan tâm đến chuyện của người trong lòng.

Đủ loại hành động trước sau như thế, vốn bởi vì cầu mà không được!

Đầu ngón tay Quân Dập Hàn nhẹ nhàng gõ gõ lên mặt bàn cười như không cười nhìn nàng.

“Vương gia hiểu lắm, tại hạ không hề có bất kỳ ý gì với Vương phi.” Ôn Noãn hơi ảm ức trong lòng, không hiểu sao Quân Dập Hàn đột nhiên chui vào ngõ cụt.

“Không có ý gì?” Quân Dập Hàn nhướn nhướn chân mày liếc xéo nàng: “Vương phi của bốn Vương không xinh đẹp?”

“Vương phi tất nhiên là sắc nước hương trời.” Thật ra thì trong ngày thường nàng không thường soi gương, không hề chú ý tới diện mạo này.

“Vương phi của bốn Vương không dịu dàng?”

“Vương phi dịu dàng hào phóng, là danh môn khuê tú điển hình.” Không nào loạn không làm khó, ăn uống ngủ, miễn cưỡng được coi là dịu dàng.

“Vương phi của bốn Vương không có tài năng học vấn?”

“Tài học của Vương phi xuất chúng, tại hạ không bì kịp.” Ngày ngày đọc sách nên miễn cưỡng được tính.

Quân Dập Hàn hỏi xong, co cùi chỏ nhòm dậy hơi nghiêng người về trước, khó hiểu nhìn nàng, “Nếu Vương phi của bốn Vương có xinh đẹp và trí tuệ

cùng tồn tại lại không mất đi uyển chuyển dịu dàng, còn là ân nhân cứu mạng của người, người lại không có suy nghĩ gì với nàng...” Con mắt sắc của hắn dần trở nên nguy hiểm, “Người đang biến tướng châm chọc mắt thẩm mỹ của bốn Vương hay đang nói cho bốn Vương biết Vương phi của bốn Vương không lọt nổi vào mắt xanh của người?”

“Vương gia hiểu lầm, tại hạ không có ý đó.” Quân Dập Hàn này chẳng lẽ là bệnh thời kỳ cuối đầu óc rồi rắm rồi hả? Ôn Noãn khẽ nhún mày.

“Không có ý đó là như thế nào?” Quân Dập Hàn ép sát từng bước, “Là không có ý tứ với Vương phi của bốn Vương hay không hề có chuyện Vương phi của bốn Vương không thể lọt vào mắt xanh của người?”

“...” Ôn Noãn chỉ cảm thấy hôm nay Quân Dập Hàn thật khó có thể khơi thông, nàng hạ mắt che giấu sắc mặt giận dữ nói, “Tại hạ đã có người trong lòng, vì vậy không có ý như lời Vương gia nói.”

“Ừ.” Quân Dập Hàn thoải mái khẽ gạt đầu, lại nói, “Người trong lòng Âu Dương công tử họ Ôn, tên có một chữ Noãn?”

“...” Chuyện này còn chưa hết sao? Ôn Noãn nhìn kích động muốn tranh cãi vô ích, hít sâu một hơi nói, “Không phải.”

Quân Dập Hàn chậm rãi nâng chung trà lên dùng lấp ly gậy gậy lá trà uống một hớp, lúc này mới chậm rãi nói: “Cối đầu này có thứ gọi là duyên phận, người người cầu xin có được, nhưng cũng không phải ai cũng đều có phúc phận tìm được.” Hắn thần nhiên liếc nhìn Ôn Noãn, “Âu Dương công tử cho rằng đúng hay không?”

“Đúng.” Đầu óc người này hôm nay tuyệt đối là đang ngủ bị lừa đá rồi.

“Âu Dương công tử hiểu là được rồi.” Hắn rất hài lòng uống một hớp trà nữa, rồi mới lại về mặt thật “Bình thân”, giọng nói thật “Khách khí” nói: “Như vậy xin công tử có thể trả lại Vương phi cho bốn Vương được không?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 48: U cư * tàng kiều

(*) u cư: nơi thanh tịnh vắng vẻ

Trả lại Vương phi?

Ôn Noãn hơi dờ khóc dờ cười, nhưng tình huống này vẫn trong dự đoán, dù sao Quân Dập Hàn trực tiếp mở miệng đòi người như vậy, tất nhiên đã điều tra được nàng không phải là người của Thái hậu, mà loại bỏ Thái hậu – người có hiểm nghi lớn nhất, sau đó tất cả các dấu hiệu khác đều chỉ “Vương phi” quả thật ở trong tay nàng.

Nàng tất nhiên có thể phủ nhận, nhưng Quân Dập Hàn sẽ không tin tưởng, chắc chắn sẽ tra hỏi nàng đến cùng, đến lúc đó chỉ sợ chuyện nàng là Ôn Noãn cũng sẽ bị hắn điều tra ra, huống chi “Vương phi” không thể hư không biến mất, trong khoảng thời gian này, nàng ở đâu, nàng cần thiết phải cho “Nàng” một đường ra.

Ôn Noãn cười bình tĩnh thong dong nói: “Đúng là chuyện gì cũng không gạt được Vương gia, Vương phi đúng là đang làm khách trong biệt viện của tiểu nhân, lúc ấy bởi vì không rõ người phương nào làm hại Vương phi, vì vậy nên sắp xếp Vương phi ở tạm trong biệt viện của tại hạ, đợi tại hạ thay Vương phi điều tra rõ chân tướng, sau đó lại đưa Vương phi về.”

“Âu Dương công tử đúng là nghĩ chu đáo thay Vương phi của bốn Vương.” Khóe môi Quân Dập Hàn nhếch lên dieendafnleequysddoon nụ cười lạnh, “Nhưng không biết tại sao Âu Dương công tử đưa Vương phi về thẳng Hàn vương phủ, chẳng lẽ hoài nghi năng lực của bốn Vương, cho rằng bốn Vương không thể bảo vệ cho Vương phi?”

“Tại hạ không dám.” Ôn Noãn mím mím môi cố gắng giữ tâm tình hòa nhã nói, “Ngay lúc đó đúng là tại hạ định đưa Vương phi về Vương phủ, nhưng Vương phi nghĩ tới thân thể Vương gia cho nên không muốn để cho Vương gia lo lắng sinh lo thay nàng, cho nên mới hy vọng tại hạ sắp xếp cho một chỗ để nàng ở tạm, đợi sau khi tra ra sự việc lại về Vương phủ cũng không muộn.”

“Vương phi bây giờ thế nào?” Sắc mặt Quân Dập Hàn hòa hoãn lại, “Sau khi tại hạ đưa Vương phi đi biệt viện thì ở bên ngoài điều tra manh mối chưa từng về gặp, nhưng nghe hạ nhân báo lại Vương phi ngủ ngon tinh thần rất tốt, có lẽ đúng là khỏe mạnh.” Ôn Noãn sợ nói thấy “Vương phi” lại khiến Quân Dập Hàn dây dưa không dứt, đành phải phá hỏng câu chuyện.

“Biệt viện ở đâu, bốn Vương muốn đích thân đến đón Vương phi về.”

“Bên ngoài hồ Lục Thủy ba mươi dặm, Vương gia cần phải để tại hạ tự mình dẫn đường đi cùng ngài.” Ôn Noãn chủ động nói tới.

“Sao, còn muốn gặp thêm Vương phi?”

“Chu Trường Quý cũng sắp tỉnh, tại hạ phải đi ngay nhìn một chút, cáo từ.” Ôn Noãn trực tiếp nói sang chuyện khác.

“Nếu để bản Vương biết người có một câu giả dối.” Quân Dập Hàn cười lạnh, “Thiên hạ này dù lớn hơn nữa, cũng khó có chỗ cho người dung thân.”

“Tại hạ hiểu.”

Sau nửa canh giờ, Quân Dập Hàn lưu lại mười tên hộ vệ cùng chăm sóc cho Chu Trường Quý không tiện cử động với Ôn Noãn, mang theo những người còn lại đi hồ Lục Thủy mà nàng nói, Ôn Noãn không quan tâm cười cười, nhìn hai mắt quy củ tứ chi trắng kiện đã có thể đoán được bọn hộ vệ là cao thủ, nàng cười nhạt ngồi trước bàn uống trà.

Cho dù lưu lại bảo vệ Chu Trường Quý hay giám thị nàng hoặc là cả hai đều có, với nàng, đều không sao cả.

Sau hai canh giờ, xe ngựa dừng bên hồ Lục Thủy, Quân Dập Hàn xuống xe nhìn rừng liễu thấp thoáng, từ đằng lượn quanh tường, biệt viện thanh tịnh thì khẽ nhủ mảy, Âu Dương Nguyệt Minh người kia chẳng lẽ ôm tâm tư u cư tàng kiều?

Hắn đi bộ đến trước cửa biệt viện, đang định gõ tay gõ cửa lại thấy cánh cửa khép hờ cũng không bị khóa lại từ bên trong, đầu ngón tay hơi dùng sức đẩy, cánh cửa từ từ mở sang hai bên lộ ra đình viện rộng rãi, dưới dàn hoa tử đằng, nàng mặc bộ đồ trắng nằm nghiêng trên giường êm, đột nhiên có cơn gió thổi qua, cánh hoa màu tím nhạt rơi là tả xoay tròn mang theo chút nghịch ngợm nhẹ nhàng dính lên quần áo trắng của nàng, khiến cho quần áo màu trắng vô cùng tinh khiết của nàng trong nháy mắt mang theo chút hơi thở thiếu nữ.

Cảnh xuân tươi đẹp, ánh mặt trời phơi phới, nhan sắc yên ổn mà bình tĩnh khi ngủ của nàng khiến cho tư tưởng trải qua chìm nổi của hắn cũng theo đó mà yên tĩnh lại trong chốc lát.

“Vương gia.” Bạch Ứng thấy hắn dừng chân trước cửa, nhỏ giọng kêu lên, tiện thể nhìn vào trong viện coi vì nguyên nhân gì khiến cho Vương gia dừng bước chân, vừa nhìn lòng hắn lập tức sáng tỏ trong nháy mắt, thì ra là bức tranh mỹ nhân ngủ, xác thực rất khiến người khác vui tai vui mắt.

“Đi ra ngoài.” Lấy lại tinh thần, chân mày ngọn núi của Quân Dập Hàn hơi nhíu, giọng nói trầm xuống.

“Không cần thuộc hạ đỡ ngài?” Bạch Ứng lui về sau hai bước, đáy mắt mang theo nụ cười ranh mãnh, cả gan hỏi.

Ánh mắt Quân Dập Hàn lạnh lùng, ngón tay hơi thả lỏng ra phía sau chạm vào Bạch Ứng, Bạch Ứng lập tức ôm ngực mặt mũi tràn đầy vận vẹo lui nhanh xuống.

Trong nháy mắt quanh mình yên tĩnh đi enda4nle3qu21ydo0n lại, chỉ có gió nhẹ thổi, Quân Dập Hàn nắm quyền che môi ho khan một tiếng, lúc này mới bước chân “Như có như không” đi về phía Ôn Noãn, dưới bàn chân không phát ra chút tiếng động nào, bước chân dừng lại trước sạp nàng nằm, ánh mắt tự nhiên nhìn xuống khuôn mặt khi ngủ của nàng, không biết có phải nàng đang mơ giấc mộng đẹp hay không mà ngay cả trong giấc mộng, khóe môi cũng câu lên lộ ra vui sướng nhàn nhạt làm cho người ta nhìn sinh lòng dễ chịu.

Bên môi Quân Dập Hàn không tự chủ dâng lên ý cười thoáng qua, ngồi xuống bên sạp, ánh mắt lưu luyến một chút trên khuôn mặt đang ngủ của nàng một lát, lúc này mới thay đổi tầm mắt quan sát tỉ mỉ sân nhỏ này.

Bên tường hoa tử đằng bám trên tường rủ xuống, rừng liễu được gió nhẹ nhảy tường mà vào lướt qua khe bay bổng, nhìn vào trong là một vườn hoa được hàng rào bao lại, khi tầm mắt đảo qua vườn hoa thì mắt Quân Dập Hàn vốn rét lạnh dần trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 49: Nhiều loạn tâm thần

Thập bát học sĩ, đồng tử diện, chu sa tử bào, đại tử bào, tuyệt kiều... A, đúng là không ít, toàn là chủng loại hoa trà quý hiếm! So sánh với vài gốc đầu sư tử được Vương phi yêu thích ở trong viện, nơi này chính là đầy đủ hết không ít.

Hoa trong sân này vốn lấy chỗ Vương phi yêu thích mà bố trí thành, đúng là rất dụng tâm! Lại còn nói không có suy nghĩ gì với Vương phi. Nụ cười bên môi Quân Dập Hàn đông lạnh.

“Vương gia?” Đôi mắt mơ ngủ mông lung và giọng nói mang theo lười biếng vừa tỉnh của Ôn Noãn “Nghỉ ngơi” kêu lên, ngay sau đó ánh mắt nàng dần sáng rỡ tràn đầy “Vui mừng” và “Không thể tin”. Sau khi nàng chạy về biệt viện thay xong quần áo rồi giả vờ ngủ say dưới tán tử đằng chờ Quân Dập Hàn đến, lại bất tri bất giác mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

“Phu nhân, vị phu đến đón nàng về nhà.” Nụ cười đóng băng của Quân Dập Hàn chậm rãi hòa tan theo vẻ mặt vui mừng của nàng, tay thon dài như ngọc đưa tới trước mặt nàng.

Về nhà?

Lòng Ôn Noãn run lên, miệng khô khốc, nàng đã không thể trở về nhà của nàng nữa rồi, nhưng người trước mắt này die nd da nle q uo ydo n lại đưa tay về phía nàng cười nói mang nàng về nhà. Nàng thuận thế đứng dậy theo tay của hắn ôm lấy Quân Dập Hàn, đầu tựa vào bờ vai hắn khẽ nói: “Vương gia, cuối cùng chàng đã tới.”

Đôi mắt sắc của Quân Dập Hàn khẽ động, vòng tay qua vòng eo mảnh mai của nàng nhẹ nhàng vỗ về trên lưng nàng, “Vi phu đã đến muộn, khiến phu nhân chịu uất ức.”

“Vương gia tới là tốt rồi.” Nàng cười nhẹ, giọng nói dịu dàng như ánh mặt trời.

Gió thổi qua, hoa từ đài ào ào rơi xuống, như mưa phùn màu tím nhạt đầy đặc bao phủ hai người cách xa trần thế hỗn loạn, lắng lắng soạn bản nhạc năm tháng bình an.

Giờ khắc này thật hay giả có lẽ đã không quan trọng nữa.

“Tiểu thư, đây là món Minh Nhi cố ý làm cho tiểu thư, tiểu thư mau nếm thử.” Minh Nhi cúi đầu nhìn nước mắt lăn lăn trong hốc mắt bày xong thức ăn lên bàn.

“Ai bắt nạt em?” Ôn Noãn nhìn đáng vẻ muốn khóc lại không dám của Minh Nhi chịu hết nổi mở miệng, chẳng lẽ mấy ngày nàng không có ở đây, nha đầu này bị người khác trong phủ bắt nạt?

“Không có ai bắt nạt.” Tiểu nha đầu lau nước mắt thút thít nhìn về phía nàng, “Minh Nhi chính là nghĩ đến tiểu thư bị người xấu bắt đi nhất định chịu không ít khổ, bằng không sao ngăn ngừa mấy ngày đã gây đi rất nhiều, sớm biết như thế, Minh Nhi nên đi theo bảo vệ tiểu thư.”

“Nha đầu ngốc.” Ôn Noãn bật cười không dứt, trong lòng lại ấm áp từng tầng, thế giới xa lạ này luôn có người thật lòng đợi nàng.

Nàng dịu dàng lau nước mắt nơi khóe mắt cho Minh Nhi, cười dịu dàng an ủi, “Tiểu thư không bị người xấu bắt đi, mà được người tốt cứu nuôi ăn ngon mặc đẹp, em nhìn tiểu thư ta xem có phải sắc mặt hồng nhuận phon phớt có sáng bóng không.” Nàng nói xong nghiêng mặt qua tiểu nha đầu, muốn đòi sự chú ý của nàng ấy.

“Đúng là sắc mặt hồng nhuận phon phớt có sáng bóng.” Chẳng biết Quân Dập Hàn đến từ lúc nào, trầm mặt, giọng nói kỳ quái nhìn nàng.

... Ôn Noãn lộ vẻ tức giận co cổ lại, nhìn sắc mặt hắn cực kỳ khó coi, nhanh chóng đi lên đỡ hắn từ trong tay Bạch Ung đi3nd@n3qu.yd0n đang từ cười đến nhìn hơi há hê, nói sang chuyện khác, “Vương gia, công việc của ngài đã làm xong? Muốn vi thê ra ngoài đi dạo với chàng thả lỏng một chút không?”

Quân Dập Hàn cũng không đáp lời, ánh mắt rét lạnh nhìn thẳng vào mặt của nàng, Ôn Noãn bị hắn nhìn chăm chăm về mặt phát rét, trong lòng lại thâm than mình xui xẻo, từ hồ Lục Thủy trở lại đã hai ba ngày, nàng trừ một ngày ba bữa đứng giờ đi về phía hắn “Lấy lòng” ra thì ở trong sân ăn ngủ ngủ ăn nuôi thân thể, mà hắn cũng ngày ngày dùng cơm xong thì nhốt mình trong thư phòng làm việc công, nàng xem chừng hắn nhất định đang thu thập lão yêu bà, dù sao coi như bây giờ hắn đã giao binh quyền ra, nhưng nàng tin tưởng hắn Hàn Vương này không chỉ vẹn vẹn có danh hiệu, mặc dù nàng do Thái hậu tứ hôn cho hắn, nhưng nàng đã là Vương phi của hắn, hắn sao có thể bỏ qua cho người đã khiêu khích quyền uy của hắn, coi như là Thái hậu hắn cũng không cho phép.

Nhưng hai ba ngày nay không phải hắn đều ở thư phòng sao, thế nào hôm nay lại đột nhiên âm thầm xuất hiện trước cửa phòng nàng, còn liều mạng nghe được lời không nên nghe.

Trước đó khi ở chùa Hộ Quốc nói chuyện với Quân Dập Hàn thì nàng xác định được nam nhân này cực kỳ hẹp hòi, công phu cái vãi và đồ vấy rất lợi hại, mặc dù mình chỉ là Vương phi trên danh nghĩa của hắn nhưng vẫn không cho phép người khác dò xét dù chỉ nửa phần, hôm nay mình nói ra lời nói lộ ra vui mừng như thế, không biết hắn lại muốn giầy vò một phen ra sao.

Quả nhiên, Quân Dập Hàn nhìn chăm chăm vào mặt nàng cũng sắp kết thành một tầng sương thì lại mập mờ nói: “Có cần vi phu mời người tốt trong miệng nàng đến mở tiệc cảm tạ không?” Rồi lại buồn rười rượi nói tiếp, “Hay là phu nhân đã lên cảm tạ?”

Ngày đó mới từ hồ Lục Thủy về Vương phủ, đã nhận được tin tức không biết tung tích của Âu Dương Minh Nguyệt, lấy “Nhớ nhưng” của hắn dành cho Vương phi, vô cùng có khả năng vô liêm sỉ vụng trộm tới đây.

Hắn càng nghĩ càng thấy có thể, càng nghĩ sắc mặt càng trầm xuống.

Ôn Noãn nhìn sắc mặt liên tục hạ nhiệt của hắn, nhanh chóng cho thái độ nói: “Vương gia tuyệt đối đừng hiểu lầm, kể từ sau khi hắn vì vi thê mang đi biệt viện thì vi thê không gặp lại hắn, lòng vi thê đối với Vương gia trời đất có thể thấy nhật nguyệt có thể chứng giám, sao có thể lén lút gặp những nam nhân khác.” Nàng vừa nói đồng thời cẩn thận nhìn phản ứng của Quân Dập Hàn, thấy sắc mặt của hắn hơi hòa hoãn lại vội vàng nịnh hót nói tiếp, “Mấy ngày gần đây vi thê rảnh rỗi suy nghĩ mấy món ăn mới, không bằng để cho vi thê tự mình làm cho Vương gia nếm thử một chút được không?”

Sắc mặt Quân Dập Hàn vừa mới hòa hoãn lại căng thẳng, Ôn Noãn nói xong trong lòng cũng giật mình, rất rõ ràng, hai người đều nghĩ đến lần trước nàng tự tay làm “Bữa tiệc lớn” cho hắn, ký ức kia thật ra không phải là cái gì tốt đẹp với người khác mà nói.

“Tuy phu nhân được thức ăn của người tốt nuôi đến sắc mặt hồng nhuận phon phớt có sáng bóng, nhưng thân thể lại càng lộ vẻ hơi gầy yếu, vẫn nên nghĩ

ngoi nhiều đờng vất vả, để nữ đầu bếp trong phủ làm chút tổ yến nhân sâm bồi bổ nở nang thêm tránh làm cán tay bồn Vương.” Khi hắn nói đến hai chữ “Người tốt” thì khóe môi hàm chứa nụ cười mỉa mai, về mặt trần đầy chẻ trách nhìn qua thân thể gầy nhỏ của nàng.

Nhìn, nhìn, nhìn, vì gia sản của hắn, tuy nàng không thể nhìn nữa nhưng vẫn phải ép mình nhìn.

“Vương gia nói rất đúng.” Ôn Noãn cười đến cực kỳ gượng ép, ngoài miệng phụ họa nhưng trong lòng lại yên lặng van xin: Ông trời ơi, van ngài mau thu nam nhân này đi!

Quân Dật Hàn thấy nàng mặc dù cười đến gượng ép nhưng thái độ coi như dịu ngoan, sắc mặt cuối cùng thông thả lại, “Vi phu có chuyện cần lên đường hơn tháng, khoảng thời gian này nàng chú ý tự chăm sóc mình cho tốt, nếu như có người tuyên nàng đi chỗ nàng không muốn.” Mắt hắn lạnh lùng, “Nàng không cần phải đi, xảy ra bất kỳ chuyện gì, vi phu chịu trách nhiệm thay nàng.”

Hắn lại lấy một chiếc tiêu ngắn màu xanh biếc dài chừng ngón tay cái ra đeo lên cổ cho nàng, dặn dò: “Nếu nàng có nguy hiểm thì thổi tiêu bằng ngọc bích này lên, đến lúc đó sẽ tự có người đến cứu nàng.”

Ôn Noãn kinh ngạc nhìn hắn, lúc này mới phát hiện hắn áo mũ chỉnh tề, đai ngọc thắt chặt, không nhân hạ tùy ý như ngày thường, hắn đặc biệt tới báo cho nàng hắn phải xuất hành lại còn vì nàng thiếu hắn ở bên cạnh che chở trong hơn tháng ngắn ngủi mà sắp xếp tỉ mỉ chu đáo.

Trong lòng Ôn Noãn hơi phức tạp, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve tiêu bằng ngọc bích ấm áp, giọng nói không tự chủ mềm mại: “Vương gia yên tâm, vi thê sẽ chiếu cố tốt cho mình.”

“Ừ.” Quân Dật Hàn gật đầu rồi gọi Bạch Ứng đi rồi đi.

Ôn Noãn nhìn bóng lưng rời đi của hắn, tuy được Bạch Ứng đỡ lấy nhưng vẫn không mất đi đáng về thanh tao cao nhã của hắn, “Không biết Vương gia đi chỗ nào, đại khái bao lâu mới về?” Trước khi nàng kịp suy nghĩ đã bật thốt ra lời, hỏi ra rồi mới cảm giác hình như không ổn, giống như... Hơi vô cùng mập mờ, nhưng lời đã nói ra rồi sao có thể thu về, nàng chỉ có thể tỏ vẻ lạnh nhạt.

Bước chân vốn chậm rãi của Quân Dật Hàn diennldkan/leecequhydonnnn khẽ ngừng, nghiêng đầu ngoái lại nhìn nói, “Hoàng thượng phái vi phu đi vùng Giang Hoài xử lý chút sự việc, nếu sự việc thuận lợi, đại khái cuối tháng đầu tháng sau có thể quay về.”

“Thân thể Vương gia suy yếu như vậy, Hoàng thượng còn cho chàng mang bệnh xử lý sự việc?” Ôn Noãn nhăn mày, trong giọng nói lại lộ vẻ không thoải mái, “Chẳng lẽ trong triều không có ai có thể dùng sao?”

“Phu nhân không cần tức giận, cũng không phải sự việc hao tổn tâm thần gì cả.” Hình như trong mắt Quân Dật Hàn có tia sáng lóe lên, khóe môi cuối cùng lộ ra sung sướng vui vẻ.

Giận? Trong lòng Ôn Noãn chấn động, đúng vậy, Hoàng thượng để cho hắn mang bệnh làm việc sẽ tăng tốc độ hắn đi điện Diêm Vương đưa tin, nói không tốt sẽ chết dọc đường, đây là chuyện cực kỳ tốt với nàng, nàng tức giận gì mà tức giận? Chắc chắn là do Quân Dật Hàn đưa tiêu bằng ngọc bích cho nàng gây họa làm cảm xúc nàng thất thường, thứ này chẳng lẽ lại có yêu lực có thể làm nhiễu loạn tâm thần? Nàng nhét tiêu bằng ngọc bích hai ba lần vào trong áo ổn định tâm thần, cười cười nói, “Vương gia tuyệt đối phải chiếu cố kỹ lưỡng thân thể, vi thê chờ chàng trở về.”

“Phu nhân yên tâm, có phu nhân ở trong phủ chờ vi phu, vi phu sẽ tự chăm sóc tốt thân thể sớm ngày trở về làm bạn với phu nhân.” Khóe môi Quân Dật Hàn nở nụ cười gật đầu đáp, rồi dưới nâng đỡ của Bạch Ứng rời đi.

“Tiểu thư, đã không thấy bóng dáng của Vương gia rồi.” Minh Nhi che miệng cười nhắc nhở Ôn Noãn hơi thất thần.

Ôn Noãn thu hồi tinh thần lơ đãng bay bổng, nhìn Minh Nhi hài hước xoa cằm, về mặt nghiêm túc, như có điều suy nghĩ hỏi: “Em nói Vương gia có thể trực tiếp quy thiên ở nửa đường không?”

Nụ cười bên môi Minh Nhi cứng đờ, chỉ thấy trong nháy mắt nào bốc khói!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 50: Một tên cũng không để lại

Thời gian không có Quân Dật Hàn dường như không có gì không bình thường với Ôn Noãn, phảng phất nhớ lại năm tháng ở phủ Tướng quân, chỉ thỉnh thoảng một người dùng cơm giờ cảm thấy vô cùng thanh tĩnh, trừ đó ra cuộc sống vẫn tuyệt vời như lúc ban đầu, đương nhiên, nhân hạ không có việc gì thì nàng vẫn suy nghĩ một chút rốt cuộc thì Quân Dật Hàn có nửa đường quy thiên như nàng mong muốn hay không.

Ngày hôm đó mặt trời vừa mọc, nàng ăn xong điểm tâm chuẩn bị nghỉ ngơi một lát thì thấy một bóng người liều leo tường mà vào, sau khi thoải mái gỡ vạt áo bào nhét bên hông vỗ vỗ thì tùy ý nghiêng ngang đi về phía nàng, nét mặt hơi kiêu căng tự mãn.

Sở Hoan, mấy ngày tốt đẹp này không thấy hấn, Quân Dật Hân vừa mới đi khỏi không tới hai ngày hấn đã leo tường đến Vương phủ, chẳng lẽ thừa dịp Quân Dật Hân không ở đây đến tìm năng gây phiền toái? Ôn Noãn tự suy đoán trong lòng.

“Tam ca của ta mang bệnh còn phải ra ngoài làm việc, người lại ngày ngày ở Vương phủ ăn ngon mặc đẹp ngủ ngon, người không biết xấu hổ sao?” Quà nhiên, Sở Hoan vừa đi vào đã cau mày, tức giận nhìn năng, bất bình mở miệng gắt gỏng hỏi.

“Nam nhân nuôi nữ nhân không phải là chuyện bình thường sao? Nam nhân có năng lực mới có thể cho nữ nhân của mình cuộc sống vô ưu vô lo, nam nhân không có năng lực mới khiến nữ nhân của mình bôn ba lao碌, ta càng sống thanh nhàn thư thích không phải càng chứng minh tam ca của người có năng lực sao?” Năng nói đến chỗ này, mặt hơi khiêu khích, “Chẳng lẽ trong lòng người vẫn cho rằng tam ca người không hề có năng lực để nữ nhân của mình sống thoải mái thư thích?”

“Nói bậy, tam ca của ta là thiên hạ vô địch anh dũng vô song, sao có thể không nuôi nổi nữ nhân của mình, coi như để huynh ấy nuôi nữ nhân cả nước cũng không có vấn đề gì.” Sở Hoan trừng mắt trả treo.

Ôn Noãn cố nén cười tán đồng khẽ gật đầu, “Đó là đương nhiên, tam ca của người đã có năng lực như thế, ta đương nhiên phải ở trong phủ ăn ngon mặc đẹp ngủ ngon để xác minh năng lực của hấn, đây chính là chuyện làm hấn rạng rỡ, nếu như thế, tại sao ta phải cảm thấy xấu hổ?”

“Người!” Sở Hoan tức giận chỉ tay về phía năng, bị năng làm nghẹn họng không nói ra lời.

“Huống chi.” Năng đẩy ngón tay Sở Hoan ra, đứng lên hơi cúi người trừng mắt lớn mắt nhỏ với hấn, “Nếu người thật sự thấy bất bình cho tam ca của người thì nên đi tìm Hoàng thượng phân xử, hỏi hấn vì sao để tam ca của người mang b ệnh đi xử lý công vụ mới đúng?” Nói xong năng đưa tay vuốt đầu hấn, dùng giọng bẽ trên nhắc nhở, “Tiểu hài tử làm việc phải túm lấy điểm chính chủ yếu mâu thuẫn của vấn đề, như vậy mới có thể không đi đường vòng.”

Sở Hoan hung dữ túm lấy tay trên đầu như bắt huyệt, nhẹ nhàng trợn mắt nói, “Đừng đụng vào đầu gia, đừng nữa cẩn thận gia chém người.” Hấn vừa dứt lời, thấy Ôn Noãn cười như không cười nhìn hấn, hấn biết lời này cũng quá lớn, nhanh chóng chuyển đề tài nói, “Việc này không trách được nhị ca, là tam ca chủ động yêu cầu chia sẻ sự vụ đi Giang Hoài thay nhị ca.”

“Chủ động?” Ôn Noãn hơi nghi hoặc.

“Đúng vậy, tam ca ngay cả mang bệnh vẫn lo lắng sự vụ trong triều, không giống người.” Trong đầu Sở Hoan đột nhiên nhảy lên luận điệu hoang đường vừa rồi của Ôn Noãn, nhanh chóng ngậm miệng không nói nữa.

“Giống ta cái gì?” Ôn Noãn cười như không cười, trong lòng lại đang suy tính tại sao Quân Dật Hân ốm yếu như thế còn chủ động yêu cầu đi Giang Hoài, là thật sự mang bệnh còn không bỏ xuống được sự vụ trong triều, hay có liên quan đến quyền lợi? Có liên quan gì đến Thái hậu? Hay có liên quan đến Hoàng thượng?

“Này, người đang nghĩ gì?” Sở Hoan sắp bị năng vò tóc rối bù, nhìn năng thất thần, chịu hết nổi xụ mặt hỏi.

“Nhớ tam ca của người.” Ôn Noãn không cần nghĩ ngợi trả lời.

“Hừ, biết ngay nữ nhân như người không hề không mến mộ tam ca ta.” Sở Hoan hừ hừ liếc nhìn Ôn Noãn, nhưng nghe năng nói nhớ tam ca của hấn, trong nháy mắt thái độ hòa hoãn không ít.

Ôn Noãn không muốn so đo nhiều với hấn, trong lòng ngẫm nghĩ, lại nghĩ Quân Dật Hân đi Giang Hoài rốt cuộc nguyên nhân là gì, có mục đích gì có liên quan gì tới năng đâu? Năng chỉ mong chờ hấn chết để năng ôm tài sản của hấn là được rồi.

Nghĩ thông suốt rồi, xương cốt năng mệt mỏi, vừa định nằm xuống ngủ, để Sở Hoan chán ngán này đừng ảnh hưởng đến năng nghỉ ngơi, lại nghe hấn hăng giọng hơi không được tự nhiên nói: “Này, đói chưa, Liễn gia mới mở tửu lâu lớn nhất toàn Kinh thành ở thành Bắc, gia mời người ăn cơm.”

“Hả?” Ôn Noãn che miệng ngáp được một nửa dừng lại, hơi không chắc chắn nhìn hấn nói, “Người vừa nói gì?”

“Gia nói mời người ăn cơm, còn không nhanh chóng đi thay đổi quần áo xinh đẹp để tránh làm mất mặt mũi tam ca của ta.” Cổ Sở Hoan hơi đỏ, la ầm lên.

“Ăn cơm?” Ôn Noãn hơi hoài nghi sờ sờ trán hấn, chần chừ nói, “Hài tử, có phải người tức giận đến cháy hóng đầu óc không? Cũng không phải rất nóng.” Năng phát hiện mình hơi không theo kịp tiết tấu của hài tử này, sao hấn có thể từ tức giận nặng nề trợn trừng mắt với năng trực tiếp chuyển sang mời năng ăn cơm?

“Người mới cháy hóng đầu óc.” Đổ ửng trên cổ Sở Hoan tràn ra lên trên khuôn mặt nõn nà, trong thoáng chốc đỏ rực như trái đào mặt chín mọng mê người, mà đôi môi đầy đặn lại phun ra lời hoàn toàn lưu manh vô lại, “Gia cho người thời gian mười phút chuẩn bị, nếu vượt quá thời gian đó thì gia sai người thả mười con chó dữ ra ngoài tường sủa loạn, xem người còn ngủ như thế nào.”

Uy hiếp này... Rất khác biệt nhưng rất có ích!

Ôn Noãn nhìn dáng vẻ xinh đẹp của hấn sắp vì thẹn mà hóa thành giận, cố nén cười, như hấn mong muốn xoay người vào phòng, hất ra hấn mời năng ăn cơm, năng vẫn có thể nhìn ra một hai từ dieenndkan/leeequhydonnn trên vẻ mặt nơi né tránh, không được tự nhiên kia, nghĩ đến đúng là lần trước hại năng “Mất tích”, cảm thấy áy náy muốn nói lời xin lỗi, nhưng từ nhỏ lại được mọi người cưng chiều nâng lên cao vời vọi, không biết giây bày xin lỗi như

thế nào, lại không cúi mặt mở miệng không ra, lúc này mới dùng phương thức che giấu cao ngạo nhưng không được tự nhiên đến xin lỗi nàng, nhưng đáng về không được tự nhiên của hải tử này ngược lại thật đáng yêu, khiến cho nàng nhìn không nhịn được muốn trêu chọc hắn.

Chỉ trong thời gian Sở Hoan đầu môi cúi đầu đá hai cục đá, đã thấy Ôn Noãn đi từ trong phòng ra, mà vẫn mặc bộ quần áo vừa rồi, chân mày hắn nhíu lại đang chuẩn bị nổi giận, nhưng lại thấy trên mặt nàng che một tầng lụa trắng, hơi khó hiểu hỏi: “Người che mặt làm cái gì?” Lại bỗng nhận ra nói tiếp, “Người cuối cùng biết dung mạo mình không được tốt, biết cách che đây?”

...

Ôn Noãn cảm thấy thật sự không có cách nào khai thông với người Quân gia, nàng làm thế này chỉ để phòng chuyện chưa xảy ra mà thôi, dù sao nơi này là Kinh thành, là địa bàn của Quân Hạo Thiên, nơi công chúng trường hợp lắm thấy nhiều ma vẫn cẩn thận làm đầu, trước đây nàng không biết Doãn Thiên chính là Quân Hạo Thiên thì thôi đi, bây giờ nếu biết rồi sao có thể không có chút ý thức nguy cơ, nhưng những thứ này... Không cần phải giải thích cho tiểu quỷ này.

“Vương gia, bên Miêu Cương truyền tin tức đến.” Bạch Ứng gỡ tờ giấy nhỏ trên chân bồ câu đưa cho Quân Dật Hàn.

Quân Dật Hàn mở ra liếc nhìn, trong mắt sắc thoáng hiện lên màn sương lạnh, đầu ngón tay khẽ vân vê hóa thành bụi bặm, tiếng hắn như phá băng mà ra, “Phái toàn bộ người lung bắt tuyệt ly thất cổ đốt thi thể, một tên cũng không để lại.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 51: Thu người làm tiểu thiếp

Trong Tây Sương phòng, trên khuôn mặt xinh đẹp của Mộ Dung Tịnh bao phủ vẻ lo lắng, bà tỉ mỉ bố trí kẻ sách không chèn vào đầu được lại bởi vì một người không giải thích được hủy mất, trong chốc lát bảo bà cam tâm như thế nào.

“Bẩm Thái hậu, sau khi Âu Dương Minh Nguyệt mất tích dưới sự giám thị của hộ vệ Hàn Vương phủ thì chẳng biết đi đâu, mà thuộc hạ Minh Nguyệt các cũng đã sớm chạy đi vườn không nhà trống, chỉ, chỉ...” Giọng ám vệ vốn trôi chảy chặt chẽ thoáng chốc trở nên ấp a ấp úng.

“Nói!” Mộ Dung Tịnh quát chói tai.

“Lúc người của Minh Nguyệt các rời đi dọn dẹp rất sạch sẽ, thuộc hạ không tìm ra được bất kỳ đầu mối nào, nhưng bọn hắn để lại cái này.” Ám vệ miễn cưỡng lấy ra một phong thư từ trong ngực trình lên, trên trán đã dâng lên mồ hôi lấm tấm.

Năm chữ to đỏ như máu trên phong thư, nét bút điên cuồng buông thả hiển thị rõ khí phách ngông cuồng của người viết thư: Thư gửi lão tiện nhân!

Lúc Ôn Noãn viết thư này không biết cuối cùng sẽ rơi vào tay Mộ Dung Tịnh hay Vương công công, vì vậy suy nghĩ hai người có thể dùng xưng hô thông dụng: Lão tiện nhân!

Lão tiện nhân Mộ Dung Tịnh nhìn năm chữ đỏ như máu kia trên bức thư, tay siết chặt đến run rẩy, cuối cùng để dñienddñ liequdoon kích động muốn xé nát nó tan thành mây khói xuống, ngón tay đưa vào trong phong thư lấy bức thư mở ra: Vương phi do ta cứu, Vương phi là người ta thích; nếu muốn động vào Vương phi, phải vượt qua ta!

Cùng kiểu chữ điên cuồng buông thả trên mặt giấy đập vào mặt tuyên bố trong mắt nó không có người.

Lòng ngực Mộ Dung Tịnh đập phồng kịch liệt, vẻ mặt lo lắng che kín từng tầng mây đen hung hăng xé nát bức thư, bà đắm chìm trong khoái cảm của tiếng xé rách giấy giống như bà đang tự tay xé rách người viết phong thư này, thật sự chưa bao giờ chú ý tới khói mù bồng bềnh trôi nổi khi xé rách giấy viết thư bị bà thờ hờn hút tất cả và trong cơ thể.

Sau khi xé rách giấy viết thư thành mảnh vụn gần như không cách nào xé rách nữa để phát tiết thông suốt, lúc này mới thoáng bình ổn lại hơi thở, tỉnh táo lại từ trong tức giận, hai mắt lạnh lẽo quét về phía ám vệ toàn thân đang căng thẳng trên mặt đất, dáng đi của bà cực kỳ tao nhã, đi lên phía trước hơi cúi người, khi ám vệ nín thở còn chưa rõ bà định làm gì thì bà đã rút kiếm của hắn, trong nháy mắt đâm vào ngực hắn.

“Người đâu, xử lý sạch sẽ chỗ này.” Bà nhìn ám vệ hai mắt trừng trừng chết không nhắm mắt, lướt qua hắn rồi đi, ai nhìn thấy Mộ Dung Tịnh bà chặt vật, ai cũng phải chết, ngay cả nữ nhân kia cũng vậy, huống chi là một ám vệ nho nhỏ, nghĩ đến đây, trong mắt bà chứa đầy khí lạnh, Âu Dương Minh Nguyệt, bà nhất định sẽ khiến cho hắn sống không bằng chết!

“Thế nào, từ lâu này đủ khí phách chứ?” Sở Hoan nhảy xuống xe ngựa trước, nét mặt hơi đắc ý quay đầu lại nhìn nàng, lòng tràn đầy thấp thòm chờ mong đợi phản ứng của nàng.

Túy Tiên lâu, tên này rất tao nhã.

Ôn Noãn đạp lên ghế xuống xe, ngược mắt lập tức nhìn thấy tám biển thật lớn, ba chữ “Túy Tiên lâu” phía trên mặt bút pháp như nước chảy mây trôi, trong đại khí lộ ra lười biếng thích ý, xác nhận xuất phát từ trong tay Vương lão tiền sinh năng yêu thích nhất.

Nàng nhìn chữ này cười gật đầu một cái, “Rất tốt.”

“Đúng vậy.” Sở Hoan lên mặt, cảm ngược lên, giống như mình được khen ngợi, có thứ tốt vội vã muốn chia sẻ với người, muốn tìm được tán thành, kinh nghiệm thời niên thiếu ai chưa từng có, Ôn Noãn nhìn đáng vẻ kiêu ngạo lại vui vẻ kia, trong mắt không khỏi nổi lên vẻ cưng chiều, quả thật trẻ con không có điều lo lắng nhất.

“Này này này, ánh mắt đó của ngươi là gì vậy?” Sở Hoan ngược cảm lên, thu lại nét mặt, vừa thu lại thì nghiêm mặt nói, “Ngươi cũng đừng bởi vì gia mời ngươi ăn bữa tiệc lớn mà hồng hạnh xuất tường yêu gia, gia nói cho ngươi biết, nếu ngươi như vậy, gia sẽ... Này, gia vẫn chưa răn dạy xong, sao ngươi đã đi...”

Ôn Noãn mặc kệ hấn đi thẳng về phía Túy Tiên lâu, tiếp xúc với người Quân gia, nàng thật sự càng lúc càng cảm thấy người Quân gia đều đầu óc có bệnh khó có thể khai thông.

Sở Hoan mấy bước đuổi theo nàng, hung ác trợn mắt nhìn nàng, rồi nghênh ngang đi phái trước nàng, vừa vào cửa tiện tay ném thoi bạc cho gã sai vặt tiến lên đón, rất tỏ vẻ đại gia nói: “Cho gia phòng bao tốt nhất, rượu thượng hạng món ăn ngon nhất.”

“Gia, xin lỗi, phòng bao tốt nhất vừa bị vị công tử đặt, ngài xem để tiểu nhân an bài một phòng khác cho ngài được không?”

“Hả?” Chân mày Sở Hoan nhíu lại, cực kỳ khó chịu nói: “Người nào đặt, gia đặt giá gấp mười lần kêu bọn họ nhường lại, hôm nay gia có khách quý, nhất định không phải phòng bao tốt nhất không thể.”

Trò hề, hấn mang theo con khi gầy này tới dùng cơm, đương nhiên phải tốt nhất, như vậy mới không sứt mẻ mặt mũi tiểu bá vương Kinh thành của hấn.

“Cái này... Gia chờ, tiểu nhân hỏi thay ngài.”

Khi Sở Hoan nói chuyện cùng gã sai vặt thì Ôn Noãn ngược mắt tùy ý quan sát trang hoàng bên trong tửu lâu này, nhìn chỉ cảm thấy cao cấp đại khí, nhìn kỹ mới phát hiện bày biện nhỏ như cầu thang trở hoa không có chỗ nào không phải là vật tốt nhất, ngay cả quần áo của gã sai vặt hầu bàn cũng đều là vải vóc thượng hạng may thành, ở trung tâm Kinh thành mở một tửu lâu như vậy, bên trong còn bố trí chỉnh thể cao cấp như vậy, Ôn Noãn xem chừng chủ tửu lâu này có của cải chắc cực kỳ hùng hậu.

Nàng thấy Sở Hoan vẫn nhíu chặt chân mày chờ gã sai vặt đáp lời thì dứt khoát ngồi xuống bàn trống bên cạnh, tay chống cằm tính toán thừa dịp nhàn rỗi này nhắm mắt dưỡng thần một chút, mắt vừa nhắm lại, nàng chỉ cảm thấy quanh thân giống như bao phủ trong một ngọn lửa thiêu đốt khó chịu.

Chân mày nàng khẽ nhíu ngược mắt nhìn bốn phía lại không phát hiện bất cứ khác thường nào, chẳng lẽ nàng quá nhạy cảm rồi?

Nàng vừa định nhắm mắt lại lần nữa thì đột nhiên nghĩ đến cái gì, ngẩng đầu lên nhìn, lại thấy dường như trên lầu ba có một vật áo màu đỏ tươi phát qua trong chớp mắt rồi lại giống như không thấy gì.

Ảo giác? Ảo giác?

“Không được?” Giọng đề cao của Sở Hoan kéo tầm mắt Ôn Noãn vẫn nhìn lên lầu ba về, chỉ thấy hấn vuốt hai tay áo nói, “Gia muốn đến xem một chút xem rốt cuộc là người nào...”

“Ồ, ta tưởng ai tài đại khí thô trong mắt không có người, thì ra là tứ Điện hạ tự xưng là tiểu bá vương Kinh thành, nào, các ngươi mau ra mắt tứ Điện hạ.” Trên lầu hai, một công tử mặc áo tím đang tựa vào lan can cầm chiếc quạt xếp chỉ vào Sở Hoan đang đứng dưới lầu vuốt tay áo chuẩn bị đánh người, trong giọng nói tỏ vẻ khinh miệt nói với người bên trong, người bên trong tỏ vẻ hơi khó xử ngượng ngừng bước ra hành một lễ với Sở Hoan, ngay sau đó nhanh chóng lui sang bên để tránh lửa chiến ảnh hưởng đến mình.

“Là ngươi?” Chân mày Sở Hoan nhíu chặt lại, “Sao ở đâu cũng có thể gặp người tên sao chổi * này, thật xúi quẩy.”

(*) Nguyên gốc 丧门星: Tang Môn tinh, sao thứ ba trong mười hai sao thuộc vòng sao Thái Tuế theo thứ tự: Thái Tuế, Thiếu Dương, Tang Môn, Thiếu Âm, Quan Phù, Tử Phù, Tuế Phá, Long Đức, Bạch Hổ, Phúc Đức, Điều Khách, Trục Phù. Sao Tang Môn thru mệnh, dù đắc địa, cũng bị mở cõi sớm, có khi từ mới lọt lòng mẹ. Riêng phái nữ thì gia đạo, hôn nhân thường trắc trở, phải muộn chồng, phải cưới chạy tang, nếu không thì góa bụa hoặc đau khổ ưu phiền vì chồng con.

“Có thể gặp mặt Điện hạ là phúc khí của tại hạ.” Công tử kia ngoài mặt thì cười nhưng trong không cười, “Phạch” một tiếng tự cho là phong lưu mở quạt ra nhẹ nhàng phe phẩy chậm rãi mà xuống, về mặt hơi khinh khinh nhìn về phía Ôn Noãn nói, “Chắc chắc, cuối cùng Điện hạ cũng biết yêu, biết hẹn hò cô nương rồi, đây vốn định ăn cơm xong sẽ đi dạo đâu đó hay đón nhận luôn, hả?”

Lời hấn còn chưa dứt, dơ bản trong mắt và nụ cười phóng đảng bên môi lại lộ ra hoàn toàn, mặc dù Sở Hoan tuổi nhỏ nhưng dù sao từ nhỏ lớn lên trong cung, sao không hiểu ý trong lời của hấn, lập tức giận tím mặt xông lên đánh một quyền, giận dữ hét, “Ngươi nói lời bất kính với gia thì cũng thôi đi, nhưng ngươi lại dám bất kính với tam tẩu của gia, bất kính với tam tẩu của gia chính là bất kính với tam ca, xem gia hôm nay có đánh chết ngươi không!”

Tam tẩu?

Nữ tử dùng lụa trắng che mặt, nhìn Sở Hoan đánh người lại thần nhiên uống trà là Hàn Vương phi?

Đám công tử đi theo công tử áo tím lúc trước lập tức run run chạy ra, mà công tử áo tím bị đánh gục xuống bàn lại hơi ngạc nhiên nhìn nữ tử vẫn lạnh nhạt uống trà phía trước, nàng ta chính là Hàn Vương phi? Chỉ có điều về ngạc nhiên chỉ trong chớp mắt, ngay sau đó cười khẩy cực kỳ khinh thường nói: “Chẳng qua chỉ là một phụ nhân sắp thành quả phụ, nếu đến lúc đó không chịu nổi tịch tịch, không ngại đi cầu xin bản công tử, có lẽ bản công tử sẽ có lòng từ bi thu người làm tiểu thiếp.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 52: Đơn giản thô bạo

“Tào Tử Long, người con rùa đen khôn kiếp.” Không đợi Ôn Noãn có hành động, Sở Hoan đã tức miệng mắng to, lao thẳng tới bất chấp hình tượng đánh nhau với công tử áo tím.

Ôn Noãn vẫn không hề cử động ngồi uống trà, như tượng gỗ thỉnh thoảng giương mắt nhìn hai người đang chiến đấu, hiển nhiên như người ngoài cuộc.

Thời gian gần đây mặc dù không phải là kỳ cao điểm dùng cơm, nhưng từ lâu mới mở được xưng là lớn nhất toàn bộ Kinh thành hấp dẫn không ít quan lại quyền quý sĩ tộc từ đệ tới dùng cơm, lúc này coi như không còn chỗ ngồi, nhưng nhiều người như vậy lại không ai dám lên khuyên can, hoặc núp trong phòng không đi ra, phải tùy tùng vụng trộm nhìn tình hình chiến đấu, hoặc rõ ràng trốn sau cánh cửa, trong lúc nhất thời trong tửu lâu rộng lớn trở nên hoàn toàn vắng vẻ, mà xuất hiện hiện tượng này, còn phải nhờ tới “Này danh” của hai vị đánh nhau trợ giúp, một tiểu bá vương Kinh thành người người đều biết với Nhị công tử Tào Quốc công – Tào Tử Long – nổi tiếng là đối thủ một mất một còn, thông thường gặp mặt tất nhiên phải đấu một trận, ai dám khuyên can sẽ đánh người đó, mà không ai dám đắc tội hai vị nổi tiếng Kinh thành này, bởi vậy, không thể trêu chọc, thì trốn luôn.

“Chủ công, có cần thuộc hạ đi xử lý?” Trong phòng bao lâu ba, một nam nhân trung niên dáng vẻ chường quày thất bại thần thái cung kính khom lưng với nam tử áo đỏ xin chỉ thị.

“Không cần thiết.” Ngón tay trắng như ngọc của nam tử áo đỏ cầm lấy ngăn chằm nhân hạ gậy vụn hương trong lò, giọng lười biếng, tóc đen phía sau lưng thả lỏng sáng bóng như thác nước dài tới bên hông, trong áo bào đỏ rộng thùng thình mang theo vẻ tươi đẹp chán nản lòng người.

Tuy là một bóng lưng đơn giản, một câu nói đơn giản, lại khiến nam tử trung niên kia không nhịn được hô hấp gấp gấp, cảm giác căng thẳng lui ra ngoài.

Ôn Noãn thấy hai người kia đã đánh sưng mặt sưng mũi, thở không ra hơi vịn lấy bàn mà thở, lúc này mới lười biếng đứng dậy nhìn Sở Hoan nói: “Đánh người đó, phải chính là đơn giản thô bạo, phương pháp đánh nhả nhặn như người vừa rồi sẽ chỉ làm chính mình ăn thua thiệt.” Nàng vừa dứt lời, sau một khắc không biết từ lúc nào trong tay cầm cái ghế đập về sau gáy Tào Tử Long, “Rầm” Tào Tử Long hét lên rồi ngã gục.

“Người, người, người...” Sở Hoan nhìn nàng nhất thời sửng sờ kinh hãi không thốt nên lời, Ôn Noãn vứt bỏ ghế trong tay, nhìn cũng không thèm nhìn đến Tào Tử Long nằm bất động trên mặt đất, giơ tay lên về phía gã sai vặt núp sau tủ quày, “Lần này có thể có phòng bao?”

“Có có.” Gã sai vặt bị sợ đến gật đầu liên tục, chỉ sợ trên gáy mình cũng bị đập một ghế.

Trong phòng bao, cho đến khi rượu và thức ăn dâng đủ kéo ba hồn bảy vía của Sở Hoan bị đánh bay cuối cùng quay lại, cặp mắt hấn vốn đỏ đẫm, chớp chớp hai cái sau đó tràn đầy vui mừng, kích động nhìn Ôn Noãn, tam tấu đúng là chân nhân không lộ tướng, quả thật không phụ lòng hai chữ mạnh mẽ, thế gian này nữ tử như vậy mới xứng với tam ca độc nhất vô nhị.

Sở Hoan ân cần rót rượu, dùng hai tay đưa cho Ôn Noãn, vẻ mặt rất nịnh nọt nói, “Tam tấu, ngài uống rượu.”

Ôn Noãn nhận lấy rượu nhấp cạn, giờ đưa lên định gấp thức ăn, Sở Hoan đã nhanh tay nhanh mắt gấp thức ăn đến trong chén nàng, Ôn Noãn không hề khó chịu với hành động khác thường của Sở Hoan, tiếp nhận rất thần nhiên.

Đưa bé trong thời kỳ phản nghịch, muốn chính là bị chinh phục từ trong tư tưởng.

Sau nửa canh giờ, dưới sự hầu hạ của Sở Hoan, Ôn Noãn com nước no nê, hai người đứng dậy rời đi.

“Cẩn thận.” Ôn Noãn đi tới trước cửa, lúc vừa cúi đầu sửa sang lại ống tay áo, không khỏi đụng phải người đi tới, thân thể ngã ra sau được người ta nhanh hơn một bước đỡ lấy.

Doãn Thiên?

Ôn Noãn nhìn khuôn mặt tuần tú tiêu tụy thon gầy không ít so với lúc gặp ở hồ Nguyệt Nha, chỉ cảm thấy thật sự không ngờ sẽ gặp được hấn ở Kinh thành, trong lòng không khỏi cảm thán may mà mình đã sớm chuẩn bị, nàng ngồi dậy lui về sau hai bước khách khí nói, “Đa tạ.”

Quân Hạo Thiên thu lại khuỷu tay trống trơn, vẻ mặt hơi hoảng sợ nhìn Ôn Noãn, mặt mày quen thuộc đến khắc sâu trong trí nhớ làm cho hấn không

không chế được khề gọi ra tiếng ‘Hà nhi’.

“Nhị ca.” Sở Hoan vui mừng nhìn Quân Hạo Thiên, “Cuối cùng huynh cũng trở lại, huynh cũng nghe tới tẩu lâu này nên cố ý tới sao?”

“Vị cô nương này là?” Quân Hạo Thiên bị giọng nói vui mừng của Sở Hoan kéo suy nghĩ về, nhưng vẫn nhìn Ôn Noãn không dời tầm mắt, tầm mắt mãnh liệt này như muốn xuyên qua lụa trắng trên mặt nàng xem xét kỹ lưỡng mỗi tác da thịt, Ôn Noãn trấn tĩnh cúi đầu xuống đứng ở đó mặc cho hắn nhìn, trong lòng lại hơi căng lên vì hắn vừa mới gọi hai chữ ‘Hà nhi’.

“A, tẩu ấy là tam tẩu.” Sở Hoan không dừng lại lâu ở đề tài này, môi mấp máy rất tiếc nuối, “Đáng tiếc đệ vừa mới dùng cơm với tam tẩu rồi, nếu không có thể vừa dùng lúc dùng cơm với nhị ca.”

Thì ra là Hàn Vương phi mất tích được tìm về, mắt sắc của Quân Hạo Thiên trở nên chán nản trong nháy mắt, hắn vẫn ngỡ người ở hồ Nguyệt Nha gần mười ngày nhưng không thu hoạch được gì, chuyện không triều không thể làm lỡ, lúc này hắn mới vạn bất đắc dĩ trở lại.

Xem ra Hà nhi quyết tâm trốn hắn. Nghĩ đến đây, hắn đột nhiên không có khẩu vị, nói với Sở Hoan và Ôn Noãn, “Hai người chuẩn bị đi về, vừa dùng lúc thuận đường, ta đưa hai người một đoạn đường.”

“Được, nhưng mà đệ đã lâu không gặp nhị ca rồi, đang có rất nhiều lời muốn hàn huyên với nhị ca.” Trước khi Ôn Noãn mở miệng từ chối thì Sở Hoan đã vội vã đồng ý, Sở Hoan ngồi bên cạnh Quân Hạo Thiên, giống như rang đậu lúu rúu nói chuyện không ngừng, Ôn Noãn đơn độc ngồi đối diện bọn họ, nàng trực tiếp làm như không thấy ánh mắt Quân Hạo Thiên thỉnh thoảng quăng tới quan sát xem kỹ, dứt khoát nghiêng người dựa vào thùng xe nhắm mắt giả vờ ngủ say.

“Nhị ca, nhị ca...” Bàn tay Sở Hoan lác lác trước mặt Quân Hạo Thiên, bắt mắt kêu lên.

“Hà?” Quân Hạo Thiên không hiểu nhìn về phía hắn, “Chuyện gì?”

“Huynh có nghe đệ nói sao?” Sở Hoan nghiêng đầu nghiêng cứu tìm tòi kỹ hắn, “Đệ vừa mới nói chuyện với huynh, nhưng huynh vẫn cứ nhìn tam tẩu làm cái gì?”

“Mặt tam tẩu đệ cực kỳ giống một vị cổ nhân của ta, vừa rồi nhất thời nhớ tới không nhận được hơi hoài niệm nên thất thần.” Quân Hạo Thiên bình tĩnh thông dong giải thích, cặp mắt thuận thế lần nữa nhìn về phía Ôn Noãn, chân mày hắn hơi nhíu lên, vì sao hắn càng nhìn càng cảm thấy khuôn mặt này cực kỳ giống Hà nhi?

“Hà? Lại có chuyện này.” Trong nháy mắt Sở Hoan hăng hái truy đuổi, “Đệ biết vị cổ nhân này của nhị ca chứ?”

“Năm đó thiếu chút nữa nàng ấy trở thành Hoàng tẩu của đệ.” Quân Hạo Thiên nói đến đây, giọng nói lại chuyển, “Nói đến đây ta lại nhớ tới từ khi tam ca đệ thành thân đến nay, ta còn chưa từng nhìn thấy dáng vẻ Vương phi của đệ ấy đâu, không nghĩ tới hôm nay ngẫu nhiên gặp được lại che kín lụa trắng, nếu như lần sau gặp mặt sợ rằng sẽ không nhận ra.”

“Cái này còn không phải đơn giản, để tam tẩu gỡ khăn che mặt xuống cho nhị ca nhìn một chút là được.” Sở Hoan nói đồng thời định mở miệng gọi Ôn Noãn lại bị Quân Hạo Thiên giơ tay lên ngăn cản, “Tam tẩu của đệ chắc mệt mỏi, để cho nàng ấy nghỉ ngơi, đệ cần gì vì một câu thuận miệng của ta mà đánh thức nàng ấy.”

“Cũng đúng.” Sở Hoan gật gật đầu, ngay sau đó tròn mắt xoay chuyển nói, “Vây đệ gỡ khăn che mặt của tẩu ấy xuống cho huynh nhìn một chút sau đó đeo lên cho tẩu ấy.” Hắn nói đồng thời nét mặt tràn đầy vui mừng ngồi vào bên cạnh Ôn Noãn, giơ tay lên với tới khăn che mặt của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 53: Khuôn mặt cực kỳ kinh khủng

Quân Hạo Thiên không tự chủ tâm thần căng thẳng nín thở nhìn, thời gian ngón tay chạm đến khăn che mặt chỉ trong nháy mắt, nhưng hắn cảm thấy thời gian khá dài giống như có bàn tay kéo chặt lòng khăn trương của hắn, rốt cuộc, khi khăn che mặt gỡ xuống lộ ra... Khuôn mặt cực kỳ kinh khủng của nàng?!

“Tam tẩu, mặt của tẩu!” Sở Hoan nhảy lên, kêu sợ hãi, chân mày Quân Hạo Thiên khề nhừ.

“Hà? Xảy ra chuyện gì?” Ôn Noãn bị tiếng kêu “Thức tỉnh”, mặt mày mang theo ba phần buồn ngủ, giọng nói lười biếng nhìn về phía hắn.

“Tẩu, mặt của tẩu đã xảy ra chuyện gì?” Sở Hoan chỉ về phía mặt nàng, giọng run run.

“Mặt?” Ôn Noãn giả bộ không hiểu sờ lên khuôn mặt nổi đầy vết sưng tấy lồi lõm, trong mắt nổi lên vẻ ‘Kinh hoàng’, ngay sau đó lại nhanh chóng bình tĩnh lại cười nói, “Ta hơi mất cảm với cua, vừa rồi ăn vui vẻ nhất thời không chú ý ăn mấy đũa thịt cua viên, nhớ tới chắc bị đi ủng rồi, hai ngày nữa sẽ

tốt.”

“Sẽ không bị hủy dung chứ?” Sở Hoan tròn to cặp mắt, chịu đựng cảm giác da đầu tê dại ngổ kỹ mặt nàng lo lắng trùng trùng hỏi, nếu bị hủy dung, đầu heo hiện đây nổi sùng tấy ngày ngày hướng về phía tam ca hấn sao có thể chịu nổi, tam ca đáng thương của hấn, ôi...

“Không biết.” Ôn Noãn lạnh nhạt đeo khăn che mặt lên lại.

Dị ứng với cua? Quân Hạo Thiên nhắm mắt lại dựa vào thùng xe, trong lòng không rõ có tư vị gì, quả thật là hấn nhớ nhưng đến sốt ruột sao, khiến ngay cả Vương phi của tam đệ cũng hoài nghi thành Hà nhi, một người mặt mày có thể giống nhau, nhưng thể chất sao dễ dàng thay đổi được, nàng ta dị ứng với cua, nhưng Hà nhi nàng ấy thích ăn nhất chính là cua, cho tới bây giờ hấn không thấy nàng bị dị ứng.

Sau hy vọng luôn là thất vọng, mấy năm nay hấn đã nếm đủ mùi vị nhần tâm này, nhưng hấn vẫn không quên! Khóe môi Quân Hạo Thiên nhếch lên nụ cười khổ, đột nhiên cảm thấy hấn thật sự hơi mệt mỏi, thật sự không muốn tiếp nhận mùi vị hy vọng và thất vọng trong đau khổ.

Hà Nhi của hấn, rốt cuộc còn muốn hấn đợi bao lâu mới tha thứ cho hấn?

Ôn Noãn nhìn về mặt khổ sở của hấn, cười lạnh, nàng muốn chính là hiệu quả như vậy: Hoàn toàn loại bỏ ý nghĩ hoài nghi nàng của hấn.

Khi hai người va chạm vào nhau ở cửa thì hấn không kiềm chế được gọi nàng “Hà Nhi”, nàng đã đoán trước được có thể xuất hiện tình huống này, bởi vậy, thừa dịp hai người không chú ý bởi một tảng thuốc bột lên mặt, bột thuốc này sẽ làm cho bộ mặt nàng sưng lên, đến đại phu cũng không chẩn ra bệnh, tránh cho hấn thấy rõ dung mạo của nàng, đương nhiên, thấy hấn không nhìn rõ dung mạo của mình, có lẽ có thể lừa đảo được lúc này, nhưng nghi ngờ trong lòng hấn vẫn còn, một người sinh lòng nghi ngờ nhất chính là khi đối mặt với chấp niệm ở sâu trong lòng mình, nếu xóa bỏ trừ, lòng nghi ngờ này sẽ càng lúc càng lớn, đến lúc đó chỉ biết càng không thể cứu vãn, cho nên thừa dịp hấn mới vừa có ý niệm này thì lập tức bóp chết nó ngay khi mới xảy ra.

Mà “Hủy dung” chỉ là bước đầu tiên, việc này mặc dù có thể khiến cho nàng vượt qua nguy cơ trước mắt, nhưng sau này Quân Hạo Thiên nhất định sẽ tìm cơ hội gặp nàng sau khi đã khôi phục dung diemndkdan/leequhydonnn mạo để giải tỏa nghi vấn trong lòng, vì vậy, bước thứ hai chính là nàng nói cho hấn biết, tình huống của nàng như bây giờ là bởi vì ăn cua bị dị ứng mà thành, mà “Hà Nhi” thích ăn nhất chính là cua, và lại chưa bao giờ bị dị ứng, Quân Hạo Thiên rất rõ điểm này, vì vậy bước thứ hai hoàn toàn xóa bỏ ý niệm hoài nghi trong lòng hấn, ít nhất không có tình huống bất ngờ xảy ra, trong thời gian ngắn hấn sẽ không hoài nghi nàng nữa.

Như thế, hai bên sống yên ổn, vừa đúng!

Xe ngựa tiếp tục tiến lên, nhưng không khí vốn hòa hợp bên trong xe đã còn sót lại chút nào, lại còn tỏa ra vài phần trầm mặc làm người ta hít thở không thông. Sở Hoan nhìn Ôn Noãn lại nhắm mắt lại, mỗi mấp máy nhiều lần, cuối cùng gãi gãi đầu ảo não nhắm mắt lại, mặc dù con khi gầy nói cho hấn sẽ không bị hủy dung, nhưng trong lòng hấn vẫn vì tam ca mà lo sợ không thôi, nhiều lần nói ra phái mấy ngư y nhanh chóng tới chẩn bệnh cho nàng ta cũng bị nàng ta uẩn chuyển nói từ chối, thật sự khiến người ta phát cáu.

Cuối cùng xe ngựa dừng trước Vương phủ, hấn chỉ lập đi lập lại dặn dò nàng nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt, sau khi mặt khôi phục tốt thì phái người báo cho hấn, lúc này mới về mặt sầu khổ rồi đi theo xe ngựa, Ôn Noãn nhìn khuôn mặt tràn đầy lo sợ giống như mình bị hủy dung, thật sự hơi dở khóc dở cười, đẩy lòng lại dâng lên ảm áp nhàn nhạt.

Dĩ nhiên, ảm áp này không phải lấy lo lắng chân chính của Sở Hoan làm điều kiện đầu tiên.

Giăng co hơn nửa ngày cuối cùng trở về Vương phủ, sau khi Ôn Noãn lấy một viên thuốc trong bình sứ tinh tế uống vào thì chốc lát sau, với tốc độ mắt thường có thể thấy, nhanh chóng tiêu sùng khôi phục nguyên dạng ban đầu, không nhìn ra chút dấu vết “Dị ứng” nào.

Ánh chiều tà rơi rớt, trăng sáng lên.

“Giang Hoài?” Đầu ngón tay Ôn Noãn chọn lựa viên dạ minh châu, trong mắt mang theo chút suy tư, “Tin tức có chắc chắn?”

“Chắc chắn.” Huyền Nguyệt mang hộp tử đàn đựng dạ minh châu mở ra theo thứ tự trình lên, lại nói, “Nhưng bây giờ điều tra ra đối tượng khả nghi có ba chỗ, theo thứ tự là phủ doãn phủ Hoài An, Bách Thú sơn trang, Nam Cung thế gia, nhưng tạm thời vẫn không thể xác định rốt cuộc là chỗ nào.”

“Ừ.” Ôn Noãn ném dạ minh châu vào trong hộp miễn cưỡng đứng dậy, “Những dạ minh châu phế vật này không vào mắt bốn Các chủ, giao dịch tháng này hủy bỏ, ngoài ra ta phải ra ngoài một chuyến xa nhà, chuyện trong các giao cho người toàn quyền xử lý.”

“Vương gia, vừa nhận được thư phu nhân phái người đưa tới.” Bạch Ứng nở nụ cười ranh mãnh đưa phong thư cho Quân Dập Hấn.

Nàng gửi thư?

Quân Dập Hấn buông mặt báo trong tay xuống nhận lấy thư mở ra, cặp mắt đảo qua nét chữ xinh đẹp rên tờ giấy, khóe môi chậm rãi nhếch lên nụ cười toan tính, nhưng vui vẻ vừa nhếch lên, khóe môi hấn lại mím, con mắt sắc dần dần sâu, gấp lá thư lại nói, “Phu nhân đã trên đường đến Giang Hoài, người phái những người này tiến đến tiếp ứng.”

“Vâng.” Về mặt ranh mãnh của Bạch Ứng thu lại, như có điều suy nghĩ lui xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 54: Trời xa đất rộng, trường ca sông Hồng

Lúc này tiết trời cuối xuân đầu hạ, dọc đường cánh xuân tươi đẹp phong cảnh thoải mái, bởi vì chủ tử vốn chân không bước ra khỏi nhà, hiếm có cơ hội đi ra ngoài, dọc theo đường đi, tinh thần Minh Nhi dâng cao, rất hưng phấn, thỉnh thoảng nhìn thấy cảnh vật gì mới lạ lại lôi kéo Ôn Noãn riu rít nói chuyện không ngừng, sau năm lần bảy lượt Ôn Noãn buồn ngủ bị nàng ấy quấy đến không còn sót lại chút gì, bắt đầu đi nàng đành cùng nàng ấy nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm cảnh.

Nhưng cảnh trí đẹp mắt đến mấy mà nhìn hai ba ngày cũng nhàm chán, vì vậy Ôn Noãn cuối cùng khôi phục thanh tĩnh tiếp tục yên ổn ngủ của nàng.

Tối ngày thứ tư, đoàn người tới trấn Xích Thủy, trước tiên tìm khách điểm ở đây, chờ sáng hôm sau tìm nhà đồ vượt qua sông Hồng, Giang Hoài với Bắc Quận dùng sông Hồng làm ranh giới, vượt qua sông Hồng chẳng khác nào chính thức tiến vào đất Giang Hoài, mà trước đây Ôn Noãn nhận được tin tức Quân Dập Hàn phái người tới đón nàng, tính toán thời gian nếu trên đường không trì hoãn, sáng mai bọn họ vừa vặn đến bờ bên kia, có thể gặp được.

Tuy trấn Xích Thủy là trấn nhỏ, nhưng bởi vì gần bến tàu sông Hồng, khách buôn bán lui tới và hàng hóa vận chuyển nhiều, bởi vậy trấn nhỏ này ngược lại cực kỳ phồn hoa.

Cửa sổ phòng Ôn Noãn hướng ra sông Hồng, nàng mở cửa sổ ra, vừa vặn nhìn thấy sông Hồng mênh mông, cuối cùng một vòng ráng chiều đỏ rực dần nhuộm trọn một sông Hồng thành di,n; da.nze.quy.do/m màu vàng sáng, nước gợn nhộn nhạo giống như từng con cá vàng óng bơi lội nô đùa, vài chiếc thuyền nhẹ nhàng đi qua trên mặt nước, cẩn thận nhìn lại, giống như mấy câu ẩm trên thuyền uống rượu hát vang.

Trời xa đất rộng, trường ca sông Hồng!

Mỗi nàng chậm rãi nâng lên, tất cả sự vật đều phù vân * trong đầu đột nhiên hăng hái lên, lần đầu tiên cảm thấy không nên phụ lòng cảnh vật đẹp như vậy.

(*) phù vân: đám mây thoáng nổi lên rồi tan ngay, thường dùng để ví cái không lâu bền, có được rồi lại mất ngay.

Sông Hồng cuộn cuộn, quét ngang trăm trượng, lúc này sắc trời đã暮, không có nhà đồ ra ngoài, đa số trong đó đều là mấy vị công tử trong lúc rảnh rỗi mượn thuyền bơi ngắm cảnh cách bờ khá gần.

Ôn Noãn dưới nét mặt há hốc của Minh Nhi mướn một chiếc thuyền nhỏ từ từ bơi vào giữa dòng, không biết bơi bao lâu, đến khi những thuyền khác đều mơ hồ nàng mới dừng lại, ngẩng đầu nhìn vị trí trời chiều giống như ngược với nàng, lúc này nàng mới lộ ra nụ cười hài lòng, nụ cười kia không hề hờ hững lười biếng như bình thường, mà là vui vẻ thoải mái chân chính từ đáy lòng.

Nàng để thuyền dừng lại, cầm bầu rượu rót ly rượu, khom gối nghiêng người dựa vào mép thuyền nâng chén về phía trời chiều lớn tiếng nói với sông Hồng cuộn cuộn, “Cạn chén”, dứt lời uống một hơi cạn sạch ly rượu, uống hết ly này đến ly khác, cho đến khi trong bầu rượu không còn dư thừa một giọt rượu, lúc này nàng mới tiện tay vớt bầu rượu và ly rượu, hơi ngật ngạt bắt đầu ngồi khoanh chân, cầm cây đàn đặt lên đầu gối, đầu ngón tay gảy dây đàn, tiếng đàn phiêu tán theo gió, khuôn mặt bởi vì say rượu nên hơi ửng hồng của nàng đón ánh chiều vàng, môi son khẽ mở tận tình sáng khoái hát.

Hồng trần lắm nực cười

Si tình lắm cô liêu

Tự cao tự đại thế mà tốt

Đời này còn dang dở

Tâm lại chẳng có phiền não gì

Thăm nghĩ chắc cũng đời được nửa đời tiêu dao

Khi tỉnh cười với người

Vào mộng thì quên tất

Trách trời sao đến đêm quá sớm

Kiếp sau khó mà tiên liệu

Thôi thì yêu hận cứ một đường xóa bỏ

“Mặc dù ngọc bội này cực kỳ tương tự ngọc bội của Vương gia, nhưng chất lượng của ngọc này hơi âm ảm, ngọc bội diendaaanleequydonn như thế này lại lấy ra giả mạo làm ngọc bội của Vương gia.” Nàng lạnh lùng cười một tiếng, ném trả ngọc bội cho hắn, “Thật sự coi ta là Vương phi không trải việc đời sao?”

Ngay sau đó nàng chấp tay sau lưng cầm mái chèo chậm rãi đứng lên “Cảnh giác” nhìn hắn nói: “Nói, rốt cuộc ngươi do ai phái tới?”

Hắn cầm ngọc bội, trong mắt thoáng vẻ kinh ngạc, ngọc bội kia rõ ràng là thật, sao đến trong mắt nàng lại coi là giả? Xem ra nàng đúng là chưa từng trải việc đời như nàng nói, lần này đón nàng đi Giang Hoài, về sau nên tìm thời gian dạy dỗ nàng cho tốt, phân biệt rõ những thứ này để tránh ngày sau không phân biệt thật giả bị người ta lừa. Chỉ có điều nàng có lòng cảnh giác cao như vậy trái lại khiến cho hắn hài lòng, ít nhất sẽ không tùy tiện bị người lừa gạt.

Hắn thu lại ngọc bội, đối mặt với nàng chất vấn, ung dung mở miệng nói: “Tại hạ đúng là do Vương gia phái tới đón Vương phi, nếu Vương phi không tin, có thể hỏi tại hạ một vấn đề của Vương gia, thử một lần sẽ biết.”

Chân mày Ôn Noãn khẽ nhíu, vẻ mặt hơi hòa hoãn, giống như đón nhận đề nghị của hắn, nàng nhíu mày suy nghĩ một chút, vẻ mặt rất nghiêm túc nói, “Vương gia thích nam nhân hay thích nữ nhân, hay là nam nhân nữ nhân đều thích hoặc nam nhân nữ nhân đều không thích?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 55: Nụ hôn nóng bỏng triền miên

Trên nước gió mát phất phơ, hắn giận quá hóa cười, khóe môi hơi nhếch, “Vương phi cho rằng mình là nữ nhân hay là nam nhân, hay đều là nam nhân nữ nhân hoặc nam nhân nữ nhân đều không đúng?”

“Bỏn Vương phi cho rằng...” Chân mày hơi nhíu của Ôn Noãn thu lại, “Ngươi đang cố ý trốn tránh vấn đề, vốn không biết đáp án nào.” Lời còn chưa dứt, mái chèo trong tay nàng đã cấp tốc như gió quét ngang qua hắn, thế tất nhiên đưa hắn vào trong nước quay về làm con rùa đen, tên biến thái này hại nàng không ít khổ, thù này không báo còn đợi đến bao giờ!

Vừa rồi, cũng chỉ muốn đòi sự chú ý của hắn đi thôi!

Tốc độ Ôn Noãn trở mặt có thể so với tia chớp, một khắc trước vẫn vẻ mặt vui mừng, khắc tiếp theo chớp mắt đã “Quét sạch ngàn quân”, khí thế mái chèo tới rất mạnh, thuyền lại quá hẹp vốn không có chỗ di chuyển, thế nhưng eo ếch của hắn như liễu sắp gãy dễ dàng tránh qua, mà Ôn Noãn lại bởi vì dùng sức quét mái chèo quá mạnh, bị lật người ra khỏi thuyền.

“Cẩn thận.” Hắn vội vàng đưa tay giữ eo nàng lại, nàng quay đầu cười sáng lóa với hắn một tiếng, nhắc chân hung ác đạp mông hắn.

“Tùm tùm” liên tiếp, hai tiếng rơi vào nước vang lên, hắn rơi xuống đồng thời không chút do dự kéo nàng xuống nước.

Ôn Noãn rơi vào trong nước, còn chưa kịp thở người lên đã nhắc chân đạp vào bụng nam nhân túm cả eo nàng nhảy lên, nàng biết vì hắn là bạn của Quân Dật Hàn, sẽ không dễ thương nàng, vì vậy nàng cũng liều lĩnh y vào thân phận này, hôm nay tất yếu báo thù.

Nhưng nàng ra chân nhanh, động tác nghiêng người né tránh giữ chặt mắt cá chân nàng của hắn còn nhanh hơn, tay trái hắn giữ eo nàng, tay phải giữ chặt mắt cá chân nàng, cố định nàng trong ngực bơi đi, Ôn Noãn mấy lần giãy giụa không thể động đậy, trong đầu tối dần, dán sát vào bờ vai hắn há miệng hung hăng cắn tới, cắn vừa chuẩn vừa hung ác, hung ác đến mở to miệng nhưng nước không tràn vào, mà tay có thể tự do hoạt động thì hung hăng đánh vào bụng hắn, nàng thân là đại phu trung y tất nhiên biết trên thân thể con người, chỗ nào yếu ớt nhất, đánh vào chỗ nào có thể khiến cho người ta đau đến tăng gấp bội.

Bụng đột nhiên truyền tới đau nhức khiến cho hắn bực bội, ặc một tiếng miệng sặc nước, ngay sau đó mím chặt môi, tròng mắt hắn nhìn nữ nhân cắn bả vai hắn không buông, sau đó gờ quyền d1end4n3q21yd0n chuẩn bị hung hăng cho nàng một đấm, chân mày ngon núi hơi nhíu lại, trong ngày thường nhìn giống như con mèo dịu dàng ngoan ngoãn, sao vừa vào nước thì xù lông, bây giờ mặc dù đã đầu mùa hè, nhưng nước này vẫn lạnh lẽo thấu xương, còn để cho nàng cắn quấy tiếp, nàng một thân thể nữ nhân đơn bạc không biết võ công sao chịu được? Tay phải hắn buông mắt cá chân nàng ra, một cái vỗ vào mông cảnh cáo nàng đừng quấy rối nữa, nhưng lòng bàn tay vừa chạm đến mông nàng thì cảm giác rất tròn co dãn rất tốt dưới churong, lại để cho tâm thần hắn hơi lay động.

Lưu manh!

Ôn Noãn hoàn toàn bị hắn chọc giận, nam nhân này thế mà lại ăn đậu hũ sảm sờ nàng?

Chân nàng vừa được tự do cong lên hung hăng đạp về phía bụng hắn, mà hắn bởi vì đúng lúc tâm thần lay động chưa kịp ngăn cản, bị nàng đá trúng, nàng thoát khỏi ngực của hắn, hai người đều tự trôi về phía sau, Ôn Noãn hung ác trợn mắt nhìn hắn, điều chỉnh thân hình bơi lên, chờ khi nàng đi lên có cầm mái chèo đập chết hắn không.

Nhưng nàng vừa mới nổi lên mặt nước, đã có thể nhìn thấy chiếc thuyền nhỏ kia của nàng, chân đột nhiên bị chuột rút, cả người không tự chủ chìm xuống dưới, nàng rất ám ức cũng nhịn đến cực điểm, phổi như muốn nổ tung, có nhu cầu cấp bách đi lên lấy hơi, nhưng nàng nhìn ánh sáng trong nước càng lúc càng mờ, trong lòng nàng chỉ có thể căm giận không dứt, thầm than mình xui xẻo, chỉ có thể hy vọng tên lưu manh biến thái kia có thể nhanh chóng cứu nàng lên, giữ lấy cái mạng này, ngày khác mới có thể tiếp tục báo thù.

Ánh sáng càng lúc càng mờ, đầu óc nàng cũng dần trở nên mê man, thấm thoát ở trước mắt giống như xuất hiện một tòa nhà thí nghiệm, xung quanh anh đào màu đỏ nở rộ đẹp đẽ như lửa, nàng há lỏng há dạ sớm đi đến trước tòa nhà thí nghiệm như đang chờ đợi nàng, vì thí nghiệm khiến cho cả giới thầy thuốc chú ý của nàng mà động viên cố gắng lên, nhưng cuối cùng chờ nàng tới lại là nàng đứng trước mái hiên buồn bã cười vẫy tay từ biệt với nàng...

“Không cần.” Tim đập của nàng giống như dừng lại, kêu to ra tiếng, nhưng mà một luồng nước mạnh mẽ mà vào miệng che mất tất cả giọng nói của nàng.

Ánh mắt thờ ơ lạnh nhạt của hắn tới đi, bơi tới nắm lấy thân thể nàng đang chìm xuống, môi không chút do dự chụp lên môi lạnh buốt của nàng tiếp khí, hắn vốn khoanh tay đứng nhìn thâm nghĩ coi như là hình phạt sơ qua với nàng, chờ nàng cầu cứu mình, nhưng mà không ngờ nàng lại biến mình thành đáng yêu như vậy, nét mặt vội vàng kêu lên vừa rồi của nàng đều rơi hết vào trong đáy mắt hắn, trông mắt hắn sụp xuống, nhìn trán nàng tràn đầy đau đớn nồng đậm, trong lòng dâng lên phiền não khó hiểu, nàng đang đau vì ai?

Vấn đề này vừa nổi lên trong lòng hắn, hắn chỉ cảm thấy vị chua càng thêm nồng đậm, có thể tưởng tượng muốn phát tiết lại không tìm được chỗ mở miệng, răng hắn hợp lại cắn lên cánh môi trơn mát của nàng, định phát tiết vị chua này trên môi nàng, vị chua này từ nàng mà ra thì đương nhiên phải từ nàng trở lại.

Mà lúc này ý thức của Ôn Noãn đã nằm trong trạng thái hỗn loạn, phổi đang lúc nhu cầu cấp bách cần dưỡng khí tiến vào, đối với “Máy dưỡng khí” kịp thời chụp lên môi, nàng theo bản năng hai tay ôm lấy dùng sức hút, muốn thu được càng nhiều dưỡng khí, để bình ổn cảm giác sắp nổ tung trong phổi.

Một muốn chạm vào lại tiếp xúc, một dùng sức mút theo bản năng, hai phía dụng hợp, vốn là tiếp khí trong nước dần biến thành nụ hôn nóng bỏng làm cho người ta ý loạn tình mê.

Nhưng nụ hôn triển miên hơn nữa cũng cần dưỡng khí chống đỡ, khí trong cơ thể hắn bị nàng “Hút” sạch mang theo nàng bơi lên trên, nhưng vừa mới nổi lên, lại đối diện với một mạch nước ngầm phun tới.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 56: Ngâm suối nước nóng

Thuyền qua lại sông Hồng tới tấp, nhưng mỗi khi trời tối thuyền lại rớt rít cập bờ, tuy khách có việc gấp lớn như trời, cho nhiều thù lao hơn nữa, nhà dò cũng tuyệt đối không chạy, dù sao cũng không có mấy người nguyện ý lấy mạng đổi tiền, dân bản xứ dựa vào sông Hồng ăn cơm cũng biết khi trời tối, dòng chảy trên sông Hồng sẽ xảy ra biến hóa, mặc dù trên mặt vẫn gió êm sóng lặng, nhưng dưới nước khắp nơi sóng ngầm bắt đầu tuôn ra, những năm này nườm không ít thuyền bè, vì vậy, sông Hồng có biệt danh: Quỷ vực.

Dòng nước ngầm trong Quỷ vực mãnh liệt lại xiết, lúc này nếu hắn đẩy Ôn Noãn ra một mình vọt ra khỏi mặt nước trở lại trên thuyền tuyệt đối không hề khó khăn, nhưng Ôn Noãn sẽ bị dòng nước ngầm tập kích cuốn lấy phải chết không thể nghi ngờ, nhưng nếu không đẩy nàng ra, hai người đều bị dòng nước ngầm cuốn đi, chắc chắn sóng một chết, chọn lựa ngay trong một ý niệm.

Nàng chẳng qua chỉ là một nữ nhân, lại còn là nữ nhân Thái hậu gả cho, lúc này thu tay không thể nghi ngờ chính là lựa chọn tốt nhất với hắn, hắn tội gì vì một con cò là nàng mà bồi thêm tính mạng của mình, đây gần như là lựa chọn không cần suy tính.

Nhưng khi dòng nước ngầm thoáng qua tập kích đến trước mắt, hắn lại ôm chặt nàng hơn vào trong ngực, bảo vệ nàng tránh khỏi luồng nước ngầm mạnh mẽ làm nàng bị thương, dù hắn có võ công tuyệt thế nhưng không có khả năng bơi lội như cá, cộng thêm thời gian kìm nén lâu dài vì tiếp khí trong cơ thể cho Ôn Noãn, đầu óc hắn từ trước đến nay vốn rõ ràng mưu lược hơn người cũng dần dần bắt đầu hôn mê, ban đầu hắn còn có thể dựa vào ý chí của mình để giữ vững tinh táo, nhưng theo thời gian ngâm trong nước càng lúc càng dài, bị mạch nước ngầm đưa đẩy nhanh chóng, tốc độ di chuyển càng lúc càng nhanh, cuối cùng hắn không thể chống lại cực hạn của cơ thể, ý thức chậm rãi mất đi.

Trong vô cùng tĩnh lặng, dọc từ trên xuống, giọt nước tí tách vang dội lay động vọng về trong trẻo, không biết qua một canh giờ hay hai canh giờ, một ngày hay hai ngày, đầu ngón tay hắn giật giật, thân thể vừa hồi phục chút tri giác, tay đã theo bản năng tìm kiếm trong ngực, khi dưới tay chạm đến thân thể mềm mại thì lòng căng thẳng chẳng biết từ lúc nào của hắn mới thoáng hạ xuống.

Cũng may, không bị dòng nước ngầm tách ra!

Nàng lẳng lẳng nằm trong ngực hắn, không hề có dấu hiệu tỉnh lại, đầu óc hắn vẫn hơi hôn mê dần tỉnh táo lại, trông mắt hơi lạnh chậm rãi mở ra, đỡ nàng ngồi dậy, phía dưới đầu ngón tay cảm cổ tay nàng lại hoàn toàn lạnh buốt, lòng vừa hạ xuống trong nháy mắt lại nhấc lên, trước khi nào ra chỉ thị, ngón trỏ đã đặt lên mạch của nàng, mạch đập dưới ngón tay tuy cực kỳ yếu ớt nhưng vẫn đang đập, hắn đặt hai tay lên phía sau lưng nàng chuyển nội lực vào trong cơ thể nàng.

Sau giây lát, hắn rút tay về, đầu ngón tay lần nữa dò xét mạch tượng của nàng, lúc này mạch đã dần vững vàng có lực, lúc này hắn mới rút cuộc thở ra, ôm nàng vào trong ngực, dùng nội lực trừ bỏ hàn khí trong thân thể nàng, đôi mắt lại lẳng lẳng quan sát bốn phía, mặc dù chung quanh hoàn toàn đen kịt, nhưng nội lực của hắn thâm hậu, muốn xem ra đại khái hình dạng gì cũng không khó.

Hai bên trái phải là một lối đi xiêu vẹo hình nửa vòng tròn, phía trước là vách đá, trên vách đá có dòng chảy nhỏ róc rách xuống hội tụ với sông ngầm, đây là một hang động bằng đá tự nhiên!

Hắn giơ tay kiểm tra nhiệt độ Ôn Noãn, phát hiện nhiệt độ cơ thể nàng dần tăng trở lại, vì thế ôm nàng đi dọc theo lối đi xiêu vẹo xuống dưới, nếu bọn họ bị dòng nước mang vào, như vậy không thể nào đi vào từ bên trên.

Ôn Noãn lẳng lặng nằm yên trong lòng hắn, có thể là phản ứng bản năng của thân thể, nàng hơi giật giật chui vào trong ngực hắn, muốn tìm kiếm nguồn nhiệt nhiều hơn.

“Vương phi?” Hắn dừng bước lên tiếng khẽ gọi, trả lời hắn chỉ là tiếng vọng êm ái.

Hắn thấy nàng không hề có phản ứng, tiếp tục đi về phía trước, không bao lâu sau lại dừng bước lại, chân mày ngọn núi khẽ nhíu, lối đi xiêu vẹo thẳng xuống phía dưới đã kéo dài vào thẳng trong nước, hắn cúi đầu nhìn Ôn Noãn vẫn yên ổn ngủ say trong ngực, quyết đoán xoay người đi về, lúc này không rõ ràng hướng nước chảy bên ngoài lắm, cộng thêm lúc này thân thể nàng nằm trong trạng thái suy yếu, thật sự không nên có bất kỳ hành động mạo hiểm nào.

Càng đi lên nhiệt độ càng lên cao, lối đi vốn còn hơi rùng mình lại mơ hồ kéo tới khí nóng lại lộ ra vàng sáng nhàn nhạt, hắn ôm Ôn Noãn bước nhanh hơn đi về phía vàng sáng khí nóng kia, vàng sáng dần sáng lên, khí nóng đã đập vào mặt, cuối cùng, khi đến tận cùng vàng sáng khí nóng, trên vách đá dựng đứng che bốn phía, phía dưới rậm rạp chằng chịt lóe ánh sáng trắng nhạt chiếu sáng thế giới trước mắt, mà trong ao tản ra khí trắng lượn lờ và mùi lưu hoàng nồng đậm, đây là một suối nước nóng hình thành tự nhiên do đất.

Mỗi hắn vốn mím chặt chậm rãi lộ ra vui vẻ, suối nước nóng này đúng là chuyện vì phu nhân của hắn mà thiết kế! Mặc dù hắn dùng nội lực ám người cho nàng, nhưng hiệu quả dù sao cũng không nhanh bằng ngâm mình trong suối nước nóng này.

Quân Dập Hàn thận trọng đặt Ôn Noãn bên cạnh ao, đứng dậy dò xét bốn phía xung quanh vách động một vòng, lại tự mình xuống ao xem xét một lần nữa, sau khi xác nhận không có nguy hiểm, lúc này dĩ nhiên mới ôm lấy Ôn Noãn đặt ngồi dựa vào ở nơi tương đối trơn nhẵn mà hắn vừa sờ thấy, nhưng mà hắn vừa mới thu tay, thân thể mềm nhũn không hề có ý thức của Ôn Noãn lại trượt vào trong nước, hắn vừa thả lỏng tay lại vội vàng nhanh chóng chụp lấy nàng vớt lên, điều chỉnh tư thế một chút rồi lại buông tay, thân thể Ôn Noãn không hề nê mặt lại trượt vào trong nước.

Hắn khẽ mím môi vớt nàng lên lần nữa, điều chỉnh một chút rồi lại buông tay, nhưng nàng trượt xuống lần nữa.

Nữ nhân này đang ngủ mê man cũng đối nghịch với hắn!

Giữa chân mày của hắn sinh ra chút phiền não, hắn cũng không tin đường đường là Hàn Vương mà ngay cả nữ nhân đang ngủ mê man cũng không giải quyết được!

Nhưng mà, mười lần sau... Hàn Vương điện hạ cao cao tại thượng cuối cùng cảm nhận được cái gì gọi là cảm giác thất bại!

Hắn thật sự muốn một tay túm lấy nàng ném xuống!

Nhưng bởi vì phiền não mà dính vào thêm chút nhiệt độ, không biết từ lúc nào, ánh mắt chạm đến khuôn mặt nàng lại bất giác trở nên mềm mại, trước đây bởi vì ngâm quá lâu trong nước mà nhiệt độ cơ thể nàng trôi mất nên về mặt hơi tái nhợt, dưới suối nước nóng hun đúc mà dần trở nên đỏ thắm, lộ ra vẻ xinh đẹp khó có được, vẻ xinh đẹp này không giống vẻ đẹp lười biếng lạnh lẽo bình thường của nàng, cũng không giống vẻ đẹp thoải mái khi nàng hát trường ca trên sông Hồng, mà là một vẻ đẹp điềm tĩnh nhợt nhạt nhưng mê người.

Phiền não trong mắt hắn dần thu lại, trong lòng khẽ thở dài, cuối cùng ngồi xuống bên cạnh nàng, ôm nàng vào trong ngực, để cho nàng tựa vào bờ vai hắn, hắn và nàng cùng ngâm suối nước nóng, vừa ôm khẽ dựa, hắn đột nhiên ý thức được, có lẽ đây mới là tư thế ngâm suối nước nóng tốt nhất của nàng!

Nhưng cảm giác dưới tay dường như không đúng!

Lúc này hắn mới nhớ được lúc đặt nàng xuống nước không cởi quần áo giúp nàng, trông mắt hắn sụp xuống nhìn nàng, bởi vì ngâm mình trong nước mà cổ áo khẽ mở rộng và xương quai xanh như ngọc hơi nhấp nhô trong nước khẽ lay động, tay, không tự chủ nâng lên.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 57: Thú tâm bại hoại

(*) thú tâm tâm địa dã thú

“Lưu manh!”

Đầu ngón tay hắn vừa chạm đến cổ áo nàng, không biết Ôn Noãn tỉnh lại từ lúc nào, trong nháy mắt thế chừng như gió đập về phía hắn.

“Người nữ nhân này đúng là không thể nào nói lý!” Ánh mắt lạnh lùng của Quân Dập Hàn híp lại, tràn ra vẻ tức giận, trở tay giữ chặt trước khi chuông của nàng rơi xuống.

“Người nam nhân này đúng là thú tâm bại hoại!” Ôn Noãn lạnh lùng cười một tiếng, sau một khắc lại thay đổi giọng điệu lười biếng nói, “Người quả thật là bạn của Vương gia?”

“Không sai.”

“Vừa rồi người làm gì? Lúc này die nd da nl e q u ydo n đang làm gì?” Nàng chau mặt lên mang theo vài phần châm chọc không hề che giấu, “Cái gọi là vợ bạn không thể lừa gạt, người vừa định cởi quần áo của bốn Vương phi, lúc này còn nắm tay bốn Vương phi, người đúng là bạn tốt của Vương gia sao?”

“...” Hắn im lặng không lời bác bỏ.

“Sao? Không có lời để nói?” Nàng cười như không cười, khoe môi khẽ nhếch, trong nháy mắt tung ra một cước vào giữa bụng hắn, nàng thuận thế chống bờ ao lật người đi lên bờ, lúc thu chân vẫn không quên thuận thế đá vào phía sau đầu hắn, chỉ tiếc hắn phản ứng quá nhanh, không bị đá trúng.

Quân Dập Hàn đứng dậy từ trong nước, nhìn về mặt nàng cười đến hàm súc lại tràn đầy hả hê, trong lòng thật kim nén, hắn cởi quần áo của phu nhân mình, nắm tay phu nhân mình lại bị mắng thành lưu manh bại hoại!!

Quả thật là hoang đường!

Nhưng nghĩ lại, phu nhân của hắn bảo vệ danh dự của mình vì hắn như thế, hắn lại giống như nên cảm thấy vui mừng mới đúng?

Sắc mặt đen thui hơi trầm xuống của hắn bớt tức giận, hơi bất đắc dĩ nhìn Ôn Noãn ngồi xếp bằng trên mặt đất, vắt nước trên vạt áo, hoàn toàn coi hắn là không khí, “Người ở đây nghỉ ngơi, ta đi tìm xem có đường ra không?”

“Ừ, đi nhanh về nhanh.” Ôn Noãn cũng không ngẩng đầu lên trả lời.

“Người không lo lắng ta ném người xuống đi bộ?”

“Lo lắng có tác dụng gì?” Tay nàng đặt lên đầu gối, rất không sao cả, quay mặt nhìn hắn, “Bốn Vương phi là một nữ nhân yếu đuối, nếu người thật sự muốn ném ta xuống, bỏ mặc ta, ta còn có thể ngăn cản người hay sao? Đã là chuyện không thể quyết định từ ý chí của ta, ta hà cớ gì phải gánh phần suy nghĩ này.”

Tuy nói như thế, nhưng không biết vì sao, nàng hoàn toàn không hề hoài nghi, tin tưởng hắn sẽ không ném nàng lại. Chẳng lẽ bởi vì bọn họ coi như đã đồng sinh cộng tử một lần? Hay là, bởi vì hắn dĩ3nd@nl3qu.yd0n do Quân Dập Hàn phải tới? Ôn Noãn không hề tiếp tục ngẫm nghĩ, tiếp tục vắt nước trên quần áo.

Quân Dập Hàn nhìn về mặt lạnh nhạt chẳng thèm để ý của nàng, con mắt sâu sắc thêm, rốt cuộc nàng là nữ nhân như thế nào, trong ngày thường không tập trung, trên sông Hồng tiêu sái, trong hoàn cảnh khốn cùng như vậy lại không hề sợ chút nào, thần nhiên yên tĩnh như thế, là nàng chắc chắn sẽ không vứt nàng mặc kệ? Hay là nàng có đầy đủ lòng tin có thể bằng vào lực lượng bản thân rồi đi? Hay là, nàng thật sự chẳng thèm quan tâm tới sinh tử?

Hình như tò mò nghi ngờ về nàng của hắn tích lũy càng ngày càng nhiều, nhưng lại cảm thấy nàng như sương mù, càng đến gần càng không nhìn rõ!

Nóng nảy trong lòng đè xuống lúc trước lại bắt đầu bay lên, hắn xoay người đi về phía lối đi nghiêng, hơi ảm ỉt dần, khí lạnh dần dày, hắn vốn định mượn khí lạnh để cho nóng nảy trong lòng thu lại để suy nghĩ rõ ràng hơn.

Nàng là nữ nhân Thái hậu gả cho, hắn có thể đối xử từ tế với nàng nhưng nhất quyết không thể yêu nàng! Hắn nhắm mắt lại, trong đầu lặp đi lặp lại không ngừng khuyên bảo mình, giãy lắt, hắn mở mắt ra, hơi lạnh giống như thường ngày.

Ôn Noãn cầm quần áo lên vắt nước bảy tám cái, sau đó đứng lên rũ quần áo, may mà quần áo này dùng gấm hoa thượng đẳng do nước Kim tiền cống cất thành, không dễ bị nhăn, nếu không bị nàng vắn tới vắn lui như vắn bánh quai chèo, không thành cái khăn lau nhăn nhúm là không thể.

Sương trắng lượn lờ quanh thân nàng nổi lên một tầng mỏng lung, tơ lụa bị nhúng ướt như tầng da thịt thứ hai dán chặt, không ngờ bày ra đường cong là lướt, có lỗi có lõm trên thân thể nàng không bỏ sót, hai chân mảnh khảnh thon dài, cái mông rất tròn rất thanh tú, vòng eo không đủ một nắm, thậm chí ngay cả bộ ngực ngày thường nhìn có vẻ hơi bằng phẳng cũng vì vậy lộ ra “Điện mạo chân thật” của nó, mặt sắc của hắn tối dần, chấp tay sau lưng khẽ giật giật, ừ, cổ này chắc vừa vắn với bàn tay hắn.

Tâm trí nàng tập trung sửa sang lại quần áo, chưa hề phát hiện Quân Dập Hàn đã rời đi trước đó chẳng biết từ lúc nào đứng ở trước cửa, cho đến khi hắn ho khan khẽ một cái hơi “Chính nhân quân tử” nhắc nhở: “Vương phi, xin chú ý dáng vẻ của ngài?”

“...” Ôn Noãn nhìn hắn đưa lưng về phía thân thể của nàng, hận không thể đi lên đập hắn hai cái, già bộ!

Ai biết hắn trở về lúc nào!

Mặc dù so sánh với đồ bơi bikini hiện đại mà nói, tơ lụa dán sát trên người này cũng chỉ tương đương với quần áo bó sát mà thôi, nhưng trước mặt nam nhân xa lạ như vậy, Ôn Noãn vẫn cảm thấy hơi lúng túng.

Nàng ngồi xếp bằng xuống, thân thể hơi nghiêng về trước, chỉnh chỉnh sửa sửa quần áo trước ngực, sau đó mới mở miệng nói: “Có tìm được lối ra?”

“Có lối ra, nhưng không ra được, cửa động là chỗ dòng nước chảy đổ vào tạo thành nước xoáy, nếu chúng ta mạnh mẽ đi ra ngoài sẽ bị cuốn đi.”

“Vậy cũng có cá?” Nhớ trước kia lúc học địa lý, có giảng chỗ nước đổ vào thường có bầy cá số lượng lớn, không biết lý luận có từ cổ chí kim, sông lớn sông nhỏ đều thông dụng không?

“... Ngươi không lo lắng không đi ra được?” Hắn đột nhiên hơi bội phục tư duy vượt quá mức độ của nữ nhân này.

“Co nam nhân ở đây thì chuyện phiếm tâm như vậy vốn không cần nữ nhân phải quan tâm.” Nàng nhìn lưng hắn, giọng điệu nhàn hạ, “Bổn Vương phi đôi ròi.”

Đây là nàng tín nhiệm hắn? Quân Dật Hàn nghe giọng nói rất đương nhiên của nàng, lại không tức giận, khoe môi ngược lại nhếch lên thoáng cười, nhưng nụ cười vừa mới nhếch lên, ánh mắt lại tối đi, nàng thể mà lại tín nhiệm nam nhân “Khác” như thế?!

Xem chừng nàng đã sửa sang lại, hắn về mặt lạnh nhạt xoay người đi lên phía trước đưa một con trai sông chừng năm tấc gì đó cho nàng.

“Chẳng lẽ ngươi muốn ta ăn trai sông?” Nàng nhìn chằm chằm vào con trai sông trước mắt hơi biến thành màu đen.

“Mỡ ra.” Hắn chẳng thèm nói nhảm thêm với nàng, nhét thẳng con trai vào trong tay nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 58: Lại cầm ống tay áo

Ôn Noãn nhìn dáng vẻ rất không kiên nhẫn của hắn, khoe môi khẽ nhếch, theo lời mở con trai ra, ngón giữa vừa đẩy vết nứt có sẵn trên con trai ra thì có một mùi thơm cực kỳ mê người lập tức xông vào mũi rót vào lòng nàng, bên trong lại là một con cá?!

Nàng kinh ngạc nhìn thịt cá trắng tinh lẳng lẳng nằm yên trong vỏ trai trắng như tuyết, giữa sắc mặt tràn đầy không thể tưởng tượng nổi, đưa ngón tay nhặt miếng thịt cá bỏ vào trong miệng, chất thịt tươi mới hẳn nhụy ngon miệng lại mang theo dư âm hơi ấm, đây chính là cá tuyết nổi tiếng nhất, cực kỳ bổ dưỡng dưỡng nhan, ngàn vàng khó cầu có tiền cũng không mua được, nam nhân này rốt cuộc làm được như thế nào?

Hắn làm ảo thuật sao?

Nhưng lúc này nàng không có tâm tư đi suy nghĩ hắn có thật sự làm ảo thuật không, mùi thơm của cá tuyết trước mắt đã khiến con sâu thèm ăn trong bụng nàng hoàn toàn dâng lên, thịt cá vào miệng đột nhiên cảm thấy răng môi thơm ngát, nàng ăn được rất hài lòng.

Đợi sau khi ăn được bảy tám phần, lúc này nàng mới phân tâm ngược mắt nhìn về phía hắn, bốn phía vô cùng yên tĩnh, nàng vốn cho rằng hắn đang ngồi điều khí hoặc ăn, nhưng lại nhìn thấy hắn cẩn thận lục lọi như đang tìm gì đó dọc theo vách tường, nàng cúi đầu nhìn áo, nhiệt độ cực cao ở nơi này đã khiến trạng thái quần áo khô một nửa, sẽ không dính vào trên người nữa, nên đứng dậy đi lên phía trước nghĩ nhìn một chút xem rốt cuộc hắn đang tìm cái gì, nhưng nàng đi theo bên cạnh hắn, cẩn thận nhìn một lúc lâu, ngoại trừ đám cỏ rậm rạp chẳng chịt sẽ sáng lên dọc theo vách tường, chính là vách đá đen nhánh thật sự không có chỗ đặc biệt gì.

Nàng mân mê thịt cá trên đầu ngón tay nhỏ, giọng hơi hàm hồ hỏi: “Rốt cuộc ngươi đang tìm cái gì?”

“Tập trung ăn cá của ngươi.” Hắn lại tiếp tục đi3n~d@n`l3q21y'd0n dọc theo vách tường, nét mặt chuyên chú tìm kiếm.

Trong giọng nói của hắn không hề che giấu ghét bỏ là có ý gì?

Ôn Noãn nhìn đầu cá trong vỏ trai, nàng nửa tốt bụng định để đầu cá này lại cho hắn ăn, bây giờ xem ra không cần, nàng tiện tay đóng vỏ trai lại, kết quả vừa hất tay ra lại bị ống tay áo của hắn một phát phát lên, vỏ trai và xương cá bên trong giữa không trung bị đoạt về, trong nháy mắt bẻ thành bột phấn rơi là tã vào trong suối nước nóng.

“Ngươi làm gì vậy?” Biểu diễn võ công của hắn cao cường, nội lực thâm hậu, hay là một cỗ nhân có ý thức bảo vệ môi trường siêu cường? Ôn Noãn hơi khó hiểu nhìn về phía hắn.

Nàng vừa dứt lời, ngay sau đó lại vang lên một tiếng ken két, tròng mắt luôn híp lại của Ôn Noãn chậm rãi tròn to nhìn cửa đá dần mở ra trước mắt, cuối cùng hiểu được hắn đang tìm cái gì, chỉ có điều ở trong hang động thiên nhiên dưới nước này thậm chí có cơ quan nhân tạo, chẳng lẽ là cỗ mộ tiền nhân

xây dựng?

Đây là nhóm thợ thủ công bí mật tạo nơi chạy trốn?

Chẳng lẽ nàng không thiếu thứ gì lạ trên đời, cũng có thể bởi vì một lần ngoài ý muốn mà một lần trộm mộ, một lần làm đào mộ tặc?

Nhịp tim luôn thông thả có tiết tấu của Ôn Noãn dần tăng nhanh, lấy cùi chỏ chọc vào hắc, lòng tràn đầy mong đợi hỏi, “Cái đầu này không lớn, là triều đại nào? Là Vương tộc hay quan lại quyền quý?” Bên trong có phải có rất nhiều vàng bạc châu báu không? Nếu có con ma ngàn năm, với võ công của hắc, hai người chạy trốn hắc không thành vấn đề, nàng càng nghĩ tìm càng đập nhanh càng vui sướng, tuy tính tình nàng không tập trung, nhưng lại cực thích sách thám hiểm kinh dị, nhất là “Đào mộ bút ký” của Nam Phái Tam Thúc, nàng đọc từ đầu tới đuôi không dưới năm lần, hôm nay có cơ hội trải nghiệm lạc vào cảnh giới kỳ lạ, sao nàng có thể không kích động không hưng phấn.

“Đầu?” Quân Dập Hắc nhìn dáng vẻ của nàng lúc này đã rơi vào trạng thái điên cuồng, chân mày ngọn núi hơi nhíu, hai trông mắt như có điều suy nghĩ nhìn về phía phiến đá chậm rãi mở ra, chẳng lẽ trứng tà sao?

“Chính là mộ.” Ôn Noãn rất phối hợp dieendaanleequydonn giải thích, hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào cửa đá chờ nó hoàn toàn mở ra để cho nàng nhìn trộm vào dáng vẻ bên trong.

“... Trước kia là mộ.” Quân Dập Hắc hơi ghen lời nhìn nàng.

“Trước kia là có ý gì?” Ôn Noãn có dự cảm không tốt, “Chẳng lẽ bị người khác nhanh chân giành trộm trước rồi hả?”

“Không chỉ đã trộm” Trông mắt sắc của Quân Dập Hắc lạnh lẽo, “Bây giờ đã bị người khác dùng nó.” Hắc nói xong đi tới cửa đá, Ôn Noãn chau mày bước nhanh đuổi theo.

Hai người vừa mới bước vào, cửa đá nặng nề khép lại, nhưng hai người không để ý tới, ánh sáng đột nhiên ngăn cách ngược lại không quan trọng với Quân Dập Hắc, nhưng Ôn Noãn trong lúc nhất thời khó có thể thích ứng.

“Nếu Vương phi không ngại, cầm ống tay áo tại hạ, để tại hạ mang ngài đi?”

“Không cần.” Ôn Noãn móc viên dạ minh châu bên hông ra, thoáng chốc một mảnh sáng bóng óng ánh và chiếu sáng, cũng may dạ minh châu này không rơi mất, lúc này ngược lại vừa vặn có đất dụng võ.

“... Từ trước đến giờ Vương phi luôn mang theo dạ minh châu tùy thân?”

“Lúc ra cửa luôn mang một hai viên, nhằm chán có thể mang ra tiêu khiển, không có tiền còn có thể mang đi đổi chút ngân phiếu ăn mặc sống qua ngày, nói cách khác, dạ minh châu là thứ tốt mà người đi du lịch cần chuẩn bị.”

Nàng giờ dạ minh châu trong tay lên, mặt mày tràn đầy vẻ kích động, “Đi, thăm dò mộ đi.”

Lúc này hai người đang ở chỗ lối đi rộng ước chừng hơn trượng, tranh vẽ trên tường khắc đứt quãng trên vách đá đã mờ hồ không thấy rõ, không cách nào phân biệt triều đại, trong lòng Ôn Noãn die~nda4nle^qu2lydo^n chỉ cảm thấy hơi tiếc nuối, không có hứng thú cúi mắt, lại phát hiện trên đất có vài dấu vết hoặc sâu hoặc cạn, nàng ngồi xổm xuống cẩn thận nhìn, nói với Quân Dập Hắc bên cạnh, “Người xem cái này có phải là dấu vết bánh xe không?”

“Không chỉ là dấu vết bánh xe, còn là dấu vết lưu lại không lâu trước đó.” Giọng Quân Dập Hắc lạnh dần.

“Nhưng trong mộ sao có thể có dấu vết bánh xe?” Ôn Noãn khẽ nhíu mày, “Người nhìn trước đây đã xảy ra chuyện gì?”

“Nếu ta không đoán sai, nơi này chắc là nơi chế tạo binh khí dưới đất.”

“Chế tạo binh khí?” Ôn Noãn hoảng hốt, lén lút chế tạo binh khí là tội chết, bây giờ thái bình thịnh thế, chẳng lẽ có ai muốn tạo phản sao?

“Ừ.” Quân Dập Hắc nhàn nhạt đáp một tiếng, không cần nhiều lời nữa tiếp tục đi lên phía trước.

Sau ước chừng nửa khắc thời gian, hai người đi tới điểm cuối lối đi, Quân Dập Hắc tiến lên mò mẫm tìm kiếm được cơ quan trên vách đá, một cửa đá chậm rãi mở ra, Ôn Noãn nhìn hai bên được sắp xếp gọn gàng, ánh sáng lạnh lóe lên trong bóng tối, vẻ kinh sợ không dứt, quả nhiên đúng là binh khí!

Trong không khí quanh mình giống như còn có một luồng nhiệt đánh tới, bên tai loáng thoáng nghe thấy tiếng chùy sắt gõ.

“Thu dạ minh châu lại.” Giọng nói lạnh lẽo của Quân Dập Hắc truyền tới, lần này Ôn Noãn không chống lại hắc, theo lời thu dạ minh châu vào trong lòng, chuyện này, không phải chuyện đùa.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 59: Người đi đường a Tam

Ôn Noãn chủ động đưa tay cầm ống tay áo hắn, nàng cũng không ngại đi loạn khắp nơi như người mù, Quân Dập Hàn hạ tròng mắt, nhìn ngón tay ngọc trẻ trung cầm lấy ống tay áo, nhịp bước chân thay đổi thành thông thả theo bản năng.

Theo đi về phía trước, luồng nhiệt càng ngày càng đậm, tiếng gõ cũng càng ngày càng rõ ràng, trong lúc đó còn kèm theo nhiều tiếng trách mắng, “Nhanh nhanh, động tác phải nhanh.” Ngay sau đó, “Bốp” một tiếng roi vang lên xẹt qua, “Lãng nhăng muốn ăn đánh phải không!”

Phía trước mơ hồ có tia ánh sáng xuyên qua khe hở truyền vào, Ôn Noãn buông ống tay áo Quân Dập Hàn ra, đi tới chỗ ánh sáng, sấp mắt lại gần khe hở nhìn ra ngoài, chỉ có điều khe hở quá nhỏ, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy ánh lửa nhún nhảy và bóng người đang đưa mơ hồ, nàng vẫy vẫy tay về phía Quân Dập Hàn ý bảo hắn tự mình đến nhìn xem, vẫy hồi lâu thấy hắn vốn không rảnh để ý đến nàng, ngược lại lựa xem kỹ những binh khí trước.

“Người không muốn đi nhìn một chút?” Nàng đành phải tiến lên nhỏ giọng hỏi.

“Không cần nhìn cũng biết là cái gì, cần gì phải làm điều thừa.” Ánh lạnh trên binh khí phản chiếu ngược mắt hắn hiện rõ vẻ rét lạnh.

“... Người có tính toán gì không?”

“Đội.”

“Mấy người đó?”

“Ừ.” Hắn buông đao trong tay xuống, lại nâng thương bên cạnh lên thử lưỡi, giọng điệu chậm rãi mà nặng nề, “Binh khí đúc xong chắc chắn sẽ bỏ vào trong kho binh khí này, vừa rồi có âm thanh binh khí làm xong truyền đến, chắc hẳn chờ không bao lâu nữa bọn họ sẽ tự mình mở cửa này ra.”

Nội lực thâm hậu thật tốt... Ngay cả thính giác cũng mạnh hơn người thường mấy phần, trong lòng Ôn Noãn hơi không có cảm xúc.

Quả nhiên, sau nửa canh giờ, khi Ôn Noãn dựa vào cánh cửa bằng đồng được hơi nóng tỏa ra ấm áp, đang ngủ mơ mơ màng màng, thì nghe được tiếng khóa đồng bên ngoài mở ra, nàng ngược mắt nhìn về phía Quân Dập Hàn, không biết hắn đi ra xa nhìn binh khí hay núp đi, nàng không thấy hắn!

Cửa theo tiếng mở ra, lúc này đã không cho phép nàng suy nghĩ nhiều, nàng tung người nhảy lên, đôi tay giữ chặt lấy cánh cửa đồng đang chậm rãi mở ra, thu thân thể ẩn mình phía sau cửa, mượn ánh sáng xuyên vào, mắt nhìn về chỗ sâu trong kho binh khí, nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Quân Dập Hàn, người này rốt cuộc đã đi đâu?

Chẳng lẽ nằm sấp trên đất giấu mình dưới dưới đồng binh khí?

Ý niệm này vừa mới ra tới đã bị nàng hủy bỏ lập tức, xung quanh người nọ có khí chất tao nhã tỏa ra, tuyệt đối không có khả năng uất ức mình như thế, chân mày ngọn núi của nàng hơi nhíu, không ở dưới kệ binh khí cũng không ở phía sau cửa, đập vào mắt cũng không trông thấy người... Nàng vừa ngẩng đầu lên, trái tim rớt xuống... Hắn đang ở trên đầu nàng, hai tay chống đỡ ổn định thân hình, áo bào rũ xuống gần như chạm đến tóc nàng..

Có gì giỏi chứ, nàng cũng có thể làm trò trẻ con này, chỉ có điều hắn đang ở đây, nàng không tiện phát huy sở trường đặc biệt mà thôi, bởi vậy lúc này mới ở trên cửa không lên được trên mặt.

Có thể bởi vì chỗ đúc binh khí dưới đất thật sự vô cùng bí mật, an toàn, người vào cất binh khí không hề cảnh giác, vui đầu cất binh khí, Ôn Noãn từ trên cửa nhìn ra ngoài, chỉ thấy người giám sát việc đúc binh khí ngoài cửa, người làm việc lật vật, mỗi người bận tới mệt tới mảy, vốn không có ai để tâm đến chỗ này, lại thêm nơi này nằm ở khúc quanh, ở vào phạm vi tầm nhìn hạn chế, người ở phía ngoài vốn không nhìn rõ bên trong kho binh khí, vừa nhìn xuống dưới, trong lòng nàng lại bắt đầu rục rịch góc đầu dây, cánh tay nàng dùng sức nhắc người ngẩng đầu nở nụ cười sáng sủa với Quân Dập Hàn, đột nhiên há miệng cắn áo bào của hắn, thân thể đột nhiên hạ xuống dưới.

Quân Dập Hàn ra chỉ như gió cắt đứt áo bào, ngón giữa nhanh chóng bắn ra hai cục đá đánh trúng giữa lưng hai người đang cất binh khí, một loạt động tác này hoàn thành chỉ trong chớp mắt.

Ôn Noãn nhìn thân thể hai người mềm oặt ngã xuống, lại nhìn Quân Dập Hàn bên cạnh nàng bình tĩnh nhàn nhã hoàn toàn coi thường hành động của nàng, trong lòng không nhịn được thở dài, nam nhân này thật sự không khiến người ta sinh lòng thất bại cũng khó khăn!

Đội nàng gặp được Quân Dập Hàn, nhất định phải nghĩ biện pháp để cho Quân Dập Hàn áp chế chút nhuệ khí của hắn, Ôn Noãn âm thầm nghĩ.

“Thay quần áo này.” Nàng đang hơi mất hồn, một bộ quần áo đã phủ lên đầu nàng, nàng vừa mới đưa tay nhận lại nghe thấy hắn bổ sung, “Không cần thay đổi, mặc thẳng vào là được.”

Quần áo của nam nhân khác, sao có thể để cho nàng mặc sát người!

Ôn Noãn chậm rãi thay quần áo, cặp mắt như có như không nhìn về phía khuôn mặt lạnh lùng của Quân Dập Hàn, nếu ngày nay thành người nơi này, hẳn không thể tiếp tục mang mặt nạ, khuôn mặt dưới tấm mặt nạ này cuối cùng phải ra ngoài gặp ánh sáng rồi.

Song khi Quân Dập Hàn quay lưng đi gỡ mặt nạ xuống, một lúc lâu sau xoay người lại, nàng đột nhiên có cảm giác trong lòng tắc nghẽn tới cực điểm, lúc nàng ra cửa có thói quen mang theo dạ mình châu, chẳng lẽ nam nhân này ra cửa có thói quen mang theo mặt nạ da người sao? Mặt người qua đường a Tam này nhìn qua cũng biết tuyệt đối không phải đáng vẻ của hắn. Nàng đi lên phía trước giả bộ nhìn mặt của hắn, tỏ vẻ thú vị và quan tâm nói, “Các hạ đúng là người lão luyện, thiên hạ này sợ rằng hiếm có người có tốc độ đổi mặt này.”

“Quá khen.” Hắn giống như hoàn toàn không nghe ra ý chê cười trong lời nói của nàng, chịu đựng vượt qua nàng ném hai người kia vào trong xe để bình khí đẩy ra ngoài, đi hai bước lại dừng lại, chân mày ngọn núi hơi nhíu nhìn nàng.

“Có gì không ổn?” Ôn Noãn cúi đầu nhìn quần áo của mình, không nhìn ra vấn đề gì liền ngừng đầu hỏi hắn.

“Tóc của người.” Hắn buông xe đẩy trong tay ra, giơ tay sờ lên tóc nàng.

“Ta tự mình làm.” Nàng lui về sau một bước, hai ba cái vón tóc mình lên.

Quân Dập Hàn nhìn cái đầu ngang giữa chuồng gà... Cảm thấy rất tốt, nhưng ánh mắt trượt xuống gò má trắng nõn mịn màng của nàng, khuôn mặt vừa thả lỏng chân mày lại nhíu lên, tiếp theo hắn không chút do dự cầm một nắm tro trên đất đưa cho nàng, “Bôi lên trên mặt.”

“... Không biết các hạ có dư thừa mặt nạ da người không?”

...

Ông bề bị kéo vang lên tiếng kêu u u, trong lò lửa đỏ đỏ tươi tràn đầy, mấy chục người mồ hôi vã ra như mưa, vung búa sắt liều mạng gõ bình khí hoặc đã thành hình hoặc chưa, người làm việc lật vật không ngừng chạy làm việc, động tác của những người này hơi chậm một chút thì người giám sát sẽ hung hăng đánh một roi da xuống khiến cho da người sứt thịt, mà vị trí dựa vào bên tường lại dùng bình phong tỏ vẻ trang nhã ngăn cách khỏi khu vực, bên trong thoáng truyền ra tiếng nam tử và nữ tử trêu chọc.

“Một ngôi mộ thật tốt lại bị khói đen làm chướng khí như thế, không biết người chôn ở chỗ này xui xẻo mất mấy đời?” Ôn Noãn mặt tro đi theo người đi đường a Tam không biến sắc quan sát hoàn cảnh chung quanh, giọng nói thì thâm hơi thờ dãi.

“Người có thể đi hỏi hắn một chút.” Quân Dập Hàn lạnh lẽo xem xét tất cả, nghiêm trang trả lời nàng lắm bầm lâu bầu.

... Nam nhân này trá hình nửa nàng chết sớm? Ôn Noãn không lộ sắc mặt đá một cước qua.

“Hai người phía trước dừng lại.” Một tiếng quát lớn điếc tai truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 60: Cục gạch

Chân Ôn Noãn đang đá ra thu lại, một bóng đen quay đầu chụp xuống, người phía sau đi lên trước nắm roi chỉ vào hai người nói, “Một nhóm sắt mới đến, hai người các ngươi đi dọn.”

Hắn vừa mới dứt lời, trùng hợp nhìn thấy có công nhân bốc vác dừng lại nghỉ ngơi, lập tức bước vòng qua hai người, một roi quất vào trên thân người kia, “Lại dám lười biếng dưới mí mắt bản đại gia, còn không mau làm việc, cẩn thận bản đại gia quất chết ngươi.” Hắn nói đồng thời vung vài roi “Chát chát” quất lên thân người kia, đánh đến người kia ôm đầu cuộn tròn trên đất cầu xin tha thứ, lúc này mới thu roi rời đi, mà người chung quanh thấy cảnh này, mọi người tỏ vẻ tức giận nhưng chỉ có thể cúi thấp đầu ra sức làm việc, coi như không thấy.

Ôn Noãn nhìn nam tử bốc vác gầy đến da bọc xương từ từ bò dậy tiếp tục khuôn đồ, đi lung la lung lay như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống, khóe môi nhếch lên nụ cười lạnh, nàng đột nhiên bước nhanh về phía sau lưng hắn từ kia, vỗ vai hắn một cái, giống như cố gắng đè thấp giọng rất thần bí nói, “Gia, gia, tiểu nhân có chuyện tìm ngài.”

Hắn từ kia quay đầu lại tròn mắt nhìn nàng chăm chăm, “Chuyện gì?”

“Chuyện cực tốt.” Ôn Noãn khề mở nắm tay tiến đến trước mắt hắn, giọng nói tràn đầy vẻ giành công nói, “Gia, người xem đây là cái gì?”

“Chuyện này...” Hai mắt hắn từ mở to, sau đó vẻ mặt lạnh lẽo, cố ý cáo giọng nói, “Người đi cùng gia, gia có chuyện khác phân cho người.”

“Dạ, gia.” Từ đầu đến cuối Ôn Noãn đều cúi thấp đầu bước nhanh đuổi theo, đi được vài bước, hắn từ kia quay lại chỉ vào Quân Dập Hàn nói, “Người đi theo làm gì, còn không mau đi làm việc.”

“Gia, vật này do tiểu nhân và hắn cùng phát hiện.”

Ngay sau đó hán tử kia không nói thêm gì nữa, mang theo hai người đến nơi hẻo lánh, Ôn Noãn không đợi hán tử mở miệng đã lập tức lấy lòng đưa dạ mình châu trong tay lên, hơi nghi hoặc lại hơi mong đợi hỏi: “Gia, ngài xem vật này là vật gì? Đáng giá sao?”

Hán tử kia che giấu vui mừng khôn xiết nơi đáy mắt, nhét hạt châu vào trong ngực, giọng khinh thường nói: “Chỉ là một hạt châu nát giá trị hai ba văn tiền, các người phát hiện hạt châu này ở đâu, mang gia đi nhìn xem một chút.” Nơi này vốn là một ngôi mộ, bên trong vốn có không ít vật chôn theo, nếu như có bỏ sót hoặc không phát hiện bảo tàng là hoàn toàn có khả năng, huống chi dân đen như vậy, nếu không phải tìm được ở trong mộ, nào lại có dạ mình châu hiếm có cỡ này.

Lúc này hán tử kia bị dạ mình châu câu hồn, hoàn toàn không hề có bất kỳ hoài nghi gì với hai người, vội vã theo hai người tới kho binh khí.

“Gia, phát hiện ở dưới đó.” Ôn Noãn chỉ vào giá binh khí, tha thiết nói với hán tử.

Hán tử kia không hề nghi ngờ gì, lập tức chống hông lên nhìn xuống, Ôn Noãn khẽ liếc mắt cầm cục gạch trong tay, bất ngờ đập về phía gáy hán tử, ngay sau đó trở tay ném cục gạch, vỗ vỗ tay, đẩy hán tử chó chết kia ra ngoài nằm trên mặt đất, cầm lại dạ mình châu trong người hán tử.

“Thủ đoạn của Vương phi thật tốt.” Mất sắc của Quân Dật Hân hơi dao động nhìn một loạt động tác đánh người đi enda4nle3qu21ydo0n lưu loát của nàng.

“Quá khen.” Ôn Noãn hai ba cái lột áo khoác của hán tử ra mặc lên người, dùng bộ quần áo vốn khoác lên người cột chặt tay chân hán tử, lại chịu đựng ghê tởm cầm lấy tay hán tử lột tất thối của hán tử hung hăng nhét vào trong miệng hán tử, sau đó đưa chân đạp hán tử xuống dưới kệ binh khí, rồi mới đứng dậy xoa xoa eo, trong nháy mắt đã khôi phục dáng vẻ biêng bảnh, “Đánh người ấy, nhất định phải đôn giản thô bạo.”

Nàng che miệng ngáp một cái, trong mắt dâng lên hơi nước, chịu đựng một môi úp tới nói với Quân Dật Hân, “Người chờ ở đây, chờ bôn Vương phi người không biết võ công thu thập sạch sẽ từng người bọn họ như thế nào.”

“Có nam nhân ở đây, chuyện vật vãnh như vậy sao có thể khiến nữ nhân vất vả.” Quân Dật Hân xòe lòng bàn tay về phía nàng, mắt sắc nồng đậm, “Huống chi ngài là Vương phi.”

“Cũng được.” Có thể lười mà không lười là kẻ ngu, Ôn Noãn dựa nghiêng vào kệ binh khí, rất phối hợp đặt dạ mình châu vào trong lòng bàn tay hán tử, lòng bàn tay hán tử vừa thu vào, đầu ngón tay lướt qua chạm vào đầu ngón tay nàng, một lạnh lẽo một ấm áp, một mơ hồ không thêm để ý, một giống như có sợi lông vũ khẽ lướt qua trái tim.

“Đợi một chút.” Hán tử vừa mới đi tới cửa, giọng nói mang theo ba phần buồn ngủ của Ôn Noãn lần nữa truyền đến, “Đợi tí nữa chuyện đập bể cục gạch cũng không làm phiền đến nam nhân là người vất vả.”

Nữ nhân này... Khóe môi hán tử lộ lên ý cười không biết làm sao, vẻ lo lắng chùng chất nơi đáy mắt trước đây không còn sót lại chút gì.

Nguyên một đám hán tử vùng roi thần không biết quý không hay bị mang vào, nguyên một đám lần lượt bị cục gạch đập vào đầu ngất đi bị nhét vào dưới kệ binh khí giấu kín, đợi đến khi những hán tử vùng roi bị giải quyết gần một nửa, hai người xem chừng giải quyết nốt hơn phân nửa còn lại sẽ làm cho người ta nghi ngờ, lúc này mới sửa sang lại quần áo chuẩn bị đi ra ngoài.

Trong ngày thường Ôn Noãn mệt thì đi nằm ngủ chưa từng chịu đựng, vậy mà hôm nay giằng co hồi lâu lại thêm buồn ngủ còn phải cố nén, cả đầu nàng vốn rơi vào trạng thái mơ mơ màng màng, nàng cố chấp chống đỡ, vừa sai bước chân, dưới chân lại mất tự do vấp phải cục gạch nàng dùng để đập bể người, khoảnh khắc khi người nghiêng đi, trọng tâm không ổn định nhào đầu về phía trước.

Trời đất quay cuồng thời gian dừng lại, khiến cho đầu óc nàng tỉnh táo trong nháy mắt không phải vì vấp phải thứ ném người hay dìm lót thịt người dưới thân, mà là... Hơi thở vô cùng lạnh lẽo dưới mũi giống như trúc xanh sau cơn mưa, nàng không thay đổi sắc mặt để sát chớp mũi vào dưới cổ hán tử hít hà.

Thân thể mềm mại yếu ớt đè trên ngực hán tử, giờ phút này, đường cong dịu dàng thuộc về nữ nhân rõ ràng phác họa trong đầu hán tử, bị nàng đè lên như thế không phải là lần đầu tiên, nhưng lại chưa hề có bất cứ lần nào như lần này khiến cho hán tử cảm nhận chân thật như thế, bên tai là hô hấp mềm mại khiến cho da thịt hán tử run lên, giữa lồng ngực là tiết tấu dồn dập kẻ sát nhip đập nhẹ nhàng của hán tử, mềm mại này... Lớn nhỏ không giống như trong đánh giá của hán tử...

Mắt hán tử dần tối, đưa tay về phía lưng nhìn có vẻ hơi mỏng manh của nàng, con mắt sắc của nàng dần sâu, đầu ngón tay cẩn thận đưa về phía bên tai hán tử, khi tay hán tử sắp chạm vào vai nàng nâng nàng dậy, khi đầu ngón tay của hán tử sắp chạm vào lỗ tai hán tử, dán lên chỗ tiếp giáp của mặt nạ da người gần như hoàn hảo, một tiếng hét to hú xuống... “Hai người các người ở trong này làm gì?”

Không phải không biết có người tới gần, mà đơn giản hơi tham lam muốn dừng lại khoảnh khắc mềm mại này, người khác lại nhân cơ hội tranh thủ thời gian muốn bóc mặt nạ da người ra xem chân tướng, mặc dù có người tới gần thì như thế nào? Với hai người mà nói, không hề bằng giờ phút trước mắt này.

Trong lòng Ôn Noãn căng thẳng, ra chỉ như gió về nơi nhắm vào, mà không biết Quân Dật Hân có phát hiện ra hay không, đã nhanh hơn nàng một bước giữ chặt vai nàng, nâng nàng dậy đứng vững, như thế, móng vuốt của nàng hơi lúng túng đã hiện lên hình dạng cái kim lộ ra trước mắt hán tử.

“Gia, hán tử đập được dạ mình châu trong nhà kho nhưng không báo lên trên, vừa rồi tiểu nhân đang giáo huấn hán tử.” Nàng rất lạnh nhạt thu ngón cái lại, để ngón trỏ lạnh lẽo chỉ về phía Quân Dật Hân.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 61: Ký lai chi tắc an chi

“Dạ mình châu này không tệ.” Trong khu vực được bình phong ngăn cách ra, một nam tử mặc bộ quần áo màu xanh đen nhìn dạ mình châu, hơi híp mắt nói, ngay sau đó dời tầm mắt về phía thuộc hạ đang chờ đợi, “Đồ Long, dạ mình châu này từ đâu mà đến?”

“Bẩm chủ tử, vừa rồi lúc thuộc hạ đi qua kho binh khí thấy hai người đang đánh nhau vì viên dạ mình châu này, nói là tìm được trong kho binh khí, thuộc hạ lập tức dẫn họ theo.”

“Kho binh khí?” Nam tử nghiêng ngấm uống hớp trà, hạ thấp giọng dặn dò hần vài câu, Đồ Long lập tức lĩnh mệnh xoay người đi ra ngoài.

“Chủ tử rất thích dạ mình châu này, lần này công lao hai người không nhỏ, chủ tử cố ý dặn dò ta mang hai người đi lãnh thưởng, đi theo ta.” Đồ Long nói xong, mặt xem ra vô cùng kiên cường nghiêm túc, xoay người đi sang bên cạnh.

Hai người vô cùng thờ ơ, từ lối đi bên cạnh đi vào, đại khái rẽ qua hai ba khúc quanh, sau đó đến một gian phòng nhỏ, trên bàn đá bên trong bày đầy bàn thức ăn đủ màu, còn có vò nữ nhi hồng. Đồ Long chỉ vào bàn rượu và thức ăn kia, nói với hai người, “Đây là thức ăn vừa làm xong cho chủ tử, hôm nay tâm trạng chủ tử tốt, ban thưởng cho các người, các người ăn trước, sau khi ăn xong thì tìm ta lĩnh bạc thưởng.” Dứt lời không nhìn hai người nữa, trực tiếp xoay người rời đi.

Ôn Noãn cười như không cười nhìn về phía Quân Dập Hàn bên cạnh, “Như thế nào? Ăn hay không ăn?”

“Ký lai chi tắc an chi.” * Quân Dập Hàn dẫn đầu cất bước đi vào.

(*) Ký lai chi tắc an chi: Câu trong Luận ngữ: Họ (dân) đã do mình phụ dụ đến rồi, tất phải làm cho họ được an ổn mà sinh sống, phải an dân (theo hoasinhhanca.wordpress.com). Nghĩa khác: Sống ở đâu thì yên ở đó; Chuyện gì đến cũng sẽ đến, cứ bình tĩnh mà đón nhận nó (Tùy cơ ứng biến).

Haizzz, hàng cộp còn chưa đủ sâu, sao lấy được hồ con, thôi, nàng yên lặng thở dài cũng bước theo vào.

“Lạch cạch”, trong dự đoán một tấm lưới sắt rơi xuống chuẩn bị chặn cửa ra, nhưng hai người hơi thần nhiên ngồi xuống trước bàn tạm nghỉ.

Nơi khúc quanh, Đồ Long vừa rời đi và nam tử quần áo xanh đậm đi theo phía sau một lần nữa xuất hiện trong mắt hai người, nam tử kia nhìn dáng vẻ hai người trong lưới sắt nhàn nhả không hề hốt hoảng chút nào, giờ tay lên vỗ nhẹ: “Hai vị quả thật can đảm.”

“Đúng là can đảm hơn rùa đen rút đầu góc tường.” Ôn Noãn hơi tán đồng phụ họa theo.

“Trong phủ tại hạ có nuôi con rùa, nhưng từ trước tới giờ đều ngắt đầu ưỡn ngực không hề rút đầu.” Quân Dập Hàn rót ly rượu đưa cho Ôn Noãn, hai người chạm cốc uống một hơi cạn sạch.

Sắc mặt nam tử kia vốn mang theo vẻ chế cười trong nháy mắt biến thành màu sắc giống như quần áo, Đồ Long đi lên phía trước trợn mắt nói: “Các người dám bắt kính với chủ tử?”

“Chúng ta bắt kính với hần khi nào?” Ôn Noãn ‘Không rõ chân tướng’ hỏi lại.

“Vừa rồi các người so sánh công tử với rùa đen rút đầu, chẳng lẽ không phải bắt kính với công tử?”

“À...” Ôn Noãn kéo tiếng “À” thật dài, mắt nhìn Đồ Long hơi tán thưởng nói: “Thì ra người cũng cảm thấy vậy, quả thật anh hùng sở kiến lược đồng *, nào, cạn một chén.” Nàng rót đầy ly rượu nâng chén về phía Đồ Long nhưng lại chạm ly uống cùng Quân Dập Hàn.

(*) Anh hùng sở kiến lược đồng: thành ngữ, chỉ hai ý kiến tương đồng, hai người chủ trương không mưu mà hợp (không bàn bạc mà đưa ra chủ kiến như nhau.)

“Người...” Đồ Long bị nàng tức giận đến khuôn mặt kiên cường hoàn toàn méo mó, xoay người quỳ một chân xuống với nam tử kia nói: “Chủ tử, Đồ Long nhất thời lỡ lời nhưng tuyệt đối không bắt kính với chủ tử, mong chủ tử thứ tội.”

“.” Nam tử siết chặt hai quả đấm, sắc mặt đen thui trầm giọng nói: “Đi lấy roi ngân mạng ra đây.”

“Dạ.” Đồ Long lập tức nhận lệnh mà đi.

“Này, màu sắc món ăn này sao khó coi như thế.” Ôn Noãn cầm đĩa gắp hai cái, sau đó ném đĩa đi nói với Quý Du Nhiên, “Cá tuyệt lúc trước người cho ta có mùi vị không tệ, người còn không?”

“Nếu nàng thích, lát nữa lại đi bắt một con là được.” Quý Du Nhiên nói như gió nhẹ nước chảy, giống như nơi này là hậu viện nhà hần.

Hai người trò chuyện đông một câu tây một câu, hoàn toàn coi nam tử phía ngoài lưới sắt thành không khí trong suốt, đợi đến khi vang lên tiếng lưới sắt mở ra, rơi ra trong nháy mắt phá không mà tới khắc vài vết lộn xộn trên bàn đá, mà cổ họng nam tử kia bị Quý Du Nhiên chế ngự từ phía sau.

“Chủ tử.” Đồ Long kinh hãi định xông lên trước, Ôn Noãn tiện tay cầm lấy cục đá, cầm trong tay tung hứng, lại tung hứng, đưa mắt liếc xéo hần nói “Ngươi cứ thử nhìn một chút xem ngươi xông lại nhanh hay hung khí này của ta đập xuống nhanh, ngươi tiến lên một bước ta đập hần một lần, ngươi vào mấy bước ta đập mấy lần.”

Đồ Long đang nhảy lên không trung đành dừng lại lui về phía sau, Ôn Noãn lại bổ sung thêm, “Ngươi lùi một bước, ta cũng đập theo vậy không sai.”

Đồ Long chỉ đành phải nâng cao chân đứng theo thể kim kê độc lập *, sắc mặt nhăn nhó nhìn nàng chăm chăm, nàng lại bổ sung thêm, “Tu thể này vô cùng tốt, rất đẹp, chú ý giữ vững, nếu nghiêng ngã xuống.” Nàng cười một tiếng, lại tung hứng hung khí trong tay, “Ngươi hiểu.”

(*) Kim kê độc lập: đứng lò cò một chân.

“Rốt cuộc các ngươi do người nào phái tới?” Sắc mặt đen thui của nam tử kia bị nện đến đỏ bừng, lửa giận tăng cao tràn đầy trong mắt và không thể tin, khi Đồ Long đến đây báo cho hần nói rằng hai người này nhất định dạ minh châu trong kho binh khí, hần biết rõ hai người này tuyệt đối có vấn đề, mặc dù nơi này là mộ, nhưng tất cả các góc lớn nhỏ gần như có thể nói đã bị đào sâu ba thước, đừng nói dạ minh châu lớn như thế, dù là một đồng tiền cũng không thể có.

Hần lệnh cho Đồ Long mang hai người tới nơi này, vốn định thẩm vấn truy ra chủ mưu phía sau, lại không ngờ tới ngay cả váy áo đối phương hần cũng chưa chạm tới, đã bị rơi vào trong tay đối phương, nhớ lại khí độ thông dong của hai người, hần thật sự bị tức văng đầu lại sơ suất như thế... Hai người này rõ ràng cố ý!

Đầu óc tức đến ngất đột nhiên lóe lên ý tưởng, trong lòng hần càng thêm giận dữ.

“Người nào phái tới?” Ôn Noãn đập hung khí vào đầu hần, cũng không quay đầu lại chỉ tay về phía Đồ Long, “Nếu ngươi dám nhúc nhích ta sẽ đập bẻ tiếp.” Lúc này mới thật sự ôn hòa nói với nam tử đã đau đến hút khí, “Đương nhiên chính là do đối thủ một mất một còn kẻ thù của ngươi phái tới, về phần cụ thể là ai, ngươi từ từ đoán.”

Nàng nói xong, lúc này mới quay đầu lại nói với Đồ Long – bởi vì vừa rồi định xông lên, đường cong quá lớn lại bất ngờ thu về, thân hình khó có thể duy trì cân đối, còn đang đau khổ đấu tranh giữa đứng thẳng với ngã xuống: “Ngươi, công hần theo chúng ta ra ngoài ‘tìm đại phu’, ‘bị trọng thương không tìm đại phu chữa trị thì không được’.” Lời này tất nhiên báo cho hần biết phải nói thế nào với người khác về việc vị “Chủ tử” này đột nhiên rời đi mà không bị người ta sinh nghi.

Đồ Long vui mừng, lập tức tiến lên, chỉ cần chủ tử không bị bọn họ khống chế, thì hần có thể nghĩ cách để bắt hai người này lại, nhưng về vui mừng trong lòng hần còn chưa dâng lên, trong nháy mắt đã bị một gậy đánh xuống, chỉ thấy nàng tiện tay nhét một viên thuốc màu đen vào trong miệng chủ tử, rất như thể không có gì quan trọng cả nói: “Viên thuốc này cứ mỗi ba canh giờ phát độc một lần, nên làm như thế nào thì trong lòng ngươi tự suy tính rõ ràng, còn có” Nàng quơ quơ chìa khóa trong tay, “Giao chìa khóa kho binh khí còn lại ra đây, nếu để cho ta phát hiện có giao hay không...” Nàng lạnh lùng liếc nhìn nam tử trên đầu máu chảy ròng ròng, ý tứ không cần nói cũng biết.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lưới Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 62: Là phúc hay họa

Khi thấy ánh mặt trời tinh tế chiếu lên người, không khí trong lành tẩy rửa gan phổi thì Ôn Noãn có cảm giác giống như mấy đời. Nhìn cổ thụ chọc trời bốn phía và lối vào cực kỳ bí mật dưới chân, nàng không thể không thở dài, trong một tòa núi thẳm rừng sâu như vậy, chế tạo một xưởng binh khí kích thước như thế, nếu không phải họ đánh bại đánh bại tiến vào thì thật sự cả thần tiên cũng khó phát hiện, người sau màn này chắc hẳn cực kỳ không đơn giản.

Lần suy nghĩ đến đỉnh điểm này, nàng đột nhiên ý thức được một vấn đề, rốt cuộc làm sao hần biết được ở đó có cơ quan?

Nàng nhìn Đồ Long công chủ từ nhà mình đi trước mở đường, lại thoáng nhìn Quân Dập Hần đi phía sau lưng nàng mấy bước, bước chậm lại sóng vai với hần, nhỏ giọng hỏi: “Ngươi làm như thế nào mà biết được vách đá cạnh suối nước nóng có cơ quan?”

“Đi dò đường nửa giờ trong đường hầm phát hiện ra dấu chân.” Quân Dập Hần gạt cành lá cản đường sang, lại nói, “Lối đi kia nối thẳng đến đáy nước chảy chỗ dòng nước xoáy tụ lại, người ở phía ngoài muốn đi vào theo đường đó gần như không có khả năng, mà những dấu chân kia đienddn liequdoon lại mất trật tự không chịu nổi, mới cũ không đồng nhất, có thể thấy được lối đi kia thường xuyên có người đi lại, và lại số người không ít.”

Cho nên, lối đi này nối thẳng đến suối nước nóng, vậy gần như là 100% trong chỗ kia tồn tại cơ quan thông qua hướng khác, nếu không, những người này đến đây, không cách nào giải thích, khó trách khi nàng hỏi hần nơi đó có phải là mộ không thì hần rất khẳng định nói cho nàng biết ngôi mộ này đã bị người khác dùng.

Ôn Noãn nhìn Quân Dập Hàn, trong lòng khó tránh khỏi hơi thẩn thức, uống công năng vẫn tự cho rằng bản thân miễn cưỡng được coi là thông minh, nhưng so sánh với người đàn ông này, trong nháy mắt nàng hiểu ba chữ “Quá yếu kém” này là có ý gì.

Vừa đi vừa nghỉ, lúc sắc trời tối xuống mấy người mới đi ra tới giữa sườn núi, dã thú trong núi sâu đông đảo, lúc này thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng hổ gầm sói tru, xuống chút nữa gấp rút lên đường thì mỗi ngụy bốn phía, huống chi Quân Dập Hàn suy tính đến thể lực của Ôn Noãn, sợ nàng tiếp tục đi nữa sẽ không chịu nổi, cho nên tìm một nơi cần gió nghỉ lại, tính toán nghỉ ngơi một đêm đợi đến khi trời sáng lại lên đường.

“Đứng rồi, người có lưu lại ký hiệu gì dọc đường hoặc thừa dịp chúng ta không chú ý phát ra tín hiệu cầu cứu không?” Ôn Noãn cầm cây gậy trong tay ranh rang đùa bốn gậy gậy đồng lửa, giống như tán gẫu hỏi Đồ Long đang chăm sóc chủ tử ngủ mê man nhà hắc.

Đồ Long nhìn Ôn Noãn xuyên qua đồng lửa, chỉ cảm thấy mặt mũi nữ nhân này thật méo mó, khuôn mặt cương nghị hiện lên vẻ lạnh lẽo không che giấu chút nào, lạnh lùng nói, “Không có.”

Hai người Ôn Noãn và Quân Dập Hàn vừa mới trở lên mặt đất thì việc đầu tiên chính là không hẹn mà cùng cởi quần áo mang theo mùi mồ hôi hủi thi diệt tích *, quần áo như thể mặt lên người, tiếp tục thêm một khắc cũng khiến cho người ta cảm thấy chịu tội.

(*) hủi thi diệt tích: tiêu hủi thi thể không để lại dấu vết

“Nhìn coi như người giữ bốn phận, đợi tí nữa khi chủ tử nhà người thật sự không chịu nổi thì đánh thức ta.” Ôn Noãn cũng không so đo hắc nói rất cuộc là thật hay giả, giọng nói mang theo ba phần một mồi, nói xong che miệng ngáp một cái, quay đầu lại Quân Dập Hàn đã cởi áo ngoài trải lên đồng lá khô đã thu dọn thỏa đáng, nàng lầu bầu nói “Cám ơn”, thân thể mềm nhũn, rồi ngã xuống không chút khách khí ngủ luôn.

Mặc dù đây trái vì nàng, nhưng nàng coi như là chuyện đương nhiên, nhận không tỏ ý thẹn... Quân Dập Hàn nhìn hô hấp của nàng thông thả, lông mi khép lại, khuôn mặt khi ngủ lạnh nhạt yên tĩnh, trong lòng bỗng mềm nhũn, này sinh thương tiếc, nàng là người lười biếng thích ăn thích ngủ như thế, nhưng bị gầy vò không ăn không ngủ như vậy, thật sự làm khổ nàng.

Trăng dần lên, bóng đêm dần rơi xuống, gió thổi bốn phía xuyên qua lá cây xào xạc vang dội, tiếng hổ gầm sói tru lúc xa lúc gần bên tai không dứt, mà Ôn Noãn... Ở trong tiếng hổ gầm sói tru lá cây vang lên giống như bản giao hưởng bài hát ru con ngủ rất thoải mái. Quân Dập Hàn vốn còn lo lắng những âm thanh này sẽ khiến nàng kinh sợ, nàng sẽ ngủ không yên ổn, đang phân vân có nên điểm huyết ngủ của nàng hay không, kết quả lại thấy mặt mày nàng giãn ra, khóe môi mỉm cười giống như đang chìm sâu vào trong mộng đẹp, hắc day trán, nhất thời không biết nên vui mừng hay nên buồn rầu, nữ nhân tâm lý mạnh mẽ hành vi dũng mãnh như thế, còn là nữ nhân lạnh bạc một lòng mong đợi hắc chết, hắc cưới vào cửa rốt cuộc là phúc hay họa?!

Là phúc hay họa không ai có thể biết, cần đề cho năm tháng đánh giá, nhưng bây giờ trong lòng hắc cũng hơi tích tụ, hắc nhìn nam tử đối diện khoác áo xanh, đáng vẻ khổ sở lúc phát độc, lúc này mới nhớ tới một vấn đề mà lúc trước mình xem nhẹ, độc này của nàng từ đâu mà đến?

Tất nhiên là từ chỗ thăng khôn kiếp của Minh Nguyệt các mà đến.

Lại vẫn mang độc dược của hắc cho bên người?!

Nếu không phải tên khôn kiếp này cho, nàng đường đường một Vương phi mua độc dược làm gì?

Độc chuột độc ruồi?

Đôi mắt Quân Dập Hàn hơi phát rét nhìn nam tử đối diện đang lẩn lộn đến mọi tìm móc phổi đầu đập xuống đất, hắc ăn thuốc tên khôn kiếp cho Vương phi, vậy rốt cuộc hắc nên giết nam tử này rồi khiến thuốc kia biến mất? Hay cứu nam tử này để khiến thuốc kia biến mất?

Giết nam tử kia trước mắt còn không hợp thời, cứu nam tử này... Nằm mơ đi!

Nếu giết nam tử này hay cứu hắc đều không phải là lựa chọn tốt nhất, hắc lặng yên, ngay sau đó đứng dậy đi về phía nam tử này, hắc Quân Dập Hàn đường đường là Hắc Vương, phu quân chính thức của Vương phi nhà hắc, há có thể không bằng một tên khôn kiếp của Minh Nguyệt các!

“Người làm cái gì?” Đồ Long vốn còn ôm chút may mắn kỳ vọng nữ nhân kia tùy tiện cầm viên thuốc dọa người không phải là thuốc độc gì đó, nhưng bây giờ thật sự thấy chủ tử bị độc phát đến đáng vẻ cực kỳ đau đớn khó chịu mới biết được thuốc độc này là thật, hắc vừa mới dùng sức nâng chủ tử dậy để tránh cho chủ tử lại dùng phương thức thương tổn bản thân để giảm bớt đau đớn, đang chuẩn bị gọi nữ nhân kia hóa giải khổ sở đau đớn cho chủ nhân, lại không ngờ thấy vị sát thân này tràn ngập sát khí mà đến, nên hắc theo bản năng ngăn cản trước nam tử áo xanh đen này cảnh giác hỏi.

“Tránh ra.” Quân Dập Hàn cau mày, trong nháy mắt đã điểm huyết của hắc, phát phát ổng tay áo, thân thể cứng ngắt của hắc lập tức ngã xuống bên cạnh, chỉ đành trợn lớn hai mắt trần đầy không cam lòng vì không thể ra sức mà quát, “Có chuyện gì thì nhắm vào ta, đừng làm tổn thương chủ tử của ta.”

Ngay cả một liếc mắt Quân Dập Hàn cũng không thương cho hắc, trực tiếp giơ ngón tay búng một luồng khí điểm huyết cam của hắc, mặc hắc há mồm rống đến đỏ mặt tía tai cũng không phát ra được chút xú âm thanh.

“Người... Muốn giết... Thi giết...” Nam tử áo xanh đậm vẫn cố nén khổ sở vì độc phát, siết chặt hai quả đấm gân xanh nổi lên, cắn chặt hàm răng lúc này đã rỉ ra vết máu đỏ thẫm, trên mặt từng mảng bầm đen, lúc này hắc thấy Quân Dập Hàn sắc mặt không ổn đi tới trước mặt, nghĩ cũng biết không thể nào là cứu hắc, bây giờ hắc đã suy yếu đến hơi sức tự sát cũng không có, nếu hắc (Quân Dập Hàn) thật sự có thể giết mình rồi, hắc cũng muốn cảm tạ hắc (Quân Dập Hàn) để cho hắc không phải chịu khổ sở như hàng vạn con kiến cắn người nữa.

“Giết người?” Đấy mắt Quân Dập Hàn tràn ngập khinh thường. “Giết người chỉ biết dơ bẩn tay ta.” Khóe môi hắn khẽ nhếch lên, giống như cực kỳ đáng ghét nói, “Chỉ có điều người thật sự có thể giúp ta một chuyện.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 63: Bầy sói bao vây tấn công

“Cái...” Nam tử cổ nén đau đớn, mắt mang hoài nghi mở định mở miệng hỏi, sau một khắc tay Quân Dập Hàn giống như tùy ý đặt lên đầu vai hắn, hắn chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân giống như bị nghiền nát mài nhỏ từng khúc, đau đớn tan lòng nát dạ thấm vào mỗi tác da thịt, khiến cho hắn không không chế nổi nữa muốn kêu to để phát tiết khổ sở cực hạn này ra ngoài, nhưng miệng hắn mở lớn gào thét nữa thì âm thanh vẫn không truyền ra ngoài chút nào, Quý Du Nhiên đương nhiên sẽ không để cho tiếng kêu thảm thiết của hắn ảnh hưởng đến mộng đẹp của Ôn Noãn, ra tay đồng thời đã đi kèm luôn huyết cầm của hắn.

Hắn nhìn đáng về nam tử cực kỳ điên cuồng gào thét, sau khi thương thức sơ qua rồi mới hơi hải lòng gắt gât đầu, nếu không giết hắn lại không cứu hắn, vậy thì để cho hắn “Hường thụ” vượt qua “Hường thụ” mà thuốc kia cho hắn, kể từ đó, thì tương đương với tàn phá tên khốn kiếp của Minh Nguyệt các, hắn ngẫm nghĩ, sâu sắc cảm thấy biện pháp này quả thực rất tốt, vì thế quyết định lần sau khi hắn lại bị độc phát thì vẫn dùng phương pháp này!

Bóng đêm dần khuya sương đọng dần nặng, Quân Dập Hàn đợi độc trong cơ thể nam tử áo xanh đậm phát tác xong thì lúc này mới thu chường lại, chường của hắn vừa mới thu về thì thân thể nam tử kia lập tức mềm nhũn hơi thở thoi thóp ngã xuống, bởi vì đau nhức mà khuôn mặt tái nhợt không còn vết máu, Đồ Long bên cạnh thấy đáng về chủ tử như thế, mắt tràn đầy tơ máu căm tức nhìn Quân Dập Hàn tràn ra sát khí nồng đậm.

Quý Du Nhiên phát ổng tay áo về phía hắn, huyết đạo của hắn lập tức được giải, giọng nói lạnh lùng của Quân Dập Hàn điendn liequidoon càng có thể giết lòng người hơn sát khí tràn ra trong mắt hắn, “Chăm sóc tốt chủ tử nhà ngươi, nếu hắn chết, ngươi cũng không cần thiết phải tồn tại.”

“Nếu như chủ tử chết, Đồ Long cần phải tự vẫn chôn theo chủ tử, nhưng trước đó chắc chắn sẽ không tiếc mạng bằng tất cả mọi giá đi báo thù cho chủ tử.” Đồ Long xoay người dậy, quỳ một chân đỡ nam tử áo xanh đậm hơi thở yếu ớt trên mặt đất dậy, để ngồi xếp bằng trước người, lòng bàn tay dán lên sau lưng chủ tử truyền chân khí cho chủ tử, căm tức nhìn Quân Dập Hàn, cặp mắt tràn đầy ý hận ngập trời, giọng nói như đinh chém sắt.

“Thật đúng là một nô tài tốt.” Khóe môi Quân Dập Hàn khẽ câu lên, nhưng không hề có ý giễu cợt, mắt hắn cụp xuống xẹt qua khuôn mặt tái nhợt hai mắt nhắm nghiền của nam tử áo xanh đậm, có thể có một nô tài trung thành đến chết định trả thù như vậy, đời trước của hắn đã đốt mấy nén hương cao, một chút phúc khí.

Hắn lại một lần nữa trở lại bên cạnh Ôn Noãn, ngồi xuống nhét thêm củi vào trong đồng lửa để lửa đốt càng mạnh một chút, để tránh cho nàng bị cảm lạnh, dưới ánh lửa sáng rực, môi nàng hơi vênh lên, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần bao phủ một tầng màu đỏ như vỏ quýt mông lung, giống như nắng ấm trong đêm đen quanh quẩn trong tim hắn.

Nếu nàng không phải do Thái hậu gả tới...

Hắn đứng dậy, bước chân khẽ chuyển, mắt nhìn về phía bóng tối, muốn dùng bóng đêm che giấu cảm xúc càng khó có thể ức chế của mình, nhưng mà ánh mắt vừa chạm đến mây ánh sáng xanh biếc sau bụi cây rậm rạp vốn dùng để chắn gió trên sườn đồi, chân mây ngọn núi của hắn hơi nhú, như thế, sau lưng không cần nhìn cũng biết là tình hình gì rồi.

Bọn họ bị bầy sói bao vây, và lại vòng vây của đối phương đang dần dần thu nhỏ lại!

Tinh thần nhất thời thấp thòm khiến cho hắn không lưu ý đến nguy hiểm đến gần, lòng hắn dần chìm, trong bóng tối càng lộ vẻ tĩnh mịch, trong mắt có giầy giụa nhỏ bé đến mức không thể nhìn thấy.

Bầy sói dần đến gần, hắn thu lại tinh thần tập trung tinh lực quan sát động tĩnh hướng đi của chúng, sói này là loại động vật săn thú kiểu bầy đàn hết sức khó dây dưa, thêm với nơi đây cảnh khô lá rụng khắp nơi không thể đường đột dùng lửa công kích, nếu không, đến lúc đó hơi không cẩn thận thế lửa, hậu quả không cần suy nghĩ.

Hai mắt hắn nhanh chóng xẹt qua bốn phía, trong tai chú ý động tĩnh khắp nơi, khi nhìn thấy đằng trước bên trái có một chạc cây đại thụ to cỡ miệng chén mọc dày cách mặt đất hơn trượng, trong nháy mắt tay hắn chụp lấy Ôn Noãn ôm vào trong ngực, mũi chân nhẹ điểm bay về phía cây kia, chỉ có xác định Ôn Noãn an toàn, hắn mới có thể tránh lo âu về sau giải quyết đồ đáng ghét này.

Nhưng hắn vừa mới lướt tới giữa không trung, một vết roi da phá không quất tới, đánh về phía lưng Ôn Noãn, ánh mắt Quân Dập Hàn tối đi, ôm nàng bay lên xoay một vòng lật người, roi này trùng hợp quần lấy chân hắn, dùng sức thu lại lôi hắn trở về, ngay lúc đó đạn sắt hiện ra ánh sáng bạc bắn ra cũng nhanh chóng đánh úp về phía huyết đạo lớn của hắn.

Quân Dập Hàn phát tay áo, đạn sắt bắn tới có khuynh hướng bay ngược trở lại, Đồ Long lộn eo, đạn sắt này lập tức trượt qua hắn mà bắn về phía sói phục kích trong bụi cỏ phía sau, eo hắn vừa lộn, đồng thời dùng sức thu roi trong tay lại, vốn định kéo Quân Dập Hàn vào trong đồng lửa, nhưng hắn ta

lại không hề động, trên đùi đột nhiên chấn động, roi kia trong nháy mắt gãy thành vài đoạn, tiếp theo đó khiến tay hắn bị chấn động máu tươi chảy không ngừng.

Bởi vì đồng bọn chết mà bày sói chung quanh đã bị chọc giận, khí thế mỗi con hùng hổ nhanh chóng tiến lên bao vây mấy người vào trong.

“Giao thuốc giải ra, nếu không hôm nay mọi người sẽ đồng quy vu tận.” Dưới ánh trăng tiêu điều, Đồ Long hoàn toàn coi thường bày sói đang tiến tới gần chung quanh chuẩn bị phát động công kích, vẻ mặt lạnh lùng nói với Quân Dật Hàn.

“Hắn không có thuốc giải.” Ôn Noãn che miệng ngáp một cái, mí mắt khẽ mờ không mặn không nhạt nói, “Bây giờ ta cũng không có thuốc giải.” Ngay sau đó không nhìn khuôn mặt nhăn nhó của Đồ Long nữa, nói với Quân Dật Hàn, “Buông tay của ngươi trên eo ta ra.”

“Không buông.” Quân Dật Hàn không chút suy nghĩ cự tuyệt, cảnh tượng nguy hiểm này đương nhiên nguy cơ mọi lúc, nếu buông nằng ra, ỡ như có một sơ suất thì nên làm thế nào cho phải.”

“Nam nữ thụ thụ bất thân, huống chi ta là thê tử của bằng hữu của ngươi.” Ôn Noãn rất “Không đúng thời điểm” nhắc nhở hắn.

“Chuyện này ta sẽ giải thích với Vương gia, nàng là thê tử của Vương gia, trách nhiệm của ta chính là bảo vệ cẩn thận cho nàng, giao nàng hoàn toàn chinh chinh vào trong tay Vương gia, không thể bị tổn thương chút nào.” Quân Dật Hàn giải thích hợp tình hợp lý, dưới cái nhìn đầy thâm ý của hắn Ôn Noãn không cần phải nhiều lời nữa.

Đồ Long mắt nhìn hai người lạnh nhạt trò chuyện như coi hắn thành ‘người trong suốt’, trong lòng lập tức càng thêm lửa giận ngập trời, dưới bàn chân trượt một cái quét ngang lập tức quét một khúc củi đang cháy về phía Quân Dật Hàn và Ôn Noãn ở đối diện.

Ánh sáng đầy trời trong lửa và đạn bạc ở đầu ngón tay hắn nhanh chóng bắn ra lần nữa, lần này mục tiêu không phải là hai người, mà là sói ở phía sau lưng hai người dần ép tới, hành động lần này của hắn đương nhiên không phải vì giúp tiêu trừ nguy cơ sau lưng hai người, mà càng thêm chọc giận bày sói, bao vây tấn công hai người.

Trong hai người này, mặc dù nam nhân có võ công cao cường, nhưng nữ nhân này cơ bản thuộc về phế vật, chỉ cần bắt được nữ nhân này, hắn lập tức có đầy đủ tự tin có thể ép thuốc giải từ trong tay nàng ra, đến lúc đó không cần chịu uy hiếp của đối phương, hơn nữa có thể tra ra người giật dây.

Mà bày sói đã cho hắn một cơ hội như vậy, hắn chỉ muốn để cho hắn ta rơi vào trong vòng vây của bày sói, bị chém giết để cho hắn ta một mối ứng phó, hắn sẽ có thể nhân cơ hội này giết chết hắn ta rồi, ngay cả giết không được hắn, hắn cũng có thể khống chế nữ nhân này để cho hắn ta đi vào khuôn khổ.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 64: Nhất kích tất sát

Đạn bạc bắn ra chui vào thân sói, máu bắn tung tóe như nước, Quân Dật Hàn ôm Ôn Noãn nghiêng người qua né tránh vòi máu bắn tung tóe, trong lòng bàn tay khẽ động bóp đầu con sói hơi thờ còn chưa tắt lửa miệng kêu rên rồi đánh về phía Đồ Long ở bên kia đồng lửa, “Rầm”, thân sói bị Đồ Long đánh thành hai nửa ngã vào hai bên lùm cây, mặt mày hắn dính đầy vết máu, vẻ mặt hung ác nhìn hai người, bày sói giống như bị sát khí của hắn chấn nhiếp, mang theo cái đuôi chậm rãi lui ra phía sau di chuyển về phía Quân Dật Hàn và Ôn Noãn.

Ôn Noãn lạnh nhạt lấy củi chỏ chọc Quân Dật Hàn, nhỏ giọng nói, “Ném ta lên cây kia đi.” Lúc này nàng không tiện dùng võ, nhưng nếu vẫn được Quân Dật Hàn che chở thì chỉ biết sẽ liên lụy đến hắn, lúc này bày sói chung quanh đã hoàn toàn bị chọc giận, nếu trì hoãn tiếp nữa cũng không có chỗ tốt gì.

“Không cần.” Quân Dật Hàn vung tay áo đánh rớt dao ngắn mà Đồ Long nhanh chóng bắn đến rơi trên đất, tung chưởng chém thẳng về phía cành lá bí mật trên cây đại thụ sau lưng hắn, thân cây ầm ầm chấn động, một đồng trống lồ trong nháy mắt rớt xuống, đang dần rơi vào trong bày sói phía sau.

“Không!” Đồ Long khàn giọng kêu to, xoay người bỏ nhào tới trước, lại không để ý đến Quân Dật Hàn và Ôn Noãn sau lưng, nhưng mà trên trời đột nhiên rơi xuống món ăn ngon, bày sói giương mắt hồ sơ có thể bỏ qua cho, lập tức xông lên cắn nam tử áo xanh đậm.

“A...” Tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế vang dội nơi núi thẳm này, trong đêm tối nghe rất dọa người.

Mà Đồ Long bên cạnh vừa nhảy vào trong bày sói đột nhiên chém giết liều mạng che chở chủ tử, đám sói vừa tiến tới gần phía sau hai người cuối cùng phát động tấn công, đầu Quân Dật Hàn diendaaneequaydonn cũng không quay lại, tung chưởng quét qua đánh tới, đám sói bay lên giữa không trung mở to hai mắt rồi rơi xuống, sau một khắc hắn đã mang theo Ôn Noãn bay vút đến chạc cây đại thụ được hắn chọn trúng đứng vững vàng.

Mất đi mục tiêu, trong nháy mắt đám sói gia nhập hàng ngũ chém giết hai người Đồ Long, trong một đồng máu thịt văng tung tóe, tiếng gào giận dữ và tiếng rên khổ sở dần trở lại bình thường.

“Không lưu lại một người quay về cho Vương gia thẩm vấn sao?” Ôn Noãn đưa lưng về phía cảnh máu tanh mờ mịt hỏi, nàng vừa định quay đầu lại,

nhưng lại bị Quân Dập Hàn thuận tay đẩy ngược về, chỉ nghe hán lạnh lùng nói: “Thứ người như thế không lưu lại cũng được, bằng mưu trí của Vương gia, còn cần hai người nhân vật nhỏ này?”

Nam nhân tự đại! Ôn Noãn mím môi không cần phải nhiều lời nữa.

Mùi máu tươi tràn ngập trong không khí, chân mây ngọn núi của Quân Dập Hàn hơi nhúu nói: “Mùi máu tươi phát tán tràn ngập nơi này, rất nhanh sẽ dẫn tới mãnh thú khác, chúng ta phải mau chóng rời khỏi nơi này, nàng trước tạm nghỉ ngơi, ta đi xuống xử lý sơ.”

“Ừ.” Ôn Noãn đáp vô cùng sáng khoái, đưa tay ôm lấy cây đại thụ, đứng vững trên chạc cây để cho hán một bóng lưng.

“...” Quân Dập Hàn phi thân xuống, tiện tay nhặt một con sói chết trước đồng lửa lên, đầu ngón tay xẹt qua phần cổ của nó, tươi máu tươi lên đồng lửa, thoảng chốc đồng lửa bị dập tắt tỏa ra khói trắng nồng nặc.

Ôn Noãn quay đầu nhìn động tác của hán, trong lòng không thể không cảm thán tâm tư cẩn thận của nam nhân này, trong núi sâu như vậy, nếu không dập tắt lửa hoàn toàn, rất có thể dẫn tới họa hoạn, hậu quả khó lường hết.

Sau khi nàng nhìn hai mắt hán, cảm thấy lấy máu sói này cũng không có gì đẹp mắt, nên di chuyển tầm mắt quan sát loạn chỗ khác, khi tầm mắt chạm đến chỗ sói cướp thức ăn kia thì trong dạ dày không nhịn được cuộn cuộn một trận suýt chút nữa phun ra, máu thịt bay tán loạn tứ chi gãy tan tành, ngay cả nội tạng cũng chảy đầy đất, hình ảnh ấy thật sự khó có thể để cho người ta tiếp nhận, khó trách nam nhân kia dẫn nàng đi xong thì xoay người nàng lại không để cho nàng nhìn, loại yến tiệc thị giác khẩu vị nặng này quả nhiên không thích hợp với nàng.

Nàng chịu đựng ghê tởm thu hồi trông mắt lại, nhưng khi tầm mắt xẹt qua góc nghiêng chỗ trũng phía sau lưng Quân Dập Hàn, giống như có thứ gì đó động dậy, nhưng lúc này lửa đã tắt, ánh sáng die~nd a4nle^q u21ydo^nn quá mờ nàng nhìn không rõ lắm, đợi nàng rướn cổ lên chăm chú nhìn lần nữa thì lại giống như không có gì, chẳng lẽ nàng hoa mắt?

Cách đó không xa, tiếng bầy sói cắn nuốt nhỏ dần, bầy sói này cũng thật sự ăn no bụng, nghiêng đầu nhìn vào trong bóng đêm, Quân Dập Hàn đang lấy máu đồng bọn của chúng, có thể do bản năng trời sinh của động vật cảm nhận được hơi thở nguy hiểm nồng đậm tán mát quanh thân hán, bọn chúng đứng yên quan sát một lúc rồi rí rí ngoắt ngoắt cái đuôi rồi đi.

Lửa đã hoàn toàn dập tắt, Quân Dập Hàn vứt bỏ con sói chết trong tay, đang định quay người lộn lại, hai mắt Ôn Noãn bỗng nhiên trợn lớn nói, “Cẩn thận.”

Mà cùng lúc đó, một đầu sói cường tráng khỏe mạnh đã bay lên không mãnh liệt bỏ nhào về phía Quân Dập Hàn, hàm răng dài cả tấc của nó cắn thẳng về phía cổ họng của hán, trong nháy mắt Quân Dập Hàn nghiêng thân né tránh lật bàn tay đánh ra, nhưng con sói này không lui không rút lại, móng vuốt đánh úp về phía khuỷu tay hán, móng sắc hiện lên về sắc bén khê quét qua cánh tay hán, kéo lê một vết thương sâu, nếu không phải hán tránh nhanh hơn, thịt trên cánh tay chắc bị nó kéo hết lên một miếng không phải là không thể.

Con sói bị hán đánh trúng ngã xuống đất, nhưng trong nháy mắt lại quay cuồng mà đứng dậy, sau đó vuốt hơi cong giằng co với hán, chuẩn bị phát động đợt công kích tiếp theo, lúc này Quân Dập Hàn mới nhìn thấy hai mắt sâu hóm của đầu sói công kích hán, là một con sói bị mù, bộ lông hơi trắng trên người nó, khí thế nghiêm nghị, thân hình cường tráng có dư hơn các con sói khác, tuy mắt nó không thể thấy gì, nhưng lại đối diện chính xác với hán, cự ly quá gần chờ đợi cơ hội phát động công kích. Đây là con sói đầu đàn trong đám sói kia!

Nó một mực mai phục chờ đợi cơ hội thích hợp nhất để công kích!

Khoảng cách gần như thế, khinh công gần như không thể sử dụng đến, khi hán bảo vệ Ôn Noãn ở chỗ dòng nước chảy xiết đã hao tổn không ít nội lực bị nội thương, còn chưa hoàn toàn khôi phục, lại mấy lần hao tổn không dứt, bây giờ nội lực đã không bằng một phần ba, nếu một chương không thể đánh chết đầu sói trước mắt, Ôn Noãn như vậy, ai tới bảo vệ nàng!

Hán thu nội lực trong lòng bàn tay lại, nắm thành quyền, đây là một màn đánh nhau cận thân kịch liệt giữa người và sói!

Con sói không chút sứt mẻ giằng co với hán, bốn phía vang lên tiếng càn khôn là khô bị giẫm lên rất nhỏ, ánh sáng die nda nle equ ydo nn màu xanh biếc lại một lần nữa truyền từ trong bóng tối tới, mà lại một lần nữa hình thành vòng vây đang dần tới gần.

Mà chỗ xa hơn hình như có thấp thoảng tiếng chấn động truyền đến.

Tiếng động khác lạ chung quanh dĩ nhiên không thể tránh được khỏi xúc cảm nhạy bén của Quân Dập Hàn, mắt hán dần sâu, không thể lại kéo dài, phải tốc chiến tốc thắng!

Ôn Noãn lười biếng nhìn đám sói đã tiến tới gần trong phạm vi trăm thước, trông mắt lạnh lùng, nếu để cho bọn chúng tới gần, hậu quả thật sự rất không tuyệt vời, huống chi tiếng chấn động từ xa mà đến, đây không phải là tiết tấu làm cho người ta sung sướng!

Nàng nhìn cự ly Quân Dập Hàn giằng co với con sói kia ở phía dưới, trong lòng ước khoảng sơ qua, đưa tay bẻ một chạc cây tương đối mềm ở trên đỉnh đầu, hạ thân xuống, khom người, bắn ra!

Cùng lúc đó, sát khí trong mắt Quân Dập Hàn nổi lên, năm ngón tay thành móng vuốt như sắt đánh thẳng vào đầu con sói, con sói cuối cùng đợi cho đến khi động tác của kẻ địch đến, nhảy lên đánh về phía mặt hán, mà một chiêu này của Quân Dập Hàn chỉ là giả, sau một khắc dưới bàn chân của hán trượt đi, thân thể hạ thấp xuống, năm ngón tay đã giữ chặt cần cổ nó, “Rắc”, cổ con sói đứt gãy, mà cùng lúc trong nháy mắt, cành cây bén nhọn cắm vào thân thể nó xuyên thấu qua nội tạng.

Hai nhất kích tất sát * hoàn mỹ giống nhau!

(*) nhất kích tất sát: một đòn nhất định giết chết.

“Ôi, thật sự không nhìn ra, người cũng có thể làm ra một chữ mã *.” Ôn Noãn thông thả thở dài một hơi, nghĩ coi nàng là một nữ nhân, độ mềm mại của thân thể cao hơn hẳn không ít, nhưng ngay cả ngựa eo ra sau cũng khó khăn, thật sự làm cho người ta sao chịu nổi.

(*) Chữ mã 𠂇, mô tả tư thế Hàn ca ngựa người ra sau túm cổ sói.

“Câm miệng.” Quân Dập Hàn cực kỳ không khách khí ra lệnh, nắm cả thất lưng nàng, vội vã cùng nàng bay lên rồi khỏi nơi rừng sâu núi thẳm này, vứt bỏ lại một đám điên cuồng truy kích trên mặt đất làm người ta đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 65: Lệnh đuổi khách

Một màu trắng bạc lướt qua chân trời phía đông, đám sương nhẹ lan tỏa lúc hai người cuối cùng đã đi đến dưới chân núi, đúng lúc này vừa vặn có một chiếc xe ngựa đi qua, dưới sự hấp dẫn của bạc, trong nháy mắt chiếc xe ngựa này thay đổi chủ nhân.

Hai người ở khách điểm rửa mặt chải đầu, Ôn Noãn chủ động gõ cửa Quân Dập Hàn ở sát vách.

“Có chuyện gì sao?” Hần kéo cửa ra lạnh lùng nhìn nàng, vừa rồi sau khi tắm rửa sạch sẽ, áo bào hơi lỏng lẻo, mái tóc đen bóng xõa xuống sau lưng mới khô một nửa, nếu loại trừ đáng vẻ lạnh lẽo của hần, ngược lại có vài phần khí chất lười biếng mê người.

“Xem xem người chết chưa.” Ôn Noãn lơ đãng với thái độ thay đổi sang lạnh lẽo so với tối hôm qua của hần, trực tiếp vòng qua hần ngồi xuống bên bàn.

“Tại hạ làm Vương phi thất vọng?” Hần lạnh lùng cười một tiếng, đóng cửa lại ngồi đối diện với nàng.

“Hết sức thất vọng.” Sau khi Ôn Noãn cầm gì đó bỏ lên mặt bàn, lúc này mới không đếm xỉa đến cái nhìn của hần nói: “Còn nhiều thời gian, lần này người dính phúc khí của bốn Vương phi, lần sau không chắc có thể có vận khí tốt như vậy.” Sau khi nói xong, không đếm xỉa đến buồn bực nơi đáy mắt của hần, đưa ngón tay ra gõ gõ lên mặt bàn, “Vươn cánh tay ra, bốn Vương phi cũng không phải người vô tình vô nghĩa, nể mặt người một đường bảo vệ, bốn Vương phi nên cảm tạ tự mình bằng bó tay người.”

Quân Dập Hàn có kích động muốn đá văng Ôn Noãn ra, nữ nhân này rốt cuộc có biết tối hôm qua khi nàng nhảy từ trên cây xuống là nguy hiểm cỡ nào không, hần cả đời âm mưu quỷ kế gì sóng to gió lớn nào chưa từng trải qua, nhưng một khắc đó, nhịp tim của hần bất ngờ dừng lại, lòng bàn tay đỏ mào hôi lạnh, ngay cả sau đó suy nghĩ một chút hần cũng cảm thấy sợ hãi, mà nữ nhân này vẫn lạnh nhạt như không có chuyện gì, còn nói nói cười cười với hần!

Rốt cuộc là nàng can đảm hơn người?

Hay là nàng vốn không coi tính mạng của mình là quan trọng?

Hần càng nghĩ càng giận, càng tức càng nhìn khuôn mặt nhẹ nhàng của Ôn Noãn không vừa mắt, cuối cùng, hần bước nhanh đến phía trước kéo cửa ra: “Tại hạ cần nghỉ ngơi, Vương phi xin cứ tự nhiên.”

Ồ, đây là hạ lệnh đuổi khách?

Ôn Noãn rút cho mình một ly trà nhấp một hớp, lúc này mới nhàn hạ mở miệng: “Bốn Vương phi sẽ tự đi, nhưng trước đó phải đắp thuốc lên cho người, để bày tỏ ân cần, bốn Vương phi cũng không muốn khiến cho người mượn cớ nói bốn Vương phi không hiểu nhân tình thế sự, mất mặt mũi của Vương gia.”

Quân Dập Hàn hít một hơi thật sâu, đi trở về trước bàn vén tay áo lên, cũng không nhìn nàng rốt cuộc mang thuốc gì tới, trực tiếp mở nắp bình đồ lên miệng vết thương, vết thương sâu tới xương, vậy mà chân mày ngọn núi của hần không hề nhăn chút nào, trực tiếp cầm băng gạc lên tùy ý quấn vài vòng, giọng cứng rắn nói: “Tại hạ đã tự động quấn miệng vết thương rồi, không nhọc Vương phi hao tâm tổn trí, Vương phi mời!”

“Tự nhiên.” Ôn Noãn nhìn vết thương của hần, chân mày nhíu lại thả lỏng sang khoái đứng dậy dừng phần việc mới làm một nửa lại, rồi đi.

Lại đi dứt khoát như vậy?

Quân Dập Hàn thất vọng đau khổ, đột nhiên lại rất uất nghẹn!

Ôn Noãn về đến trong phòng, dựa vào đầu giường ngồi xuống, sắc mặt trầm xuống, sờ đi nàng kiên quyết thoa thuốc cho hân đơn giản là phải tận mắt nhìn thấy thuốc kia bị đắp lên miệng vết thương của hân, hân có phải là Quân Dập Hân hay không... Đáp án này, nàng sẽ nhanh chóng có thể biết!

Hôm sau, khi Ôn Noãn mở cửa phòng ra, thấy Bạch Ứng chờ đợi bên ngoài, vẻ mặt không hề ngoài ý muốn chút nào, nàng dùng xong đồ ăn sáng lên xe ngựa, không hề để ý hỏi: “Vị bằng hữu kia của Vương gia đâu rồi? Sao lại không thấy người?”

“Bẩm Vương phi, Mộ công tử có việc nên đã rời đi trước.”

Mộ công tử?

Ôn Noãn đề độ cong khóe môi xuống, khom người vào trong xe ngựa.

Giữa đường xá, Ôn Noãn hỏi Bạch Ứng mới biết được nơi này đã là thủ phủ thuộc Giang Hoài, bây giờ thời gian các ngày nàng rơi xuống nước đã qua bảy ngày, nói cách khác nàng ngủ mê trọn vẹn bốn ngày.

Thì ra đã làm trễ nải thời gian nhiều như vậy, cũng may chuyện này không phải vội!

Xe ngựa do Bạch Ứng điều khiển, chạy tuy nhanh nhưng mà rất ổn, Ôn Noãn bất tri bất giác ngủ thiếp đi trong tiếng xe ngựa lộc cộc, đợi đến khi nàng tỉnh lại thì đã là đêm, Quân Dập Hân đang dựa nghiêng vào đầu giường khẽ nhắm mắt ngủ, mà nàng thì gối lên eo hân, được hân ôm trong ngực, tư thế ngủ hơi mập mờ.

Sao nàng lại ở trong ngực hân? Là hân ôm nàng đi vào? Ôn Noãn ngửi mùi rượu nhàn nhạt, tầm mắt rơi lên cánh tay phải của hân, chân mày ngọn núi nhú lại, nàng giật giật vừa định đứng dậy, Quân Dập Hân đã nhanh hơn một bước nâng nàng dậy tựa vào đầu vai mình, giọng vừa nhẹ nhàng vừa tự trách nói: “Vị phu không chăm sóc tốt cho phu nhân, khiến phu nhân bị sợ hãi.”

“Một phen hú vía thôi, Vương gia không cần tự trách.” Ôn Noãn rất phối hợp rúc vào trong ngực hân, chớp mũi không biến sắc lại gần gần cổ hân hít hà.

Quả nhiên, tầm mắt nàng cụp xuống che lại nụ cười lạnh lùng nơi đáy mắt, bây giờ, chỉ thiếu một bước kiểm chứng cuối cùng, trông mắt nàng rơi trên cánh tay phải đang ôm eo nàng, bây giờ chỉ cần vén lên, chân tướng lập tức “Hiện!”

Nhưng nàng không làm như vậy, còn có một phương pháp để kiểm chứng mười phần, cần gì phải đứt dây động rừng lúc này, nếu không đến lúc đó công sức một khi thất bại, mất nhiều hơn được.

Nàng cọ cọ vào trong ngực hân, mặt khẽ ngửa lên, chớp mũi giả bộ hít hà nói: “Vương gia uống rượu rồi hả?”

“Ừ, một chút công vụ xã giao đầy không được, tối nay định tự mình đi đón nàng, nhưng phu nhân phái người tới mời năm lần bảy lượt, thật sự không tiện từ chối, phu nhân có thể trách tội vị phu?” Quân Dập Hân vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng, khóe môi khẽ chạm lên đỉnh đầu nàng rơi xuống một cái hôn êm ái.

Da đầu Ôn Noãn căng thẳng, tê rần, đứng dậy từ trong lòng hân nhìn hân nói: “Viê là người thông tình đạt lý, sao có thể chỉ vì chút chuyện nhỏ này mà trách tội Vương gia. Chỉ có điều bây giờ viê hơi hơi hơi, Vương gia bằng lòng dùng bữa với viê?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 66: Một chén canh hai người nếm

Đồ ăn đã sớm chuẩn bị xong, Minh Nhi bị Bạch Ứng xách đến mấy ngày trước đó đang hầu trong sảnh, lúc này nhón chân lên nhìn tiểu thư và Vương gia đang nói chuyện thật vui đi từ xa đến, vội vàng kêu người hầu hạ khác cùng nhau lui xuống, tiểu nha đầu quý linh tinh cho rằng, Vương gia có tiểu thư hầu hạ dùng cơm, nhiều người sẽ chỉ chương mất.

Ôn Noãn đỡ Quân Dập Hân ngồi xuống trước bàn ăn, nhìn thức ăn thịnh soạn đầy bàn khẽ mỉm cười: “Những món ăn này đều là món viê thích ăn, làm phiền Vương gia phí tâm.” Nói xong đồng thời bắt tay vào chia thức ăn cho Quân Dập Hân.

“Phu nhân thích là tốt rồi.” Quân Dập Hân mỉm cười trả lời, thuận tay cầm lấy chén canh múc cho nàng, đưa cho nàng: “Uống chén canh trước ấm áp dạ dày.”

Ôn Noãn nhận lấy chén canh nhấp một ngụm nói: “Canh này quả thật không tệ.” Lại uống hai ngụm sau đó buông chén xuống.

“Không thích?”

“Không phải.” Chân mày Ôn Noãn khẽ nhú lên nhìn hân nói: “Viê đột nhiên muốn uống canh ngân nhĩ hạt sen rồi.” Giọng nói và thần thái kia hàm chứa vài phần làm nũng.

Trong lòng Quân Dập Hàn khẽ động, giọng cung chiều nói: “Phu nhân đã muốn uống thì bảo bọn họ làm bây giờ là được.” Ngay sau đó hần gọi người hầu dọn đồ mấy câu, người hầu lập tức nhận mệnh đi nhanh về phía phòng bếp.

Chỉ trong giây lát, canh ngân nhĩ hạt sen đã được bung lên, Ôn Noãn nhấp một ngụm, tròng mắt híp lại khen, “Uống ngon thật.” Nói xong múc một muống đưa đến bên môi Quân Dập Hàn, về mặt tha thiết nói: “Vương gia, chàng cũng nếm thử chút, xem uống ngon không?”

Về mặt nàng tươi cười, khoe môi cong lên nhìn hần, cầm muống trong tay như hiến vật quý về phía hần, mềm giọng gọi: “Vương gia?”

“A, được.” Quân Dập Hàn hoàn hồn há miệng uống muống canh ngân nhĩ hạt sen, chỉ cảm thấy vị canh một đường trơn trượt ngọt đến tận tim, tiếp theo đó đáy lòng cũng run rẩy.

“Uống ngon không?” Ôn Noãn tò vò mong đợi hỏi, nụ cười nơi đáy mắt dần đậm, lại lộ ra vẻ tinh ranh khó có thể phát hiện.

“Phu nhân bốn đường nhiên uống ngon.” Ý cười của Quân Dập Hàn mềm đi. Một chén canh, một muống, hai người nếm, sao có thể không ngon.

“Uống ngon vậy uống nhiều một chút.” Ôn Noãn lại đưa một muống đến bên môi hần, lướt mắt giống như hờ hững roi xuống đầu ngón tay trong suốt đặt trên mặt bàn.

Lúc nàng kêu tiểu nhị mua thuốc trị thương đã cố ý dặn dò bên trong tăng thêm cỏ thìa nước *, cỏ thìa nước này trong thuốc trị thương có thể làm vết thương nhanh chóng cầm máu kết vảy, nhưng lúc gắp hạt sen lại có thể tạo ra lượng độc tố nhỏ, độc tố này vô hại với cơ thể con người, nhưng lại khiến cho móng tay màu trắng của người sinh ra vài vết phát ban màu máu thật nhỏ, ước chừng nửa canh giờ, những độc tố này thông qua việc phát ban đó trên móng tay sẽ tự động biến mất.

(*) Cỏ thìa nước: Tên khoa học *Samolus valerandii* Linn, là một loại thực vật có hoa trong họ anh thảo. Loài này được Linn miêu tả khoa học đầu tiên vào năm 1753.

“Tiểu thư cuối cùng có ý với Vương gia.” Chỗ góc khuất nơi mái nhà cong đối diện, mắt to của Minh Nhi không chớp nhìn chằm chằm, trong giọng nói tràn đầy vui mừng.

“Chẳng lẽ trước kia tiểu thư nhà ngươi để ý Vương gia là giả?” Bạch Ứng nghiêng người dựa vào tường nhìn cái đầu nhỏ đang khom người ở trước ngực, ngón tay xoa xoa cái cằm, trong giọng nói tràn đầy vẻ suy tư.

“Ai cần ngươi lo.” Minh Nhi đột nhiên ngồi dậy, đỉnh đầu vừa lúc đụng vào cái cằm của Bạch Ứng.

“A... Ngươi nha đầu chết tiệt kia đột nhiên đứng dậy làm gì?” Bạch Ứng vuốt ve cái cằm bị đụng đau, giờ một ngón tay lên chọc vào gáy cô, Minh Nhi nhất thời đứng không vững bị anh chọc vào ngã lảo đảo lệch ra phía trước một bước, xoay người lại bất ngờ tung một cước lên đùi hần: “Ngươi mới là nha đầu chết tiệt kia, không đứng, ngươi là con ung trắng chết tiệt, cẩn thận một ngày nào đó ta sẽ nhổ sạch lông của ngươi, ném vào trong nồi hấp kho thịt trứng dầu, hừ!”

“Hơ, tính khí nha đầu này thật lớn.” Bạch Ứng nhìn Minh Nhi thở phì phò rời đi, vuốt ve cái chân bị Minh Nhi đạp lên, lại quan sát hai người đang ngọt ngào bốn cho nhau ăn, khinh thường bĩu môi, nhìn thời gian, khoe môi nhếch lên lộ ra vẻ không có ý tốt, nhanh chóng núp vào sau hòn non bộ, nói không chừng ở lại sẽ có màn kịch vui để nhìn.

Mà lúc này cách đó không xa, có một nữ tử đáng người xinh đẹp mang theo vài tỳ nữ trên tay cầm khay bạc nhanh chóng đi về phía này.

Ôn Noãn đang đưa một muống canh ngân nhĩ hạt sen về phía Quân Dập Hàn thì trong lòng đột nhiên nhảy dựng lên hoảng loạn, muống cầm trong tay dốc xuống, canh ngân nhĩ hạt sen lập tức đổ hết lên áo bào của Quân Dập Hàn.

Cảm giác lạ lẫm mà quen thuộc khiến người khác cảm hận này... Ôn Noãn che bụng, đầu ngón tay bám chặt mép bàn chịu đựng khuấy động không ngừng bành trướng, trong nháy mắt cái trán trắng nõn rịn đầy mồ hôi.

“Phu nhân, nàng có chỗ nào không thoải mái sao?” Quân Dập Hàn nhanh chóng đỡ lấy nàng, tròng mắt lo lắng hỏi.

Mùi thơm này hình như càng ngày càng gần càng ngày càng đậm, Ôn Noãn nhin kích động mãnh liệt định đứng dậy phóng về phía mùi thơm kia xuống, cổ sức kéo ra nụ cười nói: “Không có việc gì.”

“Đã như vậy còn nói không sao.” Sắc mặt Quân Dập Hàn trầm trọng, “Vi phu kêu người gọi đại phu tới kiểm tra cho nàng một chút.”

Hần vừa định mở miệng, Ôn Noãn lập tức ngăn cản nói: “Không cần, ta là”, nàng cắn răng chịu đựng một đợt khuấy động mạnh mẽ trong dạ dày, lúc này mới ổn định hơi thở nói, “Cổ tham ăn phát tác.”

Giọng nàng vừa dứt, nữ tử đáng người xinh đẹp đã dẫn theo tỳ nữ vào trong phòng khách, nàng ta dịu dàng mỉm cười hành lễ với hai người, nói: “Nhi nữ phủ doãn phủ Hoài An Phó Chi Lan ra mắt Vương gia, Vương phi, Chi Lan biết được Vương phi đến, vốn nên mở tiệc thịnh soạn chiêu đãi, nhưng bởi vì nghe nói xưa nay Vương phi yêu thích yên tĩnh, vì vậy đặc biệt cho người làm mấy món thức ăn ngon đưa tới cho Vương phi nếm thử một chút, mong rằng Vương phi không chê.” Nàng ta nói đồng thời sắc mặt thẹn thùng lướt mắt không ngừng giống như cuốn trong gió bỗng bình nhìn về phía Quân Dập Hàn.

Mấy tỳ nữ nhanh chóng đặt khay bạc cầm trong tay lên bàn ăn, cũng mở từng món ra, mà món ăn cuối cùng trùng hợp đặt trước mặt Ôn Noãn, món này vừa mở ra, mùi thơm xông vào mũi trong nhảy mắt khiến cho dạ dày nàng khuấy đảo như dãi núi lấp biển, cô tham ăn trong cơ thể đã bị gọi dậy hai lần, nhưng hai lần đều không “Ăn no”, lần này cô tham ăn đã trở nên nhạy cảm náo nhiệt không yên, nàng dĩ nhiên không ngăn cản nổi, Ôn Noãn hung hăng cầm lấy cánh tay Quân Dật Hàn, sắc mặt trắng bệch cố sức nói: “Hủy, hủy...”

Nàng còn chưa nói xong, đột nhiên buông Quân Dật Hàn ra, đưa tay về phía cái khay bạc.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 67: Tâm loạn

Quân Dật Hàn trở tay siết chặt Ôn Noãn vào trong ngực, hai mắt âm trầm đóng nắp khay bạc lại, vung ống tay áo lên, nạt nhỏ “Bạch Ưng”, khay bạc này bay ra trong nháy mắt bị Bạch Ưng xẹt giữa không trung nhận lấy, biến mất không thấy gì nữa.

Sôi trào trong bụng tràn khắp cả thể xác và tinh thần Ôn Noãn, giống như có ngàn vạn cái tay kéo lấy, nàng đã nhẫn nại đến cực điểm, há mồm hung hăng cắn lên đầu vai Quân Dật Hàn, trong nháy mắt mũi máu tươi thấm đầm vào trong răng lại giống như kỷ tích khiến cho xao động trong bụng nàng hơi bình phục một chút.

Quân Dật Hàn giống như không biết đau đớn từ trên vai truyền đến, hắn ôm chặt Ôn Noãn, khẽ vuốt ve lưng nàng, dịu dàng trấn an nói: “Đừng sợ, tất cả đã có vì phu ở đây.” Tuy hắn hận không thể chịu đựng thay nàng nỗi khổ khi cô tham ăn phát tác, nhưng lúc này hắn lại không thể ra sức, bây giờ điều duy nhất mà hắn có thể làm chính là ở bên cạnh an ủi nàng chăm sóc nàng.

Quân Dật Hàn ôm chặt nàng vào trong ngực, hết lần này đến lần khác dùng lời nói nhỏ nhẹ dịu dàng nói bên tai nàng trấn an nàng dịu dàng, cuối cùng thân thể căng thẳng của nàng dần thả lỏng.

Một nhóm người trước bàn bị chuyển biến này sợ ngây người, Phó Chi Lan lúng ta lúng túng lên tiếng nói: “Vương, Vương gia, Vương phi ngài ấy...”

“Biến, đừng để bốn Vương nhìn thấy người.” Tình cảm dịu dàng như nước của Quân Dật Hàn trong nháy mắt lạnh lẽo như băng.

“Vâng, vâng.” Phó Chi Lan như được đại xá vội vàng nâng váy chạy ra ngoài, cho đến khi nàng chạy đến sân nhỏ Quân Dật Hàn bố trí riêng biệt mới dám dừng lại lấy hơi, sắc mặt hoảng sợ, trong miệng nhỏ giọng lầm bầm: “Thật sự đáng sợ thật sự đáng sợ thật sự quá mức đáng sợ.”

Nàng không ngừng vỗ ngực thở hổn hển, chỉ cảm thấy bây giờ nghĩ lại một khắc kia trong lòng vẫn còn sợ hãi, mới vừa rồi, ánh mắt kia của Vương gia đáng sợ giống như muốn rút gân lột da nàng vậy.

Nàng ổn định tinh thần, lau mồ hôi hột rịn ra trên trán, kéo chân như nhũn ra, được nha hoàn đuổi kịp đỡ, lúc này mới đi trở lại sân khác.

“Như thế nào?” Phủ doãn phủ Hoài An Phó Tấn Hoài đi tới đi lui trong sân, khi thấy con gái trở lại vội vàng tiến lên hỏi, vừa mới hỏi xong lại nhìn thấy sắc mặt con gái không đúng, lại quan sát con gái từ trên xuống dưới mấy lần, không vui hỏi, “Sao lại biến mình thành đáng sợ vậy?”

“Phụ thân, đừng nói nữa, quá đáng sợ, mới vừa rồi Vương gia thiếu chút nữa giết con.” Phó Chi Lan mềm nhũn người ngồi trên ghế đá, thần kinh căng thẳng buông lỏng, nước mắt lập tức chảy ra.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Con chọc giận Vương gia?” Phó Tấn Hoài nghi ngờ cau mày.

“Làm gì có?” Phó Chi Lan càng nghĩ càng uất ức, dúi khoát nằm trên bàn đá khóc.

“Không cho khóc, nói rõ chuyện trước cho ta.” Phó Tấn Hoài thấy đáng về con gái như vậy gấp đến mức gào gien ra tiếng, Hàn Vương là nhân vật nào, nếu như chọc giận hắn, vậy già trẻ cả nhà này đều khó giữ được tính mạng, huống chi trong lúc máu chột này không thể xảy ra chút không may nào.

Phó Chi Lan bị phụ thân quát lập tức ngồi dậy, thút tha thút thít tràn đầy oán giận nói: “Phụ thân, rốt cuộc phụ thân nghe ai nói Vương phi thích ăn nào tuyệt ly, phụ thân không biết mới vừa rồi khi Vương phi nhìn thấy món ăn này thì thần sắc dọa người bao nhiêu đâu, cả người đột nhiên giống như mê muội, Vương gia trực tiếp phát tay áo ném bay món ăn, còn thiếu chút nữa không giết, giết nữ nhi cho hả giận.” Nàng nói đến đây, giống như nhớ lại tình cảnh lúc trước, miệng nghẹn lại định khóc, kết quả bị Phó Tấn hung hăng trừng mắt, lại đành phải miễn cưỡng thu về.

Sắc mặt Phó Tấn Hoài đen thui, đôi tay ở phía sau bắt đầu siết chặt, hắn vốn bị người ta coi làm vũ khí để sử dụng, nhưng hắn có thể như thế nào? Đối phương cũng là nhân vật không thể dể dặt liệgiudoon đắc tội. Đưa đầu cũng chết rút đầu cũng chết, Phó Tấn Hoài hung hăng phát ống tay áo xoay người rời đi.

Phó Chi Lan thấy phụ thân thường ngày vô cùng thương yêu mình lại không có một lời an ủi khi mình bị uất ức, trong lòng không khỏi càng thêm uất ức oán giận, lập tức không nhịn được nữa vịn bàn đá khóc thành tiếng.

Cổ tham ăn trong cơ thể Ôn Noãn cuối cùng từ từ bình tĩnh lại, nàng giống như thoát lực buông miệng cắn chặt đầu vai Quân Dập Hàn ra, xụi lơ té trong ngực hắn, lồng ngực Ôn Noãn lạnh đi, một môi dần dần đột kích.

Quân Dập Hàn đầu lòng lướt qua không mặt một môi tái nhợt của nàng, nhẹ nhàng rơi xuống một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước trên trán nàng, nhỏ giọng dụ dỗ, “Một môi thì đi nằm ngủ, tỉnh lại sẽ hết chuyện.”

Giọng nói của hắn mềm mại mà dịu dàng mang theo trầm thấp đặc trưng của phái nam, nàng giống như bị thôi miên nghe lời mà nhắm mắt từ từ ngủ thiếp đi, trong mơ màng màng, nàng được khuỷu tay có lực của hắn bế lên, hắn ôm cẩn thận, bước chân đi vững vàng, không bao lâu nàng được đặt trên giường mềm mại, hắn kéo chăn đắp lên cho nàng, trong ánh sáng mờ mờ, nàng giống như nhìn thấy đôi tay đang dịch chuyển trên cổ nàng, trên móng tay thon dài đầy đặn giống như có lớp tấm màu đỏ nổi lên, nàng muốn mở mắt ra nhìn cẩn thận, nhưng cuối cùng thể lực thân thể hao tổn quá lớn, mí mắt nặng trĩu, cuối cùng không chống đỡ được nữa không ra chút khe hở nào.

Trước khi rõ ràng cuối cùng trong đầu tàn đi, nàng hơi thở bạo nghĩ, cmn, một kế hoạch thập toàn thập mỹ như thế, đáp án sau cùng rõ ràng chôn dưới mí mắt nàng một khắc?

Thật là, cmn!

Khi Ôn Noãn tỉnh lại lần nữa thì mặt trời đã lên cao, nàng đỡ đầu hơi hôn mê đứng dậy kêu: “Minh Nhi.”

Minh Nhi như thú được gọi về lập tức đẩy cửa xuất hiện, đặt bồn nước rửa mặt lên kệ, bước nhanh về phía nàng, vừa giúp nàng chỉnh lại quần áo vừa tràn đầy ân cần hỏi han: “Tiểu thư, ngài có chỗ nào không thoải mái không, nếu không Minh Nhi lại đi gọi đại phu tới kiểm tra cho ngài một chút?” Nàng không hề nắm được chuyện của Ôn Noãn, vì vậy nàng chỉ đơn thuần cho rằng thân thể của Ôn Noãn hơi khó chịu.

“Không cần.” Ôn Noãn cười cười sờ đầu nàng ấy nói: “Mấy ngày trước ta chỉ hơi mệt mỏi, nhất thời thể lực không có mà thôi, nghỉ ngơi nhiều một chút là được, không có gì lo ngại.”

“Tiểu thư không có việc gì là tốt rồi.” Chân mày của Minh Nhi vốn hơi nhíu thả lỏng ra, lại khôi phục thành dáng vẻ chim sẻ nhỏ vui sướng, nói, “Tiểu thư ngài rửa mặt trước, Minh Nhi đi đun nước rửa lại cho ngài.” Nàng đi hai bước lại quay đầu lại mập mờ chớp chớp đôi mắt nói, “Vương gia trông chừng ngài đến sáng sớm mới rời đi, ngài ấy dặn dò Minh Nhi phải chăm sóc tốt cho tiểu thư, giờ Dậu sẽ về dùng bữa tối với tiểu thư.”

Nha đầu này, Ôn Noãn nhìn bóng dáng gầy nhỏ của Minh Nhi chạy ra ngoài bất đắc dĩ thờ dài, nàng thật sự quá nuông chiều nàng ấy, bây giờ lại thường xuyên lòi nàng ra trêu ghẹo.

Chỉ có điều, hắn trông chừng nàng cả đêm?

Hắn bảo vệ, hắn dịu dàng trấn an, hắn làm bạn...

Từ sau khi gả vào Hàn Vương phủ sống chung với Quân Dập Hàn, từng ly từng tí từng cảnh tràn vào trong đầu, Ôn Noãn cảm bình trà trên bàn rót lấy ly trà nguội uống một hợp, trong mắt có chút u ám khó hiểu.

Lòng bình tĩnh không sóng gợn từ trước đến giờ của nàng, lại đang nổi lên chút loạn!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Q.1 - Chương 68: Phó cô nương ngực lớn

Dùng xong bữa, Ôn Noãn đang định đi ra ngoài phơi nắng mặt trời, ai ngờ mặt trời vốn còn chiếu cao rực rỡ đột nhiên giăng đầy mây đen, trong nháy mắt bắt đầu mưa, trận mưa to đầu sau mùa hạ, chỉ nghe giống như cả bầu trời đều đang vang lên ào ào, ngược mắt nhìn màn mưa như một tờ bạc đan thành gấm vóc trông không thấy điểm cuối.

Chân mày ngọn núi của Ôn Noãn hơi nhíu, xưa nay nàng thích thời tiết ánh nắng tươi sáng, không có cảm tình với thời tiết trời mưa ướt nhèm nhẹp, đều khiến nàng có ảo giác mình sẽ nhanh chóng bị mốc.

“Tiểu thư, mưa này sợ rằng trong lúc nhất thời không dừng được, nếu không Minh Nhi cho người làm chút điểm tâm, tìm thêm vài cuốn sách tới?” Minh Nhi tay chân lạnh lẽo đóng cửa sổ và cửa chính lại hỏi dò.

“Không cần.” Ôn Noãn tỏ vẻ mệt mỏi đi về phía giường hẹp, “Ta lại ngủ một lát, hết mưa rồi thì lại...”

Ôn Noãn chưa dứt lời thì bị tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên cắt đứt, Minh Nhi bước nhanh về phía trước mở cửa, lại thấy Phó Chi Lan mấy ngày nay không có việc gì luôn chạy về phía viện này, thay đổi đủ biện pháp lách lư trước mặt Vương gia, lập tức mặt tối sầm không vui nói: “Phó cô nương có chuyện gì sao?”

Phó Chi Lan thấy thái độ không muốn gặp của nàng ta, cố nén không hài lòng trong lòng, cố gắng cười đến hòa khí nói: “Chi Lan hôm nay đặc biệt đến chịu tội với Vương phi vì sai lầm hôm qua, lần này trời mưa nghĩ đến Vương phi cực kỳ buồn bực, vừa đứng ta hạ quân cờ giải buồn với Vương phi, còn phiền người thông báo một tiếng.”

Hôm qua sau khi nàng khóc đã cẩn thận suy nghĩ một chút, Vương gia vì vậy với nàng, tất nhiên là bởi vì nàng không cẩn thận phạm vào kiêng kỵ của Vương phi, Vương phi tiếng là danh môn, là trưởng nữ phủ Tướng quân, nàng là nữ nhi của một Phủ doãn nho nhỏ, tất nhiên không thể không biết tự lượng sức mình đi dò xét vị trí của Vương phi, nhưng hôm qua nàng nhìn thần thái của Vương phi và nghĩ đến Vương phi không phải người tâm cơ nặng nề, trong mắt không chứa được hạt cát, chỉ cần nàng lôi kéo Vương phi, qua cửa này của Vương phi, như vậy nàng vào Vương phủ sẽ không thành vấn đề.

Thời đại này nam nhân nào mà không có tam thê tứ thiếp, huống chi Hàn Vương là nhân vật như vậy. Vương phi thân là chính phi nên hiểu đạo lý này, thay vì khiến Vương gia tự mình mang vạ nữ nhân không đứng đắn ở bên ngoài về, đương nhiên vẫn là tự Vương phi chọn cho Vương gia thì chắc chắn. Phó Chi Lan âm thầm tính toán trong lòng, thần thái càng lộ vẻ thân thiết.

“Vương phi ngủ rồi, có chuyện gì ngày khác quay lại.” Minh Nhi cực kỳ không khách khí từ chối, nàng lớn lên trong phủ Tướng quân từ nhỏ, chút thủ đoạn nho nhỏ của nữ nhân này còn kém nhĩ phu nhân nhiều, muốn giành Vương gia với tiểu thư nhà nàng, đừng nói cửa, ngay cả cửa sổ cũng không có, nàng nói xong lập tức đưa tay định đóng cửa lại, ai ngờ Phó Chi Lan trực tiếp nâng cao ngực lớn chen vào khiến thân thể nhỏ gầy của nàng nghiêng sang bên cạnh.

“Này, người...” Minh Nhi tức giận, sao có thể có nữ nhân không biết xấu hổ như vậy, nàng vừa định mắng chửi người, lại thấy nữ nhân kia hai ba bước đã nhanh chóng tiến lên đi tới trước người Ôn Noãn nhẹ nhàng thi lễ, giọng nói như tăng thêm mỳ lên men đến rồi tỉnh rồi ngủ, nói: “Chi Lan ra mắt Vương phi, hôm qua Chi Lan vốn định đón gió tẩy trần cho Vương phi, ai ngờ lại không biết rõ sở thích của Vương phi dâng sai món ăn làm Vương phi giận mình, hôm nay Chi Lan tới để bồi tội với Vương phi, mong rằng Vương phi khoan thứ.”

“Phó cô nương khách khí, có câu nói ‘người không biết không có tội’, Phó cô nương cũng có ý tốt, bản Vương phi sao có thể trách tội.” Ôn Noãn cười đến rất hiền hòa thân thiết, lại nói, “Bản Vương phi vừa mới nghe người nói với Minh Nhi, ngoài đặc biệt tới bồi tội với bản Vương phi còn đến đánh cờ giải buồn với Vương phi sao?”

“Bẩm Vương phi, đúng thế.” Phó Chi Lan thấy Ôn Noãn giản dị dễ gần như vậy, lòng tin càng thêm tăng mạnh.

Ôn Noãn gật đầu nói: “Phó cô nương thật sự có tâm, Minh Nhi, lo pha trà.”

Minh Nhi hưng phấn nhìn Phó Chi Lan rồi mới bắt đầu đi pha trà.

Tỳ nữ Phó Chi Lan mang tới nhanh chóng mang bàn cờ bằng ngọc trắng lên, hai người ngồi xuống cầm quân cờ đen trắng, sau khi Ôn Noãn hạ một quân cờ xuống nói như tán gẫu: “Bàn cờ này không tệ, tính ngọc dịu dàng nhân hậu, chất lượng cực tốt, giá trị chắc hẳn xa xỉ?”

“Vương phi thật sự có thị lực tốt.” Trong mắt Phó Chi Lan tràn đầy vẻ tự mãn, nói: “Bàn cờ này chính là nguyên khối ngọc trắng Hòa Điện khắc thành, chỉ có điều khắc bàn cờ này cũng mất tròn hai năm, ngay cả con cờ cũng do ngọc trắng và ngọc đen mài thành.” Nàng giải thích đồng thời trong lòng âm thầm tự đắc, xem ra lần này trộm thứ trân quý của phụ thân ra ngoài là đúng, vừa có thể để cho Vương phi thấy được tài lực và ánh mắt học thức của nàng, có thể khiến cho Vương phi lau mắt mà nhìn nàng.

“Thật sự không tệ.” Ôn Noãn cười cười, lần nữa đặt xuống một quân, lại tùy ý quét mắt lên ngọc đỏ trên cần cờ nàng ta, “Sắc màu đá quý kia của người trong suốt tươi đẹp, cắt gọt tinh tế, nói vậy cũng không phải vật phàm?”

“Nếu Vương phi thích, Chi Lan còn có vài thứ đá quý khác, chờ lấy ra cho Vương phi nhìn một chút, nếu Vương phi nhìn trúng thì Chi Lan đưa cho Vương phi, coi như một chút tấm lòng của Chi Lan với Vương phi.” Nữ nhân quả nhiên đều cảm thấy hứng thú với đá quý, ngay cả Vương phi cũng không ngoại lệ, Phó Chi Lan mừng rỡ trong lòng.

Minh Nhi nặng nề đặt ly trà xuống trước mặt nàng ta, khinh thường nhìn nàng ta, lúc này mới xoay người đứng ra phía sau Ôn Noãn.

Lúc này tâm tình Phó Chi Lan cực tốt, coi như không nhìn thấy, chỉ cần thu mua Vương phi, đợi khi nàng vào Vương phủ, chỉ là một tỳ nữ hèn mọn mà thôi, nàng có rất nhiều cơ hội từ từ dạy dỗ cẩn thận nàng ta.

Ôn Noãn cười cười, lại hạ một quân, giọng điệu nhàn tản nói: “Chức quan của lệnh tôn chính là tam phẩm, bổng lộc một năm sáu ngàn lượng bạc trắng, lại bằng lòng tiêu bổng lộc gần hai trăm năm khắc một bàn cờ như vậy vì người, lại còn tiêu bổng lộc gần hai mươi năm mua thêm trang sức phối hợp cho người, có thể thấy được lệnh tôn thật sự thương yêu người...”

Nàng nói đến đây thấy ngón tay cầm quân cờ của Phó Chi Lan khẽ run, dừng lại giữa không trung, chậm chạp không rơi xuống, giống như lúc này mới phát hiện ra sự khác thường của nàng ta, lập tức nói một câu như hiểu ra, “Bản Vương phi thật sự ngủ đã lâu nên đầu óc hồ đồ, nhìn lệnh tôn thân thể cường tráng, bây giờ ước chừng trên dưới năm mươi tuổi, là bản Vương phi lỡ lời, nghĩ đến chắc ông cha lệnh tôn hoặc lệnh đường cực kỳ giàu có mới phải, bản Vương phi mạo muội hỏi một câu, không biết ông cha lệnh tôn hoặc lệnh đường làm buôn bán sao? Hay vẫn là nhà quan? Chẳng lẽ là thế gia vọng tộc?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 69: Chương 69.1: Giận hôn

Mặc dù nàng hơi cực kỳ khách khí thân thiết, nghe vào trong tai Phó Chi Lan lại giống như sấm vang ầm ầm.

“Vương phi, Chi Lan đột nhiên hơi không thoải mái, vẫn nên đi về trước nghỉ ngơi, ngày khác trở lại đánh cờ với Vương phi.” Nàng nói đồng thời che bụng đứng dậy, sắc mặt quả thật mờ mờ hồ hồ, hai chân khẽ run giống như đang phải chịu khổ sở cực lớn.

“Nhưng bàn cờ này mới hạ được một nửa, bốn Vương phi lại đang hăng hái... Vậy thôi, nếu người không thoải mái, vẫn là thân thể quan trọng hơn, cứ mang theo bàn cờ đi về, lần sau lại tới tiếp.” Nàng nói đồng thời tỏ vẻ tiếc nuối, ngoài miệng nói thu về, nhưng khi tỷ nữ lên dọn bàn cờ thì cúi chỏ nàng không biết có ý hay vô ý đề lên bàn cờ, đầu ngón tay nhất lấy quân cờ, cồi lòng đầy ân cần nhìn Phó Chi Lan.

Tỷ nữ không dám nhắc nhở Ôn Noãn, chỉ đành phải khó khăn nhìn về phía Phó Chi Lan, cặp mắt Phó Chi Lan nhìn chăm chăm vào khuỷu tay Ôn Noãn, nhìn một hồi lâu vẫn không thấy Vương phi có chút phản ứng nào, cuối cùng đành phải cắn cắn môi, vẻ mặt đau khổ cười nói: “Chi Lan đến tìm Vương phi đánh cờ lại nửa đường quết mất hăng hái của Vương phi, không bằng lưu lại bàn cờ này, đợi Vương gia trở về chơi cùng Vương phi, coi như đền bù chút lòng áy náy của Chi Lan, đợi thân thể Chi Lan khá hơn một chút lại trở lại đánh cờ với Vương phi.”

“Nếu đây là một phần tâm ý của Phó cô nương, vậy bản Vương phi thu, Minh Nhi, đưa tiễn Chi Lan cô nương.” Ôn Noãn lại cười nói.

“Vâng.” Minh Nhi nén cười tiến lên phía trước mấy bước nói: “Phó cô nương, xin mời!”

Lời này của Vương phi nghe sao hơi kỳ quái?

Trong lòng Phó Chi Lan mờ mờ ảo ảo cảm thấy có chỗ nào không đúng, nhưng lúc này suy nghĩ đầy trong đầu nàng đều là làm sao nhanh chóng rời khỏi nơi này, nào còn có ý định suy nghĩ tỉ mỉ nữa, bây giờ nàng đang nhìn lại, Vương phi quả thật còn đáng sợ hơn Vương gia, Vương gia giận ít nhất còn thể hiện ra sắc mặt khiến cho người ta tránh được, mà Vương phi cười lại là tiểu lý tàng đao * làm cho người ta tránh không kịp, vẫn nhanh chóng rời đi thì tốt hơn.

(*) tiểu lý tàng đao: trong nụ cười có dao, chỉ nhảm hiểm, miệng thon thót, miệng nam mô bụng bỏ dao găm.

Minh Nhi đứng ở cửa nhìn dáng vẻ Phó Chi Lan chạy trốn chết cười ngã nghiêng ngã ngửa, chỉ cảm thấy tiểu thư thật sự là bá khí trắc lậu *, vài ba lời đã đuổi nữ nhân đáng ghét này đi, thật hả giận.

(*) bá khí trắc lậu:

Bá khí: Khí phách, nhuệ khí.

Trắc lậu: nghĩa đen, tràn sang hai bên (xuất xứ từ quảng cáo trong băng vệ sinh “Bất trắc lậu”)

Bá khí trắc lậu: Đơn giản chính là khí phách sinh ra lượng quá nhiều, băng vệ sinh không ngăn cản được khí phách chảy ra. Hàm nghĩa khác sâu chính là cảm thấy khí độ của một người nào đó biểu hiện quá phận, đưa tới chán ghét hơi nhỏ, tiến tới phối hợp người đó với chức năng của băng vệ sinh diễn tả tiến hành nhạo báng (Nguồn Baiken.baidu)

“Minh Nhi.”

Minh Nhi chúi chúi khóe mắt cười đến chảy nước mắt vui sướng chạy lên phía trước, Ôn Noãn chỉ vào bàn cờ này nói: “Đại lễ Phó cô nương đưa tới có thể thu.”

“Đưa?” Minh Nhi không hiểu, nàng không nghe thấy nữ nhân kia nói đưa.

“Không phải vừa rồi nàng ta nói rất rõ ràng đưa cho bốn Vương phi để bù đắp áy náy trong lòng nàng ta sao?” Ôn Noãn uống trà thân nhiên nhắc nhở.

“Đúng đúng, đúng rồi.” Tròng mắt Minh Nhi xoay chuyển, trong nháy mắt nghĩ ra được trong lời nói của Vương phi là có ý gì, trong lòng bất giác lại càng thêm vui sướng, hôm nay nữ nhân kia được không bù mất tiền mất tật mang, bây giờ nàng thật mong đợi nếu nàng ta biết bàn cờ bằng ngọc trắng giá trị xa xỉ không thu về được sẽ có vẻ mặt gì? Ôi, khẳng định rất đặc sắc!

Minh Nhi yên lặng tưởng tượng trong đầu, càng nghĩ càng cảm thấy vui vẻ.

Đầu ngón tay của Ôn Noãn gõ nhẹ lên mặt bàn, trong mắt tràn đầy suy tư, Phó cô nương này ngược lại cho nàng một lời nhắc nhở, có lẽ chuyện kia có thể không cần phiền phức như vậy, nàng ngồi mát ăn bát vàng là được rồi.

Giờ Dậu Quân Dập Hàn quả thật chạy về dùng bữa tối với Ôn Noãn, chỉ có điều trên khuôn mặt như ngọc lộ ra vẻ mệt mỏi khó che giấu, Ôn Noãn múc chén canh đưa cho hắn nói: “Việc công tuy nặng nhọc, nhưng Vương gia cũng đừng lấy thân thể của chính mình ra nói giỡn.”

“Phu nhân yên tâm, vi phu tự có chừng mực.” Quân Dập Hàn đặt tay mình lên tay nàng ở trên mặt bàn mỉm cười trả lời.

Trông mắt Ôn Noãn sụp xuống, nhìn móng tay đầy đặn không hề có màu sắc hỗn tạp, trong lòng nhất thời có chút tư vị khó hiểu, lúc này, nàng lại thấy vui mừng khó hiểu vì lúc đó mình ngủ kịp thời không nhìn thấy đáp án tâm tâm niệm niệm này, nếu thấy được, lúc này sợ rằng nàng sẽ không lẳng lặng ngồi ở chỗ này cùng hân dùng bữa tối rồi?

“Phu nhân?” Quân Dập Hàn thấy vẻ mặt kinh ngạc nhìn chằm chằm vào tay mình của nàng, không nhịn được mở miệng gọi.

“Tay Vương gia thật đẹp, vì thế không nhịn được mà sinh lòng hâm mộ.” Nàng cực kỳ tự nhiên ngược mắt nhìn hân cười cười: “Vương gia bận bịu cả ngày chắc hẳn sớm đói bụng, dùng bữa thôi.”

Đôi mắt lạnh lùng của Quân Dập Hàn nhanh chóng xẹt qua móng tay của mình cười cười, gấp vài món ăn nàng thích vào trong chén nàng: “Ăn nhiều chút.”

Sau khi dùng xong bữa tối, Quân Dập Hàn lại đi thư phòng làm việc công, Ôn Noãn gọi Minh Nhi vẫn bị Bạch Ưng quần lấy tán gẫu, hỏi: “Có biết vì sao Vương gia bận rộn như thế không?”

“Bạch Ưng nói hôm nay Vương gia đang thẩm vấn vài phạm nhân bắt được trong núi, còn có sắp xếp người đi điều tra cái gì đó, ặc, còn dạy dỗ Phủ doãn nói gì mà sẵn giết động vật hoang dã tên lỵ gì đó kia, phạt Phủ doãn nửa năm bổng lộc, sau đó lại điều tra cái gì Miêu Cương cái gì...” Minh Nhi gãi gãi đầu, ngượng ngùng nói: “Tiểu thư, đầu óc Minh Nhi dần, cũng chỉ nhớ những thứ này, nếu ngài còn muốn biết chút gì, ngài nói cho Minh Nhi, Minh Nhi sẽ đi hỏi ngay, bảo đảm nhớ kỹ không quên.”

Mới vừa rồi con ung chết tiết kia quần nàng không ngừng líu ríu nói, nàng vốn không để ý nghe, nếu như biết tiểu thư quan tâm chuyện của Vương gia như vậy, nàng coi như có ngu nữa cũng sẽ nhớ thật kỹ.

“Ta chỉ thuận miệng hỏi một chút.” Ôn Noãn trở về phòng cảm quyền sách nằm trên giường lẳng lặng nhìn, nhưng tâm tình lại như mặt nước nổi sóng như thế nào cũng không có cách gì bình tĩnh.

Ngày tiếp theo, Quân Dập Hàn ở trong thư phòng cả đêm lại ra cửa thật sớm, mà gần trưa có một vị nam tử mặc áo trắng đáng vẻ rất tuấn tú ngồi ở vị trí phía trước trong trà lâu Thính Hiên nổi danh nhất khu vực thành Hoài An phồn hoa nghe tiên sinh kể chuyện nước miếng văng tung tóe thổi phồng đương kim Hàn Vương là anh hùng vô địch nhường nào, mưu trí siêu quần đại sát bốn phương, làm quân địch nghe tên đã sợ mất mật, mà lúc này tiên sinh đang vỗ bàn * nói đến vụ Hàn Vương lui quân Kim “Trước mấy chục vạn đại quân đông nghịt do Thái tử nước Kim Mộ Dung Thành dẫn tới, mà Hàn Vương chỉ có chừng năm ngàn binh sĩ, binh lực cách xa như thế, làm thế nào phá địch giành thắng lợi?”

(*) 拍案 vỗ bàn, đập bàn, biểu thị sự phấn nộ, kinh ngạc hay tán thưởng

Tiên sinh kể chuyện ở đây một tay chấp sau lưng một tay sờ cằm dừng lại, khách uống trà đang tập trung tinh thần nghe được hăng hái ở phía dưới lập tức bắt đầu kêu la, thúc giục thúc giục khen thưởng khen thưởng, thư sinh kể chuyện thấy giọng điệu khẩu vị mọi người, tiền thưởng kiếm được cũng không ít, lúc này mới uống một ngụm trà vỗ bàn lại nói tiếp: “Hàn Vương này dùng binh thật sự giống như có thần trợ giúp, ngài để chừng một ngàn kỵ binh tiên phong lao xuống đồi với hai cánh tiến vào lòng địch, lại phái thêm năm trăm tướng sĩ lên vào khe núi phía sau lưng quân Kim mai phục, ngài thống lĩnh số binh sĩ còn lại công kích trực tiếp vào trong quân địch. Thái tử nước Kim cạy vào mấy chục vạn đại quân, lòng tin mười phần bắt sống được Hàn Vương và lại ra quân trước còn lập được quân lệnh trạng, ai ngờ trận hình của quân Kim bị Hàn Vương một phát đánh tan, lập tức tán loạn thành đội quân lính tan rã, hai phe nhân mã chém giết ước chừng ba ngày ba đêm, cuối cùng, quân Kim thảm bại bị Hàn Vương dẫn quân xua đuổi tới bên trong khe núi bắn chết một trận, tử thương vô số. Hàn Vương đại thắng.” Hân mặt mày hớn hớn nói đến chỗ này, rồi lại thờ dài nặng nề, tìm mọi người thốt lại, càng thêm dồn dập thúc giục hân tiếp tục nói, tiên sinh kể chuyện này sờ sờ râu nói: “Nhưng đáng tiếc thay thật đáng tiếc, Lạc Phi dưới cờ Hàn Vương làm tiên phong cánh trái lúc này giết đỏ cả mặt rồi, lại làm trái lệnh Hàn Vương một người một ngựa đuổi theo đào binh của nước Kim, Hàn Vương vì cứu hân nên lúc này mới trúng mai phục của nước Kim, đến nay trọng thương chưa lành.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 70: Chương 69.2: Giận hân

Nam tử áo trắng vốn biếng nhác khi nghe lịch sử bát quái của Hàn Vương, lúc này lại nghe bàn bên cạnh truyền đến tiếng hừ lạnh cực kỳ khinh thường, hân hơi tò mò nghiêng đầu nhìn lại, nhiều người ủng hộ Hàn Vương như vậy, chẳng lẽ hân là người kiểu khác?

Hân nhìn người nọ, chỉ thấy trên đầu hân đội cái nón lụa đen rủ xuống che kín mặt, mặc quần áo vải thô đặt kiếm trên bàn, nhìn sơ chẳng qua chỉ là một tên vũ phu lỗ mãng, nhưng cách hân cảm lý, cùng tay thon dài như ngọc nhìn ra đây là một kẻ giả trang.

Người phía dưới nghe được đến đây, có người bắt đầu thổn thức, cũng có người không nhịn được mở miệng mắng: “Lạc Phi, chính là kẻ phản quốc, khó trách Hàn Vương bị thương, không chừng hân cầu kết với nước Kim thiết lập bầy rập làm hại Hàn Vương thân trọng thương.” Giọng nói này vừa ra, những người khác cảm thấy rất có lý, lập tức ríu rít phụ họa, cuối cùng diễn biến thành tức miệng mắng to Lạc Phi, còn có người nói thẳng nếu thấy Lạc Phi nhất định phải lấy mạng chó của hân báo thù vì Hàn Vương.

“Choang.” Ly trà trong tay nam tử đầu đội nón lụa đen bị hấn bóp vỡ, trên người tỏa ra khí lạnh khiến nam tử áo trắng ở bàn bên cạnh cũng không khỏi cảm thấy run lên.

Nam tử áo trắng cười nhạt, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ bàn nói với tiên sinh kể chuyện: “Tiên sinh nói thật sự khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, không nhìn được vô bàn trà trở khen ngợi Hàn Vương, nhưng tiên sinh nói Hàn Vương anh dũng chỉ là một mặt, cái gọi là anh hùng khó qua ải mỹ nhân, không biết tiên sinh có biết chuyện Hàn Vương trăng hoa? Không bằng nói cho chúng tôi nghe một chút cho no bụng sướng tai.”

Lời này của hấn vừa dứt xuống, trong nháy mắt toàn trường yên tĩnh, các tiểu thư buông rèm trong phòng bao lâu hai càng thêm vội vàng dịch ra phía trước vênh ca lỗ tai lắng nghe, họ đã sớm ái mộ Hàn Vương, nhưng chung quy chỉ cảm thấy nhân vật thần thánh như vậy xa không thể chạm, vậy mà hôm nay nhân vật y hệt thần linh đang ở Hoài An, nếu có thể thăm dò thêm chút tin tức vậy chẳng phải là cực kỳ tốt.

Nam nhân xưa nay yêu thích gió trăng, các nữ nhân cũng không ngoại lệ, huống chi là nam tử trong suy nghĩ gió trăng, trong lòng thật sự vừa vui mừng vừa thẹn thùng càng thêm hướng tới, mà nam nhân là điểm chung của mọi người, đều hiểu.

Vì vậy cả sảnh chính tất cả mọi người đều mong đợi nhìn tiên sinh kể chuyện, trước đây khi tiên sinh kể chuyện nói đến Hàn Vương đều mặt mày hớn hớn muốn ngừng không được, nhưng bây giờ về mặt rồi rầm, thấy hai mắt mọi người đều nhìn mình chăm chăm, chỉ đành phải nhắm mắt ho khụ khụ hai tiếng nói: “Hàn Vương này thật sự không có chuyện trăng hoa gì, ngay cả Vương phi của ngài cũng do Thái hậu trực tiếp gả, chỉ có điều cũng nghe danh hiệu trong lời đồn đại, sau khi Hàn Vương và Vương phi cưới tình cảm quá mức yên tĩnh, đến nay cũng không có tin đồn muốn nạp trắc phi hay tiểu thiếp...”

Hấn nói đến đây, công tử áo trắng lạnh nhạt uống trà ung dung cười một tiếng, tiên sinh kể chuyện giống như nghe thấy cứu tinh, vội vàng nói: “Chẳng lẽ công tử có tin tức bên trong, không ngại nói cho mọi người nghe một chút?”

Công tử áo trắng thấy ánh mắt mọi người rồi rít chuyển về phía mình, cũng không khoe khoang miệng khẽ nhấp một ngụm trà lạnh nhạt nói: “Cũng không phải là tin tức bên trong cái gì, chẳng qua hôm qua ta nghe khuê mật của khuê nữ thím Lý bên cạnh nhà Bát đại cô làm việc trong Phủ doãn nói, thiên kim Phủ doãn Phó cô nương hôm qua thăm hỏi Vương phi, còn tặng Vương phi một bộ bàn cờ bằng ngọc trắng giá trị không rẻ, Vương phi hớn hờ thu nhận, khi Phó cô nương ra cửa, khuê mật của khuê nữ thím Lý bên cạnh nhà Bát đại cô làm việc trong Phủ doãn nghe Vương phi gọi Phó cô nương một tiếng ‘muội muội’.”

Vừa nói ra, khẽ dừng lại, chuyện gió trăng mộc mạc như vậy nam nhân nghe thấy cảm thấy rất nhạt nhẽo, nhưng các tiểu thư trên lầu mỗi người đều kích động đến sắc mặt ửng hồng, chỉ cảm thấy hy vọng đang ở trước mắt, có một cô nương lá gan rất lớn che mặt nói: “Không biết khuê mật của khuê nữ thím Lý nhà bên cạnh Bát đại cô làm việc trong Phủ doãn có biết sở thích của Vương phi không, Vương phi từ xa mà tới, theo lý chúng ta nên đến thăm hỏi Vương phi, nhưng không thể mất lễ số.”

“Sở thích sao?” Tiếng hấn vừa dừng lại, đầu các cô nương trên lầu đều tiến lên trước cùng chụm hai ba lại, chỉ sợ không nghe được cẩn thận, sau khi hấn suy tư một lúc nói: “Cũng không nghe thấy nàng ấy nói tới sở thích, chỉ có điều nghe nói trước đó Vương phi vài ngày đi đường mệt nhọc, chạy tới Hoài An thân thể hơi mệt mỏi, thêm đó lại hơi bị giật mình, thân thể có thể không được tốt lắm.”

Các cô nương trên lầu đều sinh ra trong gia đình danh gia vọng tộc, lời nói tới chỗ này dĩ nhiên trong lòng đều thông suốt, không lâu lắm các cô nương lầu hai đều chen lấn rồi đi qua thông đạo chủ quán cung cấp riêng cho quý nhân sử dụng, e sợ mình đi trễ sẽ bị người khác chiếm trước.

Mục đích đã đạt tới, nên không cần ở lâu, công tử áo trắng kêu tiểu nhị ra thanh toán tiền trà đứng dậy rồi đi.

Đi qua mấy góc tường tới một chỗ hẻo lánh, hấn dựa lưng vào tường, gỡ nhẹ chiếc quạt trong lòng bàn tay, nghiêng đầu về phía nam tử đội nón vẫn lộ liễu đi theo phía sau hấn, cười cười nói: “Các hạ đi theo tại hạ như vậy, là muốn mời tại hạ đi uống rượu, hay suy nghĩ thám thính sở thích của Vương phi nhiều hơn giúp các tỷ muội trong nhà?”

Nam tử đội nón khẽ chuyển một cái, trường kiếm đã kề trên cổ hấn, nhưng hấn lại không hề có động tác né tránh, vẫn biếng nhác nhìn nam tử đội nón, không hề ý cười nói: “Huynh đài, coi như tại hạ đã đoán sai, huynh đài cũng không nên bạo lực như thế chứ, không bằng huynh đài có yêu cầu gì cứ trực tiếp nói cho tại hạ, nếu tại hạ có thể giúp huynh đài, nhất định toàn lực giúp đỡ.”

“Ta muốn thấy Hàn Vương.” Hấn trực tiếp nói lên yêu cầu.

“Yêu cầu này của huynh đài thật sự làm khó người ta, thân phận của tại hạ là gì, thân phận của Hàn Vương là gì, tại hạ há có thể nói...” Hấn còn chưa nói xong lời khước từ, kiếm trong tay nam tử đội nón đã dán lên da thịt trên cổ hấn, hấn vội vàng sửa lời vừa nói: “Tuy tại hạ không thể để cho huynh đài gặp Vương gia, nhưng tại hạ có một ý kiến hay có thể để cho huynh đài gặp Vương phi.”

...

“Minh Nhi.”

Trong phòng cuối cùng truyền ra giọng Ôn Noãn, Minh Nhi ngồi ở cạnh cửa ngủ gà ngủ gật trong nháy mắt tỉnh táo đẩy cửa ra nói: “Tiểu thư, đói bụng sao, nếu không Minh Nhi lấy chút thức ăn cho ngài trước?”

“Không cần, ta vào trong viện phơi ánh nắng mặt trời, em chuẩn bị cho ta chút bánh ngọt mà được.”

“Dạ, tiểu thư.” Minh Nhi sợ Ôn Noãn đói bụng, vội vàng nhanh chóng dọn dẹp giường đệm để sớm đi lấy chút đồ ăn cho tiểu thư, nhưng nàng vừa sửa sang hai cái lại có cảm giác không đúng, sao giường đệm này lại lạnh như băng, không hề có chút nhiệt độ nào? Chẳng lẽ tiểu thư không ngủ? Hoặc là dậy sớm không gọi nàng?

Minh Nhi khẽ nhủ mảy, nhưng lúc này cũng không còn thời gian suy nghĩ nhiều, chạy vội đi phòng bếp cầm chút bánh ngọt đi cho Ôn Noãn, đợi khi Ôn Noãn thông thả ung dung ăn bánh ngọt uống trà xem sách thì lúc này nàng mới nói: “Tiểu thư, bên ngoài có vài cô nương mang theo lễ vật tới muốn thăm hỏi ngài, thấy sao?”

“Trước thu lễ vật lại ta xem một chút.” Ôn Noãn lật qua một trang sách không để ý tới nói.

“Dạ.”

Không lâu lắm, Minh Nhi ôm một chồng lớn cái hộp tinh xảo dài ngắn lớn nhỏ đủ kiểu đặt trước người Ôn Noãn, Ôn Noãn mắt cũng không liếc nói: “Mở ra nhìn một chút.”

“Vâng.” Minh Nhi mở cái hộp đầu tiên ra đưa tới trước mắt tiểu thư, tất cả lại đều là vài dược liệu quý giá.

Hộp gấm cuối cùng được mở ra, là một mảnh sâm tuyết, nàng liếc mắt nhìn sâm tuyết này nói: “Sâm này không tệ, em gọi cô nương mang sâm tuyết này tới, về phần những người khác kêu bọn họ giải tán đi, nói cho họ biết, lễ bọn họ đưa tới bổn Vương phi nhận, lần sau lúc nhân hạ bổn Vương phi sẽ tự mình thiết yến đáp tạ.”

“Vâng.”

Không lâu lắm, cô nương đưa sâm sắc mặt cực kỳ đỏ ửng đi theo Minh Nhi tới trước người Ôn Noãn, Ôn Noãn nhìn vẻ mặt xinh đẹp lại hơi cứng ngắc của hân, sắc mặt yêu kiều lại hơi lộ ra tối tăm, đưa tay bụng ly trà, mượn động tác uống trà để che kín nụ cười cổ nén bên môi của mình.

“Phi nhi ra mắt Vương phi.” Lạc Phi cứng người hành lễ với Ôn Noãn.

“Phi cô nương có phong thái thật tốt.” Khóe môi Ôn Noãn cười nhẹ, cố ý nhìn lên nhìn xuống đánh giá hân mấy lần, lại nói: “Thân thể thư thả, dung mạo xinh đẹp, phong cách xuất chúng, không tệ không tệ, là một mỹ nhân khó có được.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 71: Chương 69.3: Giận hân

Phi cô nương được khen tặng, trên mặt chẳng những không có vẻ vui mừng, ngược lại vẻ mặt căng thẳng giống như đang chịu đựng cơn tức giận cực lớn, nhìn một hồi lâu mới có vẻ cứng rắn nói: “Đa tạ Vương phi ca ngời.”

Ôn Noãn cười gật gật đầu: “Không biết Phi cô nương có vội vã trở về không, nếu không phải gấp, không ngại lưu lại dùng bữa tối với bổn Vương phi, như thế nào?”

“Bẩm Vương phi, Phi nhi không có chuyện gì bận rộn phải vội về.” Lạc Phi vốn còn tưởng rằng người Vương phi này sẽ rất khó dây dưa, không ngờ lại chỉ hai ba câu như vậy đã nói sẽ để hân lưu lại, khiến cho hân không khỏi hơi kinh ngạc.

Gần hai tháng nay hân ngày ngày gặp phải quan binh truy kích, các lộ nhân mã sáng chém tối giết, mệt mỏi, người bị thương nặng, nếu không hân có thể trực tiếp lên vào trong Vương phủ, cần gì phải ăn mặc thành dáng vẻ khiến người ta nín thở, tốn công tốn sức lần đi vào, trước đây hân còn tính toán, nếu không thể lừa dối vượt qua kiểm tra Vương phi trước mặt này thì làm kế lưu lại, khi cần thiết hân không thể không ép buộc Vương phi lấy ngộ biến tòng quyền *, nhưng biến chuyển này thật sự hơi ngoài dự đoán của hân.

(*) ngộ biến tòng quyền: tạm thời thích ứng, tùy theo hoàn cảnh mà xử sự cho thích hợp.

Chẳng lẽ người kia thu xếp trước đó? Trong lòng hân không khỏi hơi hoài nghi.

Ôn Noãn nói với Minh Nhi: “Mang Phi cô nương đi sương phòng nghỉ ngơi trước.”

“Phi nhi cáo lui.” Lạc Phi thông thả đi theo Minh Nhi rời đi.

Phi nhi, Lạc Phi?

Ôn Noãn cười như không cười nhìn theo bóng dáng xinh đẹp rồi đi theo Minh Nhi, trong lòng rất mong đợi gặp mặt đặc sắc sau đó.

Ánh nắng chiều như lửa, Quân Dật Hân về, Ôn Noãn đặc biệt kêu Minh Nhi bày tiệc rượu ở bên trong vườn, vừa ngắm cảnh vừa dùng cơm, dĩ nhiên còn có một trận đùa giỡn.

“Hình như tâm tình phu nhân rất tốt?” Quân Dật Hân ngồi xuống nhận lấy chén súp Ôn Noãn đưa tới, nhấp một ngụm hỏi.

“Là không tệ.” Ôn Noãn cười cười: “Sau khi Vương gia thấy người này chắc hẳn tâm tình cũng rất tốt.”

“Hả? Là ai?” Quân Dập Hàn nhướn đuôi chân mày.

“Tối rồi.” Ôn Noãn nhìn Lạc Phi được Minh Nhi dẫn tới dần dần đến gần, nụ cười khá sâu, Quân Dập Hàn theo ánh mắt của nàng quay đầu nhìn lại, chén súp nuốt nửa đường đánh nghẹn trong cổ họng, gò má tuần mỷ hơi vắn vẹo, mà Lạc Phi cách xa mấy bước sắc mặt vô cùng vắn vẹo đen thui, hẳn vốn định tìm lý do ở lại nơi này, buổi tối sau khi về thay đổi quần áo lại phát ra tín hiệu gấp Vương gia, nhưng lại không nghĩ tới ở trong tình huống không hề chuẩn bị tâm lý trước, ăn mặc thành bộ dạng như quý này mà gấp, lập tức chỉ cảm thấy thật sự muốn lật bàn tay đập vào gáy chết cho xong hết mọi chuyện.

“Phi nhi, ngươi còn đứng đó làm cái gì, còn không mau tới đây hành lễ cho Vương gia?” Ôn Noãn dịu dàng nhắc nhở.

Bị điểm tên Phi nhi kéo da mặt, thân thể và tay chân cứng ngắc đi lên phía trước nói: “Phi nhi ra mắt Vương gia.”

“Khụ khụ.” Miếng canh trong cổ họng Quân Dập Hàn rốt cuộc bị một kích thích này của hắn ta mà nuốt xuống, sắc mặt Quân Dập Hàn hơi quý thần khó lường chỉ vào Phi nhi nói với Ôn Noãn: “Phu nhân, đây là?”

“Vi thể thay Vương gia tìm kiếm mỹ nhân, Vương gia có thể hài lòng.” Ôn Noãn vừa kêu Phi nhi ngồi xuống vừa nói với Quân Dập Hàn.

“Mỹ nhân?” Lạc Phi và Quân Dập Hàn trăm miệng một lời nhìn về phía Ôn Noãn.

“Đúng vậy.” Ôn Noãn cười nhạt gật đầu, trong mắt lại nổi lên vẻ rối rắm, “Sau giờ Ngọ hôm nay có không ít tiểu thư danh môn khuê tú thể gia vội vàng tới tặng lễ cho vi thể, vi thể kêu người dưới hỏi kỹ mới biết, thì ra phổ lớn ngõ nhỏ thành Hoài An đều nói Vương gia muốn nạp thiếp, nghĩ đến Vương gia sợ làm vi thể đau lòng nên mới không thông báo cho vi thể, vi thể thân là thể tử của Vương gia, tất nhiên phải sẻ chia vì Vương gia, Vương gia muốn nạp thiếp, vậy vi thể giúp Vương gia chọn lựa để Vương gia ít vất vả chút.”

“Bỏn Vương nói muốn nạp thiếp khi nào?” Quân Dập Hàn giận, nạt nhỏ: “Bạch Ứng.”

Lạc Phi lập tức lên tiếng ngăn cản: “Vương gia...”

Nhưng lời ngăn cản của hắn còn chưa nói xong, Bạch Ứng không biết đã xông ra từ chỗ nào, nhanh chóng tiến lên, Lạc Phi vội vàng cúi đầu quay mặt đi, nếu để cho Bạch Ứng nhìn thấy dáng vẻ của hắn như vậy, đời này hắn thật sự đừng nghĩ tới ngẩng đầu lên.

“Vương gia có gì phân phó?” Bạch Ứng lướt mắt tùy ý nhìn qua Lạc Phi đang cúi đầu, mặc dù hơi ngạc nhiên với nữ nhân không biết từ chỗ nào chui ra, nhưng ánh mắt cũng chưa từng dừng lại thêm.

“Đi điều tra một chút rốt cuộc là người nào tung tin tức giả dối nói Vương gia muốn nạp thiếp?” Giọng Quân Dập Hàn lạnh lẽo.

“Vâng.”

Bạch Ứng vừa định xoay người rời đi, khuỷu tay Ôn Noãn giống như lơ đãng quét qua chén canh trước mặt Lạc Phi, hắn theo bản năng đứng dậy né tránh, mà khi Bạch Ứng xoay người, tầm mắt vừa vắn rơi vào trên mặt hắn.

“Ngươi...” Bạch Ứng kinh hãi nhìn mặt của hắn, Phi nhi thấy dáng vẻ của Bạch Ứng như thế, khuôn mặt xinh đẹp trầm xuống, đôi mắt hoa đào chau lên hàm chứa tức giận cao ngất tràn ngập cảnh cáo nhìn Bạch Ứng, nhưng mà ánh mắt tràn ngập tức giận cảnh cáo kết hợp với khuôn mặt xinh đẹp mà thành quyền rũ của hắn trực tiếp tàn phá lực chấn động biến thành xấu hổ mang giận.

Khỏe miệng Bạch Ứng co quắp hai cái, lại co quắp hai cái, cuối cùng không nhịn được phi thân rời đi, dọc theo đường đi tiếng gió truyền đến tiếng cười lớn giống như còi long tan nát của hắn.

Mặt Lạc Phi đen thui ngồi xuống, trông mắt u ám ngược lại nhìn về phía Quân Dập Hàn, Quân Dập Hàn nắm quyền ho khan khụ khụ, mắt liếc về phía một bộ phận nào đó của hắn, sau đó cầm đũa gấp một miếng đu đủ xào bỏ vào trong chén Ôn Noãn, cực kỳ quan tâm nói: “Phu nhân, ăn đu đủ nhiều chút, lấy hình bổ hình.”

Mắt Ôn Noãn cũng liếc nghiêng về phía bộ phận nào đó của người bên cạnh, sáng tỏ cười một tiếng nói: “Đa tạ Vương gia, vi thể nhất định ăn nhiều chút, học tập Phi nhi.”

Mặt Lạc Phi đen như mây đen nơi chân trời, nhưng mà hai người nào đó lại thần nhiên bình thường ăn cơm, người gấp cho ta món ta thích ăn, ta gấp cho người món người thích ăn, hoàn toàn coi hắn là không khí.

Thật là, nòi gì xứng với vung này, hành động của hai phu thê này thật sự khiến người ta cảm phẫn!

Lạc Phi chỉ cảm thấy trong lòng mình bị giận đến đau, lại bắt đầu khí huyết dâng trào, hắn cắn răng vuốt hai tay áo, thò đũa xông về phía đùi gà Quân Dập Hàn định gấp cho Ôn Noãn để vào chén mình hưng hăng một ngụm gặm xuống, tiếp theo cái đũa chọc vào tôm thủy tinh Ôn Noãn muốn gấp cho Quân Dập Hàn nhét vào trong miệng.

Hiện giờ hắn đại gia đầy bụng lửa giận dâng cao, bắt ai đốt ai, Vương gia Vương phi cũng không ngoại lệ!

Hắn gặm đùi gà trong chén, nhìn chăm chăm thức ăn trên bàn, người nào rơi đĩa hắn lập tức giành với người đó, xem động tác của ai mau! Kết quả chờ hắn gặm xong đùi gà, xương có thể làm thành tác phẩm nghệ thuật thì thấy thức ăn trên bàn vốn không có ai động tới, trông mắt hắn khề nâng lên, thấy hai người đang gác đĩa nhìn hắn, ánh mắt Quân Dập Hàn rất hứng thú, mà ánh mắt Ôn Noãn thì rất thương hại.

“Phi nhi, ăn nhiều một chút, nếu không đủ ta kêu đầu bếp làm thêm cho ngươi, về sau đều là người một nhà, không cần khách khí.” Ôn Noãn nói xong đồng thời đưa tay múc chén canh đưa cho hắn, Quân Dập Hàn bên cạnh sắc mặt lập tức đen thui, Lạc Phi nhìn thần sắc của hắn, không chút khách khí nhận lấy chén canh xi xụp vài ngụm hóp xong.

Sắc mặt đen thui của Quân Dập Hàn chuyển sang Ôn Noãn nói: “Phu nhân vừa nói về sau là người một nhà là có ý gì?”

“Chẳng lẽ Vương gia không thích vị mỹ nhân vì thế chọn cho Vương gia?” Ôn Noãn liếc nhìn tướng ăn rất hào phóng của Phi nhi cười cười nói: “Phi nhi đây là bản tính thật sự, rất nhiều nữ tử học cũng không học được, Vương gia không ngại thưởng thức từ góc độ khác đi nhìn Phi nhi.”

Thưởng thức? Về mặt Quân Dập Hàn tối tăm, cặp mắt vô cùng không khách khí quét từ đầu đến chân lại từ chân lên đầu Lạc Phi một lần, giữa chân mày đều là vẻ chán ghét, ánh mắt thưởng thức của hắn cũng không biến thái đến trình độ làm cho người ta cảm thấy như vậy.

Lạc Phi cũng không thua gì, thấy hắn ghét bỏ quan sát mình, lập tức hai tay chống eo, ngực ưỡn lên, cằm hếch lên liếc xéo hắn, hắn không ngại để cho Quân Dập Hàn càng ghét thêm một chút, tốt nhất buồn nôn mấy ngày khiến Quân Dập Hàn ăn cũng ăn không ngon.

Ôn Noãn bưng trà bên cạnh lên, một lần nữa mượn động tác uống trà che giấu nụ cười tràn ra bên khóe môi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 72: Chương 69.4: Giận hân

Quân Dập Hàn thiếu chút nữa phun canh vừa uống vào trong dạ dày ra ngoài, hắn nuốt nuốt ngực nói: “Từ trước đến giờ khẩu vị của vi phu nghiêng về nhạt, đến bây giờ vẫn không thưởng thức được khẩu vị nặng như vậy, vi phu còn có công vụ bận rộn không thể cùng phu nhân dùng bữa nữa rồi.” Hắn sợ nếu hắn tiếp tục ở lại sẽ không đảm bảo không chôn sống người này.

Ôn Noãn nhìn hắn như trốn dịch bệnh đi về phía thư phòng, ân cần nói một câu: “Vương gia chú ý nhiều đến thân thể.” Sau đó lại nói với Lạc Phi: “Vừa rồi là lời đùa giỡn của Vương gia, ngươi ngàn vạn lần đừng để ở trong lòng, nếu sau này sẽ là người một nhà, ta kêu ngươi Phi Phi đi, về sau làm tỷ muội mà đôi đũa, muội cảm thấy như thế nào?”

Phi Phi? Chân Quân Dập Hàn vừa bước lên bậc cầu thang khề trượt, tay gấp đùi gà của Lạc Phi run lên, Quân Dập Hàn giả bộ sửa sang lại ống tay áo tiến vào phòng trở tay đóng cửa lại, môi Lạc Phi run lên định mở miệng từ chối, lại nghe Ôn Noãn nói tiếp: “Phi Phi, lúc trước tỷ đã dùng chút điềm tâm nên không thấy đói, cũng không muốn ăn, muội dùng xong điềm tâm đi dạo một chút ở trong vườn hoặc về phòng nghỉ ngơi đều được, tỷ tỷ hơi mệt nên về phòng nghỉ ngơi trước.” Ôn Noãn nói liên tiếp cho hết lời, cũng không cho Lạc Phi cơ hội nói chuyện, trực tiếp đứng dậy về phòng đóng cửa lại.

Lạc Phi nhìn thức ăn đầy bàn, lại nhìn cả vườn chỉ còn một mình hắn, trong lòng thầm mắng, hai phu thê đáng chém ngàn đao này, một người cả ngày chỉ biết âm thầm nham hiểm, một cũng ghê tởm chết người, thật sự là phối hợp tuyệt mỹ.

Chiếc đĩa của hắn treo trên món ăn, nghĩ tới câu “Phi Phi” trước lúc rời đi Ôn Noãn gọi hắn, trong nháy mắt cảm thấy ngay cả cơm đêm qua còn đang sôi trào, đầu còn ăn được, dứt khoát đứng dậy đi về phòng tĩnh tọa điều tức, chờ lát nữa lại đi tìm con hồ ly.

Ôn Noãn vừa bắt đầu cười nhếch khóe môi trở lại trong phòng thì Minh Nhi lập tức đi theo vào, về mặt khẩn trương hỏi: “Tiểu thư, Phi nhi cô nương đó là mỹ nhân ngài chọn cho Vương gia?”

“Không tệ.” Thân thể Ôn Noãn mềm nhũn nằm nghiêng trên giường, chỉ cảm thấy tâm tình hôm nay thật thoải mái, vừa khiến Quân Dập Hàn mắc ối lại khiến cho Lạc Phi này bị uất ức mà không mở miệng được, hai thù cùng báo, thật sự quá hả hê lòng người, dám thâm độc với Ôn Noãn nàng, dám uy hiếp Ôn Noãn nàng, có thù oán phải trả.

“Tiểu thư, sao ngài có thể chọn nữ nhân khác cho Vương gia chứ, Vương gia là phu quân của ngài mà.” Minh Nhi vội la lên.

“Những năm này nam nhân có tam thê tứ thiếp không phải là rất bình thường sao, huống chi chia sẻ giúp Vương gia chính là bổn phận làm thê tử của ta đây.” Ôn Noãn nói thật thờ ơ.

“Tiểu thư, ngài...” Minh Nhi nói đến đây, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt.

“Tiểu nha đầu, em khóc cái gì.” Ôn Noãn thấy đáng vẻ của nàng ấy, bắt đầu dĩ đứng dậy lau nước mắt trong khóe mắt cho nàng ấy nói: “Không phải vừa rồi Vương gia nói không thích nàng ta sao? Yên tâm, tiểu thư ta chẳng qua chỉ dùng nàng ta để thử thật lòng thật dạ của Vương gia một chút mà thôi, phu quân của bản tiểu thư sao có thể có đạo lý tặng không cho người khác cùng hưởng.”

“Là thật?” Minh Nhi chớp đôi mắt đăm đăm nhìn chăm chăm vào nàng.

“Thật, ta bảo đảm.” Ôn Noãn cười xoa đầu nàng ấy.

“Nhưng lỡ như Vương gia thích nàng ta thì làm sao bây giờ, tiểu thư vậy chẳng phải dẫn sói về nhà sao?” Minh Nhi vẫn không yên lòng, dù sao Phi nhi cô nương này thật sự quá đẹp, ngay cả nàng nhìn thấy cũng không nhìn được muốn nhìn lâu mấy lần, Vương gia thật sự sẽ không bị dụ dỗ sao?

“Yên tâm, coi như Vương gia thích, tiểu thư ta cũng có cách đuổi nàng ta đi, chẳng lẽ em còn chưa tin bản lĩnh của ta?”

“Minh Nhi tin tưởng tiểu thư.” Tiểu nha đầu nặng nề giờ tay áo lau nước mắt, cuối cùng cười rộ lên, nói: “Vậy Minh Nhi đi chuẩn bị chút thức ăn và tiểu thư, vừa rồi tiểu thư không ăn cái gì, nhất định do bị Phi nhi cô nương này chọc tức rồi, Phi nhi cô nương này thật sự là một người xấu xa.”

“Không phải, là ta thật sự không hề đói, em đi chuẩn bị chút thức ăn cho Vương gia giúp ta.”

“Vâng, được.” Minh Nhi vừa nghe lập tức xoay người chạy ra ngoài.

Ước chừng sau nửa canh giờ, Ôn Noãn mang theo Minh Nhi đi tới trước phòng Lạc Phi.

“Phi Phi, lại ngủ rồi hả?” Ôn Noãn giờ tay áo gõ nhẹ phòng Lạc Phi khẽ gọi.

Lạc Phi đang ngồi xếp bằng trong phòng, nghe thấy “Phi Phi” trong giọng nói mềm mại mang theo êm ái của Ôn Noãn khiến xương người ta cũng tê dại, lập tức ngã ra lâm động tới nội thương phun đầy máu ra khỏi miệng, hần cắn răng đưa tay lau vết máu, hít sâu một cái rồi đứng dậy mở cửa ra, nhìn về mặt Ôn Noãn ngoài cửa, cố gắng kéo khỏe môi lộ ra nụ cười nói: “Phi nhi còn chưa ngủ, Vương phi tìm Phi nhi có chuyện gì sao?”

“Vương gia công vụ bận bịu, lúc trước lại không dùng bữa tối như thế, ta thay ngài chuẩn bị một chút món ăn đêm, muối đi theo ta đưa cho ngài đi.” Ôn Noãn nhìn hần cười đến mặt cực kỳ vặn vẹo, bấm lòng bàn tay nhịn dục vọng muốn thốt ra lời không suy nghĩ, nở nụ cười dịu dàng nói.

Hần vốn định sau khi tĩnh tọa điều tức đến đêm khuya, đổi lại trang phục rồi đi gặp Quân Dật Hàn, lúc này nếu có thể quang minh chính đại đi đến, Vương phi này ngược lại trong lúc vô tình dễ dàng thay hần, Lạc Phi vui vẻ biết thời biết thế nói: “Vâng, Vương phi.”

Mặc dù Minh Nhi đã được Ôn Noãn trấn an, nhưng nàng nhìn về mặt yêu kiều hơn nữa đôi mắt câu hồn của Phi nhi này, thấy thế nào cũng cảm thấy đây là một hồ ly tinh uy hiếp lớn nhất của tiểu thư, lập tức mặt đen lại đưa khay ra trước mặt Lạc Phi nói: “Bưng.”

Lạc Phi không để ý tới Minh Nhi tức giận, thuận theo nhận lấy khay, đi theo Ôn Noãn đi về phía thư phòng.

Hộ vệ canh giữ ở cửa thấy Ôn Noãn tới không ngăn cản, trực tiếp mở cửa phòng ra nói: “Mời Vương phi.” Nghĩ đến có lẽ được Quân Dật Hàn dặn dò trước.

Ôn Noãn mang theo Phi nhi vào thư phòng gặp Quân Dật Hàn đúng lúc đang gấp thư tín trong tay lại, cười cười nói: “Lúc trước Vương gia không dùng bữa tối như thế, vì thế nghĩ Vương gia phiền muộn vì việc công như thế, mệt mỏi sụp đổ thân thể không được tốt, nên chuẩn bị chút đồ ăn đêm cho Vương gia, đưa tới bổ sung thể lực.”

“Khiến phu nhân phí tâm.” Quân Dật Hàn đứng dậy đi về phía nàng, về mặt lạnh lùng cuối cùng chậm rãi lộ ra nụ cười xóa sạch.

“Vi thể chẳng qua làm trọn bổn phận của thê tử mà thôi.” Ôn Noãn đỡ hần ngồi xuống trước bàn, rồi nói với Phi nhi lạnh mặt ở bên cạnh: “Phi Phi, hầu hạ Vương gia dùng cơm cho tốt, Vương gia xử lý công vụ rất mệt mỏi, tối nay muối lưu lại trong phòng hầu hạ tốt cho Vương gia.”

Nàng nói xong không hề nhìn hai người lộ ra sắc mặt đặc sắc nữa, nhẹ nhàng cười một tiếng nói với Quân Dật Hàn: “Vương gia, vậy vi thể lui xuống trước.”

Cho đến khi bóng dáng Ôn Noãn hoàn toàn biến mất sau cửa, Quân Dật Hàn mới kéo thần trí bị lửa giận đốt cháy về, sương lạnh gần đầy trong mắt nhìn về phía Lạc Phi về mặt mây đen giăng đầy nói: “Nàng ấy vừa mới nói gì?”

“Nói gì?” Lạc Phi lạnh lùng hừ một tiếng, đưa tay tới trước ngực móc ra quả táo rắc rắc gặm ăn, cắn răng nghiêng lợi lại mang theo vui vẻ khi người gặp họa nói: “Vương phi của người kêu ta một nữ nhân không biết lời ra từ chỗ nào tối nay hô mưa gọi gió cùng lên đỉnh Vu Sơn với người, thế nào, người bị “Bệnh” quá lâu lỗi tai không nhạy rồi, hay là không thể tin được nữ nhân mình thích lại nói ra những lời, làm ra những chuyện không thể tưởng tượng nổi.”

Hần nói đến đây, nhìn thấy sắc mặt Quân Dật Hàn càng thêm âm trầm, khỏe môi lạnh lùng khẽ nhếch lên, lắc lắc thân thể, nâng cao một bên ngực lớn, tiến lên cúi người tựa sát vào hần, nhẹ giọng nói: “Chắc, quả táo này thật thơm thật giòn thật ngọt, Vương gia có muốn nếm thử một chút không?”

“Cút.” Quân Dật Hàn hung hăng đập ra một cước nhảy lên, như gió lốc biến mất ở cửa.

Lạc Phi ngồi xuống nhắc chân không tránh kịp bị người nào đó đập sừng đặt lên ghế xoa xoa, vừa trút giận gặm quả táo, vừa phát ra tiếng cười lạnh liên tục từ trong lỗ mũi, nếu không phải sợ bị Quân Dật Hàn trực tiếp giết người diệt khẩu, hần cũng thật sự muốn đi nhìn xem đôi phu thê đáng giết ngàn đao này sẽ đấu tranh nội bộ ra sao.

Ôn Noãn vừa mới nằm xuống chuẩn bị đi ngủ, đột nhiên “Rầm” một tiếng cửa bị lực lớn từ bên ngoài đẩy ra, đụng vào hai bên tường, sau đó nặng nề

bắn trở lại đồng vào, nàng còn không kịp đứng dậy đã bị một bóng dáng nặng nề ngăn chặn cho không thể động dậy.

“Phu nhân, nàng có đặt vị phu ở trong lòng không?” Mang theo lửa giận đè nén, hơi thở nóng rực phun lên chóp mũi nàng, lúc này nàng mới nhìn rõ là Quân Dật Hàn đầy mặt âm trầm.

Chân mày nàng khẽ nhíu lại, nghi hoặc rất không thể hiểu nổi nói: “Vương gia chỉ giáo cho, Vương gia là phu quân của vi thể, vi thể tất nhiên phải đặt Vương gia ở trong lòng.”

Nàng nói đến đây, nhìn thấy vẻ mặt Quân Dật Hàn chậm rãi có thay đổi nhỏ, lại bổ sung thêm một câu: “Không biết vi thể làm sai chỗ nào chọc Vương gia tức giận?”

Quân Dật Hàn nhìn vẻ mặt vô tội tràn đầy nghi ngờ của nàng, chỉ cảm thấy lửa giận vô danh ở ngực đốt càng lợi hại hơn, nàng tùy tiện tìm nữ nhân cho hắn, hơn nữa nửa đêm đưa vào trong phòng hắn, thế mà lại còn luôn miệng nói trong lòng có hắn? Lại còn hỏi nàng làm sai chỗ nào chọc cho hắn tức giận? Hắn thật sự hận không thể bóp chết nàng, để cho nàng biết bây giờ hắn có bao nhiêu tức bao nhiêu giận!

Trong mắt hắn gần đầy lạnh như băng xen lẫn căm giận ngút trời mà nhìn nàng chằm chằm, còn nàng lại cặp mắt cực kỳ vô tội mê man nhìn hắn, Quân Dật Hàn chỉ cảm thấy mình nhìn tới cực hạn! Mặc dù nàng lười nhưng không ngốc, mặc dù nàng lạnh lùng nhưng trong đầu lại rõ ràng, hắn cũng không tin nàng không biết lòng hắn đối với nàng? Nếu nàng muốn chơi, được, hắn chơi với nàng!

Khóe môi hắn nhướn lên, khi Ôn Noãn còn không phản ứng kịp chuyển biến này của hắn là có ý gì thì môi hơi lạnh của hắn đã nặng nề đè xuống, hung hăng nghiền nát cắn xé trên môi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 73: Chương 70.1: Chỉ một mình nàng

Nụ hôn tức giận mang theo lửa giận thiêu đốt và trừng phạt cuốn lấy cả môi lưỡi nàng, lần đầu tiên Ôn Noãn cảm thấy Quân Dật Hàn mất khống chế cuồng như thế, lòng từ trước đến giờ hơi chậm vững vàng dần dần bắt đầu rối loạn tiết tấu, nụ hôn của hắn bá đạo mà cường thế không để cho nàng cự tuyệt chút nào, hoàn toàn ngược lại với tình tình trong dịu dàng mang theo lạnh lùng kiêu ngạo trước sau như một của hắn.

Vị ngọt mùi máu tươi theo môi lưỡi của hắn xâm nhập vào trong vị giác của nàng, tay của hắn chẳng biết từ lúc nào đã như dây leo chui vào trong chăn chạy vòng quanh trên eo nàng, da thịt nàng khẽ run, hơi thở dần dần hơi dồn dập, nhưng tâm tình của hắn dần ổn định, môi lưỡi đang trong lúc giải tán lửa giận và trừng phạt tràn đầy tình tế dịu dàng quý trọng cung chiều.

Ôn Noãn thừa dịp môi lưỡi hắn trượt về phía khoảng không trước cổ, thờ dốc một hơi nói: “Vương gia...”

“Gọi phu quân.” Hắn khẽ mút vành tai trắng như trân châu của nàng dụ dỗ cung chiều nói.

“... Phu quân, vi thể hơi không thở nổi, nếu không chàng đứng dậy trước?”

Ôn Noãn rất biết bây giờ không nên chọc ghẹo hắn nữa, vuốt ve theo hắn.

“Vi thể rất coi thường ta.” Hắn hơi xê dịch thân thể sang bên cạnh, giọng nói quyến rũ hơi khàn khàn vang lên bên tai nàng mang theo hơi thở nóng rực nói: “Phu nhân, ta và nàng đã thành thân hơn một tháng, vẫn còn có một chuyện quan trọng cứ kéo dài không làm, không bằng vừa đứng thừa dịp tối nay đêm đẹp làm nó luôn.”

Ôn Noãn cảm thấy tay trong chăn của hắn đang dần bò lên vị trí quan trọng của nàng, tròng mắt hơi mơ màng của nàng tỉnh táo, trở tay dùng sức nắm chặt cánh tay phải của hắn, một tay khác nhanh chóng đề lên tay đang định động dậy trong chăn của hắn, trên khuôn mặt ửng hồng tràn đầy thẹn thùng có lỗi nói: “Phu quân, vi thể, vi thể.” Giống như rất khó nói ra khỏi miệng, mi mắt nàng khẽ run khép xuống, giọng nói nhỏ như muỗi kêu nói: “Thân thể vi thể hơi không tiện.”

Cẩn cẩn môi, ngược mắt nhìn lên vẻ mặt cứng đờ của Quân Dật Hàn, lại nhỏ giọng bổ sung thêm: “Vi thể tới quý thủy.”

Quý thủy?

Tuy Quân Dật Hàn là Vương gia là nam nhân, nhưng vẫn hiểu rõ quý thủy này của nữ nhân, thần sắc hắn hơi bất đắc dĩ nhìn dung nhan yêu kiều như hoa phía dưới, khẽ thở dài ngồi dậy chỉnh lại chăn cho nàng nói: “Vậy nàng nghỉ ngơi cho tốt, chuyện này sau này hãy nói.”

Nếu nàng đã nói như vậy, cho dù là thật hay là giả hắn cũng không thể tiếp tục nữa, huống chi hắn vốn chỉ muốn dọa nàng một chút, không nghĩ tới tối nay sẽ như thế nào với nàng, trên cánh tay này còn bị thương, mới vừa rồi bị nàng dùng sức cào sọ rằng mới kết vậy lại bị vỡ ra, thật sự không biết nàng có ý hay vô tình, nữ nhân nhìn thì ngốc thật ra thông minh lắm cho người ta không biết làm như thế nào.

“Bỏn Vương còn có chút việc công cần phải xử lý không thể bên nàng.” Hấn cúi người rơi xuống một nụ hôn lên trán nàng, ngay sau đó chớp mũi cọ vào chớp mũi nàng nghiêm mặt nói: “Cho dù là Vương phi của bỏn Vương hay nữ nhân của bỏn Vương đều chỉ có một mình nàng, về sau đừng nghe tin đồn đại nạp thiếp tìm nữ nhân cho bỏn Vương nữa, nếu tái phạm,” hấn nặng nề hôn lên môi nàng chặn hô hấp của nàng lại, cho đến khi nàng đỏ mặt lên không thể thở nổi mới buông ra, giọng nghiêm nghị: “Đến lúc đó bỏn Vương mặc kệ nàng vì nguyên nhân gì, cũng sẽ tuyệt đối không chỉ đơn giản ôm nàng, nghe rõ chưa?”

“Vi thể nghe rõ.” Ôn Noãn mềm mại gật đầu.

“Ừ, hiểu là tốt rồi, ngoan, mau ngủ.” Quân Dập Hấn lại chỉnh góc chăn lại vì nàng, thấy nàng nghe lời nhắm mắt lại, lúc này mới đứng dậy rời đi.

Tiếng đóng cửa vừa dứt, hai mắt Ôn Noãn nhắm lại chậm rãi mở ra, đáy mắt như sóng dữ vỗ bờ gió điên cuồng cuốn tuyết cát bay đầy trời, rồi lại ở trong nháy mắt bình tĩnh lại, trông mắt nàng dần rơi vào bình tĩnh nhìn nóc màn, về mặt dần trở nên mê man.

“Thật không ngờ nhanh như vậy?” Quân Dập Hấn vừa mới bước vào cửa, Lạc Phi đã găm xong “Ngực” thứ hai lập tức không chút khách khí giẫm cọt ra tiếng, cặp mắt từ trên mặt hấn trong nháy mắt chuyển xuống bộ phận nhạy cảm nào đó.

“Nếu như ngươi ngại ngáy ngồ ở chỗ này thật sự quá trăm muện, ta cũng không ngại ném ngươi ra ngoài tiếp tục tìm hiểu kích thích?” Quân Dập Hấn đen thui mặt nói.

Đôi môi Lạc Phi kéo kéo ra, cuối cùng vẫn quyết định không so đo với nam nhân vừa nhìn chính là dục vọng chưa được thỏa mãn này, lại nghiêm nghị nói: “Lần này đuổi giết ta trừ quan binh và người trong cung phái ra, còn có thích khách của nước Kim.”

“Mấy ngày trước đây ta đã nhận được tin tức của Huyền Minh truyền đến.” Quân Dập Hấn hơi trầm tư một lúc rồi lại nói tiếp, “Ngươi trước cứ ở chỗ này dưỡng thương đi, chuyện bên ngoài tự có Huyền Minh chống đỡ thay ngươi, sau khi vết thương tốt lên, ngươi đi Miêu Cương thay ta làm một chuyện.”

“Làm hộ vệ của ngươi?” Lạc Phi giống như hỏi nhưng thật ra là đề nghị.

“Làm tỳ nữ của Vương phi.” Quân Dập Hấn không chút khách khí cắt đứt ảo tưởng của hấn.

Ngày hôm sau, khi dùng đồ ăn sáng thì Quân Dập Hấn chỉ vào Lạc Phi nói với Ôn Noãn: “Phi nhi là cô nương phu nhân chọn trúng, nói vậy coi như phu nhân nhìn thuận mắt, vì phu cũng không nạp thiếp, vậy sau này để cho nàng ta đi theo hầu hạ bên cạnh phu nhân đi, dĩ nhiên, cuộc sống hàng ngày vẫn do Minh Nhi sắp sôc, nhưng nếu có chút công việc nặng nhọc mệt mỏi có thể để cho Phi Phi làm, dù sao thể trạng của Phi Phi tráng kiện hơn Minh Nhi, cũng tiện chia sẻ một chút cho Minh Nhi.”

“Tạ ơn Vương gia.” Minh Nhi hầu hạ bên cạnh bị lời đường đường chính chính của Quân Dập Hấn cảm động không dứt, mà Lạc Phi ở bên cạnh thì về mặt đen thui.

“Nhưng người nhà Phi Phi sao lại đồng ý ủy khuất nàng ấy như thế?” Ôn Noãn hơi chần chừ nói.

“Phi nhi bởi vì thâm mến Vương gia nên bị người trong nhà vứt bỏ, bây giờ đã hoàn toàn thành người có nhà mà không thể về, mong rằng Vương phi chứa chấp Phi nhi, sau này Phi nhi nhất định giữ trọn bổn phận, tuyệt đối không dám có nửa phần lòng khác với Vương gia.” Lạc Phi âm thầm quét mắt về phía Quân Dập Hấn, tỏ vẻ chán nản nói với Ôn Noãn.

“Như thế, chỉ đành ủy khuất Phi Phi rồi.” Không phải Ôn Noãn không biết hai người đang diễn trò, nhưng nếu như mọi người đều diễn trò, nàng cũng không ngại tiếp tục hát tuồng này tiếp, coi như là tiêu khiển giải trí của sinh hoạt nhàn tản.

Ánh mặt trời buổi trưa hơi nóng như lửa, Minh Nhi kêu Lạc Phi ngồi cạnh quạt đưa suốt buổi sáng cho đến trưa tối rồi giường êm của Ôn Noãn đến chỗ bóng cây, nàng vẫn không yên lòng về Phi nhi, vì vậy cho nên suy cho cùng vẫn không cho hấn sắc mặt tốt mà nhìn, còn Lạc Phi hoàn toàn không ngại, chỉ làm như không nhìn thấy, hai người cũng tạo thành quan hệ hòa hợp rất vi diệu.

Sau khi rời giường xong, Ôn Noãn vẫn tiếp tục nằm phía trên đọc sách uống trà ngủ, mà Lạc Phi vẫn tiếp tục không hề có hình tượng nữ tử ngồi ở ngưỡng cửa tí tách cắn hạt dưa của hấn, nhân tiện thỉnh thoảng đưa mắt nhìn Ôn Noãn.

Khi thấy từ sau khi dùng đồ ăn sáng xong cho đến khi mặt trời lặn về tây, phạm vi hoạt động của nàng vẫn ở trên giường thì Lạc Phi không thể không cảm khái sâu thêm, Vương gia này đơn giản là lấy đầu heo chỉ biết ăn ngủ, nữ nhân lười như vậy, rốt cuộc hấn chịu được như thế nào? Lạc Phi chỉ cảm thấy trăm mối vẫn không có cách giải.

“Tiểu thư, đây là lễ những cô nương kia tôi đưa.” Minh Nhi rất tự giác mở từng hộp ra lần lượt đưa tới trước mắt Ôn Noãn.

Ôn Noãn nhìn, hai chân mày khó có thể nhận ra cau lại, về mặt mặt mới nói: “Vẫn xử lý như hôm qua là được.”

“Dạ.” Minh Nhi thu lễ vật vào trong phòng.

Giữa hai chân mày của Ôn Noãn nổi lên suy tư, vật này so với tặng cho người bình thường mà nói, giá trị vốn không phân biệt~nd a4nle^q u21ydo^~n cao thấp, theo như thái độ ái mộ của những cô nương kia và tâm tình muốn kết giao của thế gia đại tộc với Quân Dập Hấn, cũng không thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy, kén đáo đưa thứ đồ gì đó không thể đưa lên cửa.

Chẳng lẽ trong đó có vấn đề gì?

“Minh Nhi.”

“Tiểu thư có gì dặn dò?” Minh Nhi đang trong phòng sắp xếp lại những lễ vật kia vội vàng chạy đến.

“Lấy những lễ vật nhận được hai ngày nay ra cho ta xem một chút.”

“Dạ, tiểu thư.” Minh Nhi lại lập tức chạy về phòng lấy quà tặng thu được hai ngày nay mang tới trước mặt Ôn Noãn.

Ôn Noãn ngồi dậy cẩn thận nhìn đề tên dưới cái hộp, lại thấy ba chỗ trong lời Huyền Nguyệt nói chỉ có tiểu thư của Nam Cung thế gia phái người đưa lễ tới, Phó cô nương thiên kim Phủ doãn phủ Hoài An xem chừng gần hai ngày nay không dám hiện ra trước mắt nàng, việc này dễ xử lý, nhưng sao bách thú sơn trang lại không có động tĩnh gì?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 74: Chương 70.2: Chỉ một mình nàng

Chẳng lẽ giá trị nhan sắc của Quân Dập Hàn không đánh động được ánh mắt tiểu thư bách thú sơn trang ngày ngày thấy thú có phẩm mỹ khác hẳn người thường? Hay là trang chủ bách thú sơn trang không có nữ nhi?

Đúng rồi, sao nàng lại bỏ quên khả năng này, Quân Dập Hàn không phải là một 100%, ba hộ này cũng không phải đều có nữ nhi. Xem ra, hơi lười biếng vẫn không lên được, nàng phải nghĩ cách đi vào bách thú sơn trang này một chút, về phần hai nơi Nam Cung thế gia và Phủ doãn trước tiên có thể tạm thời để sau.

Nhưng nàng vừa mới nổi lên ý nghĩ này, lúc bữa tối Quân Dập Hàn đã nói với nàng: “Ngày mai bách thú sơn trang mở tiệc, phu nhân đi cùng vị phu đến đó được không?”

Ôn Noãn cười cười đáp: “Viê đã lâu không đi ra ngoài, vừa đúng có cơ hội này dĩ nhiên muốn đi theo cùng Vương gia.”

Đáp án này của nàng cũng hơi ngoài dự đoán của Quân Dập Hàn, chỉ có điều đúng là khiến cho người ta cao hứng.

Hôm sau, Ôn Noãn theo Quân Dập Hàn ngồi trong xe ngựa, mà ngoài xe Bạch Ưng ngồi giữa đánh xe, Minh Nhi và Lạc Phi mỗi người ngồi bên cạnh, không khí giữa ba người hơi kỳ dị khó nói ra được.

Trang chủ bách thú sơn trang là Bách Lý Tiểu đã sớm dẫn người chờ ở cửa sơn trang, lúc thấy xe ngựa tới vội vàng tiến lên phía trước nói: “Trang chủ bách thú sơn trang Bách Lý Tiểu dẫn mọi người trong bách thú sơn trang cung nghênh Hàn Vương điện hạ và cung nghênh Vương phi.”

“Trang chủ và các vị miễn lễ.” Sau khi Quân Dập Hàn được Bạch Ưng đỡ xuống xe, mỉm cười đưa tay về phía Ôn Noãn, Ôn Noãn đặt tay mình vào lòng bàn tay hắn xuống xe, thân thiết đỡ hắn, Bạch Ưng tự động lui sang bên cạnh.

Bách thú sơn trang nằm ở vị trí chỗ giữa sườn núi Lạc Hà bên ngoài thành Hoài An, cả sơn trang dựa vào núi mà xây, đá Bạch Thủy * dựng thành, nhìn từ xa to lớn khí khái, lại gần thấy xa hoa, vào bên trong càng thêm tầng tầng thần công thiên xảo **.

(*) Đá Bạch Thủy: Sản sinh tại sông Dật Thủy trấn Đa huyện Long Sơn tỉnh Hồ Nam. Dật Thủy là nhánh của Nguyên Giang, cổ tên Bạch Hà hoặc Bạch Thủy. Đá Bạch Thủy là đá cuội trong sông, chất đá nhẵn nhụi, hiện lên màu nâu đỏ, trên đá có hoa văn vàng óng ánh, giống như bức vẽ, vô cùng khó chống cự không nhìn. (Nguồn: Baile)

(**) Thần công thiên xảo: công trình, kiến trúc kỳ diệu, không thể do con người xây dựng nên.

Bữa tiệc bố trí tại khán đài chỗ bách thú sơn trang đầu thú, lúc này tất cả khách mời khác của bữa tiệc đã ngồi vào vị trí, mọi người thấy phu thê Hàn Vương tới đều đứng dậy làm lễ ra mắt, Bách Lý Tiểu đưa Quân Dập Hàn và Ôn Noãn tiến lên ngồi xuống phía bên phải sau vị trí chỗ chủ nhân của mình, mà bên trái là Phó Tàn Hoài Phủ doãn và Phó đại cô nương Phó Chi Lan, lúc này ánh mắt Phó Chi Lan không ngừng bắn về phía Quân Dập Hàn, nhưng vừa chạm đến ánh mắt cười như không cười của Ôn Noãn thì lập tức vui sâu vào ngực cao vút.

“Phu nhân thật sự có khí thế.” Quân Dập Hàn để sát vào bên tai Ôn Noãn vừa cười vừa thấp giọng nói.

“Vương gia quá khen.” Về mặt Ôn Noãn không đỏ hơi thở không gấp.

Hai người không coi ai ra gì thấp giọng rỉ tai hồn nhiên không phát hiện có gì không ổn, nhưng lại làm khổ người chung quanh, ánh mắt vốn ném sự chú ý lên hai người lúc này rồi rớt hoặc cúi mắt uống trà hoặc trông mắt nhìn loạn, nhưng cũng có không ít ánh mắt không nhịn được lên bay tới chăm chú nhìn, như tiểu thư Nam Cung Diên của Nam Cung thế gia khi ở Thánh Hiền các đã đánh bạo hỏi sở thích của Vương phi, hôm nay theo cha huynh đi tới tham

gia buổi tiệc ở bên phải Bách Lý Tiểu.

“Diên nhi, cúi đầu.” Gia chủ Nam Cung thể gia Nam Cung Chử thấp giọng khiển trách.

“Cha, Vương gia thật đẹp mắt, Diên nhi muốn gả cho Vương gia.”

“Hồ đồ.” Nam Cung Chử thấp giọng quả mắng.

Mắt to của Nam Cung Diên không hề thua kém nhìn chăm chăm vào Nam Cung Chử.

“Nếu con náo loạn nữa cẩn thận ta nhốt giam con nửa tháng.”

“Nếu cha không cho phép con gả cho Vương gia, bây giờ con sẽ nhảy vào trong tường đầu thú, cha có tin hay không?”

“Con!”

“Như thế nào?” Nam Cung Diên phình quai hàm lên, vẻ mặt đang hiện rõ cha có thể làm khó con.

Dưới gối Nam Cung Chử có năm người con, nhưng chỉ có một nữ nhi như vậy mà lại là nhỏ nhất, vì vậy từ nhỏ được mọi người coi là bảo vật đặt trong lòng bàn tay giống như sợ đau mà cưng chiều, điều này cũng khiến Nam Cung Diên từ nhỏ không sợ trời không sợ đất, cả Nam Cung thể gia trừ nhị công tử Nam Cung Cẩm ra không ai có thể làm gì được nàng, mà lúc này nhị công tử Nam Cung Cẩm đang ở ngoài ngàn dặm.

“Con thật sự muốn chọc giận chết cha con mới cam tâm.” Nam Cung Chử giận đến râu ria phát run.

Tuy âm thanh tranh chấp giữa hai người nhỏ, nhưng cũng đưa tới sự chú ý của những người chung quanh, Ôn Noãn cảm miếng quế hoa cao lên đứt vào bên miệng Quân Dật Hàn, tầm mắt nhàn nhạt quét về phía bày hoa diên vì cách đó không xa, nhìn bướm bướm nhiều màu nhảy múa trên đó cười cười nói: “Cảnh trí này khiến cho vi thể nhớ tới một câu.”

“A?” Quân Dật Hàn há miệng ngậm quế hoa cao, đầu lưỡi như lơ đãng quét qua bụng nàng, chân mày khẽ nhíu giống như có ý nghe nàng nói một chút.

Ôn Noãn không thêm đề ý thu tay lại, cạn hớp trà, lúc này tầm mắt mới như có như không lướt qua Nam Cung Diên bởi vì quá tò mò quên mất đầu khí với cha mình mà ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ý vị sâu xa nói: “Hoa nhược thịnh khai, hồ điệp tự lại *.”

(*) Nếu hoa nở rộ, bướm bướm tự đến. Câu đúng: Nhĩ nhược thịnh khai, hồ điệp tự lại (Nếu người nở rộ, bướm bướm tự đến) là câu trong Hàn dịch đêm hoa thường của Thủy Dạ Tử Duyên (Bao Thanh Thiên + Kiếm Tam)

Lạc Phi đứng ở phía sau hai người thì nhíu miệng lên, thầm nghĩ: Phụ nhân ghen ty!

Còn Minh Nhi thì nhìn lại hoa, quả thật thấy mấy con bướm nhiều màu sắc đang nhẹ nhàng bay múa, chỉ cảm thấy tiểu thư thật sự là tài nữ.

Còn nụ cười của Nam Cung Diên nở rộ, nàng là khuê tú danh môn thế gia, từ nhỏ có tiên sinh dạy dỗ, Ôn Noãn nói xa nói gần như thế sao nàng lại nghe không hiểu chứ, Nam Cung Chử ho khan định đứng dậy nhận lỗi, Nam Cung Diên lại đứng lên trước tiến tới mấy bước thi lễ, đi thẳng vào vấn đề nói: “Vương phi, từ xưa nam nhân tam thê tứ thiếp là lẽ tự nhiên, hưởng chi vị hôn phu hàng đầu trong lòng nữ tử thiên hạ chính là Hàn Vương, ngài một người có tài đức gì mà độc chiếm Vương gia, không để cho Vương phi nạp thiếp? Còn nữa nữ tử phải tuân theo phụ đức, ghen ty là đại kỵ, Vương phi thân là danh môn chẳng lẽ không biết?”

Khí thế hùng hổ dọa người của nàng, giọng nói vang truyền vào tai tất cả người tham gia bữa tiệc, từ nhỏ được ngàn vạn cưng chiều khiến cho nàng coi chuyện vừa mới bị Ôn Noãn nói xa nói gần là vô cùng nhục nhã, vì vậy cho dù như thế nào nàng cũng không nuốt trôi được khẩu khí này, nàng bây giờ phải nói rõ lý lẽ với Ôn Noãn, ngay cả thân Ôn Noãn là Vương phi, nhưng Ôn Noãn có thể làm gì nàng dưới con mắt mọi người nơi đông người này?

Cả khu yến tiệc bởi vì Nam Cung Diên đột nhiên chất vấn mà yên lặng không tiếng động, tất cả các gia chủ hiểu thời cuộc thì yên lặng cúi đầu uống trà coi như không nghe thấy, mà chúng thiên kim tiểu thư đi theo đến lại trong lòng âm thầm cao giọng ủng hộ Nam Cung Diên, trong đó còn có Phó Chi Lan thiên kim Phù doãn từng ăn buồn bực thua thiệt chỗ Ôn Noãn, nàng nắm quyền dưới bàn còn kèm theo ánh mắt cực kỳ khịch lệ Nam Cung Diên, Nam Cung Diên nhận được khịch lệ của nàng ta chỉ cảm thấy trong lòng càng thêm vô cùng hăng hái, đột nhiên cảm thấy mình chính là nữ hiệp thần thánh uy vũ cầm kiếm trượng nghĩa, vì vậy nàng tỏ vẻ kiên định hơn gập đầu rất nhỏ nhưng mạnh mẽ về phía Phó Chi Lan, lúc này gả cho Hàn Vương không phải là mục đích chính nữa, vì hàng ngàn hàng vạn nữ tử trong thiên hạ lấy lại công đạo mới là sứ mạng của nàng, nàng ngẩng đầu ưỡn ngực nhíu mày nhìn Ôn Noãn chờ đợi câu trả lời, chờ Ôn Noãn cho ngàn ngàn vạn vạn nữ tử trong thiên hạ một câu trả lời thỏa đáng.

Mọi người yên lặng nín thở, chỉ cảm thấy thiên kim của Nam Cung thể gia hôm nay không phải bị chuột rút chính là ăn gan hùm mật báo, Hàn Vương và Vương phi ân ái bây giờ người đầu đường cuối ngõ ai ai cũng biết, nàng đại dám ngay trước mặt Hàn Vương chỉ trích Vương phi của ngài, sợ rằng cơ nghiệp trăm năm của Nam Cung thể gia bây giờ sẽ bị hủy hoại ở trong tay Nam Cung Diên, tại chỗ có người thờ dài, dĩ nhiên, nhiều hơn chính là xem kịch vui.

Mà Bách Lý Tiểu chủ nhân của bữa tiệc này còn tức giận không dứt, nhà Bách Lý và nhà Nam Cung vốn nước lửa không dung, mời nhà hân cũng chỉ ngại mặt mũi, nhưng bây giờ tiểu thư nhà Nam Cung lại làm ra chuyện hoang đường như thế, nếu Hàn Vương trách tội xuống, hẳn có mười cái đầu cũng không gánh vác nổi, hẳn lập tức trông mắt bén nhọn nhìn về phía Nam Cung Chử đã bị hành động của khuê nữ mình chấn động đến ngây ngốc, Nam Cung Chử bị ánh mắt bén nhọn của Bách Lý Tiểu đảo qua lập tức đã tỉnh hồn lại, đang định cất bước lên kéo Nam Cung Diên trở về, nhưng Vương phi

đang bị mọi người âm thầm quan sát chờ nổi giận vẫn luôn lạnh nhạt uống trà cuối cùng mở miệng, chỉ nghe giọng Vương phi bình tĩnh, đuôi chân mày khẽ nhếch nói: “Bỏ Vương phi độc bá Vương gia?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 75: Chương 70.3: Chỉ một mình nàng

“Đứng.” Nam Cung Diên vô cùng dùng sức gật đầu.

Ôn Noãn đặt ly trà lên bàn, động tác rõ ràng êm ái không phát ra chút tiếng vang nào, nhưng mọi người lại cảm thấy tim run lên, nàng lại cười nhạt một tiếng: “Bỏ Vương phi ghen tỵ?”

“Đứng.” Nam Cung Diên ưỡn thẳng eo tăng cường khí thế vì mình, không biết tại sao, một nụ cười kia của Vương phi, lại cười đến khiến nàng khiếp sợ tận đáy lòng.

Ôn Noãn nhận lấy trái vải Quân Dật Hàn đã bóc vỏ ăn thắm giọng, lúc này mới không chút để ý gọi “Phi Phi.”

Lạc Phi đang đứng sau lưng Quân Dật Hàn, khoe môi khẽ nhếch tiết lộ trái tim rất hưng tai nhạc họa * chờ Ôn Noãn bị bêu xấu, nghe thấy mình bị điểm tên, đột nhiên có một dự cảm xấu nhảy lên tận trái tim, hần ưỡn eo người cố gắng học tư thái nữ tử vòng qua bàn tiến lên phía trước nói: “Vương phi có gì cần dặn?”

(*) Hưng tai nhạc họa: Câu này thường dùng để nói về quan hệ giữa các nước, nhưng cũng có thể dùng ví von giữa người và người, ý nói người hay vật gì đó không có ý tốt, trong lúc người khác gặp họa thì cảm thấy vui vẻ, không có lòng đồng tình, thậm chí có thái độ ích kỷ lạnh lùng. Câu này có nghĩa gần giống câu “Bỏ đá xuống giếng: Vui khi người gặp họa.” (Theo baike.baidu)

“Người lên đứng sòng vai với Nam Cung cô nương.”

Lạc Phi không rõ chân tướng đi đến bên cạnh Nam Cung Diên, hần vừa mới đứng lại trong lòng lập tức hiểu ra di ien n#đang# yukle e#q quiq on dự cảm xấu là gì, lập tức mặt đen kịt thành tảng băng, nữ nhân này thật đúng là thứ gì cũng có chỗ dùng.

Nam Cung Diên thấy chính là một tỷ nữ lên đứng sòng vai với mình, lửa giận trong lòng lập tức thiêu đốt, nhận định đây chính là Vương phi hạ nhục mình, lại nhìn dáng vẻ cao gầy của mình chỉ đến đầu vai nàng ta, nàng càng giận không thể nuốt.

Nhưng không đợi nàng lên tiếng, chỉ nghe Ôn Noãn lại nói: “Hai người các người đồng thời đi một vòng để cho mọi người nhìn rõ.”

Ôn Noãn nói xong, mắt cũng không nhìn nói với Nam Cung Diên: “Nếu muốn lấy được kết luận về vấn đề người đưa ra từ chỗ bỏn Vương phi, cũng không cần hỏi tại sao làm gì, trực tiếp làm theo là được.”

Miệng vừa mới hé ra một khe hẹp, Nam Cung Diên chỉ đành cắn hận im lặng, nhanh chóng quay một vòng, mà Lạc Phi thì gương mặt đóng băng nửa sống nửa chết xoay một vòng, chỉ có điều đáng về như vậy của hần khiến cho hần trong lòng lo lắng lại nhiều thêm về quyền rũ, trong mê hoặc nhiều thêm phân xa cách, càng làm cho bụng các nam nhân sinh khó bụng các nữ nhân sinh tức.

Ôn Noãn cũng không thêm nhìn về mặt mọi người giống như đều nằm trong dự đoán của nàng, đợi hai người xoay xong một vòng, mới nói với Nam Cung Diên: “Người cao hơn Phi Phi?”

Quân Dật Hàn tập trung bóc vỏ trái nho cho Ôn Noãn ngay cả mắt cũng không liếc, câu trả lời đó vốn không cần dùng mắt nhìn cũng biết.

Ôn Noãn lại nói: “Người có vẻ quyền rũ hơn nàng ấy?”

Khoe mắt Quân Dật Hàn mở ra trong nháy mắt rồi lại hạ tầm mắt xuống trái vải, cái này vốn không cách nào so sánh được, Lạc Phi là đoá mầu đơn tươi đẹp đang nở rộ, mà cô nương kia nhiều lắm chỉ có thể coi như là nụ hoa cúc nhỏ chớm nở.

Ôn Noãn lại nói nữa: “Người có ngực lớn như Phi Phi?”

Mọi người tròn mắt há mồm, không ngờ Vương phi lại không hề kiêng kỵ hỏi ra một vấn đề không có thể thống như vậy trước mặt mọi người, nhưng trong lòng lại rí rít quay về chỗ hai người vừa mới xoay một vòng, tầm mắt rơi lên một bộ phận nào đó.

Tay đang bóc vỏ tôm của Quân Dật Hàn dừng lại, trong đầu bỗng nhiên nhớ tới sáng nay Lạc Phi hỏi hần có muốn ăn trái bưởi không, mí mắt hần khẽ nhếch lên nhìn về phía trước ngực Lạc Phi, chỉ cảm thấy đầu óc đột nhiên choáng váng, lại dời về trước mắt cô nương kia, thờ dãi trong lòng, trái táo nhỏ này sao có thể phân cao thấp với trái bưởi?

Mà lúc này Lạc Phi cũng hăng hái, không biết định biểu diễn trái bưởi trước ngực mình hay muốn biểu diễn đường cong kiêu ngạo của mình, bước chân

hắn khẽ chuyển, mặt nhìn sang phải, hai tay chống nạnh lắc eo một cái, trái búi trước ngực run lên, trái tim khách khứa phía bên phải cũng run lên theo, hắn rung lên xong đôi mắt quyền rũ khẽ liếc cúi người thì lễ, xương khách khứa đang ngồi cũng giòn, hơi không kiềm chế được thân thể tới gần phía trước khi đầu hắn cúi xuống, trông mắt hăng hái mở lớn lên, hắn không thể dán mắt lên được.

Lạc Phi lắc bên trái rồi lắc bên phải, cúi đầu xong rồi lại cúi đầu về phía bên trái, bả vai càng lắc càng mạnh, eo càng cúi càng cong, mắt quyền rũ bay ra cũng càng ngày càng câu hồn.

Mà trong quá trình hắn làm dáng, thậm chí có mấy người phun máu mũi tại chỗ, còn có hai cái đầu duỗi ra quá xa cái mông vênh lên quá cao, một người bởi vì trọng tâm không vững tự động lật ra ngoài, một người thì bị phu nhân của mình một chân đạp bay ra ngoài.

Đĩ nhiên, trong đám người luống cuống, thân là nam nhân, Bách Lý Tiểu và Nam Cung Chử cũng không ngoại lệ, chỉ có điều khả năng kiềm chế của hai người khá cao, chỉ có mắt không ngừng ngắm liếc, hai chân cũng bởi vì khép được quá chặt mà hơi run lên thôi.

Lạc Phi càng rung càng thành thạo càng cúi càng vui sướng, hắn đang thực hành quá trình hoàn toàn nắm giữ máu chốt quyền rũ người, ba phương rung xong cúi hết quãng xong mắt quyền rũ, hắn cực kỳ tự nhiên quay người lại rung lại cúi lại quãng mắt về phía còn lại.

“Phụt.” Ôn Noãn và Quân Dập Hàn vừa uống vào hóp trà cùng nhau không thể khống chế há mồm phun ra ngoài, vừa đúng lúc phun lên khuôn mặt tươi cười lẳng lơ của hắn.

“Vương gia, bình tĩnh.” Ôn Noãn nghiêm mặt để ly trà trong tay xuống, vỗ lưng Quân Dập Hàn vì họ nhẹ không dứt giúp hắn nhuận khí.

“Không có việc gì, khụ khụ, vi phu rất bình tĩnh.” Quân Dập Hàn thở chậm sau đó nhìn nàng thần thờ môi lại hơi run rẩy, khẽ nắm tay nàng, hắn hít sâu một cái nói: “Phu nhân, nàng cũng phải bình tĩnh.”

“Vương gia yên tâm, vi thê cũng rất bình tĩnh.” Ôn Noãn cảm ngược lại tay Quân Dập Hàn, lực tay hơi nặng.

Hai người ngồi trên sân rất “Bình tĩnh”, Lạc Phi ở phía dưới bị phun nước lên khắp mặt, đầu óc phát sốt hoàn toàn tỉnh táo lại không bình tĩnh, hắn lau nước trên mặt, về mặt âm trầm nhìn chằm chằm hai người khiến hắn coi khinh, trong lòng mắng to ngàn vạn lần: Hai vợ chồng đáng giết ngàn đao này!

Mà theo các ưu thế bị Lạc Phi cường thế cấm vào trong mắt mọi người, Nam Cung Diên cũng hoàn toàn bị mọi người bỏ rơi. Người thân là tiểu thư thế gia được muôn vạn yêu thương như nàng sao chịu được đả kích y hệt hủy thiên diệt địa này, nàng hung hăng lau sạch nước mắt nơi khóe mắt, cố nén ý muốn khóc nói: “Trừ những thứ này ra, chỗ khác của nàng ta cũng không có gì mạnh hơn ta!”

Lần này không đợi Ôn Noãn mở miệng, Lạc Phi vẫn uất ức trực tiếp không chút khách khí nhìn nàng ta từ đầu đến chân hai lần, trong giọng nói tràn đầy khinh thường: “Người trừ mặt không quyền rũ hơn ta thân không cao hơn ta ngực không lớn hơn ta eo không nhỏ hơn ta chân không dài hơn ta cái mông không vênh lên như ta.” Hắn nói đến đây, giống như sợ không đủ đả kích Nam Cung Diên, mặt quay về phía nàng ta, thân thẳng lên ngực rung eo lắc duỗi chân mông cong lên, hiển nhiên là tiết tấu muốn Nam Cung Diên chết trong tức giận.

Sức chịu đựng nơi đáy lòng Nam Cung Diên cuối cùng hoàn toàn hỏng mất, không có hình tượng chút nào khóc lớn ra tiếng, nàng khóc hai tiếng lại đột nhiên dừng lại, khóe mắt ngăn nước lại chỉ vào Lạc Phi bắt đầu khanh khách cười lớn ra tiếng.

Mọi người bị dáng vẻ khóc cười của nàng ta khiến cho hơi khó hiểu, nhưng nhìn dáng vẻ hơi điên cuồng lúc này của nàng ta đều rồi rít suy đoán chẳng lẽ tiểu thư Nam Cung bị tức điên rồi?

Lạc Phi tỏ vẻ ghét bỏ lui hai bước, mà Nam Cung Chử bị một kích biến chuyển không ngừng đầu lên được của Nam Cung Diên như một chậu nước lạnh dội lên đầu, những cảnh tượng ướt át hiện lên trước mắt khiến đầu óc người ta choáng váng trong nháy mắt biến mất tan thành mây khói, hắn lập tức đứng dậy kéo Nam Cung Diên định cho người đưa nàng về nhanh chóng mời đại phu chữa trị, mà lúc này Nam Cung Diên hoàn toàn ngang ngược tránh Nam Cung Chử, không chút ý vị chỉ vào Lạc Phi cười to, cười đến vừa đắc ý lại điên cuồng, thật sự giống như nắm chắc được nhược điểm không thể để cho người ta biết của Lạc Phi, thắng lợi nắm trong tay.

Ôn Noãn nhíu mày thấp giọng nói với Quân Dập Hàn: “Lời vi thê nói vô cùng hung ác?”

Quân Dập Hàn đưa một trái vải đã bóc xong tới bên khóe môi nàng, tỏ vẻ nghiêm mặt nói: “Phu nhân nói chính là sự thật.”

Ôn Noãn lập tức cắn một nửa trái vải trên tay hắn, chân mày khẽ nhíu, lại nói: “Nàng ta điên cuồng như thế không liên quan gì đến vi thê?”

“Đương nhiên.” Quân Dập Hàn không chút nghi ngại trả lời khẳng định, thuận tay bỏ nửa trái vải còn dư lại vào trong miệng, ừ, vải này không tệ, thật ngọt, sau đó hắn cũng phả đề cho Bạch Ưng phái người ra roi thúc ngựa vận chuyển một chút từ thành Vân về.

Hai người không nhìn trò hề trước mắt không quá nửa trượng, rảnh rỗi trò chuyện, mà nhìn Nam Cung Diên càng ngày càng thêm la lối om sòm, Nam Cung Chử cuối cùng tức giận đến chỉ cảm thấy mặt của Nam Cung thế gia đời này và hôm nay thật sự bị con gái ném sạch sẽ, nảo lập tức nóng lên vùng tay một cái cho Nam Cung Diên một cái tát.

Một cái tát này vừa vang lại lớn, chấn động vào màng nhĩ mọi người ở đây, ngay cả Ôn Noãn cũng cảm giác da mặt không khỏi tê rần theo tiếng tát tai này, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay của Nam Cung Diên lập tức sưng lên thiếu chút nữa che nửa cái đầu, nhưng nàng ta cũng lập tức thoát ra khỏi trạng thái cười điên cuồng.

Gần như khi bàn tay rơi xuống thì Nam Cung Chử bắt đầu hối hận, từ nhỏ hắn đã nâng niu con gái trong lòng bàn tay, khi nào thì đánh con bé như vậy,

lại còn ngay trước mặt mọi người, điều này khiến cho sau này con bé làm sao ngẩng đầu trước mặt mọi người?

Nghĩ đến đây, tức giận trong lòng hần tiêu tan hết, giọng gần như mang theo cầu khẩn nói: “Diên nhi, ngoan, nghe lời theo cha về.”

“Con không.” Nam Cung Diên hung hăng hất bàn tay Nam Cung Chử cầm lấy tay mình ra, kéo khuôn mặt sưng biến dạng thành nụ cười nàng tự nhận là thắng lợi nhưng trong mắt mọi người lại xem ra cực kỳ vận vẹo kinh khủng, trong giọng nói của nàng trung khí mурời phản hồi hàm hồ nói: “Cho dù mọi thứ của nàng ta mạnh hơn ta thì như thế nào, nàng ta” Nàng hung hăng chỉ về Lạc Phi, cắn răng nói với Ôn Noãn: “Chẳng qua chỉ là một tỷ nữ mà thôi, không hề liên quan gì đến vấn đề ta hỏi Vương phi.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 76: Chương 71.1: Độc miệng không ai bằng

Ôn Noãn hơi bất đắc dĩ nhìn Nam Cung Diên, chỉ cảm thấy cô nương này thật sự đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, không đến tường nam không quay đầu *, bị đá kích thương tích đầy mình như vậy vẫn cố chấp như thế, thật sự không dễ dàng, thôi, nếu nàng ta một lòng tìm chết, nàng cần gì phải che kín nhánh cây dùng để treo cô lên không cho chứ.

(*) Trước đây đại bộ phận cổng chính trong nhà Trung Quốc đều mở ra hướng nam, nhà có địa vị thường xây một bức tường bình phong ở cổng, vì vậy nê ra cửa phải đi bên trái hoặc bên phải, nếu đi thẳng sẽ đụng phải tường nam, không đến tường nam không quay đầu ý chỉ người cố chấp.

Nàng chỉ chỉ về phía Lạc Phi vẫn mang vẻ mặt ghét bỏ thờ ơ lạnh nhạt nhìn Nam Cung Diên, mặt khê nhếch, nói: “Nàng ấy, là cô nương xuất sắc bốn Vương phi tự chọn lựa ra trong đông đảo các cô nương tới thăm hỏi bốn Vương phi, bốn Vương phi tự chọn làm thiếp thất cho Vương gia.”

“Làm sao có thể?” Nam Cung Diên như bị sét đánh lao đảo lui về sau hai bước, sắc mặt trắng bệch chỉ vào Lạc Phi đang nhìn mình khinh thường nói như lên án với Ôn Noãn: “Nàng ta rõ ràng chỉ là tỷ nữ, tại sao có thể là thiếp thất của Vương gia, người gạt người!”

Cô nương này thật sự cố chấp khiến người ta nhức đầu!

Ôn Noãn vuốt trán nhìn đáng vẻ như sắp ngã của nàng ta, đang ngẫm nghĩ nên nói chuyện như thế nào cho uyển chuyển một chút, vừa có thể nói rõ tâm điểm vấn đề lại không đến nỗi khiến cho nàng ta bị kích thích quá độ mà ngã xuống đất không dậy nổi, kết quả không chờ nàng nghĩ ra một biện pháp vẹn cả đôi đường, Quân Dật Hàn ở bên cạnh đã nở nụ cười cực kỳ thần thiện nói: “Phi Phi đúng như người nói chỉ là tỷ nữ, cũng không phải là thiếp thất của bốn Vương.”

Thân thể xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ của Nam Cung Diên trong nháy mắt đứng vững vàng như bàn thạch, mặt mày phát ra ánh sáng đủ để chọc mù mắt người, mà tại hiện trường mọi người cũng hơi đầu vầng mắt hoa, thật sự hơi không hiểu rõ tình trạng hiện tại là cái dạng gì, Vương gia trước tùy ý Vương phi đề dáng vẻ kiêu ngạo lên cao của Nam Cung Diên xuống, nhưng bây giờ lại tán thành tố cáo Vương phi của Nam Cung Diên, cái này không khác nào trong lúc vô tình hung hăng tát một bàn tay lên mặt Vương phi, đánh vừa vang vừa to.

Mọi người đang ngồi đây gần như là người thành tinh, nhưng dạo chuyện này trước trước sau sau ở trong đầu qua mấy lần vẫn không tìm được quy luật phát triển trong này, nhóm người tinh ranh này chỉ cảm thấy tâm tư quý nhân quả nhiên khác hẳn người thường, bọn họ vẫn yên lặng xem cuộc vui là được rồi, nên trầm mặc rồi rút cái đầu già bộ uống trà của mình.

Nhưng người trong hàng ngũ người tinh ranh, cũng không bao gồm đại tiểu thư Nam Cung Diên của Nam Cung thế gia, nàng nghe Quân Dật Hàn nói như vậy, lại nhìn vẻ mặt ôn hòa cười một tiếng như thế của hắn, vẻ mặt lập tức thẹn thùng há hê nhìn về phía Ôn Noãn, nhưng đôi môi hé mở vẫn chưa phát ra âm thanh, chỉ nghe Quân Dật Hàn lại nói: “Chỉ có điều, nàng ấy thật sự là thiếp thất Vương phi chọn cho bốn Vương.”

Lời tới nửa đường mắc kẹt trong miệng Nam Cung Diên, nhất thời không biết nên làm phản ứng gì, mọi người ngậm một ngụm trà sắc ở trong cổ họng, mọi người nghẹn ho khan kìm nén đến đỏ bừng mặt lên.

Quân Dật Hàn giống như nhìn thấu nghi ngờ không hiểu của nàng ta, rất có ý tốt giải thích nghi hoặc: “Phi Phi chính xác là một nữ tử rất xuất chúng thùy nị.” Hắn mới nói như thế, Lạc Phi vẫn ở bên cạnh thời khí lạnh lập tức cực kỳ phối hợp với hắn dùng sức ưỡn ngực híp mắt ném tới, mỗi Quân Dật Hàn run lên, cúi xuống uống hóp trà đề ghê tởm lẫn lộn kịch liệt trong dạ dày xuống, lúc này mới bổ sung thêm: “Nhưng trong mắt bốn Vương cũng chỉ là dong chi tục phấn mà thôi, bốn Vương khát nước ba ngày cũng chỉ cần một gáo, vạn dặm hồng trần cũng chỉ có Vương phi nữ tử phong hoa thanh lệ như vậy mới có thể sánh vai đồng hành với bốn Vương, Phi Phi dong chi tục phấn như vậy tất nhiên chỉ xứng làm tỷ nữ của Vương phi, mà lại còn do bốn Vương bố trí. Nam Cung tiểu thư nghe rõ giải thích của bốn Vương chứ? Có thể thỏa mãn?” (1)

Nam Cung Diên sừng sững như Thái sơn còn chưa kịp trả lời Quân Dật Hàn đã âm ỉ ngã xuống đất, trực tiếp bị hắn kích thích đến ngất đi.

Mà Lạc Phi đang ưỡn ngực rất hăng hái nghe được hần trái một câu dong chi tục phấn phải lại một câu dong chi tục phấn đánh đến trên mặt trong nháy mắt kết một tầng băng, trực tiếp đưa tay sờ vào bên trong, một trái bưởi to bằng một cái tổ lập tức xuất hiện trong tay, hần như há giận cầm đầu ngón tay vào trong trái bưởi móc ra móc ra nửa xé một phát, vỏ trái bưởi nghiêm chỉnh bị hần bóc xuống giống như hoa nở rộ, hần nhìn cũng không nhìn trờ tay ném đi, “Bốp”, vỏ trái bưởi vừa đúng lúc úp lên đầu Phó cô nương ngực lớn đang thò đầu ra nhìn Quân Dật Hàn, đầu Phó cô nương trong nháy mắt

đề xuống lệch ngực, trông mắt linh lợi bị vỏ trái bưởi che kín đến cực kỳ chặt chẽ.

Ôn Noãn nhìn động tác thành thạo như vậy của hắn rất than thở, cái này cần bóc bao nhiêu trái bưởi mới có thể luyện được một tay tuyệt diệu như vậy, xem ra về sau bất cứ lúc nào nàng cũng có thể ăn được trái bưởi mới mẻ bật ra khỏi vỏ, nàng nhìn đầu ngón tay Lạc Phi cảm thật sâu vào trong trái bưởi cảm thấy rất ngon miệng, nuốt một ngụm nước bọt nói: “Phi Phi, có thể đưa trái bưởi cho ta nếm thử một chút không?”

Lạc Phi liếc nàng một cái, cũng không hề keo kiệt chút nào bừa một nửa trái chia cho nàng, Ôn Noãn nhận lấy lột vỏ ăn một miếng, chỉ cảm thấy trái bưởi này ăn thật sự hương vị ngọt ngào ngon miệng, nên bóc một miếng đưa về phía bên miệng Quân Dật Hàn, cười nói: “Vương gia, chàng cũng nếm thử một chút, mùi vị này quả thật không tệ.”

Quân Dật Hàn vuốt ve huyết thái dương bị Lạc Phi kích thích hơi đau, há mồm ăn miếng bưởi Ôn Noãn đưa tới bên khóe miệng, kết quả còn chưa nếm ra được vị trái bưởi do Ôn Noãn tự mình bóc đứt cho hắn có vị ngon đúng như nàng nói hay không, Lạc Phi đã nâng cao một bên ngực bị sụp xuống một nửa “Vừa xấu hổ vừa cầu vừa giận” cao giọng lên án hắn: “Vương gia, ngài cũng không muốn nỏ tỳ, hà cớ gì muốn ăn ngực nỏ tỳ?”

Ăn ngực nỏ tỳ?

“Câu nói vang khỏe” vang dội toàn trường của hắn vừa vang ra, trong nháy mắt bốn phía vang lên tiếng bàn ghế lật đổ tiếng phun trà ho khan, tay cầm trái bưởi của Ôn Noãn run lên, miếng bưởi màu hồng đậm trong nháy mắt rơi vào chén trà văng lên một bọt nước.

Quân Dật Hàn nhìn ác liệt trong mắt và vẻ mặt tự đắc của Lạc Phi, khóe môi nhếch lên đường cong xóa sạch lạnh như băng ung dung ăn miếng bưởi trong miệng, cuối cùng bình luận đúng trọng tâm: “Trái bưởi Hoài Bắc dù chín mọng cũng có vị chát, lúc này lấy nhiệt độ của người tới ủ ấm, vừa lúc có thể loại trừ vị chát ăn vào càng ngọt ngon miệng, nhưng bốn Vương ăn vào trong vị chát quả thật ngược lại cũng có những mùi vị khác, ăn vào trong bụng người ta lại hơi khó chịu, nghĩ đến có thể do nhiệt độ của Phi Phi quá cao. Khó trách Phi Phi luống cuống như thế, nghĩ đến chắc sợ đĩendn liequdooon bốn Vương phát hiện người ủ ấm làm hư trái bưởi này mà trách phạt người, dưới tình thế cấp bách ngay cả lời nói cũng không nói toàn bộ.” Hắn cười cười, rất tha thứ rộng lượng nói: “Thôi, lần này bốn Vương nể tình người làm tỳ nữ mà tha thứ cho người, nếu có lần sau,” hắn cười lần nữa, ánh mắt nhìn Lạc Phi trong lạnh lẽo mang theo lạnh giá: “Bốn Vương tuyệt đối không nương tay!”

Nhiệt độ quá cao, đánh đồng với cột nhà, lẳng lơ?

Ăn vào trong bụng người ta khó chịu, đồng nghĩa với người ta nôn mửa?

Quân Dật Hàn nói một phen như nhu hòa, thật ra không biến sắc thay đổi câu nói “Ăn ngực” kinh người kia của Lạc Phi, lợi hại hơn nữa, hắn còn mắng Lạc Phi, mắng khiến cho sắc mặt Lạc Phi tím bầm có miệng không thể nói, lại thêm cảnh cáo tiêu lý tàng đao phía sau...

Ôn Noãn liếc mắt nhìn Quân Dật Hàn độc miệng không ai bằng trong tiếng cười mang theo sát khí, yên lặng bụng lý trà Minh Nhi kịp thời thay đổi lý trà cạn lên, nhấp một ngụm ngăn nụ cười nơi cổ họng, trông mắt khẽ nâng nhìn về phía sắc mặt lệch ra của Lạc Phi, chỉ cảm thấy sợ rằng trong nhất thời hắn khó có thể phục hồi như cũ.

Sau khi ngực lớn sụp một bên của Lạc Phi phập phồng phập phồng nhiều lần, cuối cùng cắn chặt răng cảm trái bưởi còn dư lại một nửa che lên chỗ ngực bị sụp, khẽ nhún người, từng câu từng chữ như nghiền một vòng trên cổ đá nói: “Phi Phi tạ Vương gia không phạt tội, ngày sau nhất định nhớ báo đáp Vương gia, tận tâm tận lực hầu hạ Vương gia Vương phi.”

...

Tiệc rượu vốn sớm bắt đầu, bị Nam Cung Diên náo loạn như vậy làm lỡ không ít thời gian, lúc này thấy Nam Cung Diên ngã xuống, Bách Lý Tiểu rút cuộc thờ phào một cái trong lòng, mặc cho Nam Cung Chử bồi tội với Vương gia Vương phi, rồi sau đó mang theo Nam Cung Diên rời đi trước, hắn vội vàng kêu quân gia dâng rượu và thức ăn lên.

(1) Dung(dong) chỉ tục phấn – 庸脂俗粉 – yōng zhī sù fěn (dung/dong: bình thường; tục: thường tục, đại chúng, phổ thông; chi, phấn: phấn sáp, hương phấn; phấn sáp thường tục, hương phấn phổ thông, nói chung dùng để chỉ người con gái bình thường/tầm thường, thấy hay dùng trong bối cảnh mang ý nghĩa tiêu cực, đại loại là chỉ người con gái trang điểm ăn mặc hoặc là thần thái lờ lợt, thiếu tinh tế, kém văn hóa). (nguồn hoasinhca.wordpress)

Trong “Hồng Lâu Mộng” có câu: “Nhâm bằng nhất thủy tam thiên, ngã thích thủ nhất biều ẩm” (Khát nước ba ngày nhưng ta chỉ chọn mỗi bầu để uống), mang nghĩa nhân gian ba nghìn dòng chảy nhưng ta chỉ uống một phần trong đó, rộng ra là trong tình yêu chỉ son sát với mỗi một người, được dùng hàm chỉ việc tình yêu thủy chung lứa đôi sau này.

Phong hoa thanh lệ: Phong thái tài hoa, tươi đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 77: Chương 71.2: Độc miệng không ai bằng

Sau khi tất cả sẵn sàng, Bách Lý Tiểu giờ chuông gõ nhẹ, lưới sắt hai bên trong trường đấu thú phía dưới được mở ra, một lồng sắt đầy ra, thoảng chốc tiếng cộp gầm gừ vang dội cả trường đấu thú, trông mắt Ôn Noãn nhìn lướt qua lồng sắt, vừa định thu hồi lại, ở trong một cái lồng sắt khác, một nam nhân mặc y phục rách nát vóc dáng cực kỳ cao lớn cường tráng, sợi tóc hăn rối loạn như ổ gà che kín hơn phân nửa khuôn mặt, chỉ vền vện lộ ra làn da cực kỳ bần đen không phân biệt được màu da, cằm nhọn và sống mũi cao thẳng, cả người như đá ngồi xếp bằng phía trong hàng rào vẫn không nhích, lại lộ ra vẻ uy nghiêm của không tha thứ cho bất kỳ sự xâm phạm nào.

Bách Lý Tiểu chấp tay về phía Quân Dập Hàn và Ôn Noãn, rất tự đắc nói: “Vương gia Vương phi, yến hội bình thường đều lấy ca múa trợ hứng, bách thú sơn trang của tại hạ hôm nay có một lần hoàn toàn mới, lấy đấu thú trợ hứng cho yến tiệc, con cạp này chính là cạp kim tiêu mang từ Côn Luân tuyệt vực về, cực kỳ nhanh nhẹn hung tàn, mà người bị nhốt trong lồng sắt khác thì là một người quái dị tóc đỏ lần trước tại hạ nhặt được ở cửa biển, có lực cực kỳ không lồ, có thể liên tiếp tay không đánh chết mười đầu trâu, lần này để cho hán đối chiến với cạp phân cao thấp.”

“Trang chủ quả nhiên có ý mới khác biệt.” Quân Dập Hàn mỉm cười lạnh nhạt nói.

“Đa tạ Vương gia tán thưởng.” Bách Lý Tiểu khó nén vẻ cao hứng trên mặt, giờ tay lên ra hiệu cho thú hạ phía dưới, hán tử canh chừng lồng sắt lập tức mở cửa ra, con cạp lập tức oai nghiêm lăm lệt đi ra, mà nam nhân ở trong lồng sắt khác lại không động, hán tử canh lồng hung hăng quát vào lưng hán xua hán xuống, từ khi hán xuất hiện, thân thể vốn không nhúc nhích mãi như pho tượng, đầu khẽ nhúc nhích nhìn về phía hán tử kia, hán tử kia chỉ cảm thấy đỉnh đầu giống như núi lớn đè xuống, bị hán dọa sợ đến lui về sau một bước, sau khi lui về sau lại cảm giác vừa rồi mình rất mất thể diện, lại thẹn quá thành giận vừa mạnh mẽ tới trước vừa rút cây roi ra nổi giận mắng: “Nếu còn không đi xuống, cẩn thận ta quát chết ngươi.” Nhưng roi rút ra đến hung ác miêng mắng đến hung ác nhưng hán lại mãi không dám bước lên một bước.

Người quái dị tóc đỏ này cuối cùng đứng dậy nhấc chân ra khỏi lồng sắt, lúc này Ôn Noãn mới thấy rõ trên tay và trên mặt cá chân của hán đều bị xích sắt to cỡ cánh tay trẻ con khóa lại, theo hán đi lại trên mặt đất kéo ra từng tiếng ma sát.

Hán vừa mới ra khỏi lồng, hán tử kia lập tức kéo lồng sắt trở lại lối đi, sau đó roi xuống hàng rào, trong nháy mắt trường đấu thú to như vậy chỉ còn dư lại một người một cạp, cạp đã bị đối bụng chừng mấy ngày, lúc này thấy thức ăn không chịu do dự nhào tới.

Trong sân máu tanh đánh nhau đầy dẫy, ngoài sân các nam nhân nhìn mà nhiệt huyết sôi sục, mà không ít thiếu nữ thì bị sợ đến mặt mày thất sắc lão đảo muốn ngã, vội vàng lấy có vào nhà vệ sinh hai chân run rẩy nhanh chóng rời đi.

Vô tình chém giết, khảo nghiệm sinh tử, sắc mặt Ôn Noãn lạnh lùng nhìn người thú độ sức trong sân.

Rốt cuộc, trước khi cả người kia đầm máu sắp ngã xuống, hán lật người cười lưng cạp, cổ tay mang theo xích sắt, khi đầu cạp ngẩng cao gào lên giận dữ, hai cánh tay thít lại, khi bắp thịt hai cánh tay dâng cao như ngọn núi thì đầu cạp trong nháy mắt bay ra, máu tươi từ cổ cạp phun ra ba trượng, nam tử kia ngồi trên lưng cạp không đầu giống như vua không ngai, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, sau một khắc bộc phát ra tiếng ủng hộ như sấm, nhưng nam tử kia lại giống như cuối cùng hao hết hơi sức cuối cùng để chứng minh sự cường đại của mình, từ trên lưng hổ té xuống.

“Hán thắng.” Quân Dập Hàn khẽ nắm tay Ôn Noãn dịu dàng nói.

Trông mắt Ôn Noãn khó nén kinh ngạc mà nhìn hán, sao hán biết được suy nghĩ ở trong lòng nàng? Coi mạng người như cỏ rác thành trò giải trí tiêu khiển như vậy, tuy nàng biết từ cổ chí kim đều có, nhưng lúc chân chính xảy ra ở dưới mắt nàng, nàng vẫn cảm thấy có khó thể tiếp nhận.

“Muốn biết vì phụ vì sao biết nàng nghĩ hán thắng?” Quân Dập Hàn mỉm cười nhìn nàng.

“Ừ.” Ôn Noãn gật đầu.

“Vậy phu nhân ăn nhiều thức ăn mập lên một chút vì phu sẽ nói cho nàng biết, haizzz, phu nhân nàng thật quá gầy, tới ăn nhiều một chút.” Hán cười tùm tùm quét hai vòng trên người nàng, vẻ ghét bỏ lập tức nổi lên, sau đó cực kỳ ân cần gấp thức ăn cho nàng.

“...” Ôn Noãn thật sự hơi im lặng ngưng nhìn hán, hán rốt cuộc có lý luận kiểu quái gì, mới có thể liên lụy chuyện này đến nàng mập gầy?

Nàng nhìn Quân Dập Hàn một lúc lâu, hán thế mà lại ngẩn ngơ như không biết gì chỉ tập trung gấp thức ăn cho nàng, Ôn Noãn thờ dài trong lòng, biết coi như hỏi cũng vô ích, dứt khoát cầm đĩa dùng bữa.

Quân Dập Hàn nhìn dáng vẻ bất đắc dĩ dùng bữa của nàng, đáy mắt có làm ra vẻ ghét bỏ được nụ cười nhuộm dần, mặc dù từ trước đến giờ nàng luôn vui giận không hiện ra mặt, nhưng lúc nhìn vào trong trường đấu thú, hán lại thấy rõ ràng vẻ ghét bỏ và lương thiện hiện lên trong mắt của nàng, nàng cho rằng nàng đã che giấu tâm tình rất tốt, lại không biết rằng biến hóa nho nhỏ trong mắt nàng đã sớm rơi vào đáy mắt hán.

Yến tiệc nơi này đang vui vẻ, mà ở trong phòng nuôi dưỡng thú hiếm của bách thú sơn trang, một con cạp trắng nhỏ kích cỡ tương đương một con mèo đang được bỏ vào trong cái giỏ phù gấm tơ tằm lên.

“Lão Bạch, đầu cạp con này là thu hoạch lớn của trang chủ trên Côn Luân tuyết sơn, ngày thường coi là bảo bối, lão định mang nó đi đâu?” Mới vừa ra chỗ khúc quanh núi già, một lão già tóc xám thấy con cạp trắng nhỏ trong giỏ nhin không được mở miệng hỏi.

“A, bảo bối nữa còn không phải là một con súc sinh, lúc có giá trị lợi dụng vẫn không phải lấy ra đưa cho người.” Nam tử trung niên được gọi là lão Bạch nói, “Mới vừa rồi trang chủ phái người tới căn dặn, nói muốn lấy con cạp trắng nhỏ này đưa cho Vương phi, để nhanh chóng mang đi.”

Lão vừa nói ra, lão già tóc xám kia lập tức nghe ra lời oán giận trong lời lão, con cạp trắng nhỏ này kể từ sau khi mang về vẫn do lão chăm sóc, từ trước đến giờ người dạy thú vẫn có tình cảm sâu đậm với con thú mà mình nuôi dưỡng, huống chi đây là con cạp trắng thuần như tuyết vô cùng hiếm thấy, nên

mở miệng an ủi: “Thôi, dù lão tiếc đến đâu vẫn phải đưa cho người, vẫn tranh thủ thời gian mang đi đi, để tránh trang chủ chờ lâu sinh giận.”

Đối thoại của hai người trước núi giả một chữ cũng không sót rơi vào trong tai nam tử áo bào màu xám ở trong núi giả, một con mắt còn sót lại của hắn lộ ra vẻ tàn nhẫn, chưởng nắm chặt trong tay áo giống như muốn siết chặt mảnh ngọc tan thành phần vụn để tiết mỗi hận trong lòng hắn, nếu không phải bọn họ, hắn sao có thể rơi vào tình trạng thê thảm như bây giờ, hắn thừa nhận, hắn nhất định phải trả lại gấp mười gấp trăm lần cho bọn hắn!

Hắn nhìn bóng lưng lão Bạch dù được an ủi vẫn một bụng tức, lắc mình đi ra từ trong núi giả.

Yến tiệc đến cuối cùng, Bách Lý Tiểu khom người dậy nói với Ôn Noãn: “Bách Lý Tiểu có món quà tặng tiễn đưa cho Vương phi, kính xin Vương phi vui vẻ nhận.”

Hắn dứt lời, lão Bạch hầu bên cạnh lập tức trình giỏ lên.

“Con cộp nhỏ này ngược lại không tệ.” Quân Dập Hàn nhìn con cộp nhỏ lông thuần màu trắng cơ người khép hờ mắt ngủ gà ngủ gật trong giỏ tán thưởng nói, nếu không phải trên trán mơ hồ thành hình chữ vương, thật sự không nhận ra đây là một con cộp con.

“Là thật tốt.” Ôn Noãn liếc nhìn, trong mắt cũng tràn đầy vẻ yêu thích không che giấu, đúng vào lúc này, con cộp nhỏ nhúc nhích chồm râu bạc phơ như tuyết trên miệng, nâng móng vuốt nhỏ che miệng ngáp một cái, lại khom người lại đối tư thế thoải mái ngủ, đầu ngón tay Ôn Noãn động đậy, nhin kích động muốn bóp nó, nói với Bách Lý Tiểu: “Bỏn Vương phi thu quà tặng này, đa tạ Bách Lý trang chủ.”

“Vương phi không cần khách khí, chỉ cần Vương phi không ngại là được rồi.” Bách Lý Tiểu lại nói, “Con cộp trắng nhỏ này là cộp tuyệt hiếm thấy của Côn Luân tuyết sơn, cực kỳ khó nuôi, Vương phi có cần tại hạ cấp cho một vị dạy thú giúp ngài chăm sóc nó không?”

Một câu vừa chỉ ra cộp này quý giá, vừa đưa xong lễ lại đưa một thuận thủy nhân tình *!

(*) thuận thủy nhân tình: Lợi dụng cơ hội thuận tiện cho người ta một chỗ tốt, cũng chỉ nhân tình (lễ vật, lễ nghĩa, ân huệ) không phí sức (tốn sức, tốn công). Theo Baike.

Ôn Noãn sao không thể biết tính toán của hắn, nhưng nhìn con cộp nhỏ này thật đáng yêu, nàng lại thật sự không có kinh nghiệm chăm sóc hổ con, vẫn nên có một người chuyên nghiệp đáng tin chút, huống chi, bầu vú này có việc muốn cầu xin tất nhiên tìm đến Quân Dập Hàn, phiền toái không đến nàng, nên gật đầu một cái nói: “Vẫn là trang chủ suy tính chu đáo, vậy bỏn Vương phi cũng không khách khí với người nữa.”

Lão Bạch vừa nghe phái người đi chăm sóc cộp con, lập tức chủ động xin đi giặt giặt, Bách Lý Tiểu vốn có tính toán phái lão đi, nên sau khi dặn dò mấy câu rồi gật đầu đồng ý.

Sau khi tiệc rượu kết thúc, Bách Lý Tiểu nói: “Bách thú sơn trang sửa con đường núi nối thẳng đỉnh núi, chỗ đỉnh núi xây một đài ngắm cảnh, nhìn thời tiết hôm nay, sau nửa canh giờ chính lúc nắng chiều đầy trời, từ chỗ đài ngắm cảnh nhìn lại càng thêm tươi đẹp tuyệt luân, không biết Vương gia Vương phi có thể có hứng thú đi lên xem một chút không?”

“Ngược lại có thể đi nhìn một chút.” Quân Dập Hàn khẽ ngược mặt lên nói.

Sau nửa canh giờ, quả thật như Bách Lý Tiểu nói, ánh nắng chiều đầy trời nung đỏ nửa bầu trời, ánh sáng vàng chiếu lên đài ngắm cảnh xây dựng từ đá Bạch Thủy tinh khiết được nhuộm thành màu đỏ rực mang theo vẻ đẹp dễ dãi ấm áp. Ôn Noãn đỡ Quân Dập Hàn đứng bên cạnh đài ngắm cảnh mắt nhắm nhìn, dãy núi nhấp nhô đều ở trong đáy mắt, bầu trời bao la mênh mông không có điểm cuối, tầm mắt vô cùng rộng vô cùng thoáng, ngàn vạn cảnh đẹp thu hết vào trong mắt.

Quân Dập Hàn nhìn nàng không nhìn được nhếch khóe môi lên, chỉ cảm thấy cảnh sắc đầy trời này cũng không bằng một nụ cười lơ đãng như vậy của nàng làm cho hắn động lòng, trông mắt hắn tối dần, tay chẳng biết từ khi nào đặt lên vòng eo thon thả của nàng, khẽ cúi người lại gần đôi môi đầy đặn mọng nước mềm người của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 78: Chương 72.1: Cảnh xuân nhân nhật vẽ chân mày

Bách thú sơn trang giữa ban ngày lộ ra vẻ hoành tráng rộng lớn, khi ban đêm như nước phủ xuống lại lộ ra tầng tầng rét lạnh, một bóng người mảnh mai đáng người nhẹ nhàng nhanh chóng xẹt qua các nơi ở bách thú sơn trang trong bóng tối, hai trông mắt nàng lại chăm chú nhìn vào bình thủy tinh trong suốt lớn chừng cái trứng gà ở đầu ngón tay, bên trong chứa chính là bướm ma.

Đang thay đổi rồi!

Môi nàng khê câu, bàn chân đi về phía trước chậm lại, theo tiến lên phía trước của nàng, cánh bướm ma màu sắc thuần trắng dần dần sâu hơn, cuối cùng biến thành màu mực xanh dương.

Bướm ma này là bảo bối nàng tình cờ có được, cánh sẽ thay đổi màu sắc căn cứ theo vị thuốc phát tán ra mùi thuốc mạnh yếu, tính chất của thuốc càng mạnh, màu sắc của cánh nó càng đậm.

Hôm nay nàng gần như quay một vòng quanh bách thú sơn trang, cánh bướm ma ở đây biến sắc đậm như vậy, có thể thấy nơi này cất giấu lượng lớn vị thuốc, chỉ mong vật kia ở trong đó.

Nàng vòng qua góc tường nhìn cửa sổ lộ ra ánh nến nhàn nhạt, chân mây ngọn núi hơi nhú, đêm khuya như thế chính là thời điểm tốt để bọc chăn ngủ, sao trong phòng này lại sáng ánh đèn?

“Chuyện khi nào?” Trong nhà đột nhiên truyền đến một giọng nam hơi cao lộ ra vẻ khiếp sợ.

Đây là giọng Bách Lý Tiểu, Ôn Noãn đang định tìm một chỗ ngủ, chờ bọn họ nói xong lại trở lại tìm vật mình muốn, kết quả bước chân vừa mới chuyển, lại nghe được một giọng nói hơi mệt mỏi: “Ba ngày trước, tất cả binh khí và người của chúng ta đều bị Hàn Vương tận diệt rồi, sợ rằng lúc này đã lộ ra không ít thứ đòi mạng.”

Nam Cung Chử của Nam Cung thế gia?

Ba ngày trước, binh khí, người, Hàn Vương?

Có ý tứ!

Ôn Noãn quay lại, bước chân đạp không nhảy một cái quay thân thể lên mái hiên, đưa ngón tay chọc vào trong cửa sổ để nhìn vào, vừa nhìn khiến cho nàng cảm thấy hơi thú vị, ba đầu trùn của Giang Hoài nửa đêm gặp mặt lại bị nàng đụng phải, bên trong phòng trừ Bách Lý Tiểu và Nam Cung Chử mới nghe thấy giọng xong, còn có Phó Tấn Hoài Phủ doãn phủ Hoài An về mặt nghiêm túc ngưng thần trầm mặc không nói.

Trong truyền thuyết Nam Cung thế giá và bách thú sơn trang nước lửa không dung, ban ngày lúc dự tiệc nàng cũng nhìn ra chút đầu mối, nhưng vừa mới vào đêm hai người này lại thêm Phủ doãn cùng nhau bàn luận mưu đồ bí mật, ngược lại không biết hai nhà này thật sự là nước lửa không dung, hay thật sự như câu danh ngôn kia của Churchill: Trên thế giới này không có bằng hữu vĩnh viễn cũng không có địch nhân vĩnh viễn, chỉ có lợi ích là vĩnh viễn!

“Phó đại nhân, xảy ra chuyện lớn như vậy, ngài lại một câu cũng không nói để cho chúng ta biết nên đối phó như thế nào.” Bách Lý Tiểu yên lặng chỉ chốc lát, nói với Phó Tấn Hoài vẫn giữ vững trầm mặc.

“Đúng vậy, Phó đại nhân, chuyện này rốt cuộc xử lý như thế nào, phía trên rốt cuộc có an bài như thế nào, ngài phải nói cho chúng ta một chút, tình huống bây giờ, lấy năng lực của Hàn Vương khẳng định sẽ rất nhanh tra ra trên đầu chúng ta, chúng ta cũng không thể ngồi chờ chết, cơ nghiệp trăm năm của Nam Cung gia cũng không thể hủy ở trong tay của ta.” Nam Cung Chử cũng đi theo nói với Phó Tấn Hoài.

“Hừ.” Phó Tấn Hoài vẫn trầm mặc cuối cùng mồm mép nhếch lên giễu cợt lạnh nói, “Nói? Nói gì? Ta cũng giống như các ngươi, sau khi trời tối mới nhận được tin tức, mới vừa truyền tin tức lên trên, ta có gì để nói?”

“Hai nhà chúng ta do người mạnh mẽ kéo vào ván cờ, phía trên cũng một mực do người liên lạc, bây giờ phía trên còn chưa ra lệnh, cửa ải khó khăn trước mắt dĩ nhiên do người ra một chủ ý nên ứng đối như thế nào.” Bộ mặt Bách Lý Tiểu đen sì cố gắng đè lửa giận xuống nói.

“Lấy tình chế động, lấy bất biến ứng vạn biến.” Phó Tấn Hoài trầm mặt nói.

Nam Cung Chử và Bách Lý Tiểu cùng trầm mặc, việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể chờ, chờ động tác kế tiếp của Hàn Vương, đợi phía trên an bài bước kế tiếp.

Ôn Noãn vốn tưởng rằng ba người nói chuyện đến đây cũng coi như chấm dứt, kế tiếp ai nên về nhà này ôm lão bà lớn nhỏ đi ngủ, tuy rằng cũng không nhất định sẽ ngủ được, nhưng lại không ngờ chuyện có phát triển ngoài dự đoán của nàng, chỉ thấy bầu không khí đông cứng, chốc lát sau hai người Nam Cung Chử và Phó Tấn Hoài đứng lên cáo từ Bách Lý Tiểu, Bách Lý Tiểu đứng dậy đưa hai người ra cửa, vốn đợi Bách Lý Tiểu đưa tay mở cửa thì tay Phó Tấn Hoài và Nam Cung Chử đồng thời nắm dao găm đột nhiên đâm ra, đâm tận tim Bách Lý Tiểu.

“Ngươi, các ngươi, vì, vì sao...” Trong miệng Bách Lý Tiểu phun ra máu tươi, tay che ngực không thể tin nhìn hai người.

“Vì sao phải như thế với ngươi?” Tay Phó Tấn Hoài vừa rút dao găm, vừa nghiêng người né máu phun ra, sắc mặt ác độc nói: “Chỗ kia vô cùng kín đáo, nếu không phải có nội ứng, ngay cả Hàn Vương phái binh lực soát đào móc từng góc núi cũng không nhất định có thể tìm được cửa ra.”

“Huống chi Hàn Vương tới Hoài An nhiều ngày, chưa từng bao giờ tham gia bất cứ yến tiệc nào, Nam Cung thế gia ta phải người đi mời nhiều lần đều bị từ chối, mà bách thú sơn trang ngươi vừa mời, Hàn Vương đã dẫn Vương phi tới dự tiệc, và lại rất thân cận ngôn từ tán thưởng, đối xử với ngươi có chỗ khác biệt, mọi người thế nhưng đều nhìn vào trong mắt.” Giọng Nam Cung Chử lạnh lẽo bổ sung.

“Cho dù như thế, như thế, cũng không thể, không thể...”

“Không thể, vậy ngươi nhìn cái này.” Nam Cung Chử lấy một ngọc bội từ trong ngực ra đưa tới trước mặt hắn, hai mắt tròn tròn nói: “Nếu như không phải là ngươi, con ta sao đến nổi rơi vào trình độ thế thâm như thế.” Hắn nói đến đây, giống như hận ý trào dâng tận tim, dao găm trong tay đột nhiên

vung lên đột nhiên đâm về phía ngực hắn.

Bách Lý Tiểu hoàn toàn chết hẳn!

Nhi tử của Nam Cung Chử?

Chẳng lẽ chính là công tử áo xanh thăm bị sói ăn?

Chỉ có điều ngọc bội kia hình như hơi quen mắt, nhưng nhất thời nàng lại không nghĩ ra nổi từng thấy ở chỗ nào.

Ôn Noãn nhìn hai người sau khi ra khỏi phòng trở tay khép cửa phòng lại, về mặt tự nhiên rồi đi, không thể không bội phục lòng dạ độc ác thái độ bình tĩnh của những người này, chỉ có điều, Bách Lý Tiểu này ngược lại chết rất oan uổng, hồi tưởng lại buổi tiệc ban ngày, Ôn Noãn mới chợt hiểu ra vì sao Quân Dật Hân lại đối xử dung túng với thái độ cuồng vọng của Bách Lý Tiểu như vậy, thì ra là như thế!

Đây là muốn bọn họ tự giết nhau đấu tranh nội bộ, bọn hắn (Quân Dật Hân) ngồi thu ngư ông đắc lợi!

Thật sự là một con hồ ly phúc hắc đến làm cho người ta run sợ, hai lần trước nàng thua trong tay hắn cũng là hợp tình hợp lý.

Nàng thấy hai người hoàn toàn biến mất trong bóng đêm, hai chân bấu chặt xà nhà lúc này mới buông lỏng khẽ rơi xuống đất, mở cửa vòng qua thi thể Bách Lý Tiểu chết không nhắm mắt nhanh chóng tìm kiếm.

Quả nhiên ở chỗ này, nàng mở một hộp đen ra lấy hộp gấm bên trong mở ra nhìn, mặt mày lộ ra mấy phần vui mừng, thất dạ phát dà, hình dáng nhân sâm, tác dụng lại còn cao hơn nhân sâm không chỉ gấp mười lần, đây là một trong ba vị thuốc còn thiếu trong tâm huyết nghiên cứu chế tạo ba năm chuẩn bị kết thúc của nàng.

Chỉ cần thêm hai vị thuốc khác vào, là đại cáo công thành!

Nàng cất xong dược liệu nhanh chóng phi thân rồi đi, lúc bóng dáng lướt nhanh qua chân núi, lại thấy một bóng đen động đậy, nàng vốn không để ý tới, nhưng khi tầm mắt chạm đến mái tóc đỏ rồi tung thì nàng ngừng lại tiến lên phía trước, ngồi xổm người xuống, đầu ngón tay chạm lên mạch ở cổ tay hắn.

Đầu ngón tay của nàng vừa mới chạm vào da thịt hắn, hắn mắt không trợn theo bản năng trở tay cầm chặt cổ tay nàng, lực này lớn đến mức sắp bóp vỡ cổ tay nàng, chân mày ngọn núi của nàng hơi nhíu nói: “Nếu muốn ta tới cứu ngươi thì buông ra.”

Có lẽ bản năng muốn sống, có lẽ không cảm nhận được nàng có ác ý, tay nắm cổ tay nàng của hắn lỏng lại chặt lại lỏng, giống như ý thức u mê giây giụa, một lát sau, tay của hắn cuối cùng hoàn toàn buông lỏng.

Ôn Noãn bắt mạch cho hắn, phát hiện mặc dù trên người nhiều chỗ vết thương máu thịt mơ hồ, nhưng đều không tổn thương đến nguyên chủ, mạch nhảy lên vẫn có lực như cũ.

Nàng nhìn đầu hắn lớn như thế, lại nhìn xích sắt nặng trên trăm cân trên tay chân hắn, bằng vào sức một mình nàng mang hắn đi là không được, huống chi nàng cũng không có chỗ cho hắn ở.

Nghĩ đến đây, nàng đành phải phát tín hiệu, để cho người mang hắn về Minh Nguyệt các điều dưỡng, mà trong khoảng thời gian đám người này tới, nàng đã nhanh chóng châm kim để huyết mạch hắn thông suốt.

Tất cả hết bận, đợi đến lúc trở lại trong phòng thì ánh bình minh đã hơi lộ ra, nhưng nàng vừa định ngủ, lại nghe cách đó không xa truyền đến tiếng nước nổ thật thấp, nàng hé mở cửa phòng một khe nhỏ thì thấy là phu nhân của Bách Lý Tiểu đã nhìn thấy trên bữa tiệc, chính lúc này đang được Bạch Ứng dẫn đến thư phòng của Quân Dật Hân, chắc hẳn sau khi biết được lão gia nhà mình bị hại đã đến tìm Quân Dật Hân giải oan.

Người bị hại xin bàn tay đen tối phía sau màn giải oan, có ý tứ.

Ôn Noãn đóng cửa lại trở lên giường ngủ, mấy chuyện rách nát này với Quân Dật Hân mà nói cũng không coi là chuyện gì, chỉ đáng thương thay những nữ nhân sau lưng nam nhân có dã tâm bùng bùng.

“Dân phụ tham kiến Vương gia.” Tàn thị - phu nhân Bách Lý Tiểu – lau lệ quỳ xuống nói: “Vương gia, phu quân của dân phụ nửa đêm qua bị người đâm chết ở trong phòng, kính xin Vương gia thay dân phụ làm chủ.”

“Bách Lý trang chủ chết?” Quân Dật Hân cau mày giống như rất kinh ngạc nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói cho bản Vương nghe một chút, bản Vương nhất định làm chủ vì Bách Lý trang chủ.”

“Cụ thể là chuyện gì, dân phụ cũng không rõ lắm, nhưng lúc giờ Tý phu quân đột nhiên kêu dân phụ dậy, thần sắc nặng nề kín đáo đưa cho dân phụ một cái bọc kêu dân phụ giấu kỹ, nói là nếu phu quân đột nhiên xảy ra chuyện gì, sẽ để cho dân phụ mang theo cái này đến tìm Vương gia, dân phụ hỏi phu quân rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì phu quân cũng không nói, lại qua một canh giờ dân phụ thấy phu quân vẫn không trở về nên không yên lòng đi tìm phu quân, kết quả phu quân lại bị người giết hại, cầu xin Vương gia nhất định phải làm chủ cho dân phụ.” Tàn thị khóc ròng thất thanh không ngừng đập đầu cho Quân Dật Hân.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 79: Chương 72.2: Cảnh xuân nhàn nhật vẽ chân mày

“Bách Lý phu nhân mời đứng lên, chuyện này bốn Vương nhất định thay người làm chủ, không biết người có mang bọc đồ Bách Lý trang chủ giao cho đến không, có lẽ bốn Vương có thể tìm ra chút đầu mối ở bên trong.” Quân Dập Hàn để Bạch Ứng đỡ Tần thị dậy, sau khi ngồi xuống hỏi.

“Có mang theo.” Tần thị lau nước mắt đưa bọc đồ cho Bạch Ứng.

Quân Dập Hàn mở bọc lấy tập sách ở bên trong ra nhìn, đáy mắt hiện lên ý lạnh, hắn ngược mắt nói với Tần thị: “Tần phu nhân yên tâm, chuyện này bốn Vương nhất định lấy lại công đạo cho phu nhân, phu nhân trước tạm về nghỉ, bốn Vương lập tức bắt tay vào tiến hành việc này.”

“Tạ Vương gia.”

Sau khi Tần thị rời đi, Quân Dập Hàn nói với Bạch Ứng: “Người cầm lệnh bài của bốn Vương nhanh chóng đi nơi đóng quân thành Nam điều năm trăm tinh binh bao vây toàn bộ Nam Cung thế gia, Bách thú sơn trang và Phù doãn, đóng tất cả cửa thành kiểm tra nghiêm ngặt, lần này bốn Vương muốn một lưới bắt hết.”

Chuyện tiến triển thuận lợi hơn hắn nghĩ nhiều, Bách Lý Tiểu lưu lại ngón này giúp hắn cái ơn lớn, tiết kiệm cho hắn không ít thời gian, Thái hậu lão bà kia, cho dù Vương gia do bà gả, nhưng gả cho Quân Dập Hàn hắn thì chính là nữ nhân của Quân Dập Hàn hắn, bà ta dám động vào nữ nhân của hắn, hắn sẽ phải để cho bà ta trả cái giá cao tương xứng!

Cũng trong lúc Tần thị gặp Quân Dập Hàn, mắt Phó Tấn Hoài lạnh như nước, phát phát tay nói: “Đã biết, đi xuống đi, người gọi tiểu thư tới cho ta, nói bây giờ ta muốn gặp con bé ngay lập tức.”

“Vâng.”

Một lát sau, Phó Chi Lan uể oải ngáp, rất bất mãn nói: “Cha, sao sớm vậy cha kêu nữ nhi tới làm cái gì vậy?”

“Đây là bọc quần áo đã thu thập xong, bên trong có châu báu ngân phiếu, sau đó con theo người cha an bài theo mật đạo rời đi, càng xa càng tốt vĩnh viễn không nên quay lại.” Phó Tấn Hoài chỉ bọc quần áo trên bàn nói.

“Cha, là cha chưa tỉnh ngủ hay con chưa tỉnh ngủ, sáng sớm cha đã nói lời điên khùng gì vậy, con đang ở nơi này rất tốt, tại sao phải rời đi?” Phó Chi Lan đánh nura cái ngáp dưng lại, không hiểu nhìn về phía Phó Tấn Hoài.

“Chuyện này con không cần biết, tóm lại cha an bài như vậy là vì tốt cho con.” Giọng Phó Tấn Hoài không cho nghi ngờ, chân mày ngon núi nhều lại nói: “Đúng rồi, con mang cả bộ bàn cờ bằng ngọc trắng kia của cha.” Hắn nói đồng thời mở ngăn ngăn trên bức tường sau lưng ra, lại thấy bên trong trống không không có gì cả.

“Bàn cờ này con cầm rồi?” Phó Tấn Hoài xoay người lại hỏi.

Phó Chi Lan nhắm mắt lại cười cười nói: “Mấy ngày trước đây con đi tìm Vương phi đánh cờ, sau đó, ha ha, bàn cờ ở chỗ Vương phi...” Nàng càng nói đến phía sau đầu càng cúi xuống thấp, giọng nói càng lúc càng nhỏ.

“Con!” Phó Tấn Hoài tức giận trợn trừng mắt nhìn con gái, cuối cùng buồn bã thở dài nói: “Đây cũng là số mạng rồi, chỉ mong nàng ta sẽ không phát hiện.”

“Cha, cha đang nói gì vậy?” Phó Chi Lan nhìn về mặt của cha, xoa xoa đôi cánh tay nói, “Cha, không phải ngài điên rồi chứ?”

Lúc này Phó Tấn Hoài nhìn nàng cũng không có lòng nói nhiều thêm, mở miệng kêu: “Triệu Hồ.”

“Lão gia.” Triệu Hồ đợi ở bên ngoài đẩy cửa vào.

“Bây giờ người mang tiểu thư đi, cần phải bảo vệ tiểu thư an toàn, tất cả nhờ người rồi.” Phó Tấn Hoài nói đến đây khom lưng làm một đại lễ với Triệu Hồ.

“Lão gia, không được, Triệu Hồ nhờ có lão gia thương thức mới có ngày hôm nay, lão gia yên tâm, kể cả bồi thêm cái mạng này của Triệu Hồ, Triệu Hồ chắc chắn sẽ bảo vệ tiểu thư chu toàn.”

“Cha, có phải xảy ra chuyện gì không?” Phó Chi Lan cuối cùng nhìn ra có cái gì không đúng, vội vàng hỏi.

“Đi.” Phó Tấn Hoài nháy mắt ra hiệu với Triệu Hồ, Triệu Hồ lập tức tiến lên phía trước nói: “Tiểu thư, đặc tội.” Trong nháy mắt giờ tay điểm huyệt Phó

Chi Lan, cầm bọc quần áo, vác nạng lên nhanh chóng rời đi.

...

“Khốn kiếp.” Mộ Dung Tĩnh nhìn mật báo trong tay được ra roi thúc ngựa đưa về tức giận vỗ bàn, lửa giận trong mắt nặng nề, bộ ngực phập phồng kịch liệt bỗng nhiên truyền đến đau đớn y hệt đao xoắn.

“Thái hậu bớt giận, cẩn thận thân thể.” Vương công công ở bên cạnh da mặt khô căng, một số chỗ gần như màu đen vội vàng tiến lên đỡ nàng ngồi xuống, nói: “Nô tài đi gọi ngự ý nhanh chóng tới kiểm tra cho ngài một chút?”

“Lát nữa hãy đi.” Sau khi Mộ Dung Tĩnh hòa hoãn tâm tư, cảm thấy đau đớn này hơi lui một chút, nói với Vương công công: “Người đi gọi Tào Quốc công tới, nói cho hắn biết ai gia có chuyện quan trọng muốn thương lượng với hắn, kêu hắn lập tức vào cung.”

“Vâng.” Vương công công lĩnh mệnh rời đi.

Mộ Dung Tĩnh nhìn mật báo trên bàn chỉ cảm thấy ngực lại truyền đến đau nhức, vội vàng hít sâu ổn định tâm thần, trong lòng hận Quân Dật Hàn thấu xương.

...

Trong Ngự thư phòng, Quân Hạo Thiên đọc mật báo giống như vậy, về mặt tức giận, lại có người dám bí mật chế tạo binh khí, đây là muốn tạo phản?

“Mục An, truyền lệnh cho Hàn Vương, để cho hắn áp giải tất cả phạm nhân hồi kinh, trẫm muốn đích thân thẩm vấn.”

“Vâng.”

Quân Hạo Thiên khép mắt lại, một mối dựa vào long ý, Hàn Vương, tam đệ của hắn, chủ động nhận lệnh đi cai quản việc chống lũ lụt một vùng Giang Hoài, cũng trong ngắn ngủi mấy ngày đã điều tra ra được án lớn bí mật chế tạo binh khí, rốt cuộc hắn là ngẫu nhiên, hay là hắn đã sớm có mưu kế?

Rốt cuộc là hắn (Quân Dật Hàn) có bao nhiêu điều mà hắn (Quân Hạo Thiên) không biết?

Hắn đột nhiên cảm thấy làm Hoàng đế này thật sự mệt quá, đề phòng khắp nơi nghi ngờ khắp nơi, không có một người nào chân chính là người đáng tin tưởng, ngay cả một người có thể thật lòng thật ý nói chuyện với hắn cũng không có, đã từng là người thân vô hình trung lặng lẽ cách xa, người yêu sâu đậm trong lòng lại không biết nàng ở nơi nào.

Còn dư lại, có mình hắn, chỉ một phòng vắng lặng, một lời phiến muộn.

...

Khi Ôn Noãn tỉnh lại đã gần tới buổi trưa, sau khi kêu Minh Nhi rửa mặt, nàng hơi chán chường hỏi: “Minh Nhi, Vương gia lại đi ra ngoài?”

“Không có, Vương gia ở thư phòng làm việc công, nói là chờ tiểu thư tỉnh lại cùng nhau dùng bữa.” Minh Nhi vừa xếp chăn vừa trả lời.

Tay Ôn Noãn đang chải đầu dừng lại, trong lòng nhất thời mất hồn, nụ hôn êm ái trong ánh nắng chiều hôm qua của hắn hiện lên trong đầu nàng, giống như bây giờ trên môi cũng có thể cảm thấy hơi ấm nhàn nhạt. Từ sau khi thành hôn, mặc dù nàng đè trên hắn vô số lần, cũng hôn nhiều lần, nhưng lại không có một lần cho nàng mà nói là nụ hôn chân chính trên ý nghĩa, mà hôm qua, ánh nắng chiều chói lọi khắp núi Lạc Hà, nàng không kiềm chế được vui lấp trong nụ hôn không cách nào đẩy ra, đợi đến khi nàng sắp không thở nổi thì hắn lui ra, cung chiều nhìn nàng thì nàng mới giật mình hồi hồn, mình thể mà lại đã sớm chẳng biết từ lúc nào vòng cổ hắn, rơi vào trong tình cảm dịu dàng của hắn.

Một nụ hôn giống như không kim lòng được, giống như đáp lại theo bản năng từ đáy lòng, nàng biết mình đang mạo hiểm để mặc cho tình cảm nơi đây lòng này xảy ra, nhưng lại không ngờ, phần tình cảm này lại phát sinh nhanh như vậy, nhanh đến mức trong lúc nhất thời nàng không đối phó kịp.

Nàng từ trước đến giờ tình táo tự kiềm chế, nhưng cũng không nói lên nàng thờ ơ không quan tâm đến tâm ý của nam nhân bên cạnh, mà nàng, thật sự muốn nhìn mình từng bước đi về phía trầm luân?

“Phu nhân, nghĩ đến chuyện gì mà nhập thần như vậy?” Quân Dật Hàn ngồi xuống bên cạnh nàng, cầm lấy lược ngọc trong tay nàng nhẹ nhàng chải vuốt mái tóc cho nàng cười hỏi.

“Chàng tới khi nào?” Ôn Noãn nghe giọng nói dịu dàng bên tai, trong lòng giật mình, theo bản năng quay đầu lại, lại kéo tới da đầu đau nhói.

“Sao lại không để ý như vậy.” Trong giọng Quân Dật Hàn mang theo ba phần trách cứ, lòng ngón tay cũng vuốt ve nơi da đầu nàng bị kéo đau, “Còn đau?”

“Không đau.” Ôn Noãn điều chỉnh tâm trạng trả lời, đưa tay lấy lược ngọc trong tay hắn, Quân Dật Hàn lại vòng qua tay nàng nói: “Nàng ngồi yên, vì phu vấn tóc thay nàng.”

Ôn Noãn nhìn hắn rất có hình có dạng chải đầu thay nàng, trong gương đồng, hắn mày rậm phẩn chấn, môi mỏng khẽ mím lại, đáy mắt lộ ra ý cười nhàn nhạt, khiến cho cả người hắn ít hơn mấy phần xa cách nhiều hơn mấy phần tùy ý so với khi ở Vương phủ, thật ra thì hắn cũng không phải làm cho người

ta khó thân cận như vẽ mặt ngoài vậy.

“Phu nhân nhìn một chút coi có hài lòng không?” Quân Dập Hàn để lược ngọc xuống, nâng đầu nàng lên về phía gương để cho nàng nhìn.

“Cũng không tệ lắm” Ôn Noãn nhìn dáng vẻ ngây thơ đến giống như con nít kia, hai chữ “Hoàn hảo” đến miệng lại biến thành bốn chữ “Cũng không tệ lắm”, chỉ có điều, ngó kỹ phía dưới đúng là vắn tóc cũng không tệ lắm, ít nhất tốt hơn nàng vắn, đáy mắt nàng cũng không nhìn được lộ ra ý cười.

“Trong ngày thường vì phu cũng chưa từng nhìn thấy phu nhân trang điểm, phu nhân sẽ không làm?” Quân Dập Hàn để cầm lên đầu nàng, nhìn gương mặt trắng nõn của nàng trong gương đồng hỏi.

“Hả?” Chẳng lẽ hắn thích nữ nhân trang điểm qua?

Nàng chỉ cảm thấy để mặt mộc tốt với lười phải trang điểm thôi, nếu như hắn thích... Ôn Noãn giật mình trong lòng, chân mày không tự chủ cau lại, hắn thích hay không liên quan gì đến nàng, nàng vì sao phải để ý tới sở thích của hắn?

Quân Dập Hàn thấy nàng cau mày, cho rằng thật sự bị mình đoán trúng, nên thở dài nói: “Nếu phu nhân không biết, vậy để vi phu tới giúp nàng như thế nào?” Mặc dù trong lời hắn mang theo thở dài, nhưng về mặt lại lộ ra muốn thử, Ôn Noãn mặc kệ hắn, nếu hắn muốn vẽ, vậy thì vẽ đi, vẽ đẹp vẽ xấu đều là chuyện của hắn, hắn vẽ chính hắn nhìn, nàng thật sự không định vẽ cho hắn nhìn.

Ôn Noãn nhìn ánh mắt tập trung động tác tỉ mỉ của hắn, lại thêm lúc này dựa sát vào, hàng mi dài nhỏ như đan xen với hàng mi của nàng, da thịt tỉ mỉ y hệt như sứ, còn có môi hấp dẫn lại mỏng này, hơi thở tan ra hòa hợp với hô hấp của nàng, nàng chỉ cảm thấy nhịp tim vừa mới vững vàng lại bắt đầu rối loạn tiết tấu, nên không nhìn được giắt giắt định đây không khí mập mờ làm cho người ta hít thở không thông này ra.

“Đừng động” Quân Dập Hàn nghiêm túc trầm giọng ra lệnh.

“...” Người này thật sự xem mình là thợ trang điểm rồi hả?

“Vương...”

“Đừng nói chuyện.”

Nàng vừa mới lên tiếng, Quân Dập Hàn lại nghiêm túc cắt đứt, giọng nói vừa thích thú lại mềm mại, “Nàng vừa nói sẽ động tới bắp thịt cơ mặt, sau đó vẽ ra sẽ không đủ tinh xảo, nhìn thêm chút nữa, chốc lát là được rồi.”

Ôn Noãn chán nản, đáy lòng vừa không nhìn được dâng lên xóa sạch dịu dàng, khóe mắt nàng khẽ nghiêng, nhìn dáng vẻ hắn trong gương, hắn lúc này tay cầm bút chì vẽ mặt tập trung tinh tế vẽ chân mày vì nàng, trong lòng nàng run lên, trong đầu tức thì nhớ tới câu thơ rất hợp với tình cảnh này: Bảo kính dài tiền song bi ngọc, xuân quang đậm đậm họa nga mi.

(*) Hai người ngọc trước bàn trang điểm

Cảnh xuân nhân nhật vẽ chân mày

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 80: Chương 73.1: Ta làm phu quân tốt không

Bút chì hắn vẽ chân mày vừa thu lại, tinh tế nhìn nàng, đáy mắt thoáng xẹt qua vẻ kinh ngạc sau đó chân mày ngợn núi hơi nhú lại.

“Khó coi?” Chân mày hắn vừa nhú, lòng Ôn Noãn căng thẳng theo, nghiêng đầu nhìn vào trong gương, lại thấy vẻ mặt trắng trong thuần khiết hơi có vẻ nhạt nhẽo của nàng, lúc này trải qua tay hắn trở nên xinh đẹp quyến rũ, nữ tử tuổi trẻ mang hơi thở sức sống tự nhiên sinh ra, như hoa sen động sương ngày hè nhìn qua làm người ta thương yêu, nàng cũng không cảm thấy gương mặt này có bao nhiêu đẹp, nhưng một khắc này, thân là nữ tử nàng cũng không nhìn được mà bị khuôn mặt này say mê không dời mắt nổi.

Nhưng Quân Dập Hàn nhíu chân mày môi mím chặt để cho đáy lòng nàng lại hơi không chắc chắn, chẳng lẽ thẩm mỹ quan của hắn khác hẳn với người thường ở thế giới này, giống như vóc người gầy nhỏ của nàng bị hắn cực kỳ ghét bỏ?

Nghĩ đến đây, lòng nàng hơi bức, thích và không thích đều do chính hắn vẽ ra, cái này có liên quan gì đến nàng đâu, nhìn lại một cái, trong gương và mình thường ngày tưởng chừng như hai người, ngay cả hơi thở cũng mang theo vẻ hờn dỗi của nữ tử xinh đẹp, nàng chỉ cảm thấy d1en d4nl 3q21y d0n rất chói mắt, nín nhịn tức giận trong ngực đứng lên nói: “Nếu chàng ngại quá khó coi, ta đi rửa là được.”

Nàng không chế kích động định nhảy lên đạp Quân Dập Hàn một cước, xoay người rồi đi, nhưng dưới bàn chân vừa mới bước ra một bước, lại bị Quân Dập Hàn vừa kịp thời tinh thần nhanh tay lẹ mắt tóm được cổ tay nàng kéo lại, nàng vừa xoay người lập tức ngã vào trong ngực hắn, bị hắn ôm lấy,

hôn lên trước khi nàng nổi giận, không êm ái thử dò xét giống như trong nắng chiều hôm qua, mà xen lẫn mấy phần nhiệt tình đòi hỏi bị đè nén.

Vừa kết thúc hôn, chớp mũi Quân Dập Hàn cọ lên chớp mũi nàng, hơi thở nóng rực giữa hai người hòa vào nhau nhàn nhạt lưu chuyển, gò má Ôn Noãn thêm chút phấn son càng lộ vẻ đỏ thắm, mắt trong ngày thường luôn lạnh nhạt, đáy mắt còn lưu lại chút ý loạn tình mê, như nước mùa thu nhẹ nhàng mê loạn lòng người, cánh môi hơi sưng đỏ lúc này khe hở ra hơi gấp gấp thờ hờn hờn, giống như mời gọi không tiếng động, nhìn nàng dưới khoảng cách gần như thế, quyền rũ người ta mời gọi người ta như thế, khiến cho trong lòng hấn khẽ động, môi một lần nữa rơi xuống.

Nhưng Ôn Noãn lại nhanh hơn hấn một bước, tựa đầu nghiêng nghiêng vùi sâu vào trong ngực hấn, môi tìm vui của hấn trượt qua trên má phần êm ái của nàng tới bên tai, Quân Dập Hàn thuận thế ngậm lấy vành tai trắng mịn như trân châu trêu chọc khe mút, thân thể Ôn Noãn không thể kiềm chế run lên, trong lòng vốn ngược ngung khó đè nén, lúc này lồng ngực Quân Dập Hàn lại truyền đến rung động nhỏ nhẹ, nàng lập tức thẹn quá thành giận đẩy Quân Dập Hàn ra, nhìn hấn chăm chăm tức giận nói: “Không phải chàng nhìn thấy ta khó coi hả, lúc này vừa hôn vừa cắn ta làm chi?”

Những lời này vốn dưới con giận dữ bật thốt ra, nhưng nghĩ tới bốn chữ phía sau ‘vừa hôn vừa cắn’ cũng hơi thẹn thùng, nhưng lời đã nói ra thẹn thùng cũng quyết phải chống đỡ không thành chuyện cười cho hấn, nàng vì vậy chỉ đành phải nỗ lực giữ lấy khí thế của mình, rất hung hãn giận nhìn hấn chăm chăm.

Quân Dập Hàn nhìn đáng vẻ trong thẹn thùng có vẻ tức giận cố làm bộ hung hãn, vốn nụ cười cố gắng chịu đựng không chút khách khí bật cười ra tiếng, thấy sắc mặt Ôn Noãn dần dần trầm xuống như thật sự muốn nổi giận, lúc này mới vội vàng lại gần đôi môi đầy đặn của nàng dùng sức hôn lên, rồi mới hơi thở dài nói: “Vi phu không phải nhìn thấy phu nhân khó coi, mà nhìn thấy phu nhân thật đáng yêu, hơi lo lắng nam nhân bên ngoài sẽ nhìn trộm, vì vậy mới sinh lòng sầu lo, không tự chủ nhũu chân mày khiến phu nhân hiểu lầm, nếu không để phu nhân trừng phạt vi phu?” Hấn nói đến đây, rất tự giác hơi nghiêng đầu đưa mặt lại sát gần môi của nàng.

“Không biết xấu hổ.” Ôn Noãn sa sầm mặt đầy mặt của hấn ra, nhưng khóe môi lại không kiềm chế được thoáng nổi lên ý cười, nam nhân này trong ngày thường nhìn lạnh lẽo ôn hòa, không nghĩ tới khi bắt đầu giờ trò xấu đùa bốn lưu manh nói lời tâm tình thì quả thật mặt không đỏ hơi thở không gấp, da mặt dày khiến cho người ta giận sôi lên.

“Nam nhân cần thể diện với phu nhân mình là tự tìm ngược.” Hấn nói như là chuyện rất đương nhiên, lại tràn đầy tự đắc nói: “Như vi phu là người mưu trí hơn người, sao lại phạm phải sai lầm ngu xuẩn như thế, phu nhân nói đúng hay không?”

“Quả thật vô cùng không biết xấu hổ.” Ôn Noãn cuối cùng dưới lời lẽ sai trái của hấn phá công lao, khóe môi dâng lên ý cười nhẹ.

“Phu nhân không tức giận vi phu?” Quân Dập Hàn dịu dàng vén sợi tóc bên má nàng ra sau tai, ngược lại rất nghiêm túc nói: “Nếu phu nhân không tức giận, vi phu thương lượng một chuyện với phu nhân được không?”

“Hả?” Ôn Noãn thấy hấn đột nhiên thay đổi thái độ, hơi khó hiểu nhìn hấn.

“Sau này vẫn để mặt mộc thì tốt hơn.”

“Hả?”

“Dĩ nhiên, lúc chỉ có hai người chúng ta vẫn có thể.” Quân Dập Hàn bổ sung thêm.

Nam nhân bá đạo ham muốn giữ lấy mạnh mẽ từ trong xương này!

“Đồng ý với vi phu.”

Ôn Noãn mặc kệ hấn, định đứng lên rời đi, gậy vò hơn nửa canh giờ nàng đã sớm hơi đói bụng.

Nhưng nàng vừa mới đứng dậy, hai cánh tay dài của Quân Dập Hàn lại ôm lấy nàng mang về trong ngực, kiên trì nói: “Phu nhân nàng còn chưa đồng ý.”

Ôn Noãn hơi bất đắc dĩ nhìn hấn, thấy sắc mặt hấn rất kiên trì nghiêm túc, nên nãy ra chút qua loa lấy lệ nói: “Được, ta đồng ý.”

Ai ngờ Quân Dập Hàn vẫn không hài lòng, chân mày ngọn núi hơi nhũu đòi hỏi: “Phu nhân, nghiêm túc chút, không được coi là trò đùa.”

Ôn Noãn đột nhiên lại có kích động muốn nhảy lên đập hấn một cước, nhưng nhìn vẻ mặt cố chấp của hấn, kích động muốn đập hấn nơi đáy lòng trong nháy mắt lại biến thành tia nước nhỏ trong ngày xuân dưới ánh mặt trời, nàng thở dài bất đắc dĩ trong lòng, chủ động lại gần môi của hấn, rơi xuống một nụ hôn, dịu dàng nói: “Ta đồng ý.”

...

Mới vừa lên đèn, trăng sáng treo cao, ven hồ Thanh Thủy bên ngoài thành Hoài An tụ tập không ít nam nam nữ nữ vừa múa vừa hát, thuyền hoa thật cao trên hồ liên miên dày đặc một mảnh, đèn màu treo cao mần tơ lướt nhẹ, xung quanh cực kỳ vui mừng náo nhiệt.

“Đây là?” Ôn Noãn nhìn cảnh tượng náo nhiệt trước mắt, hỏi Quân Dập Hàn bên cạnh.

“Đây là tiết Bạch Nguyệt mỗi năm một lần ở thành Hoài An, trong ngày thường vi phu bận bịu công việc, làm việc công không có thời gian theo bên cạnh phu nhân, trùng hợp có ngày lễ này, nên mang phu nhân ra ngoài đi dạo.” Quân Dập Hàn nói xong đồng thời mang theo Ôn Noãn đi tới thuyền hoa bên cạnh.

Minh Nhi Bạch Ưng Lạc Phi đi theo sau lưng từ xa, Quân Dập Hàn vốn không muốn mang theo mấy người này, nhưng lỡ như phu nhân nhà hắn nhất thời hăng hái muốn mua thêm đồ gì đó, trách nhiệm chủ yếu của hắn là cùng đi du ngoạn, khuôn đồ này dù sao cũng phải có người mới được, vì vậy ba người này được báo cho cùng đồng hành.

Dĩ nhiên, mấy người này cũng không biết nguyên nhân thật, vì vậy lúc này Minh Nhi là lòng tràn đầy vui mừng nhìn chung quanh đều cảm thấy mới lạ, mà Bạch Ưng thì không ngừng nhìn Lạc Phi cười, Lạc Phi lạnh lùng lườm hắn mấy lần sau cũng chẳng thêm để ý đến hắn nữa, dứt khoát uốn éo người điên cuồng vút ánh mắt quyền rũ, thấy ánh mắt nam nhân thèm thuồng về mặt nữ nhân ghen ghét bốn phía xung quanh thì lòng hắn rất vui vẻ, chỉ cảm thấy làm nữ nhân cũng không phải khiến người ta ghét khó có thể tiếp nhận như vậy.

Càng đi về phía trước, người đi đường càng nhiều, vốn là Ôn Noãn đỡ Quân Dập Hàn, nhưng chẳng biết từ lúc nào đã biến thành Quân Dập Hàn nửa ôm Ôn Noãn trong ngực đỡ sống người chung quanh chen tới chen lui, đối với vẻ mặt kinh ngạc của đám người thỉnh thoảng ném tới, về mặt lạnh lùng của Quân Dập Hàn trầm xuống, tiện tay cầm cái mặt nạ trên tiệm đưa cho nàng: “Đeo lên.”

“Đang yên ỗn sao muốn ta mang mặt nạ?” Ôn Noãn nhìn về mặt thay đổi không giải thích được hơi mù mịt.

“Bộp.” Quân Dập Hàn còn chưa kịp trả lời, một túi tiền thêu hoa huệ đã bay vào trong ngực hắn.

“Đây là cái gì?” Ôn Noãn không nhận mặt nạ trong tay Quân Dập Hàn, ngược lại cầm lấy túi tiền đánh giá tỉ mỉ.

“Đây là túi tiền nữ tử trong tiết Bạch Nguyệt dùng để chọn ý trung nhân, tương tự với ném tú cầu.” Lạc Phi không để ý tới vẻ mặt cảnh cáo của Quân Dập Hàn, rất “Tốt bụng” giải thích cho Ôn Noãn, lại chỉ ven hồ cách đó không xa: “Vương phi xem những nam nam nữ nữ bên kia, đều nhân dịp lễ này tới cùng ý trung nhân, nam tử coi trọng vị cô nương nào thì hát với nàng đó, nữ tử nếu coi trọng nam tử nào thì ném túi tiền với nam tử đó.”

Ôn Noãn nhìn theo phương hướng hắn chỉ, quả nhiên thấy trong tiếng ca tình ý tha thiết của nam tử thì điểm xuyết rất nhiều túi tiền thêu hoa huệ như bướm bướm nhiều màu bay múa đầy trời, nàng nhân nhặt ném túi tiền vào trong ngực Quân Dập Hàn, đuôi chân mày khẽ nhếch, như cười như không nói: “Hàn Vương quả thật có dung mạo đẹp khuynh thiên hạ, vừa mới tới đây đã được cô nương chọn trúng, chúc mừng.” Nàng nói xong bước chân khẽ chuyển một cái lập tức lẫn vào trong đám người, Quân Dập Hàn vừa định đuổi theo, trước người không biết từ đâu chui ra một cô nương, đầu ngón tay mân mê khăn đẹp thẹn thùng lắp bắp nói: “Công tử, làm phu quân tiểu nữ tử được không?”

Lạc Phi và Bạch Ưng đi theo bên cạnh xem cuộc vui, một người cười lạnh một kẻ nhìn trời, còn Minh Nhi tỏ vẻ tức giận, đây rốt cuộc là nữ tử phóng đảng ở đâu chạy tới, lại dám giành Vương gia với tiểu thư nhà nàng trên đường phố, xem nàng có thu thập nàng ta không, hai tay áo nàng còn không vuốt xuống đã nhào tới, bị Bạch Ưng tóm cổ áo lôi lại.

“Tại hạ đã có thể thất, xin phiền cô nương nhường đường.” Quân Dập Hàn ngược mắt nhìn quanh lại không thấy bóng dáng Ôn Noãn trong đám người, chân mày ngọn núi nhíu chặt đang định vòng qua nàng ta rồi đi, ai ngờ nàng ta lại nhảy tới một bước ngăn hắn lại: “Nếu công tử không ngại...”

“Ta ghét bỏ.” Quân Dập Hàn không chút do dự cắt đứt lời nàng ta, bước nhanh về phía Ôn Noãn rồi đi tìm kiếm.

Minh Nhi vốn bị Bạch Ưng tóm lấy không tránh thoát ra được, lúc này Bạch Ưng vừa buông tay, nàng không chút khách khí đá về phía sau mông cô nương vừa bị Quân Dập Hàn đá kích đến ngã tại chỗ muốn khóc, đá đến cô nương kia lao đảo tại chỗ suýt nữa ngã nhào trên đất, cũng may cô nương kia được một nam tử nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy, mà Minh Nhi vừa nhảy lên đá chân ra lập tức bị Bạch Ưng đuổi tay tóm vào trong đám người biến mất không thấy nữa.

“Châu Châu, có bị thương chỗ nào không?” Nam tử đỡ nàng đau lòng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 81: Chương 73.2: Ta làm phu quân tốt không

“Ca, muội vừa mới coi trọng một vị công tử, kết quả bị chàng ấy không chút lưu tình từ chối.” Châu Châu chui lệ nước nờ nói với nam tử.

“Là ai, ca dẫn người đi đánh hắn thay muội.” Nam tử tức giận.

“Không.” Châu Châu vừa hung hăng kéo vừa khóc, nắm quyền nói: “Ca giúp muội giành được chàng, chàng còn có phu nhân, trước đó muội thấy dung mạo không tệ, đến lúc đó ca lưu lại làm phu nhân, còn có thể tiết kiệm được tiền lễ hỏi trong nhà giúp muội chuẩn bị hôn lễ.”

Nam tử suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Được, cứ làm thế.”

Quân Dập Hàn tìm trong đám người hồi lâu nhưng vẫn không tìm thấy được bóng dáng Ôn Noãn, đang định nếu không đi nơi khác tìm một chút, ngược mắt lại thấy các thiếu nam thiếu nữ vốn vừa múa vừa hát bên hồ Thanh Thủy, lúc này không ít nam tử đang làm thành một vòng tròn vây quanh một nữ tử ca hát khiêu vũ hấp dẫn ánh mắt của hắn.

Giống như cảm nhận được ánh mắt của hắn, nữ tử trong vòng vây vốn đưa lưng về phía hắn bỗng nhiên quay đầu lại cười một tiếng, ngay cả cách đám người nhón nhịp cự ly trầm trọng, nhưng hắn vẫn thấy rõ ý vị khiêu khích trong mắt nàng!

Phu nhân của hắn thật đúng là tùy hứng... Nên trừng phạt nàng thế nào mới tốt?

Tròng mắt Quân Dập Hàn biến thành nguy hiểm, cười ý vị sâu xa từng bước từng bước từ từ bước về phía nàng, ánh mắt Ôn Noãn không hề biến sắc không tránh không né cứ cười chum chim nhìn hắn, hai tròng mắt giảo hoạt, ồn ào náo động bốn phía thoáng chốc yên tĩnh.

“Tối rồi tối rồi tối bên này.”

Chẳng biết từ lúc nào, các cô nương dừng chơi đùa lại, đều yên lặng nắm túi tiền trong tay, si ngốc nhìn Quân Dập Hàn từ từ đến gần, lúc này không biết được người nào khó nên tâm tình hưng phấn, kích động không kiềm chế được kêu lên một tiếng, các cô nương trong nháy mắt tinh thần trở nên mạnh mẽ, túi tiền trong tay phía sau tiếp tục như sao rơi rớt rít vừa nhanh vừa chuẩn đánh về phía Quân Dập Hàn, e sợ mình đập không đủ nhanh không đủ hung ác không đủ chính xác như người sau, uống phí mất lang quân tốt như người trời vậy.

“Sao rồi” kéo theo cái đuôi đầy màu sắc đầy trời không chút lưu tình đánh về phía Quân Dập Hàn, nhưng hắn không có động tác gì, vẫn thong dong mỉm cười đi về phía Ôn Noãn, mà những “Sao rồi” vẫn đập tới kia lại giống như bị cố định lại rồi rớt trôi nổi trên không trung, từng dải màu sắc lay động theo gió đêm trông rất đẹp mắt.

“Wow...” Các cô nương đồng thời phát ra tiếng thán phục, lập tức không để ý hình tượng vây kín lại, tranh nhau hỏi: “Công tử, nhà công tử ở phương nào? Công tử đã có thê tử chưa? Công tử có phải có xe có phòng, phụ mẫu đều mất?”

Tròng mắt Quân Dập Hàn phát lạnh, các cô nương ồn ào lộn xộn kia trong nháy mắt không lên tiếng ngượng ngùng lui sang hai bên, mà bọn nam tử nhẩy múa vây quanh Ôn Noãn nhìn thấy hành động lạ bên này cũng rồi rít dừng lại đưa đầu nhìn quanh, khi nhìn thấy nam tử dung mạo phi phàm khí thế bức người đập trắng dưới bóng đêm như nước này đến thì đều yên lặng cúi đầu lui về phía sau, quả nhiên, mỹ nhân như thế chỉ có nam tử xuất sắc như vậy mới có thể xứng với, bọn họ cũng chỉ như bùn đất người trên mây nhìn xuống mà thôi, có tư cách gì tranh cao thấp với hắn.

“Phu nhân, chơi đã chưa?” Hắn đứng lại cách chỗ nàng mười bước chân cười hỏi, trong mắt tràn ngập vẻ cảnh cáo, hắn đang đợi nàng chủ động đi tới bên cạnh, trở lại trong ngực hắn.

“Chính là hai người họ, bắt bọn họ lại cho muội.” Châu Châu nói với nam tử bên cạnh.

“Họ còn chơi chưa đủ.” Ôn Noãn nhìn Châu Châu, cười như không cười nhìn về phía Quân Dập Hàn.

“Các người còn đứng ngây ra đó làm gì, không nghe thấy lời tiểu thư nói?” Nam tử quát lên, cặp mắt lại không tự chủ nhìn về phía Ôn Noãn, Châu Châu quả nhiên không lừa hắn, dung mạo nữ tử này quả nhiên không tệ.

Bọn gia đình xông lên, chân mày ngọn núi của Quân Dập Hàn vừa nhíu lại định ra tay, lại thấy Ôn Noãn rất phối hợp để cho đối phương bắt lại, hắn nhìn hàng mi nét mày mang ý cười của nàng, cảnh cáo trong tròng mắt biến thành bất đắc dĩ, thôi, tối nay vốn định đưa nàng đi để cho nàng vui vẻ, nếu nàng muốn chơi, hắn theo chơi cùng nàng.

Mọi người thấy huynh muội Tần gia dễ dàng mang hai người đi như vậy, rồi rít hời tiếc không kịp, nếu biết dễ dàng tóm hai người đến tay như vậy, họ đã sớm động thủ, vậy nào có thể đến lượt hai huynh muội này lấy được người, chẳng lẽ nam tử kia để cho túi tiền trôi nổi giữa không trung mà không rơi để đùa bọn?

Ai nha, thật sự khiến cho người ta căm hận!

“Tiểu thư và Vương gia bị bắt đi, Bạch Ưng người còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau đi cứu?” Minh Nhi nhắc chân hung hăng đập về phía Bạch Ưng.

“Nha đầu người thật thô lỗ.” Bạch Ưng vuốt vuốt chân bị đập, thấy Minh Nhi nắm quả đấm định đánh hắn, vội vàng lác mình đến bên cạnh Lạc Phi, thò đầu ra nói với Minh Nhi: “Yên tâm, lấy năng lực của Vương gia, bảo vệ Vương phi là có thừa, chuyện như vậy không cần chúng ta nhúng tay.” Nếu thật sự cứu người, nói không chừng ngày tốt bây giờ của hắn sẽ chấm dứt, đây chính là thời cơ tốt để Vương gia làm anh hùng, hắn cũng không thể lấy mất danh tiếng.

“Có người chăm sóc chủ tử như người sao?” Minh Nhi nhìn hắn chằm chằm, “Nếu như người không đi cứu, tự ta đi cứu.” Nàng nói xong nghiêng đầu tìm kiếm trên mặt đất, trùng hợp thấy tảng đá, trong đầu nàng lập tức nhớ tới lời Ôn Noãn dạy: Đánh người, phải chính là đơn giản thô bạo.

Ừ, tảng đá này đủ đơn giản thô bạo!

Chờ khi đó nàng đập đầu mấy người đó như đập dưa hấu, xem bọn hắn có thả tiểu thư và Vương gia ra không.

Suy nghĩ như vậy, nàng ngồi xổm xuống ôm lấy tảng đá to bằng cái tô rồi bước nhanh đuổi theo đám người kia.

“Này, Minh Nhi người đi làm cái gì?” Bạch Ưng nhìn động tác liên tiếp của nàng, hơi không rõ nên hỏi.

“Đi cứu tiểu thư và Vương gia, người con ung chết tiết cứ ở đây mà ngây ngô đi.” Minh Nhi đang chạy băng băng, giọng nói ngược gió truyền đến.

“Nha đầu này ngược lại rất thú vị.” Trong mắt lạnh băng của Lạc Phi nổi lên hứng thú, cất bước đi theo.

Những kẻ điên này hết người này đến người khác đều không để cho người ta bớt lo, cho dù chơi trò tình cảm, ngâm thơ trước hoa dưới trăng có gì không được, cần phải chơi trò bắt cóc, còn có hai kẻ này, một đầu toàn cơ bắp, chỉ sợ thiên hạ không loạn, hẳn người bình thường không bị bọn họ ép điên không thể.

Bạch Ưng bực tức thở dài một hơi, không thể không đuổi theo.

Minh Nhi chạy thở không ra hơi nhưng vẫn không đuổi kịp người, nguyên nhân do Châu Châu và ca ca nàng ta mang Ôn Noãn và Quân Dập Hàn lên một chiếc thuyền hoa khá lớn ở bên hồ, đợi đến khi nàng đuổi tới bờ hồ thì thuyền hoa đã sớm đi vào hồ, nàng tức giận đến tung hòn đá đập tới, lại cuối cùng đập trúng chính là một chiếc thuyền hoa đen đuôi theo dòng nước xuôi tới, và lại đập vào trong lòng thuyền, khiến bàn trà khách đang dùng bữa bị bể làm đôi, bị sợ đến khách cho rằng trời giáng thiên thạch, tè ra quần nhảy cầu chạy trốn, cũng vì vậy, bọn họ bỏ ra mười lượng bạc cho chủ nhân thành công leo lên chiếc thuyền hoa tầm thường bình thường đêm nay có tiền khó cầu này.

Trong thuyền hoa lớn trong hồ, chiếc bàn trà bốn góc, bốn người mỗi người ngồi một phía, Quân Dập Hàn và Ôn Noãn rất nhàn tản uống trà ăn bánh ngọt trò chuyện, mà Châu Châu và ca ca nàng ta lại hơi khó tin nhìn hai người, cũng có cảm giác sai sai, dường như bọn họ mới là người bị bắt cóc.

Nín nhịn một hồi lâu, cuối cùng Châu Châu thiếu kiên nhẫn mở miệng hỏi: “Các người có biết mình bị bắt cóc tới?”

Ôn Noãn liếc nhìn nàng ta, không chút để ý hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ cô nương có thấy người nào dùng phương thức này mời người sao?”

Châu Châu tròn mắt nhìn Ôn Noãn, chỉ cảm thấy nàng ta tự nhiên không thêm để ý chút nào, thái độ rất chững chạc, không nhận được kích thích nói: “Người biết là tốt rồi, bản cô nương coi trọng vị công tử này, muốn chẳng làm phu quân của ta, còn về phần người”, nàng liếc mắt nhìn nam tử hơi đỏ mặt ứng ực uống trà ở đó nói: “Gã cho ca ca ta, vừa đúng lúc ca ca ta còn chưa có thể thất, người gã tới vừa đúng làm tẩu tẩu tiện nghi của ta.”

Nàng vừa mới dứt lời, cảm giác bên trong phòng đột nhiên lạnh lẽo, không khí đè nén đến hơi không thở nổi, ngược mắt lên nhìn bốn phía, lại không thấy bất cứ khách thường nào, chỉ đành phải nâng chung trà lên nhấp một ngụm nhuận khí.

“Cô nương thật đúng là giỏi tính toán.” Quý Du Nhiên cười nhạt, cười lạnh đến phát rét, cạn ngụm trà lại nói: “Chỉ có điều, trước đây tại hạ đã tỏ rõ thái độ, tại hạ ghét bỏ cô nương, không muốn lấy cô nương làm vợ, cô nương lại mặt dày muốn gã cho tại hạ như thế, chẳng lẽ giả thị trường của cô nương quá kém, đã đến mức không ai thèm lấy, tới trình độ bắt người ép gã rồi?” Hắn làm như không thêm để ý đến gương mặt đã giận đến đen xì, tiếp tục nói: “Huống chi, thê tử của tại hạ, lệnh huynh có tư cách gì cưới làm vợ, chẳng lẽ lệnh huynh đã đến nông nổi không người dám gã, trắng trợn cướp đoạt vợ người khác?”

Hắn ngừng lại một chút lại nói: “Chẳng lẽ đây là nếp sống của Hoài An các người? Hay trị an của Hoài An đã kém đến nỗi có thể tùy ý bắt người bức hôn ép gã?”

Hắn nói một phen khiến hai huynh muội đối diện một giận sôi đến sắc mặt đen xì, một xấu hổ, Châu Châu vỗ bàn nói: “Ép gã thì thế nào, bức hôn thì thế nào, tóm lại, hôm nay các người rơi vào trong tay hai huynh muội chúng ta, tất cả đều do chúng ta định đoạt.”

Ôn Noãn nhìn cô nương này, khí thế bá vương, ngược lại cảm thấy hơi thú vị, cười cười nói: “Cô nương tính toán định đoạt như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 82: Chương 74.1: Hạ độc

Châu Châu giống như ác bá hừ khê: “Hoặc là phu thê các người ngoan ngoãn trở về phủ lập gia đình với hai huynh muội chúng ta, hoặc là ném các người vào trong hồ cho cá ăn thịt, hai chọn một, chính các người nhìn mà làm.”

“Không có lựa chọn thứ ba?” Ôn Noãn nín cười, vẻ mặt giống như làm khó hỏi.

“Không có.” Châu Châu hơi thiếu kiên nhẫn nói: “Như thế nào, chọn cái nào?”

Nàng vừa dứt lời, bên ngoài thuyền hoa truyền đến một loạt tiếng huyền ảo, một gia đình vợ vợ vàng vàng đi vào bấm báo: “Công tử tiểu thư, bên ngoài có ba người lên thuyền hoa, nói muốn tìm chủ tử của bọn họ.”

“Đuổi bọn họ đi.” Châu Châu trừng mắt nạt nhỏ.

“Đuổi đi?” Minh Nhi dưới che chở của Bạch Ưng sai bước chạy vào khoang thuyền, xoay người hung hăng đẩy gia đình này, chỉ vào lỗ mũi Châu Châu tức giận nói: “Thật sự chưa từng gặp nữ nhân phóng đảng nào như người, thế mà lại bắt người khác ép gã ép cưới, thật sự vô cùng không biết xấu hổ.”

“Ngươi mắng ta không biết xấu hổ?” Châu Châu không thể tưởng tượng nổi, vừa giận vừa tức chỉ vào lỗ mũi mình hỏi lại.

“Không phải ngươi thì là ai, chẳng lẽ còn có ai làm ra chuyện xấu hổ hơn ngươi?” Minh Nhi không chút khách khí mắng lại.

“A... Ngươi nha đầu chết tiệt này, xem ta có đánh chết ngươi không.” Châu Châu đã khi nào bị người chỉ vào lỗ mũi mắng như vậy, lập tức giận đến đỏ mặt tía tai đánh về phía Minh Nhi.

Minh Nhi vốn nhìn nàng ta vô cùng không thuận mắt, lúc này cũng không nhiều lời vén tay áo rồi xông lên, trong lúc nhất thời hai nữ tử thanh xuân ôm nhau vật lộn lộn lộn, nắm tóc kéo đuôi sam, rồi cắn chen vào với đá liên tục náo nhiệt biết bao nhiêu.

“Nha đầu này dạy dỗ không tề, trở về thêm tiền công cho nàng.” Giọng Quân Dật Hàn mang theo đùa giỡn nói với Ôn Noãn.

Ôn Noãn nhàn nhạt liếc nhìn, mang theo một chút tiếc nuối nói: “Nha đầu này đi theo ta vài năm mà ngay cả tinh túy đánh người cũng không học được một phần ba, nếu như là ta, đã sớm đánh vào mắt nàng ta, vậy còn cần phải tốn thời gian phí sức như vậy.”

Nàng nói như vậy, trong đầu Quân Dật Hàn lập tức nhớ tới khi đó ở trong hang đá dưới đất, nàng nhặt hòn đá lên không chút chậm trễ đập một đập vào nam tử kia, cổ họng lập tức cứng lại, chỉ cảm giác phu nhân của mình quả thật không giống người khác.

Hai người trò chuyện giống như nhàn tản, nhưng ca ca của Châu Châu lại lo lắng không dứt, hẳn chỉ có người muội muội này, cả nhà coi nàng như bảo bối mà cưng chiều, vậy nếu xảy ra chuyện gì thì làm như thế nào mới tốt, hẳn định đi lên kéo hai người đang lộn lộn trên mặt đất ra, kết quả bản thân lại bị Bạch Ưng giữ chặt ở thượng vị không thể động đậy, chỉ có thể nhìn chăm chú vào tình huống giữa sân, ở trong lòng yên lặng cho Châu Châu cố gắng lên.

Sau nửa khắc thời gian, hai người đánh một cuối cùng tách ra, đều thở hồng hển, gương mặt đỏ bừng, tóc tai rối bù, cặp mắt giận dữ nhìn chăm chăm vào đối phương, rất có tư thế đánh tiếp ba trăm hiệp, Bạch Ưng và nam tử kia đi lên đỡ người của mình ra, nhìn y phục đầy nếp nhăn và dính đầy dầu giấy trên người hai người, thật sự chỉ có thể dùng bốn chữ thậm không nỡ nhìn để hình dung.

“Lúc trước hai huynh muội ta đây thất lễ có chỗ mạo phạm hai vị, Tàn mỗ ở đây xin nhận lỗi với hai vị, không bằng do tại hạ thiết yến trong khoang thuyền này để bồi tội với các vị, sau đó lại đưa mấy vị về trên bờ như thế nào?” Bên trong khoang thuyền yên lặng một lát, nam tử kia khom lưng khách khí thì lễ nói với Quân Dật Hàn và Ôn Noãn.

“Cũng được.” Ôn Noãn nhàn nhạt lên tiếng, vừa đứng chưa dùng bữa tối, có người cung cấp miễn phí ngược lại không tồi.

“Ca, ca...”

“Châu Châu.” Châu Châu vừa định cãi lại, sắc mặt nam tử kia lập tức trầm xuống, trong giọng nói tràn ngập ý cảnh cáo, trong thoáng chốc Châu Châu chỉ đành phải nuốt lời về không cam không nguyện ngồi xuống lại hòn dõ, mặc dù bình thường ca ca rất cưng chiều nàng, mặc kệ nàng can quấy, nhưng lúc hẳn tỏ vẻ huynh trưởng thì nàng cũng dám lỗ mãng nửa phần.

Món ăn nhanh chóng dâng đủ lên, nam tử kia nói: “Tại hạ còn chưa tự giới thiệu mình, tại hạ họ Tàn, tên Hoài Xuân...”

“Phụ.” Lạc Phi ngồi ăn bên cạnh phun một ngụm trà lên mặt hắn, mắt lạnh nhìn hắn, trong miệng không chút lưu tình nói: “Sao tên ngươi không phải Càn Phát Xuân?”

(*) Tàn 秦 và Càn 勤 đều có cách đọc là [qín], hoài xuân chỉ tơ tưởng mơ mộng yêu đương, phát xuân chỉ động tình, động dục. Càn phát xuân = chăm chỉ động tình (Khụ khụ)

Lúc nam tử kia giới thiệu, mọi người vẫn không cảm giác được cái gì, nhưng bị Lạc Phi nói như vậy, cũng có thái độ hơi buồn cười, Châu Châu tức giận đứng lên quát Lạc Phi: “Này, không cho ngươi sỉ nhục ca ca ta.”

“Châu Châu, không được vô lý như thế.” Tàn Hoài Xuân liếc mắt nhìn trộm Lạc Phi, sắc mặt trở nên đỏ bừng nói: “Vị cô nương này chỉ nói đùa, muội không cần coi là thật.” Hắn cười nói ý xin lỗi diendn lieqiudoon mọi người: “Xá muội còn tám bé, có chỗ thất lễ mong các vị không lấy làm phiền lòng.”

Lạc Phi rót ly trà nhấp một hớp, liếc mắt nhìn Châu Châu giận đến ngay cả tròng mắt cũng đỏ lên nói: “Ngươi tên Tàn Hoài Xuân, mới vừa nghe ngươi gọi nàng ta là Châu Châu, chẳng lẽ lệnh muội tên Tàn Hoài Châu?”

“Cô nương thật thông tuệ, đúng thế.” Tàn Hoài Xuân rút cuộc đánh bạo đưa mắt đối mắt với Lạc Phi nói khen ngợi.

Lạc Phi khinh thường cười nhạo một tiếng: “Khó trách huynh muội hai ngươi ép cười ép gả, nghe thấy cái tên này sẽ không ai dám lấy dám gả.”

“Vi sao?” Tàn Hoài Xuân không hiểu hỏi.

“Một Càn Hoài Xuân, một Càn Hoài Trư, ai dám lấy? Ai dám gả?” Lạc Phi cực kỳ khinh thường nói.

(*) Châu 珠 và Trư 猪 (heo/lợn) đều có cách đọc [zhū]

Hắn vừa nói thế, trừ Quân Dật Hàn và Ôn Noãn ra, mấy người khác đều hơi không có vị gì, đợi đến bên trong thuyền đến tiếng bàn ghế lách cách và tiếng cười lớn pha trộn với tiếng gầm lên giận dữ thì Ôn Noãn và Quân Dật Hàn đã ngồi lên chiếc thuyền hoa bình thường khi ba người kia tới, theo dòng nước trôi xa, ngay cả Tàn Hoài Xuân có tính khí khá hơn, nhưng lúc này mình và muội muội bảo bối bị người ta sỉ nhục như thế, trong nháy mắt cũng

nóng nảy lên.

Bên trong chiếc thuyền hoa bình thường, hai người Quân Dập Hàn và Ôn Noãn nhìn nhau cười một tiếng, Quân Dập Hàn nói: “Phu nhân còn muốn đi đâu du ngoạn?”

Ôn Noãn cười cười, chủ động tựa vào bờ vai hắn nói: “Trở về thôi, hơi mệt mỏi.”

Hôm sau, khi Ôn Noãn tỉnh lại, sau khi dùng xong bữa với Quân Dập Hàn thì được báo, trong kinh truyền tin tức tới muốn lập tức trở về kinh, trong lòng nàng hơi trầm xuống, có vài thứ cuối cùng không cách nào tránh được, chỉ có điều tới sớm hay muộn mà thôi, nếu thật sự đến một ngày đó... Lúc này nàng không muốn suy nghĩ nhiều.

Trong hậu viện khách điểm Lai Phúc, Phó Tấn Hoài dựa vào xe tù trầm mặc ăn màn thầu, đợi đến khi nhìn thấy tờ giấy trong màn thầu thì hắn không biến sắc nằm vào trong lòng bàn tay, sau khi quét mắt nhìn tờ giấy mở ra trong lòng bàn tay thì bức tức sinh ra trong đôi mắt lạnh như nước, nhưng cực kỳ bất đắc dĩ nhắm mắt lại xóa sạch tâm tình chôn giấu đi, sau đó vo tròn tờ giấy nhét vào trong miệng, không chút do dự ăn vào bụng, sau khi Hàn Vương tra được địa điểm vụng trộm chế tạo binh khí, hắn vốn định liên thủ với Nam Cung Chử giải quyết Bách Lý Tiểu, lại đồ hết chứng cứ lên bách thú son trang, chết rồi không có đối chứng, hắn thậm chí đã an bài thỏa đáng hung thủ “Ám sát” Bách Lý Tiểu, tuy biết như thế không thể gạt được Hàn Vương, nhưng chỉ cần có thể kéo dài thêm hai ba ngày cho vị phía trên kia đầy đủ thời gian hành động, chuyện này cũng không phải không có đường sống vẹn toàn, nhưng cuối cùng thế mà hắn lại tính sai, Bách Lý Tiểu lưu lại ngón này. Bây giờ, hắn thật sự chờ động tác phía trên, cũng là kết quả đã đoán được trước: Bỏ xe bảo vệ tướng! Nếu như hắn không ôm tất cả tội danh, như vậy nữ nhi của hắn, nhờ thương duy nhất cuộc đời này của hắn... Phó Tấn Hoài suy sụp dựa vào xe tù nhìn về bầu trời đêm không có chút ánh trăng ánh sao, vực sâu vô tận này cực kỳ giống đã tâm của hắn sau khi tiến vào quan trường, cuối cùng, hắn bị vực sâu này cắn nuốt không thấy được nữa điểm hy vọng.

“Vương gia, vì sao phải để những người đó đưa tin tức vào, như vậy chẳng phải sẽ lãng phí một cách vô ích cơ hội tốt lần này sao?” Bạch Ứng đứng bên cạnh Quân Dập Hàn trong căn phòng đen thui, xuyên qua cửa sổ hé mở thu tất cả phát sinh phía dưới vào trong đáy mắt, hơi không hiểu hỏi.

“Dục tốc bất đạt.” Trong bóng tối, trông mắt sắc lạnh lẽo như đá thạch anh màu đen sắc bén của Quân Dập Hàn lóe lên.

Lần này tới Giang Hoài, hắn vốn mượn danh nghĩa cai quản việc lũ lụt để tới tra thế lực ở đất này của bà lão Thái hậu kia, nếu không phải bà ta cuồng vọng động ý định lên đầu Ôn Noãn, có lẽ hắn còn có thể đẩy việc này đi xa hơn, nhưng bà ta không kiêng nể gì tính toán động lên nàng như thế, hắn sao có thể không để cho bà ta ném chút mùi đau khổ, để cho bà ta biết được cái gì gọi là thu liễm.

Lúc ban đầu nhận được tin tức ám vệ báo về, đơn giản chỉ là bà ta vợ vệt của cái bồi dưỡng thế lực ở Giang Hoài, nhưng bởi vì âm kém dương sai lại khiến cho hắn phát hiện ra bà ta thế mà lại dùng người vụng trộm chế tạo binh khí, như thế, những binh khí này rốt cuộc dùng làm gì, chảy về nơi nào, có thể phải cẩn thận tra một chút, xem ra đã tâm của bà ta hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn, rốt cuộc bà lão này muốn làm cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 83: Hạ độc (2)

Quyển 1 - Chương 74-2: Hạ độc (2)

Trong bóng đêm, trông mắt lạnh lẽo của Quân Dập Hàn giống như núi băng vùng cực, nếu bà ta động chính là đế quốc, hắn chắc chắn sẽ để cho bà ta chết không có chỗ chôn!

Ba ngày sau, đoàn người trở lại Kinh thành, Quân Dập Hàn trực tiếp mang theo phạm nhân vào cung gặp vua, Ôn Noãn mang theo Minh Nhi Lạc Phi trở về phủ trước.

Giờ Dậu, Quân Dập Hàn phái người trở về phủ báo cho Ôn Noãn biết buổi tối ngủ lại trong cung không trở về Vương phủ, Ôn Noãn dùng xong bữa tối, sau nửa canh giờ đang định lên giường ngủ, bỗng nhiên nhớ đến người quái dị tóc đỏ mấy ngày trước nàng cứu cũng không biết bây giờ như thế nào, nên lại dậy đi Minh Nguyệt các.

“Người bốn Các chủ để người cứu bây giờ như thế nào?” Ôn Noãn hỏi Thanh Ca.

“Bẩm báo Các chủ, vết thương của người kia căn bản đã khép vảy, nhưng sau khi tỉnh lại gần như chỉ ngáy ngủ trong phòng không lên tiếng, bọn thuộc hạ hỏi hắn cũng không đáp lại, Các chủ có cần tự mình đi nhìn một chút?” Thanh Ca trả lời.

“Hả?” Chân mày Ôn Noãn nhíu lại, nói: “Mang bốn Các chủ đi nhìn một chút.”

“Vâng.”

“Là người đã cứu ta?” Người quái dị tóc đỏ vốn đang ngồi trong phòng như pho tượng, sau khi thấy Ôn Noãn đi vào, ngược mắt quét qua trên người nàng một cái, không đợi nàng lên tiếng đã chủ động mở miệng hỏi, tuy là câu hỏi, nhưng trong câu chữ lại bao hàm ý khẳng định dĩn-d@n`l3q2l y`d0n

khiến cho người ta không cách nào xem nhẹ.

“Không sai.” Ôn Noãn cũng không hỏi vì sao hắn giống như xác định là mình cứu hắn, chỉ tùy ý đi tới đối diện hắn ngồi xuống, lúc này mới nhìn thấy rõ sau khi hắn tẩy rửa cơ thể trên mặt thay quần áo khác thì có dáng vẻ như vậy, ngũ quan cực kỳ sâu sắc, hình dáng rõ nét như rêu ma thuật điêu khắc mà thành, nhất là ánh mắt lại lộ ra màu vàng sẫm nhân nhật, giống như trong hốc mắt nằm đá mắt mèo cực tốt, mùi vị nước khác mười phần như thế, kết hợp với tóc đỏ cực kỳ khoe khoang của hắn cùng dáng người cao lớn, hắn gần như không cần bất kỳ động tác hay vẻ mặt gì, chỉ cần ngồi như vậy đã có khí thế bức người.

Người này, nhất định không phải là vật phàm!

Nàng cười cười, giọng nói không tập trung: “Bỏn Các chủ thấy các hạ đã không còn đáng ngại, như thế, bỏn Các chủ cũng không lưu các hạ lại nữa, mời các hạ rời đi.”

Nàng nhất thời có ý tốt cứu hắn về, nhưng cũng không nói lên nàng thích phiền phức dính lên người, mà người này, cho dù đáng người khí thế làm cho người ta giao hồn cho, nhưng lúc này ở trong mắt nàng, chính là mạnh mẽ lóe lên hai chữ phiền phức, do đó, nàng không ngại trực tiếp lên tiếng đuổi người.

“Ta không có chỗ để đi.” Người quái dị tóc đỏ thẳng thắn cự tuyệt.

“Thiên hạ rộng lớn, các hạ thân thể cường tráng tứ chi đầy đủ sao lại không có chỗ để đi?” Ôn Noãn thân nhiên cười nói, “Nếu như các hạ bởi vì không có ngân lượng, nói vậy, Thanh Ca, lấy cho vị công tử này một trăm lượng bạc.”

“Ta sẽ không đi.” Người quái dị tóc đỏ trực tiếp đưa ra kết luận.

“Các hạ định ở chỗ này sao?” Trong mắt Ôn Noãn hiện lên lạnh lẽo, lạnh lùng nói: “Bỏn Các chủ có thể cứu người thì cũng có thể giết người, giết người và rời đi, tự người chọn.”

“Nếu Các chủ muốn giết ta, tự nhiên muốn làm gì cũng được, mạng này của ta do các hạ cứu, tự nhiên thuộc về các hạ, nếu các hạ muốn lấy, cầm đi là được.” Người quái dị tóc đỏ vẫn không cự động như cũ, trông mắt y hết đá mắt mèo kiên nghị.

“...” Ôn Noãn đột nhiên hơi không phản bác được, đầu người này chẳng lẽ bị lừa đá sao, cứng đầu như vậy?

Nàng không cần phải nhiều lời nữa, đầu ngón tay bắn ra mấy ngân châm phong bế các huyết chính của hắn, nhưng hắn lại không tránh không né mặc cho ngân châm đâm vào huyết vị, Ôn Noãn đặc biệt chọn mấy huyết vị quan trọng, một khi ngân châm bắn vào, gân mạch toàn thân sẽ giống như bị người hút ra, khổ sở không chịu nổi, dù là người võ công cao cường cũng sẽ không chịu nổi mà gào lên đau đớn ra tiếng, nhưng khi ngân châm này đâm vào huyết vị của hắn thì hắn lại mím chặt hai môi không nói tiếng nào, thậm chí ngay cả chân mày cũng không nhíu lại.

Chẳng lẽ thần kinh cảm giác của người này không nhạy sao?

Ôn Noãn đột nhiên có cảm giác không hiểu được, lòng bàn tay nàng vừa thu lại, tất cả những ngân châm kia bị thu lại rồi rồi đâm vào trong huyết vị khác của hắn.

“Nâng hắn vứt bỏ ra ngoài, ném được bao xa thì ném.” Nàng nhìn người quái dị tóc đỏ vẫn ngồi yên không ngã, kêu Thanh Ca, ngân châm này chỉ khiến cho hắn tạm thời ngủ mê man, lấy năng lực của hắn, năng tin tưởng sau khi hắn rời khỏi Minh Nguyệt các sẽ không chết được, nếu hắn không đi, nàng không ngại dùng biện pháp sức mạnh cưỡng chế “Đưa” hắn đi.

Cái gọi là rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, đánh giá chính là kiểu người này.

Ôn Noãn đưa hộp gấm cho Huyền Nguyệt nói: “Cất thất dạ phạt đã này đi, gần đây trong các có xảy ra chuyện gì không?”

“Bẩm báo Các chủ, gần đây trong các tất cả đều tốt đẹp, bây giờ đến cuối tháng, không biết tháng này có nhận buôn bán tháng sau không?” Huyền Nguyệt nhận lấy hộp gấm hỏi.

“Tất nhiên phải nhận.” Ôn Noãn đứng dậy thoáng hoạt động gân cốt, nói: “Hôm nay bỏn Các chủ mệt mỏi, qua hai ngày nữa trở lại chọn lựa.” Nàng nói đồng thời cất bước rời đi.

Tới buổi trưa, sau khi Ôn Noãn dùng xong bữa trưa, Quân Dập Hàn vẫn không trở về phủ, trong cung lại truyền ý chỉ đến, dieendaanleequydonn nói là hoa sen ao ngọc đã nở, Thái hậu kêu nàng tới cùng thưởng sen.

Trong hồ lô của lão yêu bà này lại bán thuốc gì?

Nhưng cho dù bà ta bán thuốc gì, ý chỉ này hạ xuống, nàng không thể không đi.

Ánh mặt trời tươi đẹp chiếu xuống, gió nhẹ phe phẩy, trong ao ngọc, ánh nhật hà hoa biệt dạng hồng *, bên cạnh ao ngọc, Thái hậu đang cùng Tinh Quý phi thưởng thức trà cười gió xuân.

(*) Trích trong bài thơ “Hiếu xuất Tĩnh Từ tự tổng Lâm Từ Phương” – “Buổi sớm ra chùa Tĩnh Từ tiền Lâm Từ Phương” của Dương Vạn Lý (thời kỳ Nam Tống, Kim)

Tắt cánh Tây Hồ lục nguyệt trung,

Phong quang bất dữ tứ thi đồng.

Tiếp thiên liên điệp vô cùng bích,

Ánh nhật hà hoa biệt dạng hồng.

Dịch thơ: (Bản dịch của Tùng Vãn)

Bát ngát Tây Hồ cánh hạ trông

Mùa sen khác hẳn mọi mùa không

Liên trời sắc lá xanh xanh ngát

Nắng chiếu màu hoa thắm lạ lùng (nguồn: thivien.net)

“Thần phụ tham kiến Thái hậu, tham kiến Tĩnh Quý phi.” Ôn Noãn tiến lên phúc thân nói.

“Miễn lễ, mau tới đây ngồi.” Mộ Dung Tĩnh thân thiết vẫy vẫy tay với nàng nói.

“Tạ Thái hậu.” Ôn Noãn tiến lên thu chân mảy ngồi xuống.

“Đã lâu ngày không thấy tỷ tỷ, càng ngày càng tỏ vẻ xinh đẹp rồi, chắc hẳn Vương gia nhất định yêu thương tỷ tỷ có thừa rồi.” Ôn Tĩnh cười khanh khách nói.

“Tĩnh Quý phi giữu cọt.” Ôn Noãn nhẹ nhàng trả lời, lúc này con cọt nhỏ trong ngực giật giật, nàng giơ tay lên trấn an vỗ đầu nó, để nó ngủ tiếp. Lúc trước khi ra cửa, nàng nghĩ nói chuyện cùng những nữ nhân này thật sự cực kỳ nhàm chán, vừa nhớ tới con cọt nhỏ mới mang về nên ôm nó theo dùng để giết thời gian.

“Tỷ tỷ, con mèo trắng nhỏ này thật đáng yêu, cho muội mượn ôm một chút có được không?” Hai mắt Ôn Tĩnh tỏa sáng nhìn.

Ôn Noãn không nói gì nhân nhậ đưa con cọt nhỏ ra cho nàng ta.

“Thật đáng yêu.” Ôn Tĩnh như nữ tử ngây thơ xoa lông của nó, cầm miếng quế hoa cao lên đưa tới bên miệng nó, “Nào, mau ăn.”

Con cọt nhỏ không chút do dự xoay đầu muốn nhảy ra khỏi ngực nàng ta, nàng ta nắm thật chặt cánh tay đưa miếng quế hoa cao lại gần miệng nó nói: “Mau ăn.”

Con cọt nhỏ hơi phiền não, không ngừng ngo ngoáy muốn rời khỏi bộ ngực ép chặt của nàng ta nhảy ra hóng mát một chút, Ôn Tĩnh thấy đưa hai lần con cọt nhỏ này đều không ăn, trong lòng die~nd a4nle^q u21ydo^`n bắt đầu tức giận, dùng sức đưa sát lại bên miệng nó, trong giọng nói mang theo ba phần giận dữ: “Bản Quý phi ra lệnh cho ngươi, mau ăn.”

Con hồ nhỏ ngo ngoáy hồi lâu vẫn không được nổi giận, lập tức không chút lưu tình cào một móng vuốt tới, bánh ngọt trong tay Ôn Tĩnh trong nháy mắt bị chụp rớt, mu bàn tay bị kéo vài vết máu, con cọt nhỏ thừa dịp Ôn Tĩnh khê buồng tay lập tức nhảy trở về trong ngực Ôn Noãn tiếp tục ngủ.

“A...” Ôn Tĩnh kêu lên sợ hãi, nhưng tiếng kêu sợ hãi này còn chưa lên cao như bão tố tạo thành tiếng mắng hỗn độn thì thân thể nàng ta đã mềm nhũn ngã xuống.

Ôn Noãn nhìn vết đen hiện lên trên tay nàng ta, ánh mắt tối đi, trên móng vuốt con cọt nhỏ này thậm chí có độc!

Các cung nữ bên cạnh vội vàng chạy đi gọi Thái y, Vương công công không biết đứng ở đâu bước nhanh đến phía trước nhìn coi nói: “Thái hậu, Tĩnh Quý phi trúng độc.”

“Lớn mật, Hàn Vương phi, ngươi thật to gan, lại dám làm hại Tĩnh Quý phi ngay trước mặt ai gia, nàng ấy thân là muội muội của ngươi, ngươi lại làm ra chuyện ác độc như thế, ai gia thật sự nhìn lầm người.” Mộ Dung Tĩnh vỗ bàn, giận dữ chỉ tay quát lên, “Người đâu, giam nàng ta vào Thiên lao.”

Mộ Dung Tĩnh tỏ vẻ giận dữ, nhưng trong lòng lại cười lạnh không dứt, hôm nay đúng thật là ông trời giúp bà. Bà nhiều lần tỉ mỉ an bài cho nàng ta “Vô tình gặp được” Quân Hạo Thiên, đề loại bỏ hiểm nghi của mình lại nhiều lần gặp thất bại, lần này bà vốn không muốn chờ thêm nữa, truyền nàng ta vào cung định cho nàng ta xuất hiện ngay trước mắt Quân Hạo Thiên khi có mặt Quân Dập Hàn, kể từ đó, thật sự là một trò hay, thật sự không nghĩ đến chính nàng ta lại tạo ra một trò đùa đặc sắc hơn, cho dù độc này có phải do bà chuẩn bị hay không, kết cục này đã xác định.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 84: Gặp nhau

Quyển 1 - Chương 75-1: Gặp nhau

Ôn Noãn không đưa ra bất kỳ giải thích gì, lạnh nhạt đi theo hộ vệ đi Thiên lao, tình hình lúc này, ngay cả lão yêu bà Mộ Dung Tĩnh không bắt nằng lại, nằng cũng có miệng khó cãi, thay vì làm phản kháng vô vị còn không bằng tiết kiệm chút hơi sức yên lặng theo dõi biến hóa, nhưng trong lòng nằng lại cảm thấy hơi kỳ quái, sao lão quý Vương công công kia vẫn chưa chết?

Ban đầu khi nằng hạ độc, ngay cả hấn che lại huyết đạo của mình cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ được chút thời gian, nhưng sau khi bị nằng tự tay châm kim dẫn phát độc tới lục phủ ngũ tạng, chỉ cần nằng dùng châm kim, trong vòng năm ngày hấn sẽ mạch máu nổ tung, gân mạch đứt đoạn thất khiếu chảy máu mà chết, cho dù Hoa Đà trên đời này cũng khó mà cứu sống, nhưng bây giờ trừ thân hình hơi khô gầy sạm mặt hơi trầm ra, hình như hấn không có gì không ổn, chuyện này nằng phải tra kỹ một chút, nếu không, độc dược của nằng có phẩm chất không bảo đảm, phẩm chất hạ xuống, sẽ trực tiếp làm suy giảm sức cạnh tranh trên thị trường của độc dược Minh Nguyệt các, giảm bớt nguồn thu vào, chuyện này thật sự không phải là chuyện tốt.

Nhưng chuyện này không vội, muốn tra cũng phải đi từ trong Thiên lao ra ngoài rồi tra, bây giờ nằng phải nhìn xem thuốc độc trên móng vuốt con cạp con này là thuốc gì, Ôn Tĩnh này trước mặt người là đóa hoa sen trắng sau lưng lại là đóa mẫu đơn đen vẫn phải cứu, nếu như nằng ta chết rồi, cũng không phải là tin tức gì đối với nằng mà nói, ngược lại hợp với ý của lão yêu bà Thái hậu này.

Cầm móng vuốt con cạp nhỏ này đưa đến trước mắt cẩn thận nhìn một chút, lại hít hà mùi vị, về mặt bắt đầu thay đổi thành nặng nề, thuốc độc này không phải loại muốn tính mạng người ta mà toan tính muốn hủy dung khiến cho da người thối rữa, nằng hôm nay mang con cạp nhỏ này vào trong cung thuần túy là nhất thời cao hứng, Ôn Tĩnh muốn ôm con cạp nhỏ này khiến cho nó tức giận cũng là tính cò, nói cách khác, độc này die nda ne equ ydo nn nhằm vào nằng mà đến, Ôn Tĩnh đúng là già vờ khờ khéo quá mức gặp phải ông trời báo ứng khiến xui xẻo, nhưng nằng từng nhận lấy thâm thù đại hận của người nào khiến cho muốn nằng bị hủy dung để hả giận?

Tiểu thư Nam Cung gia?

Phó cô nương ngực lớn?

Hình như hai người này rất không có khả năng, mặc dù tiểu thư nhà Nam Cung quá mức kiêu ngạo, nhưng suy nghĩ đơn thuần; mà Phó cô nương thì càng khỏi cần nói, tuy cô nương này có ý đồ xét lòng của Quân Dật Hân, nhưng sự can đảm đó cũng quá nhỏ, là hình tượng điển hình của ngực lớn nhưng không có đầu óc.

Chẳng lẽ là Bạch Lý Tiểu, con cạp này do hấn đưa, hấn là hiền nghi lớn nhất, nhưng hấn không có lý do để làm như vậy, hủy mặt của nằng có gì tốt cho hấn? Còn không nếu độc chết Quân Dật Hân thật sự rõ hơn.

Ôn Noãn đảo qua một loạt người khả nghi nhất, rồi lại cảm giác không thể, mà giờ Bạch Lý Tiểu đã chết, nằng cũng không thể chạy đến âm tào địa phủ hỏi hấn, bây giờ chỉ còn lại duy nhất lão Bạch là người Bạch Lý Tiểu đưa cho nằng để chăm sóc con cạp nhỏ, có lẽ, chỉ có thể vận hỏi từ chỗ lão mới tìm ra được manh mối.

Nằng chỉ nghĩ chốc lát, cảm thấy lúc này nghĩ cũng vô dụng, dứt khoát tìm chỗ sạch sẽ ôm con cạp nhỏ ngủ, trước đây khi mang con cạp nhỏ này thì lão Bạch còn không ngừng tỉ mỉ dặn dò, mặc dù nhìn con cạp trắng nhỏ này cực kỳ nhu thuận hợp lòng người, nhưng tính tình lại cực kỳ hung ác, bây giờ con cạp tuy nhỏ, nhưng cũng không thể khinh thường bị nó cào trầy cắn bị thương, nghĩ đến, người hạ độc nhất định lợi dụng điểm này, muốn lấy vẻ ngoài ngoan ngoãn của nó mê hoặc khiến cho nằng mất lòng đề phòng bị vật nhỏ này cào cho một phát, có ai nghĩ tới được con cạp nhỏ này cực kỳ hợp ý nằng, ở trong lòng nằng ngoan ngoãn giống như con mèo nhỏ hiền lành, nằng vuốt ve con cạp nhỏ co tròn hồn nhiên không biết mình gây ra họa lớn đang ngủ cực kỳ ngon lành trong lòng nằng, khỏe mỗi nhân nhát dâng lên ý cười, véo chóp mũi khẽ rung động của nó nói: “Nhìn đáng yêu mi thích ngủ như vậy, nhìn ra vẫn còn tương tự ta ba phần, mi và ta đã coi như có duyên như vậy, về sau ta chính là mẫu thân của mi, làm mẫu thân đương nhiên phải lấy một cái tên cho mi mới đúng.”

Nằng nhìn đồng lông trắng như tuyết của nó, vuốt ve đầu nó nói: “Nhìn bộ lông của mi trắng như tuyết, về sau gọi mi là Tuyết Cầu, như thế nào?”

Con cạp nhỏ đang ngủ cọ đầu dưới tay nằng, nằng rất hài lòng nói: “Ngaoan, Tuyết Cầu, cho dù xảy ra chuyện gì, mẫu thân chắc chắn che chở cho mi.” Nằng nói xong đặt đầu Tuyết Cầu lên cánh tay, một người một cạp kề cận bên nhau ngủ, hoàn toàn không coi chuyện Hân Vương phi độc sát Tĩnh Quý phi đã xảy ra lúc trước làm kinh động cả cung đình thành cái gì.

“Cái gì?” Quân Dật Hân đang nghị sự trong Ngự thư phòng với Quân Hạo Thiên khiếp sợ đứng lên.

“Trong này có thể có gì hiểu lầm không?” Quân Dật Hân cau mày hỏi Vương công công đến báo tin.

“Bẩm Vương gia, lão nô tận mắt nhìn thấy, con cạp trắng nhỏ của Vương phi cào trầy Tĩnh Quý phi, Tĩnh Quý phi ngã xuống đất tại chỗ không dậy nổi, Ngự y cũng đã chẩn đoán trong vết cào này có độc, đến 4n1 3q21y đến bây giờ nửa cánh tay của Quý phi nương nương đã thối rữa, các Ngự y đang bận rộn tiến hành cứu trị.” Mặt Vương công công đen xỉ không nhìn ra vẻ mặt cúi thấp trả lời.

“Hân Vương, chuyện này người tự ta trầm một giải thích hợp lý.” Sắc mặt Quân Hạo Thiên chìm xuống lạnh nhạt nói, sau đó vòng qua ngự án nhanh chóng chạy về chỗ Tĩnh Quý phi.

Trông mặt Quân Dập Hàn lạnh lẽo, lập tức xuất cung, Bạch Ứng vào hầu theo hần đứng ở cửa cung nhìn thấy sắc mặt hần lạnh lẽo vội vàng tiến lên hỏi: “Vương gia, đã xảy ra chuyện gì?”

“Lập tức thông báo Hắc Long, điều động ám vệ trong cung đi Thiên lao bảo vệ Vương phi, nếu cần thiết, không tiếc bất cứ giá nào cứu Vương phi ra.” Quân Dập Hàn lạnh lùng phân phó.

“Vâng.” Trong nháy mắt Bạch Ứng hiểu xảy ra việc lớn, lập tức không hỏi thêm nữa, đợi Quân Dập Hàn lên xe ngựa, lập tức nhảy lên xe ngựa quất roi chạy về phía Vương phủ.

Vừa mới trở về phủ, vào trong thư phòng, Quân Dập Hàn nói với Bạch Ứng: “Mang lão Bạch tới, không nên kinh động người khác.”

“Vâng.” Bạch Ứng lĩnh mệnh rồi đi, chỉ trong chớp lát, lão Bạch đã bị mang đến.

“Tham kiến Vương gia.” Lão Bạch run lấy bảy quỹ xuống nói, trang chủ Bách Lý Tiểu của bách thú sơn trang bị giết, sơn trang và Nam Cung thế gia, Phủ doãn phủ Hoài An đều bị tịch biên gia sản, những người liên can bị áp tải hồi kinh, mặc dù lão không biết cụ thể xảy ra việc gì, nhưng lại hiểu đã xảy ra chuyện lớn rồi, bây giờ sắc mặt Vương gia lạnh lùng triệu kiến hần, chẳng lẽ chuyện này cũng dính líu đến lão?

Lão càng nghĩ thế, trong lòng càng sợ, thân thể đang quỳ không khỏi run càng thêm lợi hại.

“Người nào chỉ điểm người hạ độc trên móng vuốt con cạp nhỏ?” Giọng Quân Dập Hàn rét lạnh giống như một thanh đao sáng bóng đâm vào ngay trước ngực lão Bạch.

“Hạ độc?” Đầu óc lão Bạch bị hai chữ này ầm ầm sắp bể, nhưng không tới mức ngất lên ngất xuống đã vội vàng dập đầu kêu “Bịch bịch” nói: “Vương gia, tiểu nhân oan uổng, chưa bao giờ có người chỉ điểm tiểu nhân hạ độc trên móng vuốt con cạp nhỏ, xin Vương gia minh giám.”

“Không có ai chỉ điểm?” Khuôn mặt vốn lạnh lẽo của Quân Dập Hàn sầm xuống, “Nói như thế, là người tự mình hạ độc?”

“Vương gia, tiểu nhân không có, dinendian.loqidjon tiểu nhân thật sự không hạ độc, Vương gia minh giám Vương gia minh giám.”

Trông mặt sắc bén của Quân Dập Hàn nhìn chằm chằm vào lão, nhưng lão lại tỏ vẻ hốt hoảng kêu oan, về mặt sắc bén của Quân Dập Hàn chuyển lạnh, quay sang nói với Bạch Ứng: “Mang lão ta xuống nhốt lại.”

...

Quân Hạo Thiên vừa bước vào tẩm cung của Tĩnh Quý phi, cung nữ thái giám và các Ngự y loạn thành đoàn lập tức quỳ xuống: “Tham kiến Hoàng thượng.”

“Quý phi hiện nay như thế nào?” Quân Hạo Thiên đá văng hai thái giám cản đường đi tới bên giường hỏi Ngự y, hần nhìn khuôn mặt Ôn Tĩnh nhắm mắt lại ngủ yên, đôi mày thanh tú nhíu chặt, trong lòng dâng lên thương tiếc, khuôn mặt này giống Hà Nhi đến mấy phần, là an ủi lớn nhất cho hần trong hơn một ngàn ngày đêm không có Hà Nhi, ngay cả chính mình không có tình cảm với nàng ấy, nhưng ba năm sớm chiều chung đụng, cũng khiến cho hần có mấy phần tình cảm với nàng.

“Bẩm Hoàng thượng, bây giờ Quý phi nương nương không có lo lắng về tính mạng, nhưng mà...” Ngự y chần chừ mở miệng, không biết nên nói như thế nào tiếp.

“Nói!” Quân Hạo Thiên quát chói tai, nhưng hần ngồi bên giường, động tác vén chăn lên lại cực kỳ êm ái, khi nhìn thấy da thịt thối rửa tỏa ra mùi hôi thối đập vào trong mắt thì lửa giận trong lòng hần phóng lên thật cao.

“Hoàng thượng, độc Quý phi nương nương trúng cực kỳ hiếm thấy, độc này sẽ không lấy tính mạng người ta, nhưng da thịt sẽ từ nơi trúng độc dần dần sinh ra thối rửa, chứng thân vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy độc này, nhất thời còn không biết phương pháp giải độc, còn đang nghiên cứu thảo luận.” Ngự y run lấy bảy đáp.

“Khốn kiếp.” Quân Hạo Thiên giận dữ nhắc chân đá văng Ngự y đang quỳ, lạnh lùng nói: “Nếu trong nửa canh giờ, trẫm không thấy Tĩnh Quý phi chuyển biến tốt, trẫm sẽ chém đầu thị chúng tất cả các người.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 85: Gặp nhau (2)

Quyển 1 - Chương 75-2: Gặp nhau (2)

Hắn nói xong nổi giận đùng đùng đứng dậy sai bước ra khỏi cửa phòng nói: “Mục An, Hàn Vương phi giam ở đâu, trẫm muốn đích thân thăm vấn.”

“Bẩm Hoàng thượng, Hàn Vương phi đã bị Thái hậu ra lệnh nhốt vào trong Thiên lao, thuộc hạ mang Hoàng thượng đi trước.”

Trong Thiên lao, Ôn Noãn cũng không ngủ say, dù sao Thiên lao này ẩm ướt lạnh lẽo tản ra mùi nấm mốc mùi thối nồng nặc, nếu muốn thoải mái mái ngủ cũng khó, nàng nghe cách đó không xa truyền đến tiếng tay áo vang lên, khước môi khẽ nhếch, đến rồi!

Không biết khi hắn nhìn thấy nàng sẽ có vẻ mặt gì?

Mừng rồi? Tức giận? Kinh ngạc?

Ôn Noãn lười biếng cọ cọ mặt lên lông trên lưng Tuyết Cầu, nàng để ý mãi không thời đáp án này, nếu nàng muốn cho hắn thấy khuôn mặt này đương nhiên có cách, nhưng có một số việc, tránh khỏi mừng một không tránh khỏi hôm rằm, Thái hậu lão yêu bà kia hết lòng sắp xếp như thế, sao lại dễ dàng bỏ qua cho nàng, cũng được, trước khi trở về Vương phủ nàng đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, chỉ có điều, ngày này đến hơi sớm hơn dự liệu của nàng một chút.

Cửa sắt sau lưng bị mở ra, giọng nói khá lịch sự của Mục An vang lên sau lưng: “Vương phi, Hoàng thượng tới.”

“Vậy sao?” Ôn Noãn ôm Tuyết Cầu chậm rì rì đứng dậy, vẫn đưa lưng về phía hai người nói: “Hoàng thượng lúc này diee ndda fnleeq uysd doon, là muốn thăm vấn thần phụ hay vẫn suy nghĩ muốn giết thần phụ để báo thù cho Quý phi nương nương?”

“Lớn mặt.” Quân Hạo Thiên trong cơn giận dữ quát lên, “Người chính là một Vương phi lại dám nói chuyện với trẫm như thế, quả nhiên cho rằng ý có Hàn Vương là chỗ dựa nên trẫm không dám giết người?”

“Hoàng thượng suy nghĩ nhiều.” Giọng Ôn Noãn cực nhạt, giống như vốn không để câu uy hiếp này ở trong lòng.

“Suy nghĩ nhiều?” Quân Hạo Thiên lạnh lùng cười ra tiếng, “Trẫm tới đây, người không phải không thỉnh an, lại vẫn còn đưa lưng về phía trẫm mà đáp lời, còn nói trẫm suy nghĩ nhiều, hàn Vương phi gan dạ sáng suốt quả thật khiến cho trẫm mở rộng tầm mắt.” Tiếng nói của hắn dừng lại, đột nhiên trầm xuống, “Xoay người lại đáp lời.”

“Hoàng thượng thật sự muốn thần phụ xoay người lại?”

“Dĩ nhiên không nói đùa.”

Ôn Noãn không cần phải nhiều lời nữa, bước chân khẽ chuyển, ánh sáng yếu ớt từ cửa sổ vừa đứng lúc chiếu qua gương mặt của nàng, nàng nhếch môi cười phúc thần nói: “Hàn Vương phi Ôn Noãn tham kiến Hoàng thượng.”

“Người...” Quân Hạo Thiên giống như bị sét đánh, dưới chân không bị khống chế lùi ngược ra sau mấy bước, hung hăng đụng vào song sắt mới dừng lại, giọng hắn khẽ run nói: “Hà, Hà Nhi, nàng...”

“Hoàng thượng, thần phụ chính là Vương phi của Hàn Vương – Ôn Noãn, không phải là Hà Nhi ở trong miệng Hoàng thượng, Hoàng thượng nhận lầm người rồi.” Ôn Noãn cười đến lạnh nhạt xa cách.

“Không, không, trẫm không thể nào nhận lầm.” Quân Hạo Thiên trở tay chống lên song sắt sau lưng ổn định thân hình, trên khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy không thể tin nhìn nàng, bỗng nhiên, bước chân hắn lao đảo lao ra khỏi Thiên lao, giống như trong đây có thú dữ lũ lượt nhanh chóng rời đi.

Nơi khúc quanh trong Thiên lao hắc ám, có đôi mắt hơi lạnh chợt tối lạng lẽ rời đi.

“Làm sao có thể, làm sao có thể, sao Hà Nhi lại là Vương phi của tam đệ...” Quân Hạo Thiên ngã ngồi trên ghế trong Ngự thư phòng, trong miệng lẩm bẩm, chuyện cũ ngắt quãng thế kia hiện lên ở trước mắt, khó trách nàng không chịu trở lại bên cạnh hắn, thì ra nàng đã gả cho tam đệ của hắn, khó trách lần trước ở tửu lâu khi hắn nhìn thấy nàng thì cảm thấy mặt mày của nàng cực kỳ giống Hà Nhi, khó trách hắn phía người thăm dò nhiều mặt lại thủy chung không tìm được nàng, bởi vì nàng đã là Hàn Vương phi, ở Kinh thành này, đang ở dưới mí mắt hắn, thế nhưng hắn không cách nào nghĩ đến.

Như vậy rốt cuộc là từ lúc nào nàng đã biết thân phận của hắn? Là ở tửu lâu? Hay là sớm hơn trước kia?

Độc lần này thật sự do nàng hạ? Vì sao nàng phải hạ độc chứ? Là tức giận hắn cưới nữ nhân khác?

Đúng rồi, Hà Nhi nàng sao lại có thể quên hắn? Hành động lần này nhất định để biểu đạt bất mãn của nàng, di ien n#dang# yuklle e#q quiq on nhắc nhở hắn sự tồn tại của nàng.

Nghĩ đến đây, tâm tình điên cuồng lúc trước của hắn dần dần bình tĩnh lại, vội vàng gọi Đức Quý nói: “Thu dọn xong Di Hà viên, trẫm phải đi ngay đón Hà Nhi vào ở.” Hắn nói đồng thời bước nhanh ra ngoài, Đức Quý ở sau lưng cũng hơi choáng váng, mới vừa rồi hắn nghe Mục An nói Hàn Vương phi này chính là Hà Nhi cô nương, hắn còn chưa đi từ trong khiếp sợ ra, lúc này Hoàng thượng lại định đưa Di Hà viên mà Tinh Quý phi đòi ngài mấy lần cho Hàn Vương phi ở? Mà mấy canh giờ trước Hàn Vương phi vừa mới làm hại Tinh Quý phi trúng độc.

Ôi trời ơi, đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Hoàng thượng lưu Hàn Vương phi lại trong Hoàng cung, Hàn Vương là nhân vật dễ chọc sao, “Xong rồi xong rồi, sợ rằng trong cung này sẽ nhanh

chống thay đổi thế lực.” Đức Quý lâu bầu, về mặt nghiêm túc đi về phía Di Hà viên.

“Hà Nhi, nàng chịu uất ức rồi, trầm tới đón nàng ra ngoài.” Quân Hạo Thiên một lần nữa trở lại Thiên lao, giọng nói cực kỳ hiền hòa, giống như sợ âm thanh lớn hơn chút nữa, Ôn Noãn sẽ lập tức biến mất không thấy gì nữa.

“Hoàn thượng, vừa rồi thần phụ đã nói rõ với Hoàng thượng, thần phụ là Vương phi của Hàn Vương – Ôn Noãn, cũng không phải Hà Nhi gì đó.” Ôn Noãn vuốt ve Tuyết Cầu, đầu cũng không ngẩng lên trả lời.

Quân Hạo Thiên lặng lẽ nói: “Noãn nhi, trầm đón nàng đi ra ngoài.”

Tiếng “Noãn nhi” kia vừa mới ra, tay Ôn Noãn run lên, thiếu chút nữa run đến Tuyết Cầu lẫn trên đất, may nhờ Tuyết Cầu phản ứng cực nhanh, móng vuốt bắt lấy trên quần áo của nàng, lúc này mới miễn cưỡng níu kéo bản thân tránh cho cái móng bị thương.

Ôn Noãn chẳng thèm dây dưa gì với xung hô này của hắn, ôm Tuyết Cầu vòng qua hắn đi ra ngoài, Thiên lao này cũng không phải nơi thoải mái gì, nếu không phải cố kỵ thân phận nàng là Hàn Vương phi, nàng đã sớm rời đi, cần gì phải dằng hoàng ngay ngọ ở đây chịu tội chứ.

Sau khi ra khỏi Thiên lao, Ôn Noãn cũng không biết bày của tám quẹo trong cung, nên do Quân Hạo Thiên đi trước dẫn đường, hai người đều yên lặng không lên tiếng mà đi, Ôn Noãn đúng là không có lời nào để nói với Quân Hạo Thiên, bây giờ nàng chỉ muốn mau mau trở về Vương phủ nghỉ ngơi đi ngủ, dĩ nhiên, vẫn không muốn để Quân Dập Hàn lo lắng, không biết bây giờ có phải hắn đang nghĩ cách cứu nàng không? Nàng nghĩ đến chỗ này, khóe môi nhếch lên nụ cười thần nhiên, thật ra thì không cần suy nghĩ, nàng cũng biết bây giờ hắn đang nghĩ cách để cứu nàng. Mà đi ở phía trước nàng, cảm xúc của Quân Hạo Thiên phập phồng bách chuyển thiên hồi *, lời muốn nói quá nhiều, nhớ nhưng quá sâu đậm, rồi lại nhất thời không biết nên mở miệng như thế nào, hình như có rất nhiều thay đổi rồi, nhưng đối với hắn mà nói giống như thật sự không có gì thay đổi, chỉ cần Hà Nhi có thể tốt đẹp ở bên cạnh hắn, những thứ khác đều không quan trọng với hắn.

(*) bách chuyển thiên hồi: hình dung phải xoay sở hết lần này đến lần khác hoặc quá trình diễn biến phức tạp, tâm tư rối bời, thay đổi liên tục.

Bước chân dẫn đường của Quân Hạo Thiên dừng lại, quay đầu cười dịu dàng với Ôn Noãn, nói: “Đến rồi.”

“Đến rồi?” Ôn Noãn thu hồi tinh thần đang bay bổng nhìn lại, lại thấy bốn nhóm thái giám cung nữ ở trước mắt chia làm đôi đưa tay chào hai bên, thần thái cung kính nói: “Tham kiến Hoàng thượng, ra mắt chủ tử.”

Hắn không phải đưa nàng xuất cung, mà để cho nàng ở lại trong cung?

Ôn Noãn tỏ vẻ lạnh lẽo vừa định mở miệng, Quân Hạo Thiên đã nhanh hơn nàng một bước nói: “Chuyện Tĩnh Quý phi trúng độc còn chưa tra rõ, nàng trước cứ ở lại chỗ này?” Hắn nói xong không đợi nàng từ chối đã xoay người rời đi luôn.

Ôn Noãn nhìn thị vệ cách không xa viện này, lạnh lùng cười một tiếng, hắn muốn giam lỏng nàng?

Hắn quả thật không hề suy tính đến thân phận Hàn Vương phi bây giờ của nàng, không quan tâm hậu quả khi làm như vậy, lòng Ôn Noãn trầm xuống, xoay người đi vào trong viện, nếu những chuyện này nàng không có khả năng thao túng, nàng vẫn tiêu tốn thời gian ở chỗ nên tiêu tốn thôi, ngủ!”

“Vương gia, trong cung truyền đến tin tức, Hoàng thượng đón Vương phi đi Di Hà viên ở.” Bạch Ứng nhú mày bấm bấm, hơi nghĩ không thông nguyên do trong này, chẳng lẽ Hoàng thượng nể mặt mũi Vương gia nên sắp xếp như vậy? Nhưng Di Hà viên là một trong những chỗ ở hậu cung của Hoàng thượng, như vậy thu xếp cho Vương phi vào trong đó ở hình như hơi không thỏa đáng, Bạch Ứng nhìn Quân Dập Hàn lạnh lẽo đông cứng mặt mày, thức thời không cần phải nhiều lời nữa.

Quân Dập Hàn chấp tay đứng trước cửa sổ, nhìn ánh nắng chiều dần dần rơi xuống nơi chân trời, trầm mặc một lát rồi nói: “Vào cung.”

“Bẩm Thái hậu, tất cả đều như ngài dự đoán, Hoàng thượng đưa Vương phi đến Hà Di viên.” Vương công công nói với Mộ Dung Tĩnh.

“Ừ, hắn quả nhiên không khiến ai gia thất vọng.” Giọng Mộ Dung Tĩnh cực kỳ vui mừng, khóe môi kéo lên lộ ra nụ cười cho rõ tâm tình của bà cực kỳ tốt, tức giận đè nén ở ngực trải qua thời gian dài cuối cùng tiêu tán chút ít, bà đứng dậy cười đến ý vị sâu xa nói: “Đi, theo ai gia đi nhìn Tĩnh Quý phi bây giờ như thế nào rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 86: Chương 76.1: Nữ nhân của hắn

Tĩnh Quý phi tất nhiên còn đang ngủ mê man, thêm vào đó da đã thối rửa tới đầu vai, Mộ Dung Tĩnh lật chăn liếc nhìn, đáy mắt dâng lên vẻ chán ghét nồng nặc, đầu ngón tay nhón lấy chăn buông lỏng, che miệng mũi đứng dậy giả bộ cần dặn nói: “Tĩnh Quý phi là phi tử mà Hoàng thượng sủng ái nhất, các người phải hầu hạ tử tế, toàn lực chữa trị, nếu không Hoàng thượng nổi giận thì các người sẽ chịu không nổi.”

“Dạ, Thái hậu.” Mọi người quỳ xuống run run rẩy rẩy nói.

Ánh mắt bén nhọn của Mộ Dung Tĩnh quét qua mọi người, xoay người đi ra ngoài, ở nơi đó bản này thật sự làm cho bà nửa khắc cũng không muốn nán lại, bây giờ Tĩnh Quý phi đã thành dáng vẻ như thế này, Hàn Vương phi cũng bị Hoàng thượng đón vào hậu cung đi Hà Di Viên, kế tiếp nàng nên thưởng thức trà xem cuộc vui từ tế rồi, quả thật ông trời không phụ người khổ tâm, bà phí tâm tư mi bố trí bày ra như thế, màn kịch này cuối cùng kéo màn che ra, rốt cuộc căn cứ theo chiêu số bà an bài bắt đầu phát triển.

Mộ Dung Tĩnh rất hài lòng với thể tiến triển như thế này.

Nhưng bà hài lòng, Quân Dật Hàn cũng không hài lòng, lúc này hán đã vào cung, Quân Hạo Thiên lại cáo ốm trốn tránh không gặp.

“Vương gia, vẫn mời ngài trở về đi, Hoàng thượng ngài ấy đột nhiên nhiệm phong hán, nửa canh giờ trước mới dùng thuốc ngủ lại, nếu ngài có chuyện gì, không ngại sớm ngày mai trở lại?” Đức Quý tử bên trong tấm cung của Quân Hạo Thiên bước ra, sai bước đến phía trước ưỡn cổ tươi cười nói, nhưng hán cũng không dám nhìn thần sắc Quân Dật Hàn, chỉ đứng bên cạnh cảm nhận khí lạnh không ngừng rí ra cũng đủ lạnh để khiến cả người hán run rẩy.

“Hoàng thượng bệnh thật đúng thời điểm.” Quân Dật Hàn cười đến lạnh lẽo, “Nếu như thế, vậy ngày mai bản Vương trở lại.” Hán nói xong lạnh lùng liếc mắt nhìn về phía tấm điện đóng chặt, quay người rời đi.

Đức Quý lau mồ hôi lạnh trên trán, nghẹn tức trước ngực cuối cùng thả lỏng ra, hán xoay người đi vào tấm điện, nói với Quân Hạo Thiên: “Hoàng thượng, Vương gia rời đi.”

“Hán lại dễ dàng rời đi như vậy?” Trong điện, quân Hạo Thiên đi tới đi lui, bước chân khựng lại một chút, chân mày ngọn núi nhú lên, trong mắt nhỏ dài có suy tư.

“Có lẽ Vương gia biết sự kiện lần này gây chuyện thế lớn, Hoàng thượng bố trí tốt cho Vương phi đã đủ cho ngài ấy mặt mũi, nên không hề dây dưa nhiều nữa.” Đức Quý phân tích nói.

“Ngươi nói có lý, dù sao hán cũng không biết quan hệ của trẫm và Noãn nhi.” Trong mắt Quân Hạo Thiên có một chút thoải mái.

Đức Quý thấy vẻ mặt Hoàng thượng hơi chuyển biến tốt, vội vàng ý bảo thái giám hầu ở phía ngoài mang thẻ bài vào, thử thăm dò hỏi: “Hoàng thượng, không biết tối nay ngài đi ngủ ở chỗ vị nương nương nào, nô tài cũng tiện đi thông báo cho nương nương đó làm chuẩn bị.”

“Cút.” Quân Hạo Thiên gầm lên, giọng tay lật đồ thẻ bài thái giám mang vào, thái giám này bị sợ đến lập tức khom người lui ra.

“Hoàng thượng bớt giận.” Đức Quý vội vàng quỳ xuống, về mặt sợ hãi nói.

“Đức Quý, trẫm từng nói với ngươi bao nhiêu lần, từ nay về sau trẫm không bao giờ lật thẻ bài nữa, để cho ngươi xử lý xong chút thẻ bài này, ngươi coi lời của trẫm như gió thổi bên tai đừng không, thật sự cho rằng ngươi đi theo bên cạnh trẫm bao nhiêu năm, trẫm sẽ không chém ngươi? Nếu lại có một lần tiếp theo, cẩn thận đầu ngươi.” Quân Hạo Thiên giận không kiềm chế được.

“Nhưng mà, Hoàng thượng.” Đức Quý cẩn thận lấy can đảm nói, “Từ lần trước ngài gặp Hà Nhi cô nương ở hồ Nguyệt Nha, sau đó cũng không hề ngủ lại hậu cung, dù là Tĩnh Quý phi nương nương chủ động tới tìm ngài thì ngài cũng chỉ thỉnh thoảng theo Quý phi dùng bữa tối, cũng chưa từng có ngoại lệ, các nương nương ở hậu cung không ngừng giống như thăm dò tình huống chỗ nô tài, Tĩnh Quý phi nương nương cũng tìm nô tài không ít lần, nô tài thật sự không biết nên làm thế nào cho phải.”

“Cho nên, ngươi liền tam bát ngũ thì * cầm thẻ bài tới để trẫm lật, khiến trẫm đi trấn an những nữ nhân kia?” Sắc mặt Quân Hạo Thiên lạnh lẽo như sương, nói, “Đức Quý, lá gan của ngươi thật sự không nhỏ, thật sự là một nô tài tốt, lại dám nhúng tay vào chuyện hậu cung của trẫm.”

(*) tam bát ngũ thì: bất cứ lúc nào, chỉ rất thường xuyên.

“Nô tài không dám.” Đức Quý hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên nhìn Quân Hạo Thiên, cố gắng không chế thân thể run rẩy bầy nói: “Nô tài biết được tâm ý của Hoàng thượng đối với Hà Nhi cô nương, nhưng Hoàng thượng ngài thân là cửu ngũ chí tôn, sao có thể thật sự làm vì Hà Nhi cô nương mà vứt bỏ cả hậu cung, hưởng chi,” Đức Quý cẩn thận nói tiếp, dĩ3nd@nl3qu.yd0n “Bây giờ cô nương ấy đã là Hàn Vương phi, là Hàn Vương...”

Quân Hạo Thiên đột nhiên ra tay bóp cổ hán, lời hán còn chưa nói hết đã bị nghẹn trong cổ họng, đợi đến khi sắc mặt hán đỏ lên, sắp không thở nổi thì mới hung hăng buông tay, tay nắm thành quyền đưa lưng về phía hán nói: “Trước khi trẫm hạ lệnh giết ngươi, nhanh chóng biến mất trước mặt trẫm.”

“Tạ ơn Hoàng thượng không giết.” Đức Quý kiềm chế ho khan nơi cổ họng, từ dưới đất bò dậy, lui xuống, khi gần đến cửa thì hán quay đầu lại nhìn về phía Quân Hạo Thiên, chưa xót trong lòng bắt đầu sinh ra, không phải vì mình vừa mới vòng một vòng ở Quý môn quan nhặt về cái mạng, mà vì chỗ sâu nơi cung điện này, bóng dáng đưa lưng về phía hán lộ ra cô đơn tịch liêu nồng đậm, không ai rõ ràng hơn hán mấy năm này Hoàng thượng như thế nào, cũng không ai rõ ràng hơn hán, vốn là nhị Hoàng tử phong lưu phóng khoáng thỏa thích bốn phía, chuyển biến thành Đế Vương cô độc lười yêu.

Ngài đang ở khoảng thời gian tốt nhất, gặp Hà Nhi cô nương.

Nhưng cũng ở khoảng thời gian tốt nhất mất đi Hà Nhi cô nương.

Ngài không thích giang sơn, cuối cùng lại được đưa lên vị trí Đế Vương;

Hà Nhi cô nương mà ngài thích nhất, cũng vào ngày ngài lên ngôi bị chôn vùi nơi hồ Nguyệt Nha;

Ba năm sau vào ngày giỗ của nàng, vốn tưởng rằng ông trời thương hại ban cho gặp lại, không ngờ tới lại là bắt đầu một nghiệt duyên, ngài vẫn còn ở đây đợi nàng, nàng lại là phi tử cưới hồi hoàng của Hàn Vương, là – em dâu của ngài!

Đức Quý đưa tay áo lau nước mắt bắt đầu tuôn trào trong hốc mắt, buồn bã thờ dài trong đáy lòng đóng cửa lại, để cho Quân Hạo Thiên một không gian.

Tâm điện to như vậy, chỉ còn dư lại một chiếc bóng cô đơn của hán đứng đó, hán thần thờ ngồi xuống trên bậc thềm, khi tâm mắt chạm đến những thẻ bài kia thì đáy mắt nồng đậm ý chán ghét, lúc ban đầu rốt cuộc hán chịu đựng ghê tởm như thế nào mới có thể mặc cho những người đó đưa đủ loại nữ nhân vào trong cung, vừa nhìn được ghê tởm như thế nào mới có thể cùng giường chung gối với những nữ nhân này, hán hơi buồn bã lạnh lùng cười một tiếng, tâm đều chết hết, thân xác này gọi là gì?

Nhưng tâm mắt của hán xẹt qua tấm thẻ bài cách bên chân không xa, ánh mắt khẽ khựng lại một chút, Ôn Tĩnh, là phi tử hán sủng ái nhất trong mắt người đời, nhưng ai biết trong mắt hán nàng chẳng qua chỉ là bóng dáng Hà Nhi, nếu không phải giữa hai chân mày có vài phần tương tự, nếu không phải lông mày đến chết lặng, nửa đêm tỉnh mộng muốn hình dáng chỉ tương tự mấy phần tới làm bạn an ủi, hán sao lại chuyên cung chiều nàng ta ba năm?

Nghĩ đến đây, vẻ buồn bã của hán thu lại, trong mắt là sóng to gió lớn, sắc mặt giận dữ bắt đầu nổi lên, Ôn Tĩnh và Hà Nhi là tỷ muội, khó trách tướng mạo tính tình cũng có vài phần tương tự, nếu hán sớm nghĩ đến có phải nàng có tỷ muội, thêm chút thăm dò, có phải tình cảnh hôm nay sẽ hoàn toàn khác không?

Hán hung hăng đánh một quyền lên đất, trong nháy mắt trên năm tay máu thịt be bét, thế nhưng hán lại giống như không cảm thấy đau đớn, trong mắt chỉ có vẻ giận dữ và hối hận vô tận, hán giận, giận bản thân khinh thường, hán giận, giận bản thân sơ sót.

Nhưng bây giờ không bàn về giận dữ hay buồn bực, lúc này đều đã vô dụng, lúc trước Đức Quý nói không sai, bây giờ nàng đã là Hàn Vương phi, hán thậm chí còn tự mình đi thăm dự hôn lễ của bọn họ, nếu lúc ấy hán không kiềm chế xúc động nhạy cảm kỳ lạ nơi đáy lòng vén khăn voan của nàng lên, có phải hôm nay đã khác biệt rất lớn không?

Nhưng vậy thì như thế nào?

Tất cả đã qua không cách nào thay đổi, nhưng hán nhất định sẽ phải thay đổi sai lầm này.

Tròng mắt xao động của Quân Hạo Thiên dần bình tĩnh lại, hán, nhất định phải có được!

...

Di Hà viện, sau khi Ôn Noãn dùng xong bữa tối đã ngủ sớm một chút, cũng cần dặn cung nữ thái giám, nếu nàng không gọi thì bất cứ kẻ nào cũng không được đến quấy nhiễu.

Giờ Tý, một bóng dáng nhảy từ cửa sổ ra, thành công tránh thị vệ tuần tra chung quanh đi tới tầm cung của Ôn Tĩnh, đầu ngón tay nàng gầy nhẹ viên thuốc tán ra trong không khí, bọn Ngự y cung nữ thái giám trong tầm cung lẩn hai cái rồi đồng loạt ngã xuống, nàng lẩn mình mà vào.

Buổi chiều, sau khi từ trong miệng cung nữ moi ra được đường đi từ Di Hà viện sang Tĩnh viên của Ôn Tĩnh, nàng mô tả đường đi ở trong đầu nhiều lần để đề phòng mình nhớ lầm, lúc này thuận lợi đạt tới cuối cùng, cũng tốn chưa tới thời gian ngủ nửa khắc đi tới chỗ đó.

Nàng ngồi trước giường Ôn Tĩnh, đưa tay vén chăn lên, khi nhìn thấy da thịt đã thối rữa không khác dự đoán của nàng thì tròng mắt của nàng vẫn run lên, nếu nàng tra được người muốn hại nàng, nàng không ngại dùng độc dược này để cho hán nếm thử đầy đủ vẹn toàn một chút tư vị này.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 87: Chương 76.2: Nữ nhân của hán

Ngân châm trên đầu ngón tay nhanh chóng đâm vào các huyệt của Ôn Tĩnh, đợi sau khi ngân châm cắm vào, nàng lại cầm một chiếc chén sứ trắng tinh tề ở trên bàn để lên cái ghế bên giường, sau đó nhấc tay da thịt thối rữa của Ôn Tĩnh ra, lưỡi dao thật mỏng trong tay nàng uyển chuyển nhẹ nhàng trượt qua, máu tươi hôi sền sệt đen nồng kia lập tức cuộn cuộn chảy ra nhỏ vào trong chén, nàng tập trung tinh thần trừ độc vì Ôn Tĩnh, không hề phát hiện ra trong khe hở trên nóc phòng có một đôi mắt hơi lạnh đang thu hết tất cả những gì nàng làm vào trong đáy mắt.

Ước chừng sau một khắc đồng hồ, máu đen đã trở nên đỏ tươi, độc trong người Ôn Tĩnh bị trừ hết sạch, da thịt thối rữa hiện lên màu đen trên cánh tay nàng ta chuyển thành màu đỏ, nhìn rất có vài phần thấy mà ghê người.

Ôn Noãn mở hòm thuốc của Ngự y ra, tìm chút thuốc trị thương điều chế thêm xúc lên trên da thịt thối rữa của Ôn Tĩnh, lại bôi chút thuốc mỡ lên miệng vết thương, vết thương này do Ôn Noãn vạch ra, lúc đó dùng lưỡi dao vốn mỏng, mà nàng lại vén vén vạch nơi huyết mạch, vết thương mỏng mà lại nhỏ,

lại thêm bôi thuốc mỡ vô, ngay cả để sát vào nhìn kỹ cũng chưa chắc có thể nhìn thấy.

Nàng làm xong tất cả tổn gần nửa canh giờ, mặt mũi đã mờ hồ đột kích, nên đứng dậy ném chén máu vào đáy giường Ôn Tĩnh, tiện tay che miệng ngáp nhẹ một cái rồi đi ra ngoài.

Nhưng nàng vừa mới trở về phòng, lại có bóng người khác theo sát mà vào, nàng xoay người nhanh chóng bắn ngón tay ra, gần như cùng thời khắc đó ngón tay mang theo hơi lạnh của sương đêm của hân giữ chặt cổ nàng.

Là hân?

Ôn Noãn mượn ánh trăng chiếu vào nhìn mặt nạ màu bạc trước mặt, sương lạnh bao trùm trong mắt, phản độc trong tay định vấy ra lại rút về.

“Các hạ thật đúng là chỗ nào cũng nhúng tay vào, nơi nào cũng đều có thể thấy người?” Giọng của hân lạnh lẽo đến khiến Ôn Noãn run lên một cái.

“Các hạ cũng không phải như thế?” Ôn Noãn cúi đầu cười cười, “Đã là người trong cùng một đường, cần gì phải cáu kỉnh như thế, các hạ dịch chuyển tay được không, cảm giác cổ bị bóp rất không thoải mái.”

“Khuya khoắt vì sao người lại tới trong phòng Vương phi? Nói!” Nàng còn chưa nói dứt lời, Quân Dập Hàn vừa nói, đầu ngón tay bóp chặt hơn, giọng nói lại càng lạnh thêm giống như băng vụn.

“Đến giúp Vương phi một vấn đề nhỏ, người mau buông ra.” Ôn Noãn chỉ cảm thấy sắp thở không nổi, hơi sức Quân Dập Hàn người này thật sự không phải lớn bình thường.

“Chuyện của Vương phi tự có Vương gia quan tâm thay nàng, khi nào cần đến người lấy lòng.” Quân Dập Hàn nói đồng thời tay càng thêm dùng sức bóp chặt.

Khuya khoắt tình địch của mình chạy đến trong phòng phu nhân mình, đối lại là ai cũng tức, trong lòng Ôn Noãn biết lần này Quân Dập Hàn nhất định giận dữ, nhưng nếu tiếp tục như vậy không phải bị hân bóp chết không thể, không được, phải tự cứu!

Chân nàng vừa giã bộ đá về phía hân, vốn chỉ định ép hân lui về phía sau, nàng thừa dịp tốt khéo léo trượt ra tránh thoát tay ma của hân, ai ngờ toàn thân Quân Dập Hàn giống như có tám mắt, mắt cũng không hề chớp chút nào, một tay khác đã như kim sắt giữ chân nàng lại, nàng không hề chuẩn bị, nhất thời trọng tâm không vững ngã về phía sau, theo bản năng trở tay ôm cổ hân.

“Rầm.” Quân Dập Hàn bị nàng ôm chặt cổ té lên người nàng, sau lưng Ôn Noãn ngã nhào xuống, mà trước mặt lại bị Quân Dập Hàn ngoài trăm cân đè một cái, thiếu chút nữa hơi thở không lên mà hôn mê.

“Người là nữ nhân?” Quân Dập Hàn gần như cảm nhận được khác thường trước ngực ngăn cản ở giữa, trong nháy mắt lập tức đứng dậy, cau mày lạnh lùng nhìn nàng đau đến cuộn tròn lại.

“Nam nhân, chỉ có điều cơ ngực phát triển hơn người thường thôi.” Ôn Noãn vuốt ve lưng, đứng thẳng lên, hơi bực mình nói.

Quân Dập Hàn không để ý tới nàng nói xằng bậy, trực tiếp đi về phía giường đệm, nếu nàng là nữ nhân, cần gì phải để ý tới nàng nữa, lãng phí thời gian.

Xong rồi!

Ôn Noãn thầm giật mình, đầu óc khê chuyển: “Vương phi cũng không ở trong phòng, sau bữa tối nàng bị Thái hậu gọi đi vẫn không trở về.”

“Thái hậu?” Ánh mắt Quân Dập Hàn tối đi, nhảy cửa sổ rồi đi.

Nguy hiểm thật!

Ôn Noãn khẽ thở dài, vội vàng đóng kỹ cửa sổ, lúc này mới thay quần áo thái giám ra, tiện tay nhét vào dưới giường, yên tâm ngủ.

Quân Dập Hàn đi mà quay trở lại!

Chính lúc này hân đang lảng lảng đứng trước giường Ôn Noãn, trong mắt thâm trầm nhìn khuôn mặt nữ nhân rõ ràng hoàn toàn khác Ôn Noãn ở trên giường, tầm mắt nhàn nhạt quét qua trên đất, khi nhìn thấy gầm giường lộ ra một góc nhỏ vật áo thì trong mắt hân càng thêm nồng đậm như đêm tối không trăng sao.

Hân giơ tay điểm huyết ngù của nàng, cúi người cẩn thận dò xét hồi lâu trên mặt nàng, không hề tìm ra bất kỳ đầu mối dịch dung hay đeo mặt nạ da người, chân mày ngọn mũi của hân khẽ cau lại, chẳng lẽ không đúng là nàng?

Ý tưởng này vừa mới sinh ra một khắc lập tức bị hân hủy bỏ, mặc dù Di Hà viên này là hậu cung, nhưng cho dù bất kỳ gió thổi cỏ lay gì đều ở trong theo dõi của hân, nếu Thái hậu thật sự cho đòi Ôn Noãn qua, động tĩnh lớn như vậy, hân không thể nào không nhận được tin tức, huống chi từ sau bữa tối đi tới tận đêm khuya không về.

Hân yên lặng không lên tiếng, đưa tay về phía áo trong của nàng, theo hoạt động đầu ngón tay của hân, đầu vai trắng như tuyết bóng như châu như ngọc hiện ra, trong mắt Quân Dập Hàn tối dần, chậm rãi lướt qua đầu vai của nàng, lướt qua xương quai xanh như ngọc, cuối cùng dừng lại nơi tiếp giáp với

đầu vai nàng, mắt hắn dừng lại, nhìn chỗ vết thương khép lại còn giữ màu hồng nhạt, trong lòng lấy được đáp án chứng thực.

Nàng hẳn là Các chủ Minh Nguyệt các Âu Dương Minh Nguyệt?

Kể từ đó, hình như tất cả đều là đáp án đương nhiên rồi, toàn bộ vấn đề nghi hoặc quanh đã rõ ràng rồi.

Nàng bị bắt, lại không bị thương chút nào quay trở lại, ở chùa Hộ Quốc, nàng biến mất dưới sự giám thị của hộ vệ của hắn rồi lại xuất hiện tại Lục Thủy sơn trang, mỗi một lần nàng đều giải thích cực kỳ hoàn mỹ, hoàn mỹ đến gần như không có sơ hở, nhưng càng hoàn mỹ thì càng khiến cho người ta sinh nghi, chỉ có điều hắn không muốn đi suy nghĩ tỉ mỉ.

Khó trách lúc nàng giết sói lại có thể một kích tất sát, thì ra nàng cũng không phải dựa vào khéo léo và tính toán, mà cô ý khéo léo mượn lực giấu lực để giấu giếm thực lực của mình, mà lúc đó lòng nghi ngờ hắn sinh ra lại bị tâm tư rối loạn che giấu.

Mà sau khi nàng về đến Hoài An, dứt canh hạt sen cho hắn lại giả vờ lơ đãng đi xem tay của hắn, chắc trên đường nàng đã sinh nghi với hắn, và lại trong canh đó có bỏ vào thứ gì đó nhằm chứng thực suy đoán của nàng.

Nữ nhân nhìn như đơn giản lại phức tạp này!

Quân Dập Hàn khẽ vuốt ve hàng mi nét mày luôn tỏ vẻ hồ hởi của nàng, trong đầu bỗng nhiên hiện ra Sở Hoan đã từng kể lại cho hắn, nàng đã nói: “Năm đó trái tim ca ca từng chịu một vết thương, từ nay về sau không bao giờ tin tưởng chân tình chân ái trên thế gian này nữa.”

Đau này, bởi vì Quân Hạo Thiên?

Khi hắn vào trong lao nhìn nàng thì từng nghe thấy Quân Hạo Thiên gọi nàng là “Hà Nhi”, mà nàng cực kỳ lạnh lùng với Quân Hạo Thiên, ở chùa Hộ Quốc thì nàng coi Quân Hạo Thiên như người lạ.

Hắn cúi người nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn lên trán nàng, nhẹ giọng rì rì nói: “Cho dù hắn đã đã thương nàng sâu bao nhiêu, sau này nàng có ta, vết thương của nàng đau để ta vì nàng an ủi, cuộc đời này, ta bảo vệ nàng một đời bình yên.”

Nhẹ giọng thì non hứa cam kết một đời khi nàng đang ngủ say đến không biết gì, hắn rơi xuống một nụ hôn lên môi nàng, ngay sau đó hơi quyền uyển không nỡ đứng dậy chỉnh sửa lại áo trong bị hắn kéo ra, khi tay chai chạm đến tuyết trắng mê người này thì ánh mắt của hắn giằng co dịch chuyển, cuối cùng từ ngực hơi lộ ra của nàng chuyển lên mặt nàng, nhưng ánh mắt của hắn vừa mới tiếp xúc với mặt nàng đã bị biến hóa trước mắt làm khựng lại – trên mặt Ôn Noãn đang giống như chậm rãi lại nhanh chóng xảy ra thay đổi!

Chỉ chớp lát sau, mặt của nàng đã khôi phục thành dáng vẻ mà hắn quen thuộc!

Trông mặt sắc của hắn ý vị sâu xa thì nàng, nữ nhân của hắn thật sự có khả năng!

Những sổ sách này trước ghi nợ cho nàng, đợi đến thời cơ chín muồi sẽ chậm rãi cho nàng coi!

Quân Dập Hàn nhìn dáng vẻ ngủ được yên bình của nàng, đột nhiên hơi bức mình, nữ nhân này thật sự có bản lĩnh khiến cho hắn lo lắng uổng công, nhưng nữ nhân của hắn, hắn không lo lắng, chẳng lẽ để cho nam nhân khác lo lắng vì nàng? Đùng hòng mơ tưởng.

Hắn cởi giày ra, chui vào trong chăn, ôm lấy nàng kéo vào trong ngực, phiền muộn trong lòng lập tức biến mất sạch sẽ, đáy lòng thỏa mãn đến thờ dài, nữ nhân của hắn, người nào cũng từng mong nghĩ đến!

Hôm sau, sau khi Ôn Noãn tỉnh lại, đứng dậy day day huyết thái dương, chỉ cảm thấy giấc ngủ tối qua dường như hơi sâu, nàng đứng dậy hoạt động gân cốt, đang định mở cửa sổ ra hóng mát một chút, lại phát hiện tuy cửa sổ đang đóng, nhưng chốt cửa lại bị mở ra.

Bước chân của nàng khựng lại, gọi cung nữ thái giám hầu ở ngoài cửa nói: “Tối hôm qua sau khi bản Vương phi ngủ, có thể có ai đi vào không?”

“Bẩm chủ tử, sau khi ngài ngủ không có ai tới.” Cung nữ gác đêm bên ngoài tối hôm qua nói.

Không ai đã tới sao chốt cửa sổ lại mở?

Không trách được nàng lại ngủ sâu như thế, quả nhiên vẫn là nàng sơ suất quá!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 88: Chương 77.1: Nhịn lâu sẽ chết ngộp

Ôn Noãn rửa mặt xong, đang định dùng cơm trưa, lại nghe thấy thái giám ngoài phòng cao giọng nói: “Hoàng thượng giá lâm.”

Nàng hơi bất đắc dĩ để đĩa xuống, đứng dậy đối diện với Quân Hạo Thiên trong nháy mắt đã đi đến cửa, nhún người nói: “Thần phụ tham kiến Hoàng thượng.”

“Noãn nhi không cần đa lễ.” Quân Hạo Thiên tiến lên đưa tay tới đỡ nàng, nhưng Ôn Noãn lại bất động thối lui về phía sau một bước tránh đụng chạm của hắn, cực kỳ khách khí nói: “Không biết lúc này Hoàng thượng đến tìm thần phụ là có chuyện gì, chẳng lẽ vì chuyện Tĩnh Quý phi trúng độc?”

Quân Hạo Thiên thấy dáng vẻ nàng né tránh cực kỳ xa cách, trông mặt sắc buồn bã, sau đó lại khôi phục vẻ tươi cười nói: “Trẫm để Ngự trù làm những món ăn mà nàng thích, đặc biệt đưa tới cho nàng.” Hắn nói, bẹn cung nữ thái giám phía sau lưng đồng thời nói đuôi mà vào, bưng món ăn ngon quý và đặt trên bàn, rồi nhanh chóng lui ra.

Ôn Noãn nhìn những món ăn trên bàn kia, chính xác là kiểu tinh xảo mà “Nàng” trước kia rất thích, nhưng lại rất không hợp khẩu vị với nàng mà nói, nàng cười nhạt nói: “Đa tạ Hoàng thượng ban thưởng.” Ngay sau đó lại khẽ nhún người nói: “Cung tiễn Hoàng thượng.”

Đây là đang hạ lệnh đuổi khách với hắn?

Trong lòng Quân Hạo Thiên bồi lên chua chát, ngồi xuống trước bàn nói: “Trẫm vẫn chưa dùng cơm trưa, vừa lúc ở đây dùng bữa cùng Noãn nhi.”

Định lui không đi?

Ôn Noãn không nói thêm gì, ngồi xuống cầm chén đĩa lên bắt đầu ăn, thay vì dây dưa nhiều trên vấn đề này, die nda nle equ ydo nn còn không bằng mau mau ăn xong, đi ra ngoài sân phơi nắng, Quân Hạo Thiên thấy thái độ nàng hờ hững như vậy, không coi hắn ra gì, trong lòng buồn bã, ngay sau đó cầm chén đĩa lên ăn không biết ngon, xa cách ba năm, Hà Nhi cuối cùng trở lại bên cạnh hắn, mặc dù hình như nàng hoàn toàn khác ba năm trước đây, nhưng hắn không quan tâm, chỉ cần nàng trở lại là tốt rồi.

Một phòng trầm mặc giữa hai người tràn ra, trừ thỉnh thoảng truyền ra âm thanh chén đĩa đụng nhau thanh thúy tinh tế ra, không khí hình như đã rơi vào ngưng kết.

Sau nửa khắc đồng hồ, Ôn Noãn để chén đĩa xuống, đang định uốn bụng lên đi phơi nắng, nàng đi được hai bước xong lại dừng lại, xoay người nhìn Quân Hạo Thiên, vẻ mặt khó có được mang theo chút nghiêm túc nói: “Hoàng thượng, ngài bằng lòng nghe thần phụ kể chuyện xưa vì ngài?”

“Dĩ nhiên bằng lòng.” Quân Hạo Thiên sau khi giật mình vội vã trả lời, trên mặt nổi lên ý cười kích động rõ ràng.

Bên trong viện, toàn bộ cung nữ thái giám bị cho lui, chỉ còn dư lại hai chén trà nóng đang bốc lên khí nóng trên bàn đá, hai người Ôn Noãn và Quân Hạo Thiên ngồi đối diện nhau, Ôn Noãn cạn ngụm trà, tầm mắt nhìn ra xa xa, hơi thở mùi đàn hương tỏa ra từ trong miệng hé mở.

Sau nửa canh giờ, Quân Hạo Thiên nhìn đầy mắt Ôn Noãn vốn là nụ cười trong sáng bị đau đớn vô tận thay thế, hắn siết chặt hai nắm tay nói: “Hà Nhi, ngay cả nàng cũng không chịu tha thứ cho ta, cần gì phải bịa ra lời nói dối như vậy tới nghiền nát lòng ta.”

“Hoàng thượng, ta nói những lời này là thật, tuy thân thể này là nàng nhưng ta thật sự không phải là nàng, ngài dùng tình sâu với nàng, sao có thể không nhận thấy rằng ta và nàng khác biệt?” Ôn Noãn nhìn lên nam tử tỏ vẻ đau đớn trước mắt, tiếp tục nói: “Nếu trừ gương mặt này ra, Hoàng thượng cho rằng ta có thể có bất kỳ chỗ nào tương tự với Hà Nhi cô nương mà ngài yêu say đắm?”

Quân Hạo Thiên nhìn thẳng vào nàng, nàng không hề né tránh, không nhướn mặt mày, đưa trông mắt liếc nhìn vẻ trong khỏ sở mang theo giầy giụa như muốn nhìn xuyên qua thấu tất cả linh hồn, không khí bốn phía giống như bị đông cứng, cho đến khi bên ngoài sân truyền đến tiếng Đức Quý: “Hoàng thượng, Hàn Vương và Đại lý tự khanh, Lễ bộ Thượng thư cầu kiến.”

Không khí đông cứng bị phá vỡ, Quân Hạo Thiên đứng dậy, mang theo vài phần chật vật, chạy như trốn bước nhanh ra ngoài, khi đi tới cửa, bước chân hắn khựng lại, lạnh lùng nói: “Nàng nói, một chữ trảm cũng sẽ không tin.” Ngay sau đó không cần nhiều lời nữa, nhanh chóng rời đi.

Không tin?

Ôn Noãn nhìn bóng dáng gần như chạy trời chết của hắn, đáy lòng dâng lên mấy phần thương hại, hắn không phải không tin, chỉ có điều không muốn tin tưởng, không thể tin được, không có gì so với mất mà lại được lần nữa rồi lại mất càng làm cho người ta tới tuyệt vọng, sớm muộn gì hắn cũng phải đối mặt với kết quả tàn nhẫn này.

Thay vì để cho hắn trở mặt nhìn nữ nhân mình yêu sâu đậm trở thành phu thê với huynh đệ ruột của mình, thừa nhận hai lần đã kích nạng, chẳng bằng để cho trong lòng hắn, có nữ tử kia yêu hắn thuần khiết nhất, ngay cả đau xót xuyên tim, nhưng ít ra người hắn yêu d1en d4n1 3q21y d0n từ đầu đến cuối với hắn, cũng coi như là một an ủi kiểu khác.

Ôn Noãn nhắm mắt lại, trong lòng đột nhiên dâng lên đau đớn, thế gian này người chung tình không phải số ít, nhưng có bao nhiêu người có thể địch nổi dòng chảy thời gian, đi tới cuối cùng, một đời kia, một đời kia...

“Ba vị tới gặp trẫm có chuyện gì quan trọng?” Ngự thư phòng, sắc mặt Quân Hạo Thiên tàn bạo hỏi.

“Bẩm Hoàng thượng, thần nghe nói hôm qua trong cung Tĩnh Quý phi bị sủng vật của Hàn Vương phi quào trầy trúng độc, hàn Vương phi vốn bị Thái hậu giam vào Thiên lao, nhưng lại bị Hoàng thượng đưa và Di Hà viên, không biết có chuyện này không?” Lễ bộ Thượng thư râu ria hoa râm Ngô đại nhân mở miệng đầu tiên.

“Đúng thì như thế nào?” Giọng Quân Hạo Thiên như băng.

“Hoàng thượng, Di Hà viên là nơi trong hậu cung, là nơi ở của các Tàn Phi, Hàn Vương phi chính là Vương phi của Vương gia, không phải là Tàn Phi của Hoàng thượng, ở trong hậu cung đúng là không hợp lễ nghĩa, kính xin Hoàng thượng chuyển Vương phi ra khỏi Di Hà viên.” Ngô Thượng thư không hề bị khí thế của Quân Hạo Thiên làm cho lùi bước, hăng giọng mở miệng nói.

“Ngô Thượng thư nói chí phải.” Đại lý tự khanh Cố Thiếu Bồi chấp tay thi lễ nói, “Hoàng thượng, Tinh Quý phi bị sủng vật của Vương phi quào trầy trúng độc là một chuyện lớn, kính xin giao Vương phi cho đại lý tự tra rõ chân tướng, phân ưu vì Hoàng thượng.”

“Nếu trăm không giao thì như thế nào?” Tròng mắt sắc bén nhọn bức người của Quân Hạo Thiên nhìn về phía Quân Dập Hàn bệnh thoi thóp vẫn không lên tiếng.

Thân thể Quân Dập Hàn lao đảo hai cái, Cố Thiếu Bồi ở bên cạnh vội vàng đưa tay đỡ lấy hắn, lúc này hắn mới sắc mặt tái nhợt ho khan hai cái nói: “Hoàng thượng, nếu nói Vương tử phạm pháp tội như thứ dân, tuy Vương phi là thê tử của thần đệ, nhưng dù sao cũng dính dáng vào trong sự kiện này, mặc dù thần đệ tin tưởng Vương phi trong sạch, nhưng nếu như không tra rõ chân tướng, sợ rằng khó có thể giao phó cho văn võ cả triều và người trong thiên hạ, thần đệ biết Hoàng thượng bận tâm mặt mũi thần đệ nên mới đưa Vương phi và trong Di Hà viên, nhưng thân phận Vương phi ở trong hậu cung suy cho cùng vẫn không ổn, vì thế thần đệ kính xin Hoàng thượng giao Vương phi cho Đại lý tự, thứ nhất giữ gìn danh dự cho Vương phi, thứ hai còn cho Vương phi một trong sạch, kính xin Hoàng thượng ân chuẩn.”

Tròng mắt bén nhọn như đao của Quân Hạo Thiên nhìn chằm chằm vào hắn, hắn thế mà lại vẫn thủy chung bình tĩnh nhìn lại, vẻ mặt hoàn toàn chắc chắn, giống như dự đoán đúng Quân Hạo Thiên sẽ thả người.

“Nếu trăm không đồng ý, có phải ngày mai người định dẫn theo văn võ cả triều đến bức trăm thả người?”

“Thần đệ không dám.”

Không dám, thiên hạ còn có chuyện khiến Hàn Vương người không dám làm? Quân Hạo Thiên siết chặt hai quả đấm, đè nén hô hấp để trong ngực khẽ ồn xuống, trong điện nhất thời tĩnh mịch.

“Hoàng thượng.” Đức Quý vội bước lên trước ghé vào bên tai Quân Hạo Thiên nhỏ giọng nói mấy câu, vẻ mặt Quân Hạo Thiên biến đổi, tròng mắt ngưng lại mở miệng nói: “Mang Ngự y vào.”

“Vâng.” Đức Quý bước nhanh lui ra, không lâu lắm dẫn Ngự y vào.

“Thần bái kiến Hoàng thượng.” [dinendian.loqid|on](#) Thân thể Ngự y hơi phát run, nói: “Khỏi bẩm Hoàng thượng, nửa khắc đồng hồ trước Tinh Quý phi đã tỉnh, thân thể cũng không có gì lạ ngại.”

“Trẫm nghe Đức Quý nói các người đã tra rõ Tinh Quý phi cũng không phải bị trúng độc?”

“Vâng.” Ngự y lau mồ hôi trên trán nói, “Quý phi nương nương bị giật mình thêm với vết thương gây ra cảm.” Thật ra thì đầu óc hắn hoàn toàn mơ hồ, vốn không biết rõ đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì, hôm qua Tinh Quý phi rõ ràng là hiện tượng trúng độc, cũng không biết làm sao sau khi mình ngủ buổi sáng tỉnh lại vừa nhìn, trong lúc này da thịt bị độc hiện đen lại khôi phục màu sắc bình thường, lại đang bắt đầu khép lại, hắn liên tục chẩn đoán cũng không chẩn ra trong cơ thể Tinh Quý phi có dấu hiệu trúng độc, đối với dấu hiệu quỷ dị này, hắn vừa cao hứng lại vừa phiền muộn, cao hứng chính là cuối cùng bảo vệ được cái mạng, phiền muộn chính là mình làm Ngự y mấy chục năm, y thuật trở nên vững về như thế thì bẩm báo lại cho Hoàng thượng như thế nào?

Bất đắc dĩ chỉ đành phải tìm kiếm một lý do miễn cưỡng được cho là nguyên nhân, chỉ mong có thể lừa đảo được.

Bốn phía lập tức cực kỳ yên lặng, Quân Dập Hàn ho khan một cái nói: “Hoàng thượng, nếu chân tướng sự việc đã rõ ràng, như thế, xin cho phép thần đệ đón Vương phi trở lại Vương phủ.”

Bốn phía lại yên tĩnh lần nữa, một lát sau, Quân Hạo Thiên nói với Đức Quý: “Đi mang Vương phi đến.”

Nếu thật sự nhốt nàng đi Đại lý tự, hắn tình nguyện bây giờ trả cho nàng trong sạch đưa nàng trở về Vương phủ, cho dù hắn biết rõ sự tình cũng không phải đơn giản như vậy. Ánh mắt lạnh lùng của hắn nhìn về phía Quân Dập Hàn thân nhiên đứng đó, cõi đời này, rốt cuộc còn có cái gì mà hắn (Quân Dập Hàn) không làm được?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 89: Chương 77.2: Nhịn lâu sẽ chết ngộp

Không lâu lắm, Ôn Noãn được dẫn đến Ngự thư phòng, nhưng nàng gần như liếc mắt cũng không liếc về phía Quân Hạo Thiên đang ngồi cao thẳng tắp ở trước Ngự án, mỉm cười chạy về phía Quân Dật Hàn trong lòng vẫn mang cười ngầm nhìn lại.

...

Đối với chuyện Tình Quý phi trúng độc, từ đầu đến cuối Quân Dật Hàn đều không mở miệng hỏi một chút nào, ngược lại Ôn Noãn lại chủ động mở miệng giải thích, “Ta không hạ độc.” Lời giải thích vừa ra khỏi miệng thì nàng sững sờ trong lòng, nàng không giải thích được mình giải thích làm cái gì, thật là làm điều thừa.

Nhưng Quân Dật Hàn lại ôm lấy nàng dịu dàng nói: “Vi phu biết, vi phu chưa bao giờ hoài nghi phu nhân nửa phần.”

“Chàng cứ tin tưởng ta như vậy?” Khóe môi Ôn Noãn mỉm cười, chân mày khẽ nhếch liếc xéo hắn.

“Ừm.” Tròng mắt của hắn đậm hơn gần như khiến cho nàng hăm sâu, giống như cam kết nói, “Cho dù xảy ra chuyện gì, vi phu đều tin tưởng phu nhân.”

Ôn Noãn vốn chỉ tùy ý nói một câu nói đùa, lại không ngờ nhận được hắn trịnh trọng trả lời nàng như vậy, trong lòng sững sờ rồi lại không kiềm chế được tràn ra chút ngọt ngào, môi nàng không tự chủ khẽ cười, nói, “Vương gia đây coi như là cam kết?”

“Ừ...” Hắn hơi trầm ngâm lại giống như mang theo vài phần suy tư, nói, “Nếu như kèm thêm điều kiện nữa, cũng coi như là cam kết?”

“Cái gì?” Ôn Noãn thuận miệng mà hỏi.

Nhưng nàng vừa dứt lời, trên môi đã có hơi lạnh đặt lên, môi chống đỡ trên môi nàng hé mở nói: “Phần thưởng đĩ điếm của phu nhân.”

Nàng khẽ giật giật, môi của hắn lại giống như dính lên môi của nàng không cách nào chia ra, và lại bắt đầu công thành chiếm đất.

“Vương gia Vương phi, đến...” Giọng nói mang theo trêu chọc và động tác vén màn xe của Bạch Ứng bị khựng lại.

“Nó tài cái gì cũng không nhìn thấy, hai người tiếp tục, tiếp tục.” Hắn giả bộ hết nhìn đông đến nhìn tây, hạ màn xe xuống nhanh chóng rời đi.

... Quân Dật Hàn vốn không thèm đếm xỉa đến hắn, một mực tiếp tục.

Ôn Noãn bị hôn đến sắp không thể thở nổi cuối cùng phát hiện ra một đạo lý: Da mặt của Quân Dật Hàn hoàn toàn dùng tường thành đắp lên, dày đến không muốn sống!

...

Án vùng đất Giang Hoài tự tạo binh khí, bởi vì Trang chủ phu nhân Bách thú sơn trang tổ giác có công, toàn bộ nữ quyến được đặc xá, nam nhân xung quân; Phủ doãn phủ Hoài An Phó Tẩn Hoài và Gia chủ Nam Cung thế gia Nam Cung Chử lăng trì xử trăm, người tham gia chế tạo binh khí cũng xử trăm hết lượt, những người khác nữ quyến bị biếm làm quan nô, nam nhân xung quân.

“Tiểu thư, đi mau.” Nam tử mang nón lá khẽ nói với nữ tử mang sa mặt ở bên cạnh.

“Không, ta muốn đi cứu cha ta.” Nữ tử mãnh liệt đẩy nam tử bên cạnh ra, đảo chân bỏ chạy, trong nháy mắt trà trộn trong đám người, biến mất không thấy gì nữa.

Mà khi án này kết thúc, Quân Dật Hàn cũng coi như hoàn toàn thanh nhàn, hắn kêu Bạch Ứng và Lạc Phi tới cùng bàn đối sách nói: “Các người cảm thấy ‘bệnh’ này của bốn Vương khôi như thế nào tương đối hợp lý lại không khiến người khác hoài nghi?”

Bạch Ứng lắc lắc đầu, tỏ vẻ trầm ngâm nói: “Vương gia, bệnh này của ngài là bệnh giai đoạn cuối sắp chết, coi như thần y đến cũng phải dưỡng ba năm năm mới tốt được.”

Ánh mắt Lạc Phi lạnh lùng nói: “Không chết coi như không tệ, còn muốn khôi hấn, thật sự phải thật đẹp.”

Quân Dật Hàn nghe lời hai người nói chỉ cảm thấy cực kỳ không lọt tai, giọng nói mang theo nguy hiểm nói: “Nếu ‘bệnh’ này của bốn Vương không phải tốt không thể thì như thế nào?”

“Vậy không biết Vương gia có thể cho biết ‘bệnh’ này tốt lên, sao đột nhiên muốn khôi hấn không? Bọn thuộc hạ biết nguyên do cũng mới thật sự nghĩ ra biện pháp.” Bạch Ứng cố gắng tỏ vẻ căng mặt nghiêm túc nói.

“Đúng vậy, ‘bệnh’ gần chết không biết thật tốt, thời gian nhẹ nhàng tự tại, vì sao đột nhiên muốn khôi hấn?” Lạc Phi đưa mắt qua lại càn quét trên người Quân Dật Hàn.

“Bốn Vương cho các người đến nghĩ kế hay là để cho các người tới thăm vấn hử?” Mặt Quân Dật Hàn trầm xuống, hắn muốn khôi hấn đương nhiên có chỗ dùng của khôi hấn, có một số việc vẫn nên làm sớm một chút.

Bạch Ứng ho khan một tiếng, rất nghiêm túc nói: “Vương gia và Vương phi chung đặng từ trước đến giờ tinh thần tăng mạnh, không bằng sống chung một chỗ với Vương phi lâu hơn?”

“Nhịn lâu sẽ chết ngột.” Lạc Phi nói một câu vạch trần chân lý.

“Cút!” Quân Dập Hàn đánh hai người không đáng tin cậy ra khỏi thư phòng...

...

“Đánh cuộc một lần được không?” Ở sau núi giả, Bạch Ứng cười đến đau bụng, nói với Lạc Phi một tay giữ chặt bầu rượu, một tay cầm ly rượu uống một mình đến đẹp đề.

“Vậy phải xem người đặt cược lớn nhỏ.” Lạc Phi rung chân rót một ly rượu.

“Đồng cung bí tập không xuất bản nữa, như thế nào?” Bạch Ứng ném mồi a.

“Ta cá là nửa tháng.” Lạc Phi coi như đồng ý với tiền đặt cược của hắn, nói thẳng ra đáp án, “Ta cá mười ngày.”

Bạch Ứng mân mê cầm nói: “Bằng vào mưu trí của Vương gia, nếu muốn vào trường phù dung của Vương phi cũng chỉ một đĩa đồ ăn.” Hắn suy nghĩ một chút rồi lại nói, “Không đúng, ta cá năm ngày.”

Lạc Phi khinh thường cười nhạo một tiếng: “Người thua chắc!”

Hai người ở trên núi giả trò chuyện tới hứng thú bưng bưng, mà trùng hợp hôm nay khí huyết dâng trào Ôn Noãn ngủ trong núi giả lại đầy vạch đen, hai người này lại dám lấy chuyện khuê phòng giữa nàng và Quân Dập Hàn ra đánh cuộc!

Nàng lạnh nhạt đứng dậy đi ra cửa động, đầu ngón tay gầy nhẹ ngược lại, mấy vệt sáng bạc xuyên qua núi giả, ngay sau đó núi đá ầm ầm đổ sụp vào giữa, võ công của Bạch Ứng và Lạc Phi không tệ, nhưng hoàn toàn buông lỏng không đề phòng, nhất thời không khỏi bị trúng kế, khi hai người lao ra, bụi bặm cuộn cuộn trên mặt khỏi phải nói phù kín bao nhiêu.

Quân Dập Hàn nhìn xuyên qua cửa sổ thấy dáng vẻ hai người nhếch nhác như vậy, trong lòng thoáng chốc thoải mái một trận, có một phu nhân đánh người cũng không nương tay chính là tốt, về sau người nào khiến cho hắn bị chọc tức, hắn liền trực tiếp để cho phu nhân đánh kẻ đó, sung sướng!

Mà Ôn Noãn bị quấy rầy giấc ngủ, tâm tình không thể nào sung sướng, sau khi nàng trở lại sân nhỏ định ngủ tiếp, thu lại cảm giác, lại thấy Vương Bá đi lên phía trước nói: “Lão nô tham kiến Vương phi, trước đây Vương phi để lão nô điều tra người làm tổn hại hoa son trà, lão nô đã tra ra được, không biết có cần mang nàng ta đến bây giờ không?”

“Hả?” Lão vừa nói, Ôn Noãn mới nhớ tới mấy ngày trước vài cây hoa son trà của nàng bị người ta ác ý dùng nước nóng tưới ướt chết vài gốc, nhàn nhạt mở miệng nói, “Dẫn người tới.”

“Vâng.” Vương Bá lui ra không lâu lắm đã bẻ vụn tay một nha hoàn dẫn tới, nói: “Vương phi, nước kia do nàng ta tưới, lão nô ở chỗ kín đáo trong vườn đợi suốt mấy ngày, cuối cùng bị lão nô bắt được nàng tâm tư đen tối này rồi.”

“Ừ.” Ôn Noãn khẽ nhấp một ngụm trà, nhàn nhạt liếc nhìn tiểu nha hoàn đang run lẩy bẩy, nói với Minh Nhi: “Cầm mười lượng bạc thưởng cho Vương Bá.”

“Đây là một phần công việc của lão nô, lão nô không dám nhận ban thưởng của Vương phi.” Vương Bá liên tiếp xua tay nói.

“Vương Bá không cần phải khách khí, lão lao tâm lao lực vì Vương phi chăm sóc những hoa cô này, vả lại chăm sóc rất tốt, những ban thưởng này là phải.”

“Vậy lão nô thu rồi, lão nô tạ Vương phi.” Vương Bá cảm kích nhận lấy.

Ôn Noãn đặt ly trà xuống, khuỷu tay chống đầu nhìn xéo thân thể tiểu nha hoàn không ngừng run rẩy nói: “Là ai chỉ điểm cho người làm như thế?”

“Không có, không có ai chỉ điểm.” Tiểu nha hoàn này hơi run rẩy đáp.

“Không có ai chỉ điểm?” Đầu ngón tay Ôn Noãn gõ nhẹ trên mặt bàn, cũng không tức giận, nhẹ nhàng cười một tiếng: “Vậy người ngược lại nói một chút, vì sao người phải cố ý làm hư hoa son trà của ta? Nếu có thể nói ra lý do hợp lý cho chuyện này, ta sẽ không truy cứu nữa, nhưng nếu như nói không ra,” nàng nhếch môi cười, trong giọng nói mang theo đông lạnh, đột nhiên trầm xuống nói, “Bỏn Vương phi tuyệt đối không tha thứ!”

Tiểu nha hoàn này bị dọa sợ đến mức hai chân mềm nhũn phịch một tiếng quỵ xuống đất, cũng cắn chặt môi nói không ra lời.

“Thế nào, nói không ra?” Ôn Noãn tiện tay cầm lấy sách thuốc không chút để ý lật, cũng không thúc giục nàng ta nữa, chỉ rảnh rang bổ sung thêm một câu: “Nếu nói không ra bỏn Vương phi cũng không ép người, người cứ theo giá mà bồi thường những cây hoa này là được.”

“Nô tỳ, nô tỳ không có tiền.” Tiểu Nha hoàn này đã mang theo nước nỡ mở miệng.

Ôn Noãn cũng không lên tiếng, vẫn đỡ đầu nhàn tản đọc sách, nhìn cũng không nhìn nàng ta một lần.

“Không có tiền?” Minh Nhi trừng mắt nói: “Không có tiền thì bán người cho người mỗi giới.”

“Không, nô tỳ nói nô tỳ nói, là, là...”

“Là ai, muốn nói thì nói thẳng, đừng có dông dài quấy rầy hứng thú đọc sách của Vương phi.”

“Là Diệu Tổ cô nương căn dặn nô tỳ làm như vậy.” Tiểu nha hoàn nén lấy nước nỡ sợ hãi nói.

“Nàng ta?” Ôn Noãn lạnh lùng cười một tiếng, trong lòng hoàn toàn sáng tỏ, nói với Minh Nhi, “Đi gọi Diệu Tổ tới, hôm nay thời tiết tốt, bốn Vương phi mời nàng ta uống trà.”

“Dạ, tiểu thư.” Minh Nhi lập tức chạy đi viện Diệu Tổ ở.

Không lâu lắm, Diệu Tổ theo Minh Nhi đến, rất quy củ chào Ôn Noãn, nói, “Diệu Tổ bái kiến Vương phi.”

“Muội có biết nha đầu này?” Ôn Noãn chỉ chỉ về phía nha hoàn đang quỳ, nói với nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 90: Chương 78.1: Nam nhân hạnh phúc nhất

Diệu Tổ liếc nhìn tiểu nha hoàn quỳ dưới đất, cười cười nói: “Tất nhiên biết, đây là Mai nhi nha hoàn trong viện của muội muội, nhưng Mai nhi làm sai chuyện gì, chọc tỷ tỷ tức giận, sau khi trở về muội muội nhất định sẽ răn dạy kỹ nàng ta?”

Ôn Noãn rất hiền hòa cười một tiếng, nói: “Muội muội suy nghĩ nhiều, tỷ tỷ để Minh Nhi gọi muội tới dùng trà, cũng không phải tiểu nha đầu này đã làm sai chuyện gì.” Nàng chỉ chỉ vào băng ghế bên cạnh nói: “Tỷ muội chúng ta không cần phải khách khí, ngồi nói chuyện là được.” Ngay sau đó nói với Minh Nhi: “Minh Nhi, lo pha trà.”

Chút thấp thỏm trong lòng Diệu Tổ thả xuống, thấy Ôn Noãn khách khí như vậy cũng cực kỳ tự nhiên ngồi xuống bên cạnh, lúc này Ôn Noãn mới rất vui mừng nhìn son trà nở cực kỳ tốt trong vườn, tiếp tục nói: “Muội muội cảm thấy chỗ son trà này nở như thế nào?”

Diệu Tổ giật mình trong lòng, lấy lại bình tĩnh nhìn vài góc son trà nở cực tốt, lúc này đáy lòng hơi buồn bực lại hơi thở phào nhẹ nhõm nhếch môi cười nói: “Son trà này của tỷ tỷ nở thật tốt, từng đóa hoa kiêu diễm khiến hoa cỏ khác trong cả vườn cũng mất sắc màu.”

“Ta nhìn cũng thấy thế.” Trên mặt Ôn Noãn dâng lên vẻ yêu thích cực kỳ hài lòng, nhìn nàng ta nói: “Hoa này nở kiêu diễm như thế vẫn phải đa tạ muội muội mới đúng.”

“Tỷ tỷ nói như vậy có nghĩa như thế nào?” Diệu Tổ nghe nàng nói như vậy, nhất thời xuất thần.

“Tỷ tỷ đi ra ngoài, những hoa son trà này chưa từng được chiếu cố, trở lại nhìn thấy nở cực tốt, hỏi người dưới thì được biết nha hoàn này của Mai nhi thường xuyên bót thời gian tưới nước, tỷ tỷ vui mừng định thưởng viên dạ minh châu cho nàng ta, nha đầu này lại quỳ không nhận, nói là chuyện do chủ tử căn dặn làm, muốn thưởng cũng phải thưởng cho chủ tử mới phải, tỷ tỷ thế mới biết hóa ra muội muội thật trọng như vậy, thật sự khiến tỷ tỷ cảm động, nếu như thế, ấy tỷ tỷ đưa hạt châu này cho muội muội, về phần nha đầu này tỷ tỷ cũng không thưởng, muội muội trở về có thể thay tỷ tỷ ban thưởng từ tế mới đúng.” Ôn Noãn cười nói với Diệu Tổ, ngay sau đó nói với Minh Nhi, “Minh Nhi, đi lấy viên châu Đông Hải màu tím ra.”

Diệu Tổ nghe Ôn Noãn nói như vậy, lại nhìn sắc mặt Ôn Noãn vui vẻ không giống như giả bộ, lại nhìn nha hoàn đang quỳ trên đất càng chôn sát đầu trong ngực không nhìn rõ về mặt, tâm vẫn lơ lửng mấy phần cuối cùng hoàn toàn để xuống, vốn là bởi vì như vậy nên mới quỳ không dậy nổi, hại nàng còn đang lo lắng bị phát hiện.

Nhưng trong lòng nàng lại cảm thấy có chỗ nào không đúng, nàng nhớ rõ ràng ban đầu mấy góc hoa son trà này quả thật sắp chết, sao bây giờ lại nở tốt như vậy? Chẳng lẽ nha đầu này sợ hãi trong lòng, về sau không làm theo những gì nàng căn dặn?

Đúng rồi, nhất định là như vậy, lại dám làm trái với ý của nàng, trước mặt này sau lưng mặt khác, xem trở về nàng có dọn dẹp từ tế nàng ta không!

Diệu Tổ hung hăng trợn mắt nhìn Mai nhi, lại vẫn mang theo vài phần cẩn thận cười nói: “Tỷ tỷ, hoa này thật sự không phải muội kêu Mai nhi tưới nước.”

“Hà?” Trong giọng Ôn Noãn lộ ra chút nghi ngờ, đưa tay tiếp nhận hộp gỗ từ đàn Minh Nhi đưa tới, mở ra cầm viên châu Đông Hải màu tím kia đưa về phía ánh sáng nhìn nói: “Tỷ tỷ vốn định cảm tạ muội chăm sóc hoa son trà của tỷ tỷ như thế, muốn tặng viên châu Đông Hải màu tím giá trị ngàn vàng này cho muội thành lễ tạ, nếu muội khẳng khẳng không phải, vậy thì thôi đi.”

Cầm viên châu Đông Hải màu tím đưa qua đưa lại trong tầm mắt Diệu Tổ, lạnh nhạt bỏ vào bên trong hộp gỗ từ đàn, lại tiện tay đặt hộp gỗ lên trên bàn, gần như ở dưới mí mắt nàng ta, tiếp theo nói với Mai nhi: “Mai nhi, nếu chủ tử của người cứ khẳng khẳng hoa này không phải do nàng ta kêu người tưới,

nhưng người nhớ lộn? Hay là do Từ Nhiều cô nương hoặc Nhu Nhi cô nương sai người tưới, người cố ý nói dối là chủ tử của người?”

“Mai, Mai nhi không dám, hoa này, hoa này...” Mai nhi đã bị dọa đến lời cũng nói không lưu loát.

“Tỷ tỷ, hoa này chính xác do muội muội kêu Mai nhi tưới.” Diệu Tổ vội vàng tiếp lời.

“Hả?” Chân mày ngọn núi của Ôn Noãn hơi chau lại nhìn nàng ta, nói: “Mới vừa rồi chính muội nói hoa này không phải do muội căn dặn Mai nhi tưới, sau mới chỉ qua chút thời gian câu này lại biến thành muội?” Sắc mặt nàng hơi trầm xuống, nói: “Diệu Tổ, muội đây là đang náo loạn tỷ tỷ chơi đúng không?”

“Diệu Tổ không dám.” Diệu Tổ mang vẻ mặt ảo não nói: “Có lẽ gần đây muội muội không ngủ được, nhất thời đầu óc hồ đồ không phục hồi lại tinh thần nên mới quên, mới vừa suy nghĩ kỹ càng lại, nhớ ra đúng là có chuyện căn dặn Mai nhi tưới nước.” Nàng ta dừng lại, lại lạnh lùng nói với Mai nhi: “Mai nhi, người nói đúng hay không đúng?”

“Dạ, dạ, đúng là chủ tử căn dặn.” Lời này đáp tốt, Mai nhi lập tức luôn miệng lên tiếng.

“Vậy sao?” Vẻ mặt Ôn Noãn nhàn nhạt, đã không có nụ cười lúc trước.

Diệu Tổ thấy Ôn Noãn vẫn tỏ vẻ hoài nghi, vội vàng nói: “Nếu tỷ tỷ không tin, muội muội có thể nói thời gian kêu Mai nhi tưới hoa ra chứng thực với Mai nhi, kể từ đó, nhất định sẽ chứng minh muội muội nói là thật.”

“Ừ, vậy người tới nói nghe một chút.”

Diệu Tổ lập tức nói mấy thời điểm ra, Ôn Noãn cạn ngụm trà, khoé môi nhếch lên nở nụ cười lạnh nói: “Muội muội đầu óc hồ đồ nhưng hồi hồn thật nhanh, lần hồi hồn này không chỉ nhớ lại chuyện tưới hoa, mà ngay cả thời gian vật vãnh cũng nhớ rõ ràng như vậy, thật sự khiến cho tỷ tỷ sinh lòng bội phục.”

“Tỷ tỷ quá khen.” Diệu Tổ giả vờ không nghe rõ ý châm chọc trong lời nói của Ôn Noãn, cười cười đáp. Bây giờ hoa này vừa không chết còn nở đẹp như thế, nàng lại muốn được thưởng viên châu Đông Hải màu tím giá trị ngàn vàng, có thể thấy được chuyện này không có gì không ổn, huống chi, công lao của mình sao có thể tặng cho hai nữ nhân kia.

Ôn Noãn đặt ly trà xuống, lạnh lùng nói với Mai nhi: “Chủ tử nhà người nói thời điểm đúng không?”

“Bẩm Vương phi, thời điểm theo lời chủ tử nói hoàn toàn đúng.” Mai nhi vội vàng gật đầu đáp.

Ôn Noãn cười cười, rồi nói với Vương Bá vẫn đứng chờ đợi bên cạnh: “Vương Bá, thời điểm Diệu Tổ nói có đúng không?”

“Bẩm Vương phi, thời điểm Diệu Tổ cô nương nói hoàn toàn đúng.” Trong mắt Vương Bá có che giấu tức giận, sắc mặt căng thẳng đáp.

“Làm việc vì tỷ tỷ là phúc phận của muội muội, muội muội không dám giành công.” Diệu Tổ cười trả lời, trong lòng lại hơi nghi ngờ, Vương phi lấy lời của nàng chứng thực với Mai nhi, đây là tự nhiên, nhưng chứng thực với Vương Bá, đây là vì sao?

Huống chi sao Vương Bá lại rõ ràng thời điểm nàng kêu Mai nhi tưới nước cho hoa như thế? Trong lòng Diệu Tổ đột nhiên dâng lên dự cảm xấu.

Quả nhiên, sau một khắc, Ôn Noãn cười đến cực kỳ hiền hòa nói: “Muội muội thật khách khí, nhưng tỷ tỷ vẫn có một chuyện không rõ, muốn thỉnh giáo muội muội.”

“Tỷ tỷ cứ nói.” Diệu Tổ nhìn thấy nụ cười của Ôn Noãn, không biết tại sao hơi hoảng hốt, nhắm mắt trả lời.

Ôn Noãn tiện tay cầm viên châu Đông Hải màu tím vuốt ve trong tay, nhìn về phía hạt châu màu tím lộ ra ánh sáng nhàn nhạt này thân nhiên mở miệng nói: “Không biết muội muội kêu Mai nhi tưới nước gì cho hoa này của ta, mới khiến cho hoa của ta đây nở kiêu diễm như thế? Hả?” Mặc dù vẻ mặt động tác giọng nói của nàng cực kỳ rời rạc, nhưng âm cuối chữ sau cùng lại lộ ra vài phần bén nhọn không thể bỏ qua.

“Tất nhiên, tất nhiên là nước suối lấy từ nguồn lại thêm phân bón hoa.” Diệu Tổ nắm chặt tay lấy lại bình tĩnh nói, nhưng nhịp tim trong lồng ngực như đánh trống.

“Vậy sao?” Tròng mắt Ôn Noãn từ trên viên châu Đông Hải màu tím miễn cưỡng chuyển qua vẻ mặt hơi trắng bệch của nàng ta, không chút để ý nói, “Diệu Tổ, bẩm Vương phi hỏi người một lần cuối cùng, nước này, rốt cuộc là tưới nước gì?”

“Bẩm báo tỷ tỷ, tưới đúng là...”

“Mai nhi, người nói, tưới là nước gì?” Ôn Noãn trực tiếp không nhẫn nại ngắt lời nàng ta, nói với Mai nhi đang quỳ.

“Bẩm Vương phi, chủ tử để nô tỳ tưới là...”

“Mai nhi, nếu như người dám vu oan ta trước mặt tỷ tỷ, cần thận ta vả nát miệng người.” Diệu Tổ dưới tình thế cấp bách cắt lời Mai nhi, hắng giọng quát lớn.

“Vu oan?” Ôn Noãn lạnh lùng nhìn nàng ta, “Mai nhi còn chưa nói ra tưới nước gì, sao ngươi biết Mai nhi sẽ vu oan cho ngươi? Chẳng lẽ ngươi có tật giật mình.”

Nàng nói xong, không để ý tới Diệu Tổ vội mở miệng giải bày, nói với Vương Bá: “Vương Bá, lão đến nói, Mai nhi tưới nước cho hoa này của bốn Vương phi chính là nước gì.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 91: Chương 78.2: Nam nhân hạnh phúc nhất

“Bẩm Vương phi, Mai nhi tưới nước cho hoa son trà là nước nóng.” Vương Bá tiến lên một bước trả lời.

“Mai nhi, Vương Bá nói là sự thật?”

“Bẩm Vương phi, Vương Bá nói chính xác là sự thật, chủ tử để nô tỳ tưới nước cho hoa son trà là nước nóng, cũng không phải là nước suối tăng thêm phân bón cho hoa.” Mai nhi cúi đầu run rẩy đáp.

“Ngươi con tiện tỳ, ngươi thế mà lại vu oan cho ta, xem ta có đánh chết ngươi không.” Diệu Tổ tức giận, mặt đỏ lên, nhấc chân hung hăng đạp về phía Mai nhi, đạp khiến thân thể Mai nhi không vững ngã nhào thẳng lên đất.

“Minh Nhi.” Ôn Noãn nhíu mày một cái, mang theo vài phần ý lạnh kêu lên.

“Dạ, tiểu thư.” Minh Nhi trực tiếp nhấc chân đạp một cái vào khuỷu chân Diệu Tổ, Diệu Tổ “Phịch” một tiếng quỵ trên mặt đất.

“Tỳ tỳ, chuyện này thật sự không phải do muội làm, tỳ tỳ phải tin tưởng muội, tỳ ngàn vạn lần đừng bị hai tên tiện nô này lừa, muội thật sự không cần dấn Mai nhi làm như vậy, thật sự không có.” Diệu Tổ gấp giọng nói, thân thể đang quỵ vừa định đứng dậy lại bị Minh Nhi hung hăng đạp một cước xuống, nàng quay đầu lại hung hăng nhìn chằm chằm vào Minh Nhi nói, “Ngươi kẻ tiện tỳ này lại dám nhảy lên ta!”

“Minh Nhi, và miệng, đánh đến khi nào nàng ta chịu nói thật, xin lỗi các ngươi mới thôi.” Ôn Noãn cầm sách thuốc dflenddn liequidoon lên lật xem, cũng không ngẩng đầu lên nói.

“Dạ, tiểu thư.” Minh Nhi vui sướng trả lời, ngay sau đó hung hăng tát từng cái lên mặt Diệu Tổ, nàng từ nhỏ đến lớn đi theo bên cạnh tiểu thư, chưa bao giờ bị tiểu thư nói thành tiện tỳ, hôm nay lại bị nữ nhân lòng dạ hiểm độc này mắng, thật sự giận đến nàng nổi giận trong lòng, nhìn xem nàng có đánh cho nàng ta kêu cho gọi mẹ không.

Tay vung lên, vang lên “Bốp bốp”, Minh Nhi đánh rất vui sướng.

Diệu Tổ mới đầu đầu óc mơ hồ, càng về sau càng hồi hồn, lửa giận đầy bụng dâng cao, la mắng: “Ôn Noãn, ngươi không phải chính là trường nữ không được sủng ái của phủ Tướng quân, tự cho thân phận cao hơn chúng ta, nhưng mà cũng bị hạ chỉ đưa tới xung hi cho Vương gia mà thôi, sớm muộn gì cũng có mệnh quả phụ, có thể tốt hơn chúng ta bao nhiêu.” Nàng vừa tức giận mắng đồng thời tìm cơ hội đẩy Minh Nhi ra hung hăng nhào về phía Ôn Noãn.

Ôn Noãn vốn không tức giận bao nhiêu, cũng chỉ vì lúc trước khi ngủ tâm tình bị nhiễu loạn hơi không thoải mái, cho nên tìm nàng ta tới giải buồn làm tròng phật nhỏ thôi, chỉ cần nàng ta chịu thừa nhận lỗi lầm bởi cái lễ, chuyện này cũng bỏ qua không đề cập đến. Nhưng lúc này nàng ta lại dám nguyên rủa Quân Dật Hàn chết...

Trong nháy mắt trông mắt nàng lạnh lẽo, đứng dậy đi tới phía trước nàng ta, từ trên cao nhìn xuống nói: “Ngươi vừa mới nói cái gì, lặp lại lần nữa!”

“Ta... Ta...” Diệu Tổ nhìn về mặt lạnh lẽo của nàng, sức lực cay cú vừa rồi lập tức biến mất trong nháy mắt không còn thấy bóng dáng, thân thể cứng đờ mơ hồ run rẩy không nói lên một câu hoàn chỉnh.

“Ngươi mới vừa nói bốn Vương phi sớm muộn gì cũng là mệnh quả phụ?” Ôn Noãn hỏi, giọng nói bình tĩnh, Diệu Tổ nghe mà đổ mồ hôi hột, lão đảo lui về phía sau một bước, trong lòng hồi hận không thể cho mình một cái tát, sao nàng lại có thể nói ra một lời phạm thượng như vậy, thật sự nhất thời bị tức đến chập mạch rồi.

Nàng khăn trương nuốt nước miếng, về mặt khăn trương mở miệng nói: “Ta không phải...”

“Bốp.” Một tiếng sắc bén vang lên ngắt lời nàng ta, một cái tát của Ôn Noãn nhấn tâm tát lên mặt nàng ta, nàng đánh người cho tới bây giờ đều theo nguyên tắc đơn giản thô bạo, hiệu quả đánh người không đau lại còn đau tay mình như vậy là lần đầu tiên, nhưng lúc này nàng lại muốn không tuân theo quy tắc như vậy một lần.

“Diệu Tổ, bốn Vương phi có thể dễ dàng tha thứ cho ngươi vô lễ với bốn Vương phi, nhưng cũng không tỏ ý bốn Vương phi có thể dễ dàng tha thứ cho

ngươi vô lễ với Vương gia, một cái tát hôm nay coi như cho ngươi một dạy dỗ nho nhỏ, ngươi đã cho rằng lưu lại Vương phủ này là mệnh quá phụ, vậy bản Vương phi tìm cho ngươi một con đường mới.” Ôn Noãn lạnh lùng quét qua nàng ta che nửa bên mặt bầm tím nói: “Ngay từ bây giờ, ngươi không bao giờ là người của Vương phủ nữa, về sau ngươi làm bất cứ chuyện gì đều không có nửa phần liên quan đến Vương phủ.”

“Minh Nhi, đuổi nàng ta ra từ cửa sau, đồ trên người, ngoại trừ quần áo ra, bất cứ thứ gì cũng không cho mang ra khỏi phủ.” Ôn Noãn lạnh giọng căn dặn.

“Dạ, tiểu thư.” Minh Nhi lập tức die,n; da.nze.quydo/m nhận lệnh tiến lên gỡ toàn bộ vòng tay vòng tai trâm cài trên người Diệu Tổ.

“Vương phi, nô tỳ sai rồi, Vương phi, van cầu ngài không cần đuổi nô tỳ đi.” Diệu Tổ gãy giọng khóc cầu xin, lúc này cuối cùng nàng ý thức được sợ hãi chân chính, hoảng sợ chân chính, nếu lúc này nàng bị đuổi ra khỏi Vương phủ, nàng thân nữ tử yếu đuối không nơi nương tựa lại là khí phụ * bị đuổi ra khỏi phủ, phải sinh tồn như thế nào, huống chi, những người đó cũng sẽ không bỏ qua cho nàng.

(*) khí phụ: người phụ nữ bị ruồng bỏ

Sợ hãi vô tận tràn ra từ đáy lòng nàng, tiếng cầu khẩn tiếng sau thê thảm hơn tiếng trước, vậy mà Ôn Noãn không hề nhúc nhích chút nào, nhàn nhạt cảm sách lên mắt điển tai ngơ với tiếng kêu rên của nàng.

“Vương gia, vị này chính là mỹ nhân Hoàng thượng thưởng cho ngài, ngài không định đi ngăn cản Vương phi?” Hành động kỳ lạ ở đây đã sớm có người đi bẩm báo cho Quân Dập Hàn, lúc này ba người đang rất có hứng thú nhìn màn đùa giỡn đặc sắc của nữ nhân, thấy màn đùa giỡn này sắp hạ xuống, Bạch Ứng vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

“Bốn Vương đã sớm muốn đuổi mấy nữ nhân này ra khỏi phủ, cũng chỉ vì do thân phận hạn chế nên lãng phí chút lương thực nuôi các nàng đó, bây giờ Vương phi tự mình ra tay thay bốn Vương bố trí cho nữ nhân này, còn phải xử lý cho hả giận như thế, bốn Vương vì sao phải đi ngăn cản?” Lúc này tâm tình Quân Dập Hàn rất tốt, nói liên tục, khéo mỗi cũng không khỏi mang theo độ cong, Vương phi nhà hắn thế mà lại vì nữ nhân kia nói một câu biến tướng nói hắn sắp không còn sống lâu nữa mà tức giận, có thể thấy được bây giờ trong lòng Vương phi nhà hắn, phần lượng của hắn nặng bao nhiêu.

Thử nghĩ coi, một nữ nhân từ tâm tâm niệm niệm mong đợi ngươi chết, không ngừng biến đổi cách thức giày vò ngươi chết, đến cuối cùng bởi vì người khác nói một câu biến tướng nói ngươi sắp chết mà tức giận, tâm lý biến đổi trong thời gian này, không phải chiếm cứ được một vị trí trong lòng nàng thì là gì?

Quân Dập Hàn chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng sung sướng, nhưng không nhịn được lại hơi thở dài, Vương phi nhà hắn thật sự hơi tốt bụng, không ngờ dễ dàng bỏ qua cho nữ nhân này, nếu là hắn, hắn đã sớm ném nữ nhân này vào trong quân doanh rồi, dĩ nhiên, vẫn phải ném, chỉ có điều đợi sau khi nữ nhân này bị đuổi ra khỏi cửa rồi ném sau.

Lạc Phi nhìn dáng vẻ khỏe mạnh chân mày vui mừng đến sắp bay lên của Vương gia, lạnh nhạt nói: “Núp sau lưng phu nhân, để phu nhân giúp một tay giải quyết phiền toái, nam nhân như vậy đầu tính là nam nhân.” Lạc Phi tiến thêm một bước kích thích Quân Dập Hàn ra sân.

Nhưng Quân Dập Hàn cũng nhìn hắn ý vị sâu xa cười một tiếng, nói: “Loại nam nhân không có phu nhân như ngươi sẽ không hiểu được.” Hắn nhìn Lạc Phi tối sầm mặt trong nháy mắt, lại thật hạnh phúc thở dài tiếp, nói: “Chỉ có điều nói cho ngươi biết cũng không sao, nam nhân núp ở sau lưng phu nhân, để phu nhân một tay giải quyết phiền toái giúp giống như bốn Vương coi như là nam nhân cực kỳ có phúc phận trong thiên hạ.” Hắn nói xong, môi nhếch lên cực kỳ rõ ràng nói: “Nói các ngươi cũng không hiểu.”

Bạch Ứng suy nghĩ sâu xa, Lạc Phi tổn hơi thừa lời.

Mà ở trên đầu tường, Sở Hoan đập trên vai Sơ Cửu yên tĩnh được một lúc lại bắt đầu lung lay, một tay bám tường, một tay kia sờ lên trái tim đang nhảy loạn “Thình thịch”, trên nét mặt tràn đầy sung bái lại xen lẫn mấy phần phiền muộn khó có thể nói rõ, trước kia khi len lén nhìn trong cuốn tập miêu tả lúc nam tử động tình với nữ tử, sẽ thường xuyên nhắc tới nhịp tim tăng nhanh như đánh trống, bây giờ hắn nhìn thấy dáng vẻ anh tuấn của tam tẩu khi đánh người, trái tim giống như ngàn vạn con ngựa khỏe lao nhanh, chẳng lẽ... Chẳng lẽ... Hắn thích tam tẩu của mình rồi hả?

Ôi, má ơi!

Sở Hoan bị chính nhận thức của mình dọa sợ đến hoảng hốt, “Rầm” một tiếng ngã từ trên vai Sơ Cửu xuống, ba chân bốn cẳng luống cuống tay chân bò dậy, ngay cả bụi bặm và mảnh cỏ dĩn~d@n'13q21y/d0n dính trên quần áo cũng không kịp phui xuống, đã lấy mặt dính đầy bụi giống như quỷ vất chân lên cỏ mà chạy, không để ý tới Sơ Cửu ở phía sau kêu gọi.

Nhưng một vài tiếng động khác lạ ngoài tường lại hoàn toàn bị che lấp bởi tiếng khóc thút thít và cầu khẩn của Diệu Tổ ở bên trong, đối với Diệu Tổ vô cùng không hợp tác, Minh Nhi hơi dưng lờng, Ôn Noãn cuối cùng cũng hơi phiền, nàng tiện tay gấp sách lại nói: “Minh Nhi, đánh lên miệng nàng ta.”

“Vương phi, xin bỏ qua cho Diệu Tổ muội muội.” Một giọng nữ trong veo như gió xuân thảng ba thổi qua bên tai mọi người, dưới bầu trời xinh đẹp, một bóng dáng nhỏ bé tay áo bay nhẹ đập hoa mà đến.

“Ngọc Dao bái kiến Vương phi.” Bóng dáng như bay hạ xuống trước mặt Ôn Noãn, phúc thân nói, mà Diệu Tổ giống như thấy cứu tinh, hai ba lần dùng sức tránh thoát khỏi kiềm chế của Minh Nhi mà núp ở sau lưng nàng ta, mắt vốn khóc đến đỏ hoe ướt át lại mang theo ba phần khiêu khích nhìn Ôn Noãn.

“Ngọc Dao?” Ôn Noãn khẽ nhếch mày, ngay sau đó hạ xuống trên sách, lạnh nhạt nói: “Hong nhan tri kỷ của Vương gia?”

Ngọc Dao mỉm môi cười nhạt một tiếng, coi như đồng ý với thân phận này, lấy một hộp gấm màu trắng trong tay áo ra đưa cho Ôn Noãn nói: “Ngọc Dao ra cửa chút thời gian, không kịp dự ngày đại hôn của Vương gia, lần này trở lại lần đầu tiên gặp Vương phi, đây là lễ vật Ngọc Dao cố ý chuẩn bị cho Vương phi, mong rằng Vương phi thích.”

Ra cửa chút thời gian không kịp dự đại hôn?

Lần đầu tiên gặp mặt chuẩn bị lễ vật cho nàng?

Nàng ta đây là coi Vương phủ trở thành nhà của mình, coi bản thân mình là nữ chủ nhân của Vương phủ?

Khá lắm, nữ nhân lần đầu tiên gặp mặt đã giọng khách át giọng chủ!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 92: Chương 79.1: Nàng ghen tỵ

Ôn Noãn cười nhạt nhận lấy hộp gấm thuần trắng mở ra nhìn, bên trong là một huyết ngọc cực phẩm chế tạo thành trâm ngọc, và lại thợ làm rất tinh xảo, vừa ra tay đã là lễ trọng như vậy, cô nương này vì lộ rõ thân phận của mình ngược lại bỏ đủ tiền vốn, nàng đưa hộp gấm cho Minh Nhi, nói với Ngọc Dao: “Lễ vật này là tâm ý của Ngọc Dao cô nương, bốn Vương phi nhận.” Rồi nói với Minh Nhi: “Minh Nhi, đi lấy hộp gấm trong ngăn kéo tầng thứ hai ra.”

Ngọc Dao mỉm môi cười nhạt một tiếng nói: “Vương phi gọi Ngọc Dao là được rồi.”

Cũng chỉ trong khoảng thời gian một câu nói, Minh Nhi đã hiệu suất cực cao cầm hộp gấm theo lời Ôn Noãn đưa cho nàng, đầu ngón tay Ôn Noãn khẽ nâng hộp gấm, mở ra nói với Ngọc Dao: “Nếu Ngọc Dao cô nương đưa đại lễ như vậy cho bốn Vương phi, bốn Vương phi tự nhiên phải trả lễ mới phải, trong hộp gấm này có dạ minh châu, Ngọc Dao cô nương nhìn xem thích viên nào thì chọn lấy, nếu trong này không có viên nào vừa mắt Ngọc Dao cô nương, sau đó ta lại để Minh Nhi đi lấy tốt hơn đến cho Ngọc Dao cô nương người lựa chọn.”

Nụ cười giọng nói của nàng ôn hòa tùy ý, nhưng nụ cười bên môi Ngọc Dao từ từ cứng lại, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt đã khôi phục như cũ, nhìn hộp đầy tràn dạ minh châu, mỗi một viên có thể đổi lấy chừng mười cây trâm bằng huyết ngọc của mình, lại rất thông dong chọn một viên, cười nói với Ôn Noãn: “Ngọc Dao thích viên này, đa tạ Vương phi.”

Ôn Noãn nhìn viên dạ minh châu trong tay nàng ta, nàng ta chắc chọn viên tốt nhất trong hộp, Ngọc Dao này đúng là không hề có nửa phần khách khí với nàng, lần đầu tiên trong đời làm mua bán lỗ vốn, Ôn Noãn cảm thấy khoản hao tổn này cần thiết tìm Quân Dập Hàn đòi cả vốn lẫn lãi lại.

Mà hai người Bạch Ứng và Lạc Phi nhìn thấy Ôn Noãn tùy tiện, mắt cũng không chớp lấy ra hộp dạ minh châu lớn như thế, trong lòng đột nhiên hơi hâm mộ Quân Dập Hàn, thì ra Vương phi giàu có như thế, Vương gia thật sự gặp vận may, lại vào tay một Vương phi xinh đẹp gia thế tài phú cùng tồn tại.

Nhưng biểu hiện của Quân Dập Hàn rất bình tĩnh, hẳn có nghe thấy Các chủ Minh Nguyệt các cô quái, trong mấy năm này sợ rằng nàng tích lũy được không ít dạ minh châu, những thứ này chỉ là hạng kém không vào được mắt nàng.

Chỉ có điều... Hẳn nhìn nữ tử áo trắng trong hơi thở lộ ra vài phần nhẹ nhàng xuất trần không dính khói bụi trần gian trong sân, chân mày ngọn núi hơi nhú.

Trong sân, Ôn Noãn cười nhạt nói: “Ngọc Dao cô nương không cần khách khí.” Ngay sau đó đứng dậy che miệng ngáp một cái, trong giọng nói mang theo buồn ngủ, “Hôm nay bốn Vương phi hơi mệt mỏi, đi nghỉ ngơi trước một chút, ngày khác nhân rồi lại mời Ngọc Dao cô nương tới ngắm hoa phẩm trà.”

“Vậy Ngọc Dao không quấy rầy Vương phi nghỉ ngơi, xin cáo từ.” Nàng nói đồng thời không biến sắc nháy mắt với Diệu Tố, Diệu Tố lập tức đi theo phía sau định rồi đi.

“Diệu Tố.” Trong giọng nói lười biếng của Ôn Noãn mang theo ý lạnh: “Cần phải để cho bốn Vương phi nhắc nhở người đi cửa sau như thế nào sao?”

“Đừng giận Ngọc Dao đường đột hỏi một câu, không biết vì lý do gì mà Vương phi muốn đuổi Diệu Tố muội muội ra khỏi Vương phủ?” Ngọc Dao vỗ vỗ tay Diệu Tố ý bảo nàng ta yên tâm, vừa bước chân ra lại dừng lại, xoay người cười nhẹ hỏi Ôn Noãn.

“Một chút chuyện nhà vật vãn, cũng không nhọc đến Ngọc Dao cô nương quan tâm.” Giọng Ôn Noãn khẽ trầm tới điểm là dừng, nếu nàng ta không thức thời, cho dù nàng ta là hồng nhan tri kỷ của Quân Dập Hàn, nàng cũng sẽ tuyệt đối không nương tay.

Ngọc Dao khựng lại, một câu “Chuyện nhà” đã rõ ràng vạch rõ giới tuyến của nàng, khiến cho câu nói tiếp theo bị tắc nghẽn trong cổ họng không nói ra được, nàng hơi gượng gạo cười cười nói: “Là Ngọc Dao thất lễ, nhưng không biết Ngọc Dao có thể vì Diệu Tố muội muội xin một cái tình cảm và thể diện không, cầu xin Vương phi cho Diệu Tố muội muội một cơ hội, không cần trực xuất muội ấy ra khỏi Vương phủ.”

Ôn Noãn cười cười, nụ cười khá sâu, “Không biết Ngọc Dao cô nương lấy thân phận gì đòi ra mặt chuyện này với bốn Vương phi?”

Ngọc Dao khựng lại, nàng chưa từng nghĩ tới Vương phi nhìn có vẻ rất ôn hòa này nói tới nói lui lại trực tiếp như vậy, lời này của Vương phi muốn nàng phải trả lời như thế nào? Nói nàng là hồng nhan tri kỷ của Vương gia? Nói nàng là khách lâu dài tùy ý sống ở trong Vương phủ?

Những thân phận này hình như cũng chưa đủ để cho nàng nhúng tay vào “Chuyện nhà” trong lời Vương phi nói, nàng đã bị người Vương phi này dán nhãn khách lên cho dù là trong xưng hô hay trong ngôn ngữ.

Ngón tay Ngọc Dao như ngọc trắng bệch ở trong tay áo nắm thật chặt, trên mặt cũng cực kỳ áy náy cười cười, die~nd a4nle^q u2l ydo^ n nàng vừa định mở miệng, lại có một giọng nam rất kinh ngạc vang lên trước mặt nàng: “Ah, Vương gia, ngài xem đó không phải là Ngọc Dao cô nương sao?”

Bạch Ứng tỏ vẻ tươi cười nói với Ngọc Dao: “Ngọc Dao, hơn tháng không gặp người, người càng xinh đẹp động lòng người rồi, khó trách người rồi đi mấy ngày Vương gia thường xuyên nhớ kỹ người, mong đợi người trở lại.”

Hắn vừa dứt lời, chỉ cảm thấy khí lạnh bốn phía, vội vàng tránh sang bên cạnh Lạc Phi không thay đổi sắc mặt, nhưng Quân Dập Hàn lại lập tức nhìn sang phía Ôn Noãn, hắn vốn tưởng rằng Ôn Noãn sẽ tức giận, ai ngờ nàng vẫn thái độ lạnh nhạt như vậy, không thấy vẻ tức giận chút nào.

Ôn Noãn không tức giận, trong lòng hắn lại mơ hồ hơi hiện lên tức giận, ánh mắt Lạc Phi chém giết về phía Bạch Ứng hồi lâu, cuối cùng môi nhếch lên thay vị trí của Bạch Ứng đỡ Quân Dập Hàn đi vào trong viện, Ngọc Dao vừa mới mỉm cười tiến lên đón, lại thấy Quân Dập Hàn làm như không thấy nàng tự đi về phía Ôn Noãn, giọng Hàn Vương trong ngày thường vô cùng trong trẻo lạnh lùng lại mang theo chút vội vàng không dễ dàng phát hiện nói: “Phu nhân, vị phu...”

“Vương gia và Ngọc Dao cô nương xa cách hơn tháng không gặp, vậy chắc chắn có nhiều chuyện muốn nói, vừa vặn ta hơi mệt mỏi, đi ngủ trước đã.” Ôn Noãn trực tiếp cắt đứt lời Quân Dập Hàn, về mặt lưỡi biếng nói, ngay sau đó không đợi hắn mở miệng đã xoay người đi vào trong phòng, Minh Nhi sai bước đuổi theo, mắt thấy cánh cửa đóng lại sát lông mi mình, nàng bị chặn ngoài cửa.

“Vương gia, ta...”

“Người vừa mới trở về phủ chắc hẳn cũng mệt mỏi, đi về nghỉ ngơi trước.” Quân Dập Hàn nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, trực tiếp cắt đứt lời nàng ta, ánh mắt lại tối đi nói: “Bạch Ứng, ném Diệu Tổ ra khỏi phủ đi.”

“Vương gia...”

“Vương phi là thê tử của bốn Vương, mệnh lệnh của nàng chính là mệnh lệnh của bốn Vương, bất kỳ kẻ nào cũng không cần hoài nghi.” Quân Dập Hàn một lần nữa nhấn tâm cắt đứt lời Ngọc Dao, xoay người rời đi.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ cứu ta...” Diệu Tổ thấy Quân Dập Hàn thế mà trực tiếp ra lệnh cho Bạch Ứng đuổi nàng đi ra ngoài, trong nháy mắt đầu óc mơ hồ, đợi đến khi bị Bạch Ứng kéo đi mới phục hồi tinh thần, vội vàng cầu cứu Ngọc Dao.

Ngọc Dao hung hăng rút tay áo mình bị nàng ta kéo, nhìn phương hướng Quân Dập Hàn rời đi, lại nhìn về phía cánh cửa đóng chặt, ý lạnh trong mắt chợt lóe lên.

Mà nhìn xem màn đùa giỡn này diễn ra, từ Quân Dập Hàn Bạch Ứng Lạc Phi Sở Hoan, còn có Từ Nhiều và Nhu Nhi đứng đằng xa, lúc này tấm màn kịch vừa hạ xuống, hai người lặng lẽ quay người đi.

Nhu Nhi cúi đầu, trong giọng nói tràn đầy âm đạm: “Diệu Tổ tỷ tỷ lại bị Vương gia tự mình hạ lệnh ném ra ngoài phủ, thật đáng thương.”

“Đáng thương?” Từ Nhiều lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Nàng ta thuần túy tự làm tự chịu, cho rằng Ngọc Dao trở lại thì có thể cho nàng ta chỗ dựa nên cực kỳ phách lối, lại không nghĩ rằng Ngọc Dao cũng chỉ có thế.” Nàng nói đến đây, khẽ dừng lại, thật khinh thường nói tiếp: “Ta vốn cho rằng Ngọc Dao trở lại, cục diện sẽ có cải thiện, ngược lại không nghĩ đến nàng ta thế mà lại không chịu được một kích, xem ra...” Giọng nàng dần dần hạ thấp xuống cho đến khi biến mất.

Ôn Noãn nằm ở trên giường quay trái quay phải quay ngang, thay đổi nhiều tư thế ngủ lại vẫn như kỳ tích không chớp mắt không cách nào ngủ, nàng thế mà lại có một ngày không ngủ được? die nda nle equ ydo nn Ôn Noãn chỉ cảm thấy thật thần kỳ, hơn nữa thần kỳ kéo dài đến quá nửa đêm vẫn không ngủ được.

Minh Nguyệt các, Ôn Noãn nhìn Huyền Nguyệt Thanh Ca về mặt mệt mỏi nói: “Gần đây trong các xảy ra chuyện gì?”

“Bẩm báo Các chủ, trong các ngược lại chưa từng xảy ra chuyện gì, nhưng người quái dị tóc đỏ ngài căn dặn ném ra, hắn lại trở về, và lại đuổi như thế nào cũng đuổi không đi.” Về mặt Huyền Nguyệt hơi sâu khổ nói.

“Lần trước các người ném không đủ xa?”

“Thuộc hạ phân phó người ném hắn ra ngoài mười dặm.”

Ôn Noãn vuốt ve trán nói: “Người đó bây giờ đang ở đâu?”

Khi Ôn Noãn đi theo Huyền Nguyệt đến căn phòng trước, thấy người quái dị tóc đỏ vẫn dáng người nghiêm chỉnh ngồi ngay ngắn ở trong đó thì trực tiếp nói thẳng vào điểm chính: “Mời rời đi.”

Người quái dị tóc đỏ cũng không nhiều lời, trực tiếp lấy ra một cái hộp ở trong tay áo mở ra đưa cho Ôn Noãn, Ôn Noãn nhìn thấy đồ trong hộp thì mắt khựng lại, nhận lấy nhìn kỹ, trông mắt dần sâu, đây là Chúc câu, chính là một trong hai vị thuốc nàng còn thiếu, hần sao tìm được?

“Chỉ cần ngài lưu ta lại, ta tự có chỗ dùng với ngài.” Lúc này người quái dị tóc đỏ mới tỏ vẻ bình tĩnh mở miệng.

“Được liệu này người tìm được ở đâu?” Ôn Noãn đẩy nắp hộp lại, Chúc câu này sắc hoa cực kỳ kiều diễm, nhưng sẽ phát ra mùi thơm mang độc lượng lớn, nàng tìm gần một năm cũng không tìm được, hần rốt cuộc tìm ra như thế nào.

“Đi ngang qua một sườn đồi, đúng lúc ngài thấy mùi hương của nó.”

Đầu ngón tay Ôn Noãn nhẹ nhàng gõ lên cái hộp, giống như đang ngắm nghĩ cái gì đó, cuối cùng lạnh nhạt nói: “Về sau ruộng thuốc trong các do người chăm sóc, người tên là gì?”

“Vu Di.”

“Xử lý miệng vết thương sau đó bôi thuốc này lên trên.” Ôn Noãn tiện tay vứt cho hần một bình sứ, cho dù hần không nói, nhưng sao mà nàng không biết, Chúc câu này từ trước đến giờ đều sinh trưởng ở nơi cực kỳ âm độc hiểm trở, mặc dù mùi máu trên người hần nhạt, nhưng chạy không thoát khỏi chóp mũi của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lưỡi Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 93: Chương 79.2: Nàng ghen tỵ

Nàng cầm cái hộp lên cất bước rời đi, lại nói: “Bổn Các chủ không biết người vì lý do gì mà lựa chọn từ bỏ quá khứ, nhưng bổn Các chủ phải nhắc nhở người, cho dù người là Vu Di hay là người phương nào khác, chỉ cần ở lại Minh Nguyệt các, về sau chỉ là một được bọc * của Minh Nguyệt các ta, người hiểu chứ?”

(*) được bọc: được = thuốc, bọc = nô bọc.

“Tự nhiên.” Câu trả lời của hần vẫn đơn giản như vậy.

“Các chủ thật sự muốn lưu hần lại?” Sau khi trở lại phòng nghỉ ngơi của Ôn Noãn, Huyền Nguyệt hơi lo lắng hỏi.

“Ừ.” Ôn Noãn nhàn nhạt lên tiếng, nhưng trong lòng hơi phiền muộn, nàng vẫn không buồn ngủ.

“Vậy có cần thuộc hạ phái người âm thầm quan sát hần không?”

“Không cần, từ trước đến giờ bổn Các chủ dùng người thì không nghi ngờ, nếu đã nghi ngờ thì đừng nên dùng người.” Ôn Noãn uống một ngụm trà nói: “Hần không phải người thường, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày rời đi, nhưng lại quá không liên quan đến chúng ta, hôm nay cũng chỉ mượn hần làm phương tiện hiểu rõ ràng chút chuyện thôi, không cần để ý đến.”

“Dạ.”

Sau khi Huyền Nguyệt lui ra, Ôn Noãn mới ăn một miếng bánh ngọt, lại thấy Thanh Ca tỏ vẻ không vui không buồn tiến đến, chân mày tinh tế của nàng ấy khẽ nhíu lại: “Các chủ, gần đây d1en d4n1 3q21y d0n thuộc hạ mơ hồ cảm thấy từ cổ trong cơ thể dường như có chút động tĩnh.”

“Hả? Đây là chuyện tốt, vì sao người còn cau mày?” Ôn Noãn vui mừng trong lòng, để bánh ngọt xuống.

“Từ cổ này hình như hơi không đúng.” Chân mày tinh tế của Thanh Ca nhíu chặt hơn, “Nó nao động không yên, giống như đang thừa nhận khổ sở cực lớn, thuộc hạ hoài nghi mẫu thân bây giờ vô cùng có thể xảy ra chuyện gì.”

“Vậy bây giờ người có thể cảm nhận được mẫu thân người đại khái ở chỗ nào không?”

“Chắc ở Kinh thành.”

“Kinh thành?” Khoảng cách coi như rất gần, chỉ có điều, “Người có bức họa của mẫu thân người không?”

“Các chủ có ý tứ gì?” Thanh Ca hơi ngoài ý muốn mở to mắt nhìn Ôn Noãn.

“Người đưa bức họa cho bốn Các chủ, trong ngày thường bốn Các chủ cũng thử tìm giúp người một chút.” Ôn Noãn nói xong, thấy đáng về Thanh Ca thật sự cảm kích, không đợi nàng ấy mở miệng đã nói thẳng: “Người cũng không cần cảm kích bốn Các chủ, bốn Các chủ làm vậy cũng có ý đồ, hy vọng đến lúc đó mẫu thân người có thể giúp bốn Các chủ dù chỉ một chút. Bây giờ người đã cảm nhận được vị trí của mẫu thân người, về sau chuyện trong Các giao cho Huyền Nguyệt xử lý, người chuyên tâm tìm mẫu thân người, nếu như cần bất cứ điều gì, trực tiếp nói cho bốn Các chủ.”

“Tạ Các chủ.” Trên mặt Thanh Ca cuối cùng cũng hiện lên vẻ vui mừng, mặc dù Ôn Noãn nói thẳng với nàng không phải đơn thuần giúp nàng, nhưng đáy lòng nàng vẫn không nhịn được mà cảm kích.

Không lâu lắm, Thanh Ca giao bức họa cho Ôn Noãn, Ôn Noãn nhìn lại chỉ cảm thấy có một hai phần cảm giác quen thuộc khó hiểu với mặt mày nữ nhân trong bức họa, nhưng cẩn thận suy nghĩ rồi lại nghĩ không ra. Mà nữ nhân trên bức họa vẫn là đáng về lúc còn trẻ, hơn mười năm qua rồi, dung mạo nhất định sẽ có thay đổi, chỉ dựa vào một bức họa thế này tìm một người như vậy trong Kinh thành rộng lớn, không khác biệt mò kim đáy biển.

Thu lấy bức họa của nàng ấy, một mình đi từ từ trong sương buổi sáng, không rảnh mà để ý đến bóng dáng thon dài vẫn một mực đi theo sau lưng nàng từ sau khi ra khỏi phủ.

Đám sương tràn ngập trong rừng cây, nàng chậm thì hần chậm, nàng dừng thì hần dừng, hần vĩnh viễn không gần không xa đi theo phía sau nàng, Ôn Noãn mím mím môi, nhìn cây thông ra đầy trái cách đó không xa, phi thân mà lên ngồi xếp bằng trên ngọn cây, chia tay vật trái thông rồi đôm đốp đôm đốp đập về phía bóng dáng như ẩn như hiện trong sương trắng.

Nàng đập vừa nhanh lại vừa dày đặc, nhưng bóng dáng kia lại cực kỳ linh hoạt tránh thoát tất cả, nàng hơi tức giận, nhưng đám sóc chung quanh vốn bị sợ chạy nhìn nàng đập đến vui mừng, hình như chơi rất vui, nên cũng đi theo lúu rúu nhảy lên nhảy xuống cầm trái thông đập về phía bóng dáng kia, trong lúc nhất thời trái thông tung bay trong rừng cây, bốn phương tám hướng đánh về phía bóng dáng kia.

Ôn Noãn nhìn đám sóc vui sướng nhảy về trước đập vào bóng dáng kia, chỉ cảm thấy những con vật nhỏ này thật đáng yêu, thật sự đập nỗi buồn bực ở trong đáy lòng nàng ra ngoài. Nàng vỗ tay một cái, rất nhân nhả cầm bầu rượu bên hông uống, thật sự vui sướng thường thức đám sóc “Đạn bay” quần công ra không có quy tắc gì.

Bóng dáng trong con lốc “Đạn bay” vốn có thể phát ổng tay áo đã thoát vòng vây, nhưng chẳng biết tại sao lại mặc cho đồng hạt thông kia lung tung đánh về phía hần, lại mượn bản lĩnh linh hoạt né tránh, lúc này thấy nàng rút cuộc thu tay bắt đầu nhàn nhả uống, hần mới vùng ổng tay áo lên bay về phía nàng.

Nhưng mũi chân hần vừa mới cách mặt đất, mũi chân nàng lại khê nhấn xuống ngọn cây nhanh nhẹn bay đi, hơn nữa tiện tay đập cho hần một bầu rượu, hần tự tay tiếp được bầu rượu trống rỗng này lắc lắc, khoe môi rất bắt mắt đi rồi lại cực kỳ cung chiêu cười cười.

Nàng đây là đang ghen rồi hả?

Ôn Noãn cuối cùng ngủ thiếp đi, và lại ngủ được hương vị ngọt ngào, hai mắt nhắm lại của nàng giật giật, đang định đứng dậy, bên tai lại truyền đến một giọng nói cực kỳ quen thuộc: “Phu nhân, nàng đã tỉnh.”

Người này rút cuộc lại chạy vào phòng của nàng!

“Ừ.” Nàng nhàn nhạt đáp một tiếng, khê che miệng ngáp một cái rồi theo hần đỡ tay mình đang chuẩn bị xuống giường, ánh mắt lại nhìn một đồng vàng vàng đỏ đỏ xanh xanh sinh sôi khắp phòng, sau khi nàng hắt hơi đánh ra nửa cái ngáp còn lại, chỉ vào những thứ hoa bày khắp phòng khiến nàng không cách nào đặt chân nói: “Những thứ này là do chàng kêu người ta bày?”

“Phu nhân có ưa thích?” Khoe môi Quân Dập Hàn chứa đựng ý cười thoảng qua nhìn nàng.

Ôn Noãn bình tĩnh tìm chỗ trống giữa đám hoa, bắt đầu nghiêm túc nhận xét: “Hoa lan, bách hợp, sẽ khiến mất ngủ; hoa móng ngựa *, sẽ khiến hơi thở khô khê, hoa uất kim hương **, sẽ khiến tóc nhanh rụng ra...”

(*) hoa móng ngựa (nguyên gốc 紫荊花): Dương tử kinh (danh pháp hai phần: *Bauhinia blakeana*), là một loại cây thân gỗ thường xanh, thuộc chi Ban (*Bauhinia*), với các lá to và dày cùng các hoa đỏ ánh tía nổi bật. Các hoa tương tự như hoa phong lan, có mùi thơm thông thường có kích thước cỡ 10–15 cm, nở từ khoảng đầu tháng 11 năm trước đến cuối tháng 3 năm sau. Đôi khi nó còn được gọi là lan Hồng Kông. (nguồn Wikipedia)

(**) Hoa uất kim hương (nguyên gốc 郁金香): hoa tulip.

Đợi sau khi Ôn Noãn nhận xét xong, nụ cười nhẹ nơi khoe môi của Quân Dập Hàn đã ngưng lại thành băng.

“Vậy để vì phu kêu người cầm đi vứt bỏ?” Quân Dập Hàn trầm mặt đứng dậy, bây giờ Lạc Phi thân thể khỏe mạnh không sai biệt lắm, thêm vào gần đây quả ghét bỏ rồi, nên hoạt động nhiều hơn một chút.

“Những hoa này mặc dù không thích hợp đặt ở trong phòng, nhưng đặt ngoài phòng cũng không có ảnh hưởng gì, ta dói rồi, theo ta dùng bữa trước.” Ôn Noãn tiện tay cầm cành hoa ở trong tay vuốt ve đi ra ngoài.

Nụ cười đông cứng bên khoe môi Quân Dập Hàn trong nháy mắt hòa tan.

Sau khi dùng xong bữa, Quân Dập Hàn vốn định phơi nắng cùng Ôn Noãn, ai ngờ lại nhận được mật báo cần xử lý khẩn cấp, nên không thể làm gì khác hơn là to vẻ âm trầm đi vào trong thư phòng.

Ôn Noãn nhìn dáng vẻ hần hơi uất ức, khoe môi không nhịn được nâng lên ý cười thoáng qua, từng là một nam nhân nhào vào trên công việc, từ khi nào thì thay đổi trở thành lười biếng như vậy.

Nàng trở lại trong viện, ở trong một đồng hương hoa đến khiến người ta hắt hơi nhàn tản đọc sách uống trà phơi nắng, hai đời đây là lần đầu tiên nhận được hoa, lại nhận được hoa nhiều đến mức đủ để nàng chôn thành phần mộ, suy nghĩ một chút, thật ra cũng là chuyện rất khiến người ta vui vẻ.

Về phần bất bẻ, là một nữ nhân đều biết, nàng cũng không ngoại lệ!

Nhưng thời gian nhân hạ còn chưa tới nửa canh giờ, đã bị người trong cung tới chặn ngang chặt đứt.

“Tiểu thư, nếu không ngài cáo ốm hoặc để Vương gia đi cùng ngài đi.” Minh Nhi tràn đầy lo lắng nói.

“Yên tâm, nàng ta sẽ không làm gì ta cả, ta đi một lúc rồi trở về.” Ôn Noãn sờ đầu nhỏ của nàng ấy trấn an.

“Tỷ tỷ thật sự là người bận rộn, muội muội bởi vì tỷ tỷ mà thiếu chút nữa chết cũng không thấy tỷ tỷ tới nhìn muội muội một lần, hôm nay thân thể muội muội khá hơn một chút sai người đi mời mới có thể gặp được tỷ tỷ.” Ôn Noãn vừa tới, Ôn Tĩnh đã phát tay đuổi tất cả hạ nhân đi, lạnh giọng châm chọc.

“Quý phi nương nương tự có Hoàng thượng và các Ngự y chiếu cố, ta tới cũng không giúp được một tay, cần gì phải tới thêm phiền để cho người thấy phiền lòng.” Ôn Noãn rất thoải mái ngồi xuống ghế mềm, lạnh nhạt nói, nếu không có người ngoài, cần gì phải diễn trò theo nàng ta.

“Bốn cung có để cho người ngồi?” Ôn Tĩnh thấy Ôn Noãn không hề coi mình vào đâu, tức giận nói.

“Ta ngồi hay không ngồi còn cần người cho phép?” Ôn Noãn vuốt ve Tuyết Cầu trong ngực, giọng nói tràn đầy không lịch sự trả lời.

“Người lại dám nói chuyện ngang hàng như vậy với bốn cung, xem bốn cung có đánh chết người không.” Ôn Tĩnh vô cùng tức giận, bước lên mấy bước, nâng cánh tay lên thật cao.

“Nếu như người còn dám lộn xộn.” Ôn Noãn sờ Tuyết Cầu trong ngực, ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào Ôn Tĩnh, lạnh lùng nói, “Cẩn thận ta để cho nó lưu lại kỷ niệm trên mặt người.” Nàng nói xong, tay giữ chặt cổ tay nàng ta đang nâng lên, dùng sức hất ra, Ôn Tĩnh bị dọa đến sắc mặt trắng bệch lập tức hung hăng gục đầu xuống bàn, che bụng co rúm lại.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 94: Chương 80.1:Thẹn thùng

“Người... Người lại dám như thế với ta?” Ôn Tĩnh che bụng đau đến vẻ mặt vặn vẹo nhìn Ôn Noãn.

“Như thế đối với người thì như thế nào?” Ôn Noãn nhàn nhạt quét mắt nhìn nàng ta, trong giọng nói tràn đầy hờ hững, “Quý phi cũng đừng quên, vừa rồi là người động thủ trước, mà ta, cũng chỉ là phòng vệ mà thôi.”

“Người, người...” Ôn Tĩnh giận đến ngực phập phồng, oán hận nói, “Bốn cung thân đường đường là Quý phi, tự thân động thủ đúng là có trở ngại về thân phận, người đâu, bắt tên tiện nhân không biết sống chết này hung hăng đánh cho bốn cung.”

“Dạ, nương nương.”

Ôn Tĩnh vừa dứt lời, sau tấm bình phong lập tức xuất hiện vài lão ma ma sắc mặt dữ tợn đi về phía Ôn Noãn.

Ôn Noãn không nhanh không chậm tiện tay cầm lấy bình hoa trên bàn ước lượng trong tay, mắt lạnh nhìn mấy lão ma ma này nói: “Các người ai dám ra tay, thử một chút.”

Nàng ước chừng tới ước chừng lui bình hoa trong tay, ước chừng khiến trái tim của mấy lão ma ma run lên, sự tích Hàn Vương phi bu hăn đánh người không theo quy tắc dưới sự tuyên truyền trắng trợn của Sở Hoan, hiện giờ trong cung không ai không biết không ai không hiểu, bây giờ bình hoa ước lượng trong tay nàng, không ai cho rằng nàng đơn thuần chỉ là dọa người, nếu thật sự bị nàng dùng bình hoa đập lên đầu ra một lỗ thủng, đây chính là rất không tốt.

Các ma ma vốn rất dữ tợn gặp Hàn Vương phi lộ bu hăn ra ngoài, thoáng chốc vẻ mặt ỉu xiu, người nọ đẩy người kia nhón nháo không dám tiến lên.

“Các người đang làm gì mà còn chưa ra tay, nếu ai không ra tay, bốn cung lập tức hạ lệnh dùng trượng giết!” Ôn Tĩnh thấy các ma ma lùi bước, vẻ mặt giận dữ, nàng đường đường là quý phi, tôi tớ của nàng lại sợ một Hàn Vương phi mà làm trái với mệnh lệnh của nàng, thật sự làm mất hết mặt mũi của nàng.

Mệnh lệnh của Ôn Tinh hạ xuống như vậy, các ma ma ngần ngại không dám tiến lên không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt giờ cao tay áo một lần nữa tiến lên, Ôn Noãn cũng không khách khí, ánh chùng lực đạo từng bước đập qua, bởi vì nàng nắm bắt lực đạo chính xác, các ma ma chỉ té xỉu không có gì đáng ngại, nàng đập xong ma ma, trông mắt hơi đỏ, cười như không cười nhìn Ôn Tinh về mặt hoảng sợ nói: “Quý phi còn muốn kêu người đến?”

Ôn Tinh giống như gặp quỷ nhìn nàng chằm chằm, miệng lại há ra rồi ngậm lại, ngậm lại rồi há ra, không nói ra một câu, Ôn Noãn không có tâm tình đùa hòng phách nàng ta bị chấn động bay ra bên ngoài thu hồi lại, nhàn nhạt ném xuống một câu, “Nếu Quý phi không có chuyện gì nữa, ta xin cáo lui.” Xoay người rồi đi.

“Tiện nhân.” Rốt cuộc Ôn Tinh bị thái độ hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến của nàng mà thu hồi thần trí lại, dừng khí tăng lên, xoay người cầm bình hoa Ôn Noãn vừa mới để xuống đuổi theo đập về phía cái gáy của Ôn Noãn, trông mắt Ôn Noãn lạnh lẽo, đang định để cho nàng ta té như chó ăn bùn, lại có một cái tay nhanh hơn giữ chặt cổ tay đang giờ cao bình hoa.

“Hoàng, Hoàng thượng.” Ôn Tinh ngây ngốc nhìn Quân Hạo Thiên sắc mặt âm trầm đột nhiên xuất hiện trước mắt, bình hoa trong tay buông lỏng, “Choang” một tiếng rơi trên mặt đất chia năm xẻ bảy, lúc này mới khôi phục tinh thần hoảng hốt về sống lại.

“Hoàng thượng, tỷ tỷ bắt nạt Tinh nhi, tỷ tỷ vừa rồi còn, còn định dùng mèo nhỏ này cào thương mặt Tinh nhi, Hoàng thượng, ngài cần phải làm chủ vì Tinh nhi.” Thần kinh linh hoạt của Ôn Tinh trong nháy mắt nhanh chóng xoay chuyển, vừa nói vừa khóc không thành tiếng, trong mắt càng thêm ba phần nước mắt ba phần uất ức hoàn toàn trong sáng chân thật khiến cho người ta vừa nhìn đã thấy thương.

Khỏe môi Ôn Noãn khẽ nhếch lên ý giễu cợt không thể nhận ra, khẽ phúc thân nói: “Thần phụ tham kiến Hoàng thượng.” Sau đó lẳng lặng đứng bên cạnh vuốt ve Tuyết Cầu trong ngực, cũng không giải thích không đánh trả, giống như một người đứng xem trò vui.

Quân Hạo Thiên ánh mắt phức tạp nhìn nàng, tay nắm cổ tay Ôn Tinh không tự chủ hung hăng siết chặt.

“Hoàng thượng, ngài tím đau Tinh nhi rồi.” Cổ tay truyền đến đau nhức giống như xương sấp bị nắm gãy, lần này ngược lại nhanh chóng khiến Ôn Tinh đau đến nổi lên nước mắt.

Quân Hạo Thiên ngăn ra, tay nắm tay của nàng ta trong nháy mắt buông ra, cũng không có chút thương tiếc nào, ngược lại lạnh lùng nhìn nàng ta nói: “Hàn Vương phi là tỷ tỷ ruột của ngươi, ngươi thế mà lại vô lễ với nàng ấy như thế, thật sự khiến trẫm thất vọng, kể từ hôm nay đóng cửa suy nghĩ, không có lệnh của trẫm không cho phép bước ra khỏi viện này một bước.”

Sau khi Quân Hạo Thiên nói xong, không đợi nàng ta đáp lời, về mặt hơi hòa hoãn chuyển sang Ôn Noãn nói: “Tinh Quý phi nhất thời kiêu căng khiến Vương phi bị sợ hãi, trẫm tự mình đưa Vương phi xuất cung.”

“Quý phi nương nung rất được Hoàng thượng sủng ái, có chút tính tình cũng khó tránh khỏi, thần phụ cũng không để vào trong lòng, trước đây lúc tới có công công dẫn đường, thần phụ theo công công xuất cung là được rồi, không nhọc phiền đến Hoàng thượng.” Ôn Noãn lạnh nhạt nói.

“Mấy ngày nay trẫm không đi phủ Hàn Vương ngồi một chút, hôm nay đúng lúc muốn đi, vừa lúc cùng đường với Vương phi, Vương phi không cần từ chối, đi thôi.” Quân Hạo Thiên nhìn thật sâu vào trong mắt nàng, nói xong xoay người đi ra ngoài.

Ôn Noãn nhìn bóng lưng màu vàng sáng tuấn tú lại rất cao nhưng lộ ra cô đơn vô tận, bắt đầu đi lắc đầu cất bước đi theo, có vài đáp án đặt ở trước mắt, nhưng phải thông qua thời gian tới kiểm chứng mới có thể làm cho người ta tin phục, huống chi đáp án nàng cho chính xác hơi như có như không, khó có thể khiến cho người ta tiếp nhận.

Đầu óc Ôn Tinh hoàn toàn ngây ngốc nhìn hai bóng dáng trước sau rồi đi, lại nhìn tím bầm sưng đỏ nổi lên trên cổ tay trắng nõn, chân nàng mềm nhũn ngã trên mặt đất không biết đau đớn.

Sao sự việc lại biến thành như vậy?

Nàng rõ ràng là Quý phi Hoàng thượng sủng ái nhất, thậm chí còn là Hoàng hậu tương lai trong suy nghĩ của mọi người, nhưng vì sao hôm nay nàng lại có ảo giác đang ở lãnh cung?

Đây rốt cuộc đã phát sinh như thế nào?

Hình như từ hơn tháng trước, từ sau ngày giỗ của nữ nhân chết đi rồi vẫn như oan hồn không tan chiếm cứ lòng Hoàng thượng, từ đó về sau Hoàng thượng không hề bước vào hậu cung nửa bước, nàng mờ mờ ảo ảo cảm thấy chuyện hơi không đúng, nhưng lại không thăm dò ra tin tức gì, nàng cuối cùng chỉ đành phải tự an ủi mình rằng có lẽ Hoàng thượng gần đây quốc sự quá bận rộn không có thời gian rảnh quan tâm đến mình, mặc dù lý do này ngay cả chính nàng cũng không tin.

Nhưng vào hôm nay, tảng khăn che mặt lừa mình dối người này cuối cùng bị Hoàng thượng tự tay vạch trần, hình như Hoàng thượng thay đổi, trở nên hoàn toàn xa lạ nàng hơi không biết được, nàng đột nhiên có sợ hãi thật sâu, nếu về sau nàng mất đi sự sủng ái của Hoàng thượng thì nên làm cái gì? Ở trong hậu cung lạnh lẽo này, tất cả quang vinh chói lọi tôn vinh cao nhất đều dựa vào sự sủng ái của Hoàng thượng, nếu mất đi sự sủng ái của Hoàng thượng, nàng cái gì cũng không còn.

Ôn Tinh càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi, chỉ cảm thấy cả người phát rét, nàng cong chân lên, sắc mặt trắng bệch ôm chặt lấy mình, thân thể cũng đang không ngừng run rẩy nhẹ nhàng.

“Nương nung, mặt đất lạnh lắm, coi chừng tổn thương thân thể.” Một ma ma vội đi tới trước nâng nàng dậy, rồi lại gần bên tai nàng nói nhỏ, “Nương

nuong, nô tỳ thăm dò được một tin tức.” Ngay sau đó giọng không thể nghe thấy của bà ta nói tỉ mỉ cho Ôn Tinh nghe.

“Cái gì?” Tròng mắt Ôn Tinh mở to như gặp phải sấm sét giữa trời quang, nàng nín thật chặt ma ma này nói, “Người đã thăm hỏi rõ ràng, tin tức này là thật sao?”

“Vô cùng xác thực.” Ma ma cực kỳ khẳng định.

“Thì ra là như vậy, thật sự không ngờ.” Về mặt Ôn Tinh thần thò lấp bắp nhớ lại.

Nếu chỉ có như vậy, tất cả có thể nói thông được, vì sao chuyện nàng trúng độc cuối cùng không giải quyết được gì, vì sao chính là một Hàn Vương phi vô lễ với nàng như thế lại toàn thân mà lui, còn nàng bị cấm túc.

Thì ra chuyện là như vậy!

“Nương nương, lúc này người không thể chán nản ủ rũ, nếu ngài không nhanh chóng ra tay, địa vị tương lai của ngài sẽ vô cùng có nguy cơ rồi.” Ma ma tận tình khuyên nhủ.

Không cần tương lai, đã ở đây rồi!

Tròng mắt Ôn Tinh lạnh lẽo, vẻ thù địch bức người, móng tay cắm thật sâu vào trong lòng bàn tay, nhỏ xuống một dòng đỏ tươi thấm vào trong thắm màu trắng thuần, bắt chợt nở rộ, đẹp đến nhìn thấy mà giật mình.

Sau nửa canh giờ, Mộ Dung Tịnh thanh thần hé mở nắp ly gầy gầy lá trà trôi nổi trong ly trà trong suốt, nhàn nhạt nói với ma ma cúi đầu quỳ phía dưới: “Như thế nào?”

“Bẩm Thái hậu, tất cả đều như Thái hậu đoán.” Ma ma cung kính trả lời.

“Ừ, đi xuống đi.”

“Nô tỳ cáo lui.”

“Bên người kia tiến triển như thế nào rồi?” Mộ Dung Tịnh cạn ngụm trà, nói với Vương công công ở bên cạnh.

“Bẩm Thái hậu, có thể đại cáo công thành trong thời gian gần đây.”

“Ừ.” Mộ Dung Tịnh rất hài lòng cười một tiếng, “Kịch hay này cuối cùng cũng tiến vào cảnh đẹp rồi, thật sự khiến người ta mong đợi.”

Không biết do Hoàng cung quá lớn hay do Quân Hạo Thiên đi quá chậm hoặc đi đường vòng, hai người đi hơn nửa canh giờ vẫn chưa ra tới cửa cung, ngược lại đi tới Ngự hoa viên, Quân Hạo Thiên nhìn Ôn Noãn vẫn thủy chung giữ vững trầm mặc lạnh nhạt, trong lòng buồn bã thờ dài, chủ động mở miệng đánh vỡ trầm mặc: “Mấy năm này, nàng sống tốt không?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 95: Chương 80.2:Thẹn thùng

“Cũng không tệ lắm, ở trong phủ ngày ngày ăn ngủ ngủ ăn, cũng ngủ thong dong tự tại.” Ôn Noãn thấy vẻ mặt hân bình tĩnh, lại cứ rối rắm chút chuyện quá khứ với nàng, nên nhàn nhạt mở miệng trả lời, mặc dù nàng không tập trung nhưng cũng không phải là một người câu nệ, huống chi giữa nàng và Quân Hạo Thiên cũng không có ân oán quá mức, nếu hắn nói chuyện tử tế với nàng, nàng thật sự cũng không để ý phối hợp tán gẫu một hai câu, dù sao trong chuyện này hắn mới là người bị thương nặng nhất, không đồng tình thương hại gì cả, chỉ coi hắn như người xa lạ không tính là xa lạ.

“Vậy thì tốt.” Quân Hạo Thiên cười cười, trong tiếng cười lại xen lẫn tối tăm nồng đậm, tròng mắt hắn khẽ nhếch, nhìn cây ngọc lan phía trước nói: “Năm nay hoa ngọc lan nở không tệ.”

Hà Nhi cực kỳ thích ngọc lan, đây là hoa hắn tự tay trồng vì nàng, hoa nở vừa đúng, người nhưng đã không phải!

Ôn Noãn nhìn lại theo ánh mắt hắn, bỗng nhiên nhớ đến tình cảnh khi mình vào cung lần đầu tiên, khoe môi nhếch lên nụ cười nhạt nói: “Là nở không tệ, lần đầu tiên thần phụ bị Thái hậu triệu kiến vào cung, lúc trở về bị lạc đường, còn từng đứng dựa vào cây ngọc lan này đợi hơn nửa canh giờ mới nhìn thấy một tiểu thái giám để cho hắn dẫn thần phụ xuất cung.”

Là nàng?

Quân Hạo Thiên nhìn nụ cười nhạt trên môi nàng, hơi hoảng hốt, trong đầu bỗng nhiên nhớ tới lần đó hắn đi qua Ngự hoa viên, từng thấy một vị nữ tử

dáng người yếu đuối, đưa lưng về phía hắn, đứng dựa nghiêng vào cây ngọc lan, lúc ấy hắn còn tưởng rằng vị kia là phi tử, muốn hấp dẫn hắn mới nghĩ ra chiêu này, đang định tiến lên lại bị Đức Quý gọi lại, đợi đến khi ngược mắt lên thì nơi đó đã sớm không thấy vết tích, chỉ có một chiếc khăn màu trắng nhay múa theo gió.

Khó trách Đức Quý gần như tra cả hậu cung cũng không tìm ra được chủ nhân của mảnh khăn kia, thì ra lại là nàng!

Thì ra bọn họ luôn đứng thời điểm mà lướt qua nhau, đợi đến khi chân chính gặp lại thì hắn còn đang ở đây nhưng nàng đã sớm đi xa!

Ôn Noãn khẽ ngẩng đầu ngắm hoa ngọc lan trắng noãn, Quân Hạo Thiên cũng đang ánh mắt phức tạp mà nhìn nàng.

Có lẽ do ánh mắt của hắn quá mức tập trung khiến cho người nào đó không thể bỏ qua, khước môi Ôn Noãn khẽ trề ra, thu lại nụ cười, giọng nói lạnh nhạt: “Hoàng thượng, đại khái còn bao lâu nữa mới có thể ra khỏi cung, Vương gia còn đang chờ thần phụ trở về cùng nhau dùng bữa tối.”

Một câu “Thần phụ” trong nháy mắt khiến Quân Hạo Thiên hồi hồn, hắn cuối cùng không chế được bản thân không đến nỗi mạo phạm nàng.

“Một khắc đồng hồ có thể xuất cung” Quân Hạo Thiên không cần phải nhiều lời nữa, trầm mặc dẫn nàng đi theo đường tắt ra cửa cung.

Trong cung đã sớm phái người đi Hàn Vương phủ báo tin Hoàng thượng định tới, sắc mặt Quân Dập Hàn không dễ nhìn, Lạc Phi và Bạch Ứng không biết quan hệ của ba người, vì vậy vẫn cho rằng chuyện này chuyện kia của Hoàng quyền triều đình, nên không có hứng thú cũng không thêm chú ý đến.

Nhưng khi xe ngựa đến, trừ Quân Hạo Thiên và Ôn Noãn ra, Sở Hoan cũng từ trên xe nhảy xuống, hắn nghe nói Quân Hạo Thiên định đi Hàn Vương phủ nên đến trước chạy đến cửa cung chờ đợi, nhưng để cho Ôn Noãn hơi kỳ quái chính là, trong ngày thường Sở Hoan này nhìn nàng luôn tỏ ra về ta là tiểu gia không ai bì nổi, sao hôm nay lại giống như tiểu cô nương xấu hổ muốn nói lại thôi, cũng không nói chuyện với nàng, càng không tìm nàng sinh sự, rõ ràng có ý tứ lôi kéo Quân Hạo Thiên nói chuyện, lại cứ thỉnh thoảng len lén liếc nàng một cái, rồi lại tiếp tục nhìn một cái, có hai lần hắn nhìn trộm nàng, nàng dứt khoát giương mắt nhìn hắn, tóm gáy hắn, kết quả hắn thế mà lại mặt đỏ tía tai, lạnh lùng khế hừ nàng, đầu lập tức quay đi sang hướng khác, nhưng qua không được bao lâu lại len lén nhìn nàng.

Dọc theo đường đi, Ôn Noãn bị hắn nhìn đến không giải thích được, cuối cùng dứt khoát không để ý tới hắn trực tiếp ngủ.

Trước bàn cơm, mấy người ngồi xuống theo thứ tự, bên trái Ôn Noãn là Quân Hạo Thiên, bên phải là Quân Dập Hàn, đối diện là Sở Hoan, không khí này vốn nên ấm áp, lúc này lại hơi quý dị.

Món ăn đã sớm dâng đủ, lại không có người nào bắt đầu, Ôn Noãn lặng lẽ cầm đũa lên bắt đầu ăn, Quân Hạo Thiên và Sở Hoan cũng đi theo bắt đầu, nhưng Quân Dập Hàn lại bệnh thoi thóp ngồi đó, chỉ thỉnh thoảng lại ho khan lên ho khan xuống trong tiếng chén đũa vang lên trong trẻo, nhưng hắn ho khan hết tiếng này đến tiếng khác cũng không có ai để ý đến hắn, cuối cùng khi hắn ho khan đến tê tâm liệt phế, Sở Hoan đang chết lặng bới cơm tập trung tinh thần liếc trộm Ôn Noãn, rốt cuộc bị chấn động hồi hồn, hắn bới đầy cơm trong chén, mặt rất lo ngại hỏi: “Tam ca, huynh không sao chứ, nếu không truyền Ngự y tới nhìn cho huynh một chút?”

Rốt cuộc có người trả lời hắn, Quân Dập Hàn yếu đuối cười cười, “Không có việc gì, bệnh cũ.” Nhưng lướt mắt vẫn thủy chung dính lên người Ôn Noãn, hắn thấy nàng vẫn không hề cử động, không thể làm gì khác đành phải tiếp tục diễn trò hề tiếp, dưới ánh mắt ân cần của Sở Hoan, khẽ đưa tay hơi run run nắm chặt đôi đũa đi gấp thức ăn, kết quả gấp một miếng rút một miếng gấp một miếng lại rút một miếng, mà gấp món ăn còn tuyệt đối không phải gấp trước mặt hắn, mà là đưa thẳng đôi đũa gấp trước mặt Quân Hạo Thiên, món ăn này rơi từng miếng từng miếng, món súp liền bắn tung bắn tóe rồi bắn tung tóe.

Quân Hạo Thiên khẽ nghiêng người tránh những nước súp kia, nói đùa: “Tam đệ muốn ăn những món nào, nhị ca gấp cho đệ là được.”

Sau đó, dưới ánh mắt khế nâng lên của Ôn Noãn, nhìn thấy Quân Hạo Thiên gấp một miếng thịt mỡ to không có chút thịt nạc nào, thêm một gấp cần tây ngày thường Quân Dập Hàn cực kỳ chê, rất quan tâm gấp vào trong chén Quân Dập Hàn.

Ôn Noãn yên lặng nuốt miếng canh, lúc này mới phát hiện thì ra cho dù nam nhân chức vị cao, lại phức tạp cường đại cũng không thoát được một mặt ngây thơ, nhìn tinh tinh hai nam nhân kia, thật sự ngây thơ làm cho người ta bật cười.

Nhưng nàng còn chưa kịp bật cười, miếng thịt mỡ kia đã nhanh chóng cực kỳ yên ổn bay vào trong chén của nàng, Quân Dập Hàn cười đến cung chiều nói: “Vi phu nhớ phu nhân đặc biệt thích ăn thịt Đông Pha, Hoàng huynh chọn miếng này lại là miếng thịt màu sắc tốt nhất, kỹ thuật thái tốt nhất, hoa văn duyên dáng nhất trong thịt Đông Pha cả bàn, vi phu không nỡ ăn, đặc biệt mượn hoa hiến Phật tặng cho phu nhân, phu nhân ném thử một chút xem có hợp khẩu vị không?”

Nàng lúc nào thì thích ăn miếng thịt ba chỉ đầy dầu mỡ này? Ôn Noãn nhìn chăm chăm vào miếng thịt ba chỉ trong chén, dưới chân không biến sắc nâng lên hạ xuống.

“Tam tẩu thích ăn thịt Đông Pha?” Thế mà lại có sở thích giống hắn, Sở Hoan lập tức đứng dậy bưng thịt Đông Pha ở trước mặt Quân Hạo Thiên đến trước mặt Ôn Noãn nói: “Tam tẩu ăn nhiều chút, lấy thịt bò thịt, tẩu nhất định có thể mập.”

Ôn Noãn nhú mày, ai ngờ một khắc sau một chén súp đặt trước mặt nàng, Quân Hạo Thiên nói: “Uống súp nhiều một chút, bổ khí dưỡng nhan.”

“Gần đây khí sắc của đệ đúng là hơi kém, nên bồi bổ từ tế.” Quân Dập Hàn vốn không có khí lực gấp món ăn trên bàn, trong nháy mắt lại bưng chén súp kia lên uống một hơi cạn sạch, ngay sau đó không để ý đến đau rát trên chân, lại uể oải nói: “Phu nhân, vi phu rất đói.”

Ôn Noãn cầm đũa lên tiếp tục bình tĩnh ăn com, lạnh lạnh mở miệng nói: “Đói thì ăn.”

“Vi phu không còn hơi sức.” Hơi thở của hắn yếu ớt hơn vài phần, giống như liễu yếu đào tơ đưa theo gió thổi một cái là bay.

“Tam ca, nếu không gọi tỳ nữ tới hầu hạ huynh dùng com?” Sở Hoan ân cần mở miệng.

“Đúng vậy, Tam đệ, trong phủ đệ lúc dùng bữa, ngay cả một nha hoàn già sai vặt theo hầu cũng không có, giống như tình huống thân thể đệ hôm nay, vẫn nên bố trí vài người hầu hạ bên cạnh thì tốt rồi.” Quân Hạo Thiên có điều ngụ ý mở miệng.

Các người việc gì phải xen vào việc của người khác!

Quân Dập Hân lại ho khan hai cái, mặt không biến sắc xê dịch lại bên cạnh Ôn Noãn, nhìn Ôn Noãn, giọng nói nhẹ nhàng như mây bay: “Vốn là có, nhưng phu nhân nhìn bọn hạ nhân kia hầu hạ không cẩn thận, nên nàng tự tay nhận lấy chuyện này, nhưng dù sao phu nhân da mặt mỏng, có người ở đây sẽ thẹn thùng, cho nên đệ mới định lấy quy củ mới, khi dùng bữa không cần nha hoàn sai vặt hầu hạ.”

Sau khi hắn giải thích xong, chuyển sang Ôn Noãn nói: “Phu nhân, vi phu thật sự đói bụng, nhị ca và tứ đệ đều là người nhà, nàng không cần thẹn thùng.” Khi hắn nói về mặt hàm chứa mấy phần uất ức, bàn tay đặt dưới bàn lời kéo ống tay áo nàng nhẹ nhàng lắc lắc.

Thẹn thùng?

Ôn Noãn cười cười, thuận theo bụng chén lên gấp một gấp cần tây đặt tới cạnh môi hắn nói: “Nào, Vương gia ăn nhiều cần tây một chút, cần tây có lợi cho thân thể khỏe mạnh.”

Quân Dập Hân mỉm cười ăn một gấp cần tây, khen: “Mùi vị quả nhiên không tệ.”

Ôn Noãn lại gấp một đũa thịt Đông Pha thật lớn cho hắn, hắn lại khen: “Vị thật rất tốt.”

Hai người một trong lòng cười lạnh một dạ dày dòi sông lấp bể.

Quân Hạo Thiên lạnh nhạt tiếp tục ăn com, thì ra, có một số việc phải tận mắt thấy mới biết là sự thật, lời đồn đại, trông mắt nhỏ dài của hắn khề nhúc nhích, cũng không thể tin.

Mà Sở Hoan thì nhìn bức tranh thu nhỏ hai người cực kỳ ân ái hòa hợp đột nhiên cảm thấy trong lòng cực kỳ buồn bực, thức ăn trong miệng ăn không biết ngon, đũa trong tay đâm lên đâm xuống vào đùi gà trong chén còn chưa gặm hết.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 96: Chua hay là ngọt

Sau khi dùng xong bữa tối, Quân Dập Hân và Quân Hạo Thiên vào thẳng thư phòng, Ôn Noãn chậm rãi đi về phía viện của nàng, Sở Hoan sau lưng cúi gằm mặt, buồn bực không lên tiếng, không nhanh không chậm đi theo.

“Đệ bị cái gì kích thích?” Ôn Noãn cuối cùng không chịu nổi đáng về đầy mê man của hắn, trở lại trong viện, ngồi trước bàn đá, rót ly trà đưa cho hắn, mang theo vài phần ân cần hỏi.

“Tẩu biết?” Sở Hoan bị lời này của nàng làm cho giật mình, tay nhận lấy nước trà run lên, nước trà nóng bỏng trong nháy mắt bắn lên tay nóng đỏ một mảnh.

“Biết cái gì?” Ôn Noãn nhận lấy ly trà từ trong tay hắn, nhìn tay hắn bị bỏng đến đỏ bừng lên, chân mày ngon núi hơi nhíu nói, “Sao lại không cẩn thận như vậy?” Ngay sau đó gọi Minh Nhi lấy hộp thuốc cao ra êm ái bôi lên tay nóng đỏ của hắn, vừa bôi vừa nhẹ nhàng thổi thổi cho hắn.

Trên mu bàn tay vốn đau rát, sau khi xoa thuốc thì còn lại mát mẻ xuyên thấu qua da thịt truyền đến, lại thêm nàng nhẹ nhàng thổi, Sở Hoan chỉ cảm thấy cả lòng cũng nhẹ nhàng theo, hận không thể toàn thân nhẩy vào trong nước nóng lăn một vòng.

Sở Hoan kinh ngạc nhìn đáng về Ôn Noãn thuận theo ôn nhu xúc thuốc cho hắn, đột nhiên hơi ghen tỵ với tam ca của mình, sao hắn lại không có được may mắn cưới con khi gầy như tam tẩu vậy.

“Đệ nhìn ta làm cái gì?” Sau khi Ôn Noãn thoa thuốc cho hắn, ngược mắt nhìn thấy hắn hai mắt đăm đăm nhìn chăm chú vào mình, chỉ cảm thấy Sở Hoan hôm nay thật kỳ quái.

“Không có, không có gì.” Sở Hoan không được tự nhiên quay mặt sang, trong lòng đột nhiên cảm thấy may mắn vì nàng không biết ý tưởng của mình, nhưng cùng với đó lại hơi mất mát vì nàng không biết suy nghĩ của mình, cả suy nghĩ hỗn loạn thành một đoàn cực kỳ mâu thuẫn.

“Mặt của đệ sao đột nhiên đỏ vậy?” Ôn Noãn nhìn về mặt né tránh của hắn, cảm giác hành động của hắn hôm nay khác thường như thể chẳng lẽ bị gió rét sinh bệnh, liền đưa tay sờ lên trán hắn.

“Tẩu làm gì?” Sở Hoan kinh hãi nhảy người lên, lui về phía sau mấy bước, hai tròng mắt linh động tràn đầy hốt hoảng nhìn Ôn Noãn, trong lòng yên lặng nói với mình, nàng là tam tẩu, nàng là tam tẩu, nữ nhân này là tam tẩu, Vương phi của tam ca thần dũng vô địch độc nhất vô nhị của hắn.

“Muốn nhìn một chút xem có phải đệ bị bệnh không.” Ôn Noãn cạn ngụm trà, ngược mắt nhìn hắn nói, “Nhìn dáng vẻ hoảng hốt của đệ hơn phân nửa là bị bệnh, sau khi hồi cung nhớ truyền Ngự y để cho hắn kiểm tra một chút cho đệ.”

“Tiểu gia không có bệnh!” Sở Hoan bực mình, mấy bước tiến lên ngồi xuống, hai mắt mở to nhìn chăm chăm vào Ôn Noãn, trợn mắt nhìn tới nhìn lui lại hạ quyết tâm nói: “Không đúng, tiểu gia có bệnh, nhưng bệnh của tiểu gia Ngự y không trị được.”

“Hả?” Mặt mày Ôn Noãn hưng hái lên, “Bệnh gì lợi hại như thế, nói nghe một chút?”

Sở Hoan cắn răng cắn rồi lại cắn, cuối cùng dứt khoát vỗ đã mở lại sườn nói: “Tiểu gia chính là bị bệnh tương tư!”

Bệnh này quả thật không dễ điều trị, Ôn Noãn mượn động tác uống trà che giấu nụ cười nơi khóe môi, đang định hỏi một chút xem tương tư là cô nương nhà nào, có cần nàng giúp một tay đi thăm dò tình huống tiện thể làm mai không thì lại thấy hắn như quý nhin chăm chăm vào sau lưng nàng, về mặt hoảng sợ nói: “Tam, tam ca...”

“Ừ.” Chẳng biết Quân Dật Hàn đến từ lúc nào, nghiêng người dựa vào cây cột, rảnh rỗi nghe hai người nói chuyện, Quân Dật Hàn cười như không cười đáp một tiếng, vừa định cất bước tiến lên, Sở Hoan lại đột nhiên kêu khê một tiếng, xoay người chạy về phía bên tường, sau khi nhảy lên tường, chân ở trên bức tường cao cao mấy cái, “Rầm” một tiếng, như ý nguyện ra khỏi Vương phủ nhưng ngã như chó gặm bùn.

Ôn Noãn như có điều suy nghĩ, quay đầu lại quan sát Quân Dật Hàn từ trên xuống dưới mấy lần, suy tư mở miệng nói: “Chẳng lẽ khiến Sở Hoan mắc bệnh tương tư chính là Vương gia?”

“... Phu nhân đây là ăn giấm rồi hả?” Quân Dật Hàn cười như không cười nhìn Ôn Noãn, đưa tay lên cầm cổ tay đang bưng ly trà của Ôn Noãn, rồi uống cạn ngụm trà trong ly trà nàng đang uống nói: “Trà này không tệ, mùi hương thơm ngát hợp lòng người, mùi vị ngọt mà thuần, thật sự khiến sau khi người uống xong có dư vị vô cùng.” Hắn tuy bình luận trà, nhưng hai mắt mỉm cười lại đang lưu luyến đi tới đi lui trên đôi môi mọng nước của nàng.

Đây là đùa giỡn trắng trợn!

Ôn Noãn cố đè một chút nóng ran trên mặt xuống, bình tĩnh nói sang chuyện khác, “Hoàng thượng hỏi cung rồi hả?”

“Ừ.” Khóe môi Quân Dật Hàn khẽ nhếch lên nhẹ đến không thể nhận ra ngồi xuống bên cạnh nàng, không để ý lắm nói: “Miếu nhỏ Hàn Vương phủ này không chứa được vị Phật lớn kia.”

Ôn Noãn hơi hoài nghi nhìn hắn, Quân Dật Hàn khẽ cúi người lại gần nàng, hỏi rất điềm đạm: “Phu nhân đây là đang hoài nghi lời vi phu nói?” Lại tiến lên chạm chạm, “Phu nhân hy vọng hắn lưu lại?”

Ôn Noãn cạn ngụm trà, cau mày nói: “Quá chua.”

“Vậy sao? Vi phu ném thử một chút.” Khóe môi Quân Dật Hàn khẽ câu, bưng ly trà uống một ngụm, sau đó kéo qua vai Ôn Noãn, Ôn Noãn không kịp đề phòng trong nháy mắt nửa người ngã nằm trong ngực hắn, môi hé mở lập tức bị môi hơi lạnh của hắn phủ lên, nước trà theo lưỡi của hắn trượt vào trong cổ nàng một giọt cũng không lọt, mà lúc này nàng lại không có ý định đi phân biệt mùi vị trà này rốt cuộc là chua hay ngọt.

Nơi xa xa đằng sau, một bóng dáng trắng nhỏ quanh thân giống như kết băng sương.

“Như thế nào, bây giờ phu nhân ném ra trà này chua hay là ngọt?” Đầu ngón tay như ngọc của Quân Dật Hàn khẽ vuốt ve cánh môi mọng nước hơi sưng lại mang theo chút thờ dốt của nàng mỉm cười hỏi.

Ôn Noãn không lên tiếng, tròng mắt mênh mông nhuốm hơi nước hung ác trợn mắt nhìn hắn, nhưng nàng nằm trong ngực hắn, hơi thở khe khẽ, dưới ánh nắng chiều che mặt khiến cho cái nhìn này mất đi lực uy hiếp trong ánh mắt của Quân Dật Hàn, chuyển thành ngậm hôn mang giận.

Tròng mắt Quân Dật Hàn tối dần, đầu một lần nữa cúi xuống, lưỡi dài tiến thẳng vào, không hề thỏa mãn với lướt qua rồi dừng, mà là đòi lấy nhiều hơn sâu hơn.

Sau núi giả, Minh Nhi khom người, hai ngón tay che đôi mắt mở lớn, nhìn thấy mà vừa hưng phấn vừa ngượng ngùng, mà phía sau nàng là Bạch Ưng nửa khom người, tròng mắt nhìn trộm còn không ngừng thò đầu ra như có điều suy nghĩ, còn Lạc Phi thì tất cả khóe mắt đuôi mày đều là khinh thường, nhưng trong khinh thường lại lộ ra chút tò mò, nữ nhân thật sự tốt như vậy? Lại khiến cho Vương gia lạnh lùng từ trước đến giờ hóa thân thành con sói đói, thỉnh thoảng muốn ôm Vương phi gặm hai cái.

Có lẽ hắn cũng có thể tìm nữ nhân thử một chút, nhưng hắn nghĩ rất tốt đẹp, thực tế lại tàn khốc, ông trời già xác thực bố trí cho hắn người để thử một chút, nhưng lại không phải là nữ nhân.

Ba ngày sau, buổi trưa, chợ bán đồ ăn ở Kinh Thành, Quân Dật Hàn tự mình giám sát án trăm án người tự tạo binh khí ở Giang Hoài, Ôn Noãn vốn

không muốn lại gần náo nhiệt này, nhưng Minh Nhi lại náo loạn đời này chưa từng thấy chém người, muốn đi ra ngoài thêm kiến thức, hướng chỉ những người này do Vương gia bắt Vương gia chém, thân là Vương phi của hắn cũng nên đi nhìn phong thái Vương gia một chút, Ôn Noãn nhìn thấy đáng về nàng ấy rất khẩn thiết nên cũng đáp ứng.

Với Phó Tấn Hoài và Nam Cung Chử đứng đầu một hàng phạm nhân bị ép đi lên, bởi vì Phó Tấn Hoài và Nam Cung Chử bị lăng trì xử tử, nên trực tiếp bị trôi trên giường đá hiện đầy vết lõm, nhóm khác đứng thành hàng.

Chung quanh tới không ít dân chúng vây xem, vây quanh tầng tầng lớp lớp tròn khu hành hình, Minh Nhi lôi kéo Ôn Noãn chen vào hàng trước nhất, hưng phấn bùng bùng cùng đợi thời khắc hành hình tới, Ôn Noãn nhìn coi đáng về kích động đến đỏ bừng mặt của nàng ấy, lại nhìn đáng về phạm nhân mặt mày xám như tro tàn trên đài, bất đắc dĩ lắc đầu, đây cũng là vị trí bất đồng tâm tình không giống nhau.

Buổi trưa lại sắp tới, nhưng quan giám sát án trăm Hàn Vương lại không lộ bóng dáng, mọi người không khỏi thò dài cổ nhìn quanh đồng thời bắt đầu bàn luận xôn xao, Ôn Noãn vênh tai lắng nghe, lại gần như tất cả đều là khen Hàn Vương như thế nào như thế nào tức trí đa mưu như thế nào vì dân vì nước như thế nào v.v..., trong thoáng chốc, có một cảm giác thật sự tự hào dâng lên trong trái tim Ôn Noãn.

Tiếng bàn luận trong đám người đột nhiên ngừng lại, Ôn Noãn đã nghe đến dần mê mẩn theo tầm mắt mọi người nhìn lên, lại cảm thấy hô hấp cứng lại, trước đây khi Minh Nhi nói muốn nàng đến xem phong thái Quân Dật Hàn, nàng hoàn toàn không coi ra gì, ngày ngày cùng hắn cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp, coi như nhắm hai mắt nàng cũng có thể biết được đáng về hắn ra sao, còn có phong thái như thế nào, nhưng giờ khắc này, khóe môi Ôn Noãn khẽ nhếch, nhìn Quân Dật Hàn mặc áo măng bào màu đỏ tía, eo ếch thắt chặt ở trên đài, uy nghi hiển rõ, nàng nghĩ, có lẽ Minh Nhi đúng.

Nàng ở trong đám người lẳng lặng nhìn nhẩn, trong phân tán lộ ra không chút kiêng kỵ, chung quanh nhiều người nhìn chăm chú vào hắn như vậy, nàng cũng không sợ bị phát hiện.

Nhưng ý niệm này của nàng vừa thoáng qua, thế mà trùng mắt của hắn khẽ nâng, không sai không lệch đụng vào tầm mắt của nàng, tím gáy nàng, Ôn Noãn không hề có bất kỳ cảm giác ngược ngừng, cũng có chỉ là hơi chút ngạc nhiên, trong nhiều người như vậy, hắn thế mà một cái có thể tìm ra mình, nhưng kinh ngạc đồng thời trong lòng lại hiện lên vui sướng nhàn nhạt.

Quân Dật Hàn nhìn nàng, chân mày ngọn núi hơi nhíu nhẹ đến không thể nhận ra, dặn dò mấy câu với Bạch Ứng bên cạnh, rồi nói chuyện với quan viên cùng đi giám sát án trăm.

Ôn Noãn thấy thái độ của hắn như thế, vui sướng trong lòng trong nháy mắt hóa thành mấy phần phiền muộn, xoay người định rời đi, nhưng đành chịu vì đám người thật sự quá nhiều, vai chen vai, nếu cứng rắn chen ra ngoài thật sự là chuyện khó chịu.

Đúng vào lúc này, đám người bị cứng rắn đẩy ra, Bạch Ứng mang theo mấy tên thị vệ trong nháy mắt tách đám người xung quanh Ôn Noãn ra, tạo thành một chỗ không tính là rộng rãi nhưng tương đối thoải mái.

“Vương phi, Vương gia để thuộc hạ hộ tống ngài trở về.” Bạch Ứng nhỏ giọng nói.

“Xem xong rồi về.” Tầm mắt Ôn Noãn nhàn nhạt rơi lên đài hành hình.

Bạch Ứng không cần phải nhiều lời nữa, lui sang bên cạnh.

“Hành hình.” Đến đúng ngo, bút son của Quân Dật Hàn vừa rơi xuống, lệnh bài phóng ra từ đầu ngón tay.

Các đao phủ giờ cao đao sáng loáng lên, rượu mạnh trong miệng phun lên đao, dưới ánh mắt trời giống như đám sương được sinh ra từ băng lạnh.

Đao vạch ngang ánh mặt trời mà qua, người hành hình phía trước Phó Tấn Hoài và Nam Cung Chử cũng đưa lưỡi đao thật mỏng về vị trí hạ đao, nhưng vào lúc này, có vài bóng dáng từ bốn phía nhảy vọt lên trên đài, còn định cướp tù!

Trong lúc nhất thời, trên đài ánh đao bóng kiếm hỗn hợp bay tán loạn, nhưng Bạch Ứng lại rất bình tĩnh ôm cánh tay khoanh tay đứng nhìn, Ôn Noãn sáng tỏ trong lòng, chuyện này nhất định là ván cờ của Quân Dật Hàn, quả nhiên, những người đó đang định cướp phạm nhân chạy trốn thì tên như mưa rơi bắn lên đài hành hình, bốn phía còn có từng tầng thị vệ canh giữ, nghiêm nhiên ngay cả con ruồi cũng không lọt.

Người ở bên trong bắt đầu không ngừng ngã xuống, Phó Tấn Hoài được người che chở không ngừng di chuyển sang bên cạnh đài hành hình, trùng hợp chuyển qua vị trí của Ôn Noãn, một mũi tên bay vọt tới thẳng vào ngực hắn, người bên cạnh che chở hắn hoảng hốt ôm thân thể hắn ngã xuống, lớn tiếng kêu gào: “Phụ thân, phụ thân, phụ thân không thể, phụ thân, nữ nhi dẫn phụ thân ra ngoài...”

Đây là Phó Chi Lan? Ôn Noãn khẽ nhíu mày.

Phó Chi Lan ôm lấy Phó Tấn Hoài không ngừng kêu gào, còn một người khác bên cạnh thì không ngừng vung đao lên chắn tên cho nàng, những người khác trên đài căn bản đã ngã xuống toàn bộ, mà nam tử giúp ngăn chặn mũi tên cho Phó Chi Lan cũng bị vô số vết thương, thể lực dần cạn.

“Kêu bọn họ dừng tay.” Ôn Noãn phân phó Bạch Ứng.

Bạch Ứng không biết Vương phi định làm gì, nhưng vẫn ra dấu một cái để cho mọi người dừng tay.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 97: Chương 82.1: Vương gia, thật sự rất tổn thương dạ dày

“Vương, Vương phi, tội thần, có, có lời muốn nói, tội thần muốn, muốn dùng một bí mật để đổi lấy Chi Lan, bình yên, mong rằng Vương, Vương phi đồng ý.” Mắt Phó Tấn Hoài hàm chứa khẩn cầu nhìn Ôn Noãn tổn sức nói, trước đây hắn vẫn liều chết giữ bí mật kia, chỉ vì nữ nhi của hắn ở bên ngoài, nếu nói ra chỉ sợ khiến cho những người đó chuyển hận ý lên trên người nữ nhi của hắn, chặn đường sống của con bé, hắn vốn đã một lòng chịu chết, thật sự không nghĩ đến Chi Lan sẽ đến cướp pháp trường, hôm nay chỉ có thể dùng bí mật này để đổi lấy bình an cho con bé.

“Bí mật?” Trông mắt Ôn Noãn khẽ nhúc nhích, lúc này Phó Tấn Hoài dùng bí mật để trao đổi không cần phải nói cũng biết có liên quan đến vụ án tự tạo binh khí ở Giang Hoài, mặc dù chuyện này Phó Tấn Hoài và Nam Cung Chử hoàn toàn gánh chịu, Quân Dật Hân cũng không truy cứu nữa, nhưng năng rõ ràng chuyện này tuyệt đối không phải đơn giản như vậy, bây giờ Phó Tấn Hoài với sống chết trước mắt dùng bí mật để đổi lấy an nguy của Phó Chi Lan tất nhiên không phải chuyện đùa, dĩ nhiên có ích cho Quân Dật Hân.

“Được, bôn Vương phi đồng ý.” Ôn Noãn lên tiếng.

Phó Tấn Hoài thoải mái cười một tiếng, thở mạnh nói: “Xin Vương, Vương phi kê sát lỗ tai tôi, tôi đây.”

“Vương phi.” Bạch Ứng lên tiếng ngăn cản.

Ánh mắt Ôn Noãn ý bảo hắn đừng lo, bây giờ Phó Tấn Hoài không bỏ được nhất chính là nữ nhi của hắn, hắn tuyệt đối sẽ không lấy sinh mạng của nữ nhi ra đùa giỡn, huống chi, nàng có thừa điểm năng lực tự vệ này, nàng tiến lên mấy bước ngồi xổm xuống, ngân châm ở đầu ngón tay bất động thanh sắc * đâm xuống một huyết vị trên lưng hắn, Phó Tấn Hoài vốn thoi thóp một hơi sắp tắt thở trong nháy mắt tinh thần chấn động, hắn không thể không đưa mắt nhìn Ôn Noãn, Ôn Noãn lạnh nhạt nói: “Người còn thời gian một nén nhang.”

(*) bất động thanh sắc: thần nhiên, ung dung, bình tĩnh.

“Tạ Vương phi.” Trong lòng Phó Tấn Hoài tràn đầy cảm kích, lập tức lấy bí mật dùng để đổi lấy an nguy của Phó Chi Lan ra nói với âm lượng chỉ hai người nghe thấy cho Ôn Noãn, mà Phó Chi Lan ở bên cạnh chỉ đắm chìm trong đau thương không nghe vào chữ nào.

Ôn Noãn gật gù đầu, dưới ánh mắt mong đợi của Phó Tấn Hoài nói: “Phó đại nhân yên tâm, bôn Vương phi đáp ứng người chuyện này, bôn Vương phi tất nhiên làm được.” Nàng nói xong đứng dậy rời đi, để thời gian còn lại cho Phó Tấn Hoài và Phó Chi Lan.

“Phụ thân.” Phó Chi Lan khóc đến bản thân bất lực.

“Chi Lan, đừng khổ sở, phụ thân luôn sẽ rời xa con, chỉ có điều thời gian này đến sớm một chút, ban đầu khi bắt đầu đi lên con đường này phụ thân đã đoán ra được có ngày hôm nay, chỉ tiếc về sau phụ thân không thể chăm sóc con nữa.” Phó Tấn Hoài bởi vì mất máu nhiều quá mà trên mặt tái nhợt, dâng lên ý cười nói.

“Phụ thân, tại sao người phải làm như vậy, người biết rõ làm như vậy sẽ không có kết quả tốt, nhưng tại sao người còn phải làm như vậy, phụ thân, Chi Lan không muốn người đi, Chi Lan chỉ có mình phụ thân là người thân, nếu phụ thân cũng bỏ Chi Lan mà đi, ở trên đời này Chi Lan chỉ có một mình khổ sở, phụ thân, người đừng đi có được không, người lưu lại cùng Chi Lan.” Phó Chi Lan đưa tay áo lau nước mắt không ngừng trào ra từ khóe mắt, cố gắng mở to mắt nhìn cho rõ Phó Tấn Hoài ở trong ngực, nhưng nàng càng dùng sức lau, nước mắt kia vẫn rửa hai mắt nàng giống như nước lũ phá đê đập, thu thế nào cũng không thu lại được.

“Hài tử ngọc, cõi đời này rất nhiều việc đều thân bất do kỷ.” Phó Tấn Hoài buồn bã thở dài, giờ tay lên lau nước mắt an ủi Phó Chi Lan, “Chi Lan, về sau Vương phi sẽ chăm sóc con, phụ thân sẽ ở trên bầu trời nhìn con.”

“Không, đừng, Chi Lan muốn phụ thân, phụ thân người phải sống sót, phụ thân...” Phó Chi Lan ôm thật chặt Phó Tấn Hoài không ngừng nói.

“Chi Lan...” Khóe môi Phó Tấn Hoài dâng lên nụ cười nhạt không đành lòng, nhưng tay lau nước mắt cho Phó Chi Lan của hắn cuối cùng buông thõng xuống.

“Phụ thân, phụ thân?” Tay Phó Chi Lan run run lắc lắc khuỷu tay đang ôm Phó Tấn Hoài, lại thấy ông vẫn mỉm cười nhìn mình không hề có chút phản ứng, đôi môi hé ra khép lại khép lại hé ra, đến 4n1 3q21y 40n sau mấy lần lặp đi lặp lại như thế, cuối cùng kêu khóc to thành tiếng, “Phụ thân...” Tiếng kêu khóc của nàng cực kỳ bi thương, làm trong lòng Ôn Noãn cũng dâng lên vài phần đau lòng.

“Phụ nhân xem như đã giúp xong?” Ôn Noãn vừa mới lên ngồi vào kiệu mà Quân Dật Hân sắp xếp, bên tai đã truyền đến giọng nói không mặn không nhạt, nghe rất chói tai.

“Lời này không phải để viê hỏi Vương gia sao, Vương gia xem như giúp xong?” Ôn Noãn nghiêng người dựa vào bên kiệu, trả lời lại cũng không mặn không nhạt.

“Phu nhân đây là trách cứ vì phu lạnh nhạt phu nhân?” Quân Dập Hàn đưa tay vén một lọn tóc lượn quanh bên cổ nàng vuốt ve cười nhạt hỏi.

“Lời này do chàng hỏi vì thế trước.” Ôn Noãn nhìn dáng vẻ của hắn thanh thản như vậy, trong lòng lại bức mình, đưa tay lên kéo lọn tóc này ra, định thu lọn tóc này lại, nhưng Quân Dập Hàn lại rảnh rỗi kéo, thu lọn tóc này lại.

“Lời này đúng là vì phu hỏi trước, nhưng mà...” Quân Dập Hàn cười như không cười nói, “Vì phu muốn biết trời cực nóng như thế, phu nhân từ trước đến giờ không bước chân ra khỏi nhà sao không đọc sách hóng mát mà chạy tới chỗ pháp trường chật trội đông người làm gì?”

Ôn Noãn bĩu môi, hai ba cái gỡ lọn tóc vòng quanh trên ngón tay của hắn ra, dứt khoát uốn éo người dựa vào trong kiệu nhắm mắt ngủ, nàng thật sự đầu óc nóng lên mới có thể cho rằng may mà mình tới, tên khốn kiếp này!

Quân Dập Hàn thấy nàng sinh khí với hắn, tưởng rằng vừa rồi nói nặng, nên khê thở dài, chủ động đi sang ngồi bên cạnh nàng kéo thân thể nàng lại, dịu dàng nói bên tai nàng: “Vì phu không phải trách cứ phu nhân, mà không muốn phu nhân vất vả, nếu phu nhân muốn đến pháp trường xem náo nhiệt, đại khái nói một tiếng cho vi phu, vi phu sẽ tự cho người sắp xếp thỏa đáng, vừa lại không cần chen chúc trong đám người dưới trời nóng.”

Đầu óc nàng ngắt đi mới có thể chạy đi pháp trường xem náo nhiệt!

Những lời này nàng không thể nói với Quân Dập Hàn, chẳng lẽ trực tiếp nói cho hắn biết nàng đi pháp trường không phải xem chém đầu máu tanh, mà vì muốn nhìn thấy phong thái của hắn?

Nếu thật sự như vậy, nàng tình nguyện để cho hắn hiểu lầm!

Ôn Noãn vốn không phải thật sự sinh khí với hắn, lúc này thấy hắn mềm giọng lấy lòng, nên cũng ồm ừ rúc vào trong ngực hắn, điều chỉnh một tư thế thoải mái, ngửi mùi hương nhạt y hệt mùi trúc sau mưa sau cơn mưa làm người ta ấm lòng quen thuộc trên người hắn, lúc này mới khép hờ trông mát, giọng nói mang theo ba phần lười biếng mở miệng nói: “Nhất thời vui mừng thôi, sau này sẽ không có.”

“Ừ, không hổ là Vương phi của bốn Vương, trẻ nhỏ dễ dạy.” Trong giọng Quân Dập Hàn tràn ngập vui mừng.

“...” Ôn Noãn luôn tay tới hông hắn, sau đó hai ngón tay nhéo một cái.

Thân thể Quân Dập Hàn vốn ôm Ôn Noãn dựa vào trong kiệu rất buông lỏng trở nên căng thẳng, trông mắt sắc trở nên sâu trong nháy mắt, Ôn Noãn vốn dựa vào trên ngực Quân Dập Hàn cảm thấy rất thoải mái buồn ngủ, lại đột nhiên cảm thấy hình như phía dưới trở nên khác thường, nàng mơ mơ màng màng đưa tay nhéo ngang hông hắn, lại chỉ cảm giác còn có thể nhéo đến lớp da thịt, sau khi bóp mấy cái sau, thậm chí ngay cả một lớp da thịt cũng không nhéo được, da thịt trực tiếp cứng rắn như đá, nhéo cái liền trượt, nàng nhú nhú mày đưa tay dờ lên lồng ngực hắn, nhéo cũng như thế, mà lồng ngực hắn dường như phập phồng cũng tăng nhanh một chút, tiếng hít thở trên đỉnh đầu có vẻ hơi dồn dập, nàng đang định dời đi hướng khác thử một lần nữa, tay cứng đờ, đầu óc trong nháy mắt tỉnh táo lại ngược nhìn lên trên, mà vừa trùng hợp chạm vào đáy mắt sâu như hồ thu lấy tâm hồn người của Quân Dập Hàn.

Trong nháy mắt Ôn Noãn hiểu được xảy ra chuyện gì, nàng đang định nhắm mắt giả bộ như tiếp tục ngủ để tránh qua thời khắc lúng túng này, nhưng một tay khác lại nhanh hơn một bước nâng cằm nàng lên, môi hơi lạnh theo đó trần trọc hôn mút, cường thế đòi lấy, mang theo thiết tha trước nay chưa từng có như muốn hủy nàng đi nuốt vào trong bụng, mà tay của hắn cũng không biết từ lúc nào luồn vào trong vạt áo của nàng, đi tới đi lui trên da thịt mịn màng của nàng, êm ái vuốt ve kích thích nàng run rẩy từng trận không quen.

Ôn Noãn bị hắn hôn đến thở hổn hển đầu óc choáng váng, tay theo bản năng chộp lấy móng vuốt đang làm loạn trên người nàng, nhưng rõ ràng thân thể của nàng mảnh khảnh, diện tích hoạt động nửa người trên không lớn, nên nàng không bắt được móng vuốt đang không ngừng quạt gió thổi lửa làm loạn chung quanh kia, làm lòng nàng thật sự phát cáu.

Giống như biết được nàng không tập trung, Quân Dập Hàn nặng nề khê cắn lên môi nàng, Ôn Noãn bị đau không nhịn được phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ, lại càng chọc thêm cho tính sói của hắn phát ra mạnh hơn, hung mãnh công thành chiếm đất.

Trong nháy mắt cả người Ôn Noãn tê liệt, chống lại tay Quân Dập Hàn ở trên ngực không có nửa phần hơi sức càng giống như muốn từ chối lại ra ve vờ chào, trước khi ý thức của nàng hoàn toàn chạy mất hơi hỗn loạn nghĩ, Quân Dập Hàn đầu sói đói này đã đói bụng bao lâu không được ăn thịt mới có thể mất đi khống chế như vậy?

Cổ kiệu đã dừng lại nửa khắc thời gian, người ở bên trong vẫn không có động tĩnh, Minh Nhi sớm che miệng chạy ra; các kiệu phu cũng đã bị Bạch Ứng đuổi kia, lúc này còn sót lại một mình hắn ở bên cạnh kiệu chờ, lại thêm thỉnh thoảng trời dạt ra vài tiếng thờ thấp và tiếng rên rỉ tinh tế, trong lòng hắn vừa nhột lại hơi hâm mộ, đây mới là thời gian nam nhân nên trời qua, đáng thương hắn phải đợi đến ngày tháng năm nào mới có thể hưởng thụ được tư vị này.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 98: Chương 82.2: Vương gia, thật sự rất tổn thương

dạ dày

“Khụ khụ.” Bạch Ứng ở bên cạnh kiệu khẽ ho khan nhắc nhở hai người nên có chừng mực mà đi ra, trải qua sự kiện va chạm lần trước, bây giờ hẳn cũng không dám tùy ý trêu chọc màn kiệu này, huống chi hôm nay rõ ràng như vậy.

Nhưng hẳn khụ xong, chờ giây lát vẫn không thấy có động tĩnh!

“Khụ khụ.” Hẳn lại tăng thêm âm lượng nặng nề ho khan hai tiếng.

Ôn Noãn rốt cuộc bị tiếng ho khan này kéo lại tinh thần, nghĩ tới dụng ý tiếng ho này, nàng ửng đỏ hai má trong nháy mắt, nên cũng không để ý đến mồm sói Quân Dật Hàn vẫn quần lấy nàng, hai tay dùng sức đẩy hẳn ra, vội vàng sửa sang lại quần áo bị đầu sói đối Quân Dật Hàn kia làm rối loạn, sau khi chui ra màn kiệu, mắt nhìn thẳng “Bình tĩnh” rồi đi.

Quân Dật Hàn nhìn bóng dáng hơi hoảng loạn chạy đi, khóe môi nhếch lên nụ cười thỏa mãn, đợi sau khi khôi phục hơi thở bình thường, lúc này mới bình tĩnh vén màn kiệu lên cất bước đi ra.

Bạch Ứng nhìn thấy vẻ mặt rất vui sướng của Vương gia, rất tốt bụng nhắc nhở, “Vương gia, ‘Ấn’ nhiều đau dạ dày.”

Nhìn dáng vẻ Vương phi vừa mới đi ra ngoài, mặt như ánh bình minh, cánh môi đầy đặn sung đỏ, hoàn toàn có thể tưởng tượng được Vương gia ở trên trong như cầm thú giãy vò người ta thành dáng vẻ gì.

Quân Dật Hàn mỉm cười nhìn hẳn, từ từ thở dài rất ngữ chúng tâm trường * nói: “No chết dù sao cũng mạnh hơn đối chết.” Ngay sau đó không hề để ý đến vẻ mặt bị sét đánh của Bạch Ứng, phoi phới trở về thư phòng, trong lòng vẫn quyến luyến mùi vị giữa môi và lưỡi làm cho người ta đắm chìm vô hạn này.

(*) Ngữ chúng tâm trường: chân thành đối xử với mọi người, sẽ nhận được tin tưởng của toàn thiên hạ. Trong bối cảnh này có thể hiểu là lời nói rất chân thành

“Tiểu thư, mặt của tiểu thư thật sự vừa đỏ vừa nóng, nếu không Minh Nhi lấy quạt giải nóng cho tiểu thư?” Minh Nhi nhìn thấy Ôn Noãn trở lại viện, vội vàng nghênh đón, nháy mắt ra hiệu nói.

Nha đầu này lại dám trêu ghẹo lên đầu nàng!

Ôn Noãn tròn mắt nhìn nàng ấy nói: “Cẩn thận đợi ta thu thập em!”

“Ôi chào ôi, tiểu thư then quá thành giận.” Minh Nhi cười hi hi vội chạy xa.

Ôn Noãn nhìn thấy dáng vẻ nàng ấy như vậy, tức cũng không được cười cũng không được, dứt khoát không để ý đến nàng ấy nữa, vào phòng ngồi trước gương đồng quan sát mình một chút thật sự có giống như Minh Nhi nói hay không, song khi nàng thấy gương mặt ửng đỏ trong gương còn kiêu diễm hơn, đôi môi hơi sưng đỏ lộ ra vẻ đầy đặn sáng bóng, trong nháy mắt có một luồng khí nóng xông thẳng lên gáy, chỉ cảm giác tóc mình cũng sắp bốc hơi nước.

Quân Dật Hàn tên khốn này!

Khó trách suốt đoạn đường nàng đi, mặc dù nha hoàn gã sai vặt gặp được trên đường đều một mực cung kính với nàng, nhưng sắc mặt vẫn lộ ra nụ cười cố nén, hôm nay nàng thật sự mất mặt trong Vương phủ, thật sự phá tan kỷ lục trước, sang một độ cao mới!

Ôn Noãn cuối cùng ném được tư vị trong lòng lệ rơi đầy mặt ra sao!

Nhưng nếu như cho nàng thêm một cơ hội, nàng vẫn không thể chạy thoát ra khỏi lòng bàn tay hẳn sao? Trong lòng Ôn Noãn sôi trào rồi lại không kiềm chế được dâng tràn ngọt ngào, nhưng bọt khí ngọt ngào này vừa trào dâng, nàng lại đột nhiên tỉnh, hình như từ sau khi thành hôn nàng đã càng ngày càng lười biếng chuyện trong các, haizzz, đều do Quân Dật Hàn người này làm hại!

Nàng yên lặng thở dài trong lòng, rốt cuộc nhớ lại mấy ngày trước Huyền Nguyệt có hỏi nàng chuyện người mua cuối tháng, ban đêm, nàng tới Minh Nguyệt các, để Hàn Nguyệt đưa thù lao người mua đưa tới bắt đầu chọn lựa.

“Hạt châu này không tệ.” Ôn Noãn cầm hạt châu màu cam lớn bằng trứng bồ câu lên nhìn, mang theo chút hài lòng nói, lại nhìn coi chất lượng vàng và được liệu, ném hạt châu vào trong hộp, “Bọn họ có yêu cầu gì?”

“Bẩm báo Các chủ, yêu cầu của bọn họ là thuốc này không sắc không vị, ăn trong thời gian ngắn có thể cường thân kiện thể, nhưng dùng trong thời gian dài sẽ khiến cho người dùng bất tri bất giác mà chết đi, mà nguyên nhân cái chết không quá khác biệt từ vong bình thường.” Huyền Nguyệt cung kính trả lời.

Thế gian này khó lòng đề phòng nhất chính là người thân cận nhất ở bên cạnh!

Khóe môi Ôn Noãn hiện lên nụ cười châm biếm, tiện tay viết toa thuốc cho Huyền Nguyệt, nói: “Lấy các loại thuốc tới.”

“Vâng.” Huyền Nguyệt nhận lấy phương thuốc, xoay người đi về phía lầu thuốc.

Ôn Noãn đứng dậy, đang định vào trong phòng nghỉ ngơi sơ qua, lại đột nhiên nghĩ đến người quai dị tóc đỏ Vu Di vẫn nương nhờ trong các không chịu đi đã bị nàng thu thành được bọc, mới vừa rồi không nghe thấy Huyền Nguyệt nhắc đến hắn, không biết hắn chăm sóc vườn thuốc của nàng như thế nào rồi?

Nghĩ đến đây, nàng đột nhiên có hăng hái muốn đi thị sát vườn thuốc được hắn chăm sóc, nên đảo bước chân đi về phía sau vườn.

Vườn trồng thuốc ở hậu viện không bằng thuốc phơi khô cất giữ trong các, mùi vị nồng nặc mà lộ ra mùi thơm thoang thoang, trước kia ở trong phủ Tướng quân, khi chưa xuất giá thì thời gian rất thanh thản, nàng cũng thỉnh thoảng nằm trên võng trong hậu viện nâng ly mời trăng sáng, ngán dậm gửi tương tư, một mình yên lặng nhìn lên bầu trời đêm rơi vào chuyện cũ, hoài niệm những năm tháng vui vẻ không buồn không lo kia, nhớ nhung những người đã khắc họa vào trong sinh mệnh của nàng.

Nàng nhẹ giọng thở dài buồn bã, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đêm, tối nay ánh trăng cũng không quá mức là chấm nhỏ làm đẹp, nhìn cũng quá vắng vẻ hiu quạnh, nàng đột nhiên có chút ý định bắt đầu khởi động, rất muốn một bầu rượu tới giải quyết về u sầu này.

Nhưng ý niệm này của nàng vừa mới lên, trong mũi đã truyền đến mùi rượu nhàn nhạt, chẳng lẽ ý niệm của nàng quá đậm sinh ra khứu giác sai lầm? Nàng lại trầm ngâm hít vào hai lần, lúc này mới hết sức khẳng định đây xác thực là mùi rượu chứ không phải khứu giác của nàng sinh ra sai lầm, giờ hơn nửa đêm, rốt cuộc người nào len lén chạy tới trong viện trộm rượu?

Nàng tìm kiếm theo hương rượu kia, lại thấy dưới ánh trăng âm đạm, trong tay người kia cầm bình rượu, nằm trên võng, uống ly này đến ly khác, dáng vẻ vốn ứng với nhàn nhã thư thái nhưng xuyên thấu qua trên người hắn lại truyền đến vẻ thê lương cô độc.

Ôn Noãn thở dài, lại là một nam nhân có chuyện xưa!

“Có muốn uống chung một ly?” Giọng người nọ thấp lại mang theo mùi rượu, truyền đến lại khiến lòng người ta say hơn rượu.

Ôn Noãn bị câu hỏi của hắn làm cho khựng lại, hắn ngủ trên giường của nàng, uống rượu của nàng, chiếm chỗ của nàng, lại còn rất lạnh nhạt hỏi nàng “Có muốn uống chung một ly?”, đây rốt cuộc là địa bàn của hắn hay của nàng?

“Dĩ nhiên.” Nhưng sau khi nàng khựng lại rồi không nhận được bật cười, ở trên địa bàn của mình lại thành khách được mời, cảm giác này, ừ, thật đặc biệt.

Hai chân thon dài của hắn duỗi một cái lật người mà xuống từ trên võng, cầm bầu rượu ngồi xuống trước bàn đá theo nàng, rót ly rượu cho nàng, hai người chạm ly uống một hơi cạn sạch.

“Định khi nào rời đi?” Ôn Noãn vuốt ve ly rượu nhàn nhạt mở miệng hỏi, chỉ cảm thấy dưới ánh trăng, khuôn mặt của hắn càng lộ vẻ hình dáng rõ nét, giống như mỗi một đường cong đều tỉ mỉ điêu khắc thành, từ trong ra ngoài lộ ra khí phách lạnh lùng cao ngạo, làm cho người ta nhìn qua trông có vẻ khó tìm, đây thật ra là một nam nhân có sức hút nhưng cũng là một nam nhân rất nguy hiểm, hắn không thuộc về nơi này.

“Ta nói sẽ không rời đi.” Vu Di không tỏ vẻ gì ngửa đầu uống ly rượu vào, lạnh giọng mở miệng.

“Cả đời đều sẽ không đi?” Ôn Noãn cười như không cười nhìn hắn.

“Cả đời đều sẽ không rời đi.” Trong giọng Vu Di lộ ra ngạo lạnh.

“Người không thuộc về nơi này, một ngày nào đó sẽ rời đi.” Ôn Noãn để ly rượu xuống đứng dậy rời đi, khi đi ra không tới mấy bước lại nghe “Rầm” một tiếng vang lên bàn đá vỡ vụn, mới nàng lạnh lùng khẽ nhếch, cũng không quay đầu lại nói: “Nhớ ngày mai làm một cái bàn đá mới thay.”

Chỉ cần trong lòng có ma chướng *, sao có thể hy vọng xa vời yên ổn sống qua ngày.

(*) ma chướng: cách gọi của đạo Phật, chướng ngại do ma quỷ gây ra.

Bước chân Ôn Noãn dừng lại một chút, trong đầu bỗng nhiên lần quần hoa anh đào bay tán loạn ngày hôm đó và đỏ thắm chói mắt đập vào mắt... Nàng hung hăng nhắm chặt mắt lại, cảm giác của nàng không phải là... Lòng có ma chướng không loại trừ!

Thời tiết đầu mùa hè, buổi trưa đã hơi nóng ran, nhưng lúc này lòng Sở Hoan rộn lên, tam tẩu thế mà lại mời hắn ra bên hồ uống trà!

Sở Hoan hơi không thể tin tưởng được lời mình nghe được, sau khi xác nhận ba lần bốn lượt với người truyền tin, lúc này mới thật sự tin tưởng mình không nghe lầm, tam tẩu thật sự mời hắn ra bên hồ uống trà, ôi!

Ôi ôi ôi, mặc cái gì giờ, hắn lật toàn bộ quần áo trong tủ cung ra, mặc thử từng thứ, sau khi mặc lên người lại cảm thấy hoặc kiểu dáng không thích hợp hoặc màu sắc không thích hợp hoặc thật sự giống như không phù hợp với ánh mắt thắm mỹ của tam tẩu, tóm lại, tất cả đều không thích hợp, trên trăm bộ đồ hắn cảm thấy không có bộ nào để mặc đi ra ngoài gặp tam tẩu.

“Điện hạ, rốt cuộc ngài muốn tìm quần áo kiểu gì?” Sở Cửu tỏ vẻ đau khổ ở ngoài bình phong không ngừng dọn dẹp các bộ quần áo bay múa đầy trời.

“Gia mà biết cái gì thì còn phải mặc vào thử từng món?” Sở Hoan vẫn mặc lại bộ quần áo ban đầu di chuyển từ trong bình phong ra vỗ một cái lên đầu

Sơ Cửu, khuôn mặt trong veo như nước buồn khổ giận đến nhú lại thành đoàn.

“Điện hạ, không phải ngài chỉ đi gặp Vương phi sao, trước kia không phải ngài đã từng gặp Vương phi nhiều lần, nhưng cũng không thấy ngài già yò như hôm nay vậy.” Sơ Cửu không nhìn được lắm lắm.

“Điều này không giống, bây giờ không giống lúc trước.” Sở Hoan vừa mạnh mẽ nâng bàn tay lên, Sơ Cửu vội vàng ôm quần áo che trên đầu để tránh bị đánh nữa.

“Không phải Hàn Vương phi vẫn là Hàn Vương phi sao, có cái gì không giống nhau?” Sơ Cửu vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi tới.

“Hừ, nói người cũng không hiểu.” Sở Hoan ngồi xếp bằng trên đất, cau mày khổ sở nghĩ, nghĩ đi nghĩ lại sau hần đột nhiên vỗ đầu một cái nói, “Có.”

Gió nhẹ thổi qua bên hồ sen, Ôn Noãn đang nhắm mắt giả vờ ngủ, lại nghe giọng Minh Nhi mang theo kinh hãi nói: “Tiểu thư, người xem đây có phải tứ Điện hạ không?”

Ôn Noãn nghe câu hỏi của nàng ấy hơi chút nghi ngờ, nàng ấy đã thấy Sở Hoan nhiều lần, chẳng lẽ nhanh như vậy đã quên mặt người ta? Nàng ngược mắt lên nhìn, vừa nhìn, con buồn ngủ của nàng biến mất trong nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 99: Chương 83.1: Đuổi giết

“Tam tẩu.” Sở Hoan phe phẩy chiếc quạt, phong độ nhanh nhẹn đi lên trước cung kính thi lễ nói.

“... Ngồi.” Ôn Noãn vội vàng cạy ngục trà che giấu nụ cười sắp không kiềm chế được bên khóe môi.

Sở Hoan vén áo bào ngồi xuống đối diện nàng, mở quạt ra phe phẩy hai cái, nhìn hoa sen nơi này nói: “Hoa sen này thật đẹp mắt, so, so...” Hần “So” một hồi lâu vẫn không thích hợp, gấp đến đưa tay gỡ đầu, lướt mắt nhìn, trùng hợp nhìn thấy nụ hoa mật đào đỏ tươi trên bàn, trong lòng vui mừng, cây quạt “Phạch” khép lại chỉ vào mật đào nói, “So với mật đào, nhìn còn đẹp hơn, tam tẩu nói có phải thế không?”

Ôn Noãn sắc ngưng nước, che miệng ho khan, mà Minh Nhi thì “Phụt” một tiếng ôm bụng cười nện thẳng đất, chẳng lẽ hôm nay tứ điện hạ uống lộn thuốc hay thất tâm phong *, sao buồn cười như thế?

(*) thất tâm phong: Bệnh thần kinh, bệnh điên không có thuốc chữa.

Khóe môi Sở Hoan cố ý ngậm không nhiều không ít ba phần cười trong nháy mắt đông lại, sắc mặt ửng hồng, vừa định tức giận nổi giận rồi lại cố cắn răng nhẫn nhịn, rất lễ độ hỏi, “Bản Điện hạ nói sai cái gì, chọc cho Minh Nhi cô nương cười liên tục như thế?”

Hần nói chưa dứt lời, vừa nói đã khiến Minh Nhi càng thêm cười không thể đè nén, một tay lau khóe mắt do cười ra nước mắt, một tay che bụng cười đến co rút, chỉ cảm thấy thật sự là hành hạ muốn chết.

“Minh Nhi, lại đi mua chút bánh ngọt.” Ôn Noãn nhìn Sở Hoan nổi giận, tốt nhất đuổi Minh Nhi đi trước, nhưng khóe môi nàng cũng mím chặt không ngăn được nụ cười.

“Dạ, tiểu thư.” Minh Nhi vội vàng ôm bụng chạy đi, nàng sợ ở lại đây thêm chốc lát, cái bụng nhất định bị mình cười rách.

“Tam tẩu.” Trên mặt Sở Hoan đã đỏ đến trich ra máu, cúi thấp đầu mang theo vài phần uất ức nói: “Sở Hoan rất buồn cười sao?”

“Sở Hoan rất tốt, tuyệt đối không buồn cười.” Ôn Noãn vỗ vỗ tay hần an ủi.

Tay Sở Hoan lật ngược lại cầm tay Ôn Noãn, mắt mờ to tròn vo xác nhận nói: “Thật?” Nhưng trong lòng không khỏi cảm khái, tay tam tẩu thật tron, còn tron hơn ngọc, phải nhận cơ hội này sờ nhiều hơn.

“Thật.” Ôn Noãn tò vè nghiêm túc trả lời, nhưng trong mắt hiện đầy ý cười.

“Vậy sao Minh Nhi lại nhìn ta cười?” Sở Hoan bĩu môi hỏi, một tay khác cũng cầm lấy tay Ôn Noãn, hai tay cùng sờ, ngây ngốc nhưng ngăn vạn lần phải bảo vệ tốt hai tay này, không thể để làm ướt, để cho xúc cảm trên da thịt tam tẩu lưu lại nhiều thêm mấy ngày.

“Minh Nhi nàng ấy nhất thời bị rút gân, đệ đừng chấp nhất với nàng ấy một tiểu nha đầu.” Ôn Noãn trấn an hần, định thu tay về, nhưng lại không thu được, nàng không hiểu nhiều về phía Sở Hoan, “Hà?”

Sở Hoan ngưng ngừng cười cười, vội vàng buông ra, được chạm tới tay Ôn Noãn khiến cho tâm tình của hần rất tốt, hần cũng không định so đo chuyện

vừa rồi Minh Nhi cười hân, chỉnh tư thế ngồi, rất thanh nhã hỏi: “Không biết tam tẩu tìm Sở Hoan tới là có chuyện gì vậy?”

Ôn Noãn vừa có vết xe đổ, lúc này cũng không khỏi tắc một ngụm trà ở cổ họng, nằng đợi đến khi ngụm trà kia trôi chảy rồi mới mở bức họa ra nói với Sở Hoan: “Tam tẩu biết đệ rất có danh tiếng ở Kinh thành, vì vậy muốn đệ giúp một chuyện, không biết đệ có bằng lòng không?”

Sở Hoan là tiểu Bá Vương Kinh thành danh chấn Kinh thành, từ nhỏ trà trộn không ít nơi ở Kinh thành, dĩ nhiên quen biết đủ loại hạng người, để cho hắn giúp một tay, Ôn Noãn cho rằng hiệu suất này còn cao gấp không chỉ mấy lần để nằng cho người đi thăm dò.

“Tam tẩu muốn Sở Hoan giúp một tay tìm người trên bức họa này?” Sở Hoan nhìn kỹ bức tranh kia hỏi.

“Không sai, chỉ có điều phải âm thầm tìm, Sở Hoan có bằng lòng giúp tam tẩu làm chuyện này không?” Ôn Noãn cười nói.

“Dĩ nhiên, chuyện của tam tẩu chính là chuyện của Sở Hoan, Sở Hoan nhất định sẽ không để cho tam tẩu thất vọng.” Không phải tìm người sao, hắn tiểu Bá Vương Kinh thành, trong Kinh thành còn nhiều người mà, tùy tiện căn dặn, không quá ba ngày, cho dù nằng ta là một người quét hầm cầu cũng có thể tìm ra nằng ta, Sở Hoan đồng ý một tiếng, trong lòng rất vui mừng, tam tẩu tìm hắn giúp một tay, điều này nói rõ hắn vô cùng có ích trong mắt tam tẩu, về sau cũng có thể mượn chuyện này mà dính chính ngôn thuận tiếp xúc với tam tẩu nhiều hơn, chào ôi, quả thật quá tốt.

Chỉ có điều nếu tìm ra quá nhanh thì không thể tiếp xúc tam tẩu nhiều hơn rồi, trông mắt Sở Hoan đảo lòng vòng nghĩ kế, sao hắn không tìm người trước, kéo thêm chút thời gian rồi nói tin tức cho tam tẩu, như vậy có thể tiếp xúc nhiều hơn với tam tẩu lại hoàn thành nhiệm vụ tam tẩu giao cho, vẹn toàn đôi bên, ừ, cứ làm như thế!

Ôn Noãn không hề biết tính toán trong lòng Sở Hoan, lại bỏ sung, “Đây là bức họa của nằng ta hơn mười năm trước.”

“Hả?” Khuôn mặt mừng rỡ của Sở Hoan khựng lại, theo bản năng hỏi, “Có thể có bức họa bây giờ của nằng ấy không?”

“Không có!” Ôn Noãn cười lắc đầu, lại nói: “Có thể tìm được?”

Sở Hoan cắn răng một cái, nói: “Có thể, nhất định có thể tìm được!” Nếu là tam tẩu căn dặn, cho dù là bức họa năm mươi năm trước hắn cũng có thể tìm được người.

“Vậy tam tẩu chờ tin tức tốt của đệ.”

“Ừm.” Sở Hoan nặng nề gật đầu, đứng dậy nói với Ôn Noãn: “Tam tẩu, việc này không nên chậm trễ, Sở Hoan phải đi làm việc ngay.” Hắn nói xong, cũng không chờ Ôn Noãn đáp lời đã cầm bức họa mà bước nhanh rồi đi, đi vài bước rồi lại khựng lại, lấy ra chiếc quạt chẳng biết cầm ở bên hông lúc nào mở ra, lúc này mới nhân nhả phe phẩy trong tầm nhìn của Ôn Noãn.

“Tiểu thư, hôm nay tứ Điện hạ rốt cuộc bị kích thích gì, sao như vậy...” Minh Nhi sợ nằng nhìn thấy dáng vẻ của Sở Hoan sẽ không kiềm chế được buồn cười, chờ hắn đi, lúc này nằng mới về bên cạnh Ôn Noãn, nhưng nói được nửa câu lại vất hết óc cũng nghĩ không ra nên dùng từ nào để hình dung dáng vẻ khác thường hôm nay của Sở Hoan.

“Xem chừng chắc hẳn nghĩ cô nương kia thích giọng điệu này.” Ôn Noãn cười suy đoán nói.

Dùng xong bữa tối, Quân Dật Hàn đang ôm Ôn Noãn ở trong viện hóng mát, Ngọc Dao lại nhẹ nhàng đến thi lễ với hai người, đưa một bình dương chi bạch ngọc cho Quân Dật Hàn, môi mỉm cười nói: “Vương gia, đây là do Ngọc Dao cố ý xin sư phó dùng bốn mươi bảy vị dược liệu hiếm thấy luyện chế thành bồi nguyên đan có thể giúp thân thể ngài nhanh chóng phục hồi khỏe mạnh.”

Quân Dật Hàn vừa định từ chối, nhưng nghĩ tới có lẽ chính là mượn cái cơ hội “Hồi phục khỏe mạnh” này, nên nhận lấy bình ngọc nằng ta đưa tới, nói: “Đa tạ.”

Ngọc Dao thấy hắn nhận thuốc của mình, trong lòng vui mừng, lướt mắt khẽ quét qua Ôn Noãn đang lạnh nhạt đọc sách, trong tiếng nói với Quân Dật Hàn rất quen thuộc: “Vài ngày trước Ngọc Dao đánh cờ với sư phó, trùng hợp có một thế cờ không nghĩ ra phương pháp phá giải, không bằng Vương gia nhìn giúp Ngọc Dao một chút?”

“Bỏn Vương hôm nay không có...” Quân Dật Hàn nhú mày một cái, đang định từ chối, Ôn Noãn lại cắt đứt lời hắn, nhân nhật mở miệng nói, “Vi thể còn chưa từng thấy Vương gia đánh cờ với người khác, không bằng để cho vi thể biết tài đánh cờ của Vương gia như thế nào?”

Quân Dật Hàn nhìn dáng vẻ lạnh nhạt của nằng, giọng hơi lạnh lùng nói với Ngọc Dao: “Bây giờ.”

Trông mắt Ngọc Dao nhanh chóng che giấu ý lạnh, động tác tao nhã nhận lấy bàn cờ quân cờ tỷ nữ đưa tới, đặt lên bàn, mỉm môi cười khẽ nói: “Vương gia, được rồi.”

Trông mắt Ôn Noãn từ sách thuốc nhân nhật quét lên trên bàn cờ, ngay sau đó tầm mắt hạ xuống tiếp tục xem sách của nằng.

“Không phải phu nhân muốn biết khả năng chơi cờ của vi phu sao, sao bây giờ nhìn sách thuốc không thôi?” Quân Dật Hàn lấy sách thuốc trong tay nằng hỏi.

“Không cần nhìn cũng biết thắng bại, cần gì phải lãng phí thời gian.” Ôn Noãn rút sách thuốc từ trong tay Quân Dật Hàn về, lần nữa mở ra.

“Phu nhân tự tin về vị phu như vậy?” Quân Dập Hàn nhếch môi mỉm cười hỏi.

“Chẳng lẽ Vương gia không có lòng tin?” Ôn Noãn mỉm cười hỏi ngược lại.

Hai người rảnh rỗi nói chuyện, nhưng Ngọc Dao ở bên cạnh thì ánh mắt lạnh dần, nàng cực kỳ khách khí cười nói, “Lời Vương phi khẳng định như thế, chắc hẳn đã có phương pháp phá giải thể cờ này, không bằng do Vương phi tới phá giải thể cờ này của Ngọc Dao như thế nào?”

“Người chắc chắn để ta phá giải thể cờ này?” Ôn Noãn lần này ngược lại hăng hái, khoe môi đầy mắt chứa ý cười nhìn nàng ta.

“Dạ, kính xin Vương phi không tiếc chỉ giáo cho.” Giọng Ngọc Dao cực kỳ thành khẩn, nhưng trong lòng lại đang cười lạnh, thể cờ này do nàng dụ kỳ si * bố trí, há dễ dàng phá giải như vậy.

(*) Kỳ si: Kỳ = cờ, si = si mê, ngu dốt. Kỳ si chỉ người mê cờ đến ngu muội.

“Ngọc Dao cô nương nói chân thành như thế, vậy bốn Vương phi cũng bêu xấu.” Ôn Noãn nhặt một quân cờ trong hũ, cười nhạt tùy ý đặt xuống bàn cờ.

Một quân cờ đặt xuống, nụ cười bên khoe môi Ngọc Dao đông lại, còn Quân Dập Hàn lại tỏ vẻ tán thưởng nước đi này, vị trí nàng hạ cờ thế mà lại giống như trong suy nghĩ của hắn như đúc, phu nhân của hắn thật thông tuệ, đây không phải là cái gọi là tâm ý tương thông?

“Ngọc Dao cô nương, tới phiên người.” Đầu ngón tay Ôn Noãn gõ nhẹ bàn cờ lên tiếng nhắc nhở.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 100: Chương 83.2: Đuổi giết

Khoe môi Ngọc Dao kéo kéo, miễn cưỡng lộ ra nụ cười ung dung, đầu ngón tay nhặt quân cờ đặt lên một vị trí khác, cũng may, nàng nhớ kỹ chỗ hạ cờ khi kỳ si phá thể cờ, ngay cả không thể đánh thắng nàng ta, ít nhất cũng có thể cân sức cân tài với nàng ta.

Nhưng sau khi thời gian nửa nén hương trôi qua, nụ cười bên môi Ngọc Dao càng ngày càng khó duy trì, chỗ Ôn Noãn hạ cờ quá dị xảo trá, lại đi ngược lại nước đi của kỳ si, khi nàng cho rằng mình tất thắng thì bước tiếp theo của nàng ta lại vậy đến không đường để đi, khi nàng cho rằng xông phá vòng vây khôn thì lại bị nàng ta đánh đòn cảnh cáo, rốt cuộc, đồng thời vừa lui vào bên trong, nàng hiểu được dụng ý của Ôn Noãn, nàng ta vốn đang trêu chọc nàng làm nàng xấu hổ!

Trong lòng Ngọc Dao tức giận mãnh liệt, nhưng trên mặt vẫn cười nhạt, thả quân cờ lại vào trong hũ nói: “Kỳ nghệ của Vương phi cao siêu, Ngọc Dao tự ti, ván cờ này Ngọc Dao thua.” Nàng đứng dậy mang theo vẻ có lỗi nói, “Ngọc Dao phát hiện còn có một số việc chưa xử lý, sẽ không quấy rầy nhã hứng của Vương gia và Vương phi nữa.”

“Không bằng vì phu đánh một ván cờ với phu nhân như thế nào?” Quân Dập Hàn nhìn cũng không nhìn xoay người sang nói với Ôn Noãn đang nhìn Ngọc Dao rời đi.

“Ván cờ đang dang dở này?” Ôn Noãn nhếch mày.

“Được.” Quân Dập Hàn đồng ý một tiếng.

Sau khi hạ năm ba quân cờ, thế bại của Ngọc Dao trước đây lập tức chuyển, sau nửa canh giờ, Quân Dập Hàn hạ một quân cờ xuống cười nhạt nói: “Đa tạ phu nhân, vị phu hơn một chút.”

Đây coi như trêu chọc nàng hay tự cho nàng tìm được lối thoát? Chỉ có điều, đánh cờ với hắn ngược lại rất sung sướng, Ôn Noãn lạnh nhạt cười cười, đứng dậy nói với Quân Dập Hàn: “Việc cho Vương gia nhìn món đồ.”

Nếu không phải Ngọc Dao cảm bàn cờ đến tìm Quân Dập Hàn đánh cờ, nàng vẫn còn thiếu chút nữa đã quên chuyện này.

Quân Dập Hàn theo Ôn Noãn vào phòng, thấy nàng lấy bàn cờ ngọc trắng ra đặt trước mặt hắn, trong mắt mang ý cười nói: “Phu nhân đây là vẫn chưa thỏa ước nguyện, muốn đổi sang bàn cờ khác đánh cờ với vị phu?”

Ôn Noãn cười mà không nói, sắp xếp quân cờ theo thứ tự xếp thành hình con chim ưng trên bàn cờ bằng ngọc trắng, khi quân cờ cuối cùng hạ xuống, bàn cờ này thế mà lại “Cạch cạch” vang lên một tiếng nhỏ chia ra làm hai tầng, Ôn Noãn rút tầng phía dưới ra đưa cho Quân Dập Hàn, nói, “Đây là bàn đồ Phó Tấn Hoài dùng để đồ lấy chu toàn cho nữ nhi hắn, có liên quan đến vụ án Giang Hoài tự tạo binh khí mà chàng điều tra.”

Quân Dập Hàn nhìn kỹ, trông mắt tối dần, mơ hồ mang theo vài phần tức giận.

Ôn Noãn rót ly trà đưa cho hắn nói: “Vi thể có thể phân ưu giúp Vương gia không?”

Giận dữ trong mắt Quân Dập Hàn thu lại, ôm nàng ngồi lên đùi hắn, tựa đầu đặt lên vai nàng, khoe môi khẽ câu nói: “Không bằng phu nhân giúp vi phân tích bản đồ trên bàn cờ bằng ngọc trắng này như thế nào?”

Hắn vốn cười giỡn với nàng, không ngờ Ôn Noãn ngược lại thật sự cẩn thận nhìn ra ngoài, chỉ trong giây lát đã nói: “Đây là một bức bản đồ đường đi vận chuyển và kho tàng, nhưng bản đồ này thật giả xen lẫn, vi thể chưa quen thuộc vị trí địa lý, không có thể phân biệt ra thật giả.”

“Phu nhân thật thông minh.” Quân Dập Hàn nghiêng đầu nhẹ nhàng mỗ hôn lên mặt nàng, cười nói: “Nếu phu nhân không phân biệt ra được thật giả, vậy vi phu phân thích cho phu nhân nghe được không?”

Ôn Noãn cho rằng hắn sẽ chỉ trong vài ba lời trực tiếp xong chuyện, không nghĩ tới hắn thế nhưng mà lại hết cái này đến cái khác phân tích chi tiết cho nàng nghe, nàng hơi choáng váng đầu óc trong nháy mắt, nàng không hề có một chút hứng thú nào với những cái này.

“Vương gia, vi thể không...”

“Đừng động, cẩn thận nghe, ừ, mới vừa rồi nói đến chỗ đường thủy...” Quân Dập Hàn trực tiếp cắt đứt lời Ôn Noãn nói, tiếp tục phân tích.

Ôn Noãn hơi bức mình, nhưng nhìn dáng vẻ nghiêm trang giải thích cho nàng của hắn, cũng không nói lời gì cắt đứt nữa, nhưng nàng lên tinh thần mạnh hơn nữa cũng không thể ngăn cản cơn buồn ngủ đánh tới, vẫn chưa tới nửa canh giờ, nàng đã tựa vào trong ngực Quân Dập Hàn ngủ.

Nghe bên tai truyền đến tiếng hít thở nhẹ nhàng, Quân Dập Hàn cuối cùng ngừng giải thích, hắn đặt khay ngọc xuống, ôm nàng lên, đặt nàng lên giường êm ái, đắp kín mền vì nàng, khoe môi tươi cười khẽ mỉm, tròng mắt sâu thẳm nhìn Ôn Noãn đang ngủ, đầu ngón tay nhẹ nhàng mon trón lên mặt mày nàng, tròng mắt luôn lạnh nhạt này, rốt cuộc đến khi nào mới có thể đặt hắn vào trong mắt đây?

Hắn cúi người nhẹ nhàng rơi xuống một nụ hôn trên trán nàng, nhẹ nhàng mà dịu dàng lại không có chút ham muốn nào, vền vẹn có chỉ là quý trọng và yêu mến đang quán quanh trong lòng.

Tiếng đóng cửa vang lên, mi mắt Ôn Noãn run rẩy nhưng không mở ra, nàng khẽ lật người, mặt hướng vào trong ngủ tiếp.

Nửa đêm, một bóng dáng mảnh khảnh linh hoạt né tránh thị vệ tuần tra lướt gấp mà đi trong Hoàng cung, mặc dù trong Hoàng cung có mấy ngàn gian phòng cung điện đông đúc, nhưng mấy ngày nay nàng đã ghi nhớ bố trí cung điện Hoàng cung trong đầu, chính lúc này đang chính xác hướng tới mục tiêu, nhanh chóng đi về phía trước.

Không tới nửa khắc đồng hồ, nàng đã đi đến cung điện Thái hậu ở, nhưng làm cho nàng hơi kỳ quái là tấm điện của Thái hậu, bốn phía lại không có quá nhiều thủ vệ, cũng không thấy cung nhân chấp sự trực đêm bên ngoài, trong lòng nàng hơi nghi ngờ, bước chân vốn định trực tiếp lướt đi tìm chỗ ở của Vương công công lại khựng lại, tìm một chỗ kín đáo giấu kỹ thân chính là muốn nghĩ cách nhìn tình huống bên trong một chút thì lại nghe bên trong truyền ra tiếng rên tán loạn của nữ nhân và tiếng thở gấp của nam nhân.

Ôn Noãn nhướn mày, đây chính là tấm cung của Thái hậu, bây giờ bên trong truyền ra âm thanh như vậy, chủ nhân của nó là ai có thể nghĩ, không ngờ Mộ Dung Tịnh thân là Thái hậu, thế mà lại làm ra chuyện dâm dăng bậc này, nhưng ví dụ về chuyện dâm dăng trong hậu cung, trong lịch sử đã thấy nhiều lần, nàng cũng không có hứng thú nghe loại chuyện góc nhà này.

“Phụng Chi... A... Phụng Chi, mau... Dừng sức... Ừ...”

Nàng đang cất bước định đi, nhưng trong tiếng rên rỉ càng ngày càng lớn của Mộ Dung Tịnh ở bên trong, thế nhưng đến chỗ động tĩnh lại kêu lên hai chữ “Phụng Chi” này, “Phụng Chi” – Tào Phụng Chi?

Nhớ tới lần trước khi Sở Hoan và Tào Tử Long đánh nhau từng mắng phụ thân của Tào Tử Long, nói phụ thân của Tào Tử Long là Tào Phụng chi là một kẻ vô cùng không biết xấu hổ khôn kiếp mới có thể nuôi ra đứa nhi tử rửa như Tào Tử Long.

Nàng vốn tưởng rằng Mộ Dung Tịnh đưa nam nhân bên ngoài vào cung, lại không nghĩ rằng là Tào Phụng Chi – Tào Quốc công đương triều quyền cao chức trọng, hai người này lẫn lộn một chỗ cũng không phải là chuyện gì tốt?

Chuyện này nàng nên nói cho Quân Dập Hàn hay Quân Hạo Thiên, hoặc tỏ vẻ cái gì cũng không biết?

Tròng mắt Ôn Noãn khẽ khựng lại, tiếng kêu bên trong bụng sóng sau cao hơn sóng trước khiến cho nàng hơi sôi trào, mũi chân của nàng khẽ điểm, đang định rời đi, lại thấy bóng dáng gầy nhom của Vương công công xẹt qua chỗ tối tăm đối diện, nàng đuổi theo sát bước.

Thân hình Vương công công thoáng hiện, không lâu lắm đã đến một cung điện vắng vẻ, phi thân nhảy vào, ở trong bóng tối nhanh chóng chạy tới phía ngoài một gian phòng nhỏ cũ nát đẩy cửa đi vào, bên trong là tiểu nha hoàn cuộn tròn thân mình ngủ say, hắn một phát tiến lên che miệng nha hoàn kia, há miệng cắn về phía cổ nha hoàn kia, mà lúc Ôn Noãn chạy đến, vừa thấy chân nha hoàn kia liêu mạng gãy giữa mấy cái rồi bất động, miệng Vương công công đầy máu, từ trên cần cổ của nàng ta ngẩng đầu lên, dưới ánh trăng ảm đạm xuyên thấu qua cửa sổ, dáng vẻ kia giống như ác quỷ thoát ra từ địa ngục, hết sức âm trầm kinh người.

Dạ dày Ôn Noãn khuấy động mãnh liệt, há mồm định ới, mặc dù nàng nhanh hơn một bước che kín miệng mình, nhưng âm thanh nôn ọe nhỏ này vẫn kinh động Vương công công ở trong phòng, mắt hắn cũng không ngược lên, trực tiếp lấy nha hoàn đã chết đi kia làm ám khí bắn ra ngoài, người ngay sau đó nhanh chóng tung ra năm ngón tay giống như trảo đánh tới mặt Ôn Noãn.

Thân hình Ôn Noãn vội lui, ngón chân ở đầu ngón tay giống như mưa nhanh chóng bắn ra, ống tay áo của Vương công công lay động đánh văng ngón chân ra, sát khí quanh thân tăng vọt, giọng nói khàn khàn giống như xay nghiền băng lạnh ra, “Lại là ngươi, lão phu đã tìm ngươi thật lâu, không nghĩ đến ngươi thể mà lại tự động hiện thân, tối nay lão phu nhất định phải chặt ngươi làm trăm mảnh.”

Nếu không phải do hắn, lão nào đến nỗi trúng độc, biến thành đáng về người không ra người quỷ không ra quỷ bây giờ, trong lòng muôn ngàn ý hận pha trộn, Vương công công tung ra nhiều chiêu bén nhọn, tất cả đều đánh tới các huyết đạo chủ chốt của Ôn Noãn.

Nếu ngay mặt đối địch, nàng dĩ nhiên không phải là đối thủ của lão, ống tay áo Ôn Noãn khẽ động, huy động mấy ngàn châm bắn ra, mượn khe hở khi Vương công công ngăn cản, nhanh chóng lao về phía tâm cung của Thái hậu, lúc này Thái hậu đang làm chuyện câu thả với nam nhân, lão tuyệt đối sẽ không làm ra động tĩnh lớn tới giết nàng, cứ thế dẫn thị vệ tới, chỉ cần lão có trời buột, nàng có thể nắm chắc rồi đi.

Vương công công ở sau lưng giống như nhìn thấu ý đồ của nàng, dưới chân vận khinh công nhanh chóng đuổi lên, nhưng khinh công của Ôn Noãn siêu tuyệt thể gian ít có người bằng, ngay cả Vương công công dốc hết toàn lực cũng khó mà đuổi theo, mắt thấy cự ly càng ngày càng xa, trông mắt lạnh lẽo âm trầm của lão tràn ngập màu đỏ, lòng bàn tay tự nội lực đột nhiên đánh ra.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 101: Chương 84.1: Thử để cho chàng đi vào trong lòng

Chương như gió trong bến nhộn xen lẫn âm hàn trong nháy mắt đã tới, Ôn Noãn bay lên lật người linh hoạt tránh ra, Vương công công sau lưng giống như chó hoang phát điên đuổi giết không buông, chương như gió càng thêm nhiều chiêu mãnh liệt đánh ra, trong lòng nàng dâng lên tức giận, đầu ngón tay búng ra một viên đạn đánh về phía tâm cung của Thái hậu, “Ầm” một tiếng, trên tâm cung của Thái hậu dâng lên ngọn lửa cao hơn trượng.

“Tâm cung của Thái hậu cháy rồi, mau cứu hỏa.” Gần như ngay khi ngọn lửa dâng lên, đã có thị vệ ở cách đó không xa lớn tiếng kêu, tiếp theo đó là tiếng huyên náo càng ngày càng lớn vang lên.

“Còn không mau đi hộ tống nam nhân ngang tàng kia của Thái hậu rồi đi.” Ôn Noãn lạnh giọng cười nói, ngay sau đó thừa dịp Vương công công cả kinh, trong nháy mắt bắn ra một chùm ngàn trâm, tự nhiên rồi đi.

Vương công công căm hận nhìn theo bóng dáng nhanh chóng tan biến trong đêm tối, phi thân lao về phía tâm cung của Thái hậu, lúc này bên ngoài tâm cung Thái hậu dày đặc bóng người, còn có thị vệ tiến lên gõ cửa nói: “Thái hậu, phía trên tâm cung của ngài rót lửa trời, xin Thái hậu cho phép các nô tài lên nóc phòng dập lửa.”

Sau khi Mộ Dung Tĩnh bình phục lại hơi thở, cau mày khẽ nói với Tào Phụng Chi vẫn gục ở trên người mình: “Có người đến, còn không mau rồi đi.”

Tào Phụng Chi lại động hai cái trên người bà ta rước lấy Mộ Dung Tĩnh cắn răng hừ nhẹ một trận, lúc này mới mang theo thỏa mãn giữa hai chân mày, sau đó mang theo ý cười phóng túng nói: “Sợ cái gì, nàng là Thái hậu, bọn họ còn dám cứng rắn xông vào sao.”

“Ngươi không nghe thấy cháy rồi sao?” Gương mặt Mộ Dung Tĩnh ứng đỏ giận dữ nói.

“Thái hậu, Thái hậu.” Thị vệ nghe thấy bên trong thật lâu không có động tĩnh, lại gõ gõ cửa tăng thêm âm lượng nói.

“Đi đi, động tĩnh nhỏ một chút, đừng quấy rầy ai gia nghỉ ngơi.” Mộ Dung Tĩnh cố gắng thả lỏng giọng nói.

“Dạ.” Bọn thị vệ tuân mệnh sau, dĩenddn lieqiudoon phi thân nhảy lên trên nóc.

“Còn không mau đi.” Mộ Dung Tĩnh làm bộ đẩy người phía trên.

“Thật sự cam lòng để ta đi?” Tào Phụng Chi cười ta, hung hăng động hai cái, lại bóp mướt mà của bà ta một cái, chọc cho Mộ Dung Tĩnh cắn chặt môi hừ nhẹ, mắt mờ mờ hơi nước vừa sáng khoái vừa tức giận nhìn hẩn chăm chăm sau, lúc này hẩn mới không nhanh không chậm đứng dậy mặc quần áo vào mặt đạo rồi đi.

Mộ Dung Tĩnh đợi dư vị còn dư lại trong thân thể hồi phục, lúc này mới đứng dậy mặc quần áo lạnh giọng kêu: “Vương công công.”

“Nô tài ở đây.” Vương công công đẩy cửa đi vào, đóng cửa phòng lại, tiến lên mấy bước đứng sau tấm bình phong cung kính nói.

“Lửa trên nóc phòng rót cuộc là xảy ra chuyện gì, ai gia thật sự không tin đang tốt đẹp lại rót lửa trời xuống?” Mộ Dung Tĩnh lạnh giọng hỏi.

“Hồi bẩm Thái hậu, lúc trước nô tài phát hiện một người có thân phận khả nghi định lên vào cung điện của Thái hậu, nô tài đuổi theo giao thủ với hắn, hắn

vì để giữ chân nô tài mà chạy trốn nên ném lên tấm cung Thái hậu viên đạn, lúc này mới khiến tấm cung Thái hậu bị cháy, nô tài thất trách, kính xin Thái hậu tha tội.” Vương công công nói.

“Muốn lên vào tấm cung của ai gia?” Mộ Dung Tịnh nhũn mày, “Hắn phát hiện ra cái gì?”

“Bẩm Thái hậu, nô tài không rõ lắm.”

“Cho dù dùng phương pháp gì, nhất định phải tra ra người này, tuyệt đối không để lại người sống.”

“Vâng.” Vương công công cúi đầu lĩnh mệnh, điều này, chính là hợp ý hắn.

Sau khi Ôn Noãn trở lại Vương phủ, nằm trên giường thật lâu không có cách nào ngủ, nàng dứt khoát khoác áo ngồi dậy ngồi tựa vào đầu giường, dưới ánh trăng, khoe môi Vương công công hiện đầy vết máu, khuôn mặt đen thui không thể biến mất trước mắt nàng, đây không phải là điều nàng sợ hãi, mà nàng mãi vẫn nghĩ không thông nguyên nhân trong đó, nhìn hành động tối nay của Vương công công, đúng là lấy máu thiếu nữ áp chế độc trong người, nhưng kỳ quái chính là độc của nàng không phải là bằng môn tả đạo *, vì vậy, máu thiếu nữ này vốn không cách nào tiến hành khắc chế độc kia.

(*) bằng môn tả đạo: Bằng = bên cạnh, môn = phải, tả = bất chính, đạo = đường. Bằng môn tả đạo chỉ trường phái học thuật hoặc phái tông giáo không chính thống. Nói về phương pháp, con đường bất chính (Theo baike)

Chẳng lẽ do nàng bỏ sót cái gì? Ôn Noãn day day trán, nàng cảm thấy đáp án sẽ phải phá kén ra, nhưng vĩnh viễn không thể nào nắm bắt được điểm mấu chốt trong đó.

Thôi, thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng, nếu bây giờ nghĩ không ra thì cũng không cần làm khó mình.

Sau trưa, Ôn Noãn dùng xong bữa trưa đang định nghỉ ngơi chốc lát, bởi vì lão Bạch được tra rõ không liên quan đến sự kiện hạ độc nên được thả ra, lại ôm Tuyết Cầu, chân mày nhũn chặt tới tìm nàng, nói là nhớ ngày đó không biết chuyện ở Bách thủ sơn trang có liên quan đến sự kiện hạ độc lần trước hay không, mặc dù chuyện này đã tra rõ không có liên quan gì đến lão, lão trong sạch, nhưng chuyện này vĩnh viễn là một cái gai trong lòng lão, ngày qua ngày suy tư cuối cùng cũng nhớ ra bất thường ngày hôm đó.

“Khi lão xách theo Tuyết Cầu đi qua núi già từng đột nhiên bất tỉnh trong chốc lát?” Ôn Noãn chọn trọng điểm trong lời nói của lão hỏi.

“Dạ, lúc ấy tiểu nhân cho rằng thân thể không tốt nhất thời dẫn đến bất tỉnh nên cũng không để ý gì, hôm nay nghĩ kỹ lại cũng chỉ có một khả năng này, việc đưa cạp trắng cho Vương phi, Trang chủ cũng không báo trước cho bất kỳ kẻ nào, mà trước đây cạp trắng vẫn do tiểu nhân tự mình chăm sóc, không thể có người nào hạ độc, duy nhất có thể chính là trong nháy mắt khi tiểu nhân bất tỉnh. Tiểu nhân không biết hoài nghi có chính xác hay không, nhưng trừ cái này ra, tiểu nhân thật sự không nghĩ ra có chỗ khả nghi nào khác.” Lão Bạch nói thẳng.

“Ừ.” Ôn Noãn trầm tư gật gật đầu, “Chuyện này lão có bẩm báo cho Vương gia?”

“Bẩm Vương phi, tiểu nhân nghĩ tới Vương gia bề bộn nên không đi quấy rầy, trực tiếp tới tìm Vương phi.”

“Bỏn Vương phi hiểu, đi xuống đi.” Ôn Noãn lạnh nhạt nói, trong lòng tất nhiên biết lão trực tiếp đi nói cho nàng biết cũng không phải vì Vương gia bận rộn mà là bởi vì không dám đi gặp, nhưng cũng không vạch trần lão.

“Dạ, tiểu nhân cáo lui.” Lão Bạch thở phào nhẹ nhõm, đang định ôm Tuyết Cầu lui ra, Tuyết Cầu lại trực tiếp lao ra khỏi từ trong ngực hắn nhảy lên đầu gối Ôn Noãn, không ngừng dùng đầu đẩy lông mềm như nhung cạ vào nàng tỏ vẻ thân cận.

Ôn Noãn ôm Tuyết Cầu, vuốt ve đầu nhỏ của nó, nói với lão Bạch: “Hôm nay để ta mang Tuyết Cầu, lão lui xuống trước đi.” Ngay sau đó đứng dậy đi về phía thư phòng của Quân Dật Hàn.

Bạch Ứng thấy Ôn Noãn chậm rãi đi tới, vội vàng mở cửa thư phòng ra, sau khi đợi nàng tiến vào thì tiện tay đóng cửa phòng lại, sau đó thức thoi lập tức rời đi.

“Phu nhân tìm vi phu có chuyện gì sao?” Quân Dật Hàn ngẩng đầu lên, thấy là Ôn Noãn thì cười hỏi.

“Không có chuyện gì thì không thể tới tìm chàng?” Ôn Noãn tiến lên nhét Tuyết Cầu vào trong ngực hắn, chân mày khẽ nhíu hỏi ngược lại.

“Dĩ nhiên không phải, phu nhân chỉ cần muốn gặp vi phu, bất cứ lúc nào cũng có thể, vi phu cứ gọi là đến.” Quân Dật Hàn sờ đầu nhỏ của Tuyết Cầu, nghiêm trang lời kéo nàng ngồi xuống bên cạnh.

“Trong trà Vương gia uống tăng thêm mật rồi hả?” Ôn Noãn liếc hắn một cái.

“Phu nhân cần phải ném thử một chút xác nhận xem?” Quân Dật Hàn cười đưa môi tiến lên trước.

“...” Ôn Noãn ôm lấy Tuyết Cầu đưa miệng nó tiến lên trước, đầu Quân Dật Hàn nghiêng đi, rơi xuống một nụ hôn lên má Ôn Noãn trong nháy mắt, mà Tuyết Cầu lại chụp huyệt.

“Phu nhân thật thơm.” Hơi thở nóng bỏng của hắn phả bên tai nàng, dịu dàng nói, chọc cho da thịt trắng nõn của nàng dâng lên vẻ đỏ hồng.

“Nó thơm hơn.” Ôn Noãn ngửa người về sau ôm lấy Tuyết Cầu đang hung hăng xòe móng vuốt trước mặt hắn, nhưng khi nhìn thấy bóng dáng mình tràn đầy nụ cười phản chiếu trong đáy mắt Quân Dập Hàn thì mới phát hiện động tác lúc này của nàng có bao nhiêu ngây thơ, nàng ho khan cố làm ra vẻ nghiêm túc nói: “vì thế tôi là muốn nói chuyện đứng đắn với Vương gia.”

“Vi phu nghiêm túc nghe, mời phu nhân giảng.” Quân Dập Hàn nhìn đáng vẻ kiêu diễm ướt át là cố ý nghiêm mặt của nàng, mím môi cố nén cười gật gật đầu nói.

Ôn Noãn giả bộ như không nhìn thấy nụ cười trên ghẹo trong mắt hắn, nói cho hắn biết điểm nghi vấn mà lão Bạch vừa nói lúc trước, cuối cùng, nàng nói: “Chàng thấy chuyện này như thế nào?”

“Có người trà trộn vào Bách thú sơn trang hạ độc.” Quân Dập Hàn túm lấy gáy Tuyết Cầu đang dùng móng vuốt vùi đầu vào trong ngực Ôn Noãn, giờ lên ném lên trên thư án, lúc này mới tiếp tục nói, “Ngày đó truyền đến Tinh Quý phi bị tiểu tử lông tròn này cào trầy rồi trúng độc, vi phu đã phái người ra roi thúc ngựa chạy về Giang Hoài tra tìm đầu mối, tin tưởng mấy ngày gần đây sẽ có tin tức xứng đáng truyền về.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 102: Chương 84.2: Thử để cho chàng đi vào trong lòng

“Nếu như thế, vậy vì thế không quấy rầy Vương gia làm việc công nữa.” Ôn Noãn ôm lấy Tuyết Cầu đứng dậy, đang định rời đi, ai ngờ Quân Dập Hàn cũng đứng dậy theo nói, “Những công vụ này không bận, chỉ xử lý trong nửa khắc, mấy ngày nay thân thể vi phu đã có chuyển biến lớn, hôm nay thời tiết tốt vừa đúng cùng phu nhân ra ngoài đi dạo.”

“Thuốc của Ngọc Dao cô nương có hiệu quả quá nhanh, không hổ dùng bốn mươi bảy vị dược liệu trân quý luyện chế mà thành.” Ôn Noãn cười như không cười nhìn hắn.

“Phu nhân đây là ghen rồi hả?” Quân Dập Hàn cười, ôm cả hông nàng đi ra ngoài.

“Đúng vậy, ghen rồi.” Ôn Noãn rất phối hợp, hào phóng thừa nhận.

Tại sao thân thể của hắn khôi phục, chuyện này hai người ngầm hiểu lẫn nhau, cũng chỉ cần viện cớ mà thôi, nói ghen cái gì?

Hai người vừa mới ra khỏi phủ đã đụng phải Sở Hoan vội vã nhảy từ trên xe ngựa xuống mà đến, hắn vốn y duệ sinh phong * mà bước, sau khi nhìn thấy Ôn Noãn lập tức khựng lại chuyển thành khẽ phe phẩy quạt từng bước mà đi, năm bước làm thành mười bước đi về phía Ôn Noãn và Quân Dập Hàn, lúc này mới khoe môi hàm chứa ba phần ý cười nói: “Tam ca, tam tẩu.”

(*) y duệ sinh phong: Tay áo tạo gió. Ý chỉ đi đứng hùng hồn, vung tay vung chân.

“Mấy ngày nay đệ bị người ta đánh?” Quân Dập Hàn nhìn hắn, khẽ nhíu mày.

“Bị đánh?” Sở Hoan sững sờ, ngay sau đó đáp lại, “Bầm bầm tam ca, những ngày gần đây Sở Hoan tuân thủ nghiêm ngặt dạy dỗ của tiên sinh, cũng không đi ra ngoài sinh sự.”

“Nếu không bị đánh ngọc, vậy nói chuyện từ từ.” Quân Dập Hàn lạnh nhạt nói.

“A.” Sở Hoan tùy ý cầm cây quạt vào ngang eo, nói với Ôn Noãn: “Tam tẩu, người tẩu kêu đệ tra xuất hiện chút manh mối, nhưng còn không quá chắc chắn đó là ai, nếu không tẩu nói cho đệ một chút đặc trưng của người đó, đệ cũng tiện thu nhỏ phạm vi một chút. Ừm, nếu không vừa uống trà vừa nói chuyện?”

Haizzz, vẫn nói chuyện như vậy thì sung sướng, đáng bộ nói chuyện nhơ nhỡ sẽ ngộp chết hắn, thôi, người bên cạnh tam tẩu như vậy không ít, hắn như vậy cũng chỉ có một, nói không chừng tam tẩu còn thích đáng vẻ như vậy của hắn? Vẫn làm chính mình mới sáng khoái, Sở Hoan quyết định đánh chính mình về nguyên hình.

“Còn vừa uống trà vừa nói chuyện?” Quân Dập Hàn âm u hỏi lại.

“Ừm.” Sở Hoan gật đầu mạnh về phía Ôn Noãn.

“Vừa đúng, cùng nhau.” Quân Dập Hàn lạnh lẽo, ý vị thâm trường, cười cười dặt tay Ôn Noãn trực tiếp lên xe ngựa của Sở Hoan.

“A, tam ca, huynh cũng muốn đi?” Sở Hoan nặt mày ủ ê nói.

“Không được?” Quân Dập Hàn nhàn nhạt nhìn về phía hắn.

“Được được.” Trên người Sở Hoan đột nhiên nhảy lên hai cái rùng mình, gật đầu liên tiếp, bước nhanh nhảy lên xe ngựa, lại ủ rũ bất an ngồi đối diện Quân Dập Hàn và Ôn Noãn.

Chốc lát sau, Sở Hoan chân tay lỏng ngóng ra khỏi xe ngựa ngồi bên cạnh phu xe chằm chọc, ánh mắt kia của tam ca, ôi, nhìn mà trong lòng hắn chột dạ đến run lên, quá kinh khủng, vẫn nên cách xa một chút mới an toàn.

“Phu nhân không có gì nói với vi phu?” Quân Dập Hàn tựa vào thùng xe thuận miệng hỏi.

Chẳng biết tại sao, giọng điệu của hắn không khác bình thường, nhưng Ôn Noãn lại cảm thấy bên trong lộ ra không vui nhàn nhạt, hắn đang trách nàng không tìm hắn mà lại tìm Sở Hoan giúp một tay?

“Thật ra thì cũng không phải là chuyện lớn gì, chính là khiến Sở Hoan giúp một tay tìm người mà thôi.” Ôn Noãn mím môi nói.

“Người nào?” Quân Dập Hàn trực tiếp hỏi vào trọng điểm.

Ôn Noãn lặng yên, cuối cùng không muốn lừa hắn, “Có lẽ là người có thể giải được cổ độc trong người ta.”

Lời nàng vừa dứt, bên trong buồng xe rơi vào yên lặng như chết, sắc mặt Quân Dập Hàn vẫn như thường, nhưng đáy lòng Ôn Noãn dần cảm thấy lo lắng, nàng há miệng định giải thích, cuối cùng không biết giải thích như thế nào.

Rốt cuộc, sau khi yên lặng khá lâu, Quân Dập Hàn mở miệng lần nữa, giọng nói mang theo đùa cợt nhàn nhạt: “Phu nhân cho rằng đây là chuyện nhỏ?” Khóe môi hắn nâng lên nét cười lạnh, hơi lạnh trong tròng mắt mang theo đề nén tức giận nhỏ: “Phu nhân không tin vi phu? Hay phu nhân vốn không đề an nguy của bản thân ở trong lòng? Nàng là phu nhân của ta, ta là phu quân của nàng, nàng lại tình nguyện để Sở Hoan giúp nàng tìm người, cũng không đề cho ta là phu quân của nàng chia sẻ, Ôn Noãn, tâm ý của ta đối với nàng, ta không tin nàng không cảm thấy, ngay cả bây giờ trong lòng nàng không có ta, nhưng có thể cho ta một chút tin tưởng không, thử để cho ta đi vào trong lòng nàng?”

“Ta...” Ôn Noãn hơi bối rối nhìn hắn, nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Nàng không tin hắn sao? Thật ra thì không phải, chính xác là nàng vốn không bằng lòng gởi gắm hy vọng lên người hắn, chuyện này không liên quan đến tin tưởng, chỉ là thói quen một mình gánh chịu. Nàng tất nhiên có thể cảm nhận được tâm ý của hắn, chính là bởi vì cảm nhận được, nàng mới muốn nếm thử mà nhảy ra một bước kia, thử đi tiếp nhận hắn, tự nói với mình hắn là Quân Dập Hàn, không thể quơ đùa cả năm với người kia, nhưng xiềng xích nơi đáy lòng đã như đá rắn chắc vững vàng bao lấy trái tim nàng, muốn đánh vỡ sao mà khó khăn.

Tròng mắt nàng sụp xuống, trái tim nhất thời rối loạn như điên, thế nhưng hai mắt hắn lại nhìn chằm chằm vào nàng, từng bước từng bước một mà áp sát, chỉ muốn nàng cho một đáp án, nếu như đáp án của nàng là từ chối, hắn cũng không ngại dùng thêm phương thức cường thế đi vào đáy lòng nàng.

“Cũng không phải không tin tưởng.” Nàng hít sâu một hơi, ngược mắt đối diện với tầm mắt của hắn, giờ tay lên nhẹ nhàng nắm tay hắn nói: “Tại ta chỉ quen một mình gánh chịu.”

Về mặt Quân Dập Hàn hơi hòa hoãn lại, cầm tay nàng vào trong lòng bàn tay mình, giọng thông thả hỏi: “Nhưng bởi vì hắn?”

“Hắn?” Ôn Noãn hơi nghi ngờ, “Ai?”

Khóe môi Quân Dập Hàn khẽ cười, “Hoàng thượng.” Bây giờ đã nói đến nước này, thà rằng thẳng thắn giải bày.

“Chàng biết?” Ôn Noãn hơi ngạc nhiên, nhưng nghĩ đến hắn là Quân Dập Hàn lại cảm giác không có gì quá kỳ quái.

“Ừ.” Quân Dập Hàn nhàn nhạt đáp một tiếng, khuôn mặt vốn không có vẻ mặt gì nhìn khóe môi Ôn Noãn dâng lên ý cười lại khẽ nhíu mày mang theo cường thế nói: “Ngay cả hắn là Hoàng thượng, nhưng bây giờ nàng là nữ nhân của Quân Dập Hàn ta.”

“Không có bất kỳ quan hệ gì với hắn.” Ôn Noãn nhìn đáng vẻ của hắn hơi bật cười, “Thật ra đây là nguyên nhân của chính ta, ta và hắn không phải giống như kiểu chàng biết.”

“Nguyên nhân gì?” Quân Dập Hàn rất giỏi bắt được trọng tâm.

“Tam ca, tam tẩu, đến rồi.” Giọng Sở Hoan vang lên ở bên ngoài.

“Về sau nói cho chàng nghe.” Ôn Noãn cười đứng dậy vén rèm xe, vừa định nhảy ra lại dừng bước, quay đầu nhẹ giọng nói: “Thật ra thì ta đã thử để cho chàng đi vào trong lòng ta.”

Chân mày Quân Dập Hàn thả lỏng, cười một tiếng, không phải hắn không nhìn thấy vẻ chán nản giấu sau nụ cười nơi đáy mắt nàng, nhưng chỉ cần nàng bằng lòng mở ra cánh cửa lòng vì hắn, hắn tin tưởng, chán nản này cuối cùng sẽ bởi vì hắn mà biến mất.

Một chuyến bên hồ, quan hệ hai người hình như không có gì thay đổi, nhưng lại giống như có biến hóa vi diệu, làm cho người ta nói không rõ ràng ra được, Bạch Ưng vỗ cằm suy nghĩ nói với Lạc Phi: “Người có cảm thấy Vương gia và Vương phi có gì khác biệt không?”

“Không phải vẫn là nam nhân nữ nhân, có gì khác biệt?” Lạc Phi cũng không ngẩng đầu lên mà đưa bốn trái dưa hấu nhỏ trước ngực hắn.

“Người có thể dùng đầu óc trả lời chứ không phải chỉ đưa bốn ngực giả của người không?” Bạch Ưng nhìn người kia tập trung điều chỉnh “Bộ ngực”, đáng vẻ chân mày nhíu chặt chỉ cảm giác hắn cũng không rảnh rồi, một môi thấy sợ.

“Loại nam nhân ngây thơ như người làm sao hiểu được chỗ lợi hại của những thứ này.” Lạc Phi cũng không ngẩng đầu lên, rất coi thường trả lời.

“Không phải chỉ là một trái dưa hấu nát, có thể có chỗ lợi hại gì?” Bạch Ưng nghe Lạc Phi nói hắn là một nam nhân ngây thơ, chỉ cảm thấy đúng là sỉ nhục thân thể nam nhân hắn, nghĩ tới Bạch Ưng hắn phong lưu phóng khoáng cũng trải qua Hoa Lâu mấy lần, tại sao có thể bị khinh bỉ thành nam nhân ngây thơ, trong lòng hắn ảo não, tiện tay chụp một phát về phía “Ngực” Lạc Phi.

“Bụp.” Dưới chướng của hắn, “Ngực” này truyền đến một tiếng tan vỡ, ngay sau đó một chuỗi nước dưa đỏ tươi trong nháy mắt thấm ướt quần áo kiểu mới lưu hành nhất đương thời mà Lạc Phi mới mua.

... Quả nhiên thành trái dưa nát!

Bạch Ưng phản ứng rất nhanh nhẹn, thu tay lại nhanh chân bỏ chạy, Lạc Phi hai ba phát móc dưa trong ngực ra đánh về phía Bạch Ưng, tiếng rống giận vang dội cả Vương phủ: “Bạch Ưng, lão tử muốn giết chết ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 103: Chương 85.1: Phải gả thì gả cho Vương gia.

“Phi Phi thật sự trung khí mùi phần *.” Bên trong thư phòng, Ôn Noãn tiện tay rút một quyển sách ra tùy ý xem, nghe tiếng rống giận dữ bên ngoài, khẳng định đánh giá, đầu ngón tay nàng nhẹ nhàng lướt trên bìa cuốn sách, nhẹ nhàng giống như thuận miệng đề nghị, “Tuổi Phi Phi bây giờ cũng không nhỏ, nếu Vương gia không có ý với nàng ấy cũng không thể thật sự để cho nàng ấy làm nha hoàn trong phủ làm hao tuổi hoa của nàng ấy, ta thấy nàng ấy và Bạch Ưng trái lại rất hợp, không bằng gả nàng ấy cho Bạch Ưng như thế nào?”

(*) Trung khí mùi phần: Trung khí trong Đông y chỉ phần khí trong dạ dày có tác dụng tiêu hóa thức ăn. Trung khí mùi phần tức là khí lực đầy đủ, khỏe mạnh.

Sau khi nàng nói xong, giống như cảm thấy đề nghị này vô cùng tốt, vẫn gật đầu một cái nói: “Như thế một lần giải quyết được chuyện lớn cả đời của hai người, thật sự là một chuyện vui nhân duyên rất tốt, Vương gia chẳng cảm thấy như thế nào?”

“Bỏn Vương cũng cảm thấy rất tốt.” Quân Dập Hàn rất đồng cảm phụ họa.

Đầu ngón tay đang lật sách của Ôn Noãn khựng lại, hơi kinh ngạc nhìn Quân Dập Hàn, thấy vẻ mặt hắn như thường, xử lý công văn không chút khác thường nào, nàng cảm thấy cần thiết phải nhắc nhở hắn, “Vương gia đồng ý gả Phi Phi cho Bạch Ưng?”

“Đây đúng là một cộc nhân duyên cực tốt, vì phu tất nhiên đồng ý.” Quân Dập Hàn cũng không ngẩng đầu lên nói, “Phu nhân, mãi mực.”

“...” Ôn Noãn để sách xuống, vén tay áo lên, thêm chút nước trong bát đầu mài mực trong nghiên mực, nàng vốn định trêu đùa hắn, lại không nghĩ tới hắn không biến sắc đánh lại một quân như vậy, đã như thế, nàng không ngại mượn danh nghĩa của hắn thuận nước đẩy thuyền để hai người kia giã vỡ khổ sở một trận, vừa đúng thêm chút thú vị cho thời gian thanh nhàn này.

Sau bữa tối, Ôn Noãn cho người gọi Lạc Phi và Bạch Ưng tới, nhìn đáng vẻ Lạc Phi hận không thể đánh Bạch Ưng d1en d4n1 3q21y d0n một trận, khóe môi Ôn Noãn mỉm cười rất hài hòa nói: “Phi Phi, muội tới Vương phủ ở mấy ngày rồi, có ở quen không?”

“Ăn ngon uống ngon ngủ ngon, cũng không tệ lắm.” Lạc Phi đáp trực tiếp, cặp mắt bắn ra ánh sáng lạnh bốn phía hung hăng nhìn Bạch Ưng chằm chằm.

“Như thế thì tốt.” Ôn Noãn cười đến càng phát ra hòa khí nói, “Muội đã đến tuổi thành hôn, bỏn Vương phi cũng không tiện làm lễ chung thân đại sự của muội, vì nhìn muội và Bạch Ưng rất xứng đôi, tính tình cũng hợp nhau quá mức, nên làm chủ cho muội gả cho Bạch Ưng, vốn ta còn lo lắng muội không thích ứng với cuộc sống trong Vương phủ, lần này ngược lại ta không cần lo lắng.”

“Cái gì?” Lạc Phi và Bạch Ưng trằm miệng một lời.

“Có quý mới kết hôn với hắn!” Bạch Ưng tỏ vẻ ghét bỏ.

“Có quý mới gả cho hắn!” Lạc Phi tỏ vẻ ghét bỏ.

“Hai người thật sự ăn ý.” Ôn Noãn cười đến hàm súc, nói với Quân Dập Hàn ở bên cạnh, “Vương gia quả nhiên tinh mắt.”

“Vậy cũng phải đa tạ phu nhân chỉ điểm mới đúng.” Quân Dập Hàn cười ý vị sâu xa, thế mà lại để cho hắn chịu tiếng xấu thay người khác? Phu nhân của hắn thật đúng là nửa điểm cũng không chịu thiệt thòi.

“Vương gia.” Lạc Phi cắn răng kêu, đợi ý cười hiện lạnh của Quân Dập Hàn nhìn về phía hắn thì đột nhiên hung hăng dậm chân một cái, thân thể uốn éo đến hoa mắt giống như trống lắc, nước mắt buồn bã ai oán nói: “Vương gia, người ta không cần gả cho Bạch Ưng người xấu xí đó, nếu như Vương gia nhất định đòi người ta phải lập gia đình, vậy người ta...” Lỗ mũi hung hăng hít hít, “Người ta...” Lỗ mũi lại hung hăng hít hít, “Người ta phải gả thì gả cho Vương gia.”

Nụ cười lạnh lùng của Quân Dập Hàn đông cứng trong nháy mắt, Ôn Noãn mím chặt môi, tay dùng sức ép lên bụng, bả vai mơ hồ mang theo vài phần rung động.

“Phi Phi!” Giọng cảnh cáo lạnh như băng của Quân Dập Hàn vang lên.

“Vương gia, người ta phải gả thì gả cho Vương gia nha, phải gả thì gả cho Vương gia nha, phải gả thì gả cho Vương gia chứ sao.” Lạc Phi giữ vững tôn chỉ không ghé tòm chét Quân Dập Hàn không bỏ qua, hung ác bỏ nhào tới ôm lấy bắp đùi Quân Dập Hàn.

Sĩ khả sát bất khả nhục *, Vương gia biết rõ hắn là nam nhân, để cho hắn giả trang nữ nhân hắn nhẫn nhịn mang trọng trách thì cũng thôi đi, lại còn để cho hắn gả cho Bạch Ưng kẻ thô kệch này, đây quả thực chính là nhục nhã trắng trợn, hắn muốn trả thù! Trong lòng Lạc Phi tức giận không thể kiềm chế!

(*) Sĩ khả sát bất khả nhục: Kẻ sĩ (Quân tử) có thể chết chứ không thể chịu nhục.

Nhưng hắn nhào tới trước, thân thể còn chưa chạm đến áo bào của Quân Dập Hàn đã bị Quân Dập Hàn không hề khách khí một cước đạp bay, đến đây, Lạc Phi bay lượn trên bầu trời xanh lam rồi cuộc biệt được cái gì gọi là: Trời gieo nghiệt có thể tránh, tự mình làm bậy không thể sống!

“Buồn cười thì cười, đừng có nén.” Quân Dập Hàn nhìn Ôn Noãn cố nén cười đến đáng vẻ khổ sở, hơi bất đắc dĩ nói.

“Không có, không có việc gì, khụ khụ.” Ôn Noãn lắc đầu, bụng ly trà lên uống, lại không cẩn thận bị sặc đến đau sốc hông, hắn vội vàng khẽ vuốt ve lưng nàng vì nàng nhuận khí, tuy sắc mặt tràn đầy bất đắc dĩ, nhưng trong lòng lại lộ ra vẻ cưng chiều nồng đậm.

“Tốt hơn không?” Quân Dập Hàn ân cần hỏi han.

“Ừm.” Ôn Noãn khẽ vuốt ve ngực gật gật đầu.

“Xuất diện này phu nhân xem có hài lòng không?”

“Cũng không tệ lắm.” Ôn Noãn nghĩ tới động tác lúc trước của Lạc Phi, vẻ mặt khỏe môi lại không nhịn được nở nụ cười, mím mím môi nói: “Phi Phi thật sự thủ vị.”

Động tác uống trà của Quân Dập Hàn dừng lại, trong mắt như có điều suy nghĩ.

Bạch Ưng bị hai người làm thành không khí gạt sang bên cạnh yên lặng lui xuống, trong lòng cũng tỏ vẻ đồng tình với Lạc Phi, đồng thời sâu sắc tự nói với mình, thà bị đắc tội Vương gia cũng không cần đắc tội Vương phi! Thà bị lộ ra sở đoản, cũng tuyệt đối không được lộ ra sở trường, Lạc Phi chính là ví dụ rõ ràng, nếu muốn ngày sau thanh thân, vẫn nên khiêm tốn thì tốt hơn.

Trăng lên đỉnh đầu, Ôn Noãn đang bên trong phòng thuốc điều chế thuốc thì cửa đột nhiên bị đập ra, lúc nàng làm việc kiêng kỵ nhất có người quấy rầy, đang định lên tiếng quát, lại nghe được Huyền Nguyệt thờ hồn hên nói: “Các chủ, có người tới trong các gây chuyện.”

“Uống thuốc này xuống.” Ôn Noãn nhìn Huyền Nguyệt bám vào khung cửa sắc mặt trắng bệch, khẽ nhíu mày đổ viên thuốc cho nàng ấy, nói, “Người điều khí trước, chuyện bên ngoài để ta xử lý.”

“Người nào đến Minh Nguyệt các gây sự?” Giọng Ôn Noãn thông thả nhưng lại lộ ra ý lạnh từng tầng, đánh nhau trong sân trong nháy mắt tách ra, người của Minh Nguyệt các rồi rít cung kính lui sang hai bên.

“Các chủ, bọn ta vô ý mạo phạm, chỉ vì muốn cầu lấy thuốc giải, nhưng Huyền Nguyệt cô nương không cho sắc mặt lại nghiêm lệnh để cho bọn ta rời đi, bọn ta mới bất đắc dĩ mạo phạm, mong Các chủ tha thứ.” Nam tử đầu đội nón lá phủ lụa đen trong đám người tới nói.

“Thuốc giải?” Ôn Noãn lạnh lùng cười một tiếng, “Ban đầu khi các hạ tới đây giao dịch, bốn Các chủ đã nói rất rõ ràng, Minh Nguyệt các chỉ bán độc dược, không bán thuốc giải, tất cả hậu quả tự gánh vác, Huyền Nguyệt theo lệnh của bốn Các chủ mà làm việc, người lại đánh nàng ấy bị thương và động thủ với người trong các, cái này gọi là bất đắc dĩ mạo phạm?”

Nàng bước chậm xuống dưới, vén bức rèm che, chấp tay sau lưng đứng trước mặt mọi người, nụ cười trên khỏe môi lại còn lạnh hơn ánh sáng trên mặt nạ ba phần, “Bây giờ bốn Các chủ cho các hạ hai lựa chọn, hoặc bồi thường vật hư hại ở đây gấp trăm lần và nhận lỗi với Huyền Nguyệt cô nương cùng nhận ba chương của nàng, hoặc bốn Các chủ bây giờ sẽ để cho các người ném thử chút độc dược miễn phí, trải nghiệm tư vị cái được gọi là sống không bằng chết.”

“Tại hạ muốn chọn điều thứ ba.” Người kia nói đồng thời đột nhiên tấn công về phía Ôn Noãn, trầm giọng nói: “Mang Các chủ đi.”

“Giọng điệu thật lớn.” Ôn Noãn xoay người tránh qua, phát ổng tay áo lên, ngón tay như mưa bắn ra, đầu ngón tay nàng bắn về phía dạ minh châu nằm trên đèn thủy tinh, thoáng chốc khói độc màu tím nhạt tràn ngập.

“Ngừng thờ.” Người đội nón che mặt trầm giọng phân phó, ngay sau đó trên tay ra chiêu nhanh hơn ác hơn tấn công Ôn Noãn, thân hình Ôn Noãn nhanh chóng chạy đi, cũng không giao phong chính diện với hắn, trước khi dùng độc nàng đã bảo mọi người trong Minh Nguyệt các thối lui ra khỏi bên ngoài vòng vây, vì vậy, không gian này đủ để nàng kéo dài khoảng cách với người đội nón che mặt.

Người do người đội nón che mặt mang đến dần dần khó mà chống đỡ được, liên tiếp ngã xuống, về mặt của người đội nón che mặt sau lựa đen nghiêm túc, hán mạng tới đều là cao thủ đệ nhất, không ngờ lại tổn hao như thế ở đây, mà lúc này hơi thở của hắn cũng cạn, nếu tái chiến tiếp, thế tất nhiên sẽ là toàn quân bị diệt, cổ tay hắn khẽ động, ba mũi ám tiễn nhanh chóng bắn về phía ba huyết lớn trên giữa dưới của nàng.

Mũi tên tới nhanh chóng, khoảng cách gần như thế, cho dù Ôn Noãn có khinh công tuyệt đỉnh cũng tránh không thể tránh, nếu như bị mũi tên này bắn trúng không chết cũng bị thương, eo ếch nàng cong mạnh xuống định tránh hai mũi tên phía trên để giảm tổn thương xuống nhỏ nhất, nhưng giữa lúc điện quang hỏa thạch *, chỉ nghe “Rầm” một tiếng, người đội nón che mặt bị đánh bay ra đập vào tường, ám tiễn bắn tới vốn không thể tránh lúc này trở thành mảnh vụn lẳng lẳng nằm trên đất, mà nàng, đầu óc còn hơi hôn mê được hán chặn ngang ôm ở trước người, ảnh phản chiếu ngược trong mắt chính là tóc đỏ tung bay và về mặt khí thế nghiêm nghị người lạnh.

(*) điện quang hỏa thạch: Chỉ ánh sáng của tia chớp, lửa của đá lấy lửa. Vốn là từ của Phật gia, chỉ sự vật đến rồi đi trong nháy mắt. Hiện nay được dùng để miêu tả sự vật biến mất trong nháy mắt giống như tia chớp và lửa của đá lấy lửa. Cũng được dùng để chỉ hành động nhanh chóng, ra tay trước hạn định. (Theo Baidu)

“Vu Di?” Ôn Noãn hơi chần chừ kêu lên.

“Có thể bị thương không?” Vu Di buông nàng ra, lui về phía sau một bước, giọng điệu không hề phật phùng hỏi.

“Không có.” Ôn Noãn chỉ cảm thấy đầu óc hơi choáng, trở tay ném một viên đan dược cho hắn, “Có độc trừ độc, không có độc cường thân.” Mặc dù nàng biết người nàng nhặt về không phải người bình thường, nhưng trình độ cường đại này vẫn ngoài dự đoán của nàng, tính toán như thế, trước mắt nàng mới chỉ coi như buồn bán lời?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 104: Chương 85.2: Phải giả thì giả cho Vương gia.

Nếu như thế, khi có thể kiếm tiền đương nhiên kiếm nhiều một chút, dùng hết chức năng của vật mới có thể không mai một nhân tài, nàng nhìn bức tường bị phá và thi thể trên đất, rất khẳng định nói với Vu Di: “Bồn Các chủ đột nhiên cảm thấy dễ cho người làm được bực thật sự lãng phí nhân tài, từ nay về sau an nguy trong các sẽ do người phụ trách, những thi thể này và tường đổ này người cũng tiện xử lý một chút, bồn Các chủ một mồi đi nghỉ ngơi trước, làm phiền người.”

Nàng nói xong cũng không quản xem Vu Di rốt cuộc có đồng ý hay không, trực tiếp che miệng ngáp dài, bước chân lười biếng rời đi.

Đội sau khi nàng rời đi, trông mắt lạnh lùng của Vu Di sụp xuống, nhìn đầu mũi tên hiện ra ánh lạnh dưới đất, trong nháy mắt dâng lên sát khí mãnh liệt!

Ngự thư phòng, Quân Hạo Thiên phê tấu chương đến đêm vô cùng khuya vẫn không đi ngủ, Đức Quý nhìn trong mắt gấp ở trong lòng nhưng cuối cùng bất đắc dĩ, kéo dài như thế cho dù là thân thể bằng sắt cũng không chịu nổi, nhưng lại có ai có thể có biện pháp gì?

Đức Quý đang yên lặng than thở, lại nghe được giọng nói đè nén của Quân Hạo Thiên: “Đức Quý, phong thư này do ai đưa vào cung vậy?”

“Thư? Thư gì?” Đức Quý tiến nhanh lên, nhìn coi phong thư không có tên trên bàn: “Hoàng thượng, nô tài chưa từng nhìn thấy phong thư này, không biết người nào đưa vào cung.”

Quân Hạo Thiên hung hăng nhắm mắt lại, có đau đớn vô tận, nhưng càng nhiều hơn là sung sướng khó có thể dùng lời diễn tả được, ngay cả không ký tên, không biết người nào đưa đến, nhưng hắn vẫn biết người viết thư này chính là người phương nào, tất cả những gì có liên quan đến nàng hắn đều vững vàng ghi tạc trong lòng, nét chữ này hắn sẽ không nhận lầm.

Phù hương hoa ảnh động, tương tư diệp thành sầu; thiếp tâm tự quân tâm, hoàng hôn Túy Tiên lâu *.

(*) Hương hoa nổi lên, tương tư cũng thành buồn, tâm thiếp như tâm chàng, hoàng hôn ở Túy tiên lâu.

Rốt cuộc, hán cho nàng đầy đủ thời gian để nghĩ thông suốt sao?

Những ngày qua, hán kiểm chế mình không đi tìm nàng, dùng công vụ bận rộn tới tê liệt mình, khi hán không cách nào kiểm chế được mình thì rốt cuộc nàng đáp lại hán.

Gò má căng thẳng của Quân Hạo Thiên cuối cùng lộ ra nụ cười đầu tiên trong những ngày này, Đức Quý nhìn thấy vẻ mặt của Hoàng thượng cũng có thể đoán được là ai gửi thư này, vội vàng nói: “Hoàng thượng, đêm đã khuya, nếu không ngài đi nghỉ ngơi trước?”

“Ừ, trầm quả thật hơi mệt mỏi.” Quân Hạo Thiên cất bức thư vào ống tay áo, đứng dậy đi về phía tẩm cung, mặc dù trên mặt không giấu được vẻ mệt mỏi, nhưng lúc này thần sắc sáng láng, khóe môi khó có thể kiềm chế được ý cười.

“Vương phi còn chưa thức dậy?” Quân Dập Hàn qua tìm Ôn Noãn, thấy trong sân không có bóng dáng nàng phơi nắng nên hỏi Minh Nhi.

“Bẩm Vương gia, hôm nay một canh giờ trước Vương phi đã thức dậy.” Minh Nhi mỉm cười nói.

“Hả? Nàng đi ra ngoài?”

“Không có, Vương phi đi phòng bếp.”

“Phòng bếp?” Hồi ức không tính là rất xưa của Quân Dập Hàn hiện lên trước mắt, trên mặt có vẻ mặt không tốt, hẳn vội vàng nhanh chóng hỏi tương lại gần đây có nói gì chọc giận Vương phi nhà hắn hay nói lời gì khiến Vương phi không thích không.

Nhưng còn chưa suy nghĩ tỉ mỉ, đã có nha hoàn mời hắn đến sảnh trước dùng bữa.

Còn chưa đến sảnh chính, đã có mùi thơm nồng đậm phiêu tán, mê người khẩu vị mở ra, trong lòng Quân Dập Hàn mơ hồ hiện lên vẻ lo ngại, đợi đến khi hắn nhìn thấy món ngon đầy bàn sắc hương vị hoàn toàn giống như trong trí nhớ như đúc thì lòng hắn trầm xuống, chỉ cảm thấy trong bụng đã bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy.

“Vương gia?” Ôn Noãn nhìn thấy ánh mắt phức tạp của Quân Dập Hàn khi nhìn thấy bàn món ăn kia thì cố nén ý cười trong lòng, cố làm như không hiểu mở miệng nói: “Chàng đứng đó làm gì? Vì thế đã nấu canh ngon lắm cho chàng, mau tới đây nếm thử chút, xem mùi vị lần này có giống lần trước không?”

“Được, phu nhân cực khổ.” Quân Dập Hàn trả lời hơi khó khăn, bước chân hơi chậm lại.

“Nào, nếm thử một chút.” Ôn Noãn đưa chén canh cho hắn.

Quân Dập Hàn nhận lấy, dưới ánh mắt rất chú ý của Ôn Noãn múc một muỗng canh đưa đến bên miệng, sau đó... Cái muỗng lại chuyển qua đưa tới bên môi nàng, rất thân thiết nói: “Phu nhân cực khổ, đương nhiên phải cho phu nhân uống trước.”

Ôn Noãn hớn hờ uống xong, nhấp mấy môi bình luận: “Mùi vị không tệ.”

Lúc này Quân Dập Hàn mới theo đó uống một muỗng, gật đầu nói: “Không hổ do phu nhân tự mình làm, mùi vị quả nhiên không giống bình thường.”

“Mùi vị có giống lần trước không?” Khóe môi Ôn Noãn ngậm cười hỏi.

Quân Dập Hàn mắc nghẹn ngậm canh trong cổ họng, sau khi cứng rắn nuốt xuống, mới nói: “Dường như không có gì khác biệt?”

“Gia vị đúng là không có gì khác biệt, vì thế lo lắng chính là tay nghề có sai lệch gì không.” Ôn Noãn gật gù, gấp một miếng tôm rất trong suốt đưa tới bên khóe môi hắn, “Tôm lần này vì thế cần thận lựa chọn từng con một, màu sắc rất rõ ràng, Vương gia nếm thử một chút.”

Quân Dập Hàn há miệng ngậm lấy, cũng vội vàng gấp một gấp đưa tới bên khóe môi nàng, Ôn Noãn không hề chậm trễ há miệng ăn, khẽ khen: “Tôm màu sắc rõ ràng quả thật có mùi vị thuần hơn tôm khác, Vương gia cảm thấy như thế nào?”

“Đúng là thuần hơn.” Tinh khiết đến hắn trực tiếp nuốt xuống, vốn chưa ăn ra mùi vị tôm.

Quân Dập Hàn chỉ cảm thấy bữa cơm này thật sự khiến cho hắn ăn được mà vừa vui mừng vừa lo buồn, phu nhân tự mình làm khiến hắn vui mừng, nhưng hắn lại rất lo sâu, ăn bữa ăn này xong, cảm giác dòi núi lấp biển ngay cả có võ công cao thâm cũng không thể làm gì, vậy thì càng làm cho người ta vô lực hơn thuốc độc, nếu bên trong có hạ độc, nàng để cho hắn ăn, hắn có thể không chút do dự ăn, nhưng nàng hết lần này đến lần khác kiểm tẩu thiên phong *!

(*) Kiểm tẩu thiên phong: Từ Hán ngữ, chỉ thắng do đánh bất ngờ

Huống chi, người đời nói lòng nữ nhân như kim dưới đáy biển, hắn mới suy nghĩ tỉ mỉ, nếu thật sự lấy tiêu chuẩn kim dưới đáy biển để cân nhắc... Bữa cơm này chỉ sợ khiến nửa tháng không xuống giường được!

Thay vì bị động bị đánh còn không bằng chủ động xuất kích, hắn thà rằng bị nàng cho hắn uống thuốc độc, cũng không thể khiến bị kịch lần trước tái diễn!

Quân Dập Hàn đặt chén xuống, cầm đũa lên gấp món ăn lần lượt đưa tới bên môi Ôn Noãn, giọng rất dịu dàng nói: “Trước kia khi vì phu bị bệnh nặng, lúc nào phu nhân cũng hầu hạ vì phu, hôm nay lại làm phiền phu nhân tự mình xuống bếp, vì phu thật sự cảm động không thôi, không bằng bây giờ để do vì phu hầu hạ phu nhân dùng bữa, cũng khiến cho vì phu không đến nỗi vô cùng xấu hổ ở trước mặt phu nhân.”

Ôn Noãn ăn món ăn, cười cười nói: “Vương gia có lòng.”

Quân Dập Hàn nhìn nàng ăn món ăn, lúc này mới gấp món ăn giống vậy ăn, lòng vòng như vậy, ăn trưa rồi cuộc chuẩn bị kết thúc, khi một gấp măng tre cuối cùng đưa tới bên mũi Ôn Noãn thì nàng vừa muốn ăn rồi lại đẩy đĩa ra vuốt trán nói: “Vi thể quên, uống canh này xong không thể ăn măng, nếu không, hai món ăn khác nhau sẽ làm bụng khó chịu.”

Nàng nói xong, giống như đột nhiên nhớ tới chuyện lần trước, hơi áy náy đối diện với Quân Dập Hàn sắc mặt hơi cương cứng nói: “Vốn vì thể lần trước nhất thời khinh thường làm canh và món ăn cùng một chỗ cho Vương gia ăn mới khiến Vương gia...” Nàng ngừng một chút, lại nói, “Vi thể cũng vô tâm, Vương gia sẽ không trách tội vi thể chứ?”

“Vi phu đâu phải người có lòng nhỏ như ruột gà vậy.” Quân Dập Hàn nhìn nàng, ý vị sâu xa cười cười, vẻ áy náy trên mặt nàng ngược lại rất có thành ý, thể nhưng trên cột mơ hồ nơi đây mắt đã có thể khiến ba phần áy náy này vô ảnh vô tung biến mất trong nháy mắt, xem ra, hẳn còn cần hiểu rõ phu nhân của hắn nhiều hơn.

Bữa cơm này Ôn Noãn ăn được rất sung sướng, nhìn vẻ mặt mơ hồ thay đổi của Quân Dập Hàn, nàng nhiều lần thiếu chút nữa không nhận được mà bật cười.

“Tiểu thư, hôm nay người rất vui vẻ?” Minh Nhi đưa trà cho Ôn Noãn ở dưới bóng cây hồi.

“Hả? Làm sao thấy được?” Ôn Noãn dùng nắp ly gạt gạt lá trà hồi, chẳng lẽ nàng hôm nay không giống bình thường?

“Bởi vì đây mắt tiểu thư có nụ cười.” Minh Nhi cười hi hi nói.

“Người cái nha đầu này.” Ôn Noãn néo mặt mập mạp của nàng ấy, “Chẳng lẽ bình thường đây mắt ta không có nụ cười?”

“Không có.” Minh Nhi rất trực tiếp lắc đầu, nói rất khẳng định, “Bình thường mặc dù tiểu thư cũng cười, nhưng từ trước tới nay luôn là người trên mặt đang cười, nhưng trong đôi mắt không có gì cả.”

“Vậy sao?” Tròng mắt Ôn Noãn nhìn hình ảnh chiếu phản ngược trong ly trà trong suốt, khóe môi nàng khẽ cười, thì ra nàng vẫn có thể cười đến như vậy, làm cho người ta vừa nhìn đã có thể cảm nhận được nàng đang vui sướng.

Nhảy ra bước này là sai hay đúng, nàng muốn tự mình kiểm chứng!

“Tiểu thư, mới vừa rồi từ Điện hạ phái người tới truyền lời, nói hẹn ngài đi Túy Tiên lâu dùng bữa tối.” Minh Nhi thấy Ôn Noãn tỉnh lại, vội tới trước nói.

“Sở Hoan?” Ôn Noãn xem chừng có thể hấn tra ra được đầu mối gì đó muốn nói cho nàng, nhưng lại không muốn gặp Quân Dập Hàn nên lúc này mới hẹn nàng đi Túy Tiên lâu, nàng đứng dậy sửa sang lại áo, suy nghĩ một chút lại nói: “Vương gia ở trong phủ?”

“Lúc trước Vương gia có chuyện đi ra ngoài.”

“Ừ.” Ôn Noãn vốn định nếu như Quân Dập Hàn ở trong phủ thì nàng sẽ đi thông báo trước cho hắn một tiếng, để tránh đến lúc đó phát sinh hiểu lầm, nếu hắn không có ở đây, vậy thì trở lại nói với hắn cũng thể.

Xe ngựa rất nhanh tới Túy Tiên lâu, Ôn Noãn vừa mới vào trong lâu, gã sai vặt bên trong đã nhiệt tình lên đón, “Cô nương ngài mấy người?”

“Ta hẹn người.”

“Người hẹn cô nương là một công tử họ Quân?”

“Ừ.”

“Cô nương mời đi theo tiểu nhân.” Tiểu nhị canh cửa nhún nhường đợi Ôn Noãn tiến vào xong, lại đóng cửa mang theo nàng rời đi.

Ôn Noãn nhìn bóng lưng đứng bên cửa sổ, cho rằng là Sở Hoan lại cố tình tỏ ra vẻ phong nhã, nên dúi bước tiến lên cũng nhìn ra ngoài cửa sổ nói: “Lại nhìn thấy cảnh đẹp gì?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 105: Chương 86: Hoàng đấu với Vương

“Thật sự cái gì cũng không nhìn thấy.” Đầu hắn hơi nghiêng, ánh mắt như nước nhìn Ôn Noãn, khuôn mặt tuần tú bao phủ trong trời chiều nhạt nhạt, khóe môi mang theo nụ cười vài phần như ảo mộng, “Ta sợ đây là giấc mộng, cho rằng nàng sẽ không đến, đến thời khắc này ta có thể xác định đây cũng không phải là mộng, nàng tới thật, Hà nhi.”

Quân công tử là Quân Hạo Thiên, không phải Sở Hoan?

“Thần phụ bái kiến Hoàng thượng.” Ôn Noãn yên lặng thờ dài trong lòng, không biến sắc lui về sau một bước cúi người hành lễ nói.

Nụ cười nơi khóe môi Quân Hạo Thiên cứng đờ, “Lúc này chỉ có hai người, Hà nhi không cần đa lễ.”

“Thần...”

“Món ăn sắp lạnh, dùng bữa trước đi, những món ăn này đều là món ăn nàng yêu thích trước kia, nàng xem có hợp khẩu vị của nàng không, nếu không hợp, lại kêu người đi làm lại.” Quân Hạo Thiên trực tiếp cắt đứt lời nàng, không muốn nghe xưng hô “Thần phụ” cung kính lễ độ của nàng nói chuyện với hắn.

Ôn Noãn ung dung ngồi xuống, lúc này đã tới, cũng không đến nỗi thấy là hắn thì xoay người rời đi, nhưng chuyện này nàng nghĩ nàng cần phải giải thích rõ với hắn, nhưng nàng còn chưa mở miệng, Quân Hạo Thiên đã rót ly rượu vì nàng trước: “Hà nhi, cảm ơn.” Cảm ơn nàng cuối cùng chịu gặp ta, mà không phải coi ta là người xa lạ đẩy ra khỏi thế giới của nàng.

Lời của Ôn Noãn nhất thời mắc kẹt trong cổ họng, hèn mọn trong giọng nói của hắn khiến cho trong lòng nàng nghẹn lại, đột nhiên cảm thấy mình hơi tàn nhẫn, nhưng có một số việc không tàn nhẫn, lâu ngày chính là tàn nhẫn với mọi người, Ôn Noãn suy nghĩ một chút, vẫn quyết định tàn nhẫn với hắn, nàng cụp mắt xuống, không đành lòng nhìn thấy dáng vẻ đau đớn của hắn, “Hôm nay ta cũng không biết người tới là người.”

“Không biết là ta?” Quân Hạo Thiên ngửa đầu uống cạn rượu trong ly, “Vậy nàng cho rằng là ai?”

“Sở Hoan.”

“Ừ.” Quân Hạo Thiên chỉ chỉ đôi đũa của nàng, cười nói, “Ăn đồ ăn trước, đồ lạnh sẽ thay đổi vị rồi.”

Hắn đang cười? Ôn Noãn hơi không hiểu nhìn hắn, chẳng lẽ buồn quá sinh vui?

Nghi ngờ trong mắt nàng quá rõ ràng, Quân Hạo Thiên tất nhiên không hề thu chút nào vào trong đáy mắt, hắn lớn lên trong Hoàng cung từ nhỏ, sao hắn lại không biết tâm tư của nữ nhân, nàng nói như thế cũng để che giấu ngượng ngùng trong lòng mình mà thôi, hắn đón nhận ánh mắt nàng, khóe môi lại nâng lên nụ cười trong sáng, “Đừng cố nhìn ta, mau ăn đồ ăn đi.” Vừa nói đồng thời lại tự mình động thủ gấp mấy món ăn đặt trong đĩa của nàng.

Xong rồi, diễn thật rồi!

Ôn Noãn yên lặng ăn đồ ăn, mạch suy nghĩ vẫn nên tranh thủ thời gian ăn xong rồi về Vương phủ mới tương đối an toàn, nếu hắn thật sự xảy ra chuyện gì, đến cuối cùng đổ lên trên đầu nàng cũng không phải là chuyện tốt gì.

Quân Hạo Thiên nhìn dáng vẻ lẳng lặng dùng cơm của nàng, trong lòng dần dâng lên ảm áp khó có thể dùng lời diễn tả được, vốn cho rằng cả đời này sẽ là chuyện không thể, không nghĩ tới hắn lại chờ được đến giờ khắc này, rượu trong tay uống hết ly này đến ly khác, nhưng hai mắt vẫn cứ vững vàng tập trung vào nàng, chỉ sợ một màn này là cảnh tượng huyền ảo trong trời chiều, trong chớp mắt sẽ biến mất.

Tuy Ôn Noãn bình tĩnh thông dong nữa, nhưng bị một nam nhân mắt không chớp mà nhìn chăm chăm vào thì cũng cảm thấy tiêu hóa không tốt, nàng để đũa xuống, uống một ngụm trà, đứng lên nói: “Hoàng thượng, ta đột nhiên nhớ ra trong phủ còn có chút việc gấp chờ xử lý, ta cáo từ trước.”

“Đừng đi, Hà Nhi.” Quân Hạo Thiên đột nhiên nghiêng nửa người ra ôm nàng từ phía sau lưng vào trong ngực, nhịp tim nhanh như trống trận đập thật chặt phía sau lưng nàng, truyền vào đáy lòng nàng.

“Hoàng thượng, xin tự trọng.” Trong lòng Ôn Noãn dâng lên tức giận, nàng thật sự không ngờ Quân Hạo Thiên luôn giữ lễ độ lại có thể có hành động mất khống chế, nàng căng giấy giữa, Quân Hạo Thiên càng quấn chặt nàng vào trong ngực, khiến cho nàng không thể động đậy.

“Tự trọng?” Hơi thở nóng rực của Quân Hạo Thiên phun bên tai nàng, trong lạnh lùng lộ ra bức tức cười nói, “Nếu không phải tự trọng, khi ta gặp lại nàng ta đã đoạt nàng về bên cạnh, cho dù nàng là Hàn Vương phi cái gì, ngay cả dùng toàn bộ thiên hạ đổi lấy nàng ta cũng cam tâm tình nguyện, nhưng tự trọng này thật sự khiến lòng người quá khổ, nhìn nàng cười vì hắn, nhìn nàng bởi vì hắn mà vui, nhìn nàng dịu dàng với hắn, mà tất cả vốn thuộc về ta, giang sơn ta có thể không cần, Hoàng quyền ta cũng không cần quan tâm như vậy, nhưng duy chỉ có nàng, ta không làm được. Hà nhi, ta thật sự không thể không có nàng. Hôm nay, ta không muốn tự trọng nữa.”

Mùi rượu nồng đậm bọc lấy hơi thở nóng rực của hắn quanh quần ở chớp mũi nàng, hắn giống như phát tiết toàn bộ cảm xúc chất đọng trong lòng ra ngoài, mỗi chạm rầy sát tới gần, Ôn Noãn cảm nhận được hơi thở của hắn càng ngày càng gần, ngón tay đang định bắn ra đâm vào huyết vị của hắn, cửa đứng lúc này bị người dùng lực lớn đẩy ra từ bên ngoài, thêm một chương hung ác đột nhiên rơi xuống.

“Ôn Tĩnh?” Mắt lạnh của Quân Hạo Thiên nhìn rõ người trước mắt, sắc mặt chuyển thành trầm thấp phần nộ quát: “Người đang làm gì?”

“Thần thiếp đang làm gì?” Ôn Tĩnh cười lạnh nhìn Quân Hạo Thiên, cắn giận chỉ vào Ôn Noãn nói: “Thần thiếp cũng muốn hỏi một chút hai người đang làm gì?”

“Thật buồn cười? Ha ha!” Mặt mày Ôn Tĩnh vô cùng châm chọc nhìn hai người, “Một là Hoàng thượng, một là Hàn Vương phi, một là ca ca, một là em dâu, mà hai người lại có thể ở chỗ này vụng trộm gặp mặt riêng tư, ha ha ha ha, thật sự buồn cười!”

“Bốp.” Quân Hạo Thiên giận dữ, hung hăng tát một cái.

Ôn Tinh bị đánh đến thân thể nghiêng đi, bám lấy khung cửa mới ổn định lại thân thể không bị ngã xuống, khóe môi lại rỉ ra vết máu chậm rãi nhỏ xuống, nhưng nàng ta lại giống như không cảm nhận được đau đớn, vẫn dùng ánh mắt thâm độc nhìn Ôn Noãn, giận dữ hét lên với Quân Hạo Thiên: “Hoàng thượng ở sau lưng đệ đệ mình vụng trộm với em dâu, chẳng lẽ dám làm còn sợ thần thiếp nói sao? Nếu Hoàng thượng cho rằng thần thiếp hồ ngôn loạn ngữ *, như vậy hai người bây giờ đang làm gì?”

(*) hồ ngôn loạn ngữ: nói xằng nói bậy, nói nhảm.

Nàng ta nói như vậy, lúc này Ôn Noãn mới nhớ ra nàng còn bị một tay Quân Hạo Thiên ôm vào trong ngực, nên khi khụy tay hấn vừa dùng lực, nương theo cánh tay hấn đau tê dại, trong nháy mắt thoát khỏi lồng ngực vạm vỡ của hấn.

“Hà Nhi, dừng đi.” Quân Hạo Thiên vội vàng dùng một tay khác bắt được cổ tay của nàng, trong giọng nói có ra lệnh cũng mang theo cầu khẩn nhiều hơn.

“Buông ra.” Ôn Noãn vừa định mở miệng, một âm thanh khác lại cất lên trước nàng, nàng giật mình trong lòng, quay đầu lại nhìn, lại thấy Quân Dập Hân sắc mặt nghiêm chỉnh rét lạnh, chẳng biết xuất hiện ở cửa từ lúc nào, khí lạnh tản mát quanh thân có nguy cơ tràn ngập trong không gian thu hẹp này như rét đậm phủ xuống.

“Ngươi có tư cách gì khiến trẫm buông ra.” Mặt mày Quân Hạo Thiên khí thế凛冽 bức người.

“Chỉ bằng nàng ấy là Vương phi của bốn Vương.” Từng câu từng chữ của Quân Dập Hân giống như tiếng trống nặng nề gõ vào trong đầu Quân Hạo Thiên, ông tay áo phất qua chỗ hai người đang đứng, trong nháy mắt Ôn Noãn đã rơi vào trong ngực hấn.

“Hân Vương, ngươi dám phạm thượng?” Về mặt Quân Hạo Thiên lạnh lùng.

“Bốn Vương chỉ giải cứu Vương phi của mình, tại sao nói đến phạm thượng?” Quân Dập Hân một bước cũng không nhường.

“Hoàng thượng, ta về cung trước thôi.” Đức Quý một mực quanh quẩn ngoài cửa nhắm mắt lại khuyên nhủ trước, mặc dù các khách đều đã bị Mục An nhanh hơn một bước đuổi đi, nhưng khó tránh khỏi đề lộ tin tức, nếu như chuyện này thật sự bị truyền ra ngoài thì sao được, trong lòng Đức Quý nóng nảy không thôi.

“Hồi cung.” Quân Hạo Thiên nắm quyền tâm giọng nói, đi tới cửa, ngay cả nhìn hấn cũng không nhìn Ôn Tinh té xỉu trên đất, lạnh lùng nói với Đức Quý, “Dẫn nàng ta về, biếm lãnh cung.”

“Vâng.” Đức Quý vội vàng lau mồ hôi lạnh trên trán, gọi người mang theo Ôn Tinh rời đi.

Trò khôi hài trong phòng cuối cùng thu màn, cho dù Ôn Noãn chưa làm bất cứ chuyện gì có lỗi với Quân Dập Hân, nhưng lúc này lại hơi lo lắng, hấn sẽ không hiểu làm nàng có cái gì với Quân Hạo Thiên chứ? Dù sao ở trong nhận thức của hấn, từng có qua lại với Quân Hạo Thiên chính xác là nàng.

“Ta không làm bất cứ chuyện gì có lỗi với chàng.” Cho dù hấn tin tưởng hay không, nàng vẫn nên cho hấn lời giải thích.

“Không cần giải thích.” Về mặt Quân Dập Hân nhàn nhạt, ôm nàng vào trong ngực, tay vuốt ve tóc nàng, nói bên tai nàng, “Cho tới bây giờ vì phu vẫn đều tin tưởng phu nhân.”

Lòng Ôn Noãn run lên, chuyện như vậy đối lại là ai cũng sẽ hiểu lầm, ít nhất sẽ không tránh được bị chất vấn, mà hấn thế nhưng lại không chút do dự tin tưởng nàng, thậm chí ngay cả giải thích cũng không cần.

Nàng đưa tay ra ôm chặt hông hấn, tựa vào lồng ngực hấn nghe nhịp tim trầm ổn vững vàng của hấn, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn.”

“Thật ngốc.” Trong lòng của hấn có một chút thờ dãi, ngay sau đó vỗ nhẹ lưng nàng nói, “Giày vò một hồi lâu chắc nàng cũng đã mệt mỏi, đi về nghỉ ngơi trước một chút, chuyện trời đất đã có vì phu chống thay nàng, đừng suy nghĩ quá nhiều.”

“Ừ.” Nàng ở trong ngực hấn khẽ gật đầu.

Nhìn bóng lưng ôm nhau rời đi, trên lầu ba, màn tơ lộ ra chút khe hở im hơi lặng tiếng khép lại, trong sương khói lượn lờ, một nam tử áo đỏ trên giường khẽ khép đôi mắt nghiêng về yêu mị, khóe môi khẽ nhếch một độ cong khiến lòng người run sợ.

Tất cả, giờ mới bắt đầu!

“Minh Nhi, người tới truyền lời để cho ta đi Túy Tiên lâu nói như thế nào với em?” Sau bữa tối, Ôn Noãn gọi Minh Nhi vào trong phòng hỏi, mặc dù Quân Dập Hân hoàn toàn tin tưởng nàng, không cần bất cứ giải thích nào, nhưng nàng cảm thấy trong chỗ này có gì không đúng.

“Nói là ‘Quân công tử mời Vương phi đi Túy Tiên lâu’, có gì không đúng sao?” Minh Nhi gãi gãi đầu.

“Vừa nói là Quân công tử, vì sao em nói cho ta biết đó là tứ Điện hạ?” Trong lòng Ôn Noãn hơi bức.

“Ah, tứ Điện hạ chính là họ Quân, chẳng lẽ hện tiểu thư đi Tủy Tiên lâu không phải tứ Điện hạ?” Minh Nhi không hiểu.

“Thôi thôi, em đi ra ngoài trước đi, để ta một mình một lát.” Ôn Noãn nghe giải thích của nàng ấy hơi vô lực, nhưng ngược lại cũng nghĩ, nếu là nàng sợ rằng cũng cho là như thế, dù sao ai cũng không thể ghép Quân công tử hện riêng nàng vào một chỗ với Hoàng thượng được.

“A.” Minh Nhi nhìn ra Ôn Noãn mệt mỏi, ngoan ngoãn rời đi.

Chẳng lẽ là nàng đa tâm?

Ôn Noãn vuốt ve cái trán hơi nhức, nhưng vì sao nàng luôn cảm thấy lo lắng mơ hồ, hình như tất cả đều tới vô cùng trùng hợp, Quân Hạo Thiên hện nàng gặp mặt ở Tủy Tiên lâu, ngay sau đó hấn vốn không mất không chế lại mất không chế, lại bị Ôn Tĩnh ở lâu dài trong thâm cung bắt gặp tại chỗ, mà đúng dịp hơn là Quân Dập Hàn cũng ở đây, đây tuyệt đối không chỉ là trùng hợp đơn thuần.

Nhưng nếu là trùng hợp, mỗi sự kiện mở ra thật sự nói thông suốt, nàng và Quân Hạo Thiên gặp mặt, Quân Hạo Thiên say rượu mất không chế, Ôn Tĩnh chuồn êm xuất cung đi theo Quân Hạo Thiên tới Tủy Tiên lâu, mà Quân Dập Hàn trùng hợp dùng bữa với người ta ở chỗ này.

Ôn Noãn càng nghĩ càng nhức đầu, chuyện này nếu chỉ dính đến mình nàng thì có thể không để ý đến, nhưng bây giờ đã như dự đoán ban đầu dính dáng đến an nguy của Quân Dập Hàn, nàng không thể tiếp tục ngồi yên không để ý đến, Quân Hạo Thiên dù sao cũng là Hoàng thượng, nếu thật sự ra tay với Quân Dập Hàn, Quân Dập Hàn sao lại để yên cho hấn xấu xí, đến lúc đó sẽ thành hai bên cùng tổn hại, Mộ Dung Tĩnh đắc lợi.

Mà một cuộc đấu tranh quyền lực, rất có thể mang đến rung chuyển cho quốc gia, mặc dù nàng không có lòng lo cho dân cho nước, nhưng cũng không muốn nàng người bị coi là quân cờ khơi lên trọng trách yêu cơ họa quốc.

Nguyệt hắc phong cao sát nhân dạ *, nhưng trăng sáng ban đêm giống như khay bạc, gió nhẹ từ từ thổi lát phát, thật sự không phải là một đêm giết người, ngược lại thích hợp ở trong sân uống trà hóng mát.

(*) Câu chính xác: Nguyệt hắc sát nhân dạ, phong cao phóng hỏa thiên(月黑杀人夜, 风高放火天) ‘Đêm trăng mờ giết người, ngày gió cao phóng hỏa’. Chi hoàn cảnh hiếm ác

Ôn Noãn nhìn vàng trăng rất tròn buồn bã thờ dài, cố gắng ẩn núp thân mình trong bóng tối, miễn cho bị thị vệ tuần tra đi tới phát hiện.

Nàng quen cửa quen nẻo đi tới tâm cung của Mộ Dung Tĩnh, lúc này canh giờ còn sớm, nơi nơi đèn dầu sáng ngời, Ôn Noãn ẩn núp trong bóng tối, đang suy nghĩ coi đến gần như thế nào thì nghe được tiếng âm ỉ của Sở Hoan ở bên trong truyền đến: “Không học chính là không học, những thứ sách nát này học cũng vô dụng.”

“Cần rồi!” Mộ Dung Tĩnh quát chói tai.

Sau khi Mộ Dung Tĩnh quát, giọng Sở Hoan lập tức ỉu xiu xuống, lại qua không lâu cửa được mở ra, Sở Hoan vội về mặt khổ sở đi ra, trong miệng không ngừng khê oán trách: “Cái gì Hàn Phi tử Mạnh tử Lão tử, tiểu gia chính là không học chính là không học.”

Ôn Noãn nghe giọng không ngừng ai oán của hấn, hơi ung dung, đợi sau khi đi xa, lúc này nàng mới tìm thời cơ xâm nhập vào trong tầm điện của Mộ Dung Tĩnh, giấu kỹ thân, đầu ngón tay khẽ mân mê một viên thuốc lớn chừng hạt đậu bắt đầu từ từ làm nóng tỏa hơi.

Ước chừng sau nửa nén hương, Mộ Dung Tĩnh day day trán nói với cung nhân hầu hạ: “Các người lui xuống trước đi, ai gia hơi mệt mỏi.”

“Vâng.” Nhóm cung nhân cùng nhau lui xuống.

Lại chờ thêm chốc lát, Ôn Noãn xác định Mộ Dung Tĩnh đã ngủ say, lúc này mới đi tới trước giường bà ta, trong tay cầm bình ngọc lớn chừng ngón tay cái khẽ mở ra đưa tới gần chớp mũi bà ta, thoáng chốc một luồng khói trắng tinh tể thoát ra bị bà ta hút vào trong mũi.

Ôn Noãn đợi bà ta hút hai ba lần, thu lại bình ngọc nhét vào trong ngực, nhỏ giọng nói: “Thái hậu, nói cho ta biết tên của người.”

“Mộ Dung Tĩnh.” Âm điệu mơ ngủ của Mộ Dung Tĩnh không hề phập phồng trả lời.

“Gian phu của người là ai?”

“Phụng Chi.”

“Nói cho ta biết tên đầy đủ.”

“Tào Phụng Chi.” Mộ Dung Tĩnh phối hợp đáp.

Ôn Noãn thử dò xét kết thúc, xác nhận Mộ Dung Tĩnh đã tiến vào trạng thái, lúc này mới hỏi: “Hôm nay Hoàng thượng hện Hàn Vương phi gặp mặt ở Tủy Tiên lâu, là do người bố trí?”

Môi Mộ Dung Tĩnh mới hé mở, còn chưa phát ra âm thanh, một tiếng xé gió đã đánh tới, Ôn Noãn nghiêng người tránh ra, lại trùng hợp để sót câu trả lời của bà ta, nàng tức giận nhìn về phía Vương công công không ngừng ép tới gần nàng, chỉ cảm thấy thật sự là âm hồn bất tán.

“Lão phu xem ngươi hôm nay còn có thể trốn đi đâu.” Từng chiều độc ác của Vương công công đối với nàng không hề kém lửa giận của nàng đối với lão.

Trong tâm cung to như vậy nhất thời bóng chường tung bay độc được độc châm cùng múa, luận võ công độ sức cận thân, Ôn Noãn tuyệt đối không phải là đối thủ của Vương công công, nàng mắt thấy Vương công công đã từ từ tiến tới gần, khéo môi khẽ cầu, vung tay áo bắn một lượt mấy cây ngân châm về phía Mộ Dung Tĩnh ở trên giường, phi thân lướt ra khỏi tâm cung của Mộ Dung Tĩnh.

“Bất thích khách!” Vương công công hét lớn, trong nháy mắt khắp nơi bóng người nhón nháo, đèn đuốc chiếu sáng cả nửa bầu trời.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 106: Chương 87.1: Trục xuất khỏi Vương phủ

Cho dù kinh công của Ôn Noãn cực cao, nhưng võ số thị vệ từ bốn phương tám hướng vọt tới, vòng vây dần dần thu nhỏ lại, trước mặt lại có một đội thị vệ cầm cây đuốc xông tới, Ôn Noãn thuận tay đẩy cửa bên cạnh tránh vào.

“Tặc nhân lớn mật, lại dám xông vào địa bàn của tiểu gia, xem tiểu gia có đánh chết ngươi không.” Ôn Noãn đang thích ứng với bóng đêm trong phòng, sau lưng lại đột nhiên có bốn móng vuốt bò lên, nổi giận ùng ùng gầm lên, nàng theo bản năng một phát ném qua vai, bốn móng vuốt này “Phịch” một tiếng nặng nề té rớt trên mặt đất.

“Hự, khôn kiếp.” Người trên đất vừa mắng đồng thời lấy mũi lừa ở trong ngực ra thấp sáng, ánh đèn lơ mờ thoáng chốc chiếu sáng chung quanh, ngân châm đang ra đến đầu ngón tay Ôn Noãn định bắn xuống thì dừng lại, tròn mắt khẽ mở tròn to đối diện với một tròn mắt to cách không tới nửa thước.

Nàng thế mà lại xông vào tâm cung của Sở Hoan? Khó trách giọng nói vừa rồi để cho nàng quen thuộc như thế, Ôn Noãn đang nghĩ để châm này đối chỗ khác đâm vào để cho hấn ngủ một giấc hay bỏ một chường sau gáy hấn để cho hấn ngủ một giấc, kết quả Sở Hoan đã nhanh hơn một bước cầm lấy tay của nàng nói: “Cô nương, dung mạo của cô nương thật đẹp.”

Tay Ôn Noãn run lên, thiếu chút nữa bắn ngân châm lên mặt hấn, lúc này mới phát hiện trong tay hấn cầm một miếng khăn đen, nghĩ đến chắc mới vừa rồi trong bóng tối không cẩn thận bị hấn lấy xuống, nàng đưa tay kéo lại không động, chỉ đành phải lạnh mặt nói: “Tại hạ là nam nhân.”

Nàng dùng thuốc thay đổi dung mạo đồng thời thay đổi giọng nói thành trầm thấp mà lười biếng đúng theo âm điệu của nam tử, Sở Hoan nhìn nàng, cặp mắt mê ly, vẻ mặt thoáng chốc hoảng hốt, há miệng lớn đến mức đủ để nhét trái trứng gà, sau một hồi khá lâu mới tức giận nói: “Dáng dấp của tam ca đã đủ khiến nữ nhân thiên hạ tìm hằm phẫn để chôn mình, bây giờ lại tới thêm một người, cỏi đời này còn có thể có nữ nhân xinh đẹp hơn nam nhân không?”

Ôn Noãn lười phải nói chuyện phiếm với hấn, vừa định dùng sức rút tay mình về, bên ngoài lại truyền đến tiếng thị vệ gõ cửa tìm hỏi: “Tứ Điện hạ, vừa rồi trong cung có thích khách nào loạn, chúng nô tài đang truy tìm ở đây, không biết Điện hạ có thể để chúng nô tài đi vào trong nhìn một chút, để tránh cho thích khách xông vào quấy rầy Điện hạ.”

“Ngươi là thích khách?” Sở Hoan hơi híp mắt quan sát Ôn Noãn hỏi, chỉ cảm thấy gương mặt này sao dễ nhìn như vậy, có thể nói không phân cao thấp với tam ca, hấn càng nhìn càng cảm thấy thích, tim cũng không khỏi thỉnh thoảng nháy dựng lên.

“Không phải, chỉ bị hiểu lầm thành thích khách.” Ôn Noãn vừa mới chuẩn bị rút tay về, lúc này lại không biến sắc đi lên phía trước, tính toán nếu hấn thật sự lên tiếng gọi thị vệ thì lần này cho hấn ngủ trước.

“A.” Sở Hoan gật gù đầu, tròn mắt vẫn dính chặt trên mặt nàng, khi bên ngoài lại truyền đến tiếng thị vệ, lúc này hấn mới giật mình, đầu óc phục hồi lại tinh thần, ý thức được mình luống cuống, sắc mặt lập tức đỏ dử dội, tức giận quát thị vệ ở bên ngoài: “Biến, chỗ gia không có thích khách, đừng quấy rầy gia ngủ.”

“Dạ, Điện hạ.” Thị vệ phía ngoài nghe tiếng quát giận dữ của Sở Hoan, biết vị tử Điện hạ này nổi danh không dễ chọc, lập tức bước nhanh rồi đi.

“Đa tạ.” Ôn Noãn rút tay về đứng lên nói.

“Không cần cảm ơn không cần cảm ơn.” Sở Hoan theo sát đứng lên, hơi lấp bắp nói, “Ngươi tên là gì?”

“Tên chẳng qua chỉ là một danh hiệu, nếu ngày khác có duyên tất sẽ tự gặp lại.” Ôn Noãn đưa tay lấy mặt nạ vẫn bị hấn giữ, ai ngờ Sở Hoan lại nắm chặt không buông, cố chấp nói, “Nếu như ngươi không nói ra, ta sẽ không cho.” Nói xong, hấn giống như cảm thấy uy hiếp này còn chưa đủ, lại tròn mắt nhìn bổ sung, “Gia còn có thể gọi thị vệ tới, đến lúc đó xem ngươi đi ra ngoài như thế nào.”

Quả nhiên là tính tình hài tử!

Khéo môi Ôn Noãn khẽ nhếch lên ý cười, cũng liền thuận theo ý của hấn, “Âu Dương Minh Nguyệt.”

“Âu Dương Minh Nguyệt.” Sở Hoan bị nụ cười này của nàng khiến cho đầu óc ngây ngất, liên tục không ngừng khen, “Tên rất hay tên rất hay, quả nhiên rất xứng với người, người có thể còn đẹp hơn trăng sáng trên bầu trời nhiều.” Xong rồi đầu óc lại rất tinh táo hỏi nữa, “Vậy nếu sau này ta muốn tìm người?”

Ôn Noãn vốn định không cần mặt nạ nữa trực tiếp xoay người rời đi, nhưng nhìn dáng vẻ ngây thơ lại cố chấp của hắn, cuối cùng trong lòng mềm nhũn lấy một bình ngọc lớn chừng ngón tay cái đưa cho hắn, “Nếu như người muốn tìm ta giúp một tay, cứ mở bình ngọc này ra, ta tự sẽ đến gặp người, coi như cảm ơn tình tương trợ lẫn nhau của người, chỉ có điều nhớ chỉ được dùng một lần.”

Sở Hoan thận trọng thu lấy bình ngọc cất trong ngực, lúc này mới dưới con mắt thúc giục nhìn khẩn trên tay hắn của Ôn Noãn, lại len lén nhìn nàng nhiều thêm mấy lần mới giống như tranh công nói: “Bên ngoài thị vệ kiểm tra nghiêm ngặt không dễ đi, người đi theo ta.”

Sau khi đi theo Sở Hoan từ trong mật đạo thuận lợi rời khỏi Hoàng cung trở lại Vương phủ, Ôn Noãn nằm trên giường không nhịn được thở dài, còn kém một bước, kém một bước đã có thể biết được chân tướng, thật sự làm người ta tiếc nuối, lần này sau khi thất bại, trong tâm cung của Thái hậu chắc chắn sẽ tăng cường đề phòng, đề phòng nghiêm mật, xem ra nàng chỉ phải tìm cách khác, haizzz, thật hao tổn tinh thần!

Nhưng chuyện hao tổn tinh thần tuyệt đối không chỉ có một chuyện này, Ôn Noãn vừa tỉnh ngủ, còn chưa kịp rửa mặt, Minh Nhi đã khăn cấp hỏa tốc chạy tới cho nàng biết, Hoàng thượng hạ chỉ muốn Vương gia mang theo y quan lập tức lên đường đến huyện An Nhân vừa mới xảy ra lũ lụt, lúc này ôn dịch đang lan tràn, trấn an quân chúng gặp tai họa, ngăn cản ôn dịch khuếch tán!

Ôn Noãn vỗ trán chỉ cảm thấy rất nhức đầu, thật sự là sợ điều gì gặp điều đó, nàng vội vã rửa mặt chạy tới sảnh chính lại thấy Quân Dật Hàn đã chờ chuẩn bị xuất phát.

“Vương gia.” Ôn Noãn khẽ nhíu mày, nhất thời lại không biết nên nói gì, chỉ đành phải như thê tử bình thường tiến lên giúp hắn sửa sang lại áo dận dò, “Lần đi này tất cả cẩn thận.”

“Phu nhân yên tâm, vì phu tự có chừng mực.” Ngón tay cái của Quân Dật Hàn trượt qua chân mày nhíu chặt của nàng, thở dài nói, “Phu nhân, đáng về thùy mị của nàng vốn kém hơn vì phu một chút, nếu lại cau mày nữa, sẽ thành khác xa rồi.”

Ôn Noãn đưa tay vuốt ve mắt đang già bộ cái giận của hắn, suy nghĩ một chút cuối cùng mở miệng nói: “Nếu ôn dịch khó có thể khống chế, Vương gia đừng ngại viết thư cho vi thê, trong ngày thường vi thê thường xem rất nhiều sách thuốc, có lẽ có thể giúp đỡ một chút.”

“Tâm ý của phu nhân, vi phu hiểu.” Tròng mắt Quân Dật Hàn sâu thẳm nhìn Ôn Noãn.

“Tất cả mọi người đang chờ, còn không mau đi.” Ôn Noãn bị hắn nhìn đến hơi mất tự nhiên, giả bộ thúc giục.

“Tuân lệnh, phu nhân.” Khóe môi Quân Dật Hàn khẽ câu lên, cũng không để ý đến người hầu bên ngoài, cúi người khẽ rơi xuống một nụ hôn lên má nàng, ôm nàng vào lòng, dịu dàng nói bên tai nàng, “Thời gian vi phu không ở đây, nàng phải chăm sóc tốt cho mình, nếu có bất cứ chuyện gì lập tức thông báo cho vi phu.”

“Ừ.” Ôn Noãn ở trước ngực hắn khẽ gật đầu, từ trước đến giờ đây là lần đầu tiên nàng không nở với lạnh nhạt khi chia lìa xa cách.

Ngày thứ ba sau khi Quân Dật Hàn đi, Ôn Noãn đang ở dưới bóng cây trong sân nghỉ ngơi, Ngọc Dao yên tĩnh chút thời gian lại nhẹ nhàng liên tục không rời mắt mà đến, cười nhẹ nói: “Vương phi thật sự lòng dạ rộng lượng, lúc này vẫn có thể an nhiên kê cao gối mà ngủ như thế, thật sự khiến Ngọc Dao bội phục không thôi.”

“Ngọc Dao cô nương có lời gì không ngại nói thẳng, cần gì phải vòng vo quanh đi quẩn lại, người không nói một lời, nhưng bản Vương phi lại nghe một lời.” Ôn Noãn vẫn nhắm hai mắt, lạnh nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 107: Chương 87.2: Trục xuất khỏi Vương phủ

“Đúng rồi, ta sao lại quên Vương phi chưa bao giờ bước ra cửa phủ nửa bước, nghĩ đến đúng là nhiều chuyện bên ngoài còn chưa từng nghe nói đến.” Trong tròng mắt của Ngọc Dao dâng lên nụ cười lạnh lùng khinh bỉ, giọng nói mang theo vẻ tỉnh ngộ, thân thể mềm mại của nàng ngồi xuống bên cạnh bàn đá, lúc này mới tiếp tục nói, “Hôm nay lúc Ngọc Dao ra khỏi phủ đi dạo nghe được chút chuyện linh tinh, nhưng lại cảm giác chút chuyện linh tinh này quá mức làm cho người ta kinh ngạc, vì vậy dưới lòng hiếu kỳ thúc giục, lúc này mới ôm lòng thấp thỏm muốn Vương phi xác nhận một chút xem có phải là thật hay không, nếu những lời đồn đại này là giả, về sau Ngọc Dao cũng tiện giải thích giúp Vương phi, để tránh mắc kẹt lời đồn tan mạn khắp nơi ảnh hưởng đến danh tiếng của Vương phi.”

“Lời đồn đại?” Tròng mắt Ôn Noãn khẽ mở, nhìn về mặt nàng ta trong vui vẻ tràn đầy châm biếm đang nhìn nàng, chờ nàng chủ động mở miệng hỏi, về mặt cười nhạt nói, “Bên ngoài có lời đồn đại bản Vương phi xác thực không biết, nhưng bản Vương phi ngược lại biết một chút, không biết Ngọc Dao cô nương có biết điểm này hay không?”

Nàng bung ly trà nhấp nhẹ ngậm trà thơm giọng, lại không lên tiếng, trông mắt khép hờ giống như muốn ngủ, Ngọc Dao chỉ đành phải phớt lờ nói: “Không biết Vương phi chỉ điếm nào?”

“Ngọc Dao cô nương đã biết đầu đường cuối phố truyền ra lời đồn đại về bốn Vương phi —” Trông mắt nàng khẽ nâng lên, nhếch môi nói ra, “Nhưng hôm nay Ngọc Dao cô nương lại cảm lời đồn đại này mong chờ chạy đến chỗ bốn Vương phi tìm cách chứng thực, vậy có gì khác với phụ nhân phổ phùng? Bốn Vương phi ngược lại muốn biết Ngọc Dao cô nương có biết câu danh ngôn ‘Lời đồn đại dừng lại ở mức trí giả’ không?”

Sắc mặt Ngọc Dao lập tức cứng đờ, xanh đen lần lượt thay đổi thoáng hiện mà qua, cuối cùng chính là cắn răng nuốt tức giận sắp phát tác ra vào, lạnh lùng cười nói: “Vương phi thật sự tốt miệng lưỡi, Ngọc Dao mặc cảm, nhưng Ngọc Dao muốn nhắc nhở Vương phi, cho dù miệng lưỡi Vương phi có khá hơn, nếu không cố kỵ hành động việc làm của mình, cũng khó ngăn chặn miệng lưỡi của dân chúng, chỉ khiến bôi đen Vương phủ, làm cho Vương gia khó chịu.”

“Ngọc Dao.” Giọng Ôn Noãn vẫn cực kỳ lạnh lại lộ ra tầng tầng ý lạnh, nàng đứng dậy, khom gối chống tay, trông mắt lạnh nhạt tràn ra bên nhọn tầng tầng, “Xin chú ý thân phận của ngươi, cho dù quan hệ giữa ngươi và Vương gia như thế nào, nhưng đừng quên, bốn Vương phi mới danh chính ngôn thuận là nữ chủ nhân của Vương phủ, hành động của bốn Vương phi còn chưa đến lượt ngươi hoài nghi, ngươi cũng không có trọng lượng đến bất bình thay Vương gia và Vương phủ, nếu ngươi thức thời hiểu biết lễ nghĩa tiến lùi, bốn Vương phi cũng sẽ một mắt nhắm một mắt mở để cho ngươi lưu lại trong Vương phủ, nhưng nếu ngươi cứ không chú ý thân phận, nhúng tay vào chuyện trong Vương phủ —” Trông mắt sắc của nàng phát lạnh, “Đừng trách bốn Vương phi không khách khí với ngươi.”

“Chỉ bằng ngươi?” Tức giận Ngọc Dao cố đè nén xuống cuối cùng bị kích đến bộc phát, bực tức đứng dậy, khinh thường lạnh giọng gằn cười nói: “Vương gia cười ngươi cũng chỉ vì ý chỉ không thể không lấy ngươi, ngươi cho rằng Vương gia sẽ thật sự yêu một nữ nhân Thái hậu mạnh tay nhét tới? Đúng là nực cười.” Giống như chuyện này cực kỳ buồn cười, chân mày khóe mắt của nàng ta đều cười lạnh liên tục, “Ngươi nhất thời tùy cơ ứng biến lại không hiểu được nhìn rõ thân phận của ngươi chỉ là một con rối, lại vẫn thật sự coi mình là nữ chủ nhân của Vương phủ, thật sự nực cười thê thảm”

Nàng ta đứng dậy nhìn Ôn Noãn từ trên cao, sắc mặt rõ ràng mình là người thắng mười phần, nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Lấy tình nghĩa giữa ta và Vương gia, ngay cả mười ngươi cũng không so sánh nổi.”

“Thật sao?” Lúc này Ôn Noãn cũng không hề tức giận gì cả, lười biếng cười nói: “Vậy bốn Vương phi thật sự muốn nghiệm chứng xem” Dứt lời, khóe môi nàng khẽ nhếch nói, “Bay đâu, ném nàng ta ra khỏi Vương phủ cho bốn Vương phi, không để cho nàng ta đến gần Vương phủ trong vòng mười trượng.”

“Ngươi dám!” Ngọc Dao giận dữ.

Ôn Noãn làm như không thấy nàng ta tức giận, nói với mấy thị vệ không biết xông ra từ đâu: “Còn chưa động thủ.”

“Dạ, Vương phi.” Thị vệ lĩnh mệnh bay thẳng đến chỗ Ngọc Dao tấn công.

Ngọc Dao không ngờ Ôn Noãn thật sự muốn trục xuất mình ra khỏi Vương phủ, trong lòng nổi giận, vừa giao thủ với thị vệ vừa đồng thời phẫn nộ quát Ôn Noãn: “Vương gia và Ngọc Nữ môn của ta có giao dịch, nếu như ngươi thật sự trục xuất ta ra khỏi Vương phủ, Vương gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

“Nếu mấy người các ngươi thể lực có hạn, bốn Vương phi không ngại điều mấy người đi canh giữ cửa chính.” Ôn Noãn trực tiếp ngoảnh mặt làm ngơ với lời nói của nàng ta, nhàn nhạt nói với mấy tên thị vệ.

Mấy tên thị vệ vốn thấy là nữ nhân thì giữ lại vài phần tình cảm, lúc này nghe Ôn Noãn nói như thế, lập tức tăng nhanh thể công, không lâu lắm Ngọc Dao liền biến mất trước mặt Ôn Noãn, bốn phía khôi phục yên tĩnh.

Quân Dập Hân và Ngọc Nữ môn có giao dịch?

Trong mắt Ôn Noãn như có điều suy nghĩ, nàng có nghe thấy về Ngọc Nữ môn, coi như là môn phái có chút phân lượng trên giang hồ, chỉ có điều từ trước đến giờ môn phái giang hồ không tham dự đến quyền thế triều đình, huống chi Ngọc Nữ môn môn quy nghiêm ngặt, ngay cả chuyện giang hồ cũng ít dính dáng đến, làm việc cực kỳ khiêm tốn, như vậy môn phái này sẽ làm giao dịch gì với Quân Dập Hân?

“Tiểu thư, ngài đang nghĩ cái gì?” Minh Nhi lấy bánh ngọt trong phòng bếp mới làm xong bung đến đặt trên bàn thấp, nhìn thấy dáng vẻ trầm tư của Ôn Noãn hỏi.

“Không có gì.” Ôn Noãn đứng dậy sửa sang lại áo nói với Minh Nhi: “Hôm nay thời tiết tốt, theo ta ra ngoài đi dạo.”

“Hả?” Minh Nhi cả kinh, vội vàng nói, “Tiểu thư, hôm nay thời tiết quá nóng, nếu ra ngoài cũng không hay, ngài vẫn nên ở trong sân nghỉ ngơi đi.”

“Bây giờ mặt trời đã ngã về tây, làm gì còn nóng.” Ôn Noãn vòng qua nàng ấy trực tiếp đi ra ngoài.

“Tiểu thư, tiểu thư.” Minh Nhi thấy không ngăn cản được, chỉ đành phải đuổi theo phía trước.

Nhưng Ôn Noãn vừa đi ra tới trước sân, lại vừa đứng dừng phải Quân Hạo Thiên vội vàng mà đến, hần đầy mặt lo sợ tiến lên phía trước nói: “Hà nhi, nàng đã tốt rồi?”

“Thần phụ bái kiến Hoàng thượng.” Ôn Noãn cúi người thi lễ.

“Nàng vẫn còn giận ta?” Quân Hạo Thiên hơi nóng nảy giải thích, “Hà nhi, ngày đó ta cũng không phải cố ý, ta cũng không biết tại sao trong lòng nhất thời khô nóng khó nhìn, dưới kích động mạo phạm nàng, ta bảo đảm về sau sẽ không tái phạm, nàng tha thứ cho ta đây một lần có được không?”

Chẳng lẽ là rượu có vấn đề?

Ôn Noãn nghe thấy lời hắn nói, ngược lại tin lời hắn bảy tám phần, dù sao hắn luôn tự giữ lễ độ, rất không có khả năng trong lúc bất chợt lại có chuyển biến to lớn như thế, nếu như lúc ấy nàng cũng uống rượu kia... Trong lòng nàng rét lạnh, hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi.

“Hà nhi?” Quân Hạo Thiên thấy nàng trầm mặc không lên tiếng, hơi lo lắng kêu lên.

“Chuyện ngày đó thần phụ đã không nhớ, Hoàng thượng cũng nên quên chuyện kia đi.” Tròng mắt Ôn Noãn lạnh nhạt nói.

“Quên?” Quân Hạo Thiên nở một nụ cười lạnh lùng giễu cợt, “Quên như thế nào? Ngày đó ta mạo phạm nàng là thật, mà ta nói cũng là thật, từng câu từng chữ ta đều nhớ rõ ràng tất cả.”

“Nàng đi theo ta ra ngoài.” Quân Hạo Thiên kéo cổ tay nàng đi ra ngoài phủ.

“Hoàng thượng, buông tay.” Ôn Noãn giãy giụa muốn rút cổ tay ở trong lòng bàn tay nắm chặt của hắn ra.

“Nếu như nàng không muốn để cho ta hạ chỉ mới bằng lòng đi với ta, ta không ngại hạ chỉ ngay bây giờ.” Quân Hạo Thiên dừng bước nhìn chằm chằm vào nàng.

“Người dùng quyền lực uy hiếp ta?” Ôn Noãn hơi kinh ngạc nhìn hắn, mặc dù hắn thân là Hoàng đế, nhưng từ trước đến giờ đều quang minh lỗi lạc làm việc lễ độ với nàng, nhưng hôm nay lại có thể lấy quyền lực tới trói buộc nàng, nàng đột nhiên có cảm giác nam nhân này dường như đang từ thay đổi.

“Nếu là cần thiết.” Đau đớn trong tròng mắt hắn lóe lên rồi biến mất, đôi mắt dửng dưng, “Trẫm sẽ như thế.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lữ Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 108: Chương 88.1: Bá đạo

Thay vì để cho hắn hạ chỉ đến thành kết quả huyền ảo xôn xao, nàng tình nguyện khiêm tốn đi theo hắn một lần.

Xe ngựa dừng lại ở ven hồ hoa sen vùng ngoại ô, Quân Hạo Thiên nhảy xuống xe ngựa trước, vén rèm xe chìa tay về phía Ôn Noãn, Ôn Noãn giờ tay lên đưa gối nhanh liểu rù xuống, nhìn hồ đầy hoa sen cười nói: “Hoa này nở quả thật không tệ.” Ngay sau đó cực kỳ từ nhiên bước xuống từ phía bên kia xe ngựa.

Quân Hạo Thiên thu tay trống không lại thả lỏng phía sau, mắt mát trong mắt bị nụ cười hoàn mỹ che giấu, hắn đi lên trước sóng vai với Ôn Noãn nhìn cảnh xanh biếc du đưa theo gió nhẹ trong trời chiều, hoa sen đầy rẫy kéo trí nhớ trong đầu hắn chưa từng quên được hiện ra trước mắt, hắn chỉ về phía cầu đá xanh hình vòm kéo dài qua mặt hồ cách đó không xa, sắc mặt lộ ra mấy phần hoài niệm, “Hà nhi, nàng có nhớ cây cầu đá xanh này không?”

Sao lại không nhớ rõ, tất cả những chuyện liên quan đến bọn họ, là chấp niệm sâu nhất trong đầu “Nàng”, d1en d4nl 3q21y d0n tính tình của “Nàng” và nàng hoàn toàn khác biệt, nàng lạnh nhạt khoan thai “Nàng” lại phấn khởi tiêu sái, ngồi trên cầu hình vòm bằng đá xanh ở đây, bọn họ gặp nhau lần đầu tiên, “Nàng” đoạt cô nương hắn chọn trúng không chút lưu tình đẩy vào trong hồ, từ đó mở ra một đoạn duyên phận dây dưa không rõ.

Ôn Noãn nhàn nhạt nhìn cây cầu bằng đá xanh, giọng không hề phật phồng, lạnh như nước mùa thu, “Không nhớ rõ.”

“... Theo ta qua một chút được không?” Quân Hạo Thiên khẽ nhếch mí mắt cất bước đi về phía cây cầu hình vòm bằng đá xanh, bóng lưng gầy gò chậm rãi bước đi xuyên qua rừng liễu đông đưa khiến cho nàng thờ dãi trong lòng, cuối cùng cất bước đi theo.

Cầu đá xanh này vẫn giống ba năm trước như đúc, nhưng người đã không phải quá khứ, Ôn Noãn đi theo phía sau hắn cách hai ba bậc thềm, nhìn bóng lưng cô đơn của hắn chậm rãi với quá khứ không thể quay lại chậm rãi đi vào trong hoàng hôn, một mình đau thương một mình lưu luyến.

Ôn Noãn dựa vào hàng rào bên cầu không nói gì, lúc này có lẽ hắn chỉ muốn một mình lẳng lặng nhớ lại quá khứ, nếu như “Hà nhi” không thể trở về đến bên cạnh hắn, bất kỳ ngôn ngữ gì cũng có vẻ cứng nhắc.

Bóng dáng của hắn bị trời chiều kéo lại, vẫn là chỗ đứng ba năm trước đây, nhưng là tư vị lẫn lộn, ba năm trước đây hắn tức giận, ba năm sau chính hắn buồn bã, tất cả quá khứ đã thành mây khói, thế nhưng mà hắn vẫn chấp nhất bồi hồi với mây khói không chịu rời đi.

“Tiểu thư, ngài cuối cùng cũng trở lại.” Minh Nhi hầu ở cửa phủ nóng nảy không dứt, thấy Ôn Noãn vội vàng tới trước lôi kéo nàng nhìn đông nhìn tây,

nhìn lên nhìn xuống nhìn trái nhìn phải vài vòng, sau khi xác định nàng không có việc gì mới thở phào một hơi, hơi thấp thỏm nói, “Tiểu thư, ngài tốt chứ?”

“Dáng vẻ của ta giống như không tốt sao?” Ôn Noãn cười vuốt ve đầu nàng ấy, đi vào trong phủ.

Ban đêm, Minh Nguyệt các, Ôn Noãn nhìn tin tình báo Huyền Nguyệt đưa tới khẽ nhủ mảy, “Đi kêu Vu Di tới.”

“Vâng.” Huyền Nguyệt lui ra, giấy lát sau mang theo Vu Di đi tới.

“Ta phải rời đi vài ngày, chuyện trong các cứ giao cho hai vị cùng nhau phụ trách, Huyền Nguyệt, trong nửa canh giờ chuẩn bị đầy đủ toàn bộ thuốc theo đơn thuốc này.” Ôn Noãn cầm đơn thuốc nhanh chóng viết xong đưa cho Huyền Nguyệt.

“Dạ, Các chủ.” Huyền Nguyệt nhận lấy đơn thuốc nhanh chóng đi về phía phòng thuốc.

“Rời đi bao lâu?” Vu Di hỏi.

“Trước mắt còn không quá chắc chắn.” Ôn Noãn nói thật.

Vu Di không hỏi nhiều nữa, xoay người đi.

... Thái độ này, có tính là phách lối hay không?

Huyện An Nhân, vách núi cao hoang sơ hẻo lánh, ôn dịch càng nghiêm trọng hơn quan viên báo lên triều đình, cả người lẫn vật tử vong đếm không hết, đợi đến khi Quân Dập Hàn đến thì tri phủ Lăng Châu địa phương đã hạ lệnh sai quân đóng giữ Lăng Châu, bao vây huyện An Nhân, kiểm tra nghiêm ngặt các đầu đường, tất cả người chỉ được phép vào chứ không được phép ra, người ở bên trong chỉ có thể tuyệt vọng chờ chết.

“Vương gia, hạ quan làm như thế cũng là tình thế bất đắc dĩ, nếu không tập trung toàn bộ dân chạy nạn ở chỗ này mà mặc kệ cho bọn họ chạy lung tung, đến lúc đó lỡ như mang ôn dịch đến những châu những huyện khác, tội này hạ quan cũng thật sự không dám đương nổi.” Tri phủ Lăng Châu An Thái khom người đáp, thiên tai này không phải sức lực một mình hắn có thể vãn hồi, ngay cả là Hàn Vương tới cũng không quá mức phải sợ.

“Tình thế bất đắc dĩ?” Quân Dập Hàn gõ nhẹ đầu ngón tay lên mặt bàn, tròng mắt lạnh hơi lạnh dần, giọng hằn rất tùy ý hỏi, “Không biết lúc huyện An Nhân bị lũ lụt nào loạn dân chúng nạn đói, An tri phủ có mở kho lương phái người đi đưa thức ăn cứu tế không?”

Thân thể An Thái vốn đứng vững vàng run lên, vừa định mở miệng trả lời, lại nghe Quân Dập Hàn tiếp tục nói: “Sau lũ lụt dễ dàng xuất hiện ôn dịch, An tri phủ có kịp thời phát thuốc, làm đủ các biện pháp đề phòng không? Lúc xuất hiện ôn dịch An tri phủ có lập tức coi trọng, phái y quan đi tiến hành cứu trị, ngăn cản ôn dịch lan tràn không?” Đầu ngón tay gõ nhẹ mặt bàn của hắn dừng lại, giọng nói đột nhiên trầm xuống, “An tri phủ, bốn Vương hỏi những thứ này người có làm được không?”

“Hạ quan, hạ quan có làm được.” Hai chân An tri phủ run lên, cố giữ vững trấn tĩnh trả lời.

“Thật sao?” Quân Dập Hàn lạnh lùng nói, “Bạch Ứng, nói tình huống tra được cho An tri phủ nghe một chút, bốn Vương thấy hình như mũi quan này của hắn quá lớn, che đầu óc nên hơi suy nghĩ không rõ.”

“Dạ.” Bạch Ứng chán ghét nhìn sang An Thái nói, “Từ khi An Nhân phát sinh lũ lụt đến nay, An tri phủ chưa bao giờ chú ý tới chút nào, càng thêm dừng bàn đến phát lương thực cứu trợ thiên tai và phát thuốc, mãi cho đến khi trong huyện An Nhân bộc phát ôn dịch không khống chế được, lúc này mới phát binh bao vây huyện An Nhân cũng khần cấp dâng tấu thư lên triều đình thỉnh cầu cứu trợ thiên tai cứu trị.”

“An tri phủ, nghe rõ rồi chứ?” Bạch Ứng nói có bỏ sót hay không xác thực chỗ nào không? Nếu có, người cứ việc nói ra, bốn Vương cho người cơ hội giải thích.”

“Hạ quan, hạ quan...” An Thái “Phịch” một tiếng quỵ xuống, biết chuyện này đã bị Hàn Vương tra rõ, nếu lại thêm nguy biến chỉ biết càng thêm chột dạ Vương gia mà không chiếm được nửa phần chỗ tốt, nên vội vàng nằm rạp người xuống sợ hãi nói, “Hạ quan thất trách, hạ quan có tội, xin Vương gia cho hạ quan một cơ hội lập công chuộc tội.”

“Lập tức mở kho lương phát thuốc phái người đưa vào khu vực gặp nạn, dán bảng chiêu mộ y sư vào khu vực gặp nạn tiến hành cứu trị, chuẩn bị được liệu quần áo chăn mền vật liệu cần thiết, trong hai canh giờ đưa vào khu vực gặp nạn.” Giọng nói lạnh lẽo của Quân Dập Hàn vang lên trên đỉnh đầu An Thái.

“Vâng, vâng, hạ quan đi làm ngay.” An Thái vội vàng đứng dậy đi bỏ trí.

“Hiện giờ tình huống trong huyện An Nhân như thế nào? Các y quan trong cung có truyền về tin tức không?” Chân mày Quân Dập Hàn hơi nhíu lại.

“Tình huống không quá lạc quan.” Sắc mặt Bạch Ứng chuyển thành nặng nề, “Mười y quan theo Vương gia tới hiện đã có hai người bị nhiễm bệnh, các y quan không có chút đầu mối nào về ôn dịch này.”

“Hỏa táng toàn bộ tất cả người và vật tử vong, cách ly toàn bộ người đã lây nhiễm, súc vật cho dù có nhiễm hay không toàn bộ đều chém giết hỏa táng.” Hắn dừng lại, lại nói, “Đội hậu cần chuẩn bị tốt vật liệu, bốn Vương tự mình dẫn người vào trong huyện An Nhân.”

“Vương gia!” Bạch Ứng kinh hãi, vội vàng khuyên như: “Đây chính là ôn dịch, ngay cả ngài võ công cao cường, nhưng chỉ cần tiến vào bên trong vùng

dịch bệnh cũng không có chỗ dừng chút nào, Vương gia nghĩ lại!”

“Hiện giờ trong tình thế nguy cấp, bản Vương cần phải đi chủ trì đại cục ổn định lòng người, người ở lại bên ngoài xử lý sự vụ, nếu có người yết bằng lập tức đưa người vào.” Quân Dập Hàn trầm giọng căn dặn.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 109: Chương 88.2: Bá đạo

“Vâng.” Bạch Ứng chỉ đành lĩnh mệnh lên tiếng.

Bên trong thành Lăng Châu, một công tử áo trắng tướng mạo tuấn mỹ nhìn bốn cáo chiêu mộ dán trên tường, khoe môi khê câu, vạch đám người ra tiến lên, không chút do dự xé bốn cáo xuống.

“Người biết y thuật?” Bạch Ứng nhìn nam tử được mang tới trước mặt, nhìn như thế nào cũng là một tiểu bạch kiếm mặt ngọc, hơi chần chừ hỏi.

“Hiểu sơ một hai.” Công tử áo trắng nhếch môi cười khê, vẻ mặt lạnh nhạt thông dong.

Mặc dù hân mở miệng khiêm tốn, nhưng thái độ như gió nhẹ nước chảy, lại càng khiến cho người ta có cảm giác trong lòng đã có dự tính, không hiển son lộ thủy *, Bạch Ứng suy nghĩ một chút rồi gọi người đưa hắn đi vào huyện An Nhân ra mắt Vương gia.

(*) hiển son lộ thủy: cách nói văn vẻ của việc bộc lộ tài năng bản thân

“Thảo dân Cổ Hàn ra mắt Vương gia.” Công tử áo trắng làm lễ ra mắt với Quân Dập Hàn đang trấn an quần chúng gặp tai họa, điều động phát ra vật tư.

“Cổ công tử miễn lễ.” Ánh mắt Quân Dập Hàn khê xẹt qua mặt hắn rồi khựng lại, bước chân hắn khê nhúc nhích đến gần Cổ Hàn hai bước, quả nhiên, trong không khí vẫn đục có mùi thơm lạ lùng truyền đến, trông mắt hắn tối dần, giống như vui giống như giận, công tử áo trắng lại thần nhiên đón nhận ánh mắt hắn, cười cười nói, “Vương gia, không biết bây giờ chỗ nào cần người trợ giúp một tay?”

“Nơi nào cũng không cần.” Sắc mặt Quân Dập Hàn hơi trầm xuống, gọi tùy tùng bên cạnh nói, “Đưa vị công tử này ra ngoài.”

“Vương gia, nếu như thảo dân nhớ không lầm, nơi đây chỉ được phép vào chứ không được phép ra, nếu thảo dân tiến vào rồi, trước khi ôn dịch chưa bỏ tay chịu trời thì không ra ngoài, đây là thái độ nên có của một y giả.” Trông mắt hắn mang theo ý cười không hề nhượng bộ chút nào nhìn Quân Dập Hàn, thành khẩn nói, “Vương gia, mặc dù tại hạ không thể bảo đảm nhất định có khả năng loại trừ ôn dịch, nhưng xin cứ để cho tại hạ cố hết sức ra chút năng lực non yếu với dân chúng.”

Trông mắt Quân Dập Hàn khê nhúc nhích, cuối cùng, dưới sự kiên trì của hắn, gọi một y sư ở bên cạnh căn dặn: “Lý Ngự y, dẫn vị công tử này đến tịnh phòng nghỉ ngơi, lại đưa bệnh trạng các người chẩn đoán nói cho hắn, tất cả chẩn bệnh đều nghe theo sự sắp xếp của hắn.”

“Dạ.” Mặc dù Lý Ngự y không biết lai lịch công tử áo trắng trước mặt ra sao, nhưng đã có người gánh lấy trách nhiệm này, trong lòng hắn tất nhiên thờ ra, tranh thủ thời gian nói với Cổ Hàn, “Công tử, mời.”

“Tạ Vương gia.” Trông mắt Cổ Hàn ngậm cười nói, lại lấy ra một bình sứ tinh tế trong ống tay áo đưa cho Quân Dập Hàn, “Trước khi đến thảo dân không rõ ràng tình huống ôn dịch này lắm, nên tùy ý phối chút thuốc dự phòng, thân thể ngàn vàng của Vương gia là hy vọng của triều đình và dân chúng không thể xuất hiện sai lầm, thuốc này coi như một chút tấm lòng nhỏ của thảo dân, vẫn mong Vương gia lòng lo cho bách tính đồng thời bảo trọng thân thể của mình.”

Quân Dập Hàn nhận lấy bình thuốc trong tay hắn, trông mắt tinh mịch nhìn hắn, cuối cùng thờ dài khê đến không thể nghe thấy, dặn dò: “Tất cả cẩn thận.”

“Thảo dân hiểu.” Lúc này Cổ Hàn cười cười đi theo Lý Ngự y sang bên kia.

“Vương gia, ngài biết người này?” Lạc Phi mặt mày xám tro ở bên cạnh loay hoay búi tóc xiêu vẹo túm được khê hồ tiến lên hỏi.

“Người thế mà lại lười biếng ngay trước mặt bản Vương?” Quân Dập Hàn nhét bình sứ vào trong ống tay áo, lạnh mắt nhìn hắn.

“...” Lạc Phi hung hăng cong eo, một lần nữa xung phong ra trận.

“Lý Ngự y, ta muốn tự mình nhìn thấy bệnh nhân.” Cổ Hàn nghe Lý Ngự y nói xong, trông mắt hơi trầm xuống, mở miệng nói.

“Chuyện này...” Lý Ngự y hơi chần chừ, sắc mặt nặng nề nói, “Công tử, lão phu cũng không sợ nói sự thật cho ngài biết, ôn dịch lần này tương đối lợi

hại, y quan của chúng ta đã có hai người bị lây, nếu ngài muốn biết cái gì, lão phu phải người khác đi làm là được rồi, công tử không cần tự mình mạo hiểm.” Mới vừa rồi cảnh tượng khi hắn nói chuyện với Hàn Vương, lão đã nhìn vào trong mắt, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, lão không dám đương nổi.

“Lý Ngự y.” Cố Hàn sầm mặt, “Đã là y giả mà sợ chết, không nhìn thấy bệnh hoạn mà chỉ dựa vào vài ba lời đã phán đoán suy đoán bệnh tình, y giả như vậy muốn tới có lợi ích gì? Ngài đã biết ôn dịch lần này lợi hại thì nên mang ta đi nhìn tình hình cụ thể một chút, chỉ có biết bệnh chứng cụ thể, như thế mới có thể đúng bệnh hốt thuốc.”

“Công tử nói đúng lắm, lão phu xấu hổ, lão phu mang công tử đi.” Trong lòng Lý Ngự y hồ thẹn, lập tức thu hồi điểm nhỏ mọn kia, mang Cố Hàn đi tới khu chữa bệnh.

Không khí vẫn đục xen lẫn mùi hôi thối từng trận làm người ta nôn mửa, càng đến gần khu chữa bệnh, mùi vị này càng nồng nặc, có nhiều người đã bệnh đến hấp hối, thân thể thối rữa không thể đứng dậy, lúc mấy người bị cách ly nhìn thấy hai người phía trước, chỉ nhàn nhạt liếc qua rồi chuyển đi, trên mặt tràn đầy tuyệt vọng.

Trong lòng Cố Hàn khựng lại, mặc dù tâm tình nàng lạnh nhạt hơn nữa, nhưng đối mặt với cảnh này vẫn không khỏi cảm thấy nơi cổ họng khô khốc, khóe mắt co lại, nàng đi lên trước vuốt ve một tiểu nữ hài trên mặt cực kỳ dơ bẩn không chịu nổi đang ngồi tựa vào trong ngực mẫu thân, ngồi xổm xuống cười dịu dàng hỏi, “Người tên là gì?”

“Ta tên Nha Đầu.” Tiểu nữ hài nhút nhát trả lời.

“Thật ngoan.” Cố Hàn đưa ngón tay vuốt vuốt lỗ mũi nữ hài, lại nói: “Nha Đầu có chỗ nào không thoải mái, nói cho ca ca biết được không?”

“Ca ca biết chữa bệnh sao?” Trong mắt Nha Đầu bao hàm mong đợi hỏi.

“Đúng vậy, ca ca chính là đặc biệt đến chữa bệnh cho các người.” Cố Hàn lấy khăn tay ra lau vết bẩn trên mặt nàng ấy.

“Có thật không?” Khuôn mặt bé nhỏ được chùi sạch sẽ của Nha Đầu hiện lên nụ cười vui vẻ, những người khác vừa nghe là tới chữa bệnh cho bọn họ cũng tùm tùm năm tụm ba tới vây quanh.

Trước đây cũng có y sư trong cung phái tới chẩn bệnh cho bọn họ, nhưng đều cách bọn họ thật xa, vốn không đến gần bọn họ chút nào, mà lúc này, công tử tuấn mỹ trước mắt lại không chê bẩn và hôi thối trên người bọn họ, chủ động đến gần bọn họ, điều này khiến cho tuyệt vọng nơi đáy lòng lạnh lẽo của bọn họ cuối cùng dâng lên một chút ấm áp.

Qua toàn bộ hai canh giờ, Cố Hàn mới về đến phòng Lý Ngự y bố trí cho hắn, trong lòng hắn mệt mỏi nặng nề không dứt, mới vừa bước vào bên trong phòng đã bị Quân Dập Hàn ôm lấy cả người vào trong ngực, ngay sao đó giọng nói lạnh lẽo bao hàm tức giận của hắn truyền đến từ trên đỉnh đầu, “Không phải nói để Lý Ngự y đưa bệnh chứng nói cho nàng nghe sao, nàng tự mình đến khu trị bệnh làm gì?”

“Không tự mình nhìn thấy bệnh hoạn hiểu rõ bệnh chứng, ta kê đơn như thế nào?” Hắn tự tay vòng chắc hông Quân Dập Hàn, trong giọng nói khó che giấu một mối, nhưng trong cơn giận của Quân Dập Hàn, thế mà lại cảm giác tất cả một mối cũng tiêu tán hết sạch trong nháy mắt, chỉ còn lại ảm áp nhàn nhạt ngập tràn.

“Những thứ này có thể giao cho những người khác đi làm?” Quân Dập Hàn vẫn tức giận khó nén.

“Vương gia, như chàng nói vậy sẽ bị người nói thành có lòng riêng đó?” Hắn cười khẽ đẩy Quân Dập Hàn ra, ngược mắt cười nhìn Quân Dập Hàn, “Ta là y sư yết băng mà đến, tất nhiên nên làm tròn bổn phận mới đúng.”

“Cho dù có lòng riêng thì như thế nào, ai dám hoài nghi!” Tức giận trong lòng mắt Quân Dập Hàn cuối cùng bị ý cười của hắn dần dần tan ra, nhưng trong giọng nói vẫn cứng rắn đến tận cùng.

“Thật bá đạo.” Cố Hàn cười lắc đầu một cái, chủ động tựa sát vào trong lòng hắn, trái tim mạnh mẽ nhảy lên dưới lồng ngực thân thể cường tráng, trong mũi là mùi thơm ngát của riêng mình hắn, một mối vốn tiêu tán lại một lần nữa như thủy triều đánh tới, ý thức mơ mơ màng màng, lần đầu tiên Cố Hàn cảm thấy thì ra có lồng ngực có thể dựa vào như vậy đúng là khiến cho lòng người yên bình.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 110: Nữ Vương đánh phu quân

“Vương gia... Hai người...” Lạc Phi đẩy cửa đi vào, trong nháy mắt thân thể cứng ngắc, trong ánh mắt lạnh lùng lộ ra hoảng sợ.

“Cút ra ngoài!” Quân Dập Hàn cau mày lạnh lùng nói.

Lạc Phi nắm thật chặt áo trước ngực, lập tức xoay người rời đi, Vương gia thế mà lại thích nam nhân? Nhưng mà mấy ngày trước đây hắn kêu khóc phải

gả cho Vương gia, Vương gia sẽ không làm thật như vậy chứ? Cả người hẳn bị một kích run sợ, âm thầm quyết định về sau nhất định phải giữ vững khoảng cách an toàn với Vương gia, hẳn xinh đẹp như hoa như vậy, nhưng ngàn vạn lần không thể trúng độc thủ của Vương gia.

“Lạc Phi?” Cổ Hàn vừa định ngủ lại bị tiếng kêu hoảng hốt của Lạc Phi đánh thức, trong nháy mắt con buồn ngủ mất đi một nửa.

“Ừ.” Trong giọng nói của Quân Dập Hàn hơi nặng nề, ngay sau đó cúi người bồng nàng lên giường, “Nàng nghỉ ngơi trước đi, ta đi xử lý chút công chuyện trước, sau đó khi tối muộn một chút lại tới nhìn nàng.”

“Không được.” Cổ Hàn ngồi dậy day day huyết thái dương hơi phình to nói, “Ta phải nắm chặt thời gian phối...”, hẳn nói đến đây, giống như cảm giác không khí chung quanh thật sự ép xuống quá thấp, tiếng nói dừng lại, ngược mắt lên nhìn Quân Dập Hàn, lại thấy sắc mặt hẳn cực kỳ lạnh lùng nhìn mình chăm chăm, hẳn hơi không quá tự nhiên cười nói, “Vương gia sao lại nhìn ta như thế?”

“Nghỉ ngơi.” Hẳn đề hai vai nàng xuống để cho nàng nằm trên giường lần nữa, giọng mang cảnh cáo nói, “Đừng để cho bốn Vương nói lần thứ ba, nếu không, ta không ngại lập tức phái người đưa nàng ra khỏi huyện An Nhân.”

“Được.” Trong mắt hẳn mang cười nhìn Quân Dập Hàn, khoe môi khẽ câu nhẹ giọng lên tiếng.”

“Nhắm mắt lại, mau ngủ.” Quân Dập Hàn dịu dàng ra lệnh, đưa tay cầm lấy chân bên cạnh đắp lên cho hẳn, thấy hẳn thật biết nghe lời ngoan ngoãn nhắm mắt lại, lúc này mới cúi người roi xuống một nụ hôn lên trán hẳn rồi đứng dậy rời đi.

Hơi ẩm nhàn nhạt giống như vẫn lưu lại trên da thịt, Cổ Hàn đưa tay khẽ vuốt qua chỗ giống như vẫn có thể cảm nhận được dịu dàng do đôi môi mềm mại kia chạm vào, khoe môi hẳn khẽ cong lên đường cong mờ, buồn ngủ vừa tản đi một lần nữa tập kích.

“Haizz, vẫn chưa được.” Khi Cổ Hàn tỉnh lại, sắc trời đã sáng choang, hẳn vừa mới rửa mặt xong ra khỏi phòng, đã nghe mấy vị y quan chau mày thờ dài.

“Các người theo toa thuốc này lấy thuốc tới sắc sau đó cầm đi cho người bệnh dùng.” Hẳn đi lên trước, lấy ra đơn thuốc lúc trước nhanh chóng viết xuống đưa cho y quan.

“Cổ công tử, đây chính là phương thuốc khắc chế ôn dịch?” Lý Ngự y chìa tay tiếp nhận, trong giọng nói lộ ra mong đợi hỏi.

“Lấy đi thử trước một chút, có thể chữa khỏi hay không còn phải nhìn hiệu quả sau khi người bệnh ăn vào.”

“Được được, ta sẽ đi ngay.” Lý Ngự y mang theo mấy vị y quan bước chân như gió đi thu xếp.

Cổ Hàn thấy Quân Dập Hàn ở cách đó không xa đã giao phó xong công việc cho thuộc hạ, đang định tiến lên, lại thấy một lão già mức cháo ở chỗ phát cháo miễn phí bụng cháo đi tới trước người hẳn, trong giọng nói tràn đầy cảm kích nói: “Vương gia, ngài vất vả vì chúng thảo dân hồi lâu, cũng chưa từng thấy ngài nghỉ ngơi từ tẻ, tiểu lão nhi * đây vừa mới mức chén cháo này, nếu ngài không ghét bỏ trước lót bụng đi.”

(*) tiểu lão nhi (tiểu lão nhân): từ vựng Trung Quốc, về cơ bản chỉ người già, cách nói khiêm tốn.

“Đa tạ lão nhân gia.” Quân Dập Hàn mỉm cười nhận lấy chén cháo từ trong tay lão.

Cổ Hàn nhìn lão già kia kích động liên tiếp gạt lệ, trong lòng sáng tỏ, Quân Dập Hàn thân là Vương gia lại không để ý an nguy của bản thân mà tự mình đến trong huyện An Nhân bố thí cứu tế bọn họ trong nước lửa, mà bọn họ không cho rằng báo đáp, một chén cháo giá rẻ nhất này là một mảnh tâm ý của bọn họ với Quân Dập Hàn, thật ra thì ban đầu lão già kia đã nghĩ tới sẽ bị từ chối, dù sao Quân Dập Hàn là Vương gia cao cao tại thượng, sao lại uống chén cháo giống như dân đen bình thường, nhưng lão già lại không ngờ tới Quân Dập Hàn lại nhận tâm ý lúc này của bọn họ, vì vậy có thể nào mà không kích động đến rơi lệ.

Mặc dù Quân Dập Hàn đang ở địa vị quyền cao chức trọng cũng là một người tỉ mỉ như thế, chi cần hẳn bằng lòng, hẳn có thể làm ấm áp lòng bất kỳ người nào, như nàng!

Nếu không, lấy tính tình thích cuộc sống nhàn tản như nàng, sao chủ động để Huyền Nguyệt hỏi thăm tình hình ôn dịch ở huyện An Nhân, khi biết được ôn dịch không được khống chế lại tinh thần không yên lập tức chạy tới, dùng tên giả Cổ Hàn đến bên cạnh hẳn, chỉ vì để xác định hẳn bình an, khoảnh khắc khi nhìn thấy hẳn khỏe mạnh đứng trước mặt mình, lòng của nàng mới chính thức dễ xuống!

Nụ cười nơi khoe môi Ôn Noãn mặc dù cạn nhưng lại ấm áp mà mềm mại như gió xuân tháng ba, nhưng nụ cười này của nàng vừa mới leo lên khoe môi đã ngưng lại chỉ trong nháy mắt, nhịp tim trước giờ luôn giữ vững của nàng chợt dừng lại, “Đừng uống!” Nàng lấy tốc độ nhanh nhất của mình nhanh chóng lướt tới trước người Quân Dập Hàn, tốc độ này chỉ trong nháy mắt nhưng nàng vẫn e ngại quá trễ, nhưng tóm lại kịp thời đánh rót chén cháo trong tay hẳn.

Sắc mặt của nàng căng thẳng, ra tay như gió túm lấy cổ tay lão già đang chuyển thành hoảng hốt ngây ngốc, trong nháy mắt về mặt chuyển biến lớn, mới vừa rồi trong lúc mơ hồ nàng nhìn thấy khi lão già này giờ tay lên gạt lệ rồi hạ xuống, chỗ khuỷu tay có một điểm sưng đỏ rất nhỏ, nàng hy vọng mình hoa mắt phán đoán sai lầm, nhưng khi tay chuyển sang chỗ mạch tượng...

“Đẫn người này đi.” Quân Dập Hàn khẽ nói với thị vệ bên cạnh, về mặt lúc này của nàng, không cần hỏi hẳn cũng có thể đoán ra được nguyên nhân vì sao mà nàng từ trước đến giờ luôn lạnh nhạt lại tỏ vẻ luống cuống như thế.

Lão già tỏ vẻ áy náy im lặng không lên tiếng mặc cho thị vệ dẫn mình đi xuống. Quân Dập Hàn không nhìn người chung quanh, trực tiếp ôm lấy hân từ phía sau vào trong ngực nói: “Yên tâm, ta không có việc gì.”

Lời an ủi của hân vang lên bên tai, hơi thở ấm áp phả qua da thịt trên cổ nàng, nàng giống như lúc này mới hồi hồn dùng sức đẩy cánh tay đang nhốt chặt mình ra, xoay người lại, trong giọng nói khó nén khẩn trương hỏi hân, “Thuốc đề phòng ta đưa chàng, chàng có uống không vậy?”

Hình như... Quên!

“Đương nhiên là có, nàng giao cho sao ta quên được.” Về mặt Quân Dập Hàn che giấu được cực kỳ hoàn mỹ, ý cười nơi khóe môi còn mang theo ba phần chế nhạo.

“Chàng cười cái gì?” Về mặt Ôn Noãn âm ức cau mày nói.

“Cười nàng khẩn trương vì ta như thế, để cho ta cảm thấy nàng đã đặt ta vào đáy lòng.” Hai tròng mắt Quân Dập Hàn mỉm cười nhìn chằm chằm vào nàng, giống như khẳng định lại giống như dò hỏi.

“Ta chỉ không muốn thủ tiết.” Ôn Noãn bực mình trả lời, nàng lo lắng cho an nguy của hân, nhưng vào lúc này hân lại vẫn chỉ nghĩ đến những thứ hư vô mơ hồ gì đâu.

Nhưng mà, nàng không để hân vào trong đáy lòng sao? Vậy hiện giờ nàng xuất hiện ở nơi này làm cái gì? Hay là... Nàng không thể cho hân thái độ rõ ràng, khiến hân thân là Hàn Vương khi đối mặt với nàng thì tình cảm của hân lại không đủ tự tin?

Đôi tay nàng nhẹ nhàng nắm cánh tay hân, mũi chân khẽ điểm, cánh môi phẩn hồng chạm rã đến gần hân, ánh ngược nơi đáy mắt chính là dung nhan khuyênh thế với nụ cười sâu hơn của hân, mi mắt nàng khẽ khép lại, khoảng cách của hai người đã gần đến mức hơi thở giao hòa, chỉ cần khẽ di động thì đã có thể hai môi chạm nhau, nhưng lúc này Quân Dập Hàn lại khẽ lui ra một bước, nụ cười truyền đến từ trên đỉnh đầu nàng. “Cố công tử, đây chính là dưới mắt mọi người, công tử nhất định phải làm như vậy?”

... Khốn kiếp!

Dừng khí mà Ôn Noãn khó khăn lắm mới nổi lên trong thoáng chốc đã bị hân hủy sạch sẽ, nàng dùng sức đẩy hân ra, một phát xoay người rời đi.

Quân Dập Hàn nhìn bóng lưng đều lộ ra lửa giận của nàng, không nhìn được than nhẹ một tiếng, hân mong đợi không biết bao nhiêu lâu mới trông đợi được đến cơ hội nàng một lần chủ động bằng lòng mở rộng cánh cửa lòng, nhưng mà lúc này không phải là thời cơ tốt, cũng không phải trước mắt bao nhiêu người, mà vừa rồi hân có tiếp xúc gần gũi với lão già kia như vậy, hân không xác định mình có bị lây hay không, nếu thật sự đã bị lây, như vậy ôm tiếp xúc gần với nàng lần này đã thành thất sách, hân sao lại có thể mặc cho mình thất sách một lần nữa, trời mới biết, khi hân đẩy nàng ra, hân đã gần như dùng hết tất cả kiềm chế và hơi sức.

Hân bắt đầu dĩ nhiên mắt lại rồi không nhìn được dâng lên thoáng cười, bây giờ mặc dù nàng còn chưa hoàn toàn tiếp nhận hân, nhưng cuối cùng rồi hân sẽ từng bước từng bước một đi vào trong lòng nàng.

“Cố công tử, thuốc đã cho người bệnh uống xong, nhưng hình như trừ giảm bớt một chút khổ sở cho người bệnh ra thì không có tác dụng gì đối với bản thân ôn dịch, ngài có định tự mình đi nhìn không?” Lý Ngự y hỏi dò Ôn Noãn.

“Ừ, ta đi xem một chút.” Ôn Noãn nhú mày nói.

Sau nửa canh giờ, sắc mặt nàng trầm lại, một lát sau đưa cho Lý Ngự y một phương thuốc, cũng giao được liệu mình mang tới cho hân.

Trong vòng hai ngày, ba phương thuốc cho ba bộ phận người bệnh dùng, nhưng trừ giảm bớt một số triệu chứng ra, không một người có chuyển biến tốt, trong lòng Ôn Noãn bắt đầu chuyển thành nặng nề, cái gọi là y độc một nhà, mặc dù là lần đầu tiên nàng hành y, nhưng kết quả không ngờ lại như thế, ôn dịch lần này xem ra còn lợi hại hơn trong tưởng tượng của nàng.

Nhưng lại ngay vào lúc quan trọng này, Lạc Phi chạy tới nói nàng biết, tối hôm qua Quân Dập Hàn bắt đầu sốt cao không ngừng, y quan chẩn đoán đã bị lây ôn dịch, nhưng ngại mệnh lệnh của hân nên không ai dám tới nói cho nàng biết.

Đầu óc Ôn Noãn trống không trong chốc lát, khi nàng thấy Quân Dập Hàn trong sốt cao còn mang bệnh xử lý sự vụ thì lúc này đây trông không trong nháy mắt bị lửa giận lấp đầy, nàng đi lên phía trước, hai quả đấm siết chặt ngăn chặn lửa giận ở trong lòng, giọng nói tỏ vẻ cực kỳ bình tĩnh hỏi: “Vương gia, chàng đang ở đây làm gì?”

“Sao nàng lại tới đây?” Ánh mắt Quân Dập Hàn tối đi, gờ tay áo che miệng mũi tức giận nói, “Mau đi ra!”

Nàng còn chưa nổi giận đâu, hân lại nổi giận trước rồi? Xem ra nàng phải từ tế nói cho hân biết cái gì gọi là nam nữ ngang hàng ở thế kỷ hai mươi mốt, nàng cũng không phải là một nữ nhân mặc cho trượng phu ra lệnh!

Ôn Noãn nén giận cười một tiếng, “Đi ra ngoài?” Dứt lời, một quyền của nàng đánh vào bụng Quân Dập Hàn, khẽ hát hàm ra lệnh giống như nữ Vương: “Bây giờ lập tức đi đến nằm trên giường!”

Khí thế đánh của nàng hung hăng, đợi đến khi quả đấm rơi lên bụng hân thì còn dư lại lực độ không tới ba phần, vì vậy, Hàn Vương Điện hạ Quân Dập Hàn từ trước đến giờ mưu trí siêu quần, bụng không bị thương nhưng khó tránh khỏi đầu óc hơi chậm chạp lại, phu nhân của hân lại đột nhiên đánh hân?

“Còn không đi?” Ôn Noãn mặt lạnh giờ quả đầm lên.

Thái dương Quân Dập Hàn hơi giật giật, nhưng lại mím môi theo lời đi lên giường nằm.

“Không có sự cho phép của ta không cho làm việc công.” Ôn Noãn ra lệnh lần nữa.

“Bỏn Vương kháng nghị...”

“Kháng nghị không có hiệu quả.” Ôn Noãn trực tiếp lên tiếng cắt đứt, từ trên cao nhìn xuống nhìn đầu ngón tay hắn, ngăn chậm đầm lên huyết vị của hắn không chút do dự đầm xuống, lúc này mới tương đối hài lòng nói, “Đề nghị ngộ nhớ, vẫn làm các biện pháp an toàn tương đối ổn thỏa.”

“Con người có ba cái gấp.” Quân Dập Hàn nhắc nhở.

“Tim Lạc Phi.” Ôn Noãn cũng không quay đầu lại, mở cửa đi ra ngoài.

Quân Dập Hàn nhìn cửa bị đóng lại, môi mím chặt, khóe môi không kiềm chế được nâng lên độ cong, có lẽ hắn bị lây bệnh cũng không phải chuyện xấu, ít nhất, hắn lại bước vào trong lòng nàng thêm một bước.

Vách núi Độc Vụ trong huyện An Nhân, Ôn Noãn cầm dây thừng, một đầu buộc chặt trên cây to bên bờ vực, một đầu cột ngang hông mình, đầu tiên nhanh chóng hạ xuống, đợi đến khi sương mù vây quanh người càng dày thì nàng thả chậm tốc độ lại bắt đầu tìm kiếm từng tác trên vách đá, trong sương mù dày đặc, dạ mình châu trong lòng bàn tay, tầm nhìn càng ngày càng nhỏ, có nhiều chỗ thậm chí cần nàng cẩn thận lại gần đi xem mới có thể thấy rõ, độc vật ở vách núi Độc Vụ đông đảo, làm như vậy là một việc cực kỳ nguy hiểm, nhưng bây giờ nàng không lo được những thứ này.

Lại không thể thuận theo người mà sống, vậy thì lật ngược lại tìm một con đường riêng mà đi!

Hắn, tuyệt đối không thể có chuyện gì!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 111: Quá trình bộc lộ tâm tình

Chiều dài sợi dây đã đến đoạn cuối, nhưng nàng vẫn không tìm được món đồ nàng muốn tìm, sương mù dày đặc nặng nề bao trùm lấy nàng, sáng suốt nhất lúc này tuyệt đối chính là tìm thêm sợi dây nữa thì tốt hơn, nhưng nàng lại trực tiếp cởi sợi dây cột bên hông ra, mười ngón tay bấu chặt lấy vách đá, giống như con thằn lằn dán thân thể thật chặt lên vách đá tiếp tục tìm kiếm.

Nửa canh giờ, một canh giờ, hai canh giờ... Khi hơi sức nàng sắp suy kiệt thì cuối cùng, cổ tiễn độc tản ra ánh sáng nhạt như màu máu ở trong sương mù đập vào mắt nàng, về mặt trần đầy mồ hôi bởi vì hao tổn sức lực quá độ mà hơi tái nhợt dâng lên nụ cười, chịu đựng mùi hôi thối nồng đậm trong mũi, tơ bạc trong ống tay áo nhanh chóng phóng ra, chỉ trong chớp mắt bụi cổ tiễn độc đã rơi vào trong lòng bàn tay nàng, nàng không dừng lại chút nào, lập tức mượn chỗ lồi nơi vách đá tung người lên.

Tiếng rần rì si vang lên sau lưng, mùi tanh hôi mãnh liệt nhanh chóng đánh tới, Ôn Noãn không quay đầu lại, ngăn chậm trong ống tay áo như gió lớn mưa rào mãnh liệt bắn ra, bay vài cái, khi nàng đã mất gấp nhanh tay bắt được sợi dây cởi ra lúc trước trong sương mù, chỉ cần nhờ sợi dây này cuối cùng nhảy lên trên vách núi thì tình thế xấu của nàng có thể thay đổi.

Nhưng thân thể của nàng vừa mới bay lên trời, dưới ánh trăng một “Roi bạc” to lớn nhúc nhích lại trong sương mù nhanh như tia chớp cuốn lấy hai chân nàng đột nhiên kéo xuống rồi, vách đá lớn bằng miệng chén bị sợi dây cuốn lấy vang lên “Rẹt rẹt” lại xuất hiện vết rách, mà “Roi bạc” dưới chân nàng càng dây dưa chặt đến như muốn xoắn đứt nửa thân thể của nàng, Ôn Noãn chau mày chịu đựng đau đớn như kim châm trên đùi, một tay nắm chặt sợi dây, một tay kia rắc thuốc bột trong ống tay áo ra, trong nháy mắt thứ đồ ẩn nấp trong sương mù dày hơn bắt đầu lăn lộn, Ôn Noãn thừa dịp lực đạo của nó ở trên đùi mình thả lỏng, phi thân đi lên.

“Răng rắc”, tiếng gãy lia chất chứa truyền vào trong tai Ôn Noãn, cây khô lớn bằng miệng chén mang theo cành lá đập tới đầu nàng, cái gì gọi là họa vô đơn chí, giờ phút này nàng trải nghiệm chân chính, mũi chân vừa rời khỏi vách đá, bởi vì thân thể né tránh nghiêng lui về phía sau tránh cây khô, sau một khắc đã bay lên, cả người nàng lần hai tay bị con trăn bạc điên cuồng xuyên qua đám sương mù cuốn lấy ngực, miệng to bằng chậu máu mang theo mùi hôi thối nồng nặc kèm lửa giận ngập trời đang chụp xuống đầu nàng.

Sống chết chóc lát trong điện quang hỏa thạch *, còn chưa kịp đợi cảm thán một câu ông trời muốn diệt ta thì nhìn thấy dưới ánh trăng có một bóng dáng cao ráo bay bóng lướt tới, ánh sáng lạnh của trường kiếm trong tay thoáng qua, trước mắt chính là máu tươi văng tung tóe, tia máu lan tràn, thân thể nàng đang bị con trăn cuốn lấy, trong quá trình rơi xuống, gió gào thét bên tai, rốt cuộc kịp cảm thán một câu: Quả thật là trời muốn diệt ta!

(*) điện quang hỏa thạch: Chỉ ánh sáng của tia chớp, lửa của đá lấy lửa. Vốn là từ của Phật gia, chỉ sự vật đến rồi đi trong nháy mắt. Hiện nay được dùng để miêu tả sự vật biến mất trong nháy mắt giống như tia chớp và lửa của đá lấy lửa. Cũng được dùng để chỉ hành động nhanh chóng, ra tay trước hạn

định. (Theo Baidu).

Ôn Noãn tỉnh lại trong mùi thịt, nàng sờ eo đứng dậy nhìn con gà rừng nướng đến vàng óng ánh cháy mỡ trên đồng lửa trước mắt, lại nhìn hoa rơi là tả màu sắc rực rỡ chung quanh, ngẩng đầu nhìn chính là trời cao bao la không gợn mây, ánh mặt trời chói mắt, sau đó cầm lấy gà rừng đã nướng chín bắt đầu ăn.

“Mùi vị tốt chứ?” Trong giọng nói trong trẻo lạnh lùng mang theo chút tức giận đè nén vang lên.

“Cũng không tệ lắm.” Ôn Noãn mút mút cổ gà đã gặm xong, lúc này mới tỏ vẻ không ngờ giờ một đùi gà duy nhất còn dư lại lên, “Chàng đói chưa, có muốn nếm thử một chút không?”

Nàng thấy khoe môi Quân Dập Hàn mím chặt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào nàng, lơ đãng xé miếng thịt nhét vào trong miệng, giọng hơi hàm hồ: “Xem ra Vương gia không đói, vậy ta không khách khí.”

Quân Dập Hàn nhìn dáng vẻ hoàn toàn lạnh lùng vô vị không hề biết sai của nàng, lửa giận trong lòng dâng cao, tối hôm qua nếu như hắn đến muộn trong chốc lát... Lửa giận phùng phùng lên cao trong lòng hắn lập tức bị thùng nước đá dập tắt, lạnh đến toàn thân hắn phát run, hắn hít sâu một hơi cố đè lạnh lẽo trong lòng này xuống, lạnh lùng nói: “Nàng có biết rốt cuộc nàng đang làm gì hay không?”

“Biết chứ.” Ôn Noãn nghiêm trang gật đầu, nhét miếng thịt gà cuối cùng vào trong miệng, “Ăn thịt gà.” Nói xong, không hề để ý đến khuôn mặt xanh mét trong nháy mắt của hắn nữa, đi tới bên cạnh bờ sông rửa tay, sau khi rửa sạch tay, trực tiếp chọn một cành đào phát triển rất tốt, nằm ở phía trên núi, từ đầu đến cuối chưa từng liếc hắn một cái. d1en d4nl 3q21y d0n

Nàng tức giận!

Quân Dập Hàn rốt cuộc ý thức được hàm ý của thái độ lạnh nhạt này của nàng, nhưng sao trong lòng hắn lại không nổi giận, khi hắn nhìn thấy nàng thiếu chút nữa bị vùi thân vào trong bụng trần, thấy nàng rớt xuống vách đá thì tâm tình tê liệt cực kỳ khủng hoảng đó, hắn nghĩ cả đời này của hắn cũng không bằng lòng đi trải nghiệm lần nữa nhưng vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ quên.

Hắn nhìn bóng lưng gầy nhỏ của Ôn Noãn, ý lạnh lửa giận trong mắt dần bị bắt đầu dĩ thương tiếc thay thế, rồi lại ồ trong bắt đầu dĩ thương tiếc này càng lúc càng lộ vẻ mềm mại, nàng vì hắn, cho dù có thể mạo hiểm nguy hiểm đến tính mạng cũng đến cứu hắn, như thế, có tính là nàng đã yêu hắn không?

Trông rất hắn khẽ nhếch, phi thân nhảy lên gốc cây cách Ôn Noãn hơn trượng, đưa lưng về phía nàng nằm xuống, lúc này mới giờ tay áo lên lau vết máu tràn ra bên khoe môi, nắm quyền che trên môi đè ép dục vọng định ho khan về.

Có lẽ do thời gian quá mức yên tĩnh, có lẽ không khí này quá mức tốt đẹp, Quân Dập Hàn dâng lên một môi, bất tri bất giác đã ngủ.

Vốn đã lấy ôn dịch lại sử dụng nội lực mở huyết đạo bị ngăn chận phong tỏa dẫn đến nội thương, Ôn Noãn thu ngón tay đang bắt mạch về, trông mắt phức tạp nhìn Quân Dập Hàn, nàng thật sự hận không thể hung hăng đánh cho hắn một trận, có thể tưởng tượng khi nguy cơ sống chết ngay trước mắt, hắn giống như thần đột nhiên bay xuống chém trần cứu nàng, hơn nữa trong lúc này xác định nàng rơi xuống vực thì hắn không chút do dự tung người nhảy xuống làm đệm ở dưới người nàng, nghĩ như thế, một lời tức giận của nàng đã bất tri bất giác tiêu tán, trong lòng co rút nhanh đến khó chịu.

Nàng chậm rãi cúi người xuống, môi dần dần lại gần môi mỏng có vẻ hơi tái nhợt của hắn.

“Nàng đang định làm gì?” Môi của nàng vừa định kề cận môi hắn, mi mắt hắn nhếch lên, ngay sau đó đột nhiên mở mắt cau mày xoay đầu, vừa che miệng vừa nhỏ giọng quát.

“Hôn chàng!” Trong mắt Ôn Noãn dâng lên buồn bực, trực tiếp đè trên người hắn, đưa tay nhanh như chớp đẩy ống tay áo đang che miệng của hắn, không chút khách khí hôn xuống, giống như một ác bá cường chiếm tiện nghi của thiếu nữ.

Khi hắn xuất hiện ngay trước mắt nàng thì vẫn cố ý giữ một khoảng cách với nàng, bây giờ nàng không phải đánh vỡ khoảng cách này không thể!

Quân Dập Hàn hơi kinh ngạc nhìn Ôn Noãn giống như bá đạo mãnh liệt trước mắt, thế nhưng kinh ngạc chỉ là điện quang hỏa thạch trong nháy mắt, nếu nàng không sợ hãi, vậy hắn sao phải sợ, cứ thân cận như thế, cho dù không muốn nàng bị nhiễm ôn dịch nhưng cũng không thể theo ý hắn, hắn cần gì phải khước từ món ngon chủ động đưa tới.

Nụ cười nơi đáy mắt hắn dẫn đến khoe môi khẽ cau, đưa tay giữ chặt gáy nàng, để cho nàng càng thêm dán vào mình, môi lưỡi càng thêm lập tức cảm lại quyền chủ động.

Ôn Noãn sau khi trải qua môi lưỡi Quân Dập Hàn rửa tội, vẫn không lấy ôn dịch, nhưng Quân Dập Hàn lại bắt đầu sốt cao, da bắt đầu sưng đỏ, giống như tất cả người bệnh bị ôn dịch, bắt đầu phát triển theo quá trình ôn dịch xâm nhập, thẳng tiến đi về phía trước, cũng không bởi vì thân phận Vương gia đặc thù của hắn mà đối đãi tăng nhanh hay thả chậm tốc độ.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 112: Quá trình bộc lộ tâm tình

Chiều dài sợi dây đã đến đoạn cuối, nhưng nàng vẫn không tìm được món đồ nàng muốn tìm, sương mù dày đặc nặng nề bao trùm lấy nàng, sáng suốt nhất lúc này tuyệt đối chính là tìm thêm sợi dây nữa thì tốt hơn, nhưng nàng lại trực tiếp cời sợi dây cột bên hông ra, mười ngón tay bấu chặt lấy vách đá, giống như con thằn lằn dán thân thể thật chặt lên vách đá tiếp tục tìm kiếm.

Nửa canh giờ, một canh giờ, hai canh giờ... Khi hơi sức nàng sắp suy kiệt thì cuối cùng, cô tiền độc tản ra ánh sáng nhạt như màu máu ở trong sương mù đập vào mắt nàng, về mặt trần đầy mồ hôi bởi vì hao tổn sức lực quá độ mà hơi tái nhợt dâng lên nụ cười, chịu đựng mùi hôi thối nồng đậm trong mũi, tơ bạc trong ống tay áo nhanh chóng phóng ra, chỉ trong chớp mắt bụi cô tiền độc đã rơi vào trong lòng bàn tay nàng, nàng không dừng lại chút nào, lập tức mượn chỗ lồi nơi vách đá tung người lên.

Tiếng rần rì vang lên sau lưng, mùi tanh hôi mãnh liệt nhanh chóng đánh tới, Ôn Noãn không quay đầu lại, ngân châm trong ống tay áo như gió lớn mưa rào mãnh liệt bắn ra, bay vài cái, khi nàng đã mất gấp nhanh tay bắt được sợi dây cời ra lúc trước trong sương mù, chỉ cần nhờ sợi dây này cuối cùng nhảy lên trên vách núi thì tình thế xấu của nàng có thể thay đổi.

Nhưng thân thể của nàng vừa mới bay lên trời, dưới ánh trăng một “Roi bạc” to lớn nhúc nhích lại trong sương mù nhanh như tia chớp cuốn lấy hai chân nàng đột nhiên kéo xuống rồi, vách đá lớn bằng miệng chén bị sợi dây cuốn lấy vang lên “Rẹt rẹt” lại xuất hiện vết rách, mà “Roi bạc” dưới chân nàng càng dầy dụa chặt đến như muốn xoắn đứt nửa thân thể của nàng, Ôn Noãn chau mày chịu đựng đau đớn như kim châm trên đùi, một tay nắm chặt sợi dây, một tay kia rắc thuốc bột trong ống tay áo ra, trong nháy mắt thứ đồ ẩn nấp trong sương mù dày hơn bắt đầu lăn lộn, Ôn Noãn thừa dịp lực đạo của nó ở trên đùi mình thả lỏng, phi thân đi lên.

“Răng rắc”, tiếng gãy lia chất chứa truyền vào trong tai Ôn Noãn, cây khô lớn bằng miệng chén mang theo cành lá đập tới đầu nàng, cái gì gọi là họa vô đơn chí, giờ phút này nàng rốt cuộc trải nghiệm chân chính, mũi chân vừa rời khỏi vách đá, bởi vì thân thể né tránh nghiêng lui về phía sau tránh cây khô, sau một khắc đã bay lên, cả người nàng lần hai tay bị con trăn bạc điên cuồng xuyên qua đám sương mù cuốn lấy ngực, miệng to bằng chậu máu mang theo mùi hôi thối nồng nặc kèm lửa giận ngập trời đang chụp xuống đầu nàng.

Sống chết chóc lát trong điện quang hỏa thạch *, còn chưa kịp đợi cảm thán một câu ông trời muốn diệt ta thì nhìn thấy dưới ánh trăng có một bóng dáng cao ráo bay bổng lướt tới, ánh sáng lạnh của trường kiếm trong tay thoáng qua, trước mắt chính là máu tươi văng tung tóe, tia máu lan tràn, thân thể nàng đang bị con trăn cuốn lấy, trong quá trình rơi xuống, gió gào thét bên tai, rốt cuộc kịp cảm thán một câu: Quả thật là trời muốn diệt ta!

(*) điện quang hỏa thạch: Chỉ ánh sáng của tia chớp, lửa của đá lấy lửa. Vốn là từ của Phật gia, chỉ sự vật đến rồi đi trong nháy mắt. Hiện nay được dùng để miêu tả sự vật biến mất trong nháy mắt giống như tia chớp và lửa của đá lấy lửa. Cũng được dùng để chỉ hành động nhanh chóng, ra tay trước hạn định. (Theo Baidu).

Ôn Noãn tỉnh lại trong mùi thịt, nàng sờ eo đứng dậy nhìn con gà rừng nướng đến vàng óng ánh cháy mỡ trên đồng lửa trước mắt, lại nhìn hoa rơi là tả màu sắc rực rỡ chung quanh, ngẩng đầu nhìn chính là trời cao bao la không gợn mây, ánh mặt trời chói mắt, sau đó cầm lấy gà rừng đã nướng chín bắt đầu ăn.

“Mùi vị tốt chứ?” Trong giọng nói trong trẻo lạnh lùng mang theo chút tức giận đè nén vang lên.

“Cũng không tệ lắm.” Ôn Noãn mút mút cổ gà đã gặm xong, lúc này mới tỏ vẻ không nỡ giờ một đùi gà duy nhất còn dư lại lên, “Chàng đói chưa, có muốn ném thử một chút không?”

Nàng thấy khỏe môi Quân Dập Hàn mím chặt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào nàng, lơ đãng xé miếng thịt nhét vào trong miệng, giọng hơi hàm hồ: “Xem ra Vương gia không đói, vậy ta không khách khí.”

Quân Dập Hàn nhìn đáng vẻ hoàn toàn lạnh lùng vô vị không hề biết sai của nàng, lửa giận trong lòng dâng cao, tối hôm qua nếu như hấn đến muộn trong chốc lát... Lửa giận phùng phùng lên cao trong lòng hấn lập tức bị thùng nước đá dập tắt, lạnh đến toàn thân hấn phát run, hấn hít sâu một hơi cố đè lạnh lẽo trong lòng này xuống, lạnh lùng nói: “Nàng có biết rốt cuộc nàng đang làm gì hay không?”

“Biết chứ.” Ôn Noãn nghiêm trang gật đầu, nhét miếng thịt gà cuối cùng vào trong miệng, “Ăn thịt gà.” Nói xong, không hề để ý đến khuôn mặt xanh mét trong nháy mắt của hấn nữa, đi tới bên cạnh bờ sông rửa tay, sau khi rửa sạch tay, trực tiếp chọn một cảnh đào phát triển rất tốt, nằm ở phía trên núi, từ đầu đến cuối chưa từng liếc hấn một cái. d1en d4nl 3q21y d0n

Nàng tức giận!

Quân Dập Hàn rốt cuộc ý thức được hàm ý của thái độ lạnh nhạt này của nàng, nhưng sao trong lòng hấn lại không nổi giận, khi hấn nhìn thấy nàng thiếu chút nữa bị vùi thân vào trong bụng trăn, thấy nàng rút xuống vách đá thì tâm tình tê liệt cực kỳ khủng hoảng đó, hấn nghĩ cả đời này của hấn cũng không bằng lòng đi trải nghiệm lần nữa nhưng vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ quên.

Hấn nhìn bóng lưng gầy nhỏ của Ôn Noãn, ý lạnh lửa giận trong mắt dần bị bắt đắ dĩ thương tiếc thay thế, rồi lại ở trong bắt đắ dĩ thương tiếc này càng lúc càng lộ vẻ mềm mại, nàng vì hấn, cho dù có thể mạo hiểm nguy hiểm đến tính mạng cũng đến cứu hấn, như thế, có tính là nàng đã yêu hấn không?

Trông mắt hấn khề nhếch, phi thân nhảy lên gốc cây cách Ôn Noãn hơn trượng, đưa lưng về phía nàng nằm xuống, lúc này mới giờ tay áo lên lau vết máu tràn ra bên khỏe môi, nắm quyền che trên môi đè ép dục vọng định ho khan về.

Có lẽ do thời gian quá mức yên tĩnh, có lẽ không khí này quá mức tốt đẹp, Quân Dập Hàn dâng lên một môi, bất tri bất giác đã ngủ.

Vốn đã lấy ôn dịch lại sử dụng nội lực mở huyết đạo bị ngân châm phong tỏa dẫn đến nội thương. Ôn Noãn thu ngón tay đang bắt mạch về, trông mắt phức tạp nhìn Quân Dập Hàn, nàng thật sự hận không thể hung hăng đánh cho hắn một trận, có thể tưởng tượng khi nguy cơ sống chết ngay trước mắt, hắn giống như thần đột nhiên bay xuống chém trần cứu nàng, hơn nữa trong lúc này xác định nàng rơi xuống vực thì hắn không chút do dự tung người nhảy xuống làm đệm ở dưới người nàng, nghĩ như thế, một lời tức giận của nàng đã bất tri bất giác tiêu tán, trong lòng co rút nhanh đến khó chịu.

Nàng chậm rãi cúi người xuống, môi dần dần lại gần môi mỏng có vẻ hơi tái nhợt của hắn.

“Nàng đang định làm gì?” Môi của nàng vừa định kề cận môi hắn, mi mắt hắn nhếch lên, ngay sau đó đột nhiên mở mắt cau mày xoay đầu, vừa che miệng vừa nhỏ giọng quát. x

“Hôn chàng!” Trong mắt Ôn Noãn dâng lên buồn bực, trực tiếp đè trên người hắn, đưa tay nhanh như chớp đẩy ống tay áo đang che miệng của hắn, không chút khách khí hôn xuống, giống như một ác bá cường chiếm tiện nghi của thiếu nữ.

Khi hắn xuất hiện ngay trước mắt nàng thì vẫn cố ý giữ một khoảng cách với nàng, bây giờ nàng không phải đánh vỡ khoảng cách này không thể!

Quân Dập Hàn hơi kinh ngạc nhìn Ôn Noãn giống như bá đạo mãnh liệt trước mắt, thế nhưng kinh ngạc chỉ là điện quang hỏa thạch trong nháy mắt, nếu nàng không sợ hãi, vậy hắn sao phải sợ, cứ thân cận như thế, cho dù không muốn nàng bị nhiễm ôn dịch nhưng cũng không thể theo ý hắn, hắn cần gì phải khước từ món ngon chủ động đưa tới.

Nụ cười nơi đáy mắt hắn dẫn đến khoe môi khẽ cười, đưa tay giữ chặt gáy nàng, để cho nàng càng thêm dán vào mình, môi lưỡi càng thêm lập tức cảm lại quyền chủ động.

Ôn Noãn sau khi trải qua môi lưỡi Quân Dập Hàn rửa tội, vẫn không lấy ôn dịch, nhưng Quân Dập Hàn lại bắt đầu sốt cao, da bắt đầu sưng đỏ, giống như tất cả người bệnh bị ôn dịch, bắt đầu phát triển theo quá trình ôn dịch xâm nhập, thẳng tiến đi về phía trước, cũng không bởi vì thân phận Vương gia đặc thù của hắn mà đối đãi tăng nhanh hay thả chậm tốc độ.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lưỡi Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 113: Chương 91.1: Nguy cơ giấu giếm

Da thịt nóng bỏng dưới lòng bàn tay thiêu đốt lòng Ôn Noãn, nàng dò tìm mạch của hắn, đầu ngón tay tiếp xúc với da thịt giống như nóng bỏng chạm đến mạch nhận được tia nhỏ khẽ rung lại hạ xuống – mạch tượng yếu ớt đến nhỏ không thể kiểm, bệnh tình của hắn đang đột ngột chuyển biến!

Ôn Noãn ním chặt môi xé hai miếng áo, một miếng thấm ướt đắp lên trán hắn, một miếng khác thấm ướt định chà lau thân thể cho hắn, nhưng khi cởi quần áo của hắn ra, nàng mới phát hiện da thịt trắng như ngọc của hắn mặc dù hơi ửng đỏ nhưng lại không hề có chút mồ hôi, không như nóng rần lên ngược lại giống như đang đông cứng.

Một màn mê người như thế, chân mày ngon núi của nàng lại nhíu chặt, sắc mặt trầm ngâm không hề có vẻ si mê, tay cầm vải áo vô ý thức siết chặt, cặp mắt bình tĩnh nhìn da thịt lộ ra bên ngoài của Quân Dập Hàn, trong cơ thể sinh nhiệt mà không thể phát ra, không lâu sau nhất định sẽ bùng đến lục phủ ngũ tạng.

Nàng hít sâu một cái mạnh mẽ ra lệnh cho mình tỉnh táo, ngân châm ở đầu ngón tay nhanh chóng châm vào mấy huyết đạo quan trọng của hắn để giải nhiệt cho hắn, nhưng điều này suy cho cùng chỉ có thể tạo thành tác dụng tạm thời, bọn họ cần thiết phải nhanh chóng đi ra ngoài, mặc dù bây giờ đã hái được cỏ tiền độc, nhưng độc tính của cỏ này quá mạnh, cần phải phối với các dược thảo khác tổng hợp sử dụng, huống chi tác dụng thuốc cụ thể có thể chống được ôn dịch hay không còn phải xem hiệu quả sau khi uống.

Sau khi châm hết châm vì Quân Dập Hàn, Ôn Noãn đưa tay lau mồ hôi trên trán, không để ý đến thân thể mình thể lực tiêu hao quá độ, nhu cầu nghỉ ngơi cấp bách, lập tức cõng Quân Dập Hàn lên tiếp tục gấp rút lên đường, mặt trời mọc mặt trời lặn, giữa lúc đó Quân Dập Hàn chỉ tỉnh lại vờn vờn ngán ngủ trong chốc lát, còn không đợi Ôn Noãn nói được hai câu với hắn đã lại tiếp tục ngủ mê man, nhiều lần Ôn Noãn cũng thiếu chút nữa thân thể không chống đỡ được mà ngất đi, nhưng khi nàng sắp té xỉu trong phút chốc đã hung hăng cắn đầu lưỡi, mơn đau đớn tới giữ vững tỉnh táo, cắn răng tiếp tục hoạt động hai chân đã sớm không còn tri giác.

Ôn Noãn mạnh mẽ chống đỡ nữa, nhưng vĩnh viễn không kéo dài hơn cực hạn của thân thể được, ánh mặt trời mọc vàng sáng nghiêng nghiêng vẩy lên mặt nàng, trước mặt nàng bỗng tối sầm, thẳng tắp ngã về phía trước, cổ tay bị đá nhọn cào qua, trong nháy mắt máu tươi chảy ròng ròng, nàng bị tay đau gọi về vài phần ý thức, giùng giàng định đứng dậy, lại phát hiện thân thể tổn hao quá độ, một khi ngã xuống thế nhưng lại không có cách nào đứng lên được, nàng chỉ đành phải dựa vào đôi tay di chuyển từng tấc một đến chỗ Quân Dập Hàn cách đó không xa.

Nàng khăn trương đỡ đầu hắn bị va vào đá dẫy, tinh tế kiểm tra một lần, sau khi phát hiện chỉ có vết thương nhỏ, lúc này mới hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi tầm mắt chạm đến máu ở cổ tay mình đang trùng hợp nhỏ xuống bờ môi của hắn, nàng vội vàng dụi cổ tay đi, giờ một tay áo khác lên lau vết máu trên bờ môi cho hắn, mới vừa lau được hai cái, nàng lại như có điều suy nghĩ khựng lại, giờ tay lên kiểm tra da thịt dần bớt đi sắc ửng đỏ của hắn – nhiệt độ nóng bỏng lại dần dần hạ xuống!

Trong lòng nàng vui mừng, không ngấm nghĩ nhiều hơn, liên tục không ngừng một lần nữa đặt cổ tay vừa mới dời đi lên bên môi hân.

Đen tối một lần nữa tập kích, nàng cuối cùng té xuống, nhưng cổ tay nàng lại từ đầu đến cuối đặt trên môi hân.

“Cổ công tử, ngài cuối cùng đã tỉnh.” Trong giọng nói của Lý Ngự y khó nén kích động.

Ôn Noãn giờ tay lên vuốt ve trán, nhìn phòng quen thuộc trước mắt và khuôn mặt giữ lại chòm râu dê tỏ vẻ khá thân thiết của Lý Ngự y, chống đỡ ngồi dậy hỏi: “Ta ngủ đã bao lâu?”

“Bám báo công tử, ngài đã ngủ một ngày một đêm.”

Một ngày một đêm!

Đầu óc Ôn Noãn đột nhiên tỉnh táo, giọng nói khó nén được vội vàng: “Vương gia bây giờ như thế nào?”

“Cổ công tử đừng nóng vội, sau khi Vương gia và ngài được Lạc cô nương cứu về đã được xử lý, vẫn ngủ mê man, mặc dù không trừ bỏ được ôn dịch, nhưng trước mắt bệnh tình đã gần như ổn định không tiến một bước thành chuyển biến xấu.” Lý Ngự y nói đồng thời trong mắt có ý kính nể với Ôn Noãn, thấy vậy trận ôn dịch này sau đó không lâu có thể trị tận gốc rồi.

Trông mắt Ôn Noãn khẽ nhúc nhích, vén chăn định xuống giường, nhưng vừa định đứng dậy, dưới bàn chân mềm nhũn lại thiếu chút nữa ngã xuống đất, nàng nói với Lý Ngự y tỏ vẻ khẩn trương ở bên cạnh: “Làm phiền Lý Ngự y đỡ ta đến phòng của Vương gia.”

“Chuyện này...” Lý Ngự y tỏ vẻ làm khó, do dự không tiến lên, trong ánh mắt dò hỏi của Ôn Noãn, lão hơi xấu hổ nói: “Cổ công tử chờ, lão phu đi kêu Lạc cô nương tới đỡ Cổ công tử đi phòng của Vương gia.”

Ôn Noãn nhìn theo bóng lưng hơi sợ hãi mà chạy đi của Lý Ngự y, lại nhìn vết thương trên cổ tay đã được băng kỹ, trong nháy mắt đã hiểu vì sao lão lại như thế, khó trách mới vừa rồi rõ ràng lão có thể đỡ nàng, lại tiến lên một bước rồi vội vàng lui về, thì ra đã phát hiện thân thể nữ nhi của nàng nên kiêng dè.

Chỉ trong vài cái hít thở, bóng dáng Lạc Phi đã nhảy tót vào phòng, mắt lạnh liếc xéo quét hai vòng trên người nàng, không tiến lên đỡ mà trực tiếp đưa cây côn gỗ cho nàng, Ôn Noãn vốn cũng không mượn tay hân đỡ nàng, cầm côn gỗ chống người tựa cửa đi tới.

“Này, họ Cổ.”

Giọng Lạc Phi truyền đến sau lưng, Ôn Noãn dừng bước xoay người nhìn về phía hân, hân chống nạnh ưỡn ngực đi tới trước người nàng, hất cằm nói: “Quan hệ của ngươi và Vương gia như thế nào?”

“Muốn biết?”

Lạc Phi nhếch cằm lên nữa.

“Ngươi có thể đi hỏi trực tiếp Vương gia.”

“...”

Quả thật là vật hợp theo loài người chia theo nhóm, có thể sống chung một chỗ với Vương gia cũng không phải thứ hiền lành gì, Lạc Phi bực mình tổng kết, sau khi tổng kết xong hân lại cảm thấy không đúng, nhưng hân là người tốt, phải loại bỏ những người không phải người lương thiện ra!

Hân Vương phi, Minh Nhi kiên trì đến cùng đi tới sảnh trước nói với Vương công công: “Công công, hôm nay thân thể Vương phi hơi không thoải mái, sợ không thể vào cung dự tiệc được, còn phải làm phiền công công chuyển đáp tới Thái hậu.”

“Thân thể khó chịu?” Trông mắt Vương công công âm u sâu thẳm nhìn chằm chằm vào nàng, dưới ánh mắt lạnh lẽo âm trầm của hân, thân thể Minh Nhi khẽ run, chỉ cảm thấy Vương công công này còn khó đuổi hơn Hoàng thượng.

“Vâng.” Nàng căng cứng thân thể cúi mắt xuống trả lời.

Vương công công thu lại ánh mắt xoay người đi ra ngoài, Minh Nhi lặng lẽ vuốt ngực thở phào nhẹ nhõm, nhưng khẩu khí này của nàng còn chưa thả lỏng hoàn toàn, lại nghe một giọng nói tươi cười vang lên: “Minh Nhi, ta mới có được một bụi cây son trà cực kỳ định đưa cho Vương phi, nhưng mấy ngày nay lại không nhìn thấy Vương phi ở trong phủ, có phải Vương phi đi ra ngoài không?”

Thân thể Minh Nhi cứng đờ, nhanh chóng ngược mắt nhìn Vương công công đi ra ngoài mấy bước, cực kỳ miễn cưỡng cười lớn tiếng nói: “Mấy ngày gần đây thân thể Vương phi hơi không thoải mái, luôn ở trong phòng nghỉ ngơi nên mới không đi ra ngoài, sao lại thành đi ra ngoài rồi, Từ Nhiều cô nương nếu muốn tặng hoa, vậy chờ thêm mấy ngày nữa khi thân thể Vương phi tốt lên lại đưa tới không muộn.”

“Vậy sao? Ta thấy trong ngày thường khi trời sáng rõ là thời gian Vương phi ưa thích nhất, đều ở trong sân nằm trên giường đọc sách uống trà, mấy ngày gần đây không thấy bóng dáng của Vương phi, còn tưởng rằng Vương phi đi ra ngoài, không ngờ là thân thể khó chịu, vậy Vương phi có khá hơn chút nào không? Để ta đi thăm Vương phi một chút.” Từ Nhiều tỏ vẻ lo lắng hỏi.

Minh Nhi nghe được, trong lòng vừa sợ vừa hận không thể tát nàng ta hai bàn tay, nhưng vẫn chỉ đành khách khí đáp lại: “Từ Nhiều cô nương có lòng, chỉ có điều khi Vương phi nghỉ ngơi không thích người quấy rầy, cho nên Từ Nhiều cô nương vẫn nên chờ đến khi thân thể Vương phi khá hơn chút lại tới thăm cũng không muộn.” Nàng không đợi nàng ta lên tiếng nữa, đột nhiên vỗ gáy một cái nói, “Ôi thôi, mới vừa rồi chúng tranh cho tiểu thư sợ rằng bị khô cạn rồi, ta thật sự hồ đồ mà.” Ngay sau đó vội vã chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 114: Chương 91.2: Nguy cơ giấu giếm

Từ Nhiều nhìn bóng dáng nhanh chóng rời đi của Minh Nhi, trong mắt dâng lên ý lạnh, một nha hoàn nho nhỏ như thế mà lại dám mang chuyện cũ tới châm chọc nàng, nàng liếc mắt nhìn Vương công công cách đó không xa gió không thể thổi tới bên người, khoe môi lạnh lùng cười một tiếng, nàng thật sự muốn xem xuất diễn này của bọn họ nên hát tiếp như thế nào.

“Vương phi không có ở trong phủ?” Mộ Dung Tịnh nhón lấy nắp ly thản nhiên gắp gắp lá trà, vẻ mặt không thay đổi, “Có biết nàng ta đi đâu?”

“Tạm thời còn không biết, nhưng theo suy đoán của lão nô, hơn phân nửa Vương phi đi huyện An Nhân.” Vương công công trả lời, hắn vốn cảm thấy hoài nghi với lời Minh Nhi nói, nhưng lúc đó cũng chỉ giới hạn trong Ôn Noãn không muốn vào cung, nhưng lời của nữ tử kia lại khiến hắn hoàn toàn sinh nghi, vì vậy đợi đến nửa đêm hắn liền tự mình tiến vào điều tra, kết quả quả nhiên như nàng kia suy đoán, Vương phi không có ở trong phủ.

“Tra rõ tung tích nàng ta.” Mộ Dung Tịnh cạn ngụm trà, cười cười nói, “Hoàng thượng sống lâu trong thâm cung, cũng là lúc nên đi ra ngoài một chút rồi.”

“Lão nô hiểu.” Vương công công lập tức hiểu ngầm trong lòng lui ra.

“Đức Quý, thu dọn hành trang, lập tức xuất cung.” Quân Hạo Thiên nhìn mật báo trên tay, trong lòng giật mình, lập tức căn dặn Đức Quý.

“Không biết Hoàng thượng định đi đâu?” Đức Quý thận trọng hỏi, bây giờ hắn nghe được hai chữ “Xuất cung” lại đau đầu, trong lòng không ngừng cầu nguyện ngàn vạn lần đừng dính líu đến Hàn Vương phi.

“An Nhân.” Quân Hạo Thiên ném xuống hai chữ này, xoay người đi về phía tẩm cung thay đổi trang phục, Đức Quý lại bị hai chữ này của Hoàng thượng làm cho cả kinh chân mềm nhũn đến thiếu chút nữa quỵ xuống, liên tục không ngừng bước đi nhanh tới sau lưng khuyển như: “Hoàng thượng, nơi đó là khu vực gặp nạn bị ôn dịch, bây giờ vốn không tìm được phương pháp chống lại ôn dịch, ngại thân mình ngàn vàng, phải bảo trọng long thể...”

“Bớt nói nhảm đi, trẫm cần thiết phải đi.” Bước chân vội vã bước đi của Quân Hạo Thiên khựng lại, Đức Quý thiếu chút nữa đụng vào lưng hắn, trong lòng Đức Quý vui mừng, chẳng lẽ Hoàng thượng thay đổi chủ ý không định đi nữa, nhưng sau một khắc hy vọng của hắn lập tức tan biến, “Lại chọn thêm mười tên Ngự y có y thuật tốt nhất mang theo.”

Xong rồi, khẳng định lại có liên quan đến Hàn Vương phi, Đức Quý than thở một trận trong lòng, chỉ đành phải chấp nhận đi chuẩn bị tất cả.

Túy Tiên lâu, trên giường trong phòng lầu ba, áo bào đỏ tươi theo động tác nghiêng người của người trên giường mà như nước chảy xuống buông tới trên mặt đất, nhưng người trên giường lại không thèm để ý chút nào, chỉ có giọng nói lười biếng hỏi một nam tử cách đó không xa: “Tình huống bên kia như thế nào?”

“Bẩm chủ thượng, tất cả đều thuận lợi.”

“Ừ.” Hắn đứng dậy đi tới bên cửa sổ, vén màn tơ nhìn hoa đào nở muộn đỏ tươi như lửa cháy, đầu ngón tay hừ hừ thực thực nhón lấy giữa không trung một đóa hoa đào đỏ đẹp nhất ngay lập tức bay tới đầu ngón tay hắn, vừa đứng bị đầu ngón tay hắn vừa khép lại mân mê, trông mắt yêu mị của hắn khề nhếch ngời đào trong tay, bờ môi nở nụ cười hiện lên vẻ tươi đẹp như hoa đào nhưng lại khiến cho kẻ khác sợ hãi, “Bắt đầu bước tiếp theo của kế hoạch.”

“Vâng.”

Bên giường, Ôn Noãn bưng chén thuốc, múc muỗng thuốc thổi nguội rồi đưa tới bên môi Quân Dập Hàn cho hắn uống, nhưng thuốc vừa vào miệng lại tràn ra bên khõe môi hắn, Ôn Noãn lại lau, mấy lần vẫn như thế, nhìn bát thuốc đã hao hết một nửa, nàng dứt khoát lấy miệng tiếp cho hắn, hôn cũng đã hôn hơn một lần, cũng không có gì hay mà nói thêm nữa.

Một ngày, hai ngày, ba ngày trôi qua, Quân Dập Hàn vẫn không thức tỉnh, cứ lẳng lẳng nằm trên giường như vậy, nếu không phải xác nhận hắn bị ôn dịch, nàng gần như phải cho rằng hắn bị tham ngữ không muốn tỉnh lại.

Dây cung trong lòng Ôn Noãn giương căng càng kéo càng chặt, sợ hãi không ngừng sinh sôi tràn ra xâm nhập tâm trí nàng từng tắc từng tắc một, nàng vừa mong đợi một ngày mới đến rồi lại sợ một ngày mới đến, thời thời khắc khắc tinh thần lên rất cao rồi từ trong tiêu hao nhất định mạnh mẽ ép mình

duy trì tình táo.

Chỉ trong thời gian mấy ngày nàng đã gầy đi một vòng, cảm vốn hơi nhợt càng thêm như dao gọt qua, cặp mắt bởi vì thiếu ngủ mà tràn đầy tơ máu, dưới hốc mắt ứ đọng máu khiến Lạc Phi không nhận được hoài nghi rằng mình nửa đêm nhất thời không nhận được mà cho nàng mấy quyền.

Bên ngoài người chết càng ngày càng nhiều, hơi thở tuyệt vọng bao phủ cả huyện An Nhân, từng tiếng khóc yếu ớt nghẹn ngào vang trong mỗi góc của huyện An Nhân, làm cho người ta thời thời khắc khắc cũng cảm nhận được tử vong cho gọi, mà Ngự y mang tới lúc đầu, hai người bị lây bệnh đã thoi thóp một hơi, sau đó lại lây tiếp thêm ba người, bây giờ chỉ còn dư lại năm tên, tình thế hết sức không lạc quan.

“Cố công tử...” Lý Ngự y về mặt tiêu tụy muốn nói lại thôi.

“Lý Ngự y có lời cứ nói thẳng.” Ôn Noãn thu ngón tay đang bắt mạch cho Quân Dập Hàn lại, đặt tay hẳn trở lại trong chẩn, lại chỉnh góc chẩn vì hẳn, lúc này mới xoay người lại nói với Lý Ngự y.

Lý Ngự y thở dài: “Dân chúng huyện An Nhân nổi lên bạo động, mặc dù đã bị trấn áp xuống, nhưng tình hình cứ kéo dài như vậy tiếp...” Lão lại thở dài không tiếp tục nói nữa.

“Lý Ngự y muốn đến đưa ra kế sách?” Ôn Noãn nhìn thần sắc giữa hai chân mày lão, mở miệng hỏi.

Lý Ngự y liếc nhìn Quân Dập Hàn nằm trên giường, lại nhìn Ôn Noãn đang nhìn chăm chăm vào mình, nhấn tâm nói: “Rút lui ra khỏi huyện An Nhân.”

“Lý Ngự y có ý tứ là để cho những dân chúng bị nạn này tự sinh tự diệt?”

Giọng Ôn Noãn bình tĩnh lại khiến cho Lý Ngự y không khỏi cảm thấy về bên nhợt uy nghiêm, lão lấy lại bình tĩnh sau đó nhìn thẳng vào Ôn Noãn, nhưng khi chạm đến tầm mắt của nàng thì lập tức cúi đầu, “Bây giờ người trong huyện An Nhân phần lớn đã bị lây ôn dịch, phương thuốc còn không chữa được ôn dịch, những người còn dư lại không ít chưa bị lây vẫn sẽ bị lây, nếu kết quả cuối cùng là giống nhau, cần gì phải tiếp tục mạnh mẽ chống đỡ tiếp, gia tăng tổn thất không cần thiết, huống chi bây giờ Vương gia hôn mê bất tỉnh, không có người chủ trì đại cục, trong huyện An Nhân không chỉ có dân chúng lòng người hoảng sợ, ngay cả người đi cùng tới cứu trị cũng bắt đầu sinh lòng lo âu.”

“Lý Ngự y nói rất đúng.”

Lý Ngự y hơi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Ôn Noãn, lão vốn cho rằng nàng sẽ bác bỏ, lại không ngờ tới nàng thế mà lại tỏ vẻ bình tĩnh đồng ý, chẳng biết tại sao, nàng đồng ý, lão không hề cao hứng chút nào, ngược lại có vài phần thất vọng nùng nặc, hẳn mong muốn nhường nào được nghe thấy nàng nghiêm nghị bác bỏ, sau đó kiên định nói cho lão biết, nàng sẽ dẫn dắt bọn họ tìm được phương pháp khắc chế ôn dịch.

Lão hành y cả đời, hôm nay ký thác toàn bộ hy vọng lên một nữ oa tuổi tác không lớn, lão biết điều này rất buồn cười, nhưng chẳng biết tại sao, chỉ trong thoáng chốc khi gặp gỡ nàng, lão đã tràn đầy lòng tin với nàng, nhưng bây giờ, lòng tin này đã hoàn toàn sụp đổ.

Lão chấp tay với Ôn Noãn, trầm mặc xoay người đi ra ngoài.

“Lý Ngự y.” Ngón giữa Ôn Noãn vuốt ve chân mày Quân Dập Hàn, một môi trong mắt nhưng khó nén dịu dàng, “Khi ngài dẫn dắt mọi người rời đi, mang theo dân chúng không bị lây nhiễm, sau khi rời khỏi đây trước tiên tìm nơi vắng vẻ tập trung bọn họ lại, bố trí phái người trông chừng không để cho bọn họ tùy tiện rời đi.”

“Người không định rời đi?” Lý Ngự y ngạc nhiên nhìn nàng.

“Ta rời đi?” Nàng cười cười, “Ta rời đi ai chăm sóc Vương gia? Lại nói ai tới tiếp tục tìm kiếm phương pháp khắc chế ôn dịch?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 115: Chương 92.1: Đời này kiếp này chỉ một người

Người không bị ôn dịch lây nhiễm do Lý Ngự y dẫn dắt rút lui cả đêm, chuyện vốn tiến hành cực kỳ bí ẩn, lại không biết vì sao bị truyền đến trong tai mọi người, các bách tính kích động xông phá thị vệ, bao vây từng đoàn viện Quân Dập Hàn và Ôn Noãn ở tạm, rồi rít la hét muốn gặp Vương gia, muốn Vương gia giải thích cho bọn họ, nếu Vương gia do triều đình phái tới giúp dân chúng cứu trợ thiên tai cứu chữa, vì sao lại định không để ý đến tính mạng của bọn họ.

Ôn Noãn trầm mặt đứng trước mặt mọi người, nhìn từng khuôn mặt tức giận nhưng lại lộ ra tuyệt vọng nhiều hơn trước mắt, giọng của nàng trầm mà có lực, “Chẳng lẽ các ngươi muốn nhìn thấy toàn bộ người thân của mình bị lây ôn dịch? Chẳng lẽ các ngươi muốn nhìn thấy tất cả mọi người ở huyện An Nhân đều bị nhiễm ôn dịch giãy giụa mà chết?” Ánh mắt kiên nghị của nàng quét qua mọi người, “Vương gia phụng chỉ đi tới thành Trạch Châu vốn cũng không cần phải dính vào nguy hiểm mà vào huyện An Nhân, nhưng Vương gia vẫn tự thân làm tự mình giám sát tất cả công việc, chẳng lẽ điều này còn chưa đủ nói rõ Vương gia coi trọng dân chúng An Nhân?”

Về tức giận của các bách tính dần bớt, nhưng vẫn không tán ra, mà trầm mặc đứng tại chỗ, lúc này không biết người nào lên tiếng nói: “Tuy nói như thế, nhưng vì sao không thấy Vương gia ra ngoài, gần đây đã có vài ngày không nhìn thấy Vương gia lộ diện, có phải Vương gia nhìn thấy ôn dịch này không cách nào ngăn cản đã rời đi trước rồi không, lưu lại người tới lừa gạt chúng ta, đêm hôm qua đã có người rời đi rồi, có phải đêm hôm nay những người còn lại các người cũng sẽ rời đi toàn bộ không?”

Tình thế vốn hòa hoãn đột nhiên phát sinh biến cố, lửa giận của các bách tính trong nháy mắt dâng cao tầng tầng thiêu đốt Ôn Noãn, Ôn Noãn nhìn về phía giọng nói vừa phát ra nhưng lại chỉ có thể nhìn thấy từng đầu tóc rối bời che giấu khuôn mặt trần đầy dơ bẩn, cũng không thể xác định người vừa mới nói là ai, nàng thu tâm mắt lại cất cao giọng nói với mọi người: “Vương gia không hề rời đi, mấy ngày nay Vương gia không ra ngoài là bởi vì vài ngày trước mệt nhọc quá độ lại bị trúng gió lạnh, bây giờ đang nằm trên giường tĩnh dưỡng, nhưng cho dù Vương gia mang bệnh cũng nhớ thương dân chúng An Nhân trong lòng.” Ánh mắt nàng lướt qua vẻ mặt nửa tin nửa ngờ của mọi người, giờ cao lệnh bài Hàn Vương của Quân Dập Hàn lên, “Vương gia để cho ta nói với mọi người, thêm thời gian ba ngày, ba ngày sau sẽ tìm được phương pháp khắc chế ôn dịch, xin mọi người nhẫn nại ba ngày nữa.”

Mọi người chum đầu thấp giọng nói nhỏ, cuối cùng nhất tề lui ra trăm mét nhưng không rời đi mà trực tiếp ngồi xếp bằng trên mặt đất.

Ôn Noãn không để ý đến bọn họ nữa, xoay người tiến vào trong viện sai người đóng cửa lại, nàng vừa mới đi chưa được hai bước, Lạc Phi nổi giận dưng dưng đã vượt qua trước ngăn trước người nàng, cực kỳ tức giận * nói: “Người điên rồi, nhiều Ngự y như vậy cũng không thể nghĩ ra biện pháp, bây giờ Vương gia lại hôn mê bất tỉnh, người nói lung tung cái gì mà cần ba ngày chắc chắn sẽ tìm ra phương pháp khắc chế, đến lúc đó ba ngày vừa đến người không khắc chế tốt ôn dịch, nhóm điều dân kia cũng không dễ đuổi.”

(*) Nguyên gốc 气急败坏 (khí cấp bại hoại): Nghĩa gốc: hô hấp dồn dập, chật vật không chịu nổi. Dùng để hình dung phần nộ hoặc kích động mà hốt hoảng khi nói chuyện, trả lời. (Baiké)

“Người có biện pháp tốt hơn?” Ôn Noãn lạnh lùng quét mắt nhìn về mặt tức giận của hắn, đưa tay đẩy hắn ra, vừa sai bước đi vào trong phòng vừa nói, “Ta nói có thể tìm được nhất định có thể tìm được.”

Lạc Phi bất ngờ không đề phòng bị nàng đẩy đến lao đao, vừa định mở miệng mắng người, lại bị lời nói kiên định phía sau của nàng mà cứng nhắc mất kệt, một nữ nhân ngu ngốc như vậy còn có chấp niệm như thế, hắn một nam nhân chẳng lẽ còn không bằng?

Môi hắn giật giật, cuối cùng mang theo vẻ cứng rắn mở miệng: “Này, họ Cố, có cần gì dùng đến ta cứ mở miệng.”

“Mỗi bữa ăn đúng hạn phát thức ăn cho mọi người canh giữ ngoài viện.”

Thật đúng là không khách khí, Lạc Phi mắt lạnh nhìn lên trời đảo loạn, mặc dù không hề bằng lòng nhưng vẫn kêu người ra cản dận, thật ra thì hắn càng muốn nấu một nồi thịt lớn ngồi trên nóc phòng ăn cho những người đó nhìn, tức chết bọn họ!

“Gia, có cấp báo.” Đoàn người Quân Hạo Thiên ra roi thúc ngựa mới tìm đến bên ngoài thành Trạch Châu, đang chuẩn bị vào thành, Mục An thúc ngựa tiến lên cửa sổ xe ngựa nói khẽ với Quân Hạo Thiên, ngay sau đó đưa phong thư vào.

Quân Hạo Thiên mở phong thư ra, đọc nhanh như gió, sau khi xem xong sắc mặt ngưng trọng, nói với Mục An: “Lập tức về cung.” Ngắn ngủi chỉ trong mấy ngày không ngờ chung quanh đã bộc phát ôn dịch, hắn cần thiết phải trở về chủ trì đại cục, về phần Hà Nhi, đầu ngón tay cầm thư của hắn siết chặt, có Quân Dập Hàn chiếu cố nàng sẽ không có chuyện gì.

Đức Quý vừa nghe phải về cung thì vô cùng vui mừng, lập tức phân phó mọi người quay về, mặc dù không biết nguyên nhân là gì khiến cho Hoàng thượng thay đổi chủ ý, nhưng trong lòng mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm, mặt vẫn căng thẳng lộ vẻ nhẹ nhõm thoải mái.

Ba ngày, chỉ có ba ngày, thay vì nói những người dân này đang ép nàng, không bằng nói nàng đang ép chính mình, vì những dân chúng không ngừng vùng vẫy gây chết trong trận ôn dịch, càng vì, hắn!

Ánh đèn dầu âm ỉ, Ôn Noãn không ngủ không nghỉ điều chế phương thuốc, nhưng Quân Dập Hàn không tiếp tục xuất hiện bất kỳ triệu chứng gì của ôn dịch nhưng lại chưa từng tỉnh lại, nhất định ở chỗ nào đó có sơ hở, nàng cảm giác áp án ngay ở trước mắt, nhưng tính chất máu chốt lại làm cho nàng không cách nào nắm bắt, cảm xúc căng thẳng tinh thần hao tổn mạnh mẽ đè nén lo lắng, để cho nàng cho dù là thân thể hay là tinh thần đều đã đang ở bên bờ biên giới chuẩn bị sụp đổ.

Thời gian còn sót lại ngày cuối cùng, nàng đang phối thuốc mới trước lò lửa, Lạc Phi lại bung chén cơm gấp thức ăn đưa trước mặt nàng, chân mày lạnh lùng nói: “Ăn cơm.”

“Ta không đói bụng.” Nàng đưa tay gạt chén ra, tiếp tục quạt lửa bên trong.

“Người đã hai ngày hai đêm không ăn cơm, là muốn mình đói chết sau đó thuận lý thành chương * không trông nom Vương gia, bắt kẻ sống chết của một nhóm người bên ngoài?” Giọng Lạc Phi lạnh lùng châm chọc, dùng sức lờ cô tay của nàng đến bên cạnh bàn: “Tối dùng cơm!”

(*) thuận lý thành chương: nghĩa gốc Viết văn chương, làm sự việc chỉ cần theo mạch lạc là có thể làm xong. Chỉ sự hợp lý, chuyện đương nhiên

Ôn Noãn vốn dựa vào ý chí mạnh mẽ chống đỡ thân thể lao đao muốn ngã, lúc này bị hắn kéo đầu óc thoáng choáng váng chật vật té xuống đất, lòng bàn tay bị đá vụn nhỏ kéo rách rỉ ra vài giọt máu, màu sắc đỏ tươi kích thích thần kinh của nàng, có thứ gì đó phá vỡ đám sương mù bùng bùng đi ra.

“Thật vô dụng.” Ngoài miệng Lạc Phi nguyền rủa nhưng trong mắt lại thoáng qua vẻ thương xót đi qua đồ nàng.

“Đi ra ngoài.” Ôn Noãn chống đất đứng dậy đẩy hân ra ngoài, ngay tiếp theo đó lập tức chốt cửa lại, Lạc Phi ở ngoài cửa cho rằng nàng tức giận mình khiến cho nàng ngã xuống nên mới đẩy hân ra ngoài, sau đó lạnh lùng trợn mắt nhìn cửa phòng đóng chặt, trực tiếp xoay người rời đi.

Ôn Noãn nhìn từng giọt máu chảy ra trên tay, lại nhìn ẩm thuốc đang sắc trên lò, ngực khẽ phập phồng, giống như đèn nê kích động lại giống như khó nén khăn trương.

Thời hạn ba ngày đã đến, dân chúng vây quanh bên ngoài viện cũng chờ đợi ba ngày huyền ảo cất tiếng chất vấn, Ôn Noãn ngồi bên giường, tay lộ rõ khớp xương cầm chặt tay xương thịt đầy đặn thon dài của Quân Dập Hân, hốc mắt hõm sâu tràn đầy tơ máu nhìn dung nhan ngủ say của hân, nàng nghĩ hết tất cả biện pháp nhưng không có cách nào khiến cho hân tỉnh lại, chẳng lẽ hân cứ vẫn ngủ say như vậy?

Nàng đưa tay khẽ vuốt ve hàng mi nét mày của hân, giọng nói bởi vì thiếu nước mà trở nên khàn khàn nhẹ mà dịu dàng thậm chí mang theo vài phần lay lòng thương lượng: “Quân Dập Hân, chàng đừng ngủ nữa có được không? Chàng có biết sau khi chàng ngủ, toàn bộ trách nhiệm đè lên người ta, ta phải chịu đựng bao nhiêu áp lực? Chàng thật nhẫn tâm nhìn ta chịu khổ như vậy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 116: Chương 92.2: Đời này kiếp này chỉ một người

“Không phải chàng muốn nghe ta phân tích hai phần mưu trí còn dư lại sao?” Nàng dẩu dẩu môi định cười, chất lỏng nhiệt độ thấp lại thuận thế trượt vào trong đôi môi cực kỳ khó khăn nhếch lên của nàng, vị đắng chất trong nháy mắt tràn ra trên đầu lưỡi nàng, nàng đưa tay lau mặt, lúc này mới giật mình, chẳng biết từ lúc nào trên mặt mình đã bị nước mắt thấm ướt, một thân này của nàng, trong trí nhớ lần duy nhất rơi lệ là ba năm trước đây trước tòa nhà thí nghiệm, nàng cho rằng lệ nàng đã khô tâm đã chết, cuộc đời này sẽ không vì bất kỳ một kẻ nào mà rơi lệ, không ngờ, ba năm sau nước mắt này lại bởi vì một nam nhân mà ào ào rơi xuống thế không thể thu lại, lòng này lại bởi vì một nam nhân mà co rút đau đớn không dứt, nàng hơi lộ vẻ sầu thảm rồi lại hạnh phúc cười một tiếng, mặc cho những vị đắng chất kia tràn ra từ đầu lưỡi tới đáy lòng, “Quân Dập Hân, chỉ cần chàng tỉnh lại, ta sẽ nói hai phần còn dư lại cho chàng biết, ta biết rõ chàng muốn đáp án, nhưng nếu chàng không tỉnh lại, cả đời này ta cũng sẽ không nói cho chàng biết.”

Người trên giường vẫn không hề có phản ứng, nàng nhắm mắt lại, trong lòng hơi hồi hận, nếu không phải mình mềm yếu, sao đến nỗi hôm nay nàng mới phát hiện hân thấm thấu từng giọt từng giọt một vào trong thể giới bị kín của nàng.

Nàng thích hân khỏe môi mỉm cười dịu dàng gọi nàng “Phu nhân”, nàng thích hân thỉnh thoảng lộ ra tính trẻ con ở trước mặt nàng, nàng thích hân thâm tình nhìn nàng, nàng thích hân khi nàng đang hồ hững với hân thì hân lại sử dụng tình cảm dịu dàng kiên nhẫn từng chút một làm ấm áp trái tim chết héo của nàng... dfienddn lieqiudoon

Thì ra giữa lúc bất tri bất giác, nàng đã thích hân nhiều dạng như vậy, nhưng nàng chưa bao giờ nhìn thẳng vào, chưa bao giờ nhét thẳng vào đáy lòng, thẳng một đường cổ chấp gạt bỏ chúng bên ngoài cửa lòng, tự cho là đúng đó là bảo vệ mình, cũng chẳng qua cuối cùng là mất đi.

Lúc trước, nàng vô tình với hân, một lòng mong đợi hân chết;

Lúc này, nàng thâm tình với hân, hân thế mà lại quanh quẩn bên bờ sống chết;

Chẳng lẽ, đây chính là trừng phạt của ông trời với nàng nhất gan hèn yếu?

Trong lòng Ôn Noãn đau đớn vô hạn, tình cảm vượt qua giới hạn đè ép mấy ngày liên tiếp, một khi tìm được cửa hở lộ ra thì giống như nước lũ mãnh liệt đổ sụp đè điều ngàn dặm, nàng hung hăng cắn chặt môi, nằm trên người Quân Dập Hân, chôn mặt vào trong đầu vai hân, thân thể không tiếng động khẽ động dậy, mặc cho nước mắt nóng bỏng thấm ướt vạt áo hân, chỉ vì muốn có thể lần đầu tiên thoải mái thoải mái phát tiết tất cả cảm xúc kiềm chế nơi đáy lòng.

Thời gian lặng lẽ trôi qua trong nước mắt, âm thanh tranh chấp phía ngoài đã càng ngày càng lớn, nàng đã không còn thời gian dư thừa mặc cho tình cảm phát tiết, nhưng sau khi khóc, dù sao ứ đọng trong lòng cũng thoáng hồi phục, nàng cầm vạt áo của hân lau khô nước mắt, lúc đứng dậy, thân thể bỗng nhiên ép xuống lần nữa, cánh môi đề sát vào bên tai hân hé mở, giọng nói khẽ đến mức không thể nghe thấy, nhưng lòng mi đóng chặt của hân lại khẽ run.

Nàng hít sâu một hơi đứng dậy, bởi vì hai mắt được nước mắt tắm có vẻ trong trẻo quá đáng, nàng còn giao phó với dân chúng khổ sở đợi ba ngày ở phía ngoài ra sao, nhưng nàng vừa mới bước ra vài bước, mười ngón tay đan xen với Quân Dập Hân lúc này vốn nên tách ra, tay lại bị hân cầm chặt, thân thể nàng cứng đờ đột ngột quay đầu lại.

Mi mắt hân hé mở, ánh mắt phức tạp trong trẻo lạnh lùng trong mắt, có vui sướng khó đè nén, lại bí mật mang theo nhiều hơn áy náy thương yêu, “Phu nhân, những ngày qua vì phu hôn mê khiến cho nàng chịu khổ.”

Đã tỉnh rồi rồi? Hân tỉnh rồi!

Vui sướng đầy trời tràn đầy trời đất mà đến, Ôn Noãn đưa tay che kín môi mình, nước mắt tranh nhau đổ ào ào xuống, hơi nước mênh mông, thế giới đã biến thành mơ hồ không rõ, lại chỉ có khuôn mặt hân hân ngày càng rõ ràng trong mắt trong đáy lòng.

Cũng ức chế không nổi nữa, nàng đột nhiên nhào vào trong ngực hắn, lúc mới đầu còn hu hu nhe nhè trong cổ họng đến lúc sau lớn tiếng khóc, như muốn khóc cho hết chua xót trong lòng lo lắng mấy ngày liên tiếp lo âu mấy ngày liên tiếp, cùng với, nàng rốt cuộc không tính là bỏ lỡ mất thâm tình.

Quân Dập Hàn yên lặng ôm lấy nàng, hết lần này đến lần khác hôn tóc nàng khẽ vuốt ve lưng của nàng, cho nàng an ủi không tiếng động, để cho nàng thỏa thuê phát tiết tất cả cảm xúc chất đọng trong đáy lòng trong tiếng khóc.

Ôn Noãn vẫn đắm chìm trong tâm tình của mình, lại không hề ý thức được mặc dù tiếng khóc của mình chưa đạt tới hiệu quả hủy thiên diệt địa, nhưng mà đủ để chấn động núi sông, ví dụ như lúc này, ở ngoài sân vốn đã xảy ra xung đột vô lực giữa thị vệ và dân chúng, rồi rít dờng đao thương gây gộc trong tay lại, ngay ngốc nhìn theo phương hướng tiếng khóc truyền tới, ngay sau đó chấn động trong lòng, chẳng lẽ Vương gia hoảng rồi hả?

Lạc Phi nhảy lên giữa không trung, chân như gió lốc xoay vòng 180 độ chạy như bay về phía phòng của Quân Dập Hàn, mà trong phòng lúc này, Ôn Noãn rốt cuộc đã khóc một ngừng lại, mà sau khi khóc xong một trận, cả người trong nháy mắt nhẹ nhõm không ít, hỗn loạn trong đầu cũng thoáng chốc hoàn toàn rõ ràng, nàng thể mới ý thức được vừa rồi mình quá mất mặt rồi, gương mặt vọt lên như lửa đốt, đôi tay nàng nắm vạt áo Quân Dập Hàn, nằm ở trên ngực hắn, thế mà lại không có dũng khí đứng dậy, còn nữa, cuối cùng khi nàng ghé vào bên tai hắn nói những câu kia, rốt cuộc có nghe thấy không?

Có nghe thấy? Không nghe thấy?

Lúc này tâm thần nàng buông lỏng lại bắt đầu rối rắm vấn đề này, càng nghĩ càng cảm thấy phiền lòng, càng cảm thấy phiền lòng lại càng rối rắm, hai tay nắm vạt áo Quân Dập Hàn của nàng vô ý thức siết chặt, cuối cùng nàng hạ quyết tâm, nghe được thì như thế nào? Không nghe được thì ra sao? Lời này vốn nói cho hắn nghe, nghe được thì coi như hân vận khí tốt, không nghe thấy thì chỉ có thể trách vận khí của chính hắn kém, nàng cần gì rối rắm như thế.

Sau khi xây dựng xong tâm lý, nàng đột nhiên ngẩng đầu, vốn định nhất cổ tác khí* đứng lên từ trên người hắn, nhanh chóng ra ngoài trấn an dân chúng, nói cho bọn họ biết đã tìm được phương pháp khắc chế ôn dịch, nhưng khi đối diện với cặp mắt tràn đầy thâm tình và yêu thương tình mạch kia lại quên mất động tác.

(*) nhất cổ tác khí: Một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm. Ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong chuyện.

“Không có ý định làm đã điều nữa rồi hả?” Giọng của hắn giống như gió xuân thổi vào trong tim nàng, nhưng cũng đồng thời khiến cho hai gò má vừa rồi mới hơi bớt nhiệt độ lại một lần nữa tăng vọt ra thành hai miếng trứng lòng đào.

Nàng há mồm định cãi lại, nhưng trong tròng mắt thâm tình đưa tình của hắn lại không tự chủ được cầm tay của hắn lên đặt lên ngực chẳng biết từ lúc nào đã đập loạn nhịp, nhẹ giọng nói: “Vị trí này cho dù sinh hay tử, đời này kiếp này chỉ thuộc về một người Quân Dập Hàn.”

Tròng mắt Quân Dập Hàn sâu không thể thấy đáy, nhịp tim dưới tay khiến hắn xúc động, hắn rốt cuộc nhìn thấy rõ ràng bóng dáng của mình ở trong cặp mắt nàng, rốt cuộc, hắn chờ được!

Bờ môi mềm mại hôn triền miên, giờ khắc này hắn rốt cuộc không hề ngại cả ôm lấy nàng cũng khiến nội tâm bàng hoàng nữa, giờ khắc này nàng rốt cuộc không hề giữ lại chút nào vui vẻ mở rộng cánh cửa lòng.

Tâm tư cất giấu đã lâu khó nhịn khuấy động quần lấy cả hai người, khi hôn đã không thể thỏa mãn nhu cầu nóng bỏng lẫn nhau, Quân Dập Hàn một phát lật người đè Ôn Noãn ở dưới thân, đầu ngón tay treu chọc thất lưng nàng nhẹ nhàng kéo...

“Râm”

“Vương gia.”

Tiếng đập cửa kèm theo giọng nói trầm thấp đè nén của Lạc Phi vang dội trong phòng, trong nháy mắt như gió mát rười lên dập tắt ý xuân cả phòng.

Khi âm thanh vang lên, cũng thời khắc đó, Quân Dập Hàn đã kéo chăn che kín hai người, hai mắt vốn gần đầy tình dục, lúc này tràn đầy tuyết lạnh lẽo sương bay, âm u nhìn chăm chăm vào Lạc Phi cười như sấm sét đến thất sắc ngoài cửa, tức giận nói, “Cút ra ngoài!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 117: Chương 93: Cuối cùng được hạnh phúc

“Phu nhân, chúng ta tiếp tục.” Bóng dáng Lạc Phi vừa biến mất, lạnh lẽo trong tròng mắt Quân Dập Hàn cũng trong nháy mắt một lần nữa hóa thành một vùng nước xuân, hân động tình đang định một lần nữa cúi người xuống, Ôn Noãn lại đỏ mặt đưa tay chống đỡ lồng ngực hắn, “Chàng đứng lên trước.”

Trong giọng nói mềm mại của nàng mang theo những nụ cười càng thêm khơi gợi lên ngọn lửa thiêu đốt trong cơ thể Quân Dập Hàn, nên trực tiếp coi thường lời của nàng, cầm tay của nàng hạ thân thể xuống hôn lên đôi môi sáng bóng đầy đặn như nước của nàng, mà Ôn Noãn lại nhanh hơn một bước nghiêng đầu né tránh.

“Phu nhân.” Khí tức Quân Dập Hàn rối loạn, hơi bất ổn kêu lên.

“Bên ngoài cũng không thiếu dân chúng bị bệnh nặng đang chờ, ta nói cho bọn họ biết ba ngày sau nhất định có thể chữa khỏi ôn dịch, bây giờ thời hạn đã đến, nếu còn không đi ra nữa sẽ xảy ra sai sót.” Ôn Noãn nhìn đáng vẻ uất ức của hắn, nén cười lên tiếng giải thích.

“Vậy thì như thế nào, cũng không trong lúc nhất thời này.” Hắn lại định tiếp tục động tác.

“Vương gia!” Ôn Noãn rất bất đắc dĩ cười nhìn hắn.

Quân Dập Hàn cuối cùng bất đắc dĩ thỏa hiệp trong kiên trì của nàng, ôm nàng trong ngực trong chốc lát ổn định khô nóng trong cơ thể, lúc này mới đứng dậy, kéo nàng cũng đứng lên theo, kéo đến một nửa, trông mặt sắc sảo thâm bị cố định trước ngực nàng, Ôn Noãn chỉ cảm thấy ngực chột lạnh, cúi đầu mới phát hiện vừa rồi đai lưng bị hắn kéo ra, nằm còn may, lúc này vừa đứng lên, tiện theo đó áo mở rộng ra cảnh xuân bị lộ, nàng giống như thông dong lại hốt hoảng khép áo, lấy đai lưng trên giường lưng tung quần lên, vội vã căn dặn Quân Dập Hàn, “Chàng đi ra ngoài nói cho bọn họ biết đã tìm ra được biện pháp chữa khỏi ôn dịch, ta đi phòng bếp nấu thuốc.” Rồi giống như bình tĩnh nhưng bước chân sinh gió rồi đi.

Quân Dập Hàn nhìn bóng dáng biến mất như gió lốc của nàng, mỉm cười một tiếng, thì ra phu nhân của hắn còn có một mặt đáng yêu như vậy, thật là thú vị mà, cuộc sống sau này thật sự khiến người ta vô cùng mong đợi.

Ôn Noãn đi tới phòng bếp trở tay đóng cửa lại, tựa vào trên cánh cửa, lúc này mới thở phào một hơi, một tay đang sờ gò má nóng bỏng, một tay đang vuốt trái tim nhanh như đánh trống, bên môi là nụ cười vừa ngọt ngào lại hạnh phúc, khiến cho hai mắt từ trước đến giờ lạnh nhạt cũng tản ra màu hồng đào tươi đẹp.

Lạc Phi không biết mình đi ra khỏi phòng như thế nào, đợi đến khi hắn đi ra đến cửa viện thì vấp một cái thiếu chút nữa té thì lúc này mới giật mình vì mình đã bị ánh mắt đau thương tuyệt vọng của mọi người bao vây, có mấy người chột bắt đầu nhỏ giọng khóc lên, tiếng khóc này giống như lây ôn dịch, thoáng chốc tiếng khóc toàn sân như lũ quét bộc phát uy lực càng lúc càng to lớn, bên trong xen lẫn tuyệt vọng đau thương càng thêm đủ để cho gió khóc hoa buồn, thì vệ bốn phía cũng không nhận được đồ vành mắt theo đó len lén gạt lệ.

“Khóc lóc cái gì, tang tóc cái gì.” Trong lòng Lạc Phi vốn không khỏi phiền não, lúc này thấy đáng vẻ khóc lóc không giải thích được của mọi người càng khiến tâm tình buồn bực dâng lên.

“Nhìn đáng vẻ cô nương mất hồn mất vía, lại thêm lúc trước bên trong truyền ra tiếng khóc, chẳng lẽ là Vương gia, Vương gia...” Người trong đám người nói thế cuối cùng đau xót không nói ra hết lời, lại tuyệt vọng nói, “Cố công tử lúc trước cam kết ba ngày sau sẽ tìm ra biện pháp khắc chế ôn dịch cũng không hiện thân, chỉ sợ ôn dịch này, ôn dịch...”

“Bỏn Vương như thế nào? Ôn dịch này như thế nào?”

Mọi người đang chìm trong bi thương tuyệt vọng, lúc này một giọng nói lạnh lạnh rét căm căm truyền đến, thanh linh khiến cho nước mắt cuộn cuộn mà xuống, kêu rên liên miên không dứt của bọn họ khựng lại.

Quân Dập Hàn cau mày lạnh lùng quét mắt nhìn tất cả mọi người: “Cố công tử hết lòng lo lắng điều chế phương thuốc khắc chế ôn dịch cho các ngươi, các ngươi lại tụ họp ở đây gây áp lực, dân phong An Nhân thật sự khiến bỏn Vương mờ rộng tầm mắt.” Hắn lạnh lẽo nghiêm mặt phát tay áo rồi đi, giọng lạnh lùng truyền đến, “Cố công tử đã điều chế ra phương thuốc khắc chế ôn dịch, sau đó sẽ phân phát thuốc xuống.”

Trong lòng bách tính có áy náy, nhưng càng nhiều hơn là vui sướng tràn ngập cõi lòng, được cứu rồi, bọn họ cũng không cần chờ chết, rốt cuộc được cứu rồi!

“Tạ Cố công tử.” Không biết người nào dẫn đầu kích động quỳ xuống kêu to một câu vào trong phủ, những người khác cũng theo đó rồi rít quỳ xuống theo, lớn tiếng nói: “Tạ Cố công tử.”

Tiếng gầm lộp sóng sau áp đảo lộp sóng trước, từng tầng đẩy mạnh vào bên trong viện, trên khuôn mặt lạnh lẽo của Quân Dập Hàn rốt cuộc có chút thả lỏng, mà Ôn Noãn ở bên trong phòng bếp cũng nhếch môi cười, máu giữa cổ tay không ngừng nhỏ vào trong nồi nấu thuốc, ngay cả sắc mặt cũng đã gần như tái nhợt, nhưng giữa chân mày vẫn chứa nụ cười thỏa mãn.

Nếu không phải hôm đó Lạc Phi lôi kéo khiến cho nàng không cẩn thận ngã nhào trên mặt đất làm rách lòng bàn tay, để cho nàng nhìn thấy giọt máu rỉ ra, trong đầu giống như bị sương bao phủ trong nháy mắt hiện ra ánh sáng thần kỳ, nhớ tới ngày đó có lẽ có thể khiến Quân Dập Hàn hạ nhiệt xuống và bệnh tình sau đó ổn định có liên quan đến máu của nàng, thế này mới ý thức được có lẽ trong máu này mới có thuốc dẫn máu chốt nhất, lúc này mới cứu được hắn, cũng cứu được những người dân này.

Như thế tính ra, Lạc Phi ngược lại giúp nàng một ơn lớn, bây giờ vẫn còn đang bận rộn tới bận rộn lui, theo lý nàng nên cảm tạ hắn.

Nhìn máu cần dùng đã đầy đủ, nàng bôi chút thuốc cầm máu lên vết thương, tùy tiện băng bó, khép ống tay áo lại, lúc này mới kéo thân thể hơi choáng váng đi về phía cửa phòng bếp, đầu ngón tay mới chạm đến then cửa, nàng lại khựng lại, lấy một viên thuốc trong ngực ra ăn, lại gờ tay dùng sức xoa nắn gò má, khi cảm thấy trên mặt nóng rực lên và mang theo vài phần huyết sắc, lúc này mới mở cửa đi ra ngoài.

Lúc này mặt trời đã lặn xuống phía tây, ánh nắng chiều đầy trời, dưới tàng cây hợp hoan, Quân Dập Hàn mặc áo bào màu đen đang lẳng lặng đứng đó, bờ môi nở nụ cười nhẹ, hoa hợp hoan màu phấn hồng lợi dụng ánh nắng chiều vàng sáng chiếu xuống mà phát phơ vẩy xuống lẳng lẽ bao phủ một phương trời đất này, Ôn Noãn choáng váng lại choáng váng vội vàng lấy hai viên thuốc bổ huyết ra ăn, nhưng bước chân đã sớm không kiềm chế được đi về phía hắn.

Gió qua bóng hoa động, tất nhiên là người ngọc, trận hoa bay này hẳn cùng qua với nàng, ở trong viện này rất nhiều ngày giờ, bây giờ nàng mới chợt phát hiện, thì ra hoa hợp hoan nở đẹp như vậy xán lạn như vậy — làm cho lòng người sinh ra triền miên!

Quân Dập Hàn đưa tay tiếp được một đóa hoa rơi trên tóc nàng, ôm ái hôn lên trán nàng, nói lời yêu thương vô tận.

“Quân Dập Hàn.” Ôn Noãn rúc vào trong lồng ngực ấm áp nhẹ giọng kêu.

“Ừ.” Hắn ôm lấy thân thể càng thêm nhỏ gầy của nàng dịu dàng đáp lại.

“Buồn ngủ quá.” Trong giọng nói của nàng mệt mỏi nồng đậm, khi tất cả gánh nặng áp lực đều được tháo xuống, thân thể tiêu hao quá độ có nhu cầu cấp bách là một giấc ngủ tới nghỉ ngơi và hồi phục, lúc này trạng thái tinh thần hoàn toàn buông lỏng, một chút buồn ngủ tập kích trong nháy mắt, hướng chỉ cái ôm trong ngực này lại làm cho người ta yên tâm cảm thấy ấm áp như thế.

“Vậy thì ngủ đi.” Hắn khẽ vuốt tóc nàng, về mặt lộ vẻ thương tiếc nhỏ giọng dỗ dành.

“Chàng theo ta.” Giọng của nàng đã hơi mơ hồ, đôi tay càng thêm ôm chặt hắn.

“... Được.” Hắn ôm nàng lên, bước ra khỏi màn hoa bay đi vào trong phòng, hạnh phúc tràn đầy trong ngực là trải nghiệm kiếp này chưa từng có, càng đến khiến cho ngực người đau rồi lại khiến cho người ta đắm chìm.

Gió qua, mang theo hoa hợp hoan bay là tả quanh quần bên người bọn họ, nói lời chúc phúc không ngôn từ.

Tình yêu của bọn họ lấy cây hợp hoan làm chứng, cuối cùng được hạnh phúc!

Ôn Noãn ngủ ước chừng ba ngày ba đêm mới tỉnh lại, khi tỉnh lại nàng phát hiện mình đã thân ở trong xe ngựa, gối dưới đầu chính là bắp đùi của Quân Dập Hàn.

“Đã tỉnh rồi hả?” Quân Dập Hàn bỏ sách trong tay xuống, nâng nàng ngồi dậy, “Có thấy khó chịu chỗ nào không?”

Có lẽ do Ôn Noãn ngủ quá lâu, đầu óc còn chưa quá tỉnh táo, nghe hắn hỏi như thế thì có cảm giác trực quan, sau đó khó có được lộ ra ba phần đáng điệu ngây thơ nói: “Hơi nhức đầu, đói bụng.”

Quân Dập Hàn vén rèm lên căn dặn mấy câu với người hầu phía ngoài, sau đó kéo Ôn Noãn qua để cho nàng ngồi dựa vào trước ngực mình, lấy ngón tay chậm rãi day huyết thái dương cho nàng, Ôn Noãn chỉ cảm thấy một luồng nhiệt từ huyết thái dương rót vào, thoáng chốc đầu óc tỉnh táo rất nhiều, lúc này mới nghĩ tới hỏi, “Ta ngủ thật lâu?” Bằng không sao đầu óc lại đau như vậy.

“Không lâu, mới ba ngày.”

“... Chuyện An Nhân giải quyết xong rồi hả? Chúng ta đây là trở về Kinh thành?”

“Có Cố thần y ở đây là giải quyết rồi.” Quân Dập Hàn cười khẽ một tiếng, yên lặng trong chốc lát mới lại nói: “Khi tới Ngưng Châu trước mặt thì ta sẽ phái người đưa nàng trở lại Kinh thành trước.”

Ôn Noãn xoay người lại nhìn hắn, “Chàng không cùng trở về?”

“Ta còn có chút chuyện cần xử lý, phải nán lại vài ngày.” Hắn tự tay vuốt ve gương mặt thon gầy của nàng, mang theo vài phần mập mờ nói, “Trở về trong phủ để cho phòng bếp làm nhiều tổ yến bồi bổ cho nàng, mặc dù ta không quan tâm đến đáng về bên ngoài, nhưng nhiều khi cảm giác tay rất quan trọng.”

Ôn Noãn đầu tiên sững sờ, đợi đến khi nghĩ ra hàm ý trong lời nói của hắn thì gương mặt vọt lên đỏ bừng, chụp tay hắn, giống như giận quờ mắt: “Không biết chàng đang nói cái gì.”

“Thật sự không biết?” Khóe môi hắn hơi nhếch lên, nghiêng người lại gần nàng, tay lẳng lẽ chậm rãi chạy trên eo thon mảnh khảnh của nàng, rất quan tâm hỏi, “Bây giờ có biết rồi chứ?”

“...” Quả thật biết rồi, biết chàng là lưu manh!

Không lâu lắm cháo thơm nức được đưa vào, dạ dày đã đói thật lâu của Ôn Noãn cuối cùng đến lúc giãn ra.

Buổi trưa đã đến Ngưng Châu, sau khi dùng xong bữa, Ôn Noãn thừa dịp Quân Dập Hàn không có ở đây kêu Lý Ngự y tới hỏi mới biết được thì ra Quân Dập Hàn nói có chuyện khác cần xử lý là những địa phương khác cũng xảy ra ôn dịch, nàng liền để Lý Ngự y chờ trong giây lát rồi đưa cho hắn đơn thuốc và một bình máu nhỏ của nàng, dặn dò một lần rồi sau đó mới ngồi lên xe ngựa trở về Vương phủ.

Ôn dịch này hình như tới hơi không quá tầm thường, chân mày Ôn Noãn khẽ nhíu.

Minh Nguyệt các, Ôn Noãn gọi Huyền Nguyệt tới căn dặn: “Người phải người đi điều tra một chút gần đây ngoại trừ huyện An Nhân ra, còn có những địa phương nào xảy ra ôn dịch, cùng bệnh chứng sau khi ôn dịch này phát bệnh, ghi chép cặn kẽ lại rồi giao cho ta.”

Nàng ngẫm nghĩ lại nói: “Gần đây Thanh Ca có trở lại không?”

“Hai ngày trước có trở lại, nhưng không lâu lắm lại vội rồi đi, Các chủ có cần thuốc hạ gọi nàng về không?”

“Không cần.” Ôn Noãn nghĩ tới Thanh Ca còn chưa tìm được mẫu thân mình, thấy vậy chính là một chuyện không gặp được, nàng ý bảo Huyền Nguyệt lui ra, vừa định đứng dậy đi về phòng thuốc, lại thấy Thanh Ca che ngực, sắc mặt tái nhợt lão đảo nghiêng ngã chạy vào, khó khăn mở miệng kêu, “Các chủ, thuốc hạ...” Nàng còn chưa nói xong, lại đột nhiên há miệng phun một ngụm máu tươi, vừa nhắm mắt lung la lung lay ngã xuống dưới.

Ôn Noãn đón lấy nàng, đầu ngón tay kiểm tra mạch tượng cho nàng, lại phát hiện tâm mạch của nàng bị tổn thương rất nặng, nên vội vàng ôm nàng trở vào trong phòng châm kim cứu chữa, toàn bộ mắt đến hai canh giờ mới bảo vệ được một cái mạng của nàng.

“Các chủ, Thanh Ca nàng ấy?” Huyền Nguyệt lo lắng hỏi.

“Mệnh đã giữ được, nhưng có thể tỉnh lại hay không còn phải xem chính mệnh số của nàng.” Ôn Noãn đông cứng mặt mày, nói với Huyền Nguyệt, “Tra một chút xem địa phương cuối cùng Thanh Ca đi là đâu?”

“Vâng.” Huyền Nguyệt lập tức bước nhanh ra.

Gần đây Thanh Ca một mực điều tra vị trí của mẫu thân mình, chẳng lẽ nàng bị thương có liên quan đến mẫu thân nàng ấy? Hoặc bởi vì nàng là người của Minh Nguyệt các?

Ôn Noãn chỉ cảm thấy hơi nhức đầu, những ngày qua chuyện Minh Nguyệt các chuyện Hoàng cung chuyện Vương phủ lại thêm đủ thứ chuyện ngổn ngang lộn xộn hết đợt sóng này đến đợt sóng khác, thật sự khiến cho nàng, cả người cảm thấy mệt mỏi.

Nàng đi ra khỏi Minh Nguyệt các, nhìn mấy ánh sao ánh sáng nhạt nhẽo tẻ nhạt thưa thớt lác đác trên trời, trong lòng đột nhiên không khỏi dâng lên mấy phần phiền muộn với tương lai, chỉ cảm thấy thời gian bình thân đang lặng lẽ cách xa nàng, có một lực lượng vô hình ở thế chủ đạo đang đẩy mạnh nàng từng bước từng bước một vào trong tâm vòng xoáy, nàng lại không có cách chống cự cũng không thể ra sức.

Túy Tiên lâu, trong sương phòng lầu ba, nam tử mặc áo đỏ ngồi nghiêng bên cửa sổ, hai chân như tuyết ngưng tụ thành như ẩn như hiện trong áo bào màu đỏ câu mắt lòng người, hắn đưa tay gỡ thư mật trên chân chim bồ câu mờ ra nhìn, bờ môi nhếch lên một nụ cười trong ma quỷ lại mang theo thú vị, “Hắn lại vẫn không chết, ngược lại ngoài dự kiến của bốn tọa.”

Hắn ngược mắt nói với thuộc hạ vẫn cung kính chờ bên cạnh; “Người đi tra một chút xem nhị Điện hạ ở đâu, bốn tọa rất nhớ cái đầu tròn của hắn.”

“Vâng, chủ thượng.” Mân tơ khẽ phát, nam tử kia đã biến mất tăm mắt tích.

“Chủ thượng, huyện An Nhân truyền tin tức về, nói ôn dịch đã bị khắc chế.” Một gã thuộc hạ khác nói.

“Ôn dịch bị khắc chế?” Nam tử mặc áo đỏ tỏ vẻ lạnh lẽo.

“Đúng, có một nam tử tên Cố Hân được chiêu mộ vào trị bệnh nghĩ ra biện pháp khắc chế.”

“Ngược lại có mấy phần khả năng.” Hắn nhếch mày lộ ra nụ cười lạnh lẽo, “Mang hắn tới, bốn tọa muốn đích thân gặp hắn một chút.” Nếu hắn có thể quy phục dĩ nhiên tốt nhất, nếu như không thể, thử người như thế tuyệt đối không giữ lại được.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 118: Chương 94: Lựa chọn làm sao

Ánh mặt trời lúc chiều tà hơi chói mắt, tay Minh Nhi nâng má ngồi trên bậc thang, trong lòng yên lặng nói thầm tiểu thư mau mau trở lại, khi nàng nói thầm đến 384 lần thì cửa phía sau “Ken két” một tiếng bị mở ra, bóng dáng Ôn Noãn xuất hiện trong tròng mắt tròn to tròn tựa của nàng.

“Ngốc?” Ôn Noãn cầm sách trong tay khẽ gõ lên đầu nàng ấy, “Còn không mau đi chuẩn bị nước trà bánh ngọt.”

“A.” Minh Nhi ngậy ngốc đứng dậy gãi đầu chạy về phòng bếp.

Không lâu lắm, Minh Nhi mang nước trà bánh ngọt đồng loạt bày ra trên bàn thấp cạnh giường êm, Ôn Noãn nâng ly trà lên cạn một ngụm nói: “Những

ngày qua có ai tới tìm ta không?”

“Có.” Nhắc tới chuyện này, Minh Nhi liền cảm thấy cực kỳ uất ức, nàng sâu kín nhìn Ôn Noãn nói, “Hoàng thượng tới hai lần, tứ Điện hạ tới ba lượt, Vương công công tới một lần.”

“Vương công công?” Ôn Noãn nhủ mảy, “Hắn có nói đến tìm ta có chuyện gì không?”

“Nói là Thái hậu mời ngài vào cung dự tiệc.” Minh Nhi nói đến đây, nghĩ đến ngày đó Từ Nhiều nửa đường nhiều lời chen miệng vô thật đáng ghét, nên tức giận nói một lần tất cả chuyện xảy ra ngày hôm đó, cuối cùng bởi vì nói quá gấp mà dùng sức thở gấp nói, “Tiểu thư, tiểu thư nói Từ Nhiều cô nương có mắc ói không, Minh Nhi thật sự hoài nghi nàng ta cố ý.”

“Nàng ta thật sự cố ý.” Đầu ngón tay Ôn Noãn khẽ mân mê sách, cười ý vị thâm trường, lấy tính tình cẩn thận của Vương công công chắc chắn sẽ tới điều tra một phen, chắc hẳn Thái hậu đã biết mấy ngày này nàng không ở trong Vương phủ, như thế, bây giờ sợ rằng xác nhận sẽ khiến cho người ta hao tổn tinh thần một ngày.

Quả nhiên, mặt trời còn chưa lên, Vương công công lại mang theo vẻ mặt âm trầm tới Vương phủ truyền lời của Thái hậu nói mời nàng vào cung dùng bữa, tin tức này thật sự tới khá nhanh đủ linh thông.

Vừa ra đến cửa, Ôn Noãn giao cho Minh Nhi một bao thuốc bột, cố ý dặn dò nàng, trong ngày hè muỗi nhiều rắc rối nhiều, Từ Nhiều cô nương da non thịt mềm bị thương cần kinh sợ không tốt, phải làm chút biện pháp đề phòng trước, thừa dịp rảnh rỗi rắc lên chung quanh viện của nàng ta, bảo đảm có thể an toàn cả xuân hạ thu đông, để cho Từ Nhiều cô nương thoải mái ngủ yên tâm ở.

Mắt Minh Nhi sáng lấp lánh, lập tức hiểu rõ, vui mừng nhảy nhót đón nhận nhiệm vụ vinh quang này.

Ôn Noãn nhìn đáng vẻ rõ ràng điểm này của nàng ấy, trong lòng thật sự vui mừng, ba năm này cuối cùng không uổng phí công dạy dỗ.

Sau khi vào cung, Ôn Noãn vốn tưởng rằng vẫn như mọi khi, ước chừng Thái hậu đang ở trong cái đình nào đó vừa đặt hai chén trà nhạt, sau đó mang đáng vẻ cực kỳ thân thiết quan tâm cuộc sống của nàng quan tâm cuộc sống của Vương gia quan tâm cuộc sống phu thê của bọn họ, nhưng khi nàng bị đưa đến Di Hà viên thì nàng mới biết nàng đoán trúng cái đình đoán trúng hồ, nhưng không đoán trúng nhóm mỹ nhân lớn nhỏ chơi thuyền trên hồ trong đình nói chuyện phiếm.

Hôm nay đây là cơn gió bất thường nào thổi tới?

Trong ánh mắt lạnh nhạt của mọi người, Ôn Noãn đi về phía Mộ Dung Tĩnh lão mỹ nhân ngồi trong đình, sau khi hành lễ bị bà ta kéo tới ngồi bên cạnh, ân cần giữa hai chân mày còn chân thành hơn thân mẫu: “Hai ngày trước ai gia nghe nói con bị bệnh, bây giờ thân mình đã tốt hơn chút nào chưa?”

“Tạ Thái hậu quan tâm, hiện giờ đã tốt hơn nhiều.” Ôn Noãn nhếch mắt cười trả lời, bà ta muốn diễn trò cách rêm, nàng cũng không ngại theo bà ta đùa giỡn một chút.

Sau khi hai người có qua có lại vừa rảnh rỗi hàn huyên mấy câu, chúng nữ tử mặt phấn mịn nhìn sang một hướng khác, Ôn Noãn nhìn theo, vừa thấy là Quân Hạo Thiên đi qua cửa viện, bóng dáng vốn định sai bước đi qua, khi đối diện với đôi mắt nàng thì bước chân chuyển hướng đi vào trong viện.

Ôn Noãn rũ ống tay áo thán nhiên chờ cơn gió bất thường đến, nàng mới rũ ống tay áo được một nửa thì lại nghe bốn phía đột nhiên vang lên tiếng kêu sợ hãi, thì ra nữ tử cổ đại đã không bị cản trở tới mức như thế, nàng không nhìn được thốn thức, quả nhiên mỹ sắc xưa nay đều giết.

Nhưng khi kiếm phong sắc bén đánh tới thì nàng mới bỗng nhiên nhớ tới điều giết này không chỉ có sắc đẹp mà còn có vũ khí mạng tính sát thương, chúng mỹ nhân lớn nhỏ xung quanh mặt mày thất sắc như thỏ bị kinh sợ nhảy loạn lên cản trở tất cả đường ra, nàng vừa định nghiêng người tránh qua, kiếm này không hề bị bất kỳ ngăn cản nào đã tấn công, sau lưng không biết bị ai đẩy, không lệch vừa khéo làm bia cho kiếm phong kia.

Tiếng kêu sợ hãi bốn phía càng giống như bão tố đột nhiên cao, trong đó hai chữ bá đạo nhất đột nhiên xuất phát ra thuộc về Quân Hạo Thiên.

Thích khách kia một kiếm đâm trúng liền bỏ kiếm mà chạy, lúc này mới có một nhóm lớn thị vệ không biết từ chỗ nào xông ra đuổi giết thích khách.

Thân thể yếu đuối của Ôn Noãn trùng hợp ngã xuống bay vút vào trong ngực Quân Hạo Thiên, “Truyền Ngự y, mau truyền Ngự y.” Hai mắt Quân Hạo Thiên đỏ ngầu giận dữ gào lên.

“Hoàng thượng, Hàn Vương phi bị thương nặng như vậy, chỗ ai gia có một viên thánh đan do nước Tịch Nguyệt tiến cống khi trước, không bằng trước cho Vương phi ăn vào.” Mộ Dung Tĩnh tỏ vẻ khẩn cấp lấy một cái hộp màu vàng nhạt trong ống tay áo mở ra, một mùi thơm nồng nặc trong nháy mắt nhảy lên tới lục phủ ngũ tạng của Ôn Noãn, trong dạ dày thoáng chốc giống như cuồng phong sóng cuộn.

“Được.” Quân Hạo Thiên nhìn trước ngực Ôn Noãn đỏ mầu đầm đìa, vẻ mặt khổ sở, không suy nghĩ nhiều, nhón tay cầm viên đan dược kia đưa tới bên môi nàng.

Ôn Noãn cắn chặt môi kiềm chế động muốn há mồm nuốt viên đan dược kia vào, cặp mắt lạnh lùng bắn về phía Mộ Dung Tĩnh đang tỏ vẻ ân cần bên cạnh, khi tầm mắt Mộ Dung Tĩnh đối diện với nàng, đáy mắt xẹt qua nụ cười lạnh, nhưng chỉ trong nháy mắt khẽ nắm giữ cảm xúc, mắt đột nhiên nhắm đầy nước mắt nói, “Noãn nhi thật sự là hài tử ngoan, thế mà lại vì ai gia, không tiếc lấy thân mình chặn một kiếm kia cho ai gia, Noãn nhi yên tâm, đợi bắt được thích khách, ai gia nhất định sẽ lột da rút gân băm thây hắn vạn đoạn.” Bà ta gơ tay áo lên giả bộ lau nước mắt vốn không tồn tại, nắm tay Ôn Noãn âm thầm dùng sức, trên mặt lại thi triển nụ cười trấn an, như có điều ngụ ý nói, “Thánh đan này do quốc sư nước Tịch Nguyệt mở lò luyện chế,

dùng được liệu cực kỳ trân quý, nhất định có trợ giúp cho vết thương của Noãn nhi, Noãn nhi ngoan, mau ăn đan dược này vào.”

Ôn Noãn cắn chặt môi rỉ ra vết máu, mồ hôi lớn như hạt đậu trên trán không ngừng chảy xuống, theo gương mặt thấm vào cổ áo, trong lúc đó còn có giọt mồ hôi trực tiếp rơi vào trong hốc mắt nàng, đầm vào cặp mắt nàng làm đau ửng đỏ, nhưng nàng vẫn chăm chú nhìn vào Mộ Dung Tĩnh, nữ nhân này, nàng chắc chắn để cho bà ta trả cái giá thật lớn!

“Hà nhi ngoan, mau, đừng cắn môi nữa, uống thuốc này xuống.” Quân Hạo Thiên đưa đan dược đến gần bên môi nàng, tay cầm thuốc lại khẽ run run.

Ôn Noãn gian nan dời tầm mắt nhìn về phía hắn, tốn sức lắc lắc đầu, cặp mắt mang theo từ chối nồng nặc, nàng không có bất kỳ lúc nào giống như giờ khắc này hy vọng Quân Hạo Thiên có thể nhìn thấu có thể hiểu được ý của nàng.

Nhưng lúc này toàn bộ tâm thần của Quân Hạo Thiên đều đặt trên vết thương không ngừng chảy máu tươi ra và khuôn mặt càng lúc càng tỏ vẻ khổ sở, mà Mộ Dung Tĩnh ở bên cạnh càng như thêm dầu vào lửa nói, “Hoàng thượng, ngài còn đứng ngây ra đó làm gì, Noãn nhi sắp không xong, lúc này nàng ấy cắn môi cố nén khổ sở không cách nào mở miệng được, ngài đây lại cứ trì trệ thất thần với nàng? Còn không mau cho nàng ăn đan dược vào, chẳng lẽ ngài muốn nhìn thấy nàng ấy chết trước mặt ngài sao?”

Câu nói sau cùng đâm thẳng vào đáy lòng Quân Hạo Thiên, thân thể hắn không nhận được bị đánh trúng run lên, ngay sau đó để Ôn Noãn dựa lưng vào trong ngực mình, nhìn lại không nhìn tới ánh mắt từ chối của nàng, sẽ không thể hiểu được ý tứ nàng muốn truyền lại cho hắn, một tay hắn bóp nhẹ cằm xinh xắn của nàng, môi cắn chặt trong nháy mắt tách ra, sau một khắc viên thuốc kia bị nhét vào trong miệng nàng, tay của hắn lại nhẹ nhàng giờ lên, viên thuốc kia hết sức thuận lợi chui vào trong dạ dày.

Trước mặt Ôn Noãn bỗng tối sầm, một ngụm máu phun lên mặt Mộ Dung Tĩnh, không thể tiếp tục chống đỡ mà ngất đi.

Nếu đây là một giấc mộng thì tốt biết bao?

Nếu như vĩnh viễn không cần tỉnh lại thì tốt biết bao?

Khi mở mắt nhìn căn phòng quen thuộc cùng khuôn mặt râu ria um tùm vô cùng tiều tụy lại vô cùng kích động đập vào mắt thì Ôn Noãn biết đây không phải là một giấc mộng, lão yêu bà Mộ Dung Tĩnh kia cũng không tính toán để cho nàng bất tỉnh, vì vậy nàng chính là vẫn tỉnh lại.

Di Hà viên, là chỗ ở mà Quân Hạo Thiên thu xếp cho nàng ở trong hậu cung, nàng thật sự không ngờ nàng sẽ vào ở lần thứ hai.

Mộ Dung Tĩnh, biên kịch đạo diễn phía sau màn này bày ra màn kịch quả thật phí tâm lại phí sức, khóe môi nàng nhếch lên ý cười lạnh lẽo, sổ sách giữa hai người, nàng sẽ nhớ kỹ rõ ràng từng khoản từng khoản một.

“Người đi ra ngoài trước, ta muốn nghỉ ngơi.” Ôn Noãn nhắm mắt lại lạnh nhạt nói, nàng không muốn giận chó đánh mèo lên Quân Hạo Thiên, nhưng cuối cùng vẫn chính do hắn đưa thuốc vào trong miệng nàng, điểm này, nàng không cách nào thoái mái.

“... Được, buổi tối ta trở lại thăm nàng.” Vui sướng kích động trên mặt Quân Hạo Thiên bị chán nản thay thế, tất cả muốn nói bị nghẹn trong cổ họng, cuối cùng chỉ có thể khổ sở cười một tiếng đáp ứng yêu cầu của nàng.

“Tam tẩu, tam tẩu.” Sở Hoan kéo ghế ngồi ở bên giường, hai mắt ngậm đầy nước mắt hơi nghẹn ngào nhẹ giọng kêu.

“Ta cũng không chết, khóc cái gì?” Ôn Noãn mở mắt nhìn nét mặt chực khóc lại chưa khóc của hắn thờ dãi nói.

“Phi phui, cái gì mà có chết hay không.” Sở Hoan tròn mắt lên nhìn nàng, hai bọng nước mắt chỉ trong mấy cái nháy mắt đã biến mất không thấy, hơi ân cần kỳ quái nói, “Nghe nói vì cứu mẫu hậu của đệ nên bị thương rất nặng?”

Ôn Noãn không muốn nói đến chuyện phiền lòng này, ý bảo hắn lại gần chút nhỏ giọng nói: “Người lần trước tam tẩu kêu người tìm có manh mối không?”

Sở Hoan cau mày lắc lắc đầu, cũng nhỏ giọng theo: “Tìm lâu như vậy, căn bản không tìm được người này, tam tẩu, đã nhiều năm như vậy, người này sẽ không chết sớm chứ?”

“Chắc không.” Ôn Noãn quả quyết phủ quyết, lại vẻ mặt nghiêm túc nói: “Người này vô cùng quan trọng với tam tẩu, người giúp ta mau chóng tìm được nàng, còn nữa, không để cho bất kỳ ai biết.”

“Ừm.” Sở Hoan nặng nề gật đầu.

Ôn Noãn lại nói, “Có thể giúp tam tẩu một việc không?”

“Tam tẩu cứ mở miệng.”

“Giúp ta tìm người cầm mấy thứ đồ.” Ôn Noãn đưa cho hắn một trang giấy.

“Nhưng mà bây giờ Hoàng huynh giận dữ hạ lệnh bắt thích khách, Hoàng cung giới nghiêm vốn không thể đi ra.” Sở Hoan hơi khó xử.

“Thật sự không ra được?” Ôn Noãn cười như không cười nhìn hắn, lại vừa kích thích nói, “Người đường đường là tiểu Bá Vương Kinh thành lại có lúc

không ra được Hoàng cung?” Bí đạo trong cung kia của hân, nàng đã tự mình đi một lần.

“Ai nói không ra được.” Sở Hoan ưỡn cổ, vỗ ngực nói, “Chuyện như vậy cứ để đệ lo, tam tẩu cứ việc yên tâm.”

Yên tâm, bây giờ có thể khiến cho nàng yên tâm nhất chính là nương của Thanh Ca, đáng tiếc bây giờ không biết bà ta đang ở đâu?

Một kiếm đâm trên ngực này rất hung ác, lúc ấy ngay cả hơi sức giờ tay nàng cũng không có, bây giờ nghỉ lại, xem ra Mộ Dung Tĩnh vì đề phòng ngừa ngộ nhỡ, bên trên kiếm kia chắc bôi thêm được liệu, Ôn Noãn thấy hơi mệt nhắm mắt lại, hiện giờ bị thương nặng, nhanh chóng dưỡng thương cho tốt mới là vương đạo.

Hân có biết chuyện xảy ra trong cung?

Ôn Noãn tự giễu cười một tiếng, nào có thể không biết, ngay cả hân không biết, Mộ Dung Tĩnh sẽ để cho hân biết.

Đúng như Ôn Noãn đoán, tin tức nàng vì Mộ Dung Tĩnh đỡ kiếm, người bị thương nặng bằng tốc độ nhanh nhất bay đến trong tay Quân Dật Hân, lúc đó, thành Ký Châu vùng đất quan trọng chốt hiểm vùng biên cách Kinh thành ngàn dặm cũng đang bị ôn dịch tấn công, còn có ba chỗ huyện Tề huyện Ninh thành Hạo cách trăm dặm cũng đang bị ôn dịch hoành hành, lấy thể không thể đỡ nhanh chóng tràn ra xung quanh.

Một bên là dân chúng thiên hạ, một bên là phu nhân của hân, phải lựa chọn như thế nào?

Hân không ngại kháng chỉ hồi kinh, nhưng dân chúng tử vong giữa trên đường lúc nào cũng nhắc nhở hân không chỉ đơn thuần là phu quân của nàng mà còn là Vương gia của nước Linh, chuyện này nếu không xử lý tốt, nhẹ thì dao động nền tảng lập quốc, nặng thì nước địch đột kích, tuyệt đối không thể coi như không quan trọng.

Sắc mặt Quân Dật Hân đông lạnh, tay cầm thư tín nổi gân xanh, nhưng đáy mắt lại không che giấu được lo lắng nồng đậm.

Ba ngày sau, Ôn Noãn đã miễn cưỡng có thể ngồi dậy, nàng uống thuốc xong, đang chuẩn bị ngủ lại, lại thấy Mộ Dung Tĩnh nhân nhả xuất hiện, ngay sau đó tất cả cung nữ bị bà ta vẫy lui.

“Hôm nay ai gia có ý tới thăm ân nhân cứu mạng, không biết thân thể ân nhân có tốt hơn chút ít?” Khóe môi Mộ Dung Tĩnh mỉm cười, từ trên cao nhìn xuống Ôn Noãn, mặt mày lộ ra thái độ ngạo nghễ hoàn toàn ngược lại với giọng nói của bà ta.

“Tóm lại là không chết được.” Ôn Noãn lạnh lùng cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 119: Chương 95: Hưu Vương gia giả Hoàng thượng

“Không chết được là tốt rồi?” Mộ Dung Tĩnh hài lòng gật gật đầu, “Ngày đó ai gia thật sự lo lắng kiếm kia nếu chênh lên một chút, như thế, tâm huyết ai gia khế chuyển coi như thành uống phí, nhưng hôm nay nhìn thấy khí sắc của người rất tốt, tâm tình buồn lo mấy ngày nay của ai gia xem ra đã có thể để xuống.”

“Lòng Thái hậu cũng đừng thả lỏng quá sớm, không chừng ngày nào đó có một thích khách trở lại, cũng không có người như thần phụ biết rõ đạo lý như vậy mà đỡ một kiếm cho Thái hậu ngài, đến lúc đó nếu như kiếm phong kia tính toán ra chút sai lầm...” Trên mặt Ôn Noãn lộ vẻ hơi lo lắng, ngôn từ rất khẩn thiết nói: “Thái hậu, ngài nhất định phải bảo trọng phượng thể.”

“Người đây là uy hiếp ai gia?” Hai mắt Mộ Dung Tĩnh híp lại.

“Thần phụ đây là quan tâm Thái hậu.” Ôn Noãn ngoài cười nhưng trong lòng không cười sửa lại.

Mộ Dung Tĩnh lạnh lùng nhìn nàng ta, nhưng nàng ta lại cứ lạnh nhạt thông dong triệt để coi thường bà, trong lòng bà tức giận vừa định mở miệng, đầu trái tim đột nhiên dâng lên quần đau, sắc mặt bà thay đổi.

“Thân thể Thái hậu khó chịu ở chỗ nào, có cần tuyên Ngự y tới kiểm tra một chút không?” Ôn Noãn nhìn sắc mặt bà ta khẽ thay đổi, trong lòng sáng tỏ mặt khẽ nhếch lên hỏi.

“Thân thể ai gia cực kỳ khỏe mạnh, không nhọc Hân Vương phi quan tâm.” Mộ Dung Tĩnh hít sâu một hơi, nhịn đau đớn này xuống, khuôn mặt xinh đẹp héch lên rồi lại âm trầm sảng giọng cười, “Ai gia biết người miệng mồm lợi hại, nhiều lời chỉ lãng phí môi lưỡi, ai gia cũng sẽ không vòng vo, nói thẳng cho người biết, hôm nay ai gia tới là đề đòi người hưu Hân Vương, ngoan ngoãn ở lại trong cung làm phi tử cho Hoàng thượng.”

“Nếu ta không đồng ý?” Ôn Noãn ngược mắt lên lạnh lùng nhìn bà ta.

“Không đồng ý?” Mộ Dung Tịnh đưa mắt xuống, nhìn nàng như nhìn con kiến hôi, “Ngươi không đồng ý cũng phải đồng ý.” Bà vuốt ve ống tay áo, mặt tỏ vẻ thương hại nhìn nàng ta, “Trước đây khi Hoàng thượng cho ngươi ăn đan dược, ngươi lộ vẻ tuyệt vọng cầu khẩn Hoàng thượng, ai gia đều nhìn rõ vào trong mắt, ngươi chắc sớm biết đan dược này do cái gì luyện thành, như thế, sau khi ăn đan dược này vào sẽ trở nên như thế nào không cần ai gia phải nhiều lời thì trong lòng ngươi cũng rõ ràng. Nếu như ngươi khiến ai gia hã hê, mỗi nửa tháng ai gia sẽ cho ngươi một viên thuốc có thể kiềm chế cổ độc này, nhưng nếu như ngươi không tuân theo?” Bà ta cười lạnh, không cần phải nhiều lời nữa.

“Cho ta thời gian ba ngày suy nghĩ.” Ôn Noãn tỏ vẻ bình tĩnh nói.

“Được, ai gia cho ngươi thời gian ba ngày.” Mộ Dung Tịnh lấy hộp gấm từ trong ống tay áo ra đặt lên bàn thấp bên cạnh, khước môi khê câu nói, “Vi biểu đạt thành ý, ai gia cho ngươi một viên đan dược trước, ai gia, chờ tin tức tốt của ngươi.” Dứt lời, bà lấy khí thế ngẩng cao đầu hiên ngang rời đi.

Mộ Dung Tịnh vừa mới đi, huyết khí cuộn cuộn trong bụng mà Ôn Noãn đè nén trong nháy mắt vọt tới cổ họng, tràn ra dọc theo khước môi, bà ta đây là muốn để cho nàng đắm lên tôn nghiêm của Quân Dật Hàn chà đạp trong lòng bàn chân, để cho hãn cả đời mang ô danh trên lưng không cách nào ngẩng đầu, để cho huynh đệ bọn họ mang bình khí gặp nhau.

Rốt cuộc, như nàng đoán đi tới ngày này!

Ngưng Châu, trong lòng Quân Dật Hàn đột nhiên hoảng loạn không cách nào ức chế, mấy ngày nay mặc dù nhận được mật báo Hắc Long đưa đến biết vết thương của nàng đã bắt đầu chuyển biến tốt nên thoáng yên tâm, nhưng suy cho cùng trong lòng vẫn lo lắng, mà lúc này đột nhiên hốt hoảng càng khiến cho hãn không cách nào ức chế xuống.

Hắn gọi Bạch Ứng và Lạc Phi tới phân phó vài việc, sau đó lập tức ra roi thúc ngựa chạy đi Kinh thành, dù chỉ nhìn thấy nàng một cái biết nàng vẫn mạnh khỏe cũng được, mà cùng lúc đó thư của Ôn Noãn đang từ Kinh thành chạy đến Ngưng Châu rồi.

Hai ngày sau đó, bởi vì Ôn Noãn dùng thuốc Huyền Nguyệt mang tới theo tín hiệu Sở Hoan phát ra theo ý nàng, thân thể đã không giống như biểu hiện bên ngoài chỉ có thể nằm tựa vào trên giường nghỉ ngơi, nhưng dù sao nàng cũng bị trọng thương, cho dù linh đan diệu dược tốt hơn nữa cũng không thể nhanh chóng khôi phục như vậy, mà bởi vì nàng biết thời gian cấp bách, ngược lại độc dược này do mình tự phối chế có thể cấp tốc kích phát thể lực khiến vết thương được chữa trị, nhưng trị phần ngọn không trị được phần gốc, nếu tích lũy thời gian dài, chẳng những lưu lại mầm bệnh, còn có thể bị độc dược cắn trả.

Minh Nguyệt các, Ôn Noãn đi tới phòng Thanh Ca kiểm tra mạch tượng vết thương cho nàng ấy, phát hiện mặc dù mạch của nàng ấy đã gần như vững vàng, nhưng vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, chẳng lẽ ông trời thật sự muốn ép nàng vào đường cùng? Ôn Noãn nhắm chặt mắt lại chống đỡ thân mình chui vào trong phòng thuốc.

Canh bốn thời tiết âm áp, cả người mệt mỏi từ trong phòng thuốc ra ngoài, nàng vịn tường chạy ra ngoài, đi không được mấy bước, cổ họng đột nhiên căng thẳng, nàng giờ tay áo che miệng khê ho nhẹ hai tiếng, lại lấy ống tay áo ra thì thấy trên đó có vết máu.

Thân thể này, hiện giờ đúng là bên ngoài tỏ vẻ vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa rồi!

Nàng buồn bã thờ dài, lấy viên đan dược ăn, định hoãn lại một chút sẽ rời đi, ngẩng đầu lại thấy Vu Di đang đứng bên ngoài cách mấy bước, chân mày ngon núi lạnh lẽo hơi nhíu nhìn nàng.

“Ngươi thức dậy cũng thật sớm.” Ôn Noãn nắm ống tay áo dính máu trong tay, lùi ra phía sau, mạnh mẽ giữ vững tinh thần đứng thẳng lại cười nói.

“Ngươi bị trọng thương.” Hãn không thêm để ý đến che đậy của nàng, trực tiếp mở miệng nói toạc ra.

“Một chút vết thương nhỏ, không đáng ngại.” Ôn Noãn cười khan, đang định tìm một câu làm kết cục rồi thông dong rồi đi, Vu Di lại trực tiếp ra chỉ như gió điểm huyết đạo của nàng ngăn nàng nói, ôm thắt lưng nàng vào trong phòng.

“Vu Di, thả ta xuống.” Ôn Noãn hoảng hốt sau đó tức giận, lạnh lùng quát nói.

Vu Di không nói, cúi người đặt nàng lên giường, sau đó ngồi xếp bằng phía sau nàng, hai tay đặt lên lưng nàng, nội lực liên tục không ngừng truyền vào trong cơ thể nàng, Ôn Noãn thể mới biết hãn đang muốn trị thương cho mình, lúc này nếu nàng không phối hợp, đến lúc đó bị thương chính là hai người bọn họ, hiện giờ thân thể hư nát này của nàng không có khả năng chịu nội lực phản phệ, nên đành phải tĩnh tâm ngưng thần dẫn nội lực Vu Di truyền vào trong cơ thể chạy quanh thân.

Sau nửa canh giờ, Vu Di thu tay, giải huyết đạo cho nàng.

“Đa tạ.” Ôn Noãn sửa lại áo bào, nói với Vu Di, thân mình vốn nặng ngàn cân, sau khi có nội lực hãn đưa vào, đã thoải mái hơn rất nhiều.

“Mạng của ta là của ngươi.” Giọng của hãn không hề phập phồng, nhưng Ôn Noãn lại nghe hiểu ý tứ bên trong.

“Mặc dù ta cứu ngươi một mạng, nhưng lần trước ngươi đã cứu ta một mạng, chúng ta coi như không thiếu nợ lẫn nhau, mạng của ngươi, chung quy là của ngươi.” Ôn Noãn cười đến hàm súc, “Ta còn có chuyện rồi đi trước, lần sau mời ngươi uống rượu.” Nàng nói xong, không đợi Vu Di mở miệng đã cất bước nhanh rời đi, hiện giờ đã gần canh năm, nếu không trở về, bị người phát hiện nàng không có ở trong cung, lỡ như bị lão yêu bà kia phát hiện ra cái gì cũng không quá tốt.

Thời hạn ba ngày đảo mắt trôi qua, Ôn Noãn chủ động cất bước đến cung của Mộ Dung Tịnh, nàng lạnh lùng nhìn Mộ Dung Tịnh cao cao tại thượng nói,

“Ta có thể đồng ý với yêu cầu của ngươi, nhưng mà ta có một điều kiện.”

“Ngươi cho rằng lấy tình huống bây giờ của ngươi có tư cách nói điều kiện với ai gia?” Trên mặt mày Mộ Dung Tịnh tràn đầy chê cười.

“Thái hậu cho rằng ta lấy cái mạng này tới đàm phán không đủ tư cách?” Khóe môi Ôn Noãn mỉm cười nhìn bà ta, nhưng trong hai mắt tản mạn lại lạnh như băng.

“Ngươi!” Sắc mặt Mộ Dung Tịnh lạnh lẽo, ngay sau đó chân mày nhíu lại vô cùng.

“Thái hậu, nỗi giận làm tổn thương gan không phải là đạo dưỡng sinh, ngại ngần vạn lần dừng bởi vì một đôi lời của ta mà sinh tức tổn thương thân thể, đây chính là được mà không bù nổi mất đó.” Nụ cười Ôn Noãn thản nhiên mà ý vị sâu xa, thực tâm tán này khi con người bình tĩnh hòa nhã thì không có gì, nhưng nếu cảm xúc dao động quá lớn, đặc biệt tức giận quá, sẽ khiến thuốc này tác động làm phát tác, ăn mòn trái tim người ta từng chút một, cho đến cuối cùng khiến người khác đau đến không muốn sống.

Mộ Dung Tịnh đau đến sắc mặt trắng bệch, bưng trà dưỡng sinh Vương công công bưng tới uống hai ngụm thuận khí, hung hăng nhìn chằm chằm Ôn Noãn cắn răng nói: “Ngươi nói thử một chút.”

“Chờ sau khi thân thể ta dưỡng thương tốt rồi nói tới chuyện sắc phong, hơn nữa ngày sắc phong ta mới viết thư từ hôn Hàn Vương, trước đó không được để lộ ra ngoài một chút tin tức.” Giọng Ôn Noãn chậm rãi lại lạnh lẽo.

“Ai gia có thể đồng ý ngày sắc phong mới hưu Hàn Vương, nhưng ngày sắc phong định vào nửa tháng sau, ngươi luôn miệng nói chờ dưỡng thương tốt rồi sắc phong, ai gia nào biết có phải ngươi vì kéo dài thời gian không?” Mộ Dung Tịnh quả quyết nói.

“Ai gia nói nửa tháng là nửa tháng, đừng cò kè mặc cả với ai gia, nếu không, cho dù ngươi chết, cũng phải chết ở trong Hoàng cung này.” Kiên nhẫn của Mộ Dung Tịnh đã hết.

“Được.” Ôn Noãn giống như bị buộc đồng ý, nhưng trong lòng lại yên lặng cười một tiếng. Mộ Dung Tịnh, ngươi cho thời gian nửa tháng này đã đủ.

Ngưng Châu, hai tay Lạc Phi khoanh trước ngực nhìn từ từ nữ giả nam trang rõ ràng trước mặt nói: “Ngươi tìm Vương gia có chuyện gì?”

“Cổ công tử nhà ta có món đồ kêu ta tự mình chuyển giao cho Vương gia, tình huống khẩn cấp, không biết công tử có thể lập tức dẫn ta đi gặp Vương gia không.” Huyền Nguyệt nữ giả nam trang nói.

“Cổ Hàn?”

“Đúng.”

“Vương gia có chuyện hiện không có ở trong phủ, có đồ gì ngươi có thể đưa ta chuyển thay.” Mắt Lạc Phi khựng lại, ngay sau đó cảm khẽ nhếch liếc mắt nói.

“Không có ở trong phủ, nhưng rồi Ngưng Châu trở về Kinh thành?” Huyền Nguyệt biến sắc hỏi gấp, nàng thấy Lạc Phi hơi thay đổi sắc mặt, trong nháy mắt đã hiểu, nên nhét túi trong tay trong ngực hắt, nói một câu thật nhanh: “Phiên giao các loại dược liệu này cho Ngự y của Vương gia.” Sau đó nhảy tốt lên ngựa giờ rơi chạy đi.

Chẳng lẽ Kinh thành đã xảy ra chuyện gì?

Chân mày Lạc Phi hơi nhíu, trong mắt như có điều suy nghĩ.

“Hà nhi, mới vừa rồi Thái hậu nói cho ta biết, nàng bằng lòng làm phi tử của ta?” Ánh mắt Quân Hạo Thiên phức tạp nhìn Ôn Noãn đang nằm nghiêng phơi nắng dưới bóng cây hời.

Ôn Noãn miễn cưỡng mở mắt ra nhìn hắn, “Không phải ngươi vẫn muốn hòa hảo với ta sao? Nhìn vẻ mặt này của ngươi, cũng không giống muốn nạp ta làm phi? Nếu ngươi không muốn, vậy để ta đi nói với Thái hậu là được.”

“Không, không phải.” Dưới tình thế cấp bách, Quân Hạo Thiên nắm tay nàng nói, “Ta cũng không có ý này, ta tất nhiên vẫn tâm tâm niệm niệm hy vọng hòa hảo với nàng, nhưng ta cũng không muốn khiến cho nàng bị uất ức.”

“Ngươi cho rằng ta làm phi tử của ngươi là bị uất ức?” Ôn Noãn không biến sắc rút tay về, chân mày khẽ nhếch hỏi.

Quân Hạo Thiên nhìn bàn tay trống không, tự giễu cười một tiếng, “Nàng không bằng lòng làm phi tử của ta, lại bị bắt buộc ở lại bên cạnh ta, đây chẳng lẽ không phải là uất ức?”

Ôn Noãn hơi kinh ngạc nhìn hắn, “Tất cả việc làm trước đây của ngươi không phải vì để cho ta ở bên cạnh ngươi sao, bây giờ ta đã bằng lòng ở lại bên cạnh ngươi, ngươi cần gì phải suy nghĩ những thứ hư vô kia.”

Nàng thật sự không bằng lòng làm phi tử của hắn, thậm chí nàng ngay cả lừa gạt cũng không muốn lừa hắn.

Ánh mắt Quân Hạo Thiên bị thương nhìn nàng, mấy lần há miệng định hỏi nguyên nhân vì sao nàng làm như thế, nhưng cuối cùng không hỏi được.

Đúng vậy, như nàng nói, cuối cùng nàng ở lại bên cạnh hắn là được rồi, hắn cần gì phải suy nghĩ nhiều, không thèm nghĩ những... Lý do có thể kia nữa.

Ôn Noãn nhìn bước chân hơi phù phiếm của hắn, trong lòng suy nghĩ hắn đây là bị nàng đã kích? Hay là suy nghĩ không thông quá trình như thế nào không quan trọng, chỉ cần kết cục đúng rồi là tốt rồi, quá mức vui sướng rồi hả?

Từ Ngưng Châu đến Kinh thành xa ngàn dặm, Quân Dập Hàn ra roi thúc ngựa, mới vừa ra khỏi Tri Châu bên cạnh Ngưng Châu, đã bắt đầu lọt vào mai phục ùn ùn tập kích, những người này huấn luyện có phương pháp, ra tay tàn nhẫn, các chiêu số tầng tầng lớp lớp nhưng lại không đánh nhau liều chết, một đường vừa đánh vừa lui lại giống như giò trong xương cần chặt không chịu buông.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 120: Chương 96.1: Cứu giúp

Máu trên mũi kiếm rơi vào trong bụi cỏ xanh, Quân Dập Hàn nhìn bóng dáng màu đen nhanh chóng biến mất tứ tán, trông mắt trở nên âm u, ánh kiếm xẹt qua, người áo đen ngã ở phía trước trong nháy mắt rách đầu vai áo lộ ra hình xăm đầu sói, quả nhiên, là bà ta!

Bà ta đang trì hoãn thời gian quay về kinh của hắn!

Trong lòng Quân Dập Hàn trầm xuống, nhảy tốt lên ngựa hỏa tốc chạy về phía Kinh thành.

Hắn vốn định từ Tri Châu đến Trạch Châu rồi qua Ký Châu vào kinh, nhưng sau khi hắn ra khỏi Trạch Châu liền bước vào Mẫn Châu, đi đường vòng như vậy tránh được đám người lại hồi kinh, thật ra không phải vậy, Mẫn Châu này nhìn như cách Kinh thành xa hơn Ký Châu, nhưng hắn lại biết mạch sông núi nước Linh, bên sông ở Mẫn Châu nối thẳng với kênh đào bảo vệ thành ở Kinh thành, như vậy đổi đi theo đường thủy thật ra thời gian không kém đi từ Ký Châu vào Kinh thành bao nhiêu, chờ đến lúc nhóm người phát hiện hắn vứt bỏ đường gần thay đổi lộ trình thì hắn đã vào kinh.

Dưới ánh trăng, Ôn Noãn dừng bước xoay người lại nhìn Vu Di quang minh chính đại đi theo nàng, bất đắc dĩ nói: “Người buổi tối khuya không ngủ đi theo ta làm cái gì?”

“Vết thương của người chưa lành.” Giọng của hắn vẫn trầm thấp nguội lạnh như ngày thường, thân hình cao lớn dưới ánh trăng cũng không hề có chút nhu hòa nào, ngược lại giống như núi dựng đứng trong nước.

“Vết thương của ta chưa lành hình như không có bao nhiêu liên quan đến người, người chính là mau mau trở về đi.” Ôn Noãn biết nói uyển chuyển với người như hắn không có ích gì, vì vậy nói rất trực tiếp, ngay sau đó cất bước đi sang bên cạnh.

Nhưng bước chân còn chưa hạ xuống, Vu Di lại nhanh hơn trước nắm lấy hông nàng lướt tới cây to bên cạnh che giấu thân hình, nàng nhướn mày định mở miệng, lại nghe thấy âm thanh lá cây rụng bị giẫm nát, nàng thu hô hấp lại, nhìn xuyên qua lá cây ra ngoài, lại thấy đại khái năm sáu người, đáng vẻ chính là hướng đến chỗ bọn họ.

Một người trong đó nói: “Đại ca, yêu nhân này rõ ràng đã chết, tại sao chủ thượng còn phái chúng ta tới điều tra tung tích của hắn?”

Một người chính giữa nói: “Là yêu nhân tất nhiên mạng lớn, nghe nói trước đó không lâu Hắc Sát tới hiệu cảm đồ đựng phải một gã tiểu phu cảm một khối ngọc bội, ngọc bội kia hắn trùng hợp được nhìn thấy chỗ đại ca hắn là Ngô Tam Tiền được mệnh danh là Đoạt mệnh tam tiền, khi hắn ép hỏi tiểu phu này thì tiểu phu nói cho hắn biết nhất được ở trên người chết, ngay sau đó tiểu phu này dắt hắn đi tìm được thi thể của Ngô Tam Tiền, không chỉ có như thế, ở cách đó không xa còn tìm được thi thể những huynh đệ khác hộ tống Ngô Tam Tiền ra ngoài.”

Người nọ không hiểu nói: “Đại ca, huynh nói lòng vòng như vậy, điều này có liên quan gì đến yêu nhân?” Hắn ngẫm nghĩ, hơi khó tin hỏi, “Chẳng lẽ tất cả những người này đều do yêu nhân giết chết?”

“Không sai.” Người ở giữa gật đầu một cái nói: “Tất cả mọi người đều trúng Hóa liệt chương mà chết, cõi đời này trừ yêu nhân tự học Hóa liệt chương mà thành ra thì không có ai nữa.”

Khi mấy người đang nói chuyện đã đi đến dưới tàng cây mà hai người ẩn nấp, lại có một người trong đó nói: “Đại ca, nếu yêu nhân này thật sự không chết, vậy trên trời dưới đất, chúng ta đi đâu tìm? Cũng không thể mò kim đáy biển không có mục đích.”

Người ở giữa trầm ngâm hồi lâu nói: “Ta hỏi thăm được Ngô Tam Tiền dẫn người ra ngoài là vì đi Minh Nguyệt các đòi thuốc giải, chỗ hắn chết mặc dù cách Minh Nguyệt các một đoạn, nhưng trên người lại trúng mấy cây ngân châm, chắc hắn đòi thuốc giải không thành công, ngược lại hai bên còn sinh ra đánh nhau, chúng ta đi Minh Nguyệt các trước một chút.”

Trông mắt Ôn Noãn ý vị sâu xa nhìn Vu Di về mặt âm u không rõ dưới ánh sáng loang loáng bên cạnh, đứng vào lúc này một con quạ rất tham gia náo nhiệt “Quà” một tiếng vỗ cánh bay thẳng lên bầu trời đêm, mấy người nghỉ chân dưới tàng cây vừa định rời đi bỗng loạt ngừng đầu.

Khi Ôn Noãn đối diện với tầm mắt mấy người, cực kỳ thân thiện mỉm cười gật đầu lên tiếng chào bọn họ, rất tốt bụng nhắc nhở: “Huỳnh đài, người các người muốn tìm xa tận chân trời gần ngay trước mắt.” Nàng nói đồng thời gạt lá cây trước mặt Vu Di, lại nói, “Không cần cảm tạ ta tốt bụng như thế, ta chính là Các chủ Minh Nguyệt các.”

Một đầu mái tóc đỏ đậm bay bay, cho dù ẩn núp nơi bóng đêm dày đặc này cũng khiến cho người ta nhìn thấy rõ ràng, thật là, đi mòn giày sắt tìm không thấy, đạt đến không phí công.

Tròng mắt đen lộ ra ngoài dưới khăn trùm màu đen của người ở giữa rét lạnh, nạt nhỏ: “Lên.”

Ôn Noãn rảnh rang ôm cánh tay nhìn thế chiến nghiêng về một hướng, yên lặng lắc đầu buồn bã thờ dài, nàng nhìn thấu võ công của bọn họ không bằng Vu Di, nhưng không ngờ võ công của bọn họ không theo kịp Vu Di như thế, chỉ trong thời gian hai ba cái chớp mắt, không mất chút sức lực dư thừa nào đã là ta ngã đầy đất.

“Định xử lý bọn họ như thế nào?” Ôn Noãn nhẹ nhàng rơi xuống đất ung dung hỏi, nghe ý tứ những người kia, rất dễ nhận thấy Hòa liệt chương của hắn được công nhận thân phận cực kỳ cao, mấy thi thể này tất nhiên không giữ lại được.

Vu Di dùng hành động cho nàng đáp án, một chữ: Đốt!

Ôn Noãn nghiêng đầu nhìn Vu Di, chỉ thấy khuôn mặt lạnh lùng tuấn tú của hắn lúc chìm lúc nổi dưới ánh lửa hừng hực, nhìn không phân rõ ràng lắm, chỉ còn lại một đôi mắt sâu thẳm có vẻ cực kỳ âm u lạnh lẽo. d1en d4nl 3q21y d0n

“Người lại định đuổi ta đi?” Môi mỏng hé mở, trong lời nói nguội lạnh của Vu Di mang theo vài phần cứng rắn.

“Hả?” Ôn Noãn sững sờ một chút mới phản ứng được hắn đang nói cái gì, vừa định há mồm, cổ họng lại truyền đến căng thẳng quen thuộc, nàng lấy khăn gắm chuẩn bị trước ở trong tay áo ra che miệng, đợi sau khi ho khan xong, nàng nhìn cũng không nhìn khăn gắm, nhét thẳng vào trong ống tay áo, ngược mắt lên, vừa đứng đối diện với hai mắt âm u lạnh lẽo của Vu Di.

“Chỉ cần người không chọc ra chút phiền toái không cần thiết cho Minh Nguyệt các, người muốn ở lại cứ ở lại đi.” Nàng cho rằng hắn đang chờ đáp án của nàng, nên câu trả lời.

“Tại sao phải khổ sở giày vò mình như vậy?” Gió đêm thổi qua, giọng của hắn giống như mang theo chút mềm mại.

“Người nói cái gì?” Ôn Noãn vuốt ve đầu óc đột nhiên hơi choáng váng hỏi.

Thân hình Vu Di ngẩn ra, khi mở miệng lần nữa thì giọng nói nguội lạnh như bình thường, “Người không hỏi thân phận và bối cảnh của ta?”

“Người muốn nói lúc nào sẽ tự nói, người không muốn nói lúc này, ngay cả ta có hỏi người, người cũng không nhất định sẽ nói cho ta lời nói thật, nếu như thế, ta cần gì phải hỏi nhiều.” Ôn Noãn hơi mỉm cười nói, “Nếu như người thật sự nửa đêm không ngủ được thì một mình đi dạo chung quanh một chút đi, ta còn có chuyện chuyện nghiêm chỉnh cần làm, người đừng đi theo nữa.” Dứt lời, nàng phi thân bay lên thác nước giữa sườn núi.

Đằng sau thác nước là một huyệt động cực sâu, khoảng thời gian trước nàng có đến nhìn cấp thảo sinh trưởng nơi đây động, xem chừng mấy ngày nay có thể dài thêm, dạ minh châu giữa lòng bàn tay tản ra ánh sáng dịu dàng, nàng đi tới đáy động đưa dạ minh châu lại gần phía trước, quả nhiên, lá cây cấp thảo vốn còn lộ ra chút màu xanh biếc, toàn bộ hợp với thân cây đều hiện lên sắc đỏ thắm.

Ôn Noãn nhếch môi chậm rãi cười, nàng chờ ba năm, cấp thảo này cuối cùng ở nơi này thời cơ thích hợp lớn lên, vị dược thảo cuối cùng nàng cần đã đủ.

Mộ Dung Tĩnh, thời vận của người thật sự rất tốt!

Nàng đưa tay lấy cấp thảo xuống cẩn thận bỏ vào trong hộp lưu ly đã sớm chuẩn bị sẵn, sau khi xong chuyện không hề làm chậm trễ nhiều, lập tức bước ra ngoài động, nhưng mới đi hai bước, nàng lại cảm thấy dưới chân hình như có gì không đúng, bước chân nàng hơi khựng lại, ngay sau đó giật thót trong lòng, mặt đất đang rung động, thêm nữa càng ngày càng ác liệt — động này muốn sụp?!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 121: Chương 96.2: Cứu giúp

Sắc mặt Ôn Noãn căng thẳng, phi thân lao ra ngoài, nhưng huyệt động quá sâu trong đất, chấn động càng ngày càng mạnh, đã có hòn đá không ngừng rơi từ trên đỉnh xuống, nàng chỉ đành cẩn thận đặt hai chân xuống tránh đá rơi vội vã chạy ra ngoài.

“Ầm ầm ầm” Âm thanh sụp đổ ở phía sau huyệt động cuốn tới, bụi mù đầy trời dâng lên che tầm mắt, Ôn Noãn không tránh kịp, trên vai bị một tảng đá đập trúng, tay phải run lên, dạ minh châu lẫn vào trong đồng đất đá lộn xộn, trong động đang rung động chỉ trong thoáng chốc đã hoàn toàn tối đen đưa tay không thấy được năm ngón.

Chẳng lẽ hôm nay phải khổ sở chôn sống ở đây?

Trong lòng Ôn Noãn chợt lạnh, hơi không bằng lòng tin tưởng số mạng của mình khổ sở như thế, nàng nhắm mắt lại, dựa vào thính giác phán đoán phương hướng đá rơi, nguy hiểm trái trốn phải tránh, nhưng một trốn một tránh như vậy, cảm giác phương hướng cực kỳ kém, trong nháy mắt khi nàng nhìn cửa động là phương hướng nào, trên người lại bị đập trúng mấy lần, đau đớn tan lòng nát dạ tràn ra toàn thân, độ cong động tác lớn càng tác động đến miệng vết thương ở ngực, huyết khí cuộn cuộn, nàng đột nhiên phun ra một ngụm máu, trước mặt bỗng tối sầm, thân thể té xuống.

Giữa mơ mơ màng màng, nàng chỉ cảm nhận thân thể được một cánh tay có lực ôm lấy, lồng ngực thoáng lay động, đầu nàng vốn đã rất choáng váng càng thêm ngây ngốc, dưới choáng váng mạnh mẽ ác liệt như vậy, nàng cũng thật sự ngất đi rồi.

Trước khi ngất đi, trong đầu nàng đột nhiên hiện lên một tia sáng thần kỳ, cảm khái nửa đời trước cảm khái nửa đời sau, sau khi cảm khái xong, chỉ cảm thấy nàng cứ một tiếng không đậm không nhạt kết thúc như vậy cũng không phải không tốt, ý niệm này vừa ra, trong lòng nàng lại đột nhiên co rút lại, hơi đau như bị kim châm, ngay sau đó kim đâm chỗ nào thì chỗ đó tràn ra lo lắng nồng đậm không đành lòng nồng đậm, giống như tơ gút gao bao trùm lấy trái tim nàng.

Không đành lòng? Lo lắng?

Nàng chống lại tia sáng thần kỳ sắp tán loạn kia tinh tế tìm kiếm, giật mình khi thấy mình đứng dưới tán cây hợp hoan hoa bay đầy trời, trong hoa rơi rớt rờ rỏ, hẳn đang đứng dưới tàng cây hợp hoan cười nhẹ với nàng, dịu dàng khẽ gọi: “Phu nhân.”

Quân Dập Hàn.

Ôn Noãn chấn động trong lòng.

“Không nhìn thấy?” Mộ Dung Tĩnh vỗ bàn, lạnh lùng nói, “Nàng ta một người lớn sống sờ sờ, các người ngày ngày canh chừng trong sân lại vẫn có thể làm mất dấu người, xem ai gia có lột da các người không.”

“Người đâu, lời tất cả nô tài ở Di Hà viên xuống đánh trọng cho ai gia, đánh chết.” Mộ Dung Tĩnh nói đến phần sau, che ngực đau, sắc mặt trắng bệch.

“Thái hậu, tha mạng, Thái hậu...” Một đám cung nữ thái giám khóc lóc cầu xin tha thứ.

“Còn không lời xuống.” Vương công công lạnh giọng nói, canh dường sinh bây giờ lúc nào cũng chuẩn bị sẵn lại sớm một bước đưa cho Mộ Dung Tĩnh.

Đợi đến khi cả phòng yên tĩnh, Mộ Dung Tĩnh hít sâu khôi phục tâm tĩnh, đợi sau khi cơn giận đau nơi trái tim trôi qua, lúc này mới sắc mặt một đổi diện với Vương công công nói: “Khoảng thời gian này tâm tình ai gia hơi bất ổn một chút thì trái tim lại giận đau khó chịu, những Ngự y trong cung này đều là một lũ phế vật, bọn chúng nói ai gia không có bệnh, chỉ kêu ai gia uống những canh dường sinh vô dụng này, nhưng nếu thân thể ai gia thật sự không xảy ra bất cứ vấn đề gì, tại sao lại hiện lên triệu chứng như thế?” diee ndda finleeq uysd doon

Vương công công suy tư một lát, sau đó vẻ mặt âm trầm càng lộ vẻ quỷ dị, hỏi dò: “Tim Thái hậu đau thất thất bắt đầu có sau khi trở về từ chùa Hộ Quốc?”

Mộ Dung Tĩnh suy nghĩ kỹ càng một lúc, gật đầu một cái nói: “Người nhắc nhở như thế, ai gia tính toán một chút, tim đau thất này đúng là sau khi trở về từ chùa Hộ Quốc thì bắt đầu có.” Bà khựng lại một chút, chân mày khẽ nhíu lại, “Tim giận đau này của ai gia có liên quan đến chùa Hộ Quốc?”

Trông nét bao trùm ý cười âm trầm tầng tầng của Vương công công nhếch lên: “Các chủ Minh Nguyệt các Âu Dương Minh Nguyệt.”

“Người nói ai gia bị trúng độc của Âu Dương Minh Nguyệt?” Mộ Dung Tĩnh kinh hãi.

Vương công công đứng bên cạnh cúi mặt xuống, giọng nói giống như không xác định chắc chắn nói: “Nô tài cũng chỉ suy đoán.”

Nhưng Mộ Dung Tĩnh lại theo chỉ điểm này của hắn mà suy nghĩ tỉ mỉ, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên tức giận đùng đùng, bà nhủ chặt chân mày, rồi lại vội vàng hít sâu một hơi để tức giận này tan đi, giọng nói cảm hận, cắn răng nghiền lợi nói: “Âm vệ tùy người điều động, cần phải chộp Âu Dương Minh Nguyệt tới cho ai gia!”

“Dạ, Thái hậu.” Khóe môi Vương công công không biến sắc câu lên, mặt mày tràn đầy sát khí nồng nặc, Âu Dương Minh Nguyệt, món nợ chất chứa giữa bốn công công và người cũng đến lúc phải tính toán kỹ lưỡng rồi!

“Bây giờ là giờ nào?” Ôn Noãn tỉnh lại, day đầu hơi ngây ngốc mở miệng hỏi.

“Giờ Thân.” Vu Di mới vừa bung chén thuốc vào phòng đáp.

“Giờ Thân?” Tay đang day trán của Ôn Noãn dừng lại, bỗng nhiên nhìn Vu Di, lại nhìn căn phòng này, trí nhớ đêm qua dồn dập tràn vào trong đầu, “Là người cứu ta?”

“Uống thuốc.” Vu Di trực tiếp bỏ qua câu hỏi của nàng, cầm chén thuốc đưa cho nàng, đưa được một nửa lại lấy lại đặt chén thuốc lên bàn thấp, đỡ nàng đứng dậy.

Cái khẽ động này, nàng chỉ cảm giác cả người lẫn lục phủ ngũ tạng giống như bị hung hăng phá ra rồi khép lại, đau đến chân mày nàng nhíu chặt, Vu Di

không biến sắc, lòng bàn tay đặt sau lưng nàng, lấy nội lực hóa giải đau đớn vì nàng.

“Cám...” Ôn Noãn vừa định cảm ơn Vu Di cứu nàng, nhưng lời nàng vừa mới ra khỏi miệng, hai mắt lạnh lùng của Vu Di đã rơi lên mặt nàng, nàng chỉ đành phải nuốt chửng câu nói xuống, “Hiện giờ ta có việc gấp cần rời đi, Minh Nguyệt các còn phải phiền người giúp ta canh chừng mấy ngày.” Bỏ tất phù hộ, chỉ mong không có ai phát hiện nàng không ở trong cung, nàng nghĩ vậy đồng thời đứng dậy, cũng không lưu ý đến Vu Di ngăn cản trước mặt nàng, lồng ngực cao lớn vẫn chưa tránh ra.

“Rầm” Đầu nàng đâm thẳng vào trong ngực hắn, đầu óc còn chưa kịp ngất lên ngất xuống, bên tai đã truyền đến tiếng kêu rên cực thấp.

“Người bị thương?” Ôn Noãn mím môi hỏi, tối hôm qua trong đá rơi loạn xạ như vậy, tuy hắn lấy võ công cao mạnh mang theo nàng hôn mê cũng khó có thể toàn thân mà lui.

“Bị thương ngoài da.” Hắn đáp cực kỳ thần nhiên, ngay sau đó một lần nữa mang thuốc đến đưa cho nàng, “Uống thuốc.”

Bị thương ngoài da có thể khiến cho hắn một nam nhân lạnh lùng ngang ngạnh kêu rên thành tiếng?

Ôn Noãn giờ tay thăm dò mạch tượng của hắn, thế nhưng hắn lại giống như lơ đãng tránh ra, lót cái gối ra sau lưng nàng để cho nàng tựa vào, chén thuốc trong tay vẫn duỗi thẳng về trước mặt nàng.

Thôi, bây giờ nàng nên quan tâm chính là thân thể tàn phá một lần nữa bị đá kích của mình, Ôn Noãn thấy hắn cố chấp cũng không đến kiểm tra vết thương của hắn nữa, chỉ nhận lấy chén thuốc hắn đưa tới, nhũ chân mày vài ngụm uống xong thuốc đặc đến đầu lưỡi tê dại, sau đó tùy ý giờ tay áo lên lau môi, rồi muốn xuống giường.

“Bây giờ người cần nghỉ ngơi.” Vu Di bất động như núi chặn trước giường nàng.

“Ta biết rõ.” Ôn Noãn nhìn nam nhân suốt ngày mặt lạnh đã cứu mình mấy lần, mặt mày cuối cùng dịu dàng nói, “Bây giờ ta thật sự có việc gấp cần thiết phải trở về xử lý, làm phiền người nhường một chút.”

Vu Di lạnh lùng nhìn nàng, vẻ âm u nơi đáy mắt bắt đầu khởi động, Ôn Noãn không lùi không tránh đón nhận ánh mắt hắn, vẻ mặt kiên định, ánh mắt hai bên giao chiến, không ai nhường ai.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 122: Chương 97: Ngọc nát đá tan

“Tránh ra.” Ôn Noãn nhũ mày nhìn chằm chằm Vu Di nói, trong lúc nhất thời không để ý lại bị hắn điểm huyệt.

Vu Di không để ý tới nàng, đỡ nàng nằm xuống, sau đó đắp chăn, lúc này mới nói: “Nghỉ ngơi.”

“Vu Di!” Trong giọng nói của Ôn Noãn mang theo ba phần tức giận, bây giờ nàng cần không phải là nghỉ ngơi mà là nhanh chóng hồi cung.

Vu Di làm như không thấy lửa giận của nàng, cầm chén quay người đi, lại thuận tay điểm luôn á huyệt của nàng.

“...” Lửa giận trong lòng Ôn Noãn cuối cùng biến thành bất đắc dĩ, nhìn chằm chằm nóc phòng sau đó cuối cùng trong hỗn loạn mà ngủ thiếp đi.

Ôn Noãn bị ép ở lại Minh Nguyệt các tĩnh dưỡng, mà cả Kinh thành lại bởi vì nàng mà nổ tung, trong tai Quân Dật Hàn nghe được người đi đường qua lại châu đầu ghé tai bàn luận, ánh lạnh nơi đáy mắt koe lên, đám người bao vây tầng tầng lớp lớp nhìn chằm chằm nội dung trên bố cáo lớn chừng cái đầu, ai cũng cho rằng mình bị hoa mắt, nội dung này là Hàn Vương phi hưu Hàn Vương, Quân Dật Hàn phát ổng tay áo, khi hắn xoay người, tám bố cáo trong chốc lát hóa thành mảnh vụn bay đầy đất.

Ban đêm, trăng sao âm đạm, dường như trong không khí cũng lộ ra hơi thở chẳng lành, Vu Di bung chén thuốc đứng trước giường Ôn Noãn, cặp mắt lạnh lẽo lướt qua trên khuôn mặt đang yên tĩnh ngủ của nàng hơi khựng lại, ngay sau đó giải huyệt đạo cho nàng, hắn đang định gọi nàng tỉnh dậy uống thuốc, ngón tay nàng lại nhanh như chớp đâm vào huyệt vị của hắn.

“Xin lỗi, ta lĩnh ý tốt trong lòng người, nhưng hiện giờ ta phải rời đi.” Nàng gắng chống người đứng dậy, đang định vòng qua hắn đi ra ngoài, chỗ cổ tay đột nhiên lại căng ra, nàng kinh ngạc quay người lại nhìn hắn, hai mắt lạnh lùng của Vu Di vẫn như hồ băng bình tĩnh không gợn sóng, thấy hắn cũng không nhìn nàng, chỉ có giọng nói không hề phập phồng nói: “Lần sau nhớ đâm sâu chút.”

“...” Nói không nghe, đánh không lại, hiện giờ Ôn Noãn chỉ có phần căm rắng nghiêng lợi với hắn, nhưng vì cái gì mà hắn không để về mặt tức giận căm rắng nghiêng lợi lúc này của nàng vào trong đáy mắt.

“Đừng”, vào đúng lúc này một tiếng nổ vang truyền đến, Ôn Noãn tỏ vẻ căng thẳng, đây là tín hiệu khi Minh Nguyệt các xuất hiện nguy cơ trọng đại mới

có thể bắn ra, ba năm này chưa bao giờ có, nàng trầm giọng nói: “Minh Nguyệt các có nguy cơ, mau buông ra.”

Chân mày Vu Di vừa nhíu, cuối cùng buông tay ra, Ôn Noãn vừa được tự do lập tức lách mình đi ra phía ngoài, mà Vu Di cũng một tác không rời đi theo bên cạnh nàng.

Bên ngoài Minh Nguyệt các, tiếng binh khí giao nhau tiếng nổ lớn, Ôn Noãn đi lên phía trước nhìn người bị mặt đồng nghet, trong lòng trầm xuống, lập tức gia nhập cuộc chiến, Vu Di vốn bảo vệ Ôn Noãn chặt chẽ ở bên cạnh, nhưng người bị mặt không ngừng xông tới dần dần tách bọn họ ra rồi lại quần chặt lấy đối thủ của mình.

“Âu Dương Minh Nguyệt, bản công công xem hôm nay ngươi có thể trốn đi nơi nào xa hơn.” Giọng Vương công công âm trầm vang lên giữa không trung, thân hình như bóng quỷ hư vô bắn thẳng mà xuống, còn Ôn Noãn lúc này đang trúng một chiêu của người bị mặt tránh không thể tránh, mắt thấy một chiêu sẽ tới ngay ngực, lại đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thê lương, “Nương, dừng!” Ngay sau đó, trước mắt có một bóng dáng gầy gò nặng nề rơi xuống đất.

Ôn Noãn chỉ cảm thấy con sấm này đánh thật mạnh, quả thật chém đứt tất cả thần kinh của nàng, nàng không để ý lau vết máu rỉ ra nơi khoe môi, cúi người ôm lấy Thanh Ca, giọng hơi mơ hồ hỏi, “Thanh Ca, ngươi vừa mới gọi hần là gì?”

Thanh Ca nhếch miệng lộ ra nụ cười buồn bã nói: “Các chủ, bà, bà ấy chính là người mà Thanh Ca đã tìm nhiều năm, nương.”

Tay Ôn Noãn run lên một cái, thiếu chút nữa làm rơi Thanh Ca đang trong lòng xuống đất, Vương công công là nương mà Thanh Ca đã tìm nhiều năm? Nàng chỉ cảm giác trong đầu ầm một tiếng nổ tung, nửa quỷ thân thể chán nản ngã trên mặt đất, nàng rút cuộc đã nghĩ thông suốt cảm giác kỳ quái không bắt kịp được khi nhìn thấy Vương công công hút máu, thì ra đó là bởi vì cô tham ăn!

Lão lại là nương của Thanh Ca! Nương của Thanh Ca lại là lão!

Về sau nàng sẽ biến thành tên khát máu không ra người không ra quỷ như lão!

Mặc dù vẫn luôn hiểu kết quả này sẽ là như thế nào, nhưng lúc kết quả này được nghiệm chứng, nàng chỉ cảm thấy trong dạ dày sôi trào liên tục, cả người phát rét không nhịn được mà run rẩy.

“Ngươi gọi bản công công là gì?” Vương công công cách xa mấy bước âm trầm, quý khí trên mặt nặng nề, khi hỏi ra lại mang theo âm rung hết sức kiềm chế ba phần.

“Nương, hài nhi tìm người đã rất nhiều năm, cuối cùng, cuối cùng tìm được người.” Thanh Ca phun ra một búng máu to, lại vẫn cố sức cười, đưa tay móc ví tiền có màu sắc và hoa văn còn mới một nửa từ trong ngực ra đặt trong lòng bàn tay nói, “Nương, nương còn, còn nhớ rõ cái này không, đây là khi hài nhi ba tuổi, nương, nương tự tay làm, làm cho hài nhi, hài nhi vẫn mang, mang ở bên cạnh, giống như rất nhiều, nhiều năm nương vẫn ở, ở bên cạnh hài nhi.” đi3n~d@n'13q21y'd0n

“Ngươi nhận lầm người, bản công công làm sao có thể có nữ nhi.” Đôi tay khô cằn của Vương công công hung hăng siết chặt trong tay áo, giọng nói ép buộc cứng cỏi.

“Nương, hài nhi tìm người thật nhiều năm, chẳng lẽ ngay cả chết người cũng, cũng không chịu nhận hài nhi sao?” Nước mắt chảy ra từ khoe mắt Thanh Ca rơi xuống mái tóc đen, trong tiếng cười mang theo cầu khẩn nói, “Nương, lần trước người đã thương hài nhi, hài nhi không trách, trách người, lần này hài nhi chết ở trong tay người, hài nhi cũng không trách người, nhưng hài nhi muốn nghe nương gọi hài nhi một tiếng, Thanh nhi, có được không?”

Thân thể khô gầy của Vương công công bởi vì hết sức ảm nẫn mà hơi run run, nhưng hần vẫn khép chặt đôi môi, chỉ có điều cặp mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Thanh Ca, nhìn ví tiền trong tay Thanh Ca.

“Nương?” Thanh Ca lại khê cầu khẩn gọi, nước mắt mãnh liệt trong đôi mắt vẫn thủy chung mở to nhìn Vương công công, nàng tốn sức chìa tay về phía Vương công công, ngực lại đột nhiên đau nhức kịch liệt một trận, một ngụm máu lớn phun ra từ trong miệng nàng, tay chìa ra tới nửa đường vô lực rũ xuống, ví tiền trong tay trùng hợp rơi vào vũng máu nàng phun ra, bị dính vào một tảng màu đỏ đẹp mắt.

“Thanh nhi!” Vương công công bỏ nhào tới, trong giọng nói khàn khàn lộ ra vẻ tuyệt vọng kêu gọi.

Vu Di đã sớm nhắm ngay thời cơ ngay trước mặt khách ôm eo Ôn Noãn còn đang ngồi sững sờ trên đất tung người rời đi.

“Âu Dương Minh Nguyệt, ngươi hại chết nữ nhi của ta, ta muốn giết chết ngươi, băm thây ngươi vạn đoạn!” Vương công công đỏ ngầu hai mắt cảm giận gào thét, chấn động đến chim chóc đang nghỉ trên tổ trong rừng cây cũng hoảng hốt giang cánh né ra bốn phía.

Vương công công điên rồi, một loại điên cuồng mà đuổi theo lên, Vu Di vốn bị thương lại mang Ôn Noãn đang trọng thương, không lâu lắm đã bị Vương công công đuổi theo kịp.

“Đặt ta xuống, ngươi tự trốn đi.” Ôn Noãn thật thà mở miệng.

“Câm miệng.” Vu Di lạnh giọng quát khê, hai cánh tay ôm nàng lại siết thật chặt, cặp mắt bén nhọn nhìn Vương công công cách xa ngoài mấy bước.

“Trốn?” Quanh thân Vương công công tản ra khí tức tử vong lạnh lẽo, từng bước từng bước một tiếng lên, trên mặt vận vẻ điên cuồng, “Các ngươi một người cũng đừng mong trốn, bản công công muốn dùng máu tươi của các ngươi tế điện nữ nhi của ta.” Lão vừa dứt lời, năm ngón tay đã thành trào chớp

về phía hai người.

Không lâu lắm, quanh thân Vu Di đã hiện đầy vết cào máu tươi cuộn cuộn, nhưng Ôn Noãn được hấn bảo vệ trong ngực lại hoàn hảo không chút tổn hại, Vương công công bị hành động của hấn làm cho tức giận, thấy hấn một lòng bảo vệ Ôn Noãn trong ngực liền chuyển hướng tấn công Ôn Noãn, thoáng chốc, máu Vu Di nhuộm dần một nửa áo Ôn Noãn.

Nửa người bị chất lỏng ấm áp thấm ướt, Ôn Noãn chấn động trong lòng, đột nhiên ngược mắt, lại thấy sắc mặt trắng bệch như tờ giấy của Vu Di, nhưng hai cánh tay ôm nàng vẫn vững vàng như núi, mặc dù nàng cứu hấn một lần, nhưng hấn vẫn cứu nàng rất nhiều lần, nàng không thể tới thời khắc sau cùng cũng để cho hấn lấy mạng ra cứu, ơn lớn như vậy, nàng trả không nổi, ngay cả đời này muốn thiếu nợ, nàng hy vọng nàng chỉ thiếu nợ một mình Quân Dập Hấn, món nợ cuộc đời này chưa trả xong, kiếp sau sẽ có lý do dây dưa. dieendaaneequydonn

Quân Dập Hấn, cuộc đời này ta chưa kịp hồi báo ân tình của ngươi, chỉ mong kiếp sau chúng ta gặp lại!

Nàng liều mạng đến một hơi thở cuối cùng, tập trung toàn bộ tâm thần hát một chương của Vương công công đánh tới người Vu Di ra, thân thể như dây cung đầy tên bắn thẳng đến Vương công công, ngàn vạn ngàn châm trong tay áo phát động, trong lòng bàn tay cũng nắm chặt một cây dao găm hiện lên ánh lạnh xuyên qua ngàn vạn mưa châm đâm ngay ngực Vương công công.

Một đêm này tới bất ngờ, Vương công công lập tức lui về phía sau, đồng thời cong tay thành trảo đánh tới mặt nàng, định ép buộc nàng thu tay lại, nhưng Ôn Noãn vốn chứa lòng ngọc nát đá tan, không hề tránh ra, dao găm đâm thẳng về phía trái tim lão.

Vương công công cũng không ngờ nàng ta liều chết đánh tới, năm ngón tay đồng thời khom lại vừa muốn chạm tới mặt của nàng ta, dao găm của Ôn Noãn cũng đã chạm đến quần áo của lão, ở trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch này, thân thể Vương công công lại đột nhiên bay xéo ra, thân thể Ôn Noãn rơi vào trong một lồng ngực cực kỳ quen thuộc làm cho người ta yên lòng.

“Quân Dập Hấn.” Ôn Noãn ngẩng đầu nhìn hàng mi nét máy lộ ra lửa giận nồng đậm và lo lắng kia, khóe môi nhấp nháy như muốn nâng lên ý cười khiến cho hấn an tâm, cuối cùng sức cùng lực kiệt, trước mặt bỗng tối sầm, ngủ mê man trong ngực hấn.

Quân Dập Hấn nhìn bóng dáng lão đảo cách đó không xa, trong mắt trong trẻo lạnh lùng dâng lên sát ý nồng nặc, nếu không phải tình huống hiện tại của Ôn Noãn khẩn cấp, hấn cũng không ngại dơ bẩn tay mà tự tay giết lão, mà khoảnh khắc khi hấn xuất hiện thì Vu Di đã lặng lẽ rời đi.

Dưới ánh trăng u ám, mặt nạ trên mặt Quân Dập Hấn hiện lên ánh sáng lạnh sâu kín, hấn nắm thật chặt cánh tay ôm nàng chặt hơn vào trong ngực, tay áo như gió chạy về phía Vương phi.

“Âu Dương Minh Nguyệt được người cứu đi?” Mộ Dung Tịnh hít sâu một hơi hoàn hoàn trái tim sắp sửa phát con tức giận, lạnh lùng nói, “Ai gia cho người nhiều người như vậy, người lại vẫn để cho hấn ta còn mạng sống, Vương công công, năng lực làm việc của người lại càng ngày càng không để cho ai gia yên tâm.” Bà ngừng vài giây rồi nói tiếp, “Những người ai gia cho người mang đi có thương vong gì không?”

“Bẩm Thái hậu, tất cả những người mang đi đều bị người của Minh Nguyệt các giết chết.” Vương công công cúi đầu trả lời, những người này tất nhiên không phải do người của Minh Nguyệt các giết chết, mà bị lão giết chết, những người này đã biết bí mật của lão, sao lão có thể để cho bọn họ có thể sống trên cõi đời này.

“Cái gì?” Mộ Dung Tịnh kinh hãi bật dậy, ngay sau đó vuốt ngực, sau khi trì hoãn cơn đau này qua đi mới nói, “Chính là một Minh Nguyệt các lại khiến ai gia tổn thất trầm trọng như vậy.” Bà cắn răng, móng tay hung hăng cắm vào tay vịn ghế nói, “Cục u Minh Nguyệt các này, ai gia không hoàn toàn xóa sạch nó, ai gia liền không gọi là Mộ Dung Tịnh!”

Lửa giận thiêu đốt nặng nề trong mắt bà, ngược lại nói: “Hàn Vương có tin tức?”

“Bẩm Thái hậu, vẫn không điều tra được tung tích của Hàn Vương phi.”

“Tất cả đều là đám phế vật.” Một chương của Mộ Dung Tịnh vỗ nặng nề lên bàn, lạnh lùng nói: “Dùng biện pháp như thế mà cũng không thể ép buộc nàng ta hiện thân.” Bà cười lạnh, “Ai gia thật sự muốn xem nàng ta có thể chịu đựng bao lâu.”

Trong sương mù nồng đậm, Ôn Noãn lão đảo nghiêng ngả, tất cả bốn phía đều là màu trắng sữa mờ mờ, cho dù đặt bàn tay trước mắt cũng nhìn không rõ, nàng không biết hiện giờ là canh giờ gì cũng không biết mình rốt cuộc ở nơi nào, chỉ biết mù quáng đi theo trái tim, lại cũng không rõ ràng bản thân muốn đi nơi nào.

Có lẽ đi hồi lâu, lại có lẽ chỉ trong thời gian chốc lát, sương mù dày đặc trước mặt dần dần tan ra, hoa anh đào nở rộ khẽ đu đưa trong gió, tòa nhà thí nghiệm hai mươi tầng lẳng lẳng đứng sừng sững trước mặt, nàng cẩn thận suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nhớ lại hôm nay nàng có một thí nghiệm quan trọng cần phải làm.

Nhưng mà Ánh Văn đâu? Ánh Văn rõ ràng nói sáng sớm nay sẽ đến cổ vũ vì nàng, mặc dù trong ngày thường nàng ấy làm việc không đáng tin cậy một chút, nhưng từ trước đến giờ không có thói quen trễ hẹn, chẳng lẽ nàng ấy sớm tới trước rồi trốn đi?

Đây cũng không phải là chuyện không có khả năng.

Ôn Noãn suy nghĩ đồng thời quay đầu nhìn khắp chung quanh, nhưng nhìn hồi lâu vẫn không thấy bóng dáng nàng ấy, dù thế nào cũng không phải ở trên trời chứ? Nàng ấy rất nhàm chán giờ trò đùa giỡn với mình, nhưng khi bản thân phối hợp với chính mình ngửa đầu nhìn lên trên, nụ cười nơi khóe môi nàng cứng đờ, nàng ấy không ở trên trời mà đang ở trên mái nhà!

Trên mái nhà gió dường như thổi hơi lớn, khiến tóc dài đến eo và váy trắng tinh của nàng ấy bị gió thổi trúng tung bay tán loạn, dáng người uyển chuyển như tiên nữ nhẹ nhàng lướt qua làm cho người ta nhìn thấy mà say lòng, khi Ôn Noãn nhìn thấy dáng người cực đẹp thì trong lòng đột nhiên thất chặt, hoảng hốt không lý do, giống như có chuyện gì đó không thể cứu vãn sắp phát sinh.

Nàng vội vàng muốn để cho nàng ấy xuống, nhưng cho dù nàng dùng sức gọi ra sao, cũng kêu không ra tiếng, khủng hoảng trong lòng nàng càng lúc càng lớn, thân thể đã bắt đầu không thể khống chế khẽ run, một nỗi tuyệt vọng bắt đầu tràn ra quanh thân nàng.

Rốt cuộc, khỏe môi Ánh Văn hơi nhếch nở nụ cười, tròn mắt nhìn về phía nàng, mặc dù khoảng cách rất xa, nhưng Ôn Noãn lại nhìn vô cùng rõ ràng, nàng ấy hé mở đôi môi không tiếng động nói: “Ôn Noãn, ta tới đây!”

Giống như dự cảm khoảnh khắc tới sẽ xảy ra chuyện gì, Ôn Noãn nhắm mắt lại, nhưng mắt lại mở lớn hơn, không hề nhúc nhích nhìn nàng ấy, nàng ấy giống như con bướm trắng tinh khiết mang theo nụ cười ba phần nhạt nhẽo nhẹ nhàng rơi xuống đất ngay trước mặt nàng, máu tràn ra nở rộ giống như đóa hoa anh đào đẹp đẽ nhất.

Nàng khăn giọng run run đưa tay thần thờ đỡ nàng ấy vào trong ngực, nàng ấy vẫn mỉm cười như vậy, nước mắt lại chậm rãi rơi xuống, nàng ấy thở hổn hển nói: “Ôn Noãn, hân yêu nữ nhân khác rồi, hân không cần ta nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 123: Chương 98: Đứng để cho vi phu chờ lâu

Ánh Văn nằm trong lòng nàng, khỏe mắt lướt qua đầu vai của nàng nhìn về nam tử tuấn tú đứng cách đó không xa, bó hoa hồng trắng lớn đang ôm trong tay vô lực rớt xuống đất, nụ cười nơi khỏe môi càng lộ vẻ ngọt ngào, hô hấp của nàng ấy càng trở nên dồn dập nói: “Ôn Noãn, nam nhân đều dễ thay đổi, ngươi phải nhớ thật kỹ, canh chừng lòng của, của mình, không cần yêu bất kỳ, bất kỳ một nam, nam nhân nào, đồng, đồng ý với ta.” Dường như hơi sức cuối cùng của nàng ấy cũng bật ra, hai tay hung hăng nắm lấy hai cánh tay Ôn Noãn nói, “Đồng, ý với ta!” Nước mắt nơi khỏe mắt nàng ấy càng chảy càng lợi hại, nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào trên người nam tử đứng cách đó không xa, đáy mắt dâng lên đau buồn nồng nặc rồi lại mang theo chút sáng khoái.

“... Được, ta đồng ý với ngươi, ta nhất định sẽ bảo vệ chặt chẽ trái tim mình, không yêu bất kỳ nam nhân nào.” Môi nàng run rẩy, cuối cùng đồng ý với nàng ấy, cho dù nàng ấy không yêu cầu thì nàng cũng sẽ như thế, ba người các nàng cùng lớn lên từ nhỏ, nàng tham dự toàn bộ hành trình tình cảm của hai người bọn họ, nàng cho rằng nàng sẽ là phù dâu của nàng ấy, nhưng cuối cùng, nàng ấy ngã xuống trong ngực nàng, tình cảm hơn hai mươi năm như vậy cũng có thể bị tan vỡ trong nháy mắt, ép nàng ấy tìm tới cái chết để giải thoát, trên đời này có gì chân tình chân ái, trên đời này có gì thật tình thật lòng, Ôn Noãn nàng vốn tính tình lạnh nhạt lại không có mong đợi gì với tình yêu, hôm nay máu tươi của nàng ấy đã hoàn toàn đóng băng một lòng nàng, nhưng không biết vì sao, khi nàng đồng ý nàng ấy, trong lòng lại bị kéo đau, giống như có thứ gì đó nhắc nhở nàng rằng nàng sai lầm rồi.

Ánh Văn thấy nàng đồng ý, giống như tâm nguyện đã xong, tay nắm chặt tay nàng dần dần buông ra, sự tuyệt vọng và áy náy nơi đáy mắt bị nước mắt mờ lung hoàn toàn che kín, mi mắt cuối cùng chậm rãi khép lại, ngăn cách nam tử nàng từ yêu thâm biến thành cuồng vọng ở bên ngoài.

Tình yêu ba người, hai người lún sâu vào, một người cả đời không lo, cuối cùng tất cả mọi chuyện, dưới gió xuân phơi phới, anh đào nở rộ, lấy máu tươi tuyền bỏ hoàn toàn kết thúc!

“Ánh Văn, Ánh Văn, đừng đi, Ánh Văn...” Vẻ mặt Ôn Noãn đau khổ, hai mắt nhắm nghiền, không ngừng níu non, mồ hôi trên trán như nước cuộn cuộn mà xuống khiến tóc nàng ướt nhẹp.

“Phu nhân, tỉnh lại, phu nhân...” Quân Dập Hàn nắm chặt tay nàng dịu dàng khẽ gọi.

Là ai, là ai gọi nàng thâm tình như vậy?

Ôn Noãn ôm Ánh Văn khóc đến đau lòng muốn chết, đột nhiên theo âm thanh kêu gọi dâng lên ánh sáng nhu hòa dần bao lấy nàng mang nàng rời đi, nàng mơ màng mở mắt ra, nhất thời không xác định được bản thân đang ở đâu, cho đến khi đối diện với hai đáy mắt sâu không thấy đáy kia, ý thức của nàng mới chậm rãi thu lại, có cảm giác giống như một đời.

Nàng vi phạm cam kết với Ánh Văn, nàng yêu, nàng không bảo vệ tim mình, nhưng nhìn người trước mắt, nàng không hề hối hận, cho dù tương lai thế sự thay đổi bọn họ trở thành người lạ, nhưng ít nhất giờ khắc này hân ở bên cạnh nàng, nàng đã thỏa mãn.

Thì ra là yêu một người, thật sự là một chuyện như thiêu thân lao đầu vào lửa!

“Quân Dập Hàn.” Nàng cầm ngược tay hân, hai mắt sáng trong khác thường nhìn hân, khỏe môi khẽ câu mang theo nụ cười thư thái, “Ta yêu chàng!” Ông trời vừa cho nàng cơ hội sống lại lần nữa, nàng không muốn lưu lại tiếc nuối nữa.

“Phu nhân!” Đáy mắt Quân Dập Hàn như ngàn vạn ánh sáng lấp lánh lưu động, nhìn chăm chú vào nàng, hân khẽ ôm nàng vào trong ngực, hôn lên vành

tai nàng dụ dỗ, “Nói lại một lần nữa.”

“Hàn, ta yêu chàng!” Nàng đưa tay về ôm lấy hắn, nụ cười hạnh phúc nơi khóe môi vừa tràn đầy vừa chân thật.

Minh Nhi hoàn toàn mất hết đất dụng võ, nàng nhìn Vương gia bá chiếm bên giường bên trước bên sau vừa phiền muộn lại vừa vui vẻ, phiền muộn làm Vương gia chiếm đoạt mất công việc mà nàng nên làm, vui vẻ là Vương gia và tiểu thư cuối cùng cũng coi như tu thành chính quả, đây thật sự là chuyện vui to lớn.

Về phần trong cung, sau khi Quân Dập Hàn đợi Ôn Noãn tỉnh lại đã đi một chuyến vào đó, tinh thần Quân Hạo Thiên không được tốt, mặt mũi tiêu tụy, nghe nói mấy nơi ôn dịch đều được khống chế cũng đang trong thời kỳ chuyển biến tốt đẹp thì về mặt đã thả lỏng lại phức tạp, không nói nhiều nữa liền chống thân mình đi tâm cung nghỉ tạm, còn Mộ Dung Tịnh thì cũng về mặt cực kỳ ôn hòa, nơi khóe mắt đuôi mày đều mang ý cười sâu xa, nhưng lúc Quân Dập Hàn rời đi không tới nửa canh giờ thì ý cười này của bà bị lửa giận tăng vọt thay thế, tài phú rất nhiều năm bà tiến hành tích lũy ở Giang Hoài, nhưng tất cả đều bị Quân Dập Hàn thu vào quốc khố. d1en d4nl 3q21y d0n

“Ai gia cứ mở to mắt nhìn coi, nhìn xem các người còn có thể đắc ý bao lâu!” Bà nhìn về phía Hàn Vương phủ, khóe môi cười lạnh.

“No rồi.” Ôn Noãn hơi nghiêng nghiêng đầu tránh luồng cháo đưa đến bên môi.

“Chén cháo này còn ăn chưa được một nửa.” Quân Dập Hàn nhú mày lại đưa cái muỗng đến bên cạnh môi nàng, “Ăn thêm chút nữa.”

“Đây đã là chén thứ hai.” Ôn Noãn vuốt bụng đã phồng lên tránh ra xa hơn một chút.

“Ăn nhiều một chút mới có thể nhanh khôi phục được.”

Ôn Noãn nhìn dáng vẻ giống như đồ dành hải tử của hắn, trong lòng vừa bất đắc dĩ lại vừa muốn cười, đây là logic gì chứ, nàng khẽ nghiêng người lại gần hắn, khóe môi mỉm cười nghiêm túc nói: “Có muốn ném thử cháo chàng tự tay nấu có vị gì không?”

“Đừng đùa chút...”

Lời Quân Dập Hàn còn chưa nói xong, môi đã bị Ôn Noãn hôn lên, môi nàng khẽ mở một cái lên môi hắn, kéo chén cháo và cái muỗng trong tay hắn ra chút khoảng cách, bất động thanh sắc tiếp nhận đặt trên bàn thấp ở đầu giường, sắc mặt trở nên đỏ hồng: “Mùi vị như thế nào?”

“Không ném ra được.” Mắt Quân Dập Hàn sâu thẳm nhìn nàng, “Xem ra phải ném thử.” Nói xong, môi của hắn đã che trên môi nàng, chính là khẽ hôn chậm rãi ném rồi lại ném, đợi cho ném đến lửa xấu khó nhìn, hắn mới dời môi đi ôm chặt nàng vào trong ngực, hơi thở nóng rực phả bên tai nàng, giọng khàn khàn mang theo tầng tầng dụ dỗ nói, “Phu nhân, mau tốt hơn lên đi, đừng để vì phu chờ lâu.”

Ôn Noãn đặt cằm lên vai hắn, bị lời hắn nói nóng đến mặt đỏ tới mang tai, nhưng lại vẫn vui mặt ở trong hõm vai hắn, khẽ nói “Ừ” khẽ đến không thể nghe thấy.

“Phu nhân thích nhi tử hay nữ nhi?” Một lát sau, Quân Dập Hàn ôm chặt thân thể trong ngực, giọng nói trầm thấp vang lên lần nữa.

“Đều thích.” Chỉ cần là đứa bé cùng với hắn, nhi tử hay nữ nhi có quan trọng gì, trong lòng Ôn Noãn mơ hồ hiện lên vài phần mơ ước, không nhận được hỏi, “Chàng thì sao?”

“Nữ nhi.” Quân Dập Hàn không chút do dự trả lời.

“Hả?” Ôn Noãn hơi ngoài ý muốn, nàng cho rằng đáp án của hắn sẽ giống như của nàng, “Chàng không thích nam hài?”

“Ừ.”

“Tại sao?” Không phải cổ đại trọng nam khinh nữ sao, nhất là hộ gia đình quý tộc nhà cao cửa rộng, Quân Dập Hàn lại vừa vặn ngược lại, nàng hơi không hiểu.

“Không tại sao, không thích chính là không thích.” Chân mày Quân Dập Hàn khẽ nhíu lại, trong lòng chỉ cần nghĩ đến tương lai có một nam tử khác cùng tranh nữ nhân trong ngực với hắn, hắn đã cảm thấy bức mình, cho dù là hài tử của hắn cũng không được.

“Vậy nếu lỡ như là nam hài thì làm thế nào?” Nàng bất đắc dĩ hỏi.

“Phu nhân hoài nghi năng lực của vi phu?” Âm thanh trúc tra trúc trắc của Quân Dập Hàn vang lên bên tai nàng.

“...” Chuyện này có liên quan gì đến năng lực? Ôn Noãn thức thời ngậm miệng, tranh luận tiếp vấn đề này chỉ có nàng bị thua thiệt, nhưng trong lòng nàng không nhận được tò mò, chẳng lẽ Quân Dập Hàn bị nữ nhi không chế?

Có Quân Dập Hàn hết lòng chăm sóc, nàng trọng thương nằm trên giường ba ngày sau, rốt cuộc có thể miễn cưỡng xuống giường, hoa son trà trong sân lác lác động nở vừa đúng, nàng được Quân Dập Hàn ôm khẽ đặt lên giường, không khí trong lành đập vào mặt, ba ngày đấu tranh cuối cùng có thể ra ngoài hóng mát một chút, điều này khiến cho tâm tình của nàng rất tốt.

“Muốn ăn gì?” Quân Dập Hàn vuốt tóc hơi rối của nàng ra phía sau, thuận miệng hỏi.

“Trái vải ướp lạnh.” Ôn Noãn rất cho mặt mũi nói lên yêu cầu.

“Nàng đọc sách trước, ta sẽ đi lấy.” Quân Dập Hàn cầm quyển sách lên đưa cho nàng, xoay người đi thẳng tới hàm băng.

Ôn Noãn cầm quyển sách trên tay tùy ý mở ra, bên môi hiện lên ý cười thoáng qua, sách này thật thú vị, nét bút vẽ tiểu nhân trông rất sống động như thật, chỉ nhìn đã không nhịn được muốn nhéo hai cái, với lại đối thoại phối hợp bên cạnh, thật sự cực kỳ đáng yêu.

Nàng nhìn dần dần mê mẩn, không hề phát hiện ra Quân Dập Hàn đã bung trái vải trở lại, cho đến khi Quân Dập Hàn đưa trái vải đến bên cạnh môi nàng, lúc này nàng mới hơi ngẩng đầu, nhưng tầm mắt vẫn dính vào trên sách không rời.

“Không phải nàng nói muốn ăn trái vải sao?” Quân Dập Hàn nhìn nàng hoàn toàn mê mẩn với sách, bỏ qua đáng vẻ chân mày hơi nhíu của nàng.

“Ừm.” Nàng ăn trái vải trên tay hần rồi tiếp tục vui đầu đọc sách.

“Ăn rồi xem.” Quân Dập Hàn đưa tay gạt lấy quyển sách trên tay nàng, kết quả Ôn Noãn chết không buông trực tiếp một phát gạt tay hần ra, thân thể xoay qua hướng khác tiếp tục xem sách.

“...”

Sau nửa canh giờ, Ôn Noãn rút cuộc vẫn chưa thỏa mãn đóng sách lại, nàng giật giật thân thể, đổi một tư thế khác, lại thấy Quân Dập Hàn vẫn trầm mặc ngồi bên cạnh bóc vỏ vải.

“Ah, chàng trở lại khi nào?” Ôn Noãn hơi kinh ngạc hỏi.

“Nàng có thể không bỏ rơi ta hoàn toàn không?” Sắc mặt Quân Dập Hàn đen sì nhìn nàng.

Ôn Noãn nhìn vẻ mặt cực kỳ khó coi của hần, trong đầu khê đảo, lúc này mới nhớ tới hần đã sớm tới, kết quả mình xem sách quá mê mẩn trực tiếp gạt hần sang bên cạnh, nàng cười cười cầm trái vải lên đưa tới bên môi hần, mang theo chút nịnh nọt mà nói, “Trái vải này thật ngọt, chàng nếm thử một chút.”

Quân Dập Hàn há mồm ăn trái vải, nhân tiện cũng nhét luôn ngón tay của nàng vào trong miệng, hàm răng khép lại khiến cho Ôn Noãn đau đến hút khí, sau một khắc hần thể mà lại dùng lưỡi quăn lên liếm khiến cho cả người nàng run lên, nàng lườm Quân Dập Hàn một cái, nhanh chóng rút ngón tay về, lại cồ cổ về trần định nói sang chuyện khác, “Quyển sách này thật thú vị, mua ở đâu sao?”

“Mua?” Đuôi chân mày Quân Dập Hàn nhếch lên, chỉ chỉ vào quyển sách, “Thế gian này chỉ có một quyển.”

“Đây là bản đơn lẻ?” Ôn Noãn hơi nghi ngờ hỏi, “Nhưng sách này và giấy giống như mới, không hề giống có niên đại xa xưa.”

Quân Dập Hàn nhìn nàng thật sâu, như hơi bất đắc dĩ nói: “Chẳng lẽ nàng không phát hiện chữ viết trên đó hơi quen mắt?”

“Chàng nói như vậy.” Hai mắt Ôn Noãn híp lại, vừa cẩn thận nhìn một lúc, “Thật sự nhìn rất quen mắt?” Nàng lại nhìn kỹ lần nữa, cặp mắt bỗng nhiên tròn to, không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Quân Dập Hàn, “Quyển sách này chẳng lẽ xuất từ tay chàng?”

Đây thật sự là hoi... Thật sự khiến cho người ta kinh hãi!

“Không thể?” Sắc mặt Quân Dập Hàn dần dần trở nên khó coi.

“Không phải là không thể.” Ôn Noãn hơi khó khăn đáp, “Nhưng mà hoi làm cho người ta khó có thể tin.”

“Nàng suốt ngày đều chỉ nhìn sách thuốc, vì phụ lo lắng đầu óc nàng nhìn sẽ bị hỏng, sách trên thị trường lại cực kỳ khó có thể đập vào mắt, lúc này mới nghĩ tới tự tay viết một quyển vì nàng, nàng cũng đừng không biết điều.” Quân Dập Hàn nhìn vẻ mặt thay đổi của nàng, trong giọng nói mang theo uy hiếp nhàn nhạt.

“... Có thể viết nhiều thêm mấy quyển không?”

“...”

“Chàng thể nhưng nuôi dưỡng khẩu vị của ta, đương nhiên phải phụ trách tới cùng.” Ôn Noãn nói như chuyện rất đương nhiên, nàng ngẫm nghĩ lại nói, “Nếu như có thể là chuyện xưa về món ăn thì đương nhiên rất tốt.” Nàng lại ngẫm nghĩ, khóe môi dâng lên ý cười ác, đung đung Quân Dập Hàn, “Bản tiếp theo ta muốn nhìn ác bá lừa giốn dân nữ, ừ, nhớ về ác bá ác một chút, dân nữ phải về nhu nhược một chút, từ giờ đi kèm nhất định phải sống động một chút, các yêu cầu này của ta, chắc hần Vương gia phu quân vạn năng của ta đây nhất định có thể làm được.”

Quân Dập Hàn bí hiểm cười cười, ý vị sâu xa nói: “Phu nhân có từng nghe một câu nói?”

“Nói cái gì?” Ôn Noãn cười hoài nhìn hần.

“Sáng tác có nguồn gốc ở cuộc sống.”

“Ừ, từng nghe.” Ôn Noãn gật gật đầu.

“Nếu như thế, vì phu chưa thấy ác bá đùa giỡn dân nữ, tất nhiên trước tiên phải thử nghiệm trước mới đúng.”

“Hà?”

“Phu nhân muốn diễn vai ác bá hay dân nữ?” Quân Dập Hàn rất có phong độ quân tử để cho nàng chọn trước.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 124: Chương 99.1: Hạnh phúc kèm theo tuyệt vọng

Ôn Noãn sững sờ, ngay sao đó trên mặt lộ vẻ gian manh lại cười dữ tợn, tay cầm quyền sách nâng cằm hắn lên nói: “Ồ, tiểu nương tử có dáng dấp không tệ, nào, cười cho đại gia một cái.”

“Àm.” Nàng vừa mới dứt lời, bỗng nhiên vang lên âm thanh vật nặng rơi xuống đất, hai người giữ nguyên dáng vẻ đùa giỡn và bị trêu ghẹo cùng nghiêng đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, lại nhìn thấy Sở Hoan bị ngã ở đầu tường tạo thành hình con rùa đang giùng giởng nhỏ đầy bụi đất trong miệng ra, về mặt ngược ngạo đi lên phía trước.

Sở Hoan ngược mặt vụng trộm mong muốn Quân Dập Hàn vẫn bị Ôn Noãn dùng sách nâng cằm lên, nuốt ngụm nước miếng, mi mắt buông xuống, giọng căng thẳng: “Tam ca, tam tẩu.”

“Sở Hoan, gần đây đệ lại ngứa da?” Quân Dập Hàn nhìn Sở Hoan cả người đầy bụi bẩn trước mắt, sắc mặt âm trầm hỏi.

“Không có.” Sở Hoan rụt cổ lại, lắp bắp nói, “Đệ có chuyện tìm tam tẩu.”

“Tìm tam tẩu của đệ có cần lật tường viện này không?” Quân Dập Hàn cười như không cười nhìn hắn, “Cửa chính Hàn Vương phủ bài trí để không đó còn chưa đủ để tiểu Bá Vương Kinh thành này hoành hành?”

Da đầu Sở Hoan hơi tê dại, nhện kích động muốn leo tường trốn chạy nhỏ giọng nói: “Tam ca, đệ sai rồi.”

“Tới đây ngồi, tìm ta có chuyện gì?” Ôn Noãn nhìn Sở Hoan bị Quân Dập Hàn chinh đến hơi khổ sở, nên cười cười chỉ bàn trà bên cạnh giải vây.

Sở Hoan thận trọng nhìn sắc mặt Quân Dập Hàn, thấy hắn không phản ứng gì, lúc này mới run rẩy đi vòng qua hắn ngồi bên cạnh bàn thấp, làm ánh mắt cảm kích với Ôn Noãn, lúc này mới thật buồn bực nói, “Tam tẩu, đệ đã lật cả Kinh thành một lần, nhưng vẫn không tìm được người kia, có phải đệ rất vô dụng không?”

“Kinh thành lớn như thế, muốn tìm một người mười mấy năm trước đúng là không dễ dàng, không vội, người từ từ lưu ý giúp ta là được rồi.” Ôn Noãn cười, giọng lạnh nhạt an ủi hắn, lúc này nếu nói thẳng không đề cho hắn điều tra sẽ khiến Quân Dập Hàn sinh nghi, nhưng trong lòng nàng cũng trầm xuống, nếu Sở Hoan không nói đến chuyện này, nàng suýt chút nữa đắm chìm trong hạnh phúc mấy ngày nay mà quên chuyện phá hủy cả cuộc đời nàng.

Vương công công là hy vọng duy nhất của nàng, mà nàng và lão có thù hận khá sâu, hướng chỉ cho đến bây giờ lão không ra người không ra quý hút máu mà sống, đây bằng với tuyên cáo hy vọng cuối cùng của nàng tan biến.

Hạnh phúc của nàng vừa tới lại kèm theo tuyệt vọng mà sống!

Từ chi Ôn Noãn đột nhiên lạnh xuống, trái tim co rút đau đớn kịch liệt, cuộc sống hạnh phúc bình thản như vậy, nàng còn có thể có mấy ngày?

“Phu nhân, đang lo lắng không tìm được người nọ?” Quân Dập Hàn nhìn biến hóa rất nhỏ trên mặt nàng, nắm tay của nàng nói, “Phu nhân yên tâm, chờ thân thể nàng khá hơn nữa, vì phu tự mình đi Miêu Cương, nhất định có khả năng giải cổ độc này.” Vài ngày trước hắn vốn định bố trí Lạc Phi đi Miêu Cương, nhưng trung gian xảy ra chút chuyện làm lỡ, bây giờ việc này không thể kéo dài tiếp.

“Chuyện này không vội.” Nàng nhin đau trong lòng, cố gắng hết sức cười đến lạnh nhạt nói: “Cổ này chỉ cần không bị dẫn phát, thật ra thì không khác gì không có, qua chút ngày nữa rồi lại nói.”

“Chuyện này liên quan đến an nguy của nàng, không thể lười biếng.” Quân Dập Hàn tỏ vẻ nghiêm túc nói.

“Trúng cổ?” Sở Hoan rút cuộc tìm được khe hở nói chen vào, nghi ngờ nói, “Tam tẩu trúng cổ hả? Trúng cổ gì? Có liên quan đến người trong bức họa?”

“Coi như có chút liên quan.” Ôn Noãn tránh nặng tìm nhẹ trả lời, thấy hắn còn định hỏi tiếp, nàng giả bộ ngáp lộ vẻ buồn ngủ, lúc này nàng mới không muốn tiếp tục đề tài này, nó sẽ không ngừng nhắc nhở nàng hạnh phúc trước mắt bất cứ lúc nào cũng có thể rời bỏ nàng mà đi.

“Tam tẩu nguoi mệt mỏi phải nghỉ ngơi, không có việc gì thì hồi cung ngay ngốc đi.” Quả nhiên, Quân Dật Hàn trực tiếp lên tiếng đuổi người.

“A.” Sở Hoan nghe lời nhanh chóng đứng dậy, nói, “Tam tẩu, tẩu nghỉ ngơi cho tốt.” Rồi dưới triệt để coi thường của Quân Dật Hàn mà ngoan ngoãn rời đi.

“Mệt mỏi thì đi nằm một lát, muốn vào trong phòng ngủ hay cứ ở đây?” Quân Dật Hàn săn sóc hỏi.

“Ta không mệt.” Ôn Noãn cười cười, kéo hắn qua ngồi trên giường, bản thân thì lẳng lặng rúc vào trong ngực hắn nghe tiếng tim đập có lực của hắn, bắt tri bất giác khoe mắt lại hiện lên hơi ướt át.

“Phu nhân?” Quân Dật Hàn giống như cảm thấy sự khác thường của nàng, đang định cúi đầu nhìn nàng, Ôn Noãn lại trực tiếp chôn sâu vào trong ngực hắn, “Đừng động, ta thích tư thế dựa vào trong ngực chàng.”

“Phu nhân?” Quân Dật Hàn cười khê, hơi bất đắc dĩ, cảm thấy hình như lúc này tâm tình của nàng có một chút biến hóa, nhưng nghe nàng nói yêu cầu như thế, cũng chỉ duy trì nguyên tư thế ngồi, trông mắt nhìn đầu chôn trong ngực, treu ghẹo nói, “Phu nhân sao lại đột nhiên bám người như thế?”

“Chàng không thích sao?” Giọng buồn buồn của nàng truyền từ trong ngực hắn.

“Không, thích mà.” Hắn thở dài thật khê, ôm nàng chặt hơn vào trong ngực, nhẹ tay vuốt tóc nàng, nhỏ giọng nói, “Rất thích.”

Ôn Noãn chỉ cảm thấy hốc mắt càng đau, hốc mắt giống như có chất lỏng ấm áp sắp tràn ra, nàng cố gắng mở to hai mắt ép chất lỏng kia quay về, nhưng cuối cùng nó lại theo khoe mắt quanh co chảy xuống làm ướt mảng lớn áo trước ngực hắn.

“Tại sao khóc?” Quân Dật Hàn cảm thấy mình chạm được đến chất lỏng ấm áp, nàng nàng dậy mới phát hiện nàng nước mắt ràn rụa, mắt sắc khó nén lo sợ nói, “Có chỗ nào không thoải mái sao, vì phu phải đi kêu...”

“Không, không phải.” Ôn Noãn cắt đứt lời hắn, giờ tay áo tùy ý lau nước mắt trên mặt, cười nhìn hắn nói, “Chẳng qua cảm thấy quá mức hạnh phúc, sợ tất cả chỉ là hư ảo.”

“Đây không phải là hư ảo.” Quân Dật Hàn nhìn thẳng vào hai mắt của nàng, cảm tay của nàng đặt lên ngực đập mạnh mẽ của mình, giọng nói chậm mà sâu, “Tất cả đây đều là thật, chúng ta sẽ luôn hạnh phúc, về sau chúng ta sẽ có hài tử, sẽ cùng nhau đầu bạc, sẽ chấp tay đi hết cuộc đời.” Hắn đột nhiên cười khê, ngón tay cái lau nước mắt cho nàng, “Hạnh phúc nho nhỏ hôm nay khiến cho nàng cảm động thành như vậy, hạnh phúc vì phu đưa cho nàng chỉ tăng chứ không giảm, chẳng lẽ nàng muốn thành người khóc thành mịt ướt từng ngày? Nếu bị người nhìn thấy, còn tưởng rằng vì phu bắt nạt nàng.”

“Chàng vốn bắt nạt ta.” Ôn Noãn nghe hắn nói như thế, nước mắt ngược lại không có thể thu lại mà càng chảy mãnh liệt thêm, đôi mắt đầm lệ say mê nhìn chăm chăm hung ác lên án.

Nếu hắn không yêu nàng hoặc nàng không yêu hắn, bây giờ có thể nàng sẽ không đau lòng như thế, đợi đến ngày đó chân chính đến, hắn sẽ không quá mức tuyệt vọng đau lòng.

“Được được được, đều là lỗi của vi phu, đừng khóc, khóc nhiều không tốt cho thân thể.” Hắn không ngừng lau nước mắt cho nàng, chỉ coi như nàng đột nhiên giờ tỉnh con nít mà dịu dàng dịu dỏ, lại không biết lúc này nàng bị đau khổ nơi đáy lòng làm đau, hắn càng dịu dàng với nàng, nàng càng đau thấu xương.

Nàng thu hồi đau nơi đáy lòng, giờ tay áo lau loạn nước mắt đi, cố nín khóc mà cười nói, “Biết sai là được rồi.” Ngay sau đó nói sang chuyện khác, “Ta đói rồi, muốn ăn cháo tự tay chàng nấu.”

“Được.” Hắn cung chiêu hôn lên má nàng, “Nàng trước ngủ đi một chút, cháo nấu xong rồi ta lại gọi nàng tỉnh.”

“Được.” Ôn Noãn nghe lời nhắm mắt lại, nhưng khi nghe thấy tiếng bước chân của hắn dần dần đi xa, nước mắt vừa mới ngừng lại lại vượt rào mà ra, trong lòng nàng yên lặng cầu nguyện, chỉ mong ngày đó tới trễ một chút, tốt nhất là... Vĩnh viễn sẽ không tới!

Liên tục mấy ngày mặt trời chiếu cao rực rỡ, sau đó mà ngày mưa dầm liên tục, Ôn Noãn vui trên giường bên cửa sổ lật sách Quân Dật Hàn viết xong, bên trong cũng không phải viết ác bá trên đầu dân nữ, mà là tình chàng ý thiếp cảm động lòng người, đợi đến khi đọc xong cả quyển sách thì lòng nàng đã sớm không không chế được mà không có tiết tấu, nếu nói đây là quyển sách, còn không bằng nói rằng đây là quyển Quân Dật Hàn viết truyện thành thư tỏ tình, một phong thư tình ghi chép từ khi bọn họ quen biết, hiểu nhau và hứa hẹn của hắn với nàng.

Đầu ngón tay nàng khê vuốt ve sách cười nói: “Cái gọi là càng ngược càng yêu, cảm tình của nữ chính và nam chính trong sách của chàng cũng quá trôi chảy, ta ngược lại muốn hỏi một chút Vương gia phu quân vĩ đại, nếu nữ chính trong sách đã chết, tình tiết sẽ làm như thế nào?”

“Chính là hứa sinh tử đều theo.” Quân Dật Hàn sâu sắc nhìn nàng, “Vai nam chính dĩ nhiên theo nữ chính mà đi, cho dù thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền *, cũng nhất định tìm nàng về.”

(*) thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền: Bích Lạc – khoảng không xanh biếc trên trời – nơi tận cùng của trời, Hoàng Tuyền – dưới suối vàng, âm phủ - nơi tận cùng của đất.

Ôn Noãn chấn động trong lòng, quyển sách trên tay sứt chút nữa cầm không vững, nàng giả bộ như nhìn mưa bay ngoài cửa sổ nói, “Không biết mưa

này còn rơi bao lâu, thật sự khiến người ta sinh lòng phiền muộn.”

“Phu nhân?” Quân Dập Hàn khẽ gọi.

“Hả?” Ôn Noãn ngược mắt nhìn hắn.

“Nàng có chuyện gì gạt vì phu?” Hắn nhíu mày, vẻ mặt nghiêm túc.

Ôn Noãn giật mình trong lòng, ngược lại bật cười nói: “Vi thể có thể có chuyện gì gạt Vương gia, ngày mưa này chẳng lẽ khiến Vương gia cũng phiền muộn?” Nàng đưa tay lên bụng mặt hắn, giả bộ nhìn trái nhìn phải, nhẹ nhàng thở dài, “Vẫn cười là đẹp mắt chút.”

Quân Dập Hàn bình tĩnh nhìn nàng một hồi lâu, thấy vẻ mặt nàng quả thật như thường, lúc này mới hơi yên lòng một chút, nhưng không hiểu sao nơi đáy lòng vẫn luôn cứ không khỏi lo lắng, hắn đưa tay ôm lấy nàng vào trong ngực, hơi bất đắc dĩ nói: “Vi phu thật sự hết cách với nàng.”

Cầm Ôn Noãn đặt trên đầu vai hắn cười khẽ, nhưng trong lòng lại hung hăng co rút đau đớn, lời nói bất đắc dĩ lại cung chiều như vậy, nàng còn có thể nghe được bao lâu?

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“Vương gia vào cung làm việc, rốt cuộc đến lượt Minh Nhi hầu hạ tiểu thư rồi.” Minh Nhi vui mừng kích động không thôi, đỡ Ôn Noãn đứng dậy đi tới trước bàn ngồi xuống, ân cần nói: “Tiểu thư, ngài xem một chút xem có thích món Minh Nhi làm không, Minh Nhi bỏ sung thêm.”

“Minh Nhi.” Ôn Noãn nhìn hai mươi mấy món ăn trên bàn hơi ngạc nhiên, “Hôm nay em bị kích thích gì vậy?”

“Mấy ngày nay Minh Nhi đều bị kích thích.” Minh Nhi bĩu môi nói, “Lúc nào Vương gia cũng bá đạo chiếm vị trí chăm sóc tiểu thư, một chút cơ hội cũng không chịu lưu lại cho Minh Nhi, hôm nay khó khăn lắm mới có một cơ hội như vậy, Minh Nhi đương nhiên phải nắm thật chặt.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 125: Chương 99.2: Hạnh phúc kèm theo tuyệt vọng

“Em nha đầu này. Ôn Noãn đưa tay chọc lên trán nàng ấy, lại rước lấy Minh Nhi cười cợt không dứt.

Sau khi dùng xong bữa, Ôn Noãn cảm thấy hơi no nên để Minh Nhi đỡ nàng ra ngoài đi dạo tiêu thực, hương hoa sơn trà nhàn nhạt kèm theo cơn gió đêm mát mẻ quanh quẩn bên chóp mũi, thật sự khiến tâm thần người ta thoải mái, chỉ tiếc trên trời không trăng, chỉ có vài ngôi sao lẻ loi làm đẹp.

Khi đi tới núi giả, Ôn Noãn đột nhiên cảm thấy trong bụng sôi trào khó nén, ngay sau đó miệng đắng lưỡi khô, giống như có ngàn vạn con trùng đang gặm nuốt quanh thân, chân mày nàng nhíu chặt, tay hung hăng đè cảm giác như sóng trong bụng này xuống, nhưng tất cả cũng chỉ phí công, cảm giác kia giống như nước lũ mãnh liệt mà đến, thế không thể chống lại, tràn ra quanh thân nàng, đồng thời đang không ngừng gặm nhấm lý trí của nàng.

“Tiểu thư, có phải người khó chịu ở chỗ nào không?” Minh Nhi đỡ Ôn Noãn thấy tiểu thư dừng bước, đưa tay che bụng khẽ cong người, vội vàng đưa đầu lại gần ân cần hỏi.

Trong tia sáng tối tăm, cổ sáng bóng của Minh Nhi tản ra mùi thơm mê người kích động đáy mắt Ôn Noãn dần trở nên đỏ đậm, môi của nàng không khống chế được mà lại đưa sát lại gần cổ Minh Nhi còn chưa phát giác ra.

“Tiểu thư?” Minh Nhi thấy Ôn Noãn không đáp lại, trong giọng nói không khỏi mang theo vài phần nóng nảy.

Đầu óc Ôn Noãn âm một tiếng, khi môi sắp chạm đến cổ Minh Nhi thì đột nhiên rời đi, nàng hạ thấp người ngồi lên bên cạnh núi giả, hơi thở hơi nặng nề nói: “Minh Nhi, ta khát nước, đi lấy cho ta chút nước.”

“Nhưng mà, một mình tiểu thư...”

“Đi nhanh.” Ôn Noãn quát khẽ cắt lời Minh Nhi, nàng sợ nếu Minh Nhi không rời đi, nàng sẽ không cách nào khống chế mình nữa.

“Được được, tiểu thư ngồi ở đây chờ, Minh Nhi sẽ trở lại rất nhanh.” Minh Nhi nghe giọng Ôn Noãn nói, cho rằng tiểu thư khát nên nóng nảy, nàng không cần phải nhiều lời nữa, nâng váy bước nhanh chạy đến phòng bếp.

Ôn Noãn hung hăng cắn răng chịu đựng cảm giác sôi trào trong dạ dày, bởi vì nàng hết sức chịu đựng mà trên trán rỉ ra từng tầng mồ hôi, nước ao trong suốt bên cạnh núi giả phản chiếu ra hai mắt càng đỏ bừng và gương mặt trắng bệnh của nàng, nàng hung hăng quay đầu sang chỗ khác không muốn nhìn hình bóng người không ra người quý không ra quý trong nước hồ.

Không ngờ, ngày này lại đến nhanh như vậy, trên mặt có giọt nước nhỏ xuống, không biết là mồ hôi của nàng hay là nước mắt nhỏ xuống.

“Vương gia thật có nhã hứng, ngồi bên núi giả thưởng thức cảnh đêm ngược lại là chọn lựa không tồi.” Chẳng biết Từ Nhiều đến bên cạnh núi giả từ khi nào, ung dung bước vào khẽ nhún người với Ôn Noãn cười nói.

“Đi.” Ôn Noãn cúi thấp đầu cắn răng nói, bây giờ nàng không có ý định độ sức với nàng ta.

“Vương phi có chỗ nào không thoải mái, Từ Nhiều đỡ Vương phi về nghỉ ngơi.” Từ Nhiều lơ đãng với xua đuôi của Ôn Noãn, ngược lại đòi bước tiến lên giả bộ thân thiết xoay người dìu Ôn Noãn.

Ôn Noãn túm lại cổ tay chia ra giữ chặt tay nàng, tức giận nói: “Không đi nữa đừng trách bản Vương phi không khách khí.” Trong đầu nàng đã bắt đầu hơi hỗn loạn, mà trên người Từ Nhiều tỏa ra mùi thơm xù nức càng thêm không ngừng khiến cho lý trí nàng đắm chìm, khô nóng nơi cổ họng cũng càng ngày càng khó có thể chịu đựng được, cực kỳ khát vọng máu tươi tới làm dịu.

“Từ Nhiều thật ra có ý tốt với Vương phi, Vương phi sao lại không để ý đến nhân tình như thế.” Trong giọng nói Từ Nhiều tuy hơi bất bình nhưng giọng vẫn ôn hòa không thô, chỉ có điều nụ cười lạnh dâng lên nơi khóe môi lại cực kỳ khiến người ta chói mắt, nàng ta bị thương nặng, Vương gia suốt ngày ở bên cạnh chăm sóc nàng ta vẫn khiến cho nàng không cách nào xuống tay, hôm nay một thân một mình nàng ta ở đây, nếu xảy ra điều gì ngoài ý muốn, cũng là chuyện “Hợp tình hợp lý”, nàng sao lại buông tha cho cơ hội tốt như vậy.

Tay Ôn Noãn giữ chặt tay Từ Nhiều, bởi vì chịu đựng khổ sở tất nhiên dùng lực cực lớn, giống như muốn bóp vỡ xương Từ Nhiều, nhưng Từ Nhiều lại vẫn cắn răng chịu đựng, một tay khác đã đặt lên vai Ôn Noãn, chỉ cần Từ Nhiều nhẹ nhàng đẩy, một lát sẽ gặp kết thúc hạnh phúc.

Nhưng nàng còn chưa dùng sức, Ôn Noãn lại bỗng nhiên ngừng đầu, hai mắt đỏ ngầu khát máu bắn về phía nàng, trong lòng Từ Nhiều run lên, còn chưa kịp phản ứng lại, đã thấy cô đau xót mà hôn mê bất tỉnh, cần cổ trắng nõn tắn ra sáng bóng mê người phản chiếu trong hai tròng mắt đỏ ngầu của Ôn Noãn.

Lý trí Ôn Noãn ảm ảm sắp sụp đổ, môi cũng không bị khống chế mà tiếp cận đến gần cổ nàng ta, môi và da thịt chạm nhau, cổ tham ăn trong cơ thể người thấy mùi máu tươi càng phát ra kích động lợi hại, môi nàng từ từ há to, đang định cắn một cái, bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng sấm nổ vang, đầu óc nàng đột nhiên khôi phục chút tỉnh táo, khi nhìn thấy rõ động tác lúc này của mình thì trong nháy mắt đáy lòng chợt hiểu ra mình vừa mới định làm gì, nàng lao đảo lùi về sau mấy bước, dưới bàn chân vấp một cái ngã ngồi dưới đất, trên mặt mất sạch màu máu tràn đầy vẻ khổ sở, nếu không có tiếng sấm vừa rồi, lúc này nàng đang làm cái gì? Lúc này có phải nàng đang hút máu Từ Nhiều!

Nghĩ đến đây, trong dạ dày nàng đột nhiên bốc lên một trận, nghiêng người đi ới mưa, nhưng nói tiếng sấm này oanh tạc ra chút lý trí thật sự khó có thể nói chống đỡ được bao lâu, chẳng qua chỉ trong chớp mắt, cảm giác cần xương này lại càng hung mãnh đánh úp tới, Ôn Noãn hung hăng nhắm chặt mắt, lấy ra viên đan dược mà Mộ Dung Tịnh cho nàng vẫn mang theo người, nàng vốn định dựa vào ý chí của mình để kiềm chế cổ tham ăn này xuống, nhưng hiện giờ nàng mới sáng tỏ, nàng vốn bất lực.

Hộp bị mở ra, đan dược lẳng lẳng nằm đó, Ôn Noãn đưa tay đi lấy, lại vì ngón tay run run, đan dược khi nhặt lên trong nháy mắt theo đầu ngón tay trượt ra lăn vào trong ao nước, nàng cái gì cũng không nghĩ trực tiếp nhảy vào trong ao theo đan dược.

“Tiểu thư!” Minh Nhi vừa bung nước tới nhìn thấy Ôn Noãn đột nhiên nhảy vào trong ao nước, bị sợ tới mức thất thanh hét tiếng chói tai, nước trong tay “Choang” rơi xuống đất, xông lên phía trước chỉ còn kịp đầu ngón tay lướt qua ống tay áo của Ôn Noãn.

“Tiểu thư, tiểu thư!” Minh Nhi vội gọi, cũng nhảy theo vào.

May mà nước không sâu, chỉ đến bên hông, thêm vào nữa đan dược này có thể thu hút côn trùng, bởi vì Ôn Noãn rất nhanh mò được đan dược nuốt vào, nàng dựa vào bên cạnh ao thở dốc một cái, đợi sau khi thân thể bình phục mới nhớ tới hình như vừa rồi nghe thấy tiếng gào của Minh Nhi, nàng nhìn quanh quần khắp nơi lại không thấy bóng dáng của Minh Nhi, đang định lên bờ, lại cảm thấy đuôi giống như bị thứ gì đó cuốn lấy, còn chưa kịp chờ nàng kéo thử lên xem, thử kia đột nhiên “Rào rào” một tiếng phá nước mà đứng trước mặt nàng, vừa cười vừa khóc nói: “Tiểu thư, ngài không sai chứ?”

“Không có việc gì, đi lên lại nói.” Ôn Noãn lộ ra ý cười nhợt nhạt, vuốt đầu nàng ấy nói.

Ôn Noãn trải qua giày vò vừa rồi đã sớm mệt mỏi hết sức, sau khi lên bờ càng hận không thể trực tiếp ngất đi, nhưng vẫn phải cắn răng chống đỡ, bây giờ còn không phải là lúc ngất đi, nàng chặn trước câu hỏi của Minh Nhi, “Vừa rồi ta bị rút thứ gì đi xuống nhất, việc này em không được nói cho Vương gia, tránh cho Vương gia lo lắng.”

“Tiểu thư đã biết Vương gia lo lắng, tại sao còn làm như thế, đây không phải khiến cho Vương gia đau lòng sao?” Minh Nhi từ trước đến nay tính tình tốt phòng mả nói, “Nếu tiểu thư rút đồ gì đó thì để Minh Nhi xuống nhất là được, không cần không để ý đến bản thân mà nhảy vào trong ao, sao tiểu thư không biết yêu quý thân mình như vậy?”

“Minh Nhi tốt, ta biết sai rồi, nhớ việc này không được để cho Vương gia biết, nếu không ta sẽ để cho em quay về phủ Tướng quân.” Ôn Noãn vừa đắm vừa xoa uy hiếp nói.

“Đã biết.” Minh Nhi cực kỳ bực tức mím môi rầu rĩ nói.

Sau khi trở lại phòng, Ôn Noãn thay bộ quần áo ướt đầm ra đưa cho Minh Nhi xử lý, rồi nằm dài trên giường ngủ say sưa, ai ngờ ngủ đến nửa đêm thì phát sốt, giữa lúc mơ mơ màng màng chỉ nghe người đến người đi rồi ren một trận, cuối cùng là giọng Quân Dập Hàn quát khê khiển trách Minh Nhi.

Nàng tốn sức mở mắt ra nắm thật chặt tay Quân Dập Hàn đang nắm tay nàng, khóe môi cô hết sức nâng lên thoáng cười nói: “Đừng trách Minh Nhi, ta lúc bữa tối ta ăn hơi no, khi đi ra ngoài đi dạo bị lạnh, không liên quan đến nàng ấy.” Nàng nói xong, trông mắt lại khê chuyển qua Minh Nhi đang mím chặt vành môi, mắt đỏ ửng muốn khóc nhưng không khóc nói, “Minh Nhi, đi nghỉ ngơi đi, chỗ này đã có Vương gia.”

Minh Nhi lau khóe mắt một cái, liếc nhìn Quân Dập Hàn, sau đó lúc này mới cúi thấp đầu lui ra ngoài, trong lòng cũng đang tự trách không dứt, nếu động tác lấy nước của nàng mau hơn, hiện giờ tiểu thư cũng sẽ không bị vết thương cũ chưa tốt lại mới bị bệnh thêm, nàng thật đáng chết.

“Về sau sau khi mặt trời lặn không cho ra khỏi cửa phòng nữa bước.” Quân Dập Hàn trầm mặt ra lệnh, nhưng trên tay lại cầm khăn lông trên trán nàng đôi một cái mới vừa mới vắt khô đặt lên hạ nhiệt.

“Chàng thật bá đạo.” Ôn Noãn nhéo lòng bàn tay hấn tỏ ý kháng nghị.

“Nếu nàng không nghe, vì phu không ngại bá đạo hơn một chút, nhốt nàng ở trong phòng ngày ngày cho đến khi nàng khỏi bệnh mới thôi.” Chân mày Quân Dập Hàn hơi nhíu lại, trầm giọng nói.

“Đừng nhử mày.” Nàng giơ tay lên vuốt ve chân mày hấn thả lỏng ra, “Ta nghe chàng là được.”

“Đừng khiến cho ta lo lắng.” Hấn cầm tay nàng đặt lên môi khẽ hôn, trong mắt chứa đầy yêu thương nồng đậm, “Mau ngủ đi, ta ở chỗ này canh chừng nàng.” Dứt lời, hấn để nguyên quần áo mà nằm xuống ôm lấy nàng vào trong ngực.

“Ừ.” Ôn Noãn vì không muốn cho hấn lo lắng, vốn mạnh mẽ chống đỡ tinh lực nói chuyện cùng hấn, lúc này nằm trong ngực hấn, hơi thở quen thuộc quanh quần quanh chớp mũi nàng khiến cho nàng nhanh chóng chìm vào trong mộng đẹp.

Đêm khuya sương nặng, Từ Nhiều nằm bên cạnh ao rút cuộc từ từ tỉnh lại, nàng mờ mịt nhìn bốn phía, sau một lát trong đầu cuối cùng nhớ lại chuyện xảy ra trước khi bất tỉnh, trước mắt bỗng nhiên hiện lên cặp mắt đỏ ngầu khát máu kia của Ôn Noãn, thân thể nàng đột nhiên run lên, một con lạnh lẽo từ lòng bàn chân truyền lên đỉnh đầu.

Chuyện này nếu như nói cho Vương gia...

Bước chân đi về phía trước mấy bước của Từ Nhiều khựng lại, bây giờ nàng không có bất kỳ chứng cứ nào chứng minh lời nói của mình, lấy mức độ cứng chiều nàng ta hiện nay của Vương gia, chỉ sợ sẽ không tin lời nàng nói, đến lúc đó còn không chừng cho rằng nàng hãm hại nàng ta, đuổi nàng ra khỏi phủ.

Khóe mắt nàng hơi đảo, khóe môi chậm rãi nhếch lên nụ cười bí ẩn, xoay người bước nhanh về phía viện của mình, chuyện này nói cho một người khác có lẽ thực dụng hơn nói cho Vương gia nhiều.

Ôn Noãn, người cứ chờ đó!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 126: Chương 100: Cùng quân một đời khỏe mạnh

“Theo ta ra ngoài đi dạo có được không?” Ôn Noãn uống thuốc, nắm tay Quân Dập Hàn, trong tiếng cười mang theo vài phần lấy lòng mở miệng.

“Không được.” Quân Dập Hàn không chút suy nghĩ cự tuyệt, “Thân thể nàng vừa mới tốt lên một chút, không nên ra ngoài đi dạo.”

“Nhưng ngày ngày sống ở trong phòng rất buồn tẻ, ta muốn đi ra ngoài hóng mát một chút.”

“Lát sau lại mở cửa sổ cho nàng.”

“Lại ngốc ở đây ta sẽ ghen chết mất.” Trên mặt Ôn Noãn hiện lên vài phần uất ức nhìn chằm chằm vào hấn biểu đạt khát vọng mãnh liệt nơi đáy lòng, nhưng mà chỉ có đáy lòng nàng hiểu, nàng không muốn lãng phí thời gian còn lại một chút ở trong phòng này, nàng muốn đi cùng hấn đến nhiều nơi hơn, có thể có nhiều hồi ức tốt đẹp hơn.

“Nhưng thân thể của nàng.” Trong giọng nói của Quân Dập Hàn cuối cùng mang theo vài phần thỏa hiệp.

“Không phải còn có chàng sao.” Ôn Noãn tỏ vẻ hờn hờ, “Chàng cố gắng ta.”

“Nàng ấy!” Quân Dập Hàn cứng chiều nhéo gò má của nàng, “Đều nói người ngã bệnh giống như hải tử, không ngờ nàng đúng thật là vậy.”

“Chàng đây là ghét bỏ ta?” Ôn Noãn lườm nguyệt mang theo vẻ bất mãn nhìn hấn.

“Vi phu sao dám” Quân Dập Hàn lập tức nghiêm nghị nói, “Vi phu nhất định kính cẩn nghe theo lệnh của phu nhân.”

“Vậy thì tốt, chúng ta đi miếu nguyệt lão trước.” Ôn Noãn lập tức vén chăn lên định xuống giường luôn.

“Chậm một chút.” Quân Dập Hàn bắt đầu dĩ ngăn cản động tác của nàng, cúi người ôm nàng lên ra ngoài viện.

Xe ngựa rất nhanh dừng lại trước miếu nguyệt lão, trong ước ao ghen tỵ của mọi người, Ôn Noãn được Quân Dập Hàn ôm vào trong miếu nguyệt lão, nàng thành kính quỳ trên bồ đoàn dập đầu ước nguyện, sau đó được hắn ôm tới cây nhân duyên treo đầy lụa đỏ, nàng nhìn tơ lụa hồng hồng trên cây, nghĩ tới rất lâu trước kia mình ước nguyện, trên môi dâng lên ý cười khổ sở.

“Phu nhân đang tìm mảnh lụa ước nguyện lần trước đã treo lên?” Quân Dập Hàn theo ánh mắt nàng đang nhân nhặt quét qua tơ lụa treo trên cây khẽ cười hỏi.

“Sao chàng biết?” Ôn Noãn khẽ nhếch mày nhìn về phía hắn.

“Vi phu không chỉ biết nàng đang tìm mảnh lụa kia, vi phu còn biết trên mảnh lụa đó viết gì?” Quân Dập Hàn nhìn nụ cười nơi khóe môi nàng khẽ cứng lại, chậm rãi nhếch môi cười như không cười nói, “Phu nhân viết là ‘Mong phu quân Quân Dập Hàn sớm lên chốn cực nhọc’, vi phu nói có đúng không?”

“Thật sao?” Ôn Noãn gượng cười nói, “Từ trước đến nay trí nhớ của ta không được tốt lắm, lâu như vậy đã sớm quên rồi.”

“À?” Quân Dập Hàn từ chối cho ý kiến, lại nói, “Vậy bây giờ nếu để cho phu nhân viết lại, phu nhân sẽ viết gì?”

Ôn Noãn cười không đáp, cầm một mảnh lụa chịu đựng từng trận đau đớn nơi đáy lòng cầm bút viết ra: Nguyên, cùng quân đời đời khỏe mạnh!

Sau khi viết xong, nàng ngược mắt nhìn Quân Dập Hàn cười đến hơi thỏa mãn nói: “Còn làm phiền phu nhân ra chút sức treo lên đi.”

“Đương nhiên.” Quân Dập Hàn nhận lấy, thân hình lên xuống, mảnh lụa chứa đầy tình yêu này đã được hắn treo lên trên đỉnh ngọn cây cao nhất, từ từ theo gió bay bay.

Ôn Noãn chỉ cảm thấy đáy mắt hơi căng, ngực cũng đau đến mức không thở nổi, nàng chuyển mắt từ đỉnh cây ra sau núi nói: “Ta muốn đến đỉnh sau núi hóng mát.”

“Vậy vi phu công phu nhân đi.” Quân Dập Hàn lập tức ngồi xổm xuống trước người nàng nói, “Đi lên.”

Ôn Noãn nằm trên lưng rộng lớn của Quân Dập Hàn, nghĩ tới tình cảnh trước đây khi nàng cùng với hắn tới đây, kiềm chế đau đớn trong lòng cười nói: “Lần đó ta kéo chàng lên núi, ta lại mệt không ít.”

“Phu nhân vừa nói tới chuyện này, vi phu cũng muốn hỏi phu nhân một chút, lúc ấy dụ dỗ Vương lên núi này thật sự để nhìn phong cảnh trên núi sao?” Quân Dập Hàn cũng nàng leo núi mặt không đỏ hơi thở không gấp rất khỏe mạnh và ổn định.

“Đương nhiên vì để ngắm phong cảnh trên núi, nếu không chàng cho là vì cái gì?” Tay Ôn Noãn đang bện tóc cho hắn dừng lại một chút mạnh miệng trả lời, ngay cả Quân Dập Hàn lẫn trong lòng nàng đều sáng tỏ lúc ấy nàng dụ dỗ hắn leo núi là vì khiến hắn “Bệnh nặng” bị gãy vò chết, nhưng lời này, ừ, vẫn không nên thừa nhận thì tốt hơn, môi nàng khẽ nhếch lên nói, “Nói đến chuyện này, ta ngược lại nhớ ra lúc xuống núi công chàng suýt chút nữa ngã từ đường núi này xuống.”

“Nếu không phải vi phu phản ứng nhanh nhẹn, ngược lại thật sự bị nàng làm cho té xuống theo.” Quân Dập Hàn rất phiền muộn than nhẹ.

“... Thì ra là do chàng?” Ôn Noãn bừng tỉnh hiểu ra, “Khó trách mấy lần thiếu chút nữa té xuống thì có thể biến nguy thành an, lúc đi tới chân núi còn dần dần khôi phục thể lực, thì ra là công lao của chàng.” Nàng gật đầu một cái tán dương “Thì ra phu quân của ta rộng lượng không tính toán với ta như thế, còn lấy ơn báo oán, chỉ bằng điểm ấy cũng xứng cho ít phần thưởng mới đúng.” Nàng nói như thật sự có chuyện như vậy, ngay sau đó nghiêng đầu hôn mạnh lên mặt hắn một cái.

“Phu nhân, không thể nặng bên này nhẹ bên kia.” Khóe môi Quân Dập Hàn nhếch lên, như có ngụ ý nhắc nhở.

“Nghe không hiểu chàng đang nói gì?” Ôn Noãn cố làm ra vẻ không hiểu, tiện tay hái bông tường vi bên cạnh cầm trong tay vuốt ve.

“Thật sự không biết?” Quân Dập Hàn tỏ vẻ trầm tư nói, “Nơi này phong cảnh không tệ, không bằng chúng ta ở đây nghỉ ngơi một lát, đợi vi phu giải thích từ tế cho phu nhân biết ý tứ nặng bên này nhẹ bên kia.”

“Ah, chàng vừa nói vậy ta đột nhiên đã hiểu ra.” Nàng nói đồng thời không chậm trễ chút nào nghiêng đầu hôn mạnh lên mặt bên kia của hắn một cái.

“Phu nhân lĩnh ngộ thật đúng là kịp thời.” Quân Dập Hàn xị mặt, tiếng cười mang ý vị sâu xa.

“Ta luôn luôn suy nghĩ thông suốt, tất nhiên lĩnh ngộ kịp thời.” Nàng bện hoa tường vi thành một vòng hoa đội lên đầu hắn, nhìn coi lớn nhỏ thích hợp rồi, lúc này mới hài lòng ôm cổ hắn nói: “Chỉ có điều thật ra đến giờ ta ngược lại vẫn không lĩnh ngộ được, không biết phu quân có thể giải thích nghi hoặc cho ta không?” d1en d4nl 3q21y d0n

“Chuyện gì, nói ra vi phu nghe một chút?”

“Chàng thích ta từ khi nào? Là đến khi nào yêu ta? Thêm nữa đến khi nào thì không phải ta không thể?” Ôn Noãn tốn sức đuổi dài cổ ra về phía trước nhìn chăm chăm vào mặt hắn.

“Phu nhân cẩn thận té xuống.” Quân Dập Hàn vội vàng vòng chặt ổn định thân thể nàng đang nghiêng về phía trước.

“Không sợ, dù sao chàng sẽ không để cho ta té xuống.” Nàng lại đưa đầu tới gần tiếp cận phía trước, thúc giục, “Đừng nói sang chuyện khác.”

Quân Dập Hàn nhìn dáng vẻ không ngừng rướn về phía trước, dứt khoát ôm thân thể nàng ra trước ngực, nhìn thẳng hai mắt của nàng, vừa bắt đầu đi lại vui vẻ chịu đựng nói: “Khi nghĩ rằng thích nàng thì đã yêu, khi cho rằng yêu thì đã trở thành không phải nàng không thể rồi.” Hắn cúi đầu hôn mạnh lên môi nàng một cái, cái trán nhẹ nhàng cọ lên trán nàng, rất thân thân trách phận nói, “Cuộc đời này của vi phu coi như thua trong tay nàng rồi.”

Lòng Ôn Noãn đột nhiên cứng lại, nàng ổn định tâm thần ngược mắt tức giận nhìn hắn nói: “Thua ở trong tay ta chàng rất không vui lòng?”

“Vậy phải xem phu nhân báo đáp như thế nào.” Quân Dập Hàn cười tủm tỉm nhìn nàng.

“Kéo hai cây cỏ cho ta.” Ôn Noãn chịu đựng đau đớn nơi đáy lòng không cách nào hô hấp, chỉ chỉ hai cây cỏ đuôi chó ven đường nói.

Mặc dù Quân Dập Hàn không biết nàng muốn hai cây cỏ này để làm gì, thế nhưng theo lời kéo hai cây cỏ cho nàng, Ôn Noãn nhận lấy cỏ xong không lên tiếng nữa, chỉ tập trung bện trong tay.

Không lâu lắm trong tay nàng có hai chiếc nhẫn hình nửa trái tim được bện từ cỏ đuôi chó, Quân Dập Hàn ôm lấy nàng đi vào trong đình hóng mát ngồi xuống, nàng nhìn hắn, khoe mỗi tay mỉm cười nhưng về mặt lại nghiêm túc nói: “Có chuyện ta vẫn không nói cho chàng biết, ban đầu thì cảm thấy không thích hợp, sau lại cảm thấy không cần thiết, nhưng bây giờ suy nghĩ lại một chút, cho dù có cần thiết hay không, ta vẫn nên nói cho chàng biết.” Nàng dừng lại một chút, rồi nói tiếp, “Chuyện này hơi không thể tưởng tượng nổi, nhưng mà chân thật thật xảy ra trên người ta.” Nàng nhìn thẳng vào hai mắt hắn, “Ta cũng không phải là chủ nhân chân chính của thân thể này, ta là một hồn phách của một ngàn năm sau, ba năm trước đây trùng sinh trên thân thể nàng ấy.”

“Chàng không sợ hãi?” Nàng nhìn về mặt hắn như thường, thần kinh căng thẳng từ từ buông lỏng.

“Vi sao vi phu phải sợ?” Quân Dập Hàn cười nhẹ hỏi ngược lại, “Cũng bởi vì nàng tới từ ngàn năm sau?” Hắn khẽ vuốt tóc nàng, giọng mềm mại mà thâm tình, “Ở trong mắt của vi phu, thân thể này là ai không quan trọng, quan trọng là.” Tay hắn khẽ đặt lên ngực nàng, “Quan trọng là chủ nhân của trái tim này là ai.”

Trông mặt Ôn Noãn dùng sức trợn trừng ép ướt át về, lúc này mới ngược mắt nhìn hắn, cố làm ra vẻ thất vọng nói: “Vốn tưởng rằng chàng sẽ cảm thấy sợ, không ngờ chàng lại tiếp nhận bình tĩnh như vậy, không có ý nghĩa.” Nàng giờ tay đưa hai chiếc nhẫn đuôi chó cầm trong tay tới trước mặt hắn, “Đoán một chút coi đây là cái gì?”

Quân Dập Hàn cầm lên nhìn một chút, suy đoán nói: “Vòng ngón tay?”

“Người quá thông minh thật sự khiến người ta thiếu rất nhiều niềm vui thú.” Ôn Noãn lại nói, “Cái này ở thế giới bên kia của chúng ta gọi là chiếc nhẫn, có muốn bọn chúng đại diện cho ý tứ gì không?”

Trong lòng Quân Dập Hàn mơ hồ có đáp án, nhưng vẫn phớt lờ nói: “Nói nghe một chút.”

“Những người khi mới kết hôn sẽ trao nhau chiếc nhẫn này, đeo lên cho đối phương, nó không chỉ tuyên bố bọn họ chính thức kết làm phu thê, càng làm cam kết vì đối phương ưng thuận một đời một thể cho dù sinh lão bệnh tử nghèo khó phú quý đều không rời không bỏ, bây giờ ta không có nhẫn kim cương, chỉ có chiếc nhẫn bện từ cỏ này, chàng có ngại mà ghét bỏ không?” Sau khi Ôn Noãn giải thích đơn giản đã hỏi.

Quân Dập Hàn không trả lời vấn đề của nàng, chỉ chìa hai tay ra hỏi, “Ngón tay nào?”

Ôn Noãn nhìn dáng vẻ giống như thông dong lại mang theo vội vã của hắn, mỉm môi kéo tay trái của hắn, đeo vào ngón tay vô danh cho hắn, không đợi nàng mở miệng, Quân Dập Hàn đã chủ động cầm một chiếc nhẫn khác, Ôn Noãn chủ động chìa tay phải ra, nhìn hắn như tùy ý lại tỏ vẻ trịnh trọng chậm rãi đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út cho nàng, chỉ trong nháy mắt, Ôn Noãn lại cảm giác giờ khắc này đã khiến cho nàng nhớ đủ cả một đời.

Hai bàn tay mang nhẫn nắm chặt chung một chỗ, từng nửa trái tim của mỗi người dán sát ghép lại thành một trái tim hoàn chỉnh.

Ôn Noãn lẳng lặng tựa vào trong ngực Quân Dập Hàn, nhìn tơ hồng trên cây nhân duyên ở dưới núi đang tung bay nói: “Muốn nghe cuộc sống của ta ở thế giới đó không?”

“Muốn.” Hai tay Quân Dập Hàn vòng chặt ở trên eo nàng, cầm đặt trên đỉnh đầu nàng nói, “Chỉ cần là về phu nhân, vi phu đều muốn nghe.”

Trên núi hoa rực rỡ, gió mát phát phơ thổi qua, sau giữa trưa ngày hè, trong đình ở lưng chừng núi, Quân Dập Hàn nghe Ôn Noãn tự thuật cuộc sống không sóng không gió cực kỳ bình thản ở đời trước của nàng, đột nhiên hắn thế mà lại cực kỳ có hứng thú nghe, mãi cho đến khi chuyện xưa kết thúc hắn mới hơi nhíu mày lại.

“Hóa ra ngày đó Ánh Văn mà nàng kêu trong giấc mộng là nàng ấy.” Quân Dập Hàn đột nhiên nói, lại nói tiếp, “Nhưng như nàng nói, nàng và Ánh Văn cùng Cổ Thần Vũ là bạn chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, tình cảm cũng cực kỳ thâm hậu, sao nàng chỉ dựa vào mấy câu nói của Ánh Văn mà có thể kết

luyện Cổ Thần Vũ phản bội Ánh Văn được?”

Ôn Noãn sững sờ, nhúu mày nói: “Ánh Văn tâm địa thiện lương tính tình sáng sủa yêu Thần Vũ yêu sâu đậm, nếu không phải gặp chuyện đã kích lớn như vậy, sao nàng ấy lại nhảy lầu nhảy từ trên cao xuống tìm chết như vậy.”

“Cổ Thần Vũ nói hán yêu Ánh Văn?” Quân Dập Hàn lại hỏi nữa.

“... Ánh Văn nói với ta nàng ấy đang lui tới với Thần Vũ, khi bọn họ ra ngoài hẹn hò đều sẽ kêu ta đi cùng, ta cũng coi như là nhân chứng cho tình yêu của bọn họ.” Trong đầu Ôn Noãn đột nhiên hơi hỗn loạn, nàng ngược mắt khó hiểu nhìn Quân Dập Hàn nói, “Ta sẽ giải thích về Thần Vũ, hán không phải là một người yêu lung tung, nếu hán đã lui tới với Ánh Văn tất nhiên là yêu Ánh Văn, vấn đề này vốn không cần phải đi hoài nghi.”

Quân Dập Hàn nhìn Ôn Noãn, trong lòng đột nhiên hơi thốn thức, nàng có thể bình an sống đến hai mươi tuổi mới xuyên không đến gặp mình thật đúng là không dễ dàng, nếu nàng đã nhận định như thế, hán cũng chẳng tội gì vì một nam nhân không liên quan mà mở xẻ lại vết thương đã kín miệng, chỉ có điều Ánh Văn này là một người am hiểu công tâm kẻ, cũng may đã chết ở ngàn năm sau, nếu à ta vẫn còn ở bên cạnh nàng, chỉ sợ nàng sẽ còn phải ăn được không ít đau khổ.

Nữ nhân ngọc nhìn như thông minh mà lại ngọc đến khiến cho người ta không nhìn được đau lòng này!

Lúc này nghe nàng nói xong tiền nhân hậu quả, trong lòng Quân Dập Hàn đột nhiên cảm thấy có phần may mắn, may mà bản thân toàn tâm toàn ý tin tưởng nàng, nếu không phải như thế, ban đầu khi biết giữa Hoàng thượng và Hà Nhi có rối rắm thì có lòng ngờ vực, có lẽ hôm nay hán và nàng đã lật chuyển thành một tình cảnh khác.

“Quá...” Ôn Noãn vừa mới mở miệng nói chữ “Quá” lại nuốt luôn câu kế tiếp vào, một nút thắt như vậy nói thì sao không nói thì như thế nào, chỉ cần nàng còn sống bà ta sẽ ngồi đó mà ngư ông đắc lợi, hán vì nàng trả giá nhiều như vậy, việc này từ từ để nàng giải quyết đi, cần gì phải khiến cho hán lo lắng thêm, huống chi lấy trí tuệ mưu trí của hán, sao lại không tính ra mưu kế của lão yêu bà này, chỉ có điều, sự tồn tại của nàng là mất trận trong mưu kế của lão yêu bà, khiến cho hán không cách nào loại bỏ thôi.

“Quá cái gì?” Quân Dập Hàn nghe nàng nói vền vẹn một chữ, đợi hồi lâu lại không có đoạn sau nên hỏi.

“Quá muộn, chúng ta trở về đi thôi.” Ôn Noãn cười đôi lời nói.

“Được.” Quân Dập Hàn đứng dậy công nàng đi xuống chân núi.

Ngày từng ngày trôi qua, Ôn Noãn từ trước đến giờ yêu thích sống trong viện không bước chân ra khỏi nhà, từ sau khi bị bệnh đột nhiên hăng hái thích đến nơi nơi du ngoạn, điều này khiến bọn hạ nhân trong Vương phủ rất khó lý giải, nhất là Minh Nhi, nàng không hiểu tiểu thư như thế nào, vừa bị bệnh liền thay đổi tính tình ngược lại với trước khi bị bệnh, nhưng nàng nghĩ đến tiểu thư mỗi lần sau khi ra ngoài du ngoạn cùng Vương gia thì tâm tình tốt, đồng thời bệnh chuyển biến càng ngày càng tốt, trong lòng lại thầm cảm giác tính tình này của tiểu thư chuyển biến cũng rất tốt, rốt cuộc thay đổi tính tình tiểu thư có sức sống chút.

Bất tri bất giác mười ngày đã trôi qua, một viên đan dược có tác dụng chống đỡ trong vòng nửa tháng, nàng còn có năm ngày.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 127: Chương 101: Vào cung

Trải qua hơn nửa tháng hết lòng điều dưỡng, thân thể Ôn Noãn đã khôi phục được bảy thành, nàng thừa dịp Quân Dập Hàn vào trong cung chưa về đi một chuyến tới Minh Nguyệt các, thời gian lâu như vậy, tương lai của Minh Nguyệt các phải được quản lý ngăn nắp trật tự.

“Vết thương của ngươi như thế nào?” Giọng Vu Di vang lên từ sau lưng.

“Đã tốt không sai biệt lắm.” Nàng cười xoay người, nhìn hán nói, “Ngày đó ngươi cứu ta cũng bị thương ít, bây giờ đã khôi phục rồi?”

“Ừ.” Vu Di nhàn nhạt đáp một tiếng, ngay sau đó xoay người đi về phía hậu viện, Ôn Noãn thấy đáng về hán càng thêm lạnh nhạt thì hơi không rõ nguyên do, nhưng mà không rảnh ngâm nghĩ, cất bước đi về phía được phòng.

Mấy canh giờ sau, nàng nhìn hai chai thuốc đã chế xong trong tay, tinh thần đang hơi hoảng hốt, hai chai thuốc này, một chai là tâm huyết nghiên cứu mấy năm qua của nàng, mà đổi thành một chai khác là cố ý phối vì hán.

Nàng hung hăng nhắm chặt mắt lại, một lần nữa mở ra thì hoàn toàn sáng rõ và dứt khoát, nếu hạ quyết tâm, thì không thể hối hận.

Sau khi ra khỏi Minh Nguyệt các, nàng cũng không vội vã chạy về Vương phủ, mà dọc theo đường núi cong cong queo queo đi tới hang núi ở thác nước đã sụp đổ đó, nàng lấy một chai thuốc đặt trong hộp chôn trong hang núi kia, đây vốn chuẩn bị cho Mộ Dung Tịnh, bây giờ suy nghĩ lại một chút hình như

đã không cần thiết, thuốc này chỉ có thể lấy mạng bà ta, nhưng lại sẽ khiến tất cả phát triển theo phương hướng tệ hơn, bây giờ nàng đã có biện pháp tốt hơn để đối phó với bà ta, thuốc này không cần thiết tồn tại.

Nhưng tác dụng của thuốc hại vô cùng âm độc, lưu lại thể gian này cũng quá không thích hợp, nhưng nếu muốn phá hủy thì nàng không đành lòng, đây dù sao cũng do nàng hao phí tâm huyết mấy năm mới nghiên cứu ra, cuối cùng nàng nghĩ, chôn nó ở đây, nàng hái được cấp thảo vị thuốc cuối cùng ở đây, lại chôn thuốc có vị cấp thảo ở nơi này, cũng coi như để nó quay về đất cũ thôi.

Sau khi chôn xong, nàng chỉnh lại áo rồi ra khỏi hang núi, không hề dừng lại lâu mà bước đi xuống núi.

Mà nàng vừa mới rời đi trong chốc lát, chỗ tối lại xuất hiện một nam tử mặc áo xám đầu đội nón che mặt, mặc dù thân hình tập tễnh nhưng hành động lại mau lẹ, hần như mèo chui vào trong hang này, đợi tìm trong chốc lát đào ra được cái hộp bị chôn, sau khi mở ra coi, khuôn mặt dưới khăn che mặt bị hủy hoại thay đổi hoàn toàn lộ ra nụ cười dữ tợn, không uống công hần nhảy vào sông Hồng chín sống một chết mới tránh được thủ hạ của Hàn Vương đuổi giết, bây giờ đây lão trời già mở mắt để cho hần nhặt được cái tiện nghi lớn như vậy, hần vốn còn định suy nghĩ làm như thế nào để đi Minh Nguyệt các lấy được độc dược, không nghĩ tới hôm nay Các chủ Minh Nguyệt các tự mình đưa đến trên tay hần.

Dù hần chưa từng gặp bản thân Các chủ Minh Nguyệt các, nhưng căn cứ vào trong truyền thuyết Các chủ Minh Nguyệt các Âu Dương Minh Nguyệt mặc bộ đồ trắng mặt nạ bạc che lại dung nhan tao nhã vô song, lại thêm nơi này cách Minh Nguyệt các không xa, thuốc này do chính hần chôn ở đây, người này không phải là Các chủ Minh Nguyệt các thì có thể là ai.

Sau khi Ôn Noãn xuống núi, cũng không về thẳng Vương phủ, mà bắn một lá thư vào tổng cung điện của Mộ Dung Tĩnh rồi mới nhanh chóng rời đi.

Mộ Dung Tĩnh nhận lấy lá thư Vương công công đưa đến thì mở ra nhìn, bờ môi lộ ra nụ cười như trong dự đoán, “Cuối cùng, vẫn không thoát được lòng bàn tay của ai gia!”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“Toàn bộ người phải ra đi tìm nhị Điện hạ đều mất tích?” Đầu ngón tay nam tử mặc áo đỏ vuốt ve tóc trước ngực, ngoảnh đầu lại nhìn nhếch môi cười, “Thanh Nham, người nói thật một chút xem những người này sẽ đi đâu?”

“Bẩm chủ thượng, thuộc hạ suy đoán có thể bọn họ đã chết trên tay nhị Điện hạ.” Thanh Nham nhìn nụ cười xinh đẹp đến khiến làm cho người ta phát rét, vội vàng cúi đầu trả lời.

“Thủ hạ của bốn tọa bây giờ càng lúc càng không tốt rồi, xem ra phải tìm thời gian dạy dỗ tử tề.” Hần khẽ liếc mắt tà mị, “Tiếp tục phái người đi tìm, trong vòng ba ngày nếu không có kết quả, quy củ cũ.” Quy củ cũ này tất nhiên là rút gân lột da khiến người ta nghe thấy mà sợ.

“Vâng.” Thanh Nham lĩnh mệnh lập tức đi ra.

“Chủ thượng, có cần bắt Âu Dương Minh Nguyệt tới?” Đoạn Lăng tiến lên hỏi.

“Cố Hàn là Âu Dương Minh Nguyệt ngược lại có chút ý tứ.” Đầu ngón tay nam tử áo đỏ khẽ nâng nói, “Tạm thời đừng động, đi điều tra một chút Âu Dương Minh Nguyệt và Hàn Vương có quan hệ ra sao.”

“Vâng.”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Đợi đến khi Quân Dập Hàn trở về phủ, lập tức được Minh Nhi mời vào trong phòng Ôn Noãn, hần cho rằng Ôn Noãn xảy ra chuyện gì, kết quả khi bước nhanh vào trong phòng thì dưới chân khựng lại, ánh mắt khóa chặt trên người Ôn Noãn đang mặc đồ cưới.

“Hàn.” Ôn Noãn chủ động tiến lên kéo hần đến ngồi xuống trước bàn, cười cười rót đầy rượu cho hần.

“Phu nhân, nàng đây là?” Trong lòng Quân Dập Hàn có tiết tấu hơi rối loạn.

Ôn Noãn cười không nói cảm ly rượu lên vòng cổ tay với hần mà uống, ý tứ không cần nói cũng biết.

Trước màn hồng đậm, quần áo cời ra từng món, đối xử thẳng thắn với nhau, trông rất Quân Dập Hàn tinh mịch, đưa ngón tay khẽ vuốt ve vết sẹo trước ngực nàng, giọng khàn khàn mang theo chút chán chừ nói: “Phu nhân, vết thương của nàng..”

“Đã tốt hơn.” Nàng nhin nóng bỏng trên mặt, đôi tay chủ động leo lên cổ hần, đưa lên môi thơm.

Khi da thịt nàng dán lên da thịt hần, thân thể của hần càng căng thẳng, không còn bất cứ do dự nào ôm chặt lấy nàng cùng ngã xuống giường, tình cảm dịu dàng triền miên vô hạn, yêu say đắm, thân thể của nàng mới biết mùi đời trẻ trung nhạy cảm, hần cố nén dục vọng mạnh mẽ, hơi thở nặng nề hỗn lên vánh tai nàng nhẹ nhàng nói: “Đừng sợ.”

Nàng ôm chặt lấy thân thể hần, tay vỗ nhẹ nhẹ trên lưng hần, ý bảo nàng đã chuẩn bị sẵn sàng, hần tiếp nhận tin tức của nàng, eo ếch lập tức trầm xuống nhập vào trong thân thể nàng cùng nàng hợp thành một thể, bọn họ, rốt cuộc trở thành phu thê danh xứng với thực.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, nàng gói đầu lên ngực hần nghe nhịp tim trầm ổn có lực, nói khẽ: “Hàn, ta yêu chàng.”

“Phu nhân, ta cũng yêu nàng.” Hân hôn lên tóc nàng, âm thanh khăn khăn còn mang theo tình dục.

“Ừ, ta biết rõ.” Nàng đưa tay nhanh chóng lau đi giọt lệ nơi khóe mắt, đưa tay bụng ly rượu đã sớm chuẩn bị sẵn ở trên đầu giường uống vào trong miệng, một lần nữa cúi người đặt lên môi tiếp cho hân, trong lòng lại đau không cách nào hô hấp, trong khoảnh khắc hạnh phúc nhất này, nàng lại phải làm ra chuyện tàn nhẫn nhất, cho dù hân sẽ hận nàng, nhưng nàng không hối hận.

Quân Dật Hân mới vừa bình phục hơi thở bị một ngụm rượu này của nàng trêu chọc, trong nháy mắt lại dâng lên luồng lửa, hân một phát lật người đè nàng dưới thân, giọng khàn khàn: “Phu nhân, nàng dụ dỗ ta.” Vừa dứt lời, môi đã một lần nữa rơi xuống, tình tế ngọt ngào hôn lên hoàn toàn bao vây lấy nàng.

Cho dù tốt đẹp ngăn ngừi như vậy, nhưng ít ra nàng đã từng có, Ôn Noãn đè nén đau đớn trong lòng nhiệt tình đáp lại hân.

“Phu nhân, vì phu không cẩn thận làm đau nàng?” Quân Dật Hân cảm nhận được ướt át khi vỗ về mặt nàng, lúc này mới phát hiện không biết từ khi nào nàng đã nước mắt ràn rụa, vội vàng dừng lại hỏi.

“Không có.” Nàng dùng sức lắc đầu, “Chính là cảm thấy quá hạnh phúc, cực vui mà khóc.” Nàng nói xong, không đợi hân lên tiếng nữa, hôn môi của hân lại bắt đầu chủ động công thành chiếm đất.

Mắt hôn mắt cốt triền miên, cuối cùng đêm xuân ngăn ngừi, nhìn nam nhân mặt mày đã sớm khắc sâu vào đáy lòng, Ôn Noãn nặng nề rơi xuống một nụ hôn lên mặt hân, nước mắt chảy xuống đến môi hai người, mặn mà chất.

Giờ mọ, đội ngũ bách quan mở đường rước dâu từ phủ Tướng quân quay về Hoàng cung, từ sáng sớm dân chúng trên đường đã cảm thấy khiếp sợ với cảnh tượng long trọng chưa từng có này, cho dù trước kia Hoàng thượng cưới Hoàng hậu cũng chưa bao giờ có lễ trọng bách quan chào đón, chẳng lẽ Đường kim Hoàng thượng mở ra tiền lệ cưới Hoàng hậu?

Trong các bách tính rối rít suy đoán vậy xem, đội ngũ rước dâu đi tới cửa đông Hoàng cung, nhưng cửa đông vừa mới mở ra, đội ngũ rước dâu còn chưa tiến vào, trên tường thành đông môn lại truyền đến từng đợt tiếng cười thê lương, một nữ tử áo trắng tóc tai bù xù đứng đón gió.

Đội ngũ rước dâu dừng lại, người đứng đầu thúc ngựa tiến lên nói: “Tinh phi, mau xuống.”

“Xuống?” Ôn Tinh lạnh lùng cười một tiếng, “Bổn cung có mấy câu nói với tỷ tỷ xong sẽ tự xuống, Mục thống lĩnh gấp gáp cái gì?” Trong tay nàng ta nắm lấy một thanh dao găm sáng loáng kề nơi cổ họng mình, “Ngươi đừng định ép ta xuống dưới, nếu các ngươi dám động, ta chết ngay bây giờ trước mặt các ngươi, chắc hẳn các ngươi cũng không muốn thấy máu trong ngày đại hôn của Hoàng thượng.”

“Tinh Phi.” Gân xanh nổi lên trên trán Mục An.

Ôn Tinh không để ý tới hân, nhìn đại kiệu tám người khiêng phía dưới: “Ôn Noãn, ngươi thật đúng là tỷ tỷ tốt của ta, làm Hàn Vương phi thật tốt không làm, thế nhưng lại chạy đến giành Hoàng thượng với muội muội ruột của mình, làm muội muội là ta đây bội phục ngươi lắm lắm.”

Nàng thấy màn kiệu phía dưới vẫn khép chặt, ý hận trong mắt sâu hơn, “Thế nào, có mặt làm ra chuyện này mà lại không có mặt đi ra gặp ta sao? Ngươi biết đời này ta hối hận nhất chính là chuyện gì không?” Nàng cắn răng nghiêng lợi nói, “Là ba năm trước đây không hoàn toàn giết chết ngươi, tai họa do trời những lời này quả thật không giả.”

“Thì ra là ngươi.” Ôn Noãn đẩy màn kiệu đứng ra lạnh lùng nhìn nàng ta, nàng vốn không muốn đi ra để cho nàng ta một mình, nhưng nghe thấy chính miệng nàng ta nói tới ba năm trước đây hại chết “Nàng”, nàng cuối cùng đi ra, “Ta là tỷ tỷ ruột của ngươi, trừ ba năm nay ngươi vào cung lạnh nhạt với ngươi một chút, nhưng quá khứ mười mấy năm đối đãi với ngươi cực kỳ thân thiết, ngươi lại muốn giết ta? Tại sao?” Nàng định thay “Nàng” hiểu biết rõ chân tướng.

“Tại sao?” Ôn Tinh lạnh lùng hừ khê, ngay sau đó cười đến điên cuồng, “Ngươi là con vợ cả, ta là thứ xuất, mặc dù mẫu thân ngươi chết sớm, nhưng phụ thân càng thêm yêu ngươi toàn bộ sủng ái, trong phủ, ngươi chính là hồn ngọc quý trên tay phụ thân, mà ta là người dung có cũng được không có cũng chẳng sao, cùng là nữ nhi, tại sao ngươi có thể hường hết tất cả sủng ái, mà ta lại nhất định là con ngọc hèn mọn, ý định của ta vốn định yên lặng chịu đựng, nhưng ông trời cho ta một cơ hội ta tội gì không nắm bắt, Hoàng thượng lên ngôi tuyển phi, trên danh sách đưa tới viết nhi nữ Ôn thị, nhưng ngươi nghĩ đi, nếu ngươi dòng chính nữ còn đó thì đến lượt ta đây một thứ nữ sao?”

“Cũng bởi vì chuyện này cho nên ngươi giết ta?” Ôn Noãn siết chặt hai nắm tay, giờ phút này nàng hận không thể ném nữ nhân điên này vào trong ổ sói gặm xương thịt nàng ta không dư thừa, nếu không phải do nàng ta, Hà Nhi và Quân Hạo Thiên đã sớm thành một đoạn nhân duyên tốt đẹp, cũng không trở thành rơi vào tình cảnh như vậy, mà tất cả mọi chuyện cũng không phát triển trở thành cục diện không thể挽 hồi, nhưng nếu không phải nàng ta, nàng cũng sẽ không tới thế giới này gặp gỡ Quân Dật Hân, nàng thật sự không biết có nên cảm tạ nàng ta trước khi vứt nàng ta vào ổ sói không.

“Đúng vậy.” Trong tiếng nói mang theo vẻ đương nhiên, “Đáng tiếc ngươi không chết, chỉ có điều cho dù ngươi không chết cũng đã bỏ lỡ thời điểm vào cung, ta thành công vào cung lấy được sủng ái của Hoàng thượng, mà ngươi, sau khi tỉnh lại thì nửa sống nửa chết nằm ở trong viện, bổn cung nhìn thấy ngươi như thế, nên cũng không so đo nhiều với ngươi. A, đúng rồi, gả ngươi cho Hàn Vương bệnh sắp chết cũng là chủ ý của bổn cung, trước đó vài ngày nghe nói tình cảm của ngươi và Hàn Vương cực tốt, như thế nào, ngươi có muốn cảm tạ bổn cung không?” Nàng nói rất sáng khoái, nhưng lại không biết rằng mình cũng chỉ là một quân cờ bị Mộ Dung Tĩnh lợi dụng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 128: Chương 102: Một quyền cuối cùng (thượng)

“Như vậy, còn thật sự phải cảm ơn Tinh phi nương nương.” Ôn Noãn lạnh lùng nhìn nàng ta nhếch môi cười, “Nhưng cho dù ngươi tính hết tất cả mưu kế thì như thế nào? Cuối cùng không phải vẫn rơi vào kết cục bị đánh vào lãnh cung sao, cái gọi là ác giả ác báo, lời này luôn không sai.”

“Ôn Noãn, ngươi cho rằng hôm nay bốn cung đặc biệt tới đây chính là vì giải đáp nghi hoặc cho ngươi.” Dao trong tay Ôn Tinh lại để sát thêm vào cổ vài phần, vào thời điểm đó máu tươi chảy ròng ròng trên da thịt mịn màng, nhưng nàng giống như hoàn toàn không cảm thấy đau đớn, còn cười đến làm cho người ta cảm thấy rợn cả tóc gáy, “Hôm nay bốn cung tới là muốn nói cho ngươi, đồ bốn cung không có được, bốn cung tình nguyện phá hủy cũng không thể tiện nghi cho ngươi để ngươi lấy được.” Ánh mắt nàng dần trở nên lạnh lẽo tàn nhẫn, tiếng nói giống như mang theo nguyên rủa ngàn năm âm trầm vang lên, “Bốn cung lấy máu lấy mạng của mình nguyện rủa ngươi, hễ là người Ôn Noãn yêu chắc chắn sẽ chết yêu, hễ là người ngươi coi trọng chắc chắn sẽ làm hèn mọn, hễ là chỗ ngươi vui sẽ là đau, ngươi đời đời kiếp kiếp sống trong khổ sở giày vò, không được giải thoát.” Nàng nói xong ngửa mặt lên trời cười dài thê lương, dưới chân lại đột nhiên tung người nhảy lên từ tường thành xuống.

Mặc dù nàng ta nhảy bất ngờ, nhưng phía dưới Mục An vẫn ở trong trạng thái đề phòng lập tức phi thân lên đỡ được nàng ta ở không trung, giao cho một thị vệ bên cạnh trầm giọng phân phó: “Mang về lãnh cung canh chừng thật kỹ, chờ Hoàng thượng xử lý.”

“Ôn Noãn, ngươi không chết từ té được, ngươi không phải... Ưm...” Ôn Tinh bị thị vệ bắt đi, tiếng mắng giận không ngừng truyền đến, hai người thị vệ lập tức bịt miệng nàng ta lại, nhanh chóng mang đi.

Ôn Noãn lạnh lùng trở lại trong kiệu, đội ngũ một lần nữa tiến về Hoàng cung, nhưng lòng của nàng không cách nào bình tĩnh, cũng không phải bởi vì bị nàng ta nguyện rủa, mà những lời đó lại chọc trúng lòng nàng giờ phút này, cũng nói trúng kết cục sắp tới.

Lúc này, nàng rất muốn lập tức trở về Vương phủ hầu bên cạnh hắn, rất muốn cùng hắn bình bình thân thân qua một đời, vậy mà, lại không thể.

Đôi tay nàng hung hăng siết chặt áo bào của mình, mặc cho móng tay đâm vào lòng bàn tay cũng không buông ra, giống như có như thế mới khiến cho mình có sức mạnh tiếp tục hướng về phía trước.

Đội ngũ nước đầu dừng lại trước Phụng hoàng đài, bách quan đứng hai bên, màn kiệu được vén lên, Ôn Noãn được hai ma ma đỡ xuống, xuyên qua rèm che dao động có thể nhìn thấy Quân Hạo Thiên mặc một bộ đồ đồ đứng ở trên đài cao lặng lặng chăm chú nhìn nàng, mà Mộ Dung Tĩnh ở bên cạnh cười không ngớt nhìn nàng, giữa chân mây là vẻ cao quý tao nhã theo thói quen, nhưng đáy mắt tràn ngập ý lạnh, cũng chỉ là một quân cờ muốn thoát khỏi lòng bàn tay bà mà thôi, cuối cùng, không phải vẫn ngoan ngoãn trở lại lòng bàn tay bà sao.

Ôn Noãn từng bước một tiến về phía trước, trăm mét thâm đồ không xa, nhưng nàng lại chỉ cảm thấy mỗi một bước như đi trên mũi dao, lòng đều giống như gặp lửa mạnh thiêu đốt, đi mỗi một bước, nàng lại cách xa hắn một bước, rốt cuộc, bước chân nàng dừng lại ở chính giữa sân rộng trước đài Phụng hoàng.

Tròng mắt bách quan đồng loạt chăm chú nhìn vào nàng, trên trán lễ quan đỏ mồ hôi hột, nhưng nàng lại không nhúc nhích giống như đã ăn sâu bén rễ ở chỗ đó, tròng mắt Quân Hạo Thiên dần âm trầm xuống, chẳng lẽ đến giờ phút này nàng vẫn định đôi ý? Còn nụ cười trên mặt Mộ Dung Tĩnh dần dần cứng đờ, đáy lòng bà đột nhiên dâng lên dự cảm xấu, trong đầu đột nhiên nhảy lên một câu nói trước đây không lâu khi đàm phán với bà Ôn Noãn đã nói: “Nếu ta dùng tính mạng làm giá cao thì sao?”

Trong lòng bà hoảng hốt, bỗng nhiên đứng lên nhìn về phía Ôn Noãn, cảm giác nắm toàn cục trong tay trước đây trong nháy mắt bị giật đứt thay thế, nữ nhân này chẳng lẽ thật sự muốn lấy tính mạng mình làm giá cao để thoát khỏi nắm tay của bà?

Ngay sau đó, cảnh dưới đài Phụng hoàng đã xác nhận suy đoán của bà, bà đã đoán đúng!

Bầu trời tối đen, Ôn Noãn giắt mũ phượng trên đầu ném xuống, búi tóc suôn mượt tuột xuống tung bay theo gió, đầu ngón tay lại cời bỏ áo bào đỏ thắm xuống lộ ra quần áo tơ thuần màu trắng bên trong, đất bằng đột nhiên nổi cuồng phong, vù vù bay múa càng có vẻ giống như dáng người đơn bạc của nàng bất cứ lúc nào cũng sẽ theo gió mà đi.

“Mộ Dung Tĩnh.” Giọng nàng lạnh lùng, “Ngươi thân là Thái hậu nước Linh, thế nhưng lại sử dụng thủ đoạn hèn hạ hạ độc ta, lại dùng tính mạng của ta uy hiếp ta hừ Vương gia gả cho Hoàng thượng, dùng cái này gây xích mích rối loạn trong Hoàng thất, ngươi rắp tâm cái gì?”

“Đừng có nói xằng nói bậy, rõ ràng chính là ngươi hồng hạnh xuất tường, có tư tình với Hoàng thượng muốn gả cho Hoàng thượng, tại sao lại nói ai gia ép ngươi?” Mộ Dung Tĩnh lạnh lùng khiển trách, “Người đâu, bắt tiện phụ này lại cho ai gia.”

“Nếu có người dám tiến lên nửa bước, ta lập tức dùng máu tươi tưới Phụng hoàng đài.” Cổ tay Ôn Noãn khẽ đảo, đoàn kiếm sáng ngời chỉ thẳng vào tim.

“Hà Nhi!” Quân Hạo Thiên vẻ mặt căng thẳng, bước nhanh định xuống đài đi tới chỗ nàng.

“Đứng lại.” Trong cuồng phong, Ôn Noãn kiên định đứng vững vàng, “Quân Hạo Thiên, ngươi thân là Hoàng thượng nước Linh, chẳng lẽ lại không phát

giác ra mưu kế của Thái hậu, bà ta không phải lợi dụng ta để cho hai huynh đệ các người tương tàn ngồi làm ngư ông đắc lợi sao, mà người thế nhưng lặp đi lặp lại nhiều lần rơi vào trong bẫy của bà ta không hề cảnh giác, người như thế sao xưng ngôi đường hoàng trên ngôi vị Hoàng đế nước Linh chứ?”

“Không phải, Hà Nhi, ta...” Quân Hạo Thiên vội vàng định giải thích, nhưng mà lời hắn nói ra đến một nửa lại khựng lại, môi mặc dù mấp máy nhưng không cách nào tiếp tục nói nữa, hắn nên nói cho nàng biết như thế nào, hắn và Dập Hàn từng là huynh đệ thân nhất, chỉ có điều ngôi vị Hoàng đế này, do phụ hoàng hạ một di chiếu để cho hắn phải đề phòng kiềm chế huynh đệ ruột của mình, hắn ngồi trên ngôi vị Hoàng đế này liền cần phải vừa gánh vác trọng trách đất nước vừa không thể làm trái với di mệnh của phụ hoàng, cho dù hắn không biết phụ hoàng luôn thương yêu Dập Hàn tại sao lại hạ một đạo di chiếu như vậy, nhưng hắn cần phải tuân theo, không ai biết khi hắn làm như vậy thì trong lòng hắn đau khổ và căm hận nhường nào, bọn họ rõ ràng là huynh đệ nâng ly nói cười không có gì giấu nhau, cũng bởi vì Hoàng quyền này mà đi càng lúc càng xa nhau, không thể tiếp tục quay đầu lại.

Trong lòng hắn đã sớm biết mưu kế của Thái hậu, nhưng vẫn không thể diệt trừ, chỉ có thể trở mặt nhìn thế lực của bà tăng trưởng, dùng cái này khắc chế Dập Hàn, suy cho cùng hắn không muốn ngay mặt là địch với Dập Hàn, nhưng nàng là một quân cờ hung ác cuối cùng này khiến cho hắn không cách nào không gia nhập vào trở thành quân cờ của bà ta, chỉ vì hắn, thật sự không có cách nào buông nàng được!

“Người cái gì?” Ôn Noãn nhìn chăm chăm vào hắn, “Tại sao không nói?”

“Ta...” Trong lòng hắn hoàn toàn chua chát, cổ họng đau nhức, cuối cùng lại chỉ có thể nói, “Nàng nói không sai, ta thật sự không thích hợp ngôi trên ngôi vị Hoàng đế.”

“Hoàng thượng.” Các bách quan kinh hãi cùng nhau quỳ xuống, rồi rít tức giận trợn mắt mà nhìn trừng trừng vào Ôn Noãn đang đứng ngạo nghễ trong sân.

Ôn Noãn không để ý tới sự phẫn nộ của bách quan, mắt lạnh lẽo xẹt qua Quân Hạo Thiên rồi lên Mộ Dung Tĩnh đang che ngực cười lạnh, nàng quyết tuyệt cười một tiếng: “Mộ Dung Tĩnh, người cho rằng ta sẽ thật sự vì chính cái mạng này của mình mà nghe theo lệnh của người trở thành yêu cơ * khơi lên gió tanh mưa máu trong Hoàng thất làm thiên hạ loạn lạc?” Khóe môi nàng khẽ nhếch, giọng không lớn nhưng lại vang dội cả đài Phụng hoàng, “Ta, Ôn Noãn, đời này kiếp này, sinh là người của Quân Dập Hàn, chết là quý của Quân Dập Hàn, đời kiếp sau sẽ gặp gỡ hắn.” Dứt lời, đoàn kiếm trong tay nàng giờ lên cao đột nhiên đâm lên đầu.

(*) yêu cơ: chỉ những mỹ nhân tuyệt sắc nhưng gây ra đại họa liên lụy đến các quân vương, thường là nguyên nhân làm sụp đổ triều đại trong văn hóa không chỉ Trung Quốc mà cả các nước đồng văn như Nhật Bản, Hàn Quốc và Việt Nam.

Hôm nay trên Phụng hoàng đài, trước mặt bách quan, Thái hậu bức chết nàng, nàng thân là Hàn Vương phi, bách quan sẽ không bỏ qua cho Mộ Dung Tĩnh!

Hôm nay nàng nói ra sự thật, Mộ Dung Tĩnh bức chết nàng, Quân Hạo Thiên sẽ không bỏ qua cho bà ta!

Hôm nay nàng bộc bạch tâm tình, rưới máu tươi Phụng hoàng đài, có lẽ đời tới cho hắn nửa đời sau yên ổn vô ưu!

Quân Dập Hàn, từ biệt!

“Hà Nhi!”

“Phu nhân!”

Hai tiếng gào giận dữ hoảng sợ vang lên, đoàn kiếm trong tay Ôn Noãn khi chạm đến da thịt trong nháy mắt bị đánh rơi trên mặt đất, ngay sau đó thân thể được một lồng ngực quen thuộc siết chặt trong ngực, chặt đến cả người nàng đều đau, đau đến không thở nổi, nhưng trong giờ khắc này tim của nàng lại không cách nào không chế mà tự tung tự tác nhảy lên.

Hắn không phải đến tận đêm khuya mới có thể tỉnh lại sau đó hoàn toàn quên nàng sao?

Mưa, mưa tầm tã trút xuống, dính ướt áo tất cả mọi người, nhưng lại xối không ra hai người đang ôm chặt nhau không rời nhau dán sát lòng nhau!

“Sao chàng lại tới đây?” Nàng ngẩng đầu lên, cổ gồng mở to mắt nhìn hắn, nước mưa rào rào mang theo nước mắt tràn ra trên vành mắt nàng mà chảy xuống mặt nàng.

“Vi sao ta lại tới?” Ánh mắt Quân Dập Hàn đỏ lên lạnh lùng nhìn nàng, giọng nói trong hung ác lại lộ ra khe run nói, “Có phải nếu như ta không đến nàng sẽ chết ở đây, sẽ bỏ ta lại rồi ta mà đi? Ôn Noãn, sao nàng có thể tàn nhẫn như vậy! Nàng và hứa hẹn một đời nghèo khó phú quý sinh lão bệnh tử vĩnh viễn không chia cách, sao có thể tùy tiện tiện nếm ta lại?” Hắn hung hăng nắm hai cánh tay của nàng, lực lớn giống như định bóp đứt hai cánh tay nàng, phát tiết toàn bộ đau đớn trong đáy lòng ra ngoài, “Lòng của nàng rốt cuộc làm bằng gì, ta phí hết tâm tư ủ nóng nó, nàng lại có thể trong chớp mắt hoàn toàn làm lạnh nó, rút người ra từ trong thế giới của ta gọn gàng như thế, nàng đã tuyệt tình như vậy, sao không xóa sạch cả nàng ở trong trí nhớ của ta, để cho đời này ta giống như chưa từng gặp nàng, chưa bao giờ yêu nàng, chưa từng đau lòng khổ sở như vậy.”

“Ta...” Ôn Noãn nói không thành tiếng, quay đầu đi nhắm chặt mắt lại, lại không dám đối mặt với vẻ mặt khổ sở đau lòng lúc này của hắn, hắn không biết, nàng thật sự hoàn toàn xóa sạch tình cảm của hắn với nàng.

“Tại sao không nói chuyện?” Xung quanh người Quân Dập Hàn toàn khí lạnh nghiêm nghị nhìn sát nàng.

“Xin lỗi.” Lúc này, nàng đã không biết có thể nói gì nữa, trong mưa to bàng bạc quanh thân, thất vọng đau khổ thấu xương vỡ ra thành đau.

“Ta muốn không phải là câu xin lỗi của nàng.” Quân Dập Hàn gào lên giận dữ, điên cuồng hôn lên môi nàng, như muốn nuốt lấy nàng vào trong bụng.

Trên đài Phụng hoàng, Quân Hạo Thiên đứng lẳng lặng không cho bất kỳ ai đến gần, bóng dáng mờ hồ lộ ra hơi thở bị thương cứ ở trong màn mưa nhìn hai người đang ôm hôn, có phải hắn đã sai lầm rồi không, ngay cả bước hôm nay là một bước trong kế hoạch của nữ nhân kia, nhưng hắn cảm giác không phải là một bước ép nàng rút đao ra tự sát.

Suy cho cùng, bỏ lỡ, không phải là sai, mà thật sự đã bỏ lỡ!

Mộ Dung Tĩnh đã sớm lặng lẽ tránh sang một bên kia mưa rơi lạnh lùng nhìn hai người đang ôm hôn trong mưa và đám bách quan vẫn quỳ tại chỗ không làm gì, hạ lệnh: “Lệnh cung tiễn thủ chuẩn bị, toàn bộ bắn chết!” Vì bảo đảm không chút sơ hở, bà đã đổi toàn bộ thành người của mình ngay từ trong cung.

“Vâng.” Vương công công lĩnh mệnh rời đi.

Cuồng nhiệt ôm hôn, cho dù đã không thở nổi, nhưng hai người ai cũng không lui ra, giờ khắc này bên bờ sinh tử, giờ khắc này ở trong lòng hắn thời gian dường như đã không nhiều.

Cuồng phong tứ phía, mưa giăng đầy, cả màn trời tối tăm giống như tấu một khúc ca buồn, bên ngoài đài Phụng hoàng, mũi tên bốn phía lên dây chờ phân phó.

Về mặt Mộ Dung Tĩnh lạnh lùng tuyệt tình, hai bóng dáng tươi đẹp trên đài Phụng hoàng ở trong màn mưa này lại rất rõ ràng, tay bà chậm rãi nâng lên, khăn găm ở đầu ngón tay buông lỏng, vạt tên cùng bắn!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 129: Chương 103.1: Một quyền cuối cùng (hạ)

“Dừng tay!” Quân Hạo Thiên gào lên giận dữ ra tiếng, nhưng âm thanh của hắn lại bị mưa tên gào thét đầy trời bao phủ lại.

Màn mưa nghiêng trời đột nhiên ở dưới nội lực của Quân Dập Hàn ngưng tụ lại thành một cái lồng nước cực lớn che chở hai người ở trong đó, ngàn vạn mũi tên bị ngăn cản, tên dần dần dày đặc không ngừng tích lũy, khiến lồng nước trong suốt trở nên đen đậm, tiếng vang chém giết vang lên nơi xa, người của Quân Dập Hàn mang đến đang chém giết người của Mộ Dung Tĩnh, dòng máu đỏ sẫm mới vừa văng tung óe được màn mưa to cọ rửa, không lâu lắm, trên đài Phụng hoàng nước mưa vốn trong trẻo bị nhuộm đỏ bao trọn lấy cả đài Phụng hoàng.

Nhân mã hai phe đánh tới hăng say, lồng nước bao phủ hai người ầm ầm nổ tung, Quân Dập Hàn ôm Ôn Noãn bay lên ra ngoài Hoàng cung.

“Chặn bọn họ lại cho ai gia!” Mộ Dung Tĩnh gầm lên giận dữ, giống như để cho hai người bọn họ chạy thoát là hậu họa vô cùng.

“Hoàng thượng.” Mục An cuối cùng đột phá được nhân mã của Mộ Dung Tĩnh ngăn cản đi tới trước người Quân Hạo Thiên.

“Dẫn người chặn người của Thái hậu lại, cần phải để cho Hàn Vương và Hàn Vương phi an toàn rời cung.” Trông mắt Quân Hạo Thiên nhìn mưa to gió dữ, trầm giọng hạ lệnh, Mộ Dung Tĩnh đây là rốt cuộc không nhẫn nại được cuối cùng phải ra tay sao? Thế mà lại dám công khai làm loạn trước mắt hắn.

“Vâng.” Mục An lưu lại một nhóm người bảo vệ Quân Hạo Thiên, lại dẫn đầu những người khác xông vào màn mưa gia nhập đội ngũ của Hàn Vương phủ, ra sức chém giết người của Mộ Dung Tĩnh.

Càng mưa càng lớn, nước mưa của đài Phụng hoàng càng lúc càng đỏ, một màn thảm thiết này lại bị mai một trong bụi bặm của lịch sử.

Quân Dập Hàn mang theo Ôn Noãn ra khỏi cung đến ngoại ô của Kinh thành, hắn đang cảm mặt nàng, đe dọa nhìn nàng, cắn răng nghiêng lợi hỏi, “Tại sao muốn làm như vậy? Nói cho ta biết đáp án.”

“Ta...” Nàng nhìn hắn đang tức giận nhìn mình, hung hăng cắn răng chịu đựng đau đớn nơi cõi lòng, nỗ lực kéo ra ý cười, đưa tay vuốt ve mặt hắn nói, “Không có tại sao, chỉ có điều một đường đi tới đây đều là chàng che chở cho ta, bỏ ra vì ta, ta chỉ muốn làm một chút vì chàng, thật ra thì mới vừa rồi ta cũng không phải muốn tự sát thật, đó chẳng qua chỉ là một màn kịch giả mà thôi, đoán kiếm kia là giả.”

“Thật?” Con giận của hắn dần dần biến mất, nhìn chằm chằm vào hai mắt của nàng chờ đợi đáp án cuối cùng.

“Thật.” Ôn Noãn trả lời khẳng định, giờ khắc này nàng cảm tạ ông trời đã cho trận mưa to hoàn toàn che giấu nước mắt của nàng đang tùy ý chảy, để cho nàng ở trong sân khấu này không đến nỗi lộ ra quá nhiều sơ hở.

“Về sau không cho làm tiếp chuyện ngốc như vậy.” Hắn ôm nàng thật chặt, từng chút một hôn lên tóc nàng, giọng khàn khàn lên, “Ta không cần nàng làm cái gì vì ta, ta chỉ muốn nàng sống thật tốt ở bên cạnh ta, ta đã hài lòng, nàng không biết vừa rồi khoảnh khắc nàng cầm đoản kiếm đâm vào ngực ta có bao nhiêu sợ, phu nhân, đồng ý không được rời khỏi ta.” Thân thể hắn căng thẳng ôm lấy nàng, trong tiếng nói mang theo khê run, giống như dư âm sợ hãi một màn vừa rồi vẫn quanh quẩn trong lòng hắn không đi.

Trong lòng Ôn Noãn đau như xé nát, nàng rất muốn mở miệng đồng ý hắn sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh hắn, sẽ vì hắn sinh con dưỡng cái, sẽ cùng hắn đầu bạc đến lão với nhau, thế nhưng căn bản là hy vọng xa vời, nếu nàng còn sống, chỉ biết biến thành con rối không ra người không ra quỷ trong tay Mộ Dung Tĩnh, chỉ sẽ tổn thương hắn, nguyên nhân chính là như thế, nàng mới có thể chọn lựa trái với lời hứa với hắn mà kết thúc sinh mạng, mà lúc đó, nàng vốn không nên hứa hẹn với hắn, nhưng cuối cùng nàng vẫn không thể không chế được tim mình, cho tới bây giờ, nàng thật sự không định lại hứa lời hứa không cách nào thực hiện để lừa hắn.

“Phu nhân?” Lâu không nghe được câu trả lời của nàng, trong lòng hắn chợt co rút lại, trợn tròn mắt nhìn nàng, dĩ nhiên liệgiuodon

“Mưa quá lớn, chúng ta tìm chỗ trốn tránh trước đã.” Ôn Noãn tránh tầm mắt của hắn, xoay người đi tới cách đó không xa.

“Nàng có chuyện gạt ta?” Giọng Quân Dập Hàn truyền tới từ trong màn mưa, trong giọng nói mang theo khẳng định, mới vừa rồi hắn thiếu chút nữa tin lời của nàng, nhưng thái độ chần chừ giờ phút này của nàng, thêm vào đó hồi tưởng lại thái độ tuyệt vọng khi nàng tìm chết vốn không giống như giả.

“Làm sao có thể?” Thân thể nàng cứng đờ, ngay sau đó giọng nói cố tình thả lỏng trả lời, dừng lại một hồi lâu vẫn không thấy hắn theo kịp, nàng ngoái đầu lại nhìn về phía hắn, lại thấy hắn cách màn mưa nhìn nàng chăm chú, giống như muốn nhìn vào tận đáy lòng nàng, nụ cười bên môi nàng sắp không giữ được lại cố gắng treo lên, “Còn thất thần...”

“Cẩn thận!” Nàng còn chưa nói xong, lại thấy sắc mặt hắn hoảng sợ, ngay sau đó là một màn trời lật đất chuyển, mưa dần dần dừng lại, thế nhưng hắn vẫn duy trì động tác giữ nàng trước ngực không nhúc nhích.

“Quân Dập Hàn?” Giọng Ôn Noãn vô cùng nhẹ mang theo khê run gọi hắn, nàng đưa tay đi lắc hắn, lại chỉ cảm giác dưới lòng bàn tay ấm áp, nhưng mà hắn lại hai mắt nhắm nghiền.

Ôn Noãn hoảng hốt chống mặt đất đỡ hắn lên, lúc này mới nhìn thấy trên lưng hắn trúng một mũi tên, nhưng vị trí mũi tên ở gần bả vai, Quân Dập Hàn cũng không đến nỗi bất tỉnh, tay nàng khê run mò về phía mạch hắn, vừa kiểm tra nàng chỉ cảm thấy hơi sức toàn thân đã bị rút đi, ngàn vạn đao nhọn hung hăng đâm vào lòng nàng khuấy động.

Trên mũi tên kia có độc, mà độc này là độc “Tuyệt trần” do tự tay nàng nghiên cứu chế ra, hôm qua nàng đã chôn ở trong hang núi, và lại không thuốc nào chữa được!

Không, hắn không thể chết được, tuyệt đối không thể chết, nàng làm nhiều như vậy, làm tất cả không phải chỉ vì cho hắn có thể sống tốt sao, sao hắn có thể cứ như vậy mà chết đi? Ôn Noãn ôm chặt Quân Dập Hàn vào trong ngực, tay hốt hoảng tìm trong ống tay áo định cầm máu cho hắn trước, nhưng sờ soạng một hồi lâu chẳng có gì cả, lúc này nàng mới nhớ ra vốn ôm một lòng định chết, trừ một cây đoản kiếm ra, trên người không mang theo thứ gì.

Sau mưa to, ánh mặt trời nóng bỏng thiêu đốt mặt đất, Ôn Noãn cũng Quân Dập Hàn từng bước từng bước đi về phía Minh Nguyệt các, cho dù thân thể nàng yếu đuối giống như bất cứ lúc nào cũng có thể lộn nhào, nhưng nàng lại cần mọi kiên định dời bước, nhất định có biện pháp, ở Minh Nguyệt các nàng góp nhặt rất nhiều dược liệu hiếm thấy trên thế gian, nhất định có biện pháp, nhất định có biện pháp giải được độc của nàng.

Kể cả lừa mình dối người, nàng cũng không muốn dối mặt với sự thật kia, thuốc kia do nàng hao tổn ba năm tâm huyết nghiên cứu chế tạo, lấy các loại dược liệu không độc luyện chế thành độc dược, trên đời này cho dù là nàng cũng không có cách nào luyện chế ra thuốc giải.

Sắc mặt nàng tái nhợt, màu máu mất hết, hết bước này đến bước khác dẫm vào trong đất bùn, bước chân kiên định không thay đổi di chuyển lên phía trước, cho dù ngã xuống không biết bao nhiêu lần, chân đã dẫm máu tươi dẫm đĩa, nhưng nàng vẫn chống đỡ thân mình tê dại công Quân Dập Hàn đi về phía Minh Nguyệt các.

“Ôn Noãn, ngươi đồ yêu nữ!” Một giọng nói căm giận đâm vào trong đầu hôn mê của Ôn Noãn, khi nàng còn chưa kịp phản ứng, ngực đã bị đánh trúng một chưởng, thân thể như đứt dây bay xéo ra.

Mũi chân Ngọc Dao hạ xuống đất, đỡ lấy Quân Dập Hàn đang nghiêng ngả, hai mắt căm hận nhìn Ôn Noãn ngã xuống đất không dậy nổi, “Ban đầu nhìn thấy ngươi thì ta đã biết ngươi không phải hạng tốt lành gì, lại không nghĩ tới ngươi lại là yêu nữ, bây giờ hại Vương gia thành như vậy, bây giờ ta tạm bỏ qua cho ngươi, đợi sau khi Vương gia tỉnh lại sẽ để tự Vương gia xử trí ngươi, nhưng nếu Vương gia không tỉnh lại, ta nhất định sẽ rút gân lột da ngươi báo thù cho Vương gia.” Ngọc Dao nói xong, trực tiếp mang Quân Dập Hàn phi thân rời đi.

Ôn Noãn chịu đựng đau đớn trước ngực, bước chân vội vã đuổi lên trước, nhưng dưới bàn chân trượt đi, nhếch nhác ngã vào trong vũng bùn, đầu ngón tay vừa chạm qua áo bào Quân Dập Hàn, ngay cả chút hơi ấm của hắn cũng không lưu lại, nàng quỳ rạp trên mặt đất, chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng dáng của hắn ngày càng xa cho đến khi biến mất không thấy gì nữa.

Nàng không muốn hắn chết, nàng nên cứu hắn như thế nào?

“A...” Tiếng kêu tuyệt vọng của Ôn Noãn vang dội trong hoang dã.

Cách đó không xa, nam tử áo xám đeo mặt nạ màu đen vẫn đi theo các nàng, khuôn mặt dữ tợn lộ ra nụ cười âm trầm cực kỳ vui sướng, nhìn bóng dáng cực kỳ bi thương này hắn chỉ cảm thấy lòng tràn đầy sáng khoái, trên thế giới này khổ sở lớn nhất không phải chết rồi, mà hai người yêu nhau rất sâu, một

chết rồi, một lại sống mà khổ sở, hẳn nhất định phải nhìn xem nàng ta khổ sở như thế nào, nhằm báo huyết hải thâm cừ * này!

(*) huyết hải thâm cừ: thù sâu như biển

Nếu không phải do bọn họ, hẳn đường đường là công tử Nam Cung thế gia sao đến nỗi rơi vào kết quả còn sống nhưng người không ra người quý không ra quý, ngày đó nếu không phải Đồ Long lấy bản thân ra cứu giúp bảo vệ hắn ở phía dưới, cái mạng này của hắn sợ rằng đã sớm vùi trong miệng sói; nếu như không phải do bọn họ, Nam Cung thế gia của bọn họ sao đến nỗi cơ nghiệp trăm năm chỉ trong một chiêu đã hủy hết cửa tan nhà nát!

Mỗi một việc mỗi một sự kiện này, đều do bọn họ tạo thành!

Nếu như thế, hẳn liền để cho bọn họ ném thử một chút mùi vị khổ sở đến tận cùng này!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 130: Chương 103.2: Một quyền cuối cùng (hạ)

Hắn nhìn Ôn Noãn một cái sâu sắc, xoay người cười điên cuồng rồi đi, Ôn Noãn bị tiếng cười mà thức tỉnh từ trong đau thương, xoay người lại chỉ nhìn thấy một bóng dáng màu xám tro khắp khênh nhanh chóng biến mất trong tầm mắt, chẳng lẽ mới vừa rồi bản thân chính là hắn?

Ôn Noãn siết chặt hai bàn tay, sắc mặt cực kỳ kinh khủng, nếu thật sự là hắn, nàng nhất định sẽ giữ cái mạng này lại bằm thây hắn vạn đoạn, nàng cũng sẽ không bỏ qua cho Mộ Dung Tĩnh!

Cho dù nàng trở thành người không ra người quý không ra quý, nàng cũng phải sống tiếp, tất cả thù nàng sẽ tự mình đòi lại từng món một!

Nhưng bây giờ việc quan trọng là về Minh Nguyệt các trước, nàng giằng giằng đứng dậy, nhanh chóng bước về phía Minh Nguyệt các!

“Người là ai, tới Minh Nguyệt các làm gì?” Ôn Noãn chống đỡ đi tới Minh Nguyệt các, Huyền Nguyệt đã ngăn cản trước người nàng, lạnh lùng nói.

“Ta là Các chủ Âu Dương Minh Nguyệt, đỡ ta đi phòng thuốc.” Ôn Noãn tái mặt, thở hổ hển nói.

“Các chủ?” Huyền Nguyệt nhìn nữ tử trước mắt, người đã bị thương nặng cực kỳ nhếch nhác, mặc dù khí thế cực kỳ tương tự, nhưng tướng mạo thật sự không cách nào đánh đồng với Các chủ phong lưu phóng khoáng của mình, huống chi Các chủ danh là nam tử, chân mày nàng rét lạnh định đuổi nàng ta ra ngoài, lại thấy Vu Di tỏ vẻ lạnh lẽo mới từ hậu viện ra ngoài bước nhanh về phía trước ôm nàng ta lên, bước vào trong phòng.

Chẳng lẽ nàng ta thật sự là Các chủ? Sắc mặt Huyền Nguyệt căng thẳng bước nhanh đuổi theo.

“Vu Di, mang ta đi phòng thuốc.” Ôn Noãn nắm chặt ống tay áo của Vu Di nói.

“Lúc này ngươi bị thương rất nặng.” Mặt Vu Di đông lạnh.

“Ta biết rõ.” Nàng tỏ vẻ kiên định, “Nhưng bây giờ ta cần phải đi phòng thuốc, nếu như ngươi không mang ta đi, vậy thả ta xuống, ta tự đi.”

Vu Di lạnh lùng nhìn nàng không nói.

“Nếu như ngươi còn định dùng biện pháp điểm huyết lần trước vây khốn ta, vậy ngươi giết chết ta luôn đi.” Nàng dùng đôi mắt vừa sắc lại còn lạnh nói, “Lần này ta làm chuyện còn quan trọng hơn mạng của ta, nếu chuyện này không làm được, cái mạng này của ta đây cũng mất giá trị tồn tại.”

“Được.” Giọng Vu Di lạnh thấu xương, bước chân thay đổi ôm nàng đi vào phòng thuốc.

“Ngươi đi làm việc của ngươi trước, có chuyện ta sẽ báo ngươi.” Ôn Noãn vịn tường, lập tức ngăn cách Vu Di ngoài cửa phòng.

Nàng lật toàn bộ dược liệu ra, tất cả dược liệu đều là dược liệu quý giá, nhưng suy cho cùng giống như đáp án trong đáy lòng nàng, không có một thứ gì có thể sử dụng được, nhưng nàng không buông tha, chỉ như chết lặng lật, giống như muốn lật cả phòng thuốc lên.

Âm thanh “Lao xao lộp bộp” bên trong không ngừng truyền ra, ba năm qua lần đầu tiên Huyền Nguyệt nhìn thấy dáng vẻ chân thực của Các chủ cũng là lần đầu tiên thấy nàng ấy luống cuống như thế, nàng không khỏi nói với Vu Di ở bên cạnh; “Chúng ta có nên đi vào nhìn một chút không?”

“Không cần.” Vu Di lạnh lẽo phun ra hai chữ, xoay người rồi đi, nếu chính nàng tự tìm chết hẳn cần gì phải áp đặt ngăn cản, nhưng không biết từ khi nào chân mày của hắn đã nhíu lại thật chặt.

Sau hai canh giờ, Ôn Noãn gần như phá hủy cả phòng thuốc, dược liệu trước kia cực kỳ như bảo bối, lúc này lại giống như đồ bỏ đi bị nàng ném lung tung lộn xộn xuống đất, hai mắt của nàng dần trở nên trống rỗng mất đi tất cả màu sắc, cả thân thể trượt xuống dọc theo bức tường ngồi xuống đất,

nguyện ước ban đầu của nàng chính là muốn để cho hắn sống tốt, nhưng vì cái gì quay đầu lại muốn tính mạng của hắn?

Mắt khô khốc đã không có lệ rơi xuống, tim đã đau không cách nào hô hấp, nàng cuộn tròn thân mình ngơ ngác nhìn nóc phòng, có một khoảnh khắc kia nàng nghĩ nếu một tia sấm sét đột nhiên đánh xuống chết nàng thì tốt biết bao, như vậy nàng không phải đối mặt với tất cả, nhưng bây giờ nàng không thể chết, bởi vì Quân Dật Hàn vẫn chờ nàng cứu.

Nàng lao đảo đứng dậy, định tiếp tục tìm kiếm xem có chỗ nào bỏ sót không, ai ngờ vừa mới đứng dậy, dưới chân mềm nhũn, cả thân thể ngã xuống và vào giá thuốc bên cạnh, giá thuốc lung lay hai cái đánh lên xà nhà.

“Rầm.” Một cái hộp bị nện trúng rớt xuống, tất cả các hạt châu lớn nhỏ tán loạn rơi đầy đất chiếu lên ánh sáng sáng ngời chỗ góc ánh sáng ảm đạm Ôn Noãn đứng, một hạt châu màu đỏ trùng hợp nhanh như chớp lăn đến chân nàng rồi dừng lại.

Nàng khom lưng nhặt hạt châu lên nhìn kỹ, trong đầu đột nhiên giống như điện quang hỏa thạch lóe lên thật lâu rồi biến mất, đây là khi nàng bị Sở Hoan bắt cóc đã cứu một nam tử y hệt yêu nghiệt trong núi, nhận lấy “Tiền xem bệnh” ở chỗ hắn – Huyết châu!

Hai tròng mắt trống rỗng của Ôn Noãn thoáng chốc lung linh ánh sáng, nàng ăn mấy viên thuốc bổ sung thể lực rồi thu huyết châu lại, mở cửa sổ nhảy ra ngoài, ở ngay tại địa bàn của mình còn phải trốn đi thật sự là một chuyện cực kỳ mất mặt, nhưng nếu như hôm nay nàng đi ra ngoài với dáng vẻ này, nếu bị Vu Di nhìn thấy nhất định không thiếu được một trận phiền toái, vì vậy, nàng tình nguyện bị mất mặt.

“Ngươi lại dám tìm đến?” Ngọc Dao nhìn Ôn Noãn xuất hiện ngay trước mắt, lạnh lùng nói, “Nếu ngươi chủ động tới cửa tìm chết, ta sẽ thành toàn cho ngươi.” À ta nói đồng thời vung roi da hung hăng quất về phía Ôn Noãn.

Ôn Noãn lắc mình tránh qua, nhìn nàng ta không nhanh không chậm nói: “Ngọc Dao, cho dù giữa ngươi và ta kết thù kết oán, nhưng bây giờ cứu Vương gia quan trọng hơn, Vương gia bị trúng độc của Minh Nguyệt các, bây giờ chỉ có ta có thể cứu hắn.”

“Trúng độc?” Ngọc Dao chậm rãi bước xuống bậc thềm, giẫm cột nhìn Ôn Noãn, “Ngươi nói dối nhưng bịa đặt không thể cao minh hơn sao, Vương gia không có dấu hiệu trúng độc, lúc này chỉ ngủ mê man đi mà thôi, tin tưởng rất nhanh có thể tỉnh lại, đợi sau khi tỉnh lại, ta muốn xem xem Vương gia sẽ xử trí ngươi đồ yêu nữ này như thế nào.”

“Nếu như vậy, Ngọc Dao cô nương có thể nhìn chỗ cổ tay Vương gia có tia máu màu đỏ đang tràn ra từ trong tim không, sẽ biết ta nói thật hay giả.”

Ngọc Dao nhìn về mặt Ôn Noãn không hề giống như đang giả bộ, chân mày hơi nhíu gọi tỷ nữ tới nhỏ giọng phân phó mấy câu, chỉ trong chốc lát tỷ nữ này đã nhanh chóng trở lại nhỏ giọng nói vài câu bên tai nàng, trong nháy mắt sắc mặt nàng thay đổi lớn.

“Như thế nào, ta nói có sai không?”

“Sao ngươi biết Vương gia trúng độc của Minh Nguyệt các?” Ánh mắt Ngọc Dao tối đi, “Chẳng lẽ độc này do ngươi hạ?”

“Nếu hạ độc là ta, ta cần gì phải tới giải độc cho Vương gia.” Tay Ôn Noãn siết chặt trong ống tay áo, không lùi không tránh nhìn thẳng vào mắt nàng ta.

“Ta nghe nói Các chủ Minh Nguyệt các từ trước đến giờ chỉ chế thuốc độc không chế thuốc giải, là độc của Minh Nguyệt các, ngươi có thuốc giải như thế nào?”

“Độc này vốn không có thuốc giải.” Giọng nàng không hề phập phồng, mở lòng bàn tay cầm huyết châu ra, “Cũng chính là, lấy máu thay máu mà thôi, nếu Ngọc Dao cô nương muốn tự thân tự lực, ta không ngại nói cho Ngọc Dao cô nương biết như thế nào gọi là thay máu.”

“Nếu là thay máu, sau đó ngươi sẽ như thế nào?”

“Chết.”

Ngọc Dao lạnh lùng cười một tiếng, “Nếu ngươi đã định chuộc tội thì ta sẽ thành toàn cho ngươi.” Nàng kêu tỷ nữ ra hạ thấp giọng căn dặn mấy câu, không lâu lắm một đám tỷ nữ cầm bình hoa chén ly “Choang choang choang” đập không ngừng, lại quét những mảnh vụn kia vào thành một con đường nhỏ quanh co.

“Đường này làm chính là vì ngươi, nó nối thẳng đến trong phòng Vương gia, nếu như ngươi thật tâm thật ý cứu Vương gia thì chân không đi qua con đường này, nếu không...” Nàng liếc mắt nhìn Ôn Noãn, “Ta tuyệt đối không tin tưởng ngươi tên yêu nữ này.”

Ôn Noãn lạnh nhạt coi giầy vỡ ra, từng bước từng bước một dẫm lên những mảnh vụn kia, máu tươi đỏ nhuộm dần từng mảnh vụn, đau đớn tan lòng nát dạ thấu xương mà đến, nhưng nàng lại không có dấu hiệu dừng lại, sắc mặt Ngọc Dao thay đổi thành rét đậm, nàng ta căn dặn người bên cạnh: “Canh chừng ở cửa phòng, nếu à ta còn sống ra ngoài trực tiếp bắt lại cho ta, ta muốn từ từ hành hạ à ta.”

Quân Dật Hàn lẳng lặng nằm trên giường, dung nhan tái nhợt như nàng, miệng vết thương cũng không ngăn nổi nữa mà tràn lan ra tứ chi bách hại, nàng nhin lệ như muốn tràn mi, nhanh chóng mở lòng bàn tay hắn ra, ngay sau đó đặt huyết châu vào lòng bàn tay hắn mười ngón tay nắm chặt.

Lấy máu ra, thay máu vào, huyết châu tản mát ra màu đỏ có vẻ đẹp cực kỳ quý dị.

Sau nửa canh giờ, Ôn Noãn thu hồi huyết châu, khi đang định rút tay đang nắm chặt tay hắn về thì bị hắn cầm thật chặt, trong lòng nàng căng thẳng cho rằng hắn đã tỉnh, nhưng ngược mắt nhìn lại thấy hắn vẫn còn đang ngủ mê man, không biết là thất vọng hay là may mắn, nàng từ từ tách từng ngón tay

hắn ra.

Cuối cùng khẽ hôn, hôn lông mày mắt của hắn gò má của hắn mũi của hắn... Đến môi, nếm thấy nước mắt chua xót vô tận rùng rùng rơi xuống.

Mở cửa sổ, nàng không quay đầu mà nhảy xuống.

Từ đây, ở trong hồi ức của ta chỉ có chàng, mà trong hồi ức của chàng có tất cả mọi người, chỉ không có ta!

Ôn Noãn vô tri vô giác đi tới, cuối cùng thân thể mềm nhũn nặng nề ngã xuống, huyết châu nắm chặt trong tay vì tay hơi thả lỏng mà lăn tới bên cạnh gò má tái nhợt.

Một bộ áo đỏ dừng lại trước người nàng, hắn duỗi tay nhặt huyết châu kia lên, khoe môi chậm rãi nhếch lên một nụ cười xinh đẹp lộng lẩy, thì ra là nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 131: Quyển 2: Chương 1: Khởi binh

“Chủ thượng, Hàn Vương dùng binh riêng lấy tên Thanh Quân Trắc*, đã khởi sự** từ Ký Châu.” Thanh Nham nói.

(*) Thanh Quân Trắc: chỉ thanh trừ thân tín, gian thần bên cạnh quân vương (vua)

(**) khởi sự: phát động đấu tranh chính trị bằng vũ trang

“Hả?” Nam tử ngồi trên chỗ chủ vị nhếch môi cười, thật sự hài lòng nói, “Rốt cuộc tạo phản.” Hắn lấy tay vuốt cằm, mặt mày hơi đổi, “Hiện giờ đại quân nước Kim áp sát biên giới, nước Linh lại nội loạn không ngừng, Thái hậu cầm quyền, thật sự khiến cho người ta lo lắng.” Hắn nhàn nhạt hạ lệnh, “Tạm thời án binh bất động, đợi đến...”

“Chủ thượng, động Huyền Băng sụp.” Hắn còn chưa nói xong, một thị vệ chạy vào trong điện bẩm báo.

“Sụp?” Nụ cười trên khoe môi hắn đông lạnh, “Chuyện xảy ra khi nào?”

“Bẩm Chủ thượng, nửa canh giờ trước.”

Ôn Noãn đứng bên bờ sông rửa mặt, nhìn mặt mũi hơi gầy gò hơn trước kia, suy nghĩ vẫn hơi rối loạn, nếu nàng nhớ không lầm cô độc trên người nàng và độc “Tuyết trần” nàng trúng do thay máu cho Quân Dật Hàn, theo lý nên đến điện Diêm Vương uống trà mới phải, sao khi tỉnh dậy lại nằm ngù trên giường huyền băng* cực kỳ hiếm thấy?

(*) huyền băng: băng ngàn năm

Chẳng lẽ nàng được cứu?

Theo lẽ thường nếu chính xác là được cứu rồi, chỉ có điều ai có y thuật giỏi đến mức có thể giải được độc nàng mất ba năm tâm huyết chế thành? Người này nếu như có cơ hội nàng nhất định sẽ gặp.

Nàng nghi ngại chốc lát, đứng dậy nhìn chung quanh, trước mặt lớn nhỏ có ba con đường, nàng nghĩ, lần này cho nàng mà nói cũng được tính là trùng sinh, nếu là trùng sinh thì nên đi theo con đường lớn mới đúng.

Không biết Quân Dật Hàn bây giờ như thế nào? Nghĩ đến hắn, trong lòng lại căng lên đau đớn dữ dội.

“Tiểu nương tử, có phải không tìm được đường về nhà không, ca ca dẫn nàng về nhà có được không?” Lòng nàng đang co rút đến lợi hại, bên tai lại đột nhiên truyền đến một giọng nói thô bỉ cắt đứt co quắp trong lòng nàng, trong đó còn kèm theo vài tiếng cười phóng đảng của người khác.

“Thực thời chút ngay.” Chân mày Ôn Noãn hơi nhíu lại, lạnh giọng quát lớn.

“Ồ, tính khí của tiểu nương tử còn rất cay, ca ca thích.” Nam tử kia cười toét miệng lộ răng vàng khè, lác lác đi về phía nàng, rồi thò tay đi vuốt cằm nàng.

“Bốp.” Một cái tát mạnh mẽ của Ôn Noãn đập lên mặt hắn, kết quả sau khi tay đập dính đầy dầu khiến dạ dày nàng sôi trào căm ghét không thôi.

“Dữ mụ nội nó, lại dám đánh ông đây.” Nam tử tròn tròn mắt, bàn tay mập mập lật tay hung hăng đập về phía nàng, Ôn Noãn nghiêng người tránh thoát, nhấc chân hung hăng đạp trúng bụng hắn.

“Người đồ đệ tiện, các huynh đệ lên cho ta, lão tử nhất định cười trên người ả ta, không chơi đùa chết ả ta không thể.” Nam tử ôm bụng cuộn tròn người găm lên giận dữ.

Nhưng một lát sau, từng tiếng kêu rên nổi lên bốn phía, trong tay Ôn Noãn tung tung tăng đá, chân đạp bụng nam tử, khế cúi người hỏi hần: “Người vừa mới nói gì, lặp lại lần nữa, hử?”

“Nữ hiệp tha mạng nữ hiệp tha mạng, ta ăn nhiều cứt nói chuyện thối, ngài đừng chấp nhặt với ta, hãy tha cho ta đi.” Nam nhân bị ối đau đến nhe răng nhếch miệng cầu xin tha thứ.

Ôn Noãn nghe lời nói kia, nhìn lại hàm răng vàng khè của gã, chỉ cảm thấy dạ dày sôi trào dữ dội, nàng dời ánh mắt đi, lạnh lùng nói, “Giao toàn bộ tiền trên người ra.” Bấy giờ nàng người không đồng nào, cần phải lấy một chút ăn com.

“...”

Sau nửa canh giờ, cuối cùng nàng đã tới một khách điểm trong trấn nhỏ bên cạnh ăn com, đợi sau khi thức ăn dâng lên đầy đủ, nàng hỏi tiểu nhị: “Không biết từ đây đi Kinh thành như thế nào?”

“Cô nương muốn đi Kinh thành?”

“Ừ.”

“Nơi đây là biên giới nước Linh và nước Tịch Nguyệt, cách Kinh thành xa ngàn dặm, hiện giờ binh mã loạn lạc, nếu cô nương không có việc gì quan trọng, vẫn nghe tiểu nhân khuyên một câu đừng đi.” Tiểu nhị rất tốt bụng nói.

“Binh mã loạn lạc?”

“Đúng vậy.” Tiểu nhị nhìn chung quanh không thấy bóng người, lại nhìn bên này nhỏ giọng nói, “Bây giờ Hoàng thái hậu lộng quyền chấp chính, Hàn Vương khởi binh ở Ký Châu, người ngựa hai phe chính là đánh nhau túi bụi, nhìn khí độ cô nương chắc là đại gia khuê tú nuôi dưỡng trong khuê phòng, không biết những chuyện này cũng rất bình thường.”

Ôn Noãn vội vã dùng com xong, lập tức mướn xe ngựa chạy tới Ký Châu, ngàn tính vạn tính lại tính sai Quân Dập Hàn cuối cùng bị trọng thương, Mộ Dung Tịnh mất đi Quân Dập Hàn kiếm chế nhân cơ hội cầm quyền.

“Chủ thượng, Ôn cô nương không có ở bên trong.” Thanh Nham thở phào nhẹ nhõm nói với nam tử mặc áo đồ mặt đông lạnh.

“Không có ở đây?” Mặt hần nghiêng nghiêng, “Phái người truy xét các đầu đường thông đến Ký Châu.” Cho dù nàng thoát được động Huyền Băng này cũng không bay ra khỏi năm ngón tay của hần.

“Vâng.” Thanh Nham lĩnh mệnh rời đi.

“Chủ thượng, Hoàng thượng gấp gấp cho đòi ngài hồi cung.” Đoạn Lăng tiến lên nói.

“Có biết vì chuyện gì?”

“Hình như là chuyện về nhị Điện hạ.”

“Hả?” Hần không chút để ý sửa sang lại ống tay áo, nói, “Hồi cung.”

“Vương gia, đây là chén súp ta mới nấu xong, ngài uống lúc còn nóng.” Ngọc Dao vén màn trướng lên tiến vào, khéo môi mỉm cười, đặt chén canh trong tay trước mặt Quân Dập Hàn đang xem bản đồ hành quân bố trận.

“Bỏn Vương nhớ từng nói không có lệnh của bỏn Vương không được tùy ý tiến vào quân trướng của bỏn Vương?” Giọng Quân Dập Hàn vô cùng nhạt nhẽo, gạt chén canh sang một bên.

“Dạ, Ngọc Dao nhất định ghi nhớ.” Nụ cười trên môi Ngọc Dao cứng lại, lại nói: “Vương gia, canh này ta nấu chừng ba canh giờ, bên trong có thêm được liệu đều rất tốt cho sự khôi phục thân thể của ngài, nguội rồi uống không tốt.”

Tay đang cầm bút của Quân Dập Hàn khựng lại, cuối cùng bưng chén canh uống một hơi cạn sạch.

Ngọc Dao vội vàng nhận lấy chén canh, cười tươi như hoa nói: “Vậy Ngọc Dao không quấy rầy Vương gia nữa, lui xuống rồi đi trước.”

Khi nàng ta đi ra ngoài, vừa đúng lúc chạm mặt Lạc Phi đang đi vào trong trướng, khéo mắt lạnh lùng liếc nhìn Lạc Phi, ngay sau đó mang theo ý cười đắc ý rời đi, Lạc Phi nhú nhú mày, chỉ cảm thấy nữ nhân này thật sự da mặt dày vô cùng không biết xấu hổ, cạy vào chính mình cứu Vương gia liền đây đưa không thôi đi vào doanh trại, nói cho oai là chăm sóc Vương gia, thực tế có tâm tư gì chỉ cần có mặt đều có thể nhìn ra được.

“Vương gia, Mộ Dung Tịnh phái mười vạn đại quân đi tới Ký Châu.” Lạc Phi trầm giọng nói.

“Bên nước Kim có động tĩnh gì không?” Chân mày Quân Dập Hàn hơi nhíu nói.

“Thăm từ báo về bên nước Kim điều động tám vạn đại quân tập trung nơi biên giới, mang binh là Thái tử Mộ Dung Hi.”

“Định lấy máu rửa nhục?” Quân Dập Hàn tỏ vẻ lạnh lùng, “Còn phải xem bốn Vương có cho hấn cơ hội này hay không.”

Về điểm này Lạc Phi cũng không lo lắng, giọng hấn hơi ngập ngừng nói: “Đến nay vẫn không thấy tung tích của Vương phi, Vương gia có muốn tăng thêm nhân thủ đi tìm không?”

“Một nữ nhân thôi, cần gì phải như vậy, rút toàn bộ người về, hiện giờ tập trung tinh lực chủ yếu ở chuyện chiến sự.” Giọng Quân Dập Hàn lạnh nhạt, không hề có cảm xúc phập phồng.

“Vương gia, ngài chắc chắn chứ?” Chân mày Lạc Phi nhíu chặt.

“Người hoài nghi lời bốn Vương nói?” Quân Dập Hàn ngược mắt nhìn hấn, “Người cho rằng bốn Vương sẽ để ý đến nữ nhân mà Mộ Dung Tịnh gả tới?”

“Ngài không ngừng để ý nàng ấy, càng thêm yêu nàng ấy.” Lạc Phi nhắc nhở.

“Nếu thật sự yêu như các người thấy, chẳng qua cũng chỉ là gặp dịp mà chơi cho mục kia xem mà thôi.” Hấn hơi mệt mỏi vuốt trán, “Về chuyện này sau này không nên nhắc lại nữa, người lại đi thăm dò tình huống nước Tịch Nguyệt.”

“Vâng.” Lạc Phi định nói tiếp khựng lại, xoay người đi ra.

Dưới ánh nến, hai mắt Quân Dập Hàn hơi mất hồn.

“Vương gia nói như thế nào?” Lạc Phi vừa mới đi ra khỏi doanh trướng không xa, Bạch Ứng đã kéo hấn hỏi tới.

“Còn có thể nói như thế nào?” Lạc Phi lạnh lùng trừng mắt nhìn hấn, không âm không dương * lặp lại lời Quân Dập Hàn nói cho hấn.

(*) Không âm không dương: chỉ thái độ ần dũ, mơ hồ, không chắc chắn.

“Vương gia thật sự nói như vậy?” Bạch Ứng nhíu chặt chân mày, nói khẳng định, “Ta khẳng định Vương gia động chân tình với Vương phi, không phải gặp dịp thì chơi.” Hấn ngẫm nghĩ nói, “Chẳng lẽ Ngọc Dao nhân cơ hội Vương gia bị thương, động tay động chân gì đó khiến Vương gia mất trí nhớ?” Hấn vừa mới nói xong lại lắc đầu tự phủ nhận, “Đây là không thể nào, người nào mất trí nhớ lại có thể nhớ tất cả mọi người, chỉ không nhớ rõ duy nhất một người mình yêu nhất?”

“Tình huống này của hấn cho dù không mất trí nhớ cũng không khác gì không mất trí nhớ.” Khóe môi Lạc Phi nhếch lên, ném một mình Bạch Ứng lại khổ sở trong suy nghĩ.

“Cô nương, đến rồi.” Bên ngoài vang lên giọng phu xe.

Nhanh như vậy?

Ôn Noãn vén rèm xe vừa định ra ngoài, trong nháy mắt trước mắt tối sầm lại, bị một người dùng bao bố trùm từ trên đầu xuống, sau đó bị vác ngang eo khiêng lên, bên tai truyền đến một giọng nữ nhân hơi bén nhọn: “Ừ, đây là ba lượng bạc của người, cất đi, lần sau có mặt hàng gì tốt nhớ mang đến thêm cho ta.”

“Dạ dạ, cảm ơn Hồng nương.” Hai tay phu xe nhận lấy bạc, nói cảm ơn liên tục.

Tổ tông nhà hấn, nàng thế mà chỉ đáng ba lượng bạc? Trong lòng Ôn Noãn âm ức không dứt.

“Đừng lộn xộn.” Hấn từ khiêng nàng vỗ tay một cái vào vú nàng quát lớn.

Đại gia tổ tông nhà hấn, nàng vốn không động, tên khốn kiếp này lại cố ý ăn đậu hũ của nàng, Ôn Noãn âm thầm ghi nhớ điều này, nếu nàng không phế bàn tay quấy rối của hấn đi nàng không phải họ Ôn.

Không lâu lắm, nàng bị ném lên giường, ngay sau đó bao bố trên đầu được lột ra, một khuôn mặt to lớn thô kệch và một khuôn mặt son phấn vừa dày vừa nặng đập vào tầm mắt nàng.

“Ồ, da mịn thịt mềm này ngược lại có đáng đáp không tề.” Hồng nương khoanh tay nhìn nàng, chân mày vẽ cực mảnh hơi nhíu lại, mang theo chút bất mãn nói, “Đáng tiếc hơi gầy.”

“Cái này gọi là có vẻ đẹp của gầy.” Ôn Noãn chỉnh lại nếp áo hơi nhăn, hai mắt nàng đảo qua đảo lại ba vòng trên thân thể mập mạp của bà ta, thờ dãi nói, “Dĩ nhiên, người sẽ không lĩnh hội được.”

“Nha đầu thối!” Hồng nương giận đến chân mày dựng lên, “Đến lúc này rồi người còn mạnh miệng, đến tối khi tiếp khách ta xem người còn mạnh miệng được hay không.” Bà ta nói xong, phẩy tay áo bỏ đi.

“Đợi chút...” Ôn Noãn gọi Hồng nương đã bước chân ra đến ngưỡng cửa lại, “Đưa bàn rượu và thức ăn lên.” Sống ở đâu thì yên ở đó, ăn no trước mới

có hơi sức đánh người, còn có thể tiết kiệm tiền bữa cơm.

“Ngươi cho rằng chỗ của ta là chỗ cứu tế?” Hồng nương tròn mắt nhìn nàng.

“Không phải.” Ôn Noãn ngồi xuống rót ly trà thơm giọng rồi lại nói, “Cái gọi là Hoàng đế không để binh đói, chẳng lẽ ngươi định để ta bị đói đi tiếp khách?”

“Nói cũng có đạo lý?” Hồng nương thấp giọng, ngay sau đó nói với hán tử bên cạnh, “Kêu người lấy rượu và thức ăn lên cho ta, ngươi tiếp tục ở lại đây canh chừng cẩn thận, lòng ta đây...” Bà ta vuốt ve ngực đầy đặn, cau mày nói, “Sao lại hơi bất ổn.”

Rượu và thức ăn nhanh chóng được đưa lên, Ôn Noãn thong thả ung dung ăn, đợi đến khi ăn no được bảy tám phần thì nàng buông lỏng cái ly “Choang” rơi trên mặt đất, sau đó người nằm sấp trên bàn “Ngủ” thiếp đi.

Hán tử giữ cửa nghe động tĩnh lập tức mở cửa thò mặt vào coi, nhìn thấy Ôn Noãn gục trên bàn, lại quay mặt nhìn bốn phía không thấy ai, lập tức lách mình vào trong phòng, trở tay đóng cửa lại, đi về phía Ôn Noãn.

Không thể chơi thì chiếm tiện nghi cũng được.

Hắn đến gần, tay vừa mới sờ soạng lên mặt Ôn Noãn, đã thấy nàng ngược mắt dịu dàng mỉm cười với hắn, trong nháy mắt cổ họng bị siết chặt, một chân giò heo hung hăng nhét vào trong miệng hắn, nàng vỗ vỗ gương mặt hoảng sợ của hắn, cười đến cực kỳ hiền hòa nói: “Vốn định nhét cái phao câu gà cho ngươi, nhưng ai bảo miệng của ngươi quá lớn, chỉ có thể tiện nghi cho ngươi ăn cái chân giò này rồi.” Nàng nói đồng thời trở tay rút trăm bạc ra cầm một phát lên huyệt vị nào đó của hắn, hán tử to lớn thô kệch lập tức xụi lơ, trượt theo cái bàn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 132: Chương 2: Bóng dáng của hắn

“Mới vừa rồi cảm giác vỗ tay tốt không?” Ôn Noãn ngồi xổm xuống, cười như không cười hỏi, trong mắt lại tỏa ra tầng tầng ý lạnh.

“Ừm ừm.” Miệng hán tử bị nhét chặt, chỉ đành phải liều mạng lắc đầu.

“Cảm giác tay không tốt?” Ôn Noãn nhủ mảy, trăm bạc trong nháy mắt cắm vào cổ tay hắn.

“Ừm ừm.” Hán tử đau đến mặt nhăn lại, nhưng bất hạnh thay miệng bị nhét chặt không phát ra tiếng được, chỉ đành phải liều mạng gật đầu.

“Ý của ngươi là cảm giác tay tốt?” Ôn Noãn lại hỏi nữa.

Trong miệng hán tử “Ừm ừm” liều mạng mà gật đầu.

Về mặt Ôn Noãn hơi hòa hoãn lại, hiểu ý nói: “Ngươi quả nhiên có tâm tư chiếm tiện nghi của ta.” Dứt lời, đầu ngón tay dùng sức, trăm bạc trực tiếp xuyên qua cổ tay hắn.

“Ừm...” Hán tử đau đến mắt tròn to, trong cơn giận dữ lại tràn đầy sợ hãi nhìn Ôn Noãn.

“Nhớ về sau đừng tiện tay nữa, nếu không, lần sau có thể không phải là cây trăm mà là búa.” Ôn Noãn lạnh nhạt rút cây trăm ra khỏi tay hắn, dùng quần áo hắn lau sạch sẽ rồi cắm lại lên búi tóc, mặt khẽ nhếch nhìn khuôn mặt hắn đau đến trắng bệch nói, “Có nghe rõ chưa vậy?”

“Ừm ừm.” Hán tử dùng sức gật đầu.

Lúc này Ôn Noãn mới đứng dậy, dùng sợi dây trói hắn lại, vừa định ném hắn lên giường, đột nhiên cảm thấy trong dạ dày có cảm giác đói khát cực kỳ quen thuộc thậm chí mãnh liệt hơn như dòng sông lấp bễ mà đến đâm vào trong đầu nàng, suy nghĩ u mê, cổ họng khô khốc, toàn bộ lực phủ ngũ tạng rối loạn không yên, nàng nắm chặt mặt bàn cố hết sức giữ vững thần trí, ngược mắt lại nhìn thấy hán tử trên đất đang hoảng sợ nhìn chằm chằm vào nàng, khi hắn không ngừng giãy giụa, cục chân giò trong miệng hắn rốt cuộc bị rút ra ngoài, hình như hắn không có cách nào không chế hết lớn: “Có ai không, có yêu quái!”

Ôn Noãn dùng tay chém ngắt hắn, nghe lạch dưới nhanh chóng vang lên tiếng bước chân lộn xộn tới gần, nàng lao đảo bước chân vượt qua thân thể hán tử đang chấn ngang, mở cửa sổ nhảy xuống, dựa vào tình táo cuối cùng chạy vào trong rừng cách đó không xa, ý thức đang không ngừng trôi mất, khát vọng với máu tươi trong cơ thể khiến cho cả người nàng khô khốc điên cuồng bất an, nhưng trong lòng nàng lại có âm thanh vẫn tự nói với mình, cứ chạy vào chỗ sâu trong rừng cây đừng dừng lại đừng quay đầu.

Sau lưng như có cây đuốc chớp lên và tiếng người gào lên giận dữ đuổi theo mà đến, tinh thần Ôn Noãn sắp bị ma diệt âm thầm kêu may mắn, may mà nàng không nghe thấy hơi thở xừ nử phát ra từ trong đám người này, nếu không nàng khẳng định không thể không chế được mình.

Không biết chạy bao lâu, những tiếng gầm gừ dữ dội kia dần dần biến mất, tinh thần và ý thức của Ôn Noãn cũng đã tán loạn còn sót lại một chút xiu, nàng cố gắng nhìn coi cảnh trí xung quanh, thấy đập vào mắt đều là cây cối cao tận trời, nghĩ đến đã chạy đến chỗ sâu trong rừng rậm, cánh rừng lớn như vậy tin tưởng mới có thể không tồn chút sức nào vây khốn nàng “Yêu quái” mù đường này.

Tia may mắn còn chưa rơi tới đáy lòng nàng, ý thức sau cùng đã hoàn toàn bị ăn mòn, dưới ánh trăng âm đạm, hai mắt nàng đỏ rực như lửa, mái tóc màu đen cực kỳ nhanh chóng biến thành màu trắng như tuyết hòa nhập làm một với màu áo bào của nàng.

“Yêu quái ở đâu!” Vốn là cánh rừng yên tĩnh, bỗng nhiên vang lên một tiếng kêu hoảng sợ, trong nháy mắt vài mũi tên từ bốn phương tám hướng bắn về phía nàng, nàng theo bản năng khom lưng về sau lướt gấp tránh né, dưới bàn chân lại đột nhiên rơi thẳng xuống, “Ùm” một tiếng lại rơi vào trong hồ, nước hồ lạnh lẽo thấu xương đánh tới từ bốn phương tám hướng, kéo thần trí và ý thức đục ngầu của nàng về ba phần tỉnh táo, dưới chân nàng dùng sức đập nước “Rào” một tiếng trời lên, đưa tay lau nước đọng trên mặt, tầm mắt lại bị bóng dáng cách xa hơn trượng vững vàng khóa lại.

Khuôn mặt khắc vào đáy lòng nàng như vậy, ở trong thời điểm nàng néch nhác nhất, không hề có điềm báo trước đã xâm nhập vào trong mắt nàng, ở trong mắt hần không hề có lưu luyến dịu dàng nhìn nàng như lúc trước, có chỉ là lạnh lùng cách xa người từ ngoài ngàn dặm hơn lúc mới bắt đầu gặp gỡ, khô nóng lại nổi lên trong lòng nàng, nhưng hơn nữa là đau đớn không cách nào nói ra đang bành trướng kịch liệt tập kích đè ép trong đáy lòng.

“Mấy người các ngươi qua bên kia, mấy người các ngươi đi cùng ta, lục soát phía dưới này.” Một giọng nói vang lên ở chỗ cách không xa, ngay sau đó có vài cây đuốc lập lòe nhanh chóng mà đến.

Ôn Noãn hít một hơi thật sâu, đột nhiên chìm vào trong nước, đè nén kích động muốn xông lên phía trước ôm chặt lấy hần, dựa vào vài phần tỉnh táo cuối cùng nhanh chóng chạy, cho dù phải chết, nàng cũng không muốn chết chật vật như vậy ngay trước mặt hần.

“Thuộc hạ tham kiến Vương gia, thuộc hạ không biết Vương gia tắm rửa ở đây, quý rầy thanh tịnh của Vương gia, kính xin Vương gia thứ tội.” Nam tử nói chuyện lúc trước thấy trong hồ là Quân Dập Hàn về mặt lạnh lẽo, vội vàng quỳ một chân xuống nói.

“Bỏn Vương vừa mới nghe nói người kêu người dưới lục soát cái gì ở dưới này?” Giọng Quân Dập Hàn lạnh lùng hỏi.

“Bẩm Vương gia, lúc trước thuộc hạ dẫn người tuần tra nhận được tố cáo nói là phát hiện một yêu nữ hai mắt đỏ ngầu, dẫn người đuổi theo tới vách núi, khi bắn tên thì yêu nữ này rơi xuống vách núi, để phòng ngừa vạn nhất yêu nữ chưa chết, thuộc hạ liền dẫn người xuống dưới tra tìm”

“Lại có chuyện như thế.” Hai mắt Quân Dập Hàn hơi trầm xuống, “Lúc trước nàng ta rơi xuống hồ đã lặn xuống nước chạy trốn, bắt sống nàng ta đưa tới gặp bỏn Vương.”

“Vâng.” Nam tử lập tức dẫn người đuổi bắt.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp, cảm giác như đã từng quen biết, hai mắt đau thương và thâm tình... Chân mày Quân Dập Hàn hơi nhíu lại, trong lòng bỗng dưng hơi phiền muộn.

Mặt trời nóng hừng hực cháy da cháy thịt, Ôn Noãn mê mết tỉnh lại trên bờ sông, nàng vuốt ve cái trán hơi đau, đứng dậy bên mép nước cúi đầu soi bóng, hai mắt đã khôi phục thành màu đen, trừ sắc mặt lợt và tiêu tụy rõ ràng ra, hình như tất cả đã khôi phục nguyên dạng, tự nhiên, tóc nàng giờ đây đã biến thành màu đen chứ không phải màu hoa râm như hôm qua.

Nàng rửa mặt, yên lặng trong chốc lát, cẩn thận suy nghĩ tới tình hình khi mình phát cổ độc, trong miệng cũng không có mùi máu tươi gì, trong lòng mơ hồ có suy đoán, có lẽ lúc cô độc phát tác giống như cơn ghê rợn ma túy phát tác, cũng không nhất định phải hút máu trinh, nhưng do bởi vì tâm trí bản thân bị khống chế, cho nên tự chủ được như thế, nếu khi cô độc phát tác mà không hút máu, cô độc này có giống như cơn ghê rợn ma túy phát tác mà không hít thì chậm rãi biến mất không?

Mặc dù biết tỷ lệ tình huống như vậy rất nhỏ, nhưng dù sao hai loại này cũng không cùng một kiểu, nhưng cho dù là cơ hội một phần vạn nàng cũng không muốn buông tha.

Ôn Noãn đi theo dòng sông nửa canh giờ, cuối cùng nhìn thấy một hộ dân, tiến lên hỏi mới biết được nơi đây đã thuộc về vùng ngoại ô của Kinh thành, xem ra sau khi nàng hôn mê trong nước đã bị lực nước đẩy đi khá xa. die nd da nl e q uo ydo n

Nếu đến ngoại ô Kinh thành, nơi này các Minh Nguyệt các gần như thế, nàng đương nhiên đi Minh Nguyệt các trước nhìn một chút, rồi chuẩn bị vài thứ một lần nữa tiến về Kỳ Châu, cho dù không thể gần hần, nhưng có thể nhìn hần từ xa xa, bây giờ đối với nàng mà nói đã là một niềm hạnh phúc, mà hạnh phúc này đến không dễ, về phần Mộ Dung Tịnh, bây giờ trong Hoàng cung nhất định thủ vệ còn nghiêm ngặt hơn trước kia, nàng sẽ không đường đột làm việc, nhưng thù này nàng tuyệt đối sẽ báo!

“Các chủ?” Huyền Nguyệt tròn tròn mắt nhìn nữ tử xuất hiện trước mắt, khóe mắt dâng lên ướt át, cung kính nói, “Tham kiến Các chủ.”

“Gần đây trong các tốt không?” Ôn Noãn tùy ý ngồi trên giường hỏi, nàng ngược mắt nhìn Minh Nguyệt các một tay mình thiết lập, như có cảm giác cách cả một đời.

“Bẩm báo Các chủ, sau khi ngài đi trong các không được tốt.” Huyền Nguyệt “Phịch” một tiếng quỳ xuống, không đợi Ôn Noãn hỏi đã nói tiếp, “Bây giờ Vu Di không biết sống hay chết, trong các không biết do ai truyền ra nói Các chủ ngài..., mọi người vốn không tin, nhưng lâu không thấy ngài lộ diện liền dần tin theo rồi rít ròi đi, bây giờ chỉ còn sót lại thuộc hạ và vài tỷ nữ không còn chỗ nào có thể đi.”

“Vu Di là xảy ra chuyện gì?” Chân mày Ôn Noãn hơi nhíu, “Kẻ thù của hần tìm tới?”

“Đúng vậy.” Huyền Nguyệt lau khóe mắt nói, “Ngày đó Vu Di phát hiện ngài không có ở trong phòng thuốc, đang định đi tìm ngài, kết quả vừa mới ra khỏi Minh Nguyệt các đã bị một đám người bao vây, sau đó chính là chém giết hần bị trọng thương, khi thuốc hạ dần người phá vòng vây tìm hần thì hần đã biến mất tung tích.”

Ôn Noãn vuốt trán, nghĩ tới chuyện lần trước trong rừng cây, suy đoán Vu Di bây giờ có thể lành ít dữ nhiều, nhưng bây giờ bản thân nàng còn tự lo chưa xong, sự nghiệp tự tay sáng lập lại bị hủy trong chốc lát, thật sự vô lực đi tìm hần, nàng nói với Huyền Nguyệt: “Người tha tin tức ta đã trở về ra, nếu có người trở lại tiếp tục giữ lại để sử dụng, nhưng không được giữ trách nhiệm quan trọng nữa, chủ trọng chiều mộ người mới, những người này cho dù xuất thân ra sao, nhưng nhất định phải trung thành.”

“Chờ xử lý xong chuyện bên này, người phái người điều tra vị trí Vu Di, cho dù sống hay chết, bốn Các chủ muốn biết đáp án.” Ôn Noãn im lặng hồi lâu lại nói.

“Dạ, Các chủ.” Tầng đá lớn chèn ép trong lòng Huyền Nguyệt cuối cùng rơi xuống.

Ôn Noãn trở lại phòng thuốc mà Huyền Nguyệt đã dọn dẹp chỉnh tề, sau khi lấy chút đan dược và dược liệu lại rời đi.

“Vương gia, thuốc hạ đã lục soát toàn bộ chu vi trong ngoài trăm dặm, nhưng không phát hiện ra hình bóng của yêu nữ, thuốc hạ thất trách, kính xin Vương gia trách phạt.”

“Yêu nữ? Yêu nữ gì?” Mới vừa vào doanh trướng, Bạch Ứng thuận miệng hỏi.

“Đây là bức họa yêu nữ, xin Bạch Thống lĩnh xem.” Nam tử lấy bức họa từ trong ngực ra đưa cho Bạch Ứng.

Bạch Ứng nhận lấy nhìn, “Chậc” một tiếng nói: “Sao người trên bức họa này nhìn quen mắt như vậy?” Hần một lần nữa nhìn kỹ, mới nhìn ra chút manh mối trong bức họa biến hình này, hần cười sáng chói nói: “Thật sự đi mòn gầy sắt chẳng tìm thấy, đến khi gặp được chẳng tốn công. Tàn An, nữ tử trên bức họa này, cho dù dùng biện pháp gì nhất định phải tìm được.”

“Bạch Thống lĩnh biết yêu nữ này?” Tàn An hỏi.

“Yêu nữ?”

Tàn An nói một lần chuyện xảy ra tối ngày hôm qua cho Bạch Ứng, Bạch Ứng nhìn Quân Dật Hân đầy thâm ý, nói với Tàn An: “Cần phải tìm được nữ tử này, chú ý không thể gây tổn thương đến nàng ấy.”

Bạch Ứng nói như thế, mặc dù chưa xác minh được thân phận của nữ tử này, nhưng trong lòng hần đã sáng tỏ tầm quan trọng của nữ tử này, lúc này lĩnh mệnh nói: “Dạ, Bạch Thống lĩnh, Vương gia, thuốc hạ cáo lui.”

“Vương gia đã gặp được nàng ấy, vì sao không trực tiếp dẫn nàng ấy trở lại?” Bạch Ứng tiến lên hỏi.

“Vì sao bốn Vương phải dẫn nàng ta trở về?” Đầu ngón tay Quân Dật Hân khựng lại một chút trên bản đồ địa hình, giống như tùy ý mở miệng.

“Vì sao?” Chân mày Bạch Ứng nhíu lại thật chặt nói, “Nàng ấy là Vương phi của ngài, cho dù bây giờ ngài thích nàng ấy chỉ là diễn trò, nhưng nàng ấy gánh vác thanh danh Hân Vương phi, chẳng lẽ ngài không nên dẫn nàng ấy trở lại?”

“Người đây là đang chất vấn bốn Vương?” Quân Dật Hân ngược mắt, đáy mắt hiện lên lạnh lạnh đã lâu, hiện giờ từ sau khi hần tỉnh lại đã chiếm cứ.

“Nếu không phải, vậy không nên lúc nào cũng nói tới nữ nhân này trước mặt bốn Vương.” Hần gật đầu một cái rồi chỉ lên bản đồ nói, “Quân của Mộ Dung Tịnh ba ngày nữa sẽ tiếp ứng đến chỗ này, lãnh binh lần này là Bảng Thiên, từ trước đến giờ hần tâm cao khí ngạo, ý vào bản thân có mười vạn đại quân tất nhiên sẽ không coi quân ta vào đâu, tồn thời gian đi đường vòng, ngày mai người dẫn một vạn nhân mã tới hẻm núi mai phục...”

Bạch Ứng thấy Quân Dật Hân bàn luận công sự sẽ không nhiều lời nữa, nhưng trong lòng càng lộ vẻ hoài nghi với Ngọc Dao, nếu không phải Vương gia vừa bị bệnh hư đầu óc bệnh hết thuốc chữa, như vậy tất nhiên là do Ngọc Dao táy máy tay chân trong đó, chuyện này thật sự khiến cho hần người bên cạnh khó hiểu, đợi đến khi tìm được Vương phi, Vương gia sẽ có chuyển biến tốt đẹp.

Chỉ có điều, nếu như tối hôm qua thật sự là Vương phi, cho dù bản thân Vương gia có chút nhận thức sai lầm về tình cảm với Vương phi, nhưng Vương phi cũng sẽ không, vậy sao Vương phi không đồng thời trở về cùng Vương gia mà lại muốn một mình tránh đi?

Chẳng lẽ không phải là Vương phi?

Hay là...

Hần nghĩ tới lúc trước Tàn An nói hai mắt nàng kia đỏ ngầu tóc trắng phơ, trong lòng trầm xuống, chẳng lẽ Vương phi có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ không thể không rời khỏi Vương gia?

“Bạch Ứng!” Giọng nói rét lạnh của Quân Dật Hân vang lên.

Q.1 - Chương 133: Chương 3: Vung đao tự cung

Đợi đến khi việc công nói xong, sau khi Bạch Ưng rời đi, trông mắt lạnh lẽo của Quân Dập Hàn dần hiện lên về tối tăm, hắn nhìn chiếc nhẫn bằng cỏ trên ngón tay vô danh bàn tay trái, vật này tới sau khi hắn tỉnh lại thì đã thấy đeo trên bàn tay hắn, mỗi khi nhìn thấy chiếc nhẫn này, trong lòng hắn lại trống rỗng lợi hại, nhưng cho dù như thế, hắn cũng chưa từng nghĩ tới ý niệm tháo nó xuống mà cứ thuận theo tự nhiên lưu nó lại, hắn nhắm mắt lại, đầu ngón tay khẽ vuốt ve chiếc nhẫn, trong đầu giống như có hình bóng giới thiệu về nó, có giọng nói mơ hồ vang lên, hắn tập trung tinh thần nỗ lực muốn nghe giọng nói, nhưng lại yên lặng giống như đây chỉ là ảo giác của hắn.

Nếu tối hôm qua nàng kia là Vương phi của hắn, nữ nhân hắn yêu sâu đậm...

Ý niệm này vừa mới thoáng qua, hai mắt hắn đang nhắm lại đột nhiên mở ra toát ra ý lạnh thấu xương, hắn sao có thể yêu thương nữ nhân Mộ Dung Tĩnh kín đáo đưa cho hắn, thật sự là một chuyện rất đáng buồn cười!

Quân Dập Hàn à Quân Dập Hàn, người chẳng qua bởi vì chính biến bị trọng thương mà thôi, lại bởi vì vậy mà bắt đầu hoài nghi lòng mình, chẳng lẽ vết thương kia còn tồn thương đến đầu óc của mày sao, hắn lạnh lùng tự giễu, hoài nghi nhỏ bé đến không thể nhận ra trong lòng lúc này tan thành mây khói.

Mặc dù bây giờ Quân Dập Hàn không thể nhận ra nàng, nhưng người chung quanh lại vẫn nhận biết nàng, nếu nàng muốn ở bên cạnh hắn trong khoảng cách gần thì không thể không thay đổi dung nhan, vì vậy, sau khi Ôn Noãn tìm khách điểm ở lại đã tỉ mỉ điều chế không nhan đan đã điều chỉnh công dụng mấy lần, không nhan đan này dù sao cũng lấy độc chế thành, nếu dùng thuốc trong thời gian ngắn thì không có gì tổn thương cho thân thể, nhưng lúc này Ôn Noãn muốn đến gặp Quân Dập Hàn, tâm tình khẩn trương đã khiến cho nàng không có nhiều thời gian cải tiến, nàng vội vã dùng một viên không nhan đan có thể duy trì dung mạo hơn một tháng, sau đó bắt đầu chạy tới Ký Châu.

Gần tới ngày thứ ba, Ôn Noãn đi tới hẻm núi, nàng tìm nơi tránh gió định ngồi xuống nghỉ ngơi một chút ăn thứ gì đó rồi lại lên đường, nhưng chưa ăn được hai miếng, có lẽ do mấy ngày liên tiếp bôn ba mệt mỏi, cơn buồn ngủ đột kích, nàng tựa vào trên tảng đá bất tri bất giác đã ngủ thiếp đi.

Không biết ngủ bao lâu, một loạt tiếng vỗ ngựa cuộn cuộn mà đến, đầu óc mềm nhũn của Ôn Noãn còn chưa hoàn toàn tỉnh táo đã nghe bốn phía vang lên tiếng âm mảnh liệt, ngay cả trên mặt đất cũng bắt đầu lay động, ngay sau đó là tiếng kêu rên thê lương thảm thiết truyền đến.

Động đất?

Đầu óc nàng còn hơi lơ mơ lóe lên, đặt hai tình huống kết hợp lại, thân thể định lướt đi muốn rời khỏi nơi này vì sợ bị chôn sống, kết quả thân thể vừa mới lướt đi được một nửa lại bị một tảng đá lớn từ trên trời giáng xuống ép cho phải lộn ngược trở lại, ngay sau đó nghe thấy một giọng cao ra lệnh xông phá âm âm giáng xuống và tiếng binh lính kêu rên thảm thiết phát ra.

“Giết...”

Ôn Noãn nhìn tình cảnh bụi bay đầy trời cây gỗ lăn người ngã ngựa đổ ngay trước mắt, rốt cuộc sáng tỏ, đây không phải là động đất, mà là cháu của con rùa trí tuệ không phát triển mang binh tới hẻm núi này bị phục kích rồi, nàng thật sự bị xui xẻo đến, nghĩ chân cũng có thể gặp phải tai họa bậc này!

Nhìn phía ngoài hỗn loạn tung bùng máu bắn tung tóe, nàng quyết định tiếp tục ở lại bên trong nghỉ ngơi một chút, nhưng nàng vừa mới che miệng đánh nỉra cái ngáp, một thanh đao lớn sáng loáng đã bổ tới mặt nàng.

Ôn Noãn nhanh nhẹn lách mình tránh qua, thanh đao kia liền hung hăng bổ trúng lên tảng đá sau lưng nàng bắn lên từng loạt tia lửa, lửa giận trong lòng nàng vọt lên thiêu đốt, nếu vừa rồi nàng không tránh kịp, đao này không chém nàng thành hai nửa không thể, mà đối phương thấy nàng lại tránh thoát một đao kia, đao trong tay lại càng chém hung dữ lưu loát, trong lúc nhất thời chỉ thấy nơi vốn yên tĩnh bí mật trở nên tiếng gió gào thét đao ảnh lộn xộn ngân châm như mưa thuốc bột lan tràn.

Tiếng chém giết phía ngoài càng lúc càng nhỏ, mà hai người càng đấu càng đơn giản, khinh công của Ôn Noãn tuy thể gian ít người có, nhưng ở nơi này trong không gian thu hẹp cũng không có nhiều tác dụng lớn, và lại võ công thường thường, chỉ mạnh hơn khoa tay múa chân một chút, kiên trì lâu như vậy với chiêu thức bén nhọn của đối phương hoàn toàn ý vào thân hình linh hoạt và phản độc ngân châm ép thể công của đối phương đồng thời không thể không tránh né tự vệ.

“Hèn hạ, chỉ biết dùng độc tính hào hán gì!” Rốt cuộc, trên khuôn mặt của đối phương có thân thể cường tráng lộ vẻ tức giận, bực mình nói.

“Vô sỉ, chỉ biết dùng đao tính là nam nhân gì?” Ôn Noãn bĩu môi châm biếm ngược lại.

“Dùng đao như thế nào mà không tính là nam nhân?” Đối phương đột nhiên vung một đao sau đó tức giận nói.

“Bồn công tử nhớ có một bảo điển, trên đó có một công pháp rất quan trọng viết là như vậy: Muốn luyện thần công, vung đao tự cung, người đao không rời tay, chẳng lẽ lúc nào chuẩn bị vung đao tự cung?” Chân mày Ôn Noãn khẽ nhíu cười đến giễu cợt.

“Vung đao tự cung?” Đồi phương nhú mảy lại.

“Không sai.” Ôn Noãn nhìn chính xác một khe hở, đột nhiên đá một cước ra.

“Oa ~”

Một tiếng gào tê tâm liệt phế, mũi chân Ôn Noãn khê đá, đao trong tay đối phương rơi xuống, trong nháy mắt đến tay nàng kê ngược lại lên cổ hắn, môi nàng khê nhếch, tầm mắt lướt xuống chỗ phía dưới eo ếch đối phương đang cong hai chân lại kẹp chặt, cười nói: “Có muốn trải nghiệm một chút tư vị của vung đao tự cung không?”

Nếu là trước đây còn chưa hiểu ý tứ của những lời này, nhưng dưới tình huống “Công khai” như vậy còn không hiểu, trừ phi hắn là kẻ ngu, mồ hôi lạnh ròng ròng chảy xuống, sắc mặt trắng bệch, mắt hồ trợn lên giận dữ nhìn nàng, cắn răng nói: “Ngươi dám!”

Ôn Noãn lại tự nhiên cười một tiếng, “Nếu không ta thử một chút?” Vừa nói, cổ tay nàng đồng thời khê động, dùng hai đầu ngón tay kẹp lưỡi đao thật mỏng nhắm ngay vào bộ phận quan trọng của hắn.

“Ngươi, ngươi đừng làm loạn, ta chính là Tướng quân bình định * Bàng Thiên được Thái hậu bổ nhiệm, nếu ngươi dám đụng đến ta dù chỉ một sợi lông, ta nhất định sẽ diệt trừ cừu tộc nhà ngươi.” Bàng Thiên nói đồng thời hai tay không biến sắc che bộ phận quan trọng.

(*) bình định: dẹp yên quân phản loạn.

“Tướng quân bình định do Thái hậu bổ nhiệm?” Tròng mắt Ôn Noãn lạnh dần, “Bình định, bình người nào?”

“Tất nhiên là loạn quốc tặc Hàn Vương Quân Dật Hàn.” Trên khuôn mặt Bàng Thiên tràn đầy vẻ kiêu căng.

“Dựa vào ngươi?” Ôn Noãn lạnh lùng cười một tiếng, “Xách gậy cho Hàn Vương còn không xứng, ngươi đã là người của lão yêu bà Thái hậu kia, vậy ta càng không có đạo lý xuống tay lưu tình.”

“Ngươi không sợ ta diệt cừu tộc nhà ngươi?” Bàng Thiên bị lời của nàng làm cho hoảng sợ giật mình trong lòng, cổ hết sức trần tình nói ra một cách trần định.

“Diệt cừu tộc?” Ôn Noãn nhìn hắn như nhìn kẻ ngu ngốc, “Một người chết diệt cừu tộc của ta như thế nào, hà?” Nàng cực kỳ khinh miệt nhìn hắn từ đầu đến chân một lần, “Ngươi nói ta trước giết sau cung ngươi? Hay là cung ngươi rồi sau đó giết?”

“Trước cung sau giết tính ra ổn thỏa.” Một âm thanh cực kỳ vui thích theo gió mà đến.

Lòng căng thẳng của Ôn Noãn buông lỏng, Bàng Thiên lại cực kỳ tức giận nói: “Bạch Ưng ngươi tên tiểu nhân bi ổi, thế nhưng lại phái người đánh lén, có bản lĩnh đánh một trận với ông đây.”

“Bình bất yếm trá *, chẳng lẽ Bàng Tướng quân thân là Tướng quân lại không hiểu điểm thông thường này?” Bạch Ưng ôm cánh tay, đáng đi không nhanh không chậm đi tới, ánh mắt cực kỳ xấu bụng nhìn chằm chằm chỗ Bàng Thiên che chắn, nghiêng đầu nói với Ôn Noãn, “Vị công tử này thật sự có tầm mắt, lại nghĩ ra một cách chết cứng mềm lưu loát như vậy, thật sự khiến Bạch mỡ bội phục.”

(*) bình bất yếm trá: chiến tranh không ngại dối lừa; việc quân cơ không ngại dối trá

“Thật ra thì đây chỉ là biện pháp bình thường nhất, nếu Bạch Thống lĩnh muốn kiến thức, vậy cũng không ngại làm mẫu vài loại cho Bạch Thống lĩnh.” Ôn Noãn hơi trầm ngâm nghiêm mặt nói.

“... Ngươi có bản lĩnh một đao giết chết ta đi.” Bàng Thiên gào lên giận dữ, từ nhỏ đến lớn hắn đã khi nào bị áp bức và lăng nhục như vậy.

“Ta tự nhiên có bản lĩnh này, nhưng ngươi yên tâm, ta tuyệt đối không dùng với ngươi.” Ôn Noãn nhàn nhạt quét mắt nhìn hắn, uy hiếp không tính là trấn áp.

Bàng Thiên bị tức đến lồng ngực phập phồng kịch liệt, mà Bạch Ưng bị Ôn Noãn gọi lên hăng hái, trước mắt chỉ cảm thấy vị huynh đài này đúng là một người thần kỳ, hắn hơi thu lại nụ cười, mang theo vài phần nghiêm nghị nói: “Các hạ đã biết ta là Bạch Thống lĩnh, chắc hẳn cũng biết ta là người của Hàn Vương, không biết các hạ có thể nề mặt ta giao Bàng Thiên cho Hàn Vương xử lý không, nếu các hạ bằng lòng có thể theo ta đến dưới trướng Hàn Vương làm tay sai, nếu các hạ không bằng lòng, ta cũng chắc chắn đưa hậu lễ cảm tạ.”

“Tại hạ đã mến mộ uy danh Hàn Vương từ lâu, nếu có thể ở dưới trướng Hàn Vương điện hạ dốc sức, tại hạ tất nhiên cầu còn không được, vậy Bàng Thiên này coi như là lễ ra mắt của tại hạ, giao cho Hàn Vương điện hạ xử lý.” Ôn Noãn thuận theo đáp ứng.

“Chủ thượng, thuộc hạ dẫn người kiểm tra nghiêm ngặt các giao lộ đi Ký Châu cũng không tra ra được vị trí của Ôn cô nương, nhưng ngược lại Minh Nguyệt các tung ra tin tức nói Các chủ của các nàng đã trở lại, cũng đang có xu hướng chiêu mộ người dưới.” Thanh Nham nói.

“Âu Dương Minh Nguyệt?” Nam tử mặc áo đỏ ngồi phía trên nghiêng người, đỡ cằm trầm ngâm, “Bỏ tọa nghe nói Âu Dương Minh Nguyệt này có giao tình không nhỏ với Ôn Noãn, Ôn Noãn ngủ mê man hẳn ta liền biến mất, Ôn Noãn mới xuất hiện hẳn ta cũng liền xuất hiện.” Hắn nghiêng mặt hơi trầm xuống, “Ngươi đi điều tra quan hệ giữa hai người như thế nào.”

“Vàng.” Thanh Nham vừa mới ra cửa, lúc này nghe thấy tiếng chuông vang vang bay bổng mà đến, hấn chạy nhanh lác mình nhường qua, như vậy mới không bị bóng dáng đỏ như lửa lướt gấp mà đến vùng roi đánh trúng. die nda nle equ ydo nn

“Cô Nhiễm ca ca.” Bóng dáng kia vừa rút xuống đất, lập tức vui mừng đánh về phía nam tử ngồi phía trên.

“Công chúa.” Giọng nói nhàn nhạt của Mạnh Cô Nhiễm nam tử mặc áo đỏ bị gọi là “Cô Nhiễm ca ca” không hề lạnh lùng chút nào lại khiến cho bóng dáng đỏ rực nhiệt tình trong nháy mắt dừng chạy như bay, bước chân lại hơi ngưng ngừng tiến lên phía trước.

“Cô Nhiễm ca ca, huynh trở lại lâu như vậy rồi, thế nhưng một lần cũng không đi thăm Lăng nhi.” Trong giọng nói của Vu Nguyệt Lăng lộ ra uất ức nồng nặc.

“Công chúa cảnh vàng lá ngọc, bốn tọa thân là nam tử không tiện ra vào chốn hậu cung.” Mặc dù khóe môi Mạnh Cô Nhiễm mỉm cười, nhưng giọng nói lại vô cùng hờ hững.

“Cô Nhiễm ca ca huynh gạt người, rõ ràng trước kia huynh không phải như thế.” Mắt Vu Nguyệt Lăng đột nhiên vương đầy nước mắt tố cáo, “Có phải bởi vì nữ nhân huynh mang về chết rồi sống lại không?”

“Đoạn Lăng, tiền Công chúa hồi cung.” Mạnh Cô Nhiễm đứng dậy rời đi.

“Công chúa, mời.”

“Mau tránh ra.” Vu Nguyệt Lăng tức giận đẩy Đoạn Lăng chạy ra ngoài, trong lòng cũng đang lửa lớn hùng hực mãnh liệt thiêu đốt, tất nhiên là vì nữ nhân đó, trước kia Cô Nhiễm ca ca rất tốt với nàng, kể từ sau khi nữ nhân này xuất hiện, tất cả liền thay đổi, nàng nhất định phải rút gân lột da nữ nhân kia.

Theo Bạch Ứng đi vào trong quân, Ôn Noãn cũng không lập tức được bố trí đi gặp Quân Dật Hàn mà được bố trí vào trong doanh trướng nghỉ ngơi, nàng kiểm chế kích động trong lòng, rửa mặt, định ngủ trước một giấc nuôi dưỡng tinh thần, nhưng nàng nằm trên giường lăn trái lăn phải đầy đầu đều là bóng dáng của Quân Dật Hàn, đuổi không đi xua không ra, chỉ có thể mặc cho những bóng dáng này điên cuồng chiếm cứ lấy mỗi một dây thần kinh của nàng.

Cứ như thế sau nửa canh giờ, Ôn Noãn cuối cùng nhảy từ trên giường xuống vén rèm đi ra ngoài, nàng muốn đi hóng mát một chút, còn bị hấn giày vò tra tấn như vậy, nàng không thể không bị suy nhược thần kinh.

Bên ngoài doanh trướng cách đó không xa có một hồ trong suốt, Ôn Noãn vốn định đi đến bên hồ hóng mát một chút khiến đầu óc tỉnh táo, kết quả nàng vừa mới đi lại gần, thấy bên cạnh cách đó không xa, có một bóng dáng thon dài, mặt nhìn mặt hồ lẳng lặng mà đứng, gió nhẹ lướt qua, thổi loạn tóc hấn nhưng lại không thổi tan lạnh lẽo cô đơn bao phủ quanh người hấn.

Trong lòng Ôn Noãn căng thẳng, hấn hình như gầy hơn trước kia!

Nàng ổn định tâm thần, đang định dùng phương thức cực kỳ tự nhiên tiến lên chào hỏi hấn, lại thấy Ngọc Dao khoác một chiếc áo choàng trên cổ tay nhanh chóng tiến đến, về mặt cực kỳ dịu dàng phủ thêm áo choàng cho hấn, nhỏ giọng dặn dò: “Vương gia, gió nổi lên, thân thể ngài mới tốt lên, vẫn nên trở về trong trướng nghỉ ngơi trước đi.”

Trái tim Ôn Noãn khê nhéo, khi đầu óc còn chưa đuổi kịp tiết tấu trong lòng, lúc này đã đi tới trước người Quân Dật Hàn, cười nói: “Tại hạ nhìn thấy sắc khí Vương gia không được tốt, trùng hợp tại hạ hiểu một chút y thuật, không biết Vương gia có thể để cho tại hạ có cơ hội điều dưỡng thân mình cho Vương gia không.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 134: Trùng trị tiện nhân

“Vương gia tự có ta chăm sóc, không nhọc người phí tâm.” Ôn Noãn vừa dứt lời, chân mày Ngọc Dao lập tức nhíu lại, nhanh hơn một bước mở miệng trước, chẳng biết tại sao, theo bản năng đẩy lòng nàng cực kỳ bài xích nam tử có tướng mạo tuấn mỹ trước mặt này, đột nhiên có một cảm giác uy hiếp nói không rõ ra được xông tới mặt, nhưng truy cứu nguyên nhân cụ thể đến cùng thì lại không thể hiểu hết, cảm giác này khiến cho nàng cực kỳ không vui.

“Người chính là Mộ Hàn đã bắt được Bàng Thiên, theo Bạch Ứng tới doanh trại?” Quân Dật Hàn không để ý tới mắt Ngọc Dao tối lại, trầm ngâm quan sát Ôn Noãn.

“Chính là tại hạ.” Ôn Noãn cười nhạt một tiếng, tròn mắt cụp xuống trả lời, nàng không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của hấn, nàng sợ một khi đối diện với tròn mắt của hấn, nàng sẽ không khống chế được tim mình, lộ ra tình cảm không nên tiết lộ.

“Người muốn bốn Vương cho người chức vị gì?” Giọng Quân Dập Hàn trở nên lạnh lẽo hỏi, trong lòng lại bởi vì mùi thơm lạ lùng mơ hồ thoáng qua chớp mắt mà trở nên nhu hòa.

“Tại hạ không có sở trường gì, nhưng hiểu sơ một hai với y thuật, nếu như Vương gia có thể cho tại hạ cơ hội hành y trong quân doanh, tại hạ đã vô cùng cảm kích.”

“Vương gia, Mộ công tử này bắt được Bảng Thiên đoạt được công lớn, theo quân hành y cũng thật sự giống như khổ sai, Ngọc Dao nhìn thân thể Mộ công tử mỏng manh, nghĩ đến chịu không nổi khổ như vậy, còn không bằng Vương gia thưởng cho hắn chút vàng bạc châu báu, như thế, Mộ công tử có thể trôi qua nhẹ nhàng tại một chút.” Ngọc Dao mỉm cười yếu ớt đề nghị.

“Hả?” Trông mặt Quân Dập Hàn lạnh xuống, mặt khề nhếch, liếc mắt nói với Ôn Noãn, “Không biết vàng bạc châu báu có hợp với ý Mộ công tử?”

“Tại hạ ngược lại không có ý với vàng bạc châu báu, chỉ có điều tại hạ một thân một mình nhiều năm, nếu như có thể có mỹ kiều nương làm bạn bên cạnh vẫn là quả thật không tệ.” Ôn Noãn nhìn khuôn mặt trắng đang chìm như nước của Ngọc Dao, mỉm môi kín đáo cười cười, lại nói, “Nếu mỹ kiều nương này có thể có ba phần xinh đẹp bảy phần sẵn sóc như Ngọc Dao cô nương, tại hạ cũng coi như đời trước đã tu luyện phúc đức.”

“Cần rồi!” Trên mặt Ngọc Dao hiện lên vài phần xanh đen, hốc mắt ửng đỏ ngược lại tố cáo với Quân Dập Hàn, “Vương gia, Mộ Hàn này vô lý như vậy với Ngọc Dao, Vương gia cần phải làm chủ vì Ngọc Dao.”

“Vô lý?” Quân Dập Hàn đứng chấp tay, chuyển mặt sang nhìn hồ làm ra vẻ không thấy đáng vẻ nhu nhược mà cố nén của Ngọc Dao, “Cái gọi là yêu điều thực nữ quân tử hảo cầu, bốn Vương không có cảm giác Mộ công tử có chỗ nào vô lý.” d1en d4nl 3q21y d0n

“Nhưng Ngọc Dao đối với Vương gia...” Nàng ta cắn cắn môi rồi nói tiếp, “Đối với Vương gia...”

“Chẳng lẽ Ngọc Dao cô nương thăm nhớ nhưng Vương gia?” Ôn Noãn thu liễm trông mặt lạnh lẽo thay nàng ta đáp lại.

“Là vậy thì như thế nào?” Ngọc Dao tròn mắt trông Ôn Noãn, “Chuyện này còn chưa tới lượt người một người ngoài tới chen miệng.”

“Ngọc Dao cô nương nói rất đúng.” Ôn Noãn cười cầu thả, nói với Quân Dập Hàn, “Vương gia, vậy tại hạ cũng không ở đây quấy rầy nhả hứng của ngài và Ngọc Dao cô nương nữa, xin được cáo lui trước.”

Đợi sau khi mùi thơm lạ lùng này biến mất, lòng nhu hòa của Quân Dập Hàn đột nhiên không khỏi tiêu ngưu mất mát, chân mày hắn hơi nhíu, giọng nói lạnh lùng nói với Ngọc Dao ở sau lưng: “Nếu người chưa định tâm tư như vậy để ở bên cạnh bốn Vương, vậy lát sau để bốn Vương cho người tiễn người trở lại Ngọc Nữ môn.”

Dưới tình thế cấp bách, Ngọc Dao tự mình bộc bạch tâm tình xong, trong lòng tràn đầy vô cùng lo lắng và mong đợi mơ hồ, sau khi Quân Dập Hàn nói những lời này thì đông lạnh thành băng trong nháy mắt, khuôn mặt phờ phạc của nàng nặn ra ba phần ý cười nói: “Ngọc Dao cũng chỉ vì tức Mộ công tử mà thôi, lời này tất nhiên không phải là lời nói thật, thuốc trong lò sắp sắc xong rồi, Ngọc Dao đi trước nhìn một chút.”

Nàng cứng giọng nói xong, bước chân mang theo ba phần lão đạo chạy đi, trong lòng bị lửa ghen cháy lợi hại, tại sao nữ nhân kia đã chết, hắn rõ ràng đã quên nàng ta, thế nhưng hắn lại không thể tiếp nhận nàng?

Đưa tay nhanh chóng lau đi nước mắt trên khóe mắt, về mặt nàng tràn đầy kiên định, nàng tin tưởng chỉ cần nàng vẫn hầu hạ bên cạnh hắn, nàng nhất định có thể đã động lòng hắn, để cho hắn tiếp nhận nàng từ trong đáy lòng.

Hai năm trước, bởi vì sự vụ trong môn mà nàng phải rời đi gần nửa tháng khiến nữ nhân kia tìm được khe hở chiếm được lòng Vương gia, hai năm sau, nàng tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra lần nữa!

Mặc dù Ôn Noãn lười, nhưng nàng không hề mất một tật xấu mà nữ nhân đều có, phần tật xấu đó chính là mang thù!

Giữa nàng và Ngọc Dao mặc dù không tính là thù sâu như biển, nhưng thù này tính tế kết lại, nhất là thời thời khắc khắc nàng ta cứ để ý đến Vương gia nhà nàng, liền đã đẩy nàng từ đầu heo lười biếng thành ong bắp cày khổng lồ bị đột biến chấm chỉ chỉ vì — chính chết nàng ta!

Đêm khuya yên tĩnh, Ôn Noãn thông thả ung dung đứng dậy tránh qua binh lính tuần tra đi tới bên ngoài trường của Ngọc Dao, nàng nhìn xuyên qua khe hở trong trường, lại thấy Ngọc Dao hơn nửa đêm không ngủ được, đang ở dưới ngọn đèn dầu từng mũi kim từng sợi chỉ thêu áo choàng, trong lòng nàng yên lặng thờ dài, quả thật là thiếu nữ hoài xuân, thật khó cho nàng ta một lòng say mê.

Nàng khề nhếch mày cười cười, đầu ngón tay vốn khề mân mê viên thuốc trong nháy mắt vỡ thành một đồng bột thuốc, nàng cầu thả xoa xoa nắn nắn ra một viên thuốc rồi lại mân mê, đợi đến khi thấy thời gian không sai biệt lắm, đầu ngón tay nàng khề khây nhẹ một con gió tập kích qua, ngọn đèn dầu trước mặt Ngọc Dao “Phụt” cái dập tắt.

“Ai?” Ngọc Dao nhạy bén đứng dậy, định đi ra cửa sổ điều tra một chút, nhưng vừa mới đứng lên, trong nháy mắt nàng lại nặng nề ngã ngồi về chỗ, lúc này nàng mới giật mình trong lòng, xác nhận bản thân mình bị trúng khói mê gì đó.

Màn trường bị một con gió lạnh lẽo âm u thổi lên, mượn ánh trăng chiếu vào, chỉ thấy một bóng dáng tóc tai bù xù áo tơ trắng trôi giạt từ từ bay vào.

Ngọc Dao cố gắng trấn định tâm thần, run giọng hỏi: “Người là người hay là quỷ, chạy tới trong trường của ta làm gì?”

Ôn Noãn từ từ ngẩng đầu lên, đưa tay chậm rãi vén tóc rũ xuống lộ ra khuôn mặt thất khiếu chảy máu, môi đỏ thẫm hé mở, giọng nói thảm thiết lại thô ráp vang lên: “Oan có đầu nợ có chủ, Ngọc Dao, ta rất nhớ ngươi đó...”

Hai mắt Ngọc Dao đột nhiên mở to, nhưng sau khi hoảng sợ qua đi thì trên sắc mặt lạnh lẽo của nàng hiện lên khí lạnh, “Cho dù ngươi là người hay là quỷ, nếu đã đi thì đừng trở lại nữa, nếu ngươi còn dám xuất hiện bên cạnh Vương gia, ta không chỉ để cho ngươi mất mạng, còn nhất định khiến cho ngươi hồn phi phách tán, ngay cả quỷ cũng làm không thành!”

Quả thật là người đề tiện đến cùng cực, nữ nhân này thật sự đề tiện đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh *!

(*) Lô hỏa thuần thanh: đây công tôi luyện (trong truyền Đạo gia luyện đan, nhìn vào lò, thấy ngọn lửa lên màu xanh, coi là đã thành công, ví với sự thành thực của học vấn, kĩ thuật...)

Ôn Noãn đột nhiên không có hăng hái hù dọa nàng ta như trước, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, trở tay chính là mấy bạt tai vỗ trên mặt nàng ta, đánh đến cho nàng ta nổ đom đóm mắt mười dặm hoa nở, ngón châm trong tay càng thêm nhấn tâm đâm vào mõng nàng ta, châm nàng ta trăm ngàn lỗ tiện thể vừa đúng giúp thân thể nàng ta hóng mát một chút.

Sau khi xong chuyện, nàng xử lý sơ hiện trường, lưu lại Ngọc Dao đã bị đánh bất tỉnh, tâm tình rất tốt bay bổng rời đi.

Ngày tiếp theo, Ngọc Dao gục xuống bàn tỉnh lại, vừa động cổ cứng ngắc về mặt lại căng thẳng, nàng cảm áo choàng trên bàn vừa nhìn, cả khuôn mặt gần như bị tức giận mà cau chặt lại, áo choàng nàng tốn hơn một tháng sắp đại cáo công thành lại bị nền đồ xuống không chỉ thùng một lỗ còn có một mảng lớn sắp nứt, nàng bức tức cầm nền đồ trên bàn hung hăng đập ra.

Nhưng đập nền cũng vô ích, nàng chờ trong chốc lát người ngoại dân con giận, lúc này mới vén rèm lên định ra ngoài mức nước rửa mặt.

“Đây là đầu heo từ đâu tới?” Mới vừa tuần tra đi ngang qua đây, mặt Lạc Phi tràn đầy ghét bỏ lui ra mấy bước.

“Ngọc Dao cô nương, mặt của ngươi?” Bạch Ứng ở bên cạnh cẩn thận phân biệt, trong chốc lát xác nhận là Ngọc Dao, lúc này mới cố nín cười tốt bụng nhắc nhở.

“Sắc mặt ta làm sao?” Ngọc Dao lạnh lẽo quét mắt qua Lạc Phi và Bạch Ứng, sau đó xoay người rời đi.

“Dáng vẻ quý hờn này còn muốn quyến rũ Vương gia?” Lạc Phi cực kỳ khinh thường bước nhanh rời đi, giống như ngậy ngốc ở đây lâu đều là chịu tội, Bạch Ứng cười cười không nói gì bước nhanh đuổi theo.

Hai người đi không bao xa vừa đứng gặp được Ôn Noãn vừa từ trong doanh trường bước ra ngoài, Bạch Ứng chủ động chào hỏi: “Mộ huynh tôi hôm qua có ngon giấc không?” diee ndda flineeq uysd doon

“Cũng không tệ lắm.” Ôn Noãn gật đầu trả lời, tối hôm qua sau khi nàng tới đánh Ngọc Dao trút bớt bức dọc, giấc ngủ rất thoải mái.

“Đây chính là vị hôm qua bắt Bàng Thiên mà ngươi mang về?” Đôi mắt hoa đào của Lạc Phi không chút khách khí đánh giá Ôn Noãn, hỏi Bạch Ứng.

“Không sai.”

“Sao nhìn xương cốt gầy yếu như vậy, giống như nữ nhân.”

Ôn Noãn giật mình trong lòng, đang định nên thần sắc nghiêm nghị đánh trả lại hay cười lấp liếm cho qua, nhưng còn chưa kịp chờ nàng chọn một trong hai cách ra một cái đứng, lại nghe một tiếng chói tai bỗng nhiên vang dội lên tận không trung mà đến.

Không cần phải nói, giọng nữ bén nhọn này đến từ nữ nhân duy nhất trong quân doanh — Ngọc Dao!

Về phần nguyên nhân tiếng hét chói tai này, trong lòng ba người đều tự sáng tỏ!

“Vương gia, ngài cần phải làm chủ vì Ngọc Dao?” Ngọc Dao đứng trong trường của Quân Dập Hàn, lựa trắng che mặt liên tiếp gạt lệ.

Bởi vì Bạch Ứng báo Vương gia để cho nàng đi vào trong trường có chuyện phân phó, lúc này Ôn Noãn may mắn được đứng bên cạnh Bạch Ứng và Lạc Phi yên lặng thưởng thức màn diễn hoa rơi mang theo mưa này, nàng thật sự muốn xem Ngọc Dao này sẽ tỏ cáo như thế nào, Quân Dập Hàn sẽ làm chủ vì nàng ta như thế nào.

“Làm chủ cái gì?” Quân Dập Hàn cũng không ngẩng đầu lên thuận miệng mà hỏi.

“Tôi hôm qua Ngọc Dao ở trong trường bị thương cả mặt.” Nàng cuối cùng không cách nào nói chữ “Đánh” làm nhục tôn nghiêm của nàng ra khỏi miệng, chỉ đánh phải cần răng xỏ đi.

“Hà?” Quân Dập Hàn ngược mắt nhàn nhạt quét qua khăn che mặt của nàng, hỏi không chút để ý, “Có biết ai làm bị thương không?”

Hắn vừa hỏi, ba người bên cạnh đang xem cuộc vui đồng loạt nhìn về phía Ngọc Dao, Bạch Ứng và Lạc Phi đều tò mò, ai lại cống hiến tinh thần làm ra chuyện tốt bậc này, mà còn Ôn Noãn thì tò mò nàng ta sẽ nói như thế nào, chẳng lẽ nói bị quý đánh bị thương mặt? Nếu như nàng ta thật sự nói như thế,

vậy thật sự cực kỳ có ý tứ.

Tuy Ngọc Dao bị đánh làm mặt bị thương, nhưng vẫn chưa bị thương đầu óc, nàng tuyệt đối sẽ không nói cho Vương gia rằng bị nữ nhân kia đánh nàng bị thương, thứ nhất nàng sẽ không để cho nữ nhân kia có cơ hội gọi lên ký ức của Vương gia, thứ hai nàng thật sự chưa phân rõ chuyện tối hôm qua rốt cuộc là mộng hay là thực tế, nếu là mộng, chẳng lẽ nàng buồn cười đến mức tố cáo một quý hôn? Nếu là thực tế, vậy chẳng phải cho Vương gia một đầu mối tìm được nữ nhân kia.

Nghĩ đến đây, trông mặt sắc của nàng chuyển một cái, bèn nhón tròng mắt nhìn về phía Ôn Noãn đang nhìn nàng cười đến cực kỳ kín đáo, tức giận nói: “Là hán, Mộ Hàn!”

Nụ cười trên môi Ôn Noãn cứng đờ, đầu óc rõ ràng hơi không rõ, nàng ta nhận ra nàng? Không đúng, nàng ta tuyệt đối không có khả năng nhận ra nàng? Vậy tại sao nàng ta lại chỉ ra và xác nhận là nàng?

Đối mặt với hai cặp mắt hứng thú, một đôi mắt tìm tòi nghiên cứu, thêm một đôi mắt bèn nhón, nàng hơi dờ khóc dờ cười nói với Ngọc Dao: “Ngọc Dao cô nương, tính cả lúc này ta và cô nương mới chỉ gặp mặt lần thứ hai, ta vì cái gì mà muốn làm tổn thương cô nương...” Nàng dừng lại một chút, chỉ chỉ mặt che lụa trắng của nàng ta, bổ sung, “Mặt của cô nương?”

“Bởi vì hôm qua ta đã từ chối ngươi?” Ngọc Dao tức giận trợn tròng mắt nhìn nàng.

“Hả?” Ôn Noãn.

“Hả?” Bạch Ưng và Lạc Phi, hai cặp mắt vòng vòng đảo qua đảo lại trên người hai người, mà Quân Dật Hàn đối một tư thế ngồi tương đối thoải mái lạnh nhạt nhìn hai người.

“Ngươi còn định giả bộ ngây ngốc sao?” Ngọc Dao lạnh lùng hừ khê, “Chuyện hôm qua đích thân Vương gia có mặt tại chỗ.”

“Hả?” Bạch Ưng và Lạc Phi lại quay cặp mắt vòng vòng về phía Quân Dật Hàn.

“Bỏn Vương đúng là ở đó.” Quân Dật Hàn gật đầu, “Nhưng điều này cũng không thể chứng minh là Mộ công tử làm tổn thương ngươi.”

“Vương gia anh minh.” Ôn Noãn cất tiếng cúi người hành lễ.

“Nhưng trước khi hán... Chưa đến chuyện gì cũng không xảy ra, vì sao lần đầu tiên hán đến ta đã bị thương, điều này chẳng lẽ còn chưa đủ để chứng minh là do hán gây nên sao?” Ngọc Dao tức giận kiên trì nói.

“Ngọc Dao cô nương, suy luận này của cô nương thật sự khiến tại hạ bối phục.” Ôn Noãn ngoài mặt cười nhưng trong lòng không cười, liếc nhìn Ngọc Dao đã rối loạn đến rối rít, “Tại hạ có một biện pháp có thể kiểm nghiệm trực quan có phải do tại hạ đánh Ngọc Dao cô nương bị thương hay không, không biết Ngọc Dao cô nương có bằng lòng nếm thử không?”

“Cách gì?” Lạc Phi mở miệng hỏi đầu tiên.

Ôn Noãn chìa tay của mình ra ngắm nghía, lạnh nhạt nói: “Tại hạ sẽ lưu lại một dấu bàn tay trên trái phải mặt Ngọc Dao cô nương, so sánh độ lớn nhỏ với vết tay trên đó không phải vừa xem đã hiểu ngay?”

“Ngươi!” Ngọc Dao vô cùng tức giận, hung ác trợn mắt nhìn Lạc Phi đang phì cười nói, “Ngươi còn nói không phải do ngươi làm, không phải là ngươi, tại sao ngươi lại biết ta bị tát tại làm tổn thương?”

“Đánh mặt chẳng lẽ không phải dùng tay sao, chẳng lẽ dùng chân nhảy lên?” Ôn Noãn hơi nghi hoặc hỏi ngược lại.

“Mộ huynh, ngươi quả thật là người tài tình.” Bạch Ưng rốt cuộc cũng không nhịn được nữa mà cười ra tiếng.

“Chuyện này bỏn Vương sẽ tự phái người đi thăm dò, mấy ngày nay ngươi nghỉ ngơi cho tốt đi, không cần đến hầu hạ bỏn Vương, đi xuống đi.” Tròng mắt lạnh lùng của Quân Dật Hàn dính vào ý cười bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy.

“Dạ, Ngọc Dao cáo lui.” Ngọc Dao nắm quyền, không tình không nguyện lui ra, khi lướt mắt qua Ôn Noãn thì dấy lên lửa giận hừng hực.

“Bỏn Vương nhớ hôm qua Mộ công tử nói muốn điều dưỡng thân thể cho bỏn Vương?” Đầu ngón tay Quân Dật Hàn khẽ vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón tay vô danh, cúi mắt hỏi.

“Vâng.” Ôn Noãn nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay hán, trong lòng néo mạnh, kéo theo cả tứ chi bách hài cũng đau theo.

“Nếu như thế, bỏn Vương liền như mong muốn của ngươi cho ngươi chức vụ quân y, trong ngày thường ngươi cứ ở bên cạnh bỏn Vương điều dưỡng thân thể cho bỏn Vương, lúc chiến đấu ngươi theo các quân y khác cứu trị cho binh lính bị thương, ngươi có bằng lòng không?”

“Thuộc hạ bằng lòng, tạ Vương gia thành toàn.” Cho dù không thể lấy thân phận thê tử làm bạn bên cạnh hán, nhưng có thể lấy thân phận khác ở bên cạnh hán, đã là chuyện may mắn trời ban đối với nàng lúc này mà nói, giờ khắc này vui sướng đã đủ để bao phủ lấy nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 135: Trầm, tình nguyện chết

“Thái hậu, tiền phương truyền đến tin tức, Bàng Tự quân thất bại thảm hại!” Vương công công cúi đầu nói với Mộ Dung Tĩnh.

“Cái gì!” Mộ Dung Tĩnh giận dữ, túm chặt lấy ngực quần đau khó nhìn, nhận lấy đũa được Vương công công đưa tới ăn vào, đợi sau khi đau đớn này qua đi, lạnh giọng nói, “Đi truyền Tào Quốc công nhanh tới gặp ai gia.”

“Vâng.” Vương công công xoay người bước nhanh.

Sau một khắc đồng hồ, Tào Phụng Chi bước nhanh tới, không đợi Mộ Dung Tĩnh mở miệng, hần đã chau mày mở miệng trước nói: “Thần nghe nói Bàng Thiên bị đánh bại!”

“Hừ.” Mộ Dung Tĩnh nặng nề hừ lạnh, tức giận nói, “Bàng Thiên là người do người nỗ lực bảo đảm tiến cử cho ai gia, kết quả ai gia cho hần mười vạn tinh binh, hần không chỉ bản thân thảm bại còn bị bắt vào trong doanh trại kẻ địch, đây chính là nhân tài mà người nỗ lực bảo đảm!”

“Thái hậu, thắng bại là chuyện thường của nhà binh, Hàn Vương mang binh chinh chiến hàng năm quý kẻ đa đoan, Bàng Thiên thua ở trong tay hần cũng là chuyện hợp tình hợp lý.” Tào Phụng Chi ý bảo toàn bộ người chờ hầu trong điện lui ra, bước mấy bước ôm lấy Mộ Dung Tĩnh đang nổi giận vào trong ngực dịu dàng trấn an nói, “Tĩnh nhi, năng trước đừng tức giận, tức nhiều dung nhan như hoa này sẽ tàn lụi trước đó.”

“Bớt nói bậy với ai gia đi, ai gia đây chính là nói chuyện đứng đắn với người.” Mặc dù trong giọng nói của Mộ Dung Tĩnh vẫn tức giận, nhưng mặt mũi đã hòa hoãn không ít.

“Ta và nàng nói chuyện khi nào không phải là chuyện đứng đắn?” Tào Phụng Chi vừa nói đồng thời tay chậm rãi dao động trên eo bà ta.

“Phụng Chi!” Mộ Dung Tĩnh cau mày gạt tay hần đang làm loạn xuống, sắc mặt âm trầm.

Tào Phụng Chi thấy đáng về bà ta như thế biết lần này bà ta thật sự nổi giận, liền cũng đứng thẳng, nghiêm mặt nói: “Theo ta thấy chuyện này ngược lại không đáng để nàng nóng giận lớn như thế, nếu Bàng Thiên bị bắt, vậy thì chọn một tên Tướng quân đi tiếp nhận vị trí của Bàng Thiên là được, mặc dù lần này Bàng Thiên bị đánh bại, nhưng dù sao quân chủ lực của ta vẫn còn đó. Mà việc cấp bách bây giờ cũng không phải nóng lòng đánh bại Hàn Vương, dù sao mặc dù Hàn Vương ở thế yếu, nhưng cũng không thể đánh bại trong lúc nhất thời, mà có một chuyện khác lại tuyệt đối không thể đợi thêm được.”

“Ý của người là?” Về mặt Mộ Dung Tĩnh cũng nghiêm nghị theo.

“Không sai.” Tào Phụng Chi gật gù đầu, “Hiện giờ thân thể của Hoàng thượng càng ngày càng sa sút, sợ rằng không kéo được bao nhiêu thời gian, bây giờ mặc dù Hàn Vương khởi binh, nhưng lấy tên Thanh quân trác, cũng không muốn tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế, dù sao Hoàng thượng và hần cũng là huynh đệ ruột thịt một mẹ sinh ra, hiện nay dưới gối hần không con, mà Sở Hoan lại do nàng sinh ra, hần chọn người thừa kế ngôi vị Hoàng đế, nhất định làm chọn lựa giữa Hàn Vương và Sở Hoan, mà chọn lựa này sẽ chọn ai...” Ý vị trong lời hần sâu xa, “Ta nghĩ lòng dạ nàng biết rõ.”

“Chuyện này...” Tròng mắt lạnh lẽo của Mộ Dung Tĩnh lộ ra từng tầng sát ý, “Xác thực không thể kéo dài xuống.” Bây giờ tuy quyền thế bà nắm có thể có địa vị ngang với Quân Hạo Thiên, nhưng dù sao danh không chính ngôn cũng không thuận, nếu ngôi vị Hoàng đế thật sự rơi vào trong tay Quân Dập Hàn... Lòng bà đột nhiên trầm xuống, tàn khốc trong mắt càng sâu!

“Hoàng thượng, nên uống thuốc rồi.” Đức Quý cầm chén thuốc đặt trên ngự án nhẹ giọng nhắc nhở.

“Bỏ đi, trầm không muốn uống.” Trong giọng nói của Quân Hạo Thiên tràn đầy vẻ mệt mỏi, bàn tay đặt trên bàn khẽ nâng, ống tay áo tụt xuống lộ ra cổ tay vốn xương thịt đầy đủ hiện giờ đã là da bọc xương.

“Hoàng thượng, thuốc này có trợ giúp cho sự bình phục của ngài, ngài chính là uống đi.” Đức Quý cố gắng nặn ra khuôn mặt tươi cười khuyên nhủ.

“Bình phục?” Quân Hạo Thiên vuốt vuốt trán, trong mắt mờ mịt như đầm nước đọng không khuấy nổi một chút gợn sóng, “Thân thể này của trầm sợ rằng không tốt lên được, trong lòng trầm có tính toán, những thuốc này chỉ để tìm an ủi trong lòng thôi, cần gì chứ.”

“Hoàng thượng, ngài ngàn vạn lần đừng nghĩ như vậy...”

“Được rồi.” Chân mày hần hơi nhíu cắt đứt lời Đức Quý nói, kêu: “Đi gọi Mục An tới.”

“Vâng.” Đức Quý chỉ đành phải lui ra, đầy bụng sầu lo đi gọi Mục An.

“Hoàng thượng có gì căn dặn?” Mục An sai bước mà đến.

“Phong mật chỉ này tự tay giao cho Hàn Vương.” Quân Hạo Thiên lấy thánh chỉ từ trong ngăn mật ra đưa cho Mục An, trên gương mặt gầy gò lộ vẻ nặng nề, dằn dò, “Đây là chuyện quan trọng, tuyệt đối không thể có chút sai lầm”

“Thuộc hạ nhất định không làm nhục sứ mệnh của Hoàng thượng.” Đôi tay Mục An nhận lấy thánh chỉ quay người rời đi.

Chỉ trong giây lát, Quân Hạo Thiên đã cảm thấy tâm tình tiêu sái, tinh thần và nghị lực càng lúc càng không tốt nói cho hắn biết, có lẽ thời gian của hắn thật sự không còn nhiều, như thế cũng tốt, hắn ở vị trí này thật sự quá mệt mỏi, nếu có thể sớm thoát khỏi nhưng thứ phiền nhiễu này đi tới cùng Hà Nhi, chắc hẳn Hà Nhi sẽ rất vui vẻ.

Suy nghĩ bay bổng trở lại một năm trước, khi Mục An mang Ôn Tinh tung người nhảy từ trên tường thành xuống về, cũng chuyển cáo lại một chữ không sót những gì mà nàng ta đã nói cho hắn, phản hy vọng cuối cùng chỉ chực sụp đổ trong lòng hắn rồi cuộc hoàn toàn nát bấy, ban đầu Ôn Noãn nói cho hắn biết ba năm trước Hà Nhi thật sự đã rời đi, nàng ta cũng chỉ là một cô hồn ngàn năm sau tá túc trong thân thể này, mặc dù hắn không tin hoàn toàn nhưng cũng mơ hồ suy đoán lời nàng nói là sự thật, dù sao trừ thân thể Hà Nhi ra, tính tình sở thích và phương thức hoạt động v.v... Của nàng đều không hề có chỗ nào tương tự Hà Nhi, cho dù một người sẽ theo thời gian trôi đi mà thay đổi, nhưng tuyệt đối không có khả năng trở nên triệt để như thế, rồi đến tiếp xúc sau này, phần suy đoán này càng khiến cho hắn càng ngày càng thiên về tin tưởng nàng, nhưng đáy lòng hắn vẫn lừa mình dối người không bằng lòng nhìn thẳng vào sự thật Hà Nhi của hắn đã hoàn toàn rời đi, hắn cứ hèn yếu trốn tránh như vậy, cho đến khi, Ôn Tinh chính miệng thừa nhận là ả ta đã từng làm hại Hà Nhi, cùng với lời nàng nói không mưu mà hợp, lúc này hắn mới không thể không tiếp nhận thực tế tàn nhẫn cần tìm này.

Ôn Tinh, tất cả đều do Ôn Tinh!

Mỗi khi Quân Hạo Thiên nghĩ đến nữ nhân này thì hận không thể bóc xương lóc thịt ả ta, nhưng lại nghĩ đến mình lại coi ả ta giống như thể thân của Hà Nhi mà sung ái ba năm, hắn càng hận hơn chính là không thể bóc xương lóc thịt mình lấy cái chết để tạ tội với Hà Nhi.

“Người rốt cuộc định hành hạ ta tới khi nào?” Tới tận mù mịt, mùi hôi thối đầy khắp, phía trong cùng thiên lao, nữ nhân tóc tai bù xù bẩn thỉu không chịu nổi bị xích sắt khóa chặt tứ chi giằng dứ hết lên với Quân Hạo Thiên ở cửa ngục.

“Vĩnh viễn không thôi!” Quân Hạo Thiên lạnh lùng đáp lại nàng ta bốn chữ.

“Tại sao người không giết ta?” Về mặt nữ nhân dữ tợn điên cuồng, kéo xích sắt lên định nhào tới chỗ Quân Hạo Thiên, nhưng mới vừa đi chưa được hai bước lại bị xích sắt kéo lại, cảm xúc điên cuồng của nàng ta dần chuyển thành buồn bã, chân mềm nhũn “Bịch” một tiếng quỵ xuống nói, “Hoàng thượng, van cầu ngài giết ta đi, van cầu ngài giết ta đi.” Nàng thật sự chịu đủ cuộc sống hiện giờ người không ra người quý không ra quý rồi, đáng buồn hơn nữa chính là nơi này lúc nào cũng có người giám sát, nàng ngay cả quyền tự sát cũng bị tước đoạt, một khi phát hiện nàng có khuynh hướng tự sát hoặc hành động tự sát, nàng sẽ chỉ bị đối lấy hành hạ vô tận, cuối cùng khiến cho nàng ngay cả chết cũng không dám thử.

“Giết người?” Quân Hạo Thiên cười đến đáng sợ đến tận cùng, “Trẫm không những không giết người, còn có thể bảo đảm người sống đến trăm tuổi, để cho người chịu đựng đủ khổ cực của thế gian này, để tiêu mỗi hận trong lòng trẫm.” Dứt lời, hắn phẩy tay áo bỏ đi.

“Nhưng nếu muốn hành hạ ta như vậy người phải còn sống mới được.” Thấy Quân Hạo Thiên định rời đi, dưới tình thế cấp bách nàng hô to ra tiếng, lần trước hắn đến, nàng đã không nhớ ra được là chuyện bao lâu, lần này nàng nhìn về mặt của hắn, nàng phỏng đoán thời gian của hắn đích thực không còn nhiều, nếu như không nắm chặt cơ hội lần này, nàng có thể thật sự sau khi hắn chết hoặc chết già nơi địa phương quý quái này hoặc trực tiếp bị giết, ngày đó nàng vốn một lòng muốn chết từ trên tường thành nhảy xuống, ai ngờ lại bị Mục An cản lại, bây giờ chịu bao nhiêu khổ sở như vậy, nếu cứ chết đi như vậy, nàng chính là không cam lòng, tất cả điều này ngoại trừ người trước mắt này ra, đầu sỏ lớn nhất gây nên chính là Ôn Noãn, nàng nhất định phải sống tiếp, nàng muốn báo thù! Mà bây giờ lợi thế duy nhất của nàng chính là độc ngày đó nàng hạ, đáy lòng nàng âm thầm kêu may mắn!

“Đáng vẻ bây giờ của người chỉ sợ sống trong ba tháng.” Nàng nhìn bước chân của Quân Hạo Thiên hơi khựng lại, gấp giọng nói, “Chỉ cần người thả ta ra, ta có thể cứu người.”

“Tại sao trẫm phải tin tưởng người?” Giọng Quân Hạo Thiên thản nhiên không nghe ra một chút sùng bái.

“Chỉ bằng chất độc trên người người là do ta hạ.” Nàng hít sâu một hơi, tính toán đánh cuộc phen này, dù sao tốt xấu gì cũng là cái mạng này, huống chi hắn sẽ không để cho nàng chết, “Thế gian này chỉ có ta có thuốc giải, nếu người thả ta, ta sẽ giao thuốc giải ra, hai chúng ta không thiếu nợ lẫn nhau, nếu người định dựa vào hành hạ ta để lấy được thuốc giải này...” Lần đầu tiên nàng ta cười đến liêu lĩnh trong địa lao tối tăm không thấy ánh mặt trời, “Ta cho dù bị giày vò đến chết cũng quyết không giao thuốc giải ra cho người.”

Quả là nữ nhân rắn rết!

Tay lộ ra khớp xương của Quân Hạo Thiên hung hăng siết chặt, lạnh giọng nói: “Nếu như thế, vậy người cứ coi chừng thuốc giải của người, yên ổn ở lại thiên lao này hưởng thụ những ngày còn lại, trẫm...” Giọng hắn đột nhiên dừng lại, cất bước rời đi, ba chữ như đinh chém sắt truyền từ trong u ám đến, “Tĩnh nguyên chết!”

Tĩnh nguyên chết?

Hắn tĩnh nguyên chết cũng không muốn thả nàng, hắn cứ hận nàng như vậy?!

Ôn Tinh chán nản ngã trên đất, đáy lòng vốn ôm chắc thắng lợi lại rơi xuống hầm băng lạnh cóng đến cả người nàng phát rét, lợi thế duy nhất của nàng hoàn toàn thất vọng triệt để nát bấy, cuộc sống một ngày như một năm ở đây, nàng còn có thể như thế mà theo, hiện nay tất cả tin niệm đều âm âm sụp đổ tan thành tro bụi, thật sự cái gì cũng không còn rồi!

Giống như trong nháy mắt linh hồn cũng bị rút sạch đi, từ nay về sau nàng chỉ là cái xác biết đi còn sống ở địa phương quái quỷ này!

Không, nàng không cam lòng, chết cũng không cam lòng, đi ra ngoài, nhất định phải đi ra ngoài!

“Á...” Trong lao tù âm trầm lạnh giá này, nàng tê tâm gào rống, thân thể như cái xác biết đi bị hận ý vô tận bao phủ thiêu đốt.

Ôn Noãn, ta nguyện rửa nguoi, ta nhất định thực hiện từng việc, ta chịu khổ sở bao nhiêu sẽ hoàn trả gấp trăm lần nghìn lần lên thân nguoi, bởi vì hàm răng vô cùng dùng sức cắn chặt mà máu rỉ ra từng chút theo khóe môi Ôn Tĩnh mà xuống, giống như ác quỷ đang dùng máu để nói lên lời thề!

“Vương gia, có thể để thuộc hạ bắt mạch cho ngài trước một chút, sau đó lại căn cứ tình huống thân thể cụ thể của ngài làm điều dưỡng không?” Ôn Noãn đợi Quân Dập Hàn xử lý xong công vụ, sau đó vào trước hỏi.

“Tự nhiên.” Quân Dập Hàn phối hợp chìa cổ tay ra.

Đầu ngón tay Ôn Noãn vừa mới chạm đến da thịt của hắn, trái tim liền theo đó mà run lên, nàng hồi phục lại tinh thần tập trung tinh lực đặt trên mạch tượng của hắn, sau đó, chân mày nàng hơi nhíu lại, vẻ mặt khó hiểu.

“Thân thể bốn Vương xảy ra vấn đề gì?” Quân Dập Hàn nhìn về mặt của nàng lên tiếng hỏi.

“Mặc dù thân thể Vương gia từng bị thương nặng nhưng đã không có gì đáng lo ngại, chỉ cần điều dưỡng thích hợp thêm nữa khôi phục nguyên khí bị tổn thương khi bị thương nặng là được.” Ôn Noãn cười thông dong trả lời, lại nói, “Thuộc hạ phải đi chuẩn bị dược liệu điều dưỡng cần thiết cho Vương gia.”

“Chuyện này không vội.” Quân Dập Hàn đứng dậy vòng qua bàn, “Nửa canh giờ trước có một đội binh sĩ tuần tra đến núi Hắc Minh bị bọn sơn tặc tập kích, người bị thương không ít, người đi theo bốn Vương nhìn một chút trước.” Hắn nói đồng thời đã bước ra ngoài trước.

“Vâng.” Ôn Noãn cất bước đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 136: Trở lại quen biết ban đầu

Kiểm tra xong vết thương cho binh lính, Ôn Noãn theo Quân Dập Hàn trở lại trong trướng, Bạch Ứng và Lạc Phi đã sớm ở trong trướng chờ hắn, Lạc Phi hừ lạnh nói: “Chỉ là một lũ sơn tặc lại dám khiêu khích như vậy, thật sự không biết trời cao đất rộng.”

“Núi Hắc Minh ba mặt toàn vách núi thể cao và dốc, dễ thủ khó công, trại chủ Hắc Minh trại cũng không phải hạng người mẫn phu bình thường, trước kia triều đình mấy lần phải quan binh đến trừ phiến loạn, nhưng mà không những không phá được Hắc Minh trại mà ngược lại bọn họ còn đánh quan binh đến hoa rơi nước chảy, từ đó say này quan viên gần như nghe nói đến Hắc Minh trại thì biến sắc, chuyện tiêu diệt Hắc Minh trại cũng bị những quan viên này có ý lảng tránh không giải quyết được vấn đề gì. Như vậy, khiêu khích lần này của bọn hắn ngược lại cũng coi như còn nhẹ.” Bạch Ứng sờ cằm suy tư nói.

“Xì, chính là một Hắc Minh trại mà thôi, có gì phải sợ?” Lạc Phi ngao ngễ nói.

“Bốn Vương nghe nói Hắc Minh trại tung ra tin tức muốn chọn trại chủ phụ nhân cho trại chủ Bách Lý Cảnh Nhiên của bọn họ?” Ngón giữa của Quân Dập Hàn khẽ gõ lên mặt bàn, trông mắt sắc khê liếc về phía Lạc Phi.

“Quả thật có chuyện này.” Bạch Ứng cười như không cười nhìn Lạc Phi, nói với Quân Dập Hàn, “Không chỉ như vậy, thủ hạ của Bách Lý Cảnh Nhiên chính là mấy phó trại chủ còn âm thầm đánh cuộc, xem ai tìm được mỹ nhân hợp ý trại chủ hơn được trại chủ chọn làm trại chủ phụ nhân, người thắng sẽ được vinh quang trèo lên vị trí thứ hai của Hắc Minh trại.”

“Hắn chọn trại chủ phụ nhân thì liên quan gì đến ta, các nguoi đều nhìn ta làm cái gì?” Lạc Phi nghiêng cổ tránh ánh mắt như có điều ngụ ý của mấy nguoi.

“Người nào làm mỹ nhân, trong mấy người chúng ta nguoi có tâm đắc nhất, sứ mạng vinh quang thần thánh này tất nhiên không phải nguoi thì là ai.” Bạch Ứng căng hàm cười nói.

“Có sẵn một nữ nhân, các nguoi không cần nhất định ta đây một giả nữ nhân, đây là cổ tình xúm lại bắt nạt ta.” Lạc Phi cắn răng nhìn chằm chằm vào Bạch Ứng, nói với Quân Dập Hàn.

“Nguoi cho rằng mình không bằng sắc đẹp của nàng ta? Hay cho rằng khẩu vị của Bách Lý Cảnh Nhiên độc đáo như thế?” Quân Dập Hàn nhấp một ngụm trà, giọng không mặn không nhạt nói.

“Vương gia ngài thật nhân tâm.” Sắc mặt Lạc Phi tỏ vẻ tức giận lại kèm theo uất ức vô hạn tiến hành tố cáo với Quân Dật Hàn: “Ngài thế mà lại so sánh ta có dung mạo nghiêng nước nghiêng thành thế này với cái đầu heo, thật sự khiến cho ta vô cùng đau đớn bị thương đến cực điểm.”

Khóe miệng Ôn Noãn co rút, hiểu Lạc Phi đây là tính nổi điên khi có khi không lại bắt đầu, nhưng nàng còn chưa co rút xong, liếc mắt lại thấy mình trưởng không biết bị vung lên từ lúc nào, lộ ra một khe hở, bên cạnh là hai mắt vừa thẹn vừa tức của Ngọc Dao, nàng ta nhìn thấy Ôn Noãn nhìn tới, hung hăng trợn mắt nhìn nàng, sau đó bực tức xoay người rời đi.

“Nàng ta đến đây từ lúc nào?” Ôn Noãn dùng khuỷu tay chọc chọc Bạch Ứng bên cạnh nhỏ giọng hỏi.

“Không lâu, khi Vương gia hỏi Lạc Phi.” Bạch Ứng tràn đầy hứng thú nói.

“...” Thì ra Quân Dật Hàn cố ý, song hoàng * này... Thật đúng là hát khiến người ta hả lòng hả dạ! Trong lòng Ôn Noãn rất thoải mái.

(*) song hoàng: hai bè (hát đôi, một người biểu diễn động tác, người kia ở bên trong sân khấu hát hoặc nói) = một hát một phụ họa

Sau khi Ngọc Dao đi, Lạc Phi thu hồi thái độ Tây Thi ôm ngực làm cho người ta bở ngỡ, liếc liếc đôi mắt đào hoa nói: “Nếu nói phải giả trang nữ nhân, ta lại cảm thấy có người còn thích hợp hơn ta.”

“Ài?” Ôn Noãn hỏi theo bản năng, từ từ liếc mắt về phía Quân Dật Hàn, nếu nói bàn về dung mạo không ai bằng hắn, chẳng lẽ Lạc Phi định để cho hắn tự mình vào sào huyệt bọn cướp? Chuyện này không thể được, trừ bản thân bị nguy hiểm ra không nói, lỡ như Bách Lý Cảnh Nhiên có hành vi đặc biệt, bị mỹ mạo của Quân Dật Hàn hấp dẫn, từ đó cho dù biết hắn là nam nhân nhưng cũng quán quýt chặt lấy không buông, giam hắn ở Hắc Minh trại làm áp trại phu nhân thì làm sao bây giờ?

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy khả năng này rất lớn, nhưng còn chưa chờ nàng mở miệng đá nhiệm vụ vinh quang này lên người Lạc Phi, lại thấy mắt mèo hoa của hắn nhảy lên, nói như chuyện đương nhiên: “Dĩ nhiên là người.”

“Ta?” Ôn Noãn bị lời này làm cho đầu óc rối tung hồi lâu không biết bật lại như thế nào.

“Dĩ nhiên là người.” Hai tay Lạc Phi ôm cánh tay nàng xoay hai vòng, bữu môi lắc đầu nói, “Ta vừa mới gặp gỡ người thì thấy thân thể gầy nhỏ này của người giống như một nữ nhân, nhìn lại gương mặt này của người, mặc dù có hai ba phần khí khái, nhưng nhìn tỉ mỉ lại cũng khó che giấu bảy phần nữ khí, lại nhìn chiều cao này của người, mặc dù cao hơn nữ nhân tầm thường một chút, nhưng so sánh với nam nhân ưu tú như ta lại hơi lùn, người thử nghĩ coi, nếu như Bách Lý Cảnh Nhiên là một kẻ lùn, hắn sẽ chọn ta cao như vậy để tự rước lấy nhục sao? Mà chiều cao này của người?” Môi hắn lại nhếch lên, “Nếu mẫu thân của hắn là người bình thường, hắn ít ra mới có thể ngang hàng với người, cũng miễn cưỡng giữ được thể diện, so sánh hai bên như vậy, người thử nói một chút xem có phải người đi còn thích hợp hơn không?”

“...” Có cần thiết phải công kích người ta như vậy không?

“Dĩ nhiên, gương mặt của người thật ra kém ta một chút, nhưng nếu lại dùng chút son phấn bỏ cứu *, cũng có thể tạm được thông qua, điểm này người có thể yên tâm, dù sao trong thiên hạ xinh đẹp như ta đây trừ Vương gia ra cũng không thêm được mấy người.” Lạc Phi cau mày nhìn chằm chằm nàng hồi lâu rồi bỏ sung.

(*) bỏ cứu: dùng các biện pháp để uốn nắn, sửa chữa, xoay chuyển tình hình bất lợi; nghĩ cách để khuyết điểm không gây ra ảnh hưởng

“... Ta không có không yên lòng.” Đối với khả năng tự luyện của hắn mà nói, Ôn Noãn đã mất sức chống đỡ.

“Tâm ý này không tệ, tiếp tục giữ vững.” Lạc Phi hài lòng gật gật đầu, quay đầu nói với Quân Dật Hàn, “Vương gia, ta sẽ chuẩn bị trang phục và đạo cụ cho Mộ công tử.” Dứt lời, thân thể hắn như gió đã biến mất, muốn hắn hy sinh nhan sắc đi quyến rũ son tặc? Nghĩ hay lắm!

“Ta đồng ý khi nào.” Ôn Noãn hơi mờ mịt.

“Mới vừa rồi.” Bạch Ứng vỗ vai nàng tỏ ý an ủi, ngay sau đó cất bước rời đi.

“...” Ôn Noãn ngược mắt nhìn về phía Quân Dật Hàn, thấy khóe môi hắn lại chứa đựng nụ cười thản nhiên, thoáng chốc lòng uất ức bởi vì bị Lạc Phi đóng khung cũng trôi theo như gió xuân, nàng mím mím môi đề xuống không nhìn được, định nhếch khóe môi lên, hỏi, “Không biết Vương gia định để thuộc hạ lên đường khi nào?”

“Hôm nay người nghỉ ngơi trước, sáng sớm ngày mai lên đường.” Quân Dật Hàn nhấp một ngụm trà nói.

“Vâng.” Ôn Noãn đang định xoay người rời đi, lại nghe hắn nói tiếp, “Mộ công tử yên tâm, mặc dù lúc này nguy hiểm, nhưng bốn Vương chấn chấn bảo vệ người an toàn.”

Ôn Noãn căng thẳng trong lòng, cúi đầu lại cười nói: “Tạ Vương gia.”

Cho đến sau khi trở về phòng, Ôn Noãn vẫn rất lâu không khiến được lòng mình bình tĩnh lắng xuống vì câu nói cuối cùng của hắn, nàng nằm xuống, kéo chăn che đầu, chỉ cảm thấy trong lòng kim nén đến khó chịu, rõ ràng, rõ ràng những thứ quan tâm này nàng có thể nhận quang minh chính đại, lại bắt đầu đi sự đời vô thường như thế, phần quan tâm nhỏ nhỏ hôm nay, chỉ có chính nàng mới biết được có bao nhiêu đáng quý với nàng hiện tại.

“Này, trời cực nóng, cũng không sợ làm mình ngộp chết.” Nàng đang từ trong hỗn loạn buồn bực chuẩn bị ngủ, một giọng nói bất thành linh truyền vào lỗ

tại, không khí trong sạch theo đó đánh tới, nàng mở mắt nhìn lên, lại thấy là khuôn mặt phóng đại của Lạc Phi đang ở trên mặt nàng cách ba thước, chân mày hơi nhíu, giống như ngây ngốc nhìn nàng.

“Đi vào không biết lên tiếng trước hay sao?” Ôn Noãn đứng dậy theo, đưa tay gạt khuôn mặt trước mặt nàng ra.

“Cũng không phải nữ nhân, hỏi cái gì mà hỏi?” Lạc Phi chê bai, quan sát nàng từ đầu đến chân một lần, nói thử, “Để cho người giả trang thành nữ nhân, chẳng lẽ người thật sự coi mình là nữ nhân sao?”

“Tìm ta có chuyện gì?” Ôn Noãn lười phải lời thôi dài dòng với hắn.

“Đưa trang phục và đạo cụ cho người.” Lạc Phi hất cằm sang bàn, miệng nói.

Ôn Noãn theo động tác của hắn nhìn lại, chỉ cảm thấy trái tim đã rèn luyện sơ trong ngày thường của mình suýt chút nữa chết, quần áo đồ tía, cái yếm muôn hồng nghìn tía này thì thôi đi, nhưng cặp trái cây từ nhỏ như trái quýt đến to như trái bưởi... Nàng nhìn Lạc Phi giả trang làm nữ nhân không ít lần, nếu trái cây này mà nàng cho rằng đưa cho nàng ăn, trừ phi đầu óc nàng thật sự bị bả đậu lấp đầy rồi.

“Ừ, những thứ này đều là đồ chuẩn bị làm nữ nhân, thích lớn hay nhỏ?” Tay trái hắn cầm trái quýt, tay phải cầm trái bưởi lên tung tung, mắt theo hoa nháy nháy với nàng, “Nhìn xem sở thích của người.”

“...” Sau khi đuổi Lạc Phi đi, Ôn Noãn chậm rãi ngồi xuống cầm từ quýt đến bưởi chậm rãi hoặc bóc hoặc gặm ăn toàn bộ, vật này bản thân nàng đã có, không cần phải làm giả.

Ngày tiếp theo, nàng vừa mới vén rèm lên, đã nhìn thấy Bạch Ưng và Lạc Phi hầu hai bên, hai người thấy nàng ra ngoài, ánh mắt lóe lên, sau đó cố làm ra vẻ lạnh nhạt khôi phục lại trấn tĩnh, sắc mặt Lạc Phi hơi khó coi nói: “Quả nhiên là một nương pháo *!” Mà cách đó không xa, màn xe ngựa khẽ vén lên, sau đó là một đôi mắt lạnh lùng hơi sâu.

(*) Nương pháo: Đàn ông eo là, đàn ông tính giống như đàn bà, pê đê

Ôn Noãn rất muốn dùng hai chữ này đáp lễ cho hắn, nhưng nghĩ lại vẫn quyết định không so đo với nam nhân thích tự kỷ này, lập tức coi như nghe mà không nghe thấy bước vài bước tới xe ngựa phía ngoài, đột nhiên khi nàng vén rèm xe lên thì lại hơi sững sốt, bên trong có một nam tử dung mạo tuấn tú đang ngồi nhắm mắt dưỡng thần, nàng lên sai xe ngựa rồi sao?

Khi nàng đang suy nghĩ có nên đi xuống hỏi trước một chú chó rõ ràng hay là chào hỏi đối phương trước thì tầm mắt người nọ hé mở, “Còn không mau tới đây ngồi xuống.”

“Vương gia?” Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng lại hơi có vẻ xa cách khiến nàng quen thuộc đến tận xương cùng với giọng nói trầm thấp khiến cho nàng gần như không kịp suy nghĩ liền bật thốt lên.

“Một cô nương có rất có mắt nhìn.” Quân Dập Hàn hơi gật đầu.

“... Vương gia quá khen.” Ôn Noãn ngồi xuống bên kia, lướt mắt nhìn qua Quân Dập Hàn, không biết có phải là ảo giác của nàng hay không, câu “Một cô nương” kia lại khiến cho nàng có ảo giác hắn đang trêu ghẹo nàng, nhưng lúc này nhìn về mặt hắn cực kỳ đoan chính, lại giống như không phải, nàng chỉ đành đề cảm giác quý dị này xuống, khép ống tay áo ngồi yên lặng.

Xe ngựa lộc cộc đi về phía trước, Ngọc Dao núp trong bóng tối bức tức xoay người, đang định rời đi, ngẩng đầu lên lại thấy Lạc Phi khoanh hai tay trước ngực, vẻ mặt giễu cợt đang nhìn mình từ trên cao xuống, “Thế nào, thấy mình vẫn không xinh đẹp bằng một nam nhân, rốt cuộc nhận rõ sự thật bản thân mình còn không bằng một nam nhân rồi?”

“Xinh đẹp nữa cũng là nam nhân.” Ngọc Dao cười lạnh, đẩy Lạc Phi ra sai bước rời đi.

“Vương gia định đi cùng thuộc hạ?” Sau khi xe ngựa ra khỏi quân doanh, Ôn Noãn nhìn Quân Dập Hàn không xuống xe, lúc này mới giống như chợt hiểu ra vấn đề này.

“Từ giờ trở đi bốn Vương chính là huynh trưởng của người, tên Mộ Dập.” Quân Dập Hàn tiện tay cầm quyền sách rảnh rỗi lật xem.

“Vương gia định tự thân dính vào nguy hiểm?” Chân mày Ôn Noãn hơi nhíu.

“Gần đây quân phi của bốn Vương khan hiếm, đi vớt một khoản lễ hội ngược lại cũng không tệ.” Mắt hắn cũng không ngược lên trả lời.

“...” Ôn Noãn hoảng hốt, có ảo giác trở lại quen biết ban đầu.

“Chủ thượng, thuộc hạ tra được, các chủ Minh Nguyệt các Ấu Dương Minh Nguyệt từng vì Ôn cô nương mà công khai đối địch với Thái hậu, Thái hậu từng hai lần phái người đi trừ nã Ấu Dương Minh Nguyệt, lần đầu tiên Minh Nguyệt các tránh mũi nhọn bỏ chạy trước, người của Thái hậu vô hạn, lần thứ hai Vương công công bên người Thái hậu dẫn người đi thanh trừ Minh Nguyệt các, Ấu Dương Minh Nguyệt trọng thương được người cứu đi, người Vương công công mang đến bị diệt toàn bộ, tới sau cuộc chiến lại không hề nghe thấy tin tức của Ấu Dương Minh Nguyệt, nhưng kỳ quái là...” Chân mày Thanh Nham hơi nhíu, nói tiếp, “Thuộc hạ dò hỏi người ở Minh Nguyệt các, ngày nước Linh xảy ra chính biến, có một nữ tử cực kỳ nhếch nhác xâm nhập vào Minh Nguyệt các, kỳ lạ chính là nữ tử này lại tự xưng là Các chủ Ấu Dương Minh Nguyệt.”

Các chủ Minh Nguyệt các Âu Dương Minh Nguyệt, ẩn đi thân phận Các chủ chạy tới An Nhân làm Cỗ Hân giúp Hân Vương trị ôn dịch, Hân Vương phi Ôn Noãn. Mạnh Cô Nhiễm khẽ nghiêng mặt lộ ra nụ cười xinh đẹp, nếu Âu Dương Minh Nguyệt thân là nữ tử...

“Phải người đi thăm dò gần đây dưới trướng Hân Vương có thuộc hạ nào mới tiến vô không, đưa danh sách về dung mạo cho bản tọa.” Hân đứng dậy bước ra đại điện, áo đỏ tung bay, trong giọng nói lười biếng lộ ra ý lạnh, “Chuẩn bị ngựa, bản tọa thật sự muốn xem nàng có bảy mươi hai phép biến hóa như thế nào.”

Xe ngựa chạy tới cách núi Hắc Minh chừng mười dặm, tốc độ từ như heo chạy xuống thành con bò già từ từ mà đi, Ôn Noãn và Quân Dập Hân ở chung trong một không gian nhỏ nhỏ, không gian này không tránh được tất cả đều là hơi thở của hân, yên bình cách biệt nàng hồi lâu lại bao phủ lấy nàng, đương nhiên, nàng vừa an lòng đồng thời lại bắt đầu mệt rã rời, sau khi tỉnh lại trong động Huyền băng, có lẽ do nàng quá nhớ nhung Quân Dập Hân cũng có lẽ do cô độc trong cơ thể quấy phá, nàng từ trước đến giờ thích ngủ, lại rơi xuống tận sâu ngủ nồng, cho dù buồn ngủ nữa cũng không nở ngủ, thật sự là tinh thần tra tấn ngày qua ngày.

Lúc này con buồn ngủ đánh tới, nàng không chút nàng chống lại, mặc cho dù trầm luân trong con buồn ngủ này mà ngủ, nàng thật sự cần một giấc ngủ thật sự tới hòa hoãn tinh thần mệt mỏi.

Nghe tiếng thở nhàn nhạt đều đều của hân, tròng mắt đã lâu không rời khỏi trang sách của Quân Dập Hân khẽ nhếch, tiện tay cầm áo choàng bên cạnh khẽ đứng dậy rồi lại dừng lại, cho dù hân (Ôn Noãn) là nữ tử chân chính nhưng làm sao hân có thể làm ra chuyện quan tâm như vậy, huống chi hân (Ôn Noãn) là nam tử. Nhưng hân chưa bao giờ làm chuyện quan tâm như vậy, tại sao lúc này làm giống như tự nhiên, giống như hân từng dịu dàng mọi cách với một người đã trở thành thói quen.

Trong lòng trống rỗng đột nhiên sinh ra phiền muộn, hân đưa tay vén màn xe lên để làn gió mát rười rượi thổi vào làm tan mùi thơm lạ lùng lớn vồn quanh chớp mũi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 137: Tay không bắt sói trắng

“Cướp, cướp, cướp, cướp!” Trước xe ngựa một loạt âm thanh vang dội không nổi lên cao ngất tầng không.

Ôn Noãn cau mày tỉnh lại trong tiếng ngựa hí, vén rèm khom người đi ra, mắt vẫn mang theo vài phần buồn ngủ nhìn thấy hân từ dáng vẻ sững sờ đang cố gắng làm ra vẻ hung thần ác sát đứng hình chữ bát tay cầm đại đao phía trước cách đó không xa thì hơi hoài nghi, “Người là giặc cướp đường nào, hãy xưng tên ra.” Nàng bước xuống xe ngựa, phất tay áo nhàn nhạt hỏi.

Hân từ cướp giật sững sờ, bị nàng bình tĩnh như thế hỏi, hốt hoảng trên mặt trở thành không bình tĩnh, gờ tay áo lên lau mồ hôi nhỏ xuống trên khuôn mặt đỏ bừng, nín nhịn hồi lâu mới càng thêm lắp bắp nói: “Ta, ta, ta là, là, là Hắc, Hắc, Hắc Minh trại, trại.” Trời ơi, không phải là sơn tặc sao, vì sao hân lại có áo giáp đối phương mới là sơn tặc, hân từ ngu ngơ kêu rên trong lòng.

“Hắc Minh trại?” Ôn Noãn khẽ nhủ mảy, trong ánh mắt mong đợi của hân từ đang sững sờ, nàng gật đầu một cái nói, “Chưa từng nghe tới.”

Về mặt hân từ đang sững sờ khựng lại, Hắc Minh trại này có uy chấn không chỉ trong giới, huống chi bây giờ còn đang đứng trên địa bàn của bọn hân, hân vốn định mạo hiểm mượn thanh danh của đối phương một phen, nhưng đối phương là một kẻ cô lậu quả văn *, vậy làm sao cho tốt?

(*) cô lậu quả văn: kiến thức thiên cận, nông cạn

Hân vò đầu bứt tai hồi lâu, bỗng nhiên may mắn làm sao lại nghĩ ra biện pháp, liền hung hăng giẫm chân vỗ ngực nói: “Ta, ta Hắc Minh trại giết người phóng, phóng hỏa vào nhà cướp của ép dân lương thiện làm, làm kỹ nữ, cái, cái gì cũng làm, nếu người sợ, liền nộp tiền, tiền ra đây, rồi, rồi đi, đi...”
dfiendn lieqiudoon

“Thật to gan, dám nhục mạ danh tiếng của Hắc Minh trại ta?”

Hân từ sững sờ còn chưa nói xong, trong không khí lại bị một giọng nữ bén nhọn cắt đứt, ngay sau đó một roi da tàn nhẫn quất tới, cả vai hân từ bị trúng roi cũng trầy da sứt thịt, cùng lúc đó nữ tử áo đen trang phục vừa người bước tới phía trước Ôn Noãn, tay cầm roi da khẽ nâng cằm Ôn Noãn, nhìn chung quanh một chút, hài lòng nói, “Đáng đáp không tệ, đánh cuộc này ta thắng chắc, mang đi.”

“Gia muội không phải ai cũng có thể mang đi.” Vẫn ngồi đằng hoàng trong xe ngựa xem cuộc vui, Quân Dập Hân nhẹ nhàng bước ra, một đôi mắt tolanhj lũng trong treo lạnh lẽo liếc qua roi da của nữ tử áo đen.

Ánh mắt nữ tử áo đen lóe lên, thẳng tắp nhìn hân, khóe môi nhếch lên ý cười nói: “Vậy ta mang cả người cùng đi.” Dứt lời, roi da trong tay nàng rung lên, trong nháy mắt quất về phía Quân Dập Hân, khi nhanh chóng đến người Quân Dập Hân thì hân dễ dàng tránh thoát. Ánh mắt nữ tử áo đen sáng lên, sắc mặt không hề che giấu xu thế nhất định phải được, mà lũ lâu la Hắc Minh trại xung quanh nhìn thấy dáng vẻ nàng như thế, cũng hoan hô ủng hộ nàng cố gắng lên.

Dung mạo che giấu một nửa vẫn có thể trêu hoa ghẹo bướm, trong lòng Ôn Noãn hơi tối tăm, nàng nghiêng người ngẩng đầu nhìn trời, mũi chân lại đá một cái nhỏ đến không thể nhận ra, cục đá thật nhỏ trúng ngay giữa mông nữ tử áo đen.

“Ai đánh lên?” Nữ tử áo đen phân tâm quay đầu lại hung ác tra tìm, trong nháy mắt lại bị một chuông của Quân Dập Hàn đánh trúng bả vai, nàng giận dữ trong lòng, quát lên, “Các người còn đứng ngây ra đó làm gì, lên hết cho ta.”

Nàng ta mang tới núi Hắc Minh chừng hơn mười tên, thoáng chốc đồng loạt xông lên trùng trùng điệp điệp vây đoàn người Quân Dập Hàn lại, hai người tới vốn vì đánh vào trong nội bộ kẻ địch, vì vậy cũng không làm phản kháng như thế nào, ngay cả mới vừa rồi so chiêu với nữ tử áo đen, hẳn cũng chỉ giả bộ chút tình thế mà thôi, nếu không, làm gì có đất cho nàng ta ra tay.

Bọn họ thành công bị cướp lên núi rồi bị tách ra nhốt lại, Ôn Noãn từ trước đến nay lạnh nhạt không khỏi cảm thấy trong lòng hơi xáo động, ánh mắt nàng kia nhìn Quân Dập Hàn giống như con mèo tư xuân động đực, cướp hẳn lên núi, không cần dùng đầu óc suy nghĩ cũng có thể đoán ra được phần nào, hơn nữa lại hồi tưởng đến vóc người của nữ tử kia, không chỉ có ngực lớn, eo nhỏ, cái mông vênh lên, ngay cả đôi chân nhỏ dài và khuôn mặt như chính dung, đến hiện đại nhất định là mỹ nữ cấp bậc cửu đầu thân *, lại thêm ánh mắt lạnh lùng kiêu ngạo hết thấy là kiêu khiêu chiến càng hấp dẫn ham muốn chiếm hữu của nam nhân, tuy Quân Dập Hàn không phải là nam nhân tùy tiện bị sắc đẹp hấp dẫn, mặc dù cho đến bây giờ nàng không phải là gì với hắn, nhưng nàng chính là trong lòng kìm nén đến luống cuống.

(*) cửu đầu thân: các pho tượng của Hy Lạp cổ đều có tỷ lệ đầu : thân = 1 : 8, được công nhận là tỷ lệ thân thể đẹp nhất. Cửu đầu thân ý chỉ tỷ lệ vàng về hình thể.

Bất tri bất giác một bình trà nguội đã rót xuống bụng, lần này không chỉ nện trọng lòng, bụng nện hơn, trên đường được tỷ nữ dẫn đi nhà vệ sinh nàng tùy ý quan sát bốn phía vài lần, lại chợt nhận ra có một cảm giác quen thuộc xa lạ, hình như không hề đơn giản không phải là trại lại hơi giống... Giống như... Nàng ngẫm nghĩ, rồi lại không nghĩ ra rốt cuộc giống như cái gì, cuối cùng đành phải thôi.

Sau khi dùng xong bữa tối, Ôn Noãn đang định ngủ dưỡng đủ tinh thần đợi ban đêm âm thầm do thám Hạc Minh trại, nhưng nàng vừa mới bước đi thông thả đến bên giường, cửa lại bị lực lớn đá ra, một bóng đen không chút khách khí ngồi xuống trước bàn, nghiêm mặt nhìn nàng nói: “Chắc hẳn sau khi người tới trại đã biết được thân phận của ta, cũng biết ta bắt người tới là vì cái gì.”

Ôn Noãn trở lại trước bàn ngồi xuống, vẻ mặt mệt mỏi chỉnh lại ống tay áo, lúc này mới che miệng ngáp một cái nói: “Tất nhiên đã biết, không nhọc pho trại chủ trở lại thông báo.” Không biết là nàng ta tỏ ý bảo, hay do nếp sống trại này, mỗi lần nàng bị nhốt vào trong phòng, tỷ nữ canh chừng ở bên ngoài đều thông báo thân phận của mình và mục đích bắt nàng tới nói cho nàng, sau đó canh chừng theo khuôn phép ở bên ngoài, ngược lại có xu thế khiến cho người ta chết cũng chết rõ ràng.

“Nhìn dáng vẻ này của người, hình như không hề cảm thấy sợ hãi?” Phó trại chủ Thủy Ngọc cau mày nhìn chằm chằm vào nàng.

“Sợ có tác dụng gì? Sợ người sẽ thả hai huynh muội chúng ta xuống núi?” Ôn Noãn rót ly trà thẩm giọng, lại nói, “Nếu sợ là vô dụng thì việc gì ta phải sợ, cái gọi là sống ở đâu thì yên ở đó, huống chi, nơi này cũng không khiến cho người ta khó có thể tiếp nhận.”

“Xem ra người thật sự khiến cho ta lau mắt mà nhìn.” Thủy Ngọc rót cho mình ly trà, vẻ mặt hơi hòa hoãn lại nói, “Ta mới vừa đi chỗ huynh trưởng của người, người cũng là muội muội của hắn, chuyện này người có quyền phải biết, ta để cho hắn lưu lại làm phu quân của ta, ta cũng có lòng tin người được tuyển làm trại chủ phụ nhân, vừa đúng hắn ở lại đây, huynh muội hai người ở bên nhau cũng sẽ không cảm thấy cô đơn.”

“Hả?” Đầu ngón tay cầm ly trà của Ôn Noãn trắng bệch, vẻ mặt lại lười biếng, chỉ hơi trừng mắt lên nói, “Huynh ấy nói như thế nào?”

“Hắn không chút do dự từ chối.” Thủy Ngọc vừa nói đến đây, sắc mặt mới hào hoãn lại sa sầm xuống, nặng nề đặt cái ly lên mặt bàn.

“Cho nên người tới kêu ta đi khuyên huynh ấy đồng ý?” Mặt Ôn Noãn hơi thu lại, che giấu vui sướng lưu chuyển trong đáy mắt, cho dù trước đây trong lúc tức giận nàng đã đoán được đáp án, nhưng chính tai nghe được nàng ta chứng thực, trong lòng cuối cùng mới kiên định.

“Một cô nương quả nhiên cực kỳ thông minh, một chút đã rõ ràng.” Nàng ta đứng dậy, cầm khay nhếch đi ra ngoài, quanh thân vẫn là vẻ kiêu ngạo lạnh lùng, “Ta chờ tin tức tốt của người.”

“Nếu ta không đồng ý?” Lòng ngón tay Ôn Noãn khẽ vuốt ve mép ly, giống như tùy ý hỏi.

“Ta có thể bắt hai huynh muội các người lên núi, thì có biện pháp để cho hai huynh muội các người biến mất.” Bước chân Thủy Ngọc hơi khựng lại, cũng không quay đầu đáp.

“Người đây là uy hiếp?”

“Dĩ nhiên.”

Tình hình này ngược lại nay thẳng, nếu nàng ta xem trọng không phải là Quân Dập Hàn, Ôn Noãn nghĩ, có lẽ nàng sẽ nhìn nàng ta thuận mắt một chút.

Tỷ nữ dẫn Ôn Noãn đi tới phòng của Quân Dập Hàn, nàng vẫn cho rằng hắn đang đánh cờ hoặc đọc sách, vì vậy, khi nàng nhìn thấy hắn thân nhiên ngồi trước bàn cùng một đám nam nhân thảo luận bài bạc thì trong nháy mắt nàng có cảm giác nhận thức bị hủy diệt, nhưng nhìn nữa khi thấy trước người Quân Dập Hàn chất đồng ngân phiếu ngân lượng thì khóe môi nàng khẽ cười, có một cảm giác quang vinh và tự hào.

Thì ra Vương gia nhà nàng không chỉ dung nhan khuynh thiên hạ quyền khuynh triều dã, ngay cả chơi bạc cũng siêu quần, ừ, tức chết người!

Ôn Noãn cười nhẹ nhàng tiến đến, có mấy nam nhân mặc áo sát nách thấy nàng lập tức lấy áo trên bàn che trước ngực, đáng vẻ rất lúng túng, rồi lại rồi rít tự làm quen ào ào chào hỏi nàng sau đó lập tức mượn cơ hội tránh đi.

“Bọn họ, thua rất thảm?” Ôn Noãn ngồi xuống bên cạnh, hơi buồn cười.

“Thật ra cũng không bao nhiêu, thắng một chút.” Quân Dập Hàn tỏ vẻ thần nhiên quét qua tiền bạc trên bàn, nói, “Đếm thử coi xem bao nhiêu.”

“Há? Còn có thắng, ta còn tưởng rằng bọn họ thua toàn bộ.” Ôn Noãn đếm tiền đồng thời thuận miệng hỏi.

“Nếu thắng toàn bộ...” Đầu ngón tay Quân Dập Hàn gõ nhẹ mặt bàn, “Bọn họ có ai còn biết tới tìm ta bài bạc.”

“...” Vẫn còn có tính toán bạc này, quả nhiên, tiền của hắn không dễ thắng, thắng được ít ngược lại sẽ thua nhiều hơn, nàng mỉm cười tập ngân phiếu trong tay lên, nói, “Chiến tích không tệ, tổng cộng có một ngàn ba trăm bảy mươi lượng.”

“Mới có nhiều đó.” Chân mày hắn khẽ nhíu, “Chỉ là chi tiêu quân lương ba ngày.”

“...” Vậy nghèo bao nhiêu?

Ôn Noãn đưa tiền cho hắn, thế nhưng hắn lại không ngược mắt lên mà nói: “Người trước tạm thu thay ta.”

“Nếu người đánh bạc nữa thì không cần tiền vốn sao?”

“Vi huynh am hiểu nhất là tay không bắt sói trắng.”

“Nếu như thế, huynh trưởng có thể nghĩ đến thành một đoạn nhân duyên với Thủy Ngọc cô nương, không chỉ bắt được người của nàng ta, còn bắt được tiền gà của nàng ta, càng kiếm chế được Hắc Minh trại?” Ôn Noãn yên lặng cắt tiền bạc, nói sang chuyện khác.

“Không phải người đang làm chuyện hy sinh vì nghĩa bạc này sao?” Quân Dập Hàn nhấp một ngụm trà, hỏi như chuyện đương nhiên.

Quả thật, nàng đang làm!

Quả thật, đáp án không lòng vòng này khiến cho nàng trong rồi rắm mang theo chút vui mừng, trong vui mừng lại lộ ra chút rồi rắm!

Màn đêm dần buông xuống, Ôn Noãn được tỷ nữ dẫn về sương phòng của mình, dọc đường đi qua một vườn hoa, nàng khẽ liếc vào bên trong bước chân khựng lại, vẻ mặt xen lẫn vài phần mềm mại, khẽ sởn nói: “Một mảnh cúc bách nhật này nở không sai.”

Đời trước, nàng và Thần Vũ cùng Ánh Văn cùng nhau ra ngoài du lịch đã từng nhìn thấy một mảnh thảo nguyên, trên vùng thảo nguyên này là cúc bách nhật không thấy điểm cuối, bọn họ cùng nằm trên cúc bách nhật nhìn bầu trời đầy sao nói ước mơ của từng người, cho đến khi, mí mắt không mở ra được nữa mới chìm vào giấc ngủ, sau đó, tỉnh lại khi bình minh lên.

Rất nhiều ký ức tốt đẹp khắc sâu trong trí nhớ, hôm nay lại từ từ trôi qua thế giới kia!

“Cô nương biết hoa này?”

Ôn Noãn đang định cất bước rời đi, sau lưng có một giọng nói êm ái hơi có vẻ kinh ngạc khiến cho nàng khó cất bước đi, thân thể nàng run lên, hoài nghi mình nghe lầm, nhưng tỷ nữ hai bên lại cung kính với sau lưng nàng nói “Trại chủ”, ngay sau đó dưới ý bảo của Bách Lý Cảnh Nhiên mà lui ra.

“Hoa này ta tốn công sức mới tìm được ở biên giới nước nhỏ, ngay cả dân bản xứ cũng không biết tên nó là gì, cô nương sao lại biết?” Hắn cất bước đến trước mặt nàng hỏi lại lần nữa, hai mắt rũ xuống khóa chặt nàng, lại có mong đợi mơ hồ.

Ôn Noãn nín thở, hai tròng mắt khẽ nhếch, khi khuôn mặt tuấn tú quen thuộc gần hai mươi năm không thể quen thuộc hơn xuất hiện ở trước mắt thì nàng không cách nào không trợn to hai mắt lộ vẻ kinh ngạc, hắn, sao hắn lại xuất hiện ở đây cái thế giới này, còn là trại chủ Hắc Minh trại Bách Lý Cảnh Nhiên?

Nhưng mình có thể xuất hiện ở thế giới này, hắn tại sao không thể? Mình không phải là ví dụ tốt nhất sao? Nếu hắn cũng xuất hiện ở nơi này, như vậy, như vậy có phải hồn phách của Ánh Văn cũng có khả năng tới thế giới này không?

Ôn Noãn nghĩ đến khả năng này, trái tim không thể ức chế được nhảy điên loạn lên, hai người thân nhất ở đời trước của nàng, nếu đều tới thế giới này, vậy các nàng có phải có thể tụ họp lần nữa?

Nhưng Thần Vũ và Ánh Văn...

Khi nghĩ đến tất cả mọi chuyện đều bởi vì Thần Vũ, tức giận trong nháy mắt che phủ đi kích động gặp lại nhau, nàng tỏ vẻ lạnh lẽo, giọng nói không mang theo chút nhiệt độ nói: “Cũng chỉ trong lúc rảnh rỗi vô tình nhìn thấy trong một quyền phong cảnh mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 138: Noãn Bảo

“Thật sự là như thế?” Hai mắt mong đợi của Bách Lý Cảnh Nhiên khóa chặt trên người nàng.

“Tất nhiên là như thế.” Ôn Noãn đón ánh mắt của hắn không tránh không né.

Trầm mặc đè nén lan ra giữa hai người, cho đến khi có một giọng nữ lạnh lẽo đánh vỡ nó: “Trại chủ, trại chủ phụ nhân mà ta chọn lựa cho ngài, ngài có thể thỏa mãn?” Thủy Ngọc ôm cánh tay bước lên phía trước nói với Bách Lý Cảnh Nhiên.

“Không tệ.” Bách Lý Cảnh Nhiên ý vị sâu xa gật đầu, đưa ánh mắt về phía Thủy Ngọc nói, “Trước mang vị cô nương này về nghỉ.”

“Vâng.” Thủy Ngọc kiêu ngạo khẽ nâng cằm về phía Ôn Noãn, “Đi theo ta.”

Hai nắm tay trong ống tay áo của Ôn Noãn siết chặt, lúc này nàng thật sự muốn hung hăng đánh hắn một trận, hỏi hắn một chút rốt cuộc coi trọng kiểu nữ nhân nào đến mức đáng giá để cho hắn vứt bỏ Ánh Văn chung đụng từ nhỏ đến lớn gần hai mươi năm, nhưng cuối cùng nàng vẫn siết chặt hai quả đấm đi theo sau lưng Thủy Ngọc rồi đi, lúc này không phải là lúc đánh hắn, đợi chuyện này xử lý xong, nàng cần phải tính toán từ tế món nợ này với hắn.

“Noãn Bảo.”

Nhưng nàng vừa mới đi không được mấy bước, Bách Lý Cảnh Nhiên bỗng dừng mở miệng gọi, giọng điệu này, vẫn trong dịu dàng mang cười như năm đó, giống như bọn họ vẫn bị vây trong khoảng thời gian xán lạn rực rỡ, bước chân nàng dừng lại theo bản năng, cổ vừa định quay lại thì khựng lại, vung tay ra về tự nhiên vuốt vuốt sau đó lại cất bước đi theo Thủy Ngọc.

Cho dù hắn hoài nghi nàng thì như thế nào, chỉ cần nàng không thừa nhận, hắn có thể làm gì nàng?

Bóng dáng gầy nhỏ biến mất nơi khúc quanh, Bách Lý Cảnh Nhiên nghiêng đầu nhìn hình bóng hoa bách nhật mơ hồ trong bóng đêm, đáy mắt giống như có gợn sóng bất đầu khởi động, thì ra, tất cả trong chốn u minh đều có trời định, ông trời thật từ bi cho hắn một cơ hội có thể làm lại từ đầu, lần này, hắn khẳng định không thể bỏ qua nữa!

Đại hội cao cấp của Hắc Minh trại triệu tập đến họp cả đêm, Bách Lý Cảnh Nhiên ngồi ở vị trí đầu não trên cao, ngồi hai bên trái phải là ba gã phó trại chủ, hội nghị chính thức hàng năm của Hắc Minh trại do Bách Lý Cảnh Nhiên chủ trì như thế chỉ có cuối năm một lần, mục đích quan trọng nhất là tổng kết một năm tình huống công trạng trong trại, quy hoạch phương hướng phát triển một năm mới, mục đích chủ yếu còn lại chính là phát thưởng cuối năm cho các huynh đệ, nhưng giống như hôm nay không phải đầu năm cũng không phải cuối năm mà kẹp ở giữa năm lại đi họp vẫn là lần đầu tiên, vì vậy tất cả phó trại chủ đều không hiểu.

Hữu Nhất dẫn đầu lên tiếng: “Trại chủ, chẳng lẽ công trạng năm nay của chúng ta quá tốt, ngài định phát thưởng cuối năm trước cho các huynh đệ?”

Lời hắn vừa nói ra chính là tiếng lòng của những người khác, trừ Thủy Ngọc ở vị trí đầu tiên bên trái ra, tất cả mọi người đều mang vẻ mặt mong đợi nhìn chăm chăm vào Bách Lý Cảnh Nhiên ở vị trí thủ tọa, giống như trên mặt hắn dán đầy ngân phiếu trăm lượng, nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm vào là có thể vào trong túi mình.

“Nghĩ khá lắm.” Bách Lý Cảnh Nhiên nhẹ nhàng liếc hắn một lần.

Tà Nhị lên tiếng: “Vay trại chủ có việc gì cứ nói thẳng, đừng tiêu hao gấp gáp trong lòng các huynh đệ như vậy, chẳng lẽ ngài định để các huynh đệ đi đánh cướp quân doanh của Hàn Vương? Chuyện này, mặc dù các huynh đệ không sợ chết, nhưng hành động chịu chết bậc này, trại chủ ngài vẫn phải nghĩ kỹ rồi làm.”

Lời vừa nói ra, mấy người khác nhao nhao mà gật đầu, bây giờ quân doanh của Hàn Vương cách trại của bọn họ không xa, tạo thành uy hiếp nghiêm trọng với bọn họ, mấy ngày trước đây mặc dù một lần không nhìn được đi lung giết tổ ong vô vớ, nhưng có lẽ giết không quá lợi hại, ngoài mặt Hàn Vương không có phản ứng gì, nhưng người trong thiên hạ đều biết Hàn Vương không phải là một nhân vật dễ trêu chọc, nếu lại đi lung giết một lần nữa, không chừng hắn sẽ nợ cũ lẫn nợ mới tính một lần, dẹp luôn trại của bọn họ.

“Trong đầu các ngươi đều nghĩ cái gì?” Bách Lý Cảnh Nhiên cau mày, sâu sắc cảm thấy công phu mấy năm nay đều uống phí, nhóm ngốc nghếch này quả nhiên không thích hợp hao tổn sức lực đi cải tạo, hắn chỉ chỉ chiếc ghế ở vị trí bên phải ngay dưới chỗ của hắn, nói với Thủy Ngọc, “Về sau, vị trí này do ngươi tới ngồi.”

“Cái gì?” Mấy người hoảng hốt, người thứ ba phía bên phải chợt kêu lên, “Tại sao?”

Mấy người khác phụ họa theo: “Tại sao?”

Tại sao bọn họ phải dưới một nữ nhân!

“Tại sao?” Bách Lý Cảnh Nhiều cười như không cười nhìn mấy người, lười biếng dựa vào lưng ghế, “Các người đánh cuộc sau lưng ta, ta đây một người trong cuộc còn không truy cứu trách nhiệm, các người ngược lại quên mất sạch sẽ, lại còn ra mặt hỏi ta vì sao.”

“Lão đại, ngài ngài ngài ngài chọn trúng nữ nhân Tả Nhất chọn về?” Hữu Nhị sợ hãi hỏi.

“Cho các người thời gian chuẩn bị ba ngày, ba ngày sau bốn trại chủ đại hôn.” Hắc trực tiếp bỏ qua ánh mắt y hệt gắp quỷ của mấy người, tuyên bố xong kết quả, đứng dậy mà rời đi.

Noãn Bảo, hãy đợi đây! Bách Lý Cảnh Nhiều nhếch môi nở nụ cười cực kỳ nhộn nhạo.

“Lão đại, ta có thể đại hôn cùng ngày với ngài không?” Giọng Thủy Ngọc đề nén nói.

“Hả?” Bước chân Bách Lý Cảnh Nhiều khựng lại một chút, quay đầu nhử mày nhìn nàng.

“Ta nhìn trúng ca ca của Mộ cô nương.” Thủy Ngọc nhìn thẳng hắc, kéo ra nụ cười đông cứng.

“Hả?” Bách Lý Cảnh Nhiều trầm ngâm nói, “Dù sao hôn nhân là đại sự cả đời, người đã chọn được ý trung nhân, ta sẽ thay người xử lý cẩn thận, sao có thể uất ức người ngay cả một hôn lễ cho mình cũng không có, chọn ngày khác đi.” Nói xong, hắc cất bước rời đi.

Thân mình Thủy Ngọc mềm nhũn ngã ngồi xuống ghế, hắc không quan tâm, hắc lại không hề quan tâm chút nào!

Bên tai ong ong truyền đến tiếng mấy người khác hoặc trêu chọc hoặc cầu phúc khiến cho đầu nàng đau, rớt cuộc, những âm thanh này dần tàn đi, nàng vô tri vô giác đứng dậy, đang định trở về phòng, ngược mắt lại đụng phải một đôi mắt vô cùng lo lắng, “Buông tha đi, hắc không thuộc về người.” Tả Tam thở dài rời đi.

Thì ra là, thì ra là người khác đều nhìn ra tình cảm của nàng đối với hắc, nhưng vì sao hắc lại không nhìn ra? Là rớt cuộc không nhìn ra, hay là đã nhìn ra nhưng giả bộ không hiểu? Trong lòng Thủy Ngọc khổ sở.

Ôn Noãn rớt cuộc hiểu rõ cảm giác quen thuộc mà xa lạ khi lần đầu tiên nhìn thấy trại này từ đâu mà đến, sau khi biết được trại chủ trại này là Thần Vũ thì đáp án đã bày ra ngay trước mặt nàng, ở hiện đại Thần Vũ tổ chức trại huấn luyện ma quỷ không lồ trong tay, chuyên chuyển vận nhân tài đặc thù cho các quốc gia, ở thời này mặc dù trong trại không hoàn toàn giống như trại ma quỷ ở hiện đại mà hắc tạo ra, nhưng không thoát được thân vận này, đây chính là khiến cho nàng mới có thể cảm thấy quen thuộc xa lạ.

Một bên là Quân Dập Hàn, một bên là Cố Thần Vũ, một là người nàng yêu, một là người mặc dù nàng oán hận nhưng lại làm bạn với nàng gần hai mươi năm đồng thời là người thân đến cùng một thế giới, thật sự khiến người ta phiền muộn, Ôn Noãn vô trách mà than thở.

Nàng thờ dài oán thán, đang định đứng dậy đi nghỉ ngơi, trong cơ thể đột nhiên dâng lên một cảm giác cực kỳ quen thuộc nhanh chóng xâm chiếm căn lý trí của nàng.

Khuấy động lục phủ ngũ tạng của nàng, thừa dịp tông đầu còn một tia tỉnh táo cuối cùng, nàng nhảy ra cửa sổ định tránh vào nơi không người, ít nhất là chỗ không có nữ nhân.

“Ai tự tiện xông vào Hắc Minh trại?” Thủy Ngọc đang trên nóc phòng hóng mát uống rượu giải sầu, nghe tiếng gió gào thét, ném bình rượu trong tay lên tiếng trả lời rồi phi thân quát roi mà đến.

Tỉnh táo cuối cùng của Ôn Noãn bị hương xử nữ đột nhiên đánh úp lại đập nát triệt để, nàng lướt nhanh thân mình nghiêng người đón nhận, tóc trắng như tuyết mắt đỏ ngầu trong bóng đêm lạnh lẽo này càng nhìn càng thâm vào người, thân mình đang bay trên không của Thủy Ngọc bị một cái quay đầu này của nàng thấm đến phát lạnh suốt chút nữa rơi xuống đất, nhưng chân Thủy Ngọc vừa chạm lên nóc nhà còn đứng chưa vững, bóng dáng Ôn Noãn đã như ma như quỷ xuất hiện trước người nàng, đưa tay giữ cổ nàng cúi đầu xuống.

Môi của Ôn Noãn vừa chạm lên da thịt Thủy Ngọc, trong chốc lát một luồng gió phá không đánh tới tách nàng và Thủy Ngọc ra, người của Hắc Minh trại nghe tiếng động khác lạ nơi này đã nhanh chóng chạy tới, nhưng lúc này nàng lại hồn nhiên không để ý, một lòng bị hấp dẫn bởi máu trinh trên người Thủy Ngọc, sau khi bị một chương ép phải tách ra lại phi thân lao thẳng lên.

Một bóng dáng vượt qua chận ngang trước mặt nàng, nàng giận không thể nuốt, nắm ngón tay gợn lên, móng vuốt đánh về phía tim người tới, thái độ tàn nhẫn không hề có chút do dự nào, thế tất yếu muốn kết thúc người dám ngăn cản nàng dưới móng vuốt.

“Quả nhiên là người!” Trong giọng nói trong trẻo lạnh lùng giống như lộ ra tầng tầng ý lạnh, móng vuốt nàng đánh tới lại bị hắc thoái mái giữ chặt.

“Buông ra!” Giọng mắng trong trẻo lạnh lùng này khiến điên cuồng trong đầu Ôn Noãn nhảy ra tầng tầng quặn đau, nàng tức giận lấy tay khác đánh tới mặt hắc, định vội vã để cho hắc buông mình ra, hương thơm xử nữ từng đột từng đột một truyền tới khiến cho cả người nàng cũng rơi vào điên cuồng.

Người của Hắc Minh trại đảo mắt đã tới, chân mày Quân Dập Hàn cau lại, xách theo nàng phi thân rời đi, cho dù nàng là nữ nhân do Thái hậu ban cho hắc, cho dù hắc không có bất kỳ tình cảm gì với nàng mà nói, nhưng mang danh hiệu Hàn Vương phi của hắc thì không thể có đạo lý rơi vào tay người khác xấu xí.

“Xảy ra chuyện gì?” Bách Lý Cảnh Nhiều thấy hơn nửa đêm các phó trại chủ tới tìm hắc thì nhử mày hỏi, từ lúc hắc đón nhận Hắc Minh trại tới nay, đã

từng có không ít người ngoài sáng trong tối xông tới, vì vậy lúc trước mặt dù nghe nói phía bên ngoài nổi lên xô xát hấn cũng không quá để ý, nhưng hiện giờ nhìn về mặt mấy người hình như chuyện phát triển hơi ngoài ý muốn. d1en d4nl 3q21y d0n

“Thủy Ngọc bị tập kích, sau khi chúng ta chạy tới thì nàng ấy đã bị điểm huyết ngũ nằm trên nóc phòng.” Tam Hữu tỏ vẻ tối tăm nói.

“Nàng ấy có bị thương gì không?” Bách Lý Cảnh Nhiên khoác áo bước nhanh ra ngoài.

“Không có, nhưng sau khi huyết đạo của nàng được giải, khi tỉnh lại mặc dù về mặt vẫn như thường, nhưng hoảng hốt còn sót lại giữa chân mây lại chưa yên, nói là có chuyện quan trọng muốn ngay mặt nói cho ngài biết.” Tả Nhị trầm mặt nói.

Bách Lý Cảnh Nhiên vừa mới vào phòng của Thủy Ngọc, Tả Tam đang ở bên trong chăm sóc nàng vội vàng đứng dậy tránh ra một chỗ, hẩn nghiêng người ngồi xuống, chân mày cao hơi nhíu nói với Thủy Ngọc: “Có bị thương chỗ nào không?”

“Không có.” Thủy Ngọc nhìn ánh mắt ân cần của hẩn, trong lòng đau xót, lại hèn mọn cảm thấy nếu để cho hẩn để ý, cho dù bị thương cũng tốt.

“Không bị thương là tốt rồi.” Bách Lý Cảnh Nhiên chỉnh chỉnh vì nàng, lúc này mới hỏi: “Tả Nhị nói ngươi có chuyện muốn ngay mặt nói cho ta biết, là việc gì?”

Hẩn nhắc tới chuyện này, trong nháy mắt sắc mặt nàng khê trắng bệch, cảnh tượng khiến cho người ta chấn động trước đây trong nháy mắt lại hiện ra trong đầu, nàng lấy lại bình tĩnh, nói chuyện xảy ra trong chốc lát trước đó một chữ không giấu giếm cho Bách Lý Cảnh Nhiên.

“Ngươi nói là nữ nhân tóc trắng mắt đỏ đỏ muốn hút máu của ngươi, cuối cùng không biết bị người nào điểm huyết, sau khi tỉnh lại thì ở trong phòng?” Giọng Bách Lý Cảnh Nhiên trở nên âm trầm hỏi.

“Vâng.” Thủy Ngọc gật đầu.

“Tả Tam, ngươi ở đây chăm sóc Thủy Ngọc, những người khác dẫn người đi lục soát toàn bộ trại, cho dù đào sâu xuống ba thước đất cũng phải tìm nàng ta ra ngoài cho ta.” Bách Lý Cảnh Nhiên vừa dặn dò mấy phó trại chủ vừa bước nhanh ra.

Khi đẩy phòng ngủ Ôn Noãn, nhìn thấy giường đệm chỉnh tề, dưới ánh nến lại mở rộng cửa sổ, bóng người mất tích thì trái tim điên cuồng của hẩn gần như muốn xông ra khỏi lồng ngực, thân thể không kiềm chế được khê run, không, Noãn Bào tuyệt đối không có khả năng có chuyện, hẩn tuyệt đối không để cho nàng có chuyện!

Cả ban đêm, Hắc Minh trại đèn đuốc sáng ngời, ánh lửa Hắc Minh trại khắp nơi, chỉ vì tìm một nữ nhân tóc trắng như tuyết mắt đỏ cùng một nữ nhân khác mất lại được được lại mất đối với Cô Thần Vũ mà nói!

Cổ độc trong thân thể Ôn Noãn không có máu trình trần an càng lộ vẻ điên cuồng lợi hại, cho dù sau khi Quân Dập Hẩn điểm huyết ngũ của nàng thì cổ độc trong cơ thể nàng vẫn có thể nào động thân thể nàng theo bản năng phản kháng giãy giụa muốn đi tìm “Thức ăn”.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 139: Chân dài to của Quân Dập Hàn

Núi xuống núi Hắc Minh không chỉ có người canh giữ, cả núi càng thêm bố trí một trận pháp cực kỳ tuyệt diệu, trận pháp này cũng không phải Quân Dập Hàn không phá được, nhưng mất trận của trận pháp này rất kỳ quái, một khi phá cực kỳ tốn thời gian, nếu hẩn mạnh mẽ xuống núi tác động đến trận pháp nhất định sẽ khiến người trên núi cảnh giác, Bách Lý Cảnh Nhiên cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, đến lúc đó nếu hẩn lên núi sợ rằng rất khó khăn, huống chi Mộ Hàn còn ở trên núi, trước khi lên núi hẩn đã đồng ý sẽ bảo vệ hẩn chu toàn, thì tất nhiên không thể không tiếng động ném hẩn lại.

Quân Dập Hàn thu hồi tầm mắt từ vách núi về, trông mắt hơi trầm cõi áo choàng trên người mình xuống, đề đầu Ôn Noãn bị hẩn trói chặt sắp nhảy dựng lên bọc kín thân mình một đường từ đầu đến chân, lặng yên không một tiếng động trở lại trong phòng mình, mũi chân vừa chạm xuống đất, ngoài cửa liền vang lên tiếng gõ cửa, hẩn tiện tay ném Ôn Noãn lên giường mình, nằm nghiêng lên giữ chân hạ mình xuống, lúc này mới giọng nói lười biếng nói: “Ài?”

“Là ta, Thủy Ngọc.”

“Nửa đêm khuya khoắt như vậy Thủy Ngọc cô nương đến tìm Mộ mỗ không biết có chuyện gì?”

“Tất nhiên có chuyện quan trọng mới có thể hơn nửa đêm đi tìm ngươi, nếu Mộ công tử đã mặc xong quần áo thì ta liền vào.” Thủy Ngọc nói xong, không đợi Quân Dập Hàn đáp lời đã đẩy thẳng cửa đi vào.

“Tĩnh tĩnh Thủy Ngọc cô nương quả nhiên rất phóng khoáng.” Giọng Quân Dập Hàn lạnh lùng, tay đặt bên chân dùng sức ngăn chặn nữ nhân đang điên

cường không yên phía dưới, cũng may lúc trước hấn điểm á huyết của nàng, cho dù nàng gãy vỡ như thế nào, trong miệng suy cho cùng cũng không thể phát ra âm thanh.

“Thủy Ngọc một kẻ mắng phu núi hoang tất nhiên phóng khoáng.” Thủy Ngọc vẫn không hề tức giận chút nào với Quân Dật Hàn hoàn toàn lạnh lẽo nói lời châm chọc, nàng ôm cánh tay tựa lưng vào bàn, nhìn xuyên qua màn lụa có thể thấy được bóng dáng Quân Dật Hàn đang ngồi nghiêng nói, “Làm giao dịch như thế nào?”

“A.” Giọng Quân Dật Hàn khẽ lên cao, “Nói nghe thử một chút.”

“Ngươi đồng ý thành hôn với ta, ba ngày sau ta thả hai huynh muội các ngươi xuống núi.” Trong ánh mắt lạnh lẽo của Thủy Ngọc có sự kiên định.

“Giao dịch này của Thủy Ngọc cô nương ngược lại khiến tại hạ hồ đồ, chỉ có điều hình như chuyện này cũng không có tổn thất gì với tại hạ, chỉ cần Thủy Ngọc cô nương nói lời giữ lời, tại hạ tất nhiên.” Hấn nói đến đây, nhũu mày một cái, ngừng nói, hai mắt âm trầm nhìn xuống cái chân không ngừng động, nữ nhân dưới chân thế mà lại, thế mà lại dám can đảm cắn bắp đùi hấn hút máu của hấn? Một tay khác của hấn không biến sắc luôn vào trong chân giữ cổ nàng lại, muốn kéo nàng ra, ai ngờ tay hấn vừa động ra sau, nàng một mực cắn chặt bắp đùi hấn không buông cũng theo đó kéo ra sau, suýt chút nữa cứng răn xé rách miếng thịt bắp đùi hấn.

“Mộ công tử?” Thủy Ngọc thấy giọng nói của hấn bỗng dừng khựng lại, bóng dáng phía sau trướng màn khẽ nhúc nhích, nghi ngờ kêu lên.

“Tại hạ đồng ý giao dịch với Thủy Ngọc cô nương, đêm đã khuya, tại hạ muốn nghỉ ngơi, không tiện đưa tiễn.” Giọng Quân Dật Hàn trầm lạnh đuổi khách, tay phía dưới cũng mờ mẫn nắm cầm Ôn Noãn, nếu xé rách tiếp, sợ rằng miếng thịt này của hấn không thể không bị nàng cắn xuống.

Nếu mục đích đã đạt thành, cho dù giọng điệu của hấn không tốt, Thủy Ngọc cũng không có ý định đi so đo, nàng đứng dậy đang định rời đi, lại nghe sau trướng màn truyền đến một loạt âm thanh “Ứng ực ứng ực”, còn chưa kịp đợi nàng lên tiếng hỏi thăm, sau trướng màn đã truyền đến giọng nói băng giá kèm theo vài phần căm rắng nghiêng lợi của Quân Dật Hàn: “Tại hạ đột nhiên cực kỳ đói, khiến Thủy Ngọc cô nương chê cười.”

“Ta đi kêu người đưa chút đồ ăn lên cho ngươi.” Thủy Ngọc mấp máy môi lạnh lẽo, đi ra khỏi phòng.

Quân Dật Hàn gợn tay vén chăn lên, đầu ngón tay vừa chạm đến cầm Ôn Noãn, Thủy Ngọc đi rồi quay lại đẩy cửa ghé nửa người vào nói: “Không biết Mộ công tử thích ăn món gì?”

“Nước tương xào khoai tây.” Hấn khom gối cúi đầu ngăn cản Ôn Noãn, tay đặt trên cầm nàng đổi thành tay ngăn chặn đầu nàng, ngăn chặn nàng lại bắt đầu điên cuồng lẫn lộn thuận miệng nói ra, lời vừa ra khỏi miệng thì chân mày hấn hơi nhíu, nước tương xào khoai tây là món gì? Hấn thích ăn món này từ khi nào?

“Nước tương xào khoai tây?” Tròng mắt Thủy ngọc tròn trĩnh nhìn bóng dáng lười biếng nhàn tản sau màn trướng, im lặng một lúc, khen: “Khẩu vị của Mộ công tử thật sự siêu phẩm thoát tục, khác người khác.” Ngay sau đó thu người về đóng cửa lại rồi đi.

Mà vốn không có máu trình hóa giải cổ độc trong cơ thể, cổ họng như lửa bắt đốt đi hút máu Quân Dật Hàn như nước trà làm nhuận họng, trong miệng nàng như mật đắng ra đến ngoài miệng, trong đầu âm ỉ ù ù giống như có thứ gì sắp nổ tung, phồng lên khiến cho nàng cực kỳ khó chịu, nàng cực kỳ khó chịu liền muốn lấy được thứ gì hóa giải, vì vậy miệng khẽ buông lỏng đùi Quân Dật Hàn lại hung hăng cắn một phát, càng dùng sức hút máu hấn, tới nay bị thương không nói rõ ràng ở trong đầu nàng không cách nào phát tiết đuổi ra làm cho nàng khó chịu, hốc mắt cũng căng đau nói cũng không rõ được.

Chân mày Quân Dật Hàn rét lạnh, đáy mắt âm trầm cuối cùng bị một phát cắn này của nàng cắn ra tức giận tầng tầng, hiện giờ hấn thật hận không thể một chương chụp lên đầu trắng như tuyết này của nàng, đập chết nàng cho xong hết mọi chuyện, nhưng chương vừa nâng lên, lại cuối cùng ngừng lại một chút chuyển sang giữ cầm nàng, miệng trên đùi hấn lúc này cũng buông lỏng ra, hai mắt đỏ ngầu hơi mơ màng nhìn hấn, cổ họng ợ một cái no nê mang theo mùi máu tanh dày đặc, hun đến Quân Dật Hàn rốt cuộc không thể nhịn được nữa nhấc chân đá về phía nàng.

Kết quả...

Tròng mắt Quân Dật Hàn nhìn nữ nhân đã trước một bước nhào tới ôm lấy bắp đùi mình, trong nháy mắt khò khò ngủ say, đột nhiên có cảm giác bất lực thật sâu!

Đây rốt cuộc nữ nhân gì?

Hút no máu của hấn rồi ôm bắp đùi của hấn ngủ, chẳng lẽ coi bắp đùi của hấn là kho máu kiêm thêm gối đầu của nàng, khi tỉnh thì hút máu lúc ngủ làm gối đầu?

Quân Dật Hàn kiềm chế tức giận trong lòng, tách tay nàng ra, tách không ra, nhấc chân đạp thân thể nàng đi, đạp không rời, giằng co nửa canh giờ thử không dưới mười phương pháp, đợi đến khi khoai tây nước tương Thủy Ngọc đưa tới cũng đã đông lại thành cục lạnh toát, hấn rốt cuộc bỏ qua đấu tranh với nữ nhân ngủ như heo, đưa tay kéo chăn lên đắp, rất bức bối ngủ.

Sau khi Ôn Noãn tỉnh lại, đầu vẫn hơi hỗn loạn, thần kinh của nàng bị mùi máu tươi nồng nặc trong miệng kích thích đột nhiên rõ ràng, nhìn khoảng không gian đen kịt trước mắt, thân thể quanh mình lại hoàn toàn ấm áp, nàng hơi không rõ mình ở đâu, vật gì đó ôm vào trong lòng khẽ giật giật, nàng giật mình trong lòng, đầu ngón tay run run sờ lên vật kia, ấm áp, gợn tay chọc chọc, ừ, co giãn thật tốt, lòng bàn tay chậm rãi chạy lên siết chặt, rất dài, rất thô, hình như là...

“Tĩnh rồi?” Một giọng nói cực kỳ âm trầm vang lên trên đỉnh đầu, sau một khắc, thứ gì đó che trên đầu trong nháy mắt bị vén lên, khuôn mặt lạnh lùng đến cùng cực cũng xuất hiện ngay trước mắt nàng.

Trông mắt nàng nhìn xuống dưới một chút, ừ, quả nhiên là chiếc chân dài to.

Chân dài to chân chân chân chân?

Nàng thể nhưng lại ôm chân dài to của Quân Dập Hàn?

Tia sáng tán đi “Vèo” cái lại chiếu vào trong óc, như vậy tối hôm qua, tối hôm qua, tối hôm qua cụ thể là cái gì thì nàng cũng không nhớ, chỉ biết mình bị cô độc phát tác, nhưng hiện giờ lại ôm chân dài to của hắn, ngủ chung trên giường cùng hắn, thân thể Ôn Noãn đột nhiên vọt lên khí lạnh, trước khi đầu óc còn chưa nhận được chỉ thị, thân thể đã đột nhiên nhào về phía trước, đè Quân Dập Hàn ở phía dưới, môi đè lên môi hắn, tiến trình nhìn như thông thả này lại chỉ diễn ra trong điện quang hỏa thạch *, mà Quân Dập Hàn lạnh lùng đang chuẩn bị tính toán sổ sách với nàng thật sự không ngờ tới nàng sẽ có phản ứng quý dị như vậy, vì vậy, hắn đường đường là Hàn Vương, không chỉ bị nữ nhân đè còn bị nữ nhân cưỡng hôn, lại không đợi đẩy nữ nhân trên người ra đã một lần nữa nhanh chóng chìm vào giấc mộng đẹp.

(*) điện quang hỏa thạch: Chỉ ánh sáng của tia chớp, lửa của đá lấy lửa. Vốn là từ của Phật gia, chỉ sự vật đến rồi đi trong nháy mắt. Hiện nay được dùng để miêu tả sự vật biến mất trong nháy mắt giống như tia chớp và lửa của đá lấy lửa. Cũng được dùng để chỉ hành động nhanh chóng, ra tay trước hạn định. (Theo Baidu).

Đầu ngón tay Ôn Noãn vừa thu ngân châm lại, vội vã đứng dậy kéo chăn đắp cho hắn, mở cửa nhìn coi, thừa dịp bốn phía không có ai, vội vàng chạy về trong phòng mình rửa mặt, vừa thay xong áo, đợi đến khi nàng rút cuộc thở phào nhẹ nhõm ngồi trước bàn trang điểm, lúc này mới giật mình phát hiện chẳng biết từ khi nào tóc trắng dần biến thành đen, dung mạo cũng đang dần biến trở về đáng vẻ “Mộ Hàn” trước đây.

Cô độc này lúc phát tác còn có công hiệu “Phân rõ dung mạo thật”?

Trong lòng Ôn Noãn nhất thời vui buồn mỗi nửa, vui chính là Quân Dập Hàn còn chưa phát hiện ra thân phận của nàng, nàng vẫn có thể tiếp tục lấy thân phận Mộ Hàn sống bên cạnh hắn, buồn là hình như thời gian cô độc này phát tác cũng không có quy luật và lại khoảng cách thời gian đang ngắn dần, ở dưới tình huống thần trí của nàng không rõ ràng mà khuôn mặt này đối tới đối lui, khả năng bại lộ xác thực thật cao, nhưng hiện nay nàng cũng không có biện pháp nào giải đáp rõ ràng, nên giờ cũng chỉ có thể để sầu lo sang một bên, nàng khẽ thở dài cảm lược lên chỉnh lại tóc rối tung, lại nâng má lẳng lẳng quan sát mình “Biến sắc mặt” trong gương.

Chỉ có điều, nàng hơi không hiểu, trước đây nàng cũng không nghe nói khi cô độc này phát tác thì khiến cho đầu tóc biến trắng, mà Vương công công chính là một ví dụ tốt nhất, nếu như thế, vậy tại sao tóc nàng lại biến trắng lúc cô độc phát tác?

Chẳng lẽ mỗi người mỗi khác?

Ôn Noãn chỉ cảm thấy cuộc sống này của nàng thật sự bị cô này làm cho cực kỳ phiền lòng, mà tất cả chính là do hai lão bất tử Mộ Dung Tĩnh và Vương công công một tay thúc đẩy, mỗi lần nghĩ đến cô này khiến cho nàng bị khổ cùng với khiến cho nàng và Quân Dập Hàn trở thành xa lạ, nàng đều hận không thể lột da hai người kia.

Mà ngày này, nàng tin tưởng sẽ không quá xa!

“Hoàng thượng, đi mau.” Âm thanh Mục An phá cửa đi vào.

Quân Hạo Thiên kinh ngạc nhìn thấy hán mầu me đầy người, trong lòng lập tức sáng tỏ, nhất định là mật chỉ của hắn bị người của Thái hậu lấy đi, trong lòng hắn trầm xuống, mặt mũi đông lạnh nói, “Trẫm thân là vua của một nước, sao có thể vứt bỏ đất nước nhếch nhác chạy đi, người mang theo đám người Đức Quý rồi đi, đi tìm Hàn Vương.”

“Hoàng thượng.” Một chân Mục An quỳ xuống, cực kỳ đau đớn nói, “Là thuộc hạ vô năng, không thể làm xong chuyện Hoàng thượng giao phó, thuộc hạ vốn nên lấy cái chết để tạ tội, nhưng bây giờ không phải là lúc thuộc hạ lấy cái chết để tạ tội, lúc này mật chỉ đã rơi vào trong tay Thái hậu, Thái hậu nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, thuộc hạ lên về đã phát hiện Kinh thành và trong cung đã di chuyển hỗn loạn, sợ rằng không qua được mấy canh giờ, Thái hậu sẽ phát động cung biến, hiện giờ toàn bộ Kinh thành đều trong tay bà ta, đừng trách lời thuộc hạ phạm thượng, cho dù ngài lưu lại chẳng qua cũng hy sinh vô ích, vì sao ngài không tự mình đến quân doanh của Hàn Vương trước, lấy Hàn Vương hộ tống, mượn lực Hàn Vương đoạt lại chính quyền, ngài là người đứng đầu nước Linh, chỉ cần ngài ra lệnh một tiếng, Hàn Vương vốn là tấm gương chính nghĩa đến lúc đó sẽ như hổ thêm cánh, diệt trừ Thái hậu chỉ trong ngày một ngày hai.”

“Điều người nói sao trẫm không biết, nhưng bây giờ trẫm còn mặt mũi nào đi gặp Dập Hàn.” Hắn tỏ vẻ mặt mũi vuột trán, “Trẫm làm Hoàng đế mấy năm thật mệt mỏi, trẫm cực kỳ chán nản với mấy cái quyền mưu này.”

“Hoàng thượng nếu muốn thoái vị, đại khái vẫn nên đợi chiều hướng thiên hạ định xuống rồi truyền ngôi vị cho Hàn Vương.” Mục An khổ sở khuyên nhủ, “Chẳng lẽ Hoàng thượng định để cơ nghiệp tiên hoàng lập nên rơi vào trong tay gian phụ bị hủy đi trong chốc lát, khiến thiên hạ sinh đại loạn, chiến hỏa liên miên khiến dân chúng trời giạt khắp nơi sao?”

“Hoàng thượng, đi thôi, van cầu ngài đi thôi.” Đức Quý ở bên cạnh cũng quỳ lên trước roi lệ, “Hoàng thượng, cho dù ngài không nghĩ về mình cũng phải nghĩ đến Hà Nhi cô nương, ngài suy nghĩ một chút xem Hà Nhi cô nương sẽ hy vọng nhìn thấy đáng vẻ ngài như bây giờ sao? Nhưng nếu có một ngày ngài gặp lại Hà Nhi cô nương, ngài lấy mặt mũi nào gặp lại nàng ấy?”

Đúng vậy, nếu hần có gặp lại Hà Nhi ở dưới cửu tuyền, hần nên lấy mặt mũi nào gặp nàng? Là nam tử to lớn cao ngạo có thể cho nàng dựa vào một đời, hay là một Hoàng đế nghèo túng nhếch nhác chờ chết?

Về mặt Quân Hạo Thiên nghiêm túc lại, thu hồi ngọc tỷ trên bàn, đầu ngón tay khẽ nhúc nhích trong khe tối, phía sau khẽ nhúc nhích, trên tường tách ra lộ ra một thông đạo: “Theo trầm.” Hần dẫn đầu mà vào, Mục An và Đức Quý tiến lên đuổi theo, lối đi sau lưng lập tức khép lại không nhìn ra một khe hở.

Lối đi này là mật đạo mà tiên hoàng lúc khai quốc để phòng chính biến lưu lại nổi thẳng ra Hoàng thành, chỉ có các đời Hoàng đế hấp hối sắp chết mới có thể báo cho Hoàng đế kế nhiệm, vì vậy, cả Hoàng cung trừ bản thân Hoàng đế ra thì không một ai biết.

“Thái hậu, đã tìm khắp cả Hoàng cung, cũng không thấy được bóng dáng Hoàng thượng. Đức Quý công công bên cạnh Hoàng thượng cũng biến mất không thấy nữa.” Thị vệ thông lĩnh Phó Kiến báo lại.

“Cái gì?” Sắc mặt Mộ Dung Tĩnh cực kỳ khó coi, trông mắt bà khẽ nhúc nhích, nói với Phó Kiến, “Bồn cung từng nghe tin đồn trong cung còn có mật đạo chạy trốn, người dẫn người đi lục soát cẩn thận cho ai gia, cần phải tìm ra mật đạo này cho ai gia, mặt khác, cả Kinh thành giới nghiêm, cho phép vào không cho phép ra, phải lục soát từng nhà, lại phải cắt người canh giữ nghiêm các trạm kiểm soát từ Kinh thành, đặc biệt Ký Châu làm đầu.”

“Vâng.” Phó Kiến lĩnh mệnh lui ra.

“Thái hậu, nô tài không tìm được ngọc tỷ, có lẽ lúc Hoàng thượng rời đi đã mang theo.” Ngọc công công vội vàng bước lên trước nhỏ giọng nói với Thái hậu.

“Tốt, hần thật sự không hổ là người Quân gia.” Mắt phượng của Mộ Dung Tĩnh hiện lạnh lẽo, siết chặt hai nắm tay, cắn răng nói, “Lấy đi thì như thế nào, ai gia thật sự muốn xem hần chạy thoát khỏi năm ngón tay của ai gia như thế nào.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 140: Yêu thương không giới hạn

Ôn Noãn chỉ rời đi trong giây lát, Quân Dập Hân đã tỉnh lại, nhìn phòng trống không của mình, trong phòng trống vắng lạnh lùng lộ vẻ tối tăm, nữ nhân này thật sự có khả năng, thật không ngờ dễ dàng chạy thoát khỏi từ trong tay hần, xem ra Vương phi của hần không thể khinh thường, hần chỉnh lại áo đứng dậy mở cửa phòng bước ra ngoài.

Ôn Noãn vừa mới mở cửa, lại thấy Bách Lý Cảnh Nhiên sắc mặt tiêu tụy chân mày nhíu chặt đang đứng bên ngoài, nàng đột nhiên xuất hiện khiến cho hần lộ vẻ vui mừng, cánh tay duỗi dài một phát ôm chặt nàng vào trong ngực, giọng nói khó nén khẩn trương và sợ hãi, “Noãn Bảo, tối hôm qua nàng đi đâu, làm ta lo lắng chết rồi.”

“Cũng chỉ đi tìm chỗ hẻo lánh tản bộ mà thôi.” Ôn Noãn đẩy một cái nhưng không đẩy ra được, trầm giọng nói, “Ta cũng không phải Noãn Bảo gì đó trong miệng người, trại chủ xin tự trọng.”

“Không phải bị bắt đi là tốt rồi.” Bách Lý Cảnh Nhiên không để ý đến nàng phủ định, càng thêm dùng sức ôm nàng vào trong ngực nói, “Nàng không biết chứ, tối hôm qua lúc không thấy nàng, ta cho rằng nàng bị yêu nữ bắt đi thì khẩn trương và sợ hãi đến mức nào đâu, Noãn Bảo, ta không muốn mất đi nàng lần thứ hai.”

“Yêu nữ?” Ôn Noãn giật mình trong lòng.

“Ừ.” Giọng hần lạnh lẽo, “Tối hôm qua ta phái người tìm khắp cả núi Hắc Minh cũng không tìm ra được tung tích của ả, xem ra người này không đơn giản, sau đó ta tăng thêm người tới bảo vệ cho nàng, nàng yên tâm, ta tuyệt đối không để cho yêu nữ tổn thương nàng một chút nào.”

Ôn Noãn yên lặng trong lòng, thế giới này sợ rằng không có ai yên tâm hơn nàng!

Xem ra chuyện tối qua đúng là gây náo loạn không nhỏ, trong đầu không tự chủ được nhớ tới cảnh lúc mới tỉnh lại, tai nàng khẽ nóng lên, đang định nhắc nhở Bách Lý Cảnh Nhiên buông nàng ra, ngược mắt lại thấy Quân Dập Hân cách đó không xa đang trông mắt tối tăm như nước nhìn mình, nàng căng thẳng trong lòng, theo bản năng đưa tay đột nhiên đẩy Bách Lý Cảnh Nhiên ra.

“Noãn Bảo?” Bách Lý Cảnh Nhiên không hiểu nhìn về phía nàng, ngay sau đó theo tầm mắt của nàng nhìn về phía sau hần, gió nhẹ lướt qua, một mảng cúc bách nhật như sóng dao động tầng tầng lớp lớp, mà người nọ mặc bộ đồ trắng đứng chấp tay, lạnh nhạt tùy ý lại hiện thị rõ vẻ tao nhã, cảnh đẹp cả vườn đều biến thành nền cho hần ta, về mặt hần khẽ đổi nói với Ôn Noãn: “Noãn Bảo, hần ta chính là huynh trưởng Mộ Dập của nàng?”

“Hà?” Ôn Noãn hơi mất hồn, liếc mắt nhìn về phía hần, hơi sững sờ lại gật đầu nói, “Huynh trưởng của ta.” Nàng cất bước đi tới bên cạnh Quân Dập Hân, “Lúc này đại ca đến tìm tiểu muội có chuyện gì sao?”

“Ừ.” Quân Dập Hàn nhàn nhật liếc nhìn Bách Lý Cảnh Nhiên, nói với Ôn Noãn, “Đi theo ta.”

Ôn Noãn quay đầu liếc nhìn Bách Lý Cảnh Nhiên, cất bước đi theo Quân Dập Hàn.

Bọn họ thật sự là huynh muội đời này? Bách Lý Cảnh Nhiên nhìn hai bóng lưng cùng rời đi, trong lòng hơi trầm xuống.

“Ta vừa nghe hần gọi ngươi là Noãn Bảo?” Quân Dập Hàn giống như tùy ý hỏi.

“Thuộc hạ không biết hần, hần cũng chỉ hiểu lầm thuộc hạ thành một bằng hữu của hần mà thôi.” Ôn Noãn phủ nhận, thân phận lúc này của nàng nếu như có liên quan đến trại chủ Hắc Minh trại cũng không phải là chuyện tốt gì.

“Tên này không tệ.” Quân Dập Hàn dừng bước lại, ánh mắt ngừng lại trên mặt nàng, lại nói, “Hai ngày sau chính là ngày đại hi của ngươi và Bách Lý Cảnh Nhiên, ngươi đã biết?”

“Ngày đại hi?” Ôn Noãn hơi kinh ngạc, Cổ Thần Vũ đây là xướng tuồng gì, hần đã cho rằng nàng là Noãn Bảo, sao lại còn thành thân với nàng?

Nàng chần chừ nói: “Ngài chắc chắn rằng tin tức này không sai, là thành thân với thuộc hạ?”

Quân Dập Hàn không nói gì mà nhìn nàng, Ôn Noãn ngượng ngùng nói: “Vây chuyện thành thân này cũng không thể thành, thuộc hạ chính là nam nhân.”

“Ngày đó ta cũng sẽ thành thân với Thủy Ngọc cô nương.” Quân Dập Hàn không nấn không nhặt bỏ sung.

“Không được!” Ôn Noãn lập tức phản đối, đợi sau khi phản ứng lại thấy trông mắt sâu của Quân Dập Hàn nhìn chăm chú vào nàng, nàng ho khan một cái che giấu sự luống cuống của mình, khẽ cười nói, “Thuộc hạ nhất thời đầu óc không suy nghĩ, cho là Vương gia định hy sinh bản thân để hoàn thành việc chung mới nhất thời thể cấp bách không lựa lời mà nói, mong Vương gia tha tội, hiện giờ suy nghĩ cẩn thận, Vương gia làm thế dường như có đoạn sau, thuộc hạ chăm chú lắng nghe.”

“Nếu bốn Vương thật sự hy sinh bản thân hoàn thành việc chung thành hôn với Thủy Ngọc thu phục Hắc Minh trại thì nên làm như thế nào?” Tay Quân Dập Hàn cầm ly trà, giống như thuận miệng mà hỏi.

“... Như thế, thuộc hạ tất nhiên kính nể không thôi, Vương gia quả nhiên là tình yêu vĩ đại.” Trong lòng Ôn Noãn hơi cắn răng nghiêng lợi, nói lời không giống trong lòng, lúc này làm thuộc hạ nàng có thể nói như thế nào, chẳng lẽ túm cổ áo hần cảnh cáo nếu hần thật sự dám thành hôn với nữ tử khác, nàng chẳng lẽ trời hần ở trên giường rồi quất hần một trăm tám mươi roi, lại ném nữ nhân kia vào trong rừng sâu nước thẳm với khi hay sao?

Chỉ có điều, sáng không thể cũng không có nghĩa không thể tối, trong đầu Ôn Noãn không thể ức chế mà mở ra vai vớ phụ toàn vẹn với Quân Dập Hàn và Thủy Ngọc, mà sau khi Quân Dập Hàn nghe được câu trả lời của nàng, cũng chẳng biết tại sao trong lòng trầm xuống, giọng nói đột nhiên chuyển lạnh: “Trở về nghỉ ngơi cho tốt, chờ đại hôn.”

(*) vai vớ phụ: vai phụ trong tuồng kịch khi biểu diễn đánh võ.

“Vâng.” Ôn Noãn bức bối trả lời quay người đi, nàng hận không thể ngay bây giờ chạy đi chất vấn tên khốn kiếp Cổ Thần Vũ này rốt cuộc có phải đầu óc xuyên qua bị ngu ngốc rồi không, thế nhưng lại nghĩ đến muốn thành thân với nàng, nhưng bây giờ nàng phủ nhận thân phận của nàng cũng không thể nhận hần lúc này, vì vậy, cũng đành phải cứng rắn nuốt lấy cơn buồn bức này.

“Chủ thượng, đây là người mới vào dưới trướng Hàn Vương, mời xem qua.” Thanh Nham trình bức họa lên nói.

Mạnh Cô Nhiễm thờ ơ đưa mắt liếc nhìn những bức họa đang mở ra, cuối cùng dừng lại trên một bức họa, khoe môi hần khẽ nhếch một nụ cười diêm dúa lãng lợ, đầu ngón tay khẽ chạm lên hình nam tử tuấn tú tên “Mộ Hàn” trên bức tranh nói: “Mang người này đến cho bản tọa.” Chắc chắn, tên này đúng là nói hết tình cảm tương tư nha!

“Bẩm chủ thượng, người này hiện giờ không ở trong quân doanh.”

“Hả?”

“Hôm qua nàng ấy bị bắt lên Hắc Minh trại, hai ngày nữa sẽ thành thân với trại chủ Hắc Minh trại.”

“Có ý tứ.” Nụ cười bên khoe môi Mạnh Cô Nhiễm càng diêm dúa lãng lợ hơn, “Bản tọa phải đi nhìn xem trò náo nhiệt này một chút mới được.”

“Lão đại, hôm nay chúng ta có thu hoạch rất tốt, cướp con dê béo.” Hữu Nhất Hữu Nhị cười đùa đẩy cười cướp được vào phòng lớn.

Ôn Noãn bị Bách Lý Cảnh Nhiên túm lấy cùng nhau ăn cơm nghe vậy ngẩng đầu lên, lại thiếu chút nữa phun cơm ra ngoài, nàng nhìn Quân Hạo Thiên mặt mũi khô gầy hơi có vẻ trắng bệch cùng với Mục An cả người đầm máu, Đắc Quý già bộ làm nô bộc đầy mặt tức giận chân mày nhíu chặt, ba người này vốn nên ở trong Hoàng cung bây giờ lại bị người của Hắc Minh trại túm lên núi, chẳng lẽ trong cung có vấn đề?

“Hả?” Tròng mắt đen sâu của Bách Lý Cảnh Nhiên nhàn nhật quét qua ba người, tiếp tục dùng bữa.

“Hắc hắc, hai chúng ta mang theo các huynh đệ đi mua đồ lão đại ngài dặn dò, ai ngờ dưới chân núi cách đó không xa đụng phải một đám người mặc đồ đen đuổi giết mấy người này, nhất thời tay chân ngứa ngáy liền đi lên làm một trận.” Hữu Nhị hưng phấn kích động lấy ra miếng ngọc bội đưa cho Bách

Lý Cảnh Nhiên nói, “Lão đại, ngài xem ngọc bội này sáng bóng thanh thuần chạm đến là ám, tuyệt đối là ngọc thượng đẳng, khí độ của mấy người này cũng không phải người bình thường có thể so sánh, trong nhà nhất định giàu có, ta cũng coi như cứu bọn họ một mạng, để cho bọn họ viết thư về nhà mang tiền đến chuộc, tuyệt đối là một bút toán lớn.”

Ngọc này... Tròng mắt Ôn Noãn híp lại, trực giác nhìn quen mắt.

“Trả ngọc lại cho ta, những thứ khác tùy người muốn cái gì ta đều đồng ý.” Giọng Quân Hạo Thiên trầm thấp, eo ưỡn thẳng, hiện giờ mặc dù thân thể gầy gò không chịu nổi nhưng không hề mất đi khí độ Quân Vương.

“Người cho rằng bây giờ người có đủ tư cách nói điều kiện với ta?” Đầu ngón tay Bách Lý Cảnh Nhiên vuốt môi, khóe môi nhếch lên nụ cười mỉa mai.

“Lớn mặt!” Đức Quý không thể nhịn được gầm lên tiếng.

“Cmm có gan!” Hữu Nhị hung hăng đập một cước lên đầu gối Đức Quý, hấn quỳ xuống trong nháy mắt.

“Gia súc quần người trước kia là quan lại quyền quý hay Hoàng đế lão tử, hiện giờ ở trong Hắc Minh trại ta thì lão đại của chúng ta là lớn nhất, người tốt nhất yên phận một chút cho gia, bằng không gia và nát miệng người đập gãy chân người lại tha người ra sau núi cho chó hoang ăn, người tin không?” Hữu Nhị độc ác nói.

Đức Quý căm tức nhìn hấn, nhưng cuối cùng cũng hiểu mình đang ở trong địa bàn của người ta, không thể làm gì khác hơn đành phải cắn giận mà im lặng.

Ôn Noãn hơi nhíu mày, những người này thật sự không biết bọn họ đúng là bắt gã Hoàng đế lão tử lại, hiện giờ quả nhiên là rỗng mồm cạn bị tóm giờ trò hồ lạc đồng bằng bị chó khinh, nàng nhìn khuôn mặt trắng bệch gần đầy vẻ lạnh lẽo giống như chuẩn bị nổi giận của Quân Hạo Thiên, trong đầu đột nhiên nhớ tới đây là vật đính ước ban đầu Hà Nhi đưa cho hấn, vì tránh cho hai phe xảy ra va chạm không đáng, nàng khẽ nhếch mày, đưa tay cầm lấy miếng ngọc bội ở trong tay Bách Lý Cảnh Nhiên, giả bộ nhìn coi nói: “Ngọc này người lại nhìn quen mắt.” Lại hơi ưu tư dâng lên ý cười khế, “Hóa ra là mấy ngày trước đó từng nằm mơ thấy, ta còn nhớ được tên chỗ nhặt được ngọc này, gọi là ‘đỉnh Bích Hà’.”

Tròng mắt Quân Hạo Thiên chấn động, nhìn thẳng về phía nàng, nàng lại chỉ nhìn ngọc, yêu thích không buông tay, nói với Bách Lý Cảnh Nhiên: “Thấy vậy xem ra ngọc này rất có duyên với ta, không bằng đưa cho ta được không?”

“Nàng muốn cứ cầm đi.” Bách Lý Cảnh Nhiên không coi là quan trọng, khó có được nàng thích một vật chủ động mở miệng đòi lấy, hấn sao có lý không cho, ngay sau đó nói với Hữu Nhị, “Dẫn người đi xuống, làm theo lời các người nói.”

“Rõ.” Hữu Nhị Hữu Nhất thần thái sáng láng dẫn ba người đi, tròng mắt Quân Hạo Thiên ở trên người Ôn Noãn thu hồi lại, trầm mặc không nói cùng Đức Quý đỡ Mục An bị trọng thương rồi đi.

Hoàng đế bị sơn tặc cướp, đệ đệ Hoàng đế còn phải cười phở trùm thổ phi của sơn tặc, chuyện này thật sự khiến người ta nhíu mày.

Ôn Noãn xoa trán tự hỏi rốt cuộc nên báo tin tức này cho Quân Dập Hàn như thế nào mà không khiến cho hấn hoài nghi, dù sao Hoàng đế này không phải ai nói biết sẽ liền biết.

Nàng suy nghĩ còn chưa nghĩ ra một kết quả đã đi đến trước phòng Quân Dập Hàn, vừa định đẩy cửa vào, lại nghe thấy bên trong mơ hồ truyền đến tiếng nói chuyện, một giọng nói trong đó hình như là nữ nhân, Thủy Ngọc?

Thật sự câu kết được?

Ôn Noãn giật mình trong lòng, tay vừa định đẩy cửa thu lại, nghiêng đầu dán sát tai lên cửa, nàng cũng muốn nghe xem bọn họ nói chuyện tình yêu gì?

Hả? Không có tiếng nói gì rồi hả?

Nàng lại đưa tai lại gần lại gần nữa, gần như ép chặt ở trên cửa rồi, nhưng vẫn không nghe thấy cái gì, đúng lúc này cửa lại mở ra, thân thể nàng bỗng nhiên nghiêng về phía trước ngã vào trong ngực Quân Dập Hàn.

“Mộ cô nương?” Thủy Ngọc tỏ vẻ hơi kinh ngạc nhìn nàng.

“Nhất thời chân như nhũn ra, khiến Thủy Ngọc cô nương chê cười.” Ôn Noãn tỏ vẻ bình tĩnh nhìn nàng ta nói.

Thủy Ngọc coi như không biết nàng ta trợn mắt nói dối, nếu nàng ta là muội muội của Mộ Dập, vậy tự có hấn dạy dỗ, nàng tội gì lãng phí thời gian so đo với nàng ta, nên trực tiếp rời đi.

“Lén la lén lút ngoài cửa làm gì vậy?” Giọng Quân Dập Hàn truyền đến từ trên đỉnh đầu Ôn Noãn, nghe không ra chút cảm xúc gì.

“Chân như nhũn ra mà thôi, thì ra Thủy Ngọc cô nương ở trong phòng ngài, xem ra thuộc hạ tới không đúng lúc rồi, quấy rầy hãnh hái của Vương gia.” Giọng Ôn Noãn hơi châm biếm nói.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 141: Hôn trộm

Lời vừa ra khỏi miệng, nàng mới giật mình trong lúc nhất thời lộ vẻ ghen tuông, ngược mắt nhìn thấy hắn về mặt khó lường nhìn mình, mà khoảng cách hai bên mới chỉ trong gang tấc, trong lòng nàng hơi hốt hoảng, lui về sau một bước, trông mắt già bộ như sửa sang lại quần áo, đang ngấm nghĩ xem mở miệng như thế nào để đánh vỡ không khí mập mờ quý dị này, lại nghe giọng hắn trầm thấp vang lên, “Chân không nhũn ra?”

Tai Ôn Noãn nóng lên, trong lòng hơi cáu, sao hắn lại không nhìn ra cái cơ nát bét như vậy, lúc này vẫn thẳng thừng như thế, hỏi tới, rốt cuộc là định trêu chọc nàng hay định để cho nàng khó chịu? Vài phần lúng túng trong lòng nàng thoáng chốc biến mất hết, như chứng minh đậm chân nói: “Đâu chi không mềm, còn vô cùng có lực!”

Quân Dập Hàn nhìn động tác như tiểu nữ nhi của nàng, đáy mắt trong trẻo lạnh lùng thoáng qua ý cười nhẹ, hắn tiện tay cầm ly trà uống một ngụm, lúc này mới nói: “Mới vừa rồi Thủy Ngọc chỉ tới để thương lượng với ta một số chuyện mà thôi.”

Hắn đây là đang giải thích với nàng?

Ôn Noãn hơi có vẻ kinh ngạc nhìn về phía hắn, khoe môi lại khẽ nhếch lên độ cong nhỏ đến không thể nhận ra, rồi lại nhếch lên nói: “Hôn sự?”

“Ừ.”

Trong lòng nàng dâng lên vẻ khô nóng, không muốn nói nhiều về chuyện này, tự tay rót ly trà nhấp một ngụm, trông mắt hơi đỏ nói: “Hôm nay khi thuộc hạ đi qua phòng lớn, nhìn thấy người của Hắc Minh trại lại cướp được ba người từ chân núi tới, một người trong số đó bị thương nặng, bóng lưng nhìn lại rất rõ ràng, hình như hơi giống...” Chân mày nàng cau lại, “Giống như Tần An.”

Tần An phụng mệnh cả đời tuần tra ở núi Hắc minh, nàng đã từng gặp người này ở doanh trại, nếu nói là hắn tất thuận lý thành chương.

“Tần An?” Quân Dập Hàn tiện tay đặt ly trà lại lên bàn, quả quyết nói, “Không phải hắn.”

“Tại sao?”

“Hôm qua Bạch Ưng phái hắn đi Trạch Châu.”

Sớm không phải muốn không phải cố tình lại vào lúc này, Ôn Noãn chỉ cảm thấy trong ngực có ngàn vạn con ngựa đang rong ruổi, chuyện cho tới bây giờ nàng chỉ có thể tiếp tục nỗ lực, chân mày nàng khẽ nhíu nói: “Vậy sao? Nhưng thuộc hạ cảm thấy bóng dáng ấy cực kỳ quen thuộc, haizz, thay vì ở đây suy đoán, ngược lại còn không bằng đêm nay thuộc hạ tìm cơ hội đi nhìn một chút.” d1en d4nl 3q21y d0n

“Hai ngày nay người an phận một chút, Bách Lý Cảnh Nhiên phái người đi theo bên cạnh người, hành động của người có nhiều bất tiện, nếu thật sự muốn xác nhận thân phận của những người kia, tối nay bốn Vương đi thăm dò rồi báo lại cho người là được.”

“Tạ Vương gia.” Trong mắt Ôn Noãn giấu đi nụ cười.

Ban đêm, Ôn Noãn đang ngủ đến mơ mơ màng màng, lại bị mấy tiếng nổ vang bất ngờ thức tỉnh, nàng khoác áo đứng dậy, kéo cửa ra, chỉ thấy trên bầu trời cách đó không xa bị nhuộm khói đặc cuộn cuộn, ánh lửa chiếu sáng, trong sơn trại cũng vang lên âm thanh hùng hùng hổ hổ của mọi người, chỉ có điều không hề tỏ vẻ cấp bách mà ngược lại mang theo vài phần hưng phấn.

“Xảy ra chuyện gì?” Ôn Noãn mặc xong quần áo đi tiền viện, hỏi Hữu Tam đi qua bên cạnh.

“Không có chuyện gì, cũng chỉ là lại có mấy kẻ không biết điều định đêm khuya xông vào Hắc Minh trại mà thôi, kết quả không lưu ý bị trúng chiêu, đúng là xui xẻo đáng đời.” Hữu Tam tỏ vẻ hưng phấn nhìn nhóm người bỏ chạy dưới chân núi.

Chẳng lẽ là thích khách Mộ Dung Tịnh phái tới đuổi giết Quân Hạo Thiên?

Trông mắt Ôn Noãn hơi trầm xuống, càng nghĩ càng có khả năng, nhìn coi xung quanh không có ai, nhanh chóng chạy tới phòng Quân Dập Hàn, nàng nhanh chân đến xem Quân Dập Hàn có đi gặp Quân Hạo Thiên hay không.

Gõ cửa bên trong không có ai đáp tiếng, nàng đẩy cửa đi vào bên trong nhìn một chút, trên giường cũng không phải là Quân Dập Hàn, mà chính là đồng chân được xếp lên làm giả người, xoay người vừa định rời khỏi, lại thấy Bách Lý Cảnh Nhiên không biết từ lúc nào đứng ngoài cửa lẳng lặng nhìn nàng, cho dù bóng đêm sâu đậm, nàng cũng có thể nhìn ra vẻ mặt hắn vô cùng âm u nhìn cực kỳ kinh người.

“Noãn Bảo, hơn nửa đêm không ngủ được, nàng chạy tới trong phòng huynh trưởng của mình làm cái gì?” Hắn chậm rãi đến gần nàng, khí thế trên người cũng khiến cho người ta đề nén đến mức tận cùng.

“Nhất thời nghe tiếng nổ vang, trong lòng hơi sợ, tới tìm huynh ấy tâm sự.” Ôn Noãn cực kỳ bình tĩnh trả lời.

“Vậy sao? Ta cũng không biết Ôn Bảo trở nên nhất gan như vậy từ bao giờ.” Bách Lý Cảnh Nhiên cười lạnh, “Như vậy hẳn ở đâu?”

Trong lòng Ôn Noãn rất bất đắc dĩ thờ dài, biết hẳn đã nhìn ra trên giường cũng không phải bản thân Quân Dập Hàn, nhưng trên mặt vẫn không có vẻ gì nói: “Chắc nhất thời quá mệt nên đi nhà xí.”

“Vậy sao?” Bách Lý Cảnh Nhiên lại đến gần một bước khiến Ôn Noãn không tự chủ được lui về sau hai bước, hẳn vậy nàng ở trong tay mình và bàn, từ trên cao nhìn xuống nàng nói, “Mấy năm không gặp, bản lĩnh nhắm mắt nói mò của nàng một chút cũng không có thụt lùi, căn phòng ngủ này có kèm nhà xí dành riêng, hẳn chẳng lẽ ăn no rồi việc ngay trước mặt không dùng lại phải chạy đi chỗ khác dùng?”

Ôn Noãn ngửa thân thể ra sau kéo khoảng cách giữa mình và hẳn, hơi trầm ngâm, sau đó thành khẩn gật đầu một cái nói: “Xem ra do thức ăn quá ngon miệng cho nên căng bụng.” [dinendian.loqid|on](#)

Bách Lý Cảnh Nhiên nhìn nàng thật sâu, cuối cùng thua trận dưới thái độ hờ hững của nàng, hai cánh tay hẳn thu lại ôm nàng thật chặt vào trong ngực, giọng nói mang theo chán nản vô tận nói: “Ôn Bảo, nàng biết không, ta sợ nhất chính là nàng dùng vẻ mặt như này đối diện với ta.”

Ôn Noãn giờ tay lên sờ mặt mình, vẻ mặt này? Vẻ mặt này của nàng rất khủng bố?

Không đợi nàng lấy ra kết quả, lại nghe hẳn nói: “Bất cứ lúc nào đôi mắt nàng về mặt nàng luôn mang theo hờ hững, giống như vạn vật không liên quan đến nàng, quen biết nàng gần hai mươi năm, cho dù nàng cười nàng giận nàng khổ sở nàng đau lòng, phần hờ hững này cho đến bây giờ đều chưa từng thay đổi, phần hờ hững này với ta cũng chưa từng thay đổi, lúc nào ta cũng suy nghĩ có phải ở trong mắt nàng ta không hề lưu lại chút dấu vết nào, không lưu lại một ấn tượng nào trong lòng nàng hay không, đối với nàng mà nói, giống như có cũng được không có cũng chẳng sao.”

“Ta...” Ôn Noãn căng thẳng trong lòng.

“Suyt.” Hẳn ngắt lời nàng, “Đừng lên tiếng, hãy nghe ta nói hết.” Hai cánh tay của hẳn đang ôm nàng siết chặt hơn, trán đè lên trán nàng, nhìn thẳng vào mắt nàng, “Biết nguyện vọng sinh nhật hàng năm của ta đều ước điều gì không?”

Ôn Noãn không nói, trong lòng không nhận được thăm hỏi: Hàng năm Ánh Văn hỏi người người đều cười thần bí không mở miệng, có quý mới biết được.

“Thôi.” Hẳn cười bất lực, “Dù sao nàng cũng chưa bao giờ để ý.” Dứt lời, hẳn nhanh chóng rơi xuống một nụ hôn lên môi nàng, ngay sau đó cười đến giống như con mèo ăn vụng, sờ lên khuôn mặt nàng hơi ngây ngốc, rất hài lòng nói, “Về mặt này nhìn còn thuận mắt hơn nhiều, quả nhiên trước kia không có cách nào, sớm đi về nghỉ đi, ngủ ngon.”

Trông hẳn khẽ liếc về mảnh ngói trên đỉnh đầu, bước chân nhanh nhẹn rời khỏi phòng, quả thật ăn no rừng mỡ không có việc gì làm, hơn nửa đêm chạy lên nóc phòng đi vệ sinh, Ôn Bảo thật sự coi đầu óc hẳn giống như đầu óc của nàng bị vạch ra nhét đầy thuốc độc rồi sao?

Nàng bị Cố Thần Vũ hôn trộm rồi?

Ôn Noãn hơi ngây ngốc vuốt ve môi mình, tên khốn kiếp này lại dám đùa giỡn nàng? Hẳn yêu Ánh Văn lại đến đùa giỡn mình? Lửa giận thiêu đốt trong lòng Ôn Noãn, không thể chịu đựng được nữa, đêm nay nàng không hung hăng đánh hẳn một trận nàng sẽ không phải họ Ôn!

“Sao rồi, vẫn còn chưa hiểu?”

Một giọng nói lạnh như băng truyền vào trong tai giống như nước đá dội vào trong đầu, tưới tắt hoàn toàn lửa giận của Ôn Noãn đồng thời khiến cho nàng không tự chủ rùng mình một cái, nàng hơi bối rối ngước mắt nhìn lại, lại thấy quanh thân Quân Dập Hàn bao phủ trong bóng tối không thấy rõ nét mặt, nhưng khí lạnh tan mát quanh người hẳn lại khiến cho trong lòng nàng cực kỳ lo lắng.

“Chúng ta, chúng ta không phải, không phải...” Ôn Noãn lắc đầu vội vàng định giải thích, nhưng sau khi lời ra khỏi miệng lại không biết giải thích như thế nào. [diee ndda fileeq uysd doon](#)

“Không phải cái gì?” Giọng Quân Dập Hàn lạnh lẽo, “Giải thích người và hẳn cũng không quen biết? Hay giải thích mới vừa rồi chỉ là ảo giác của bốn Vương?” Hẳn cất bước đi vào, tầm mắt không hề dừng lại trên người nàng, “Cho dù quan hệ của các người như thế nào, chỉ cần người nhớ chủ tử của người là ai, tất cả, đều không liên quan đến bốn Vương, trở về đi, bốn Vương mệt mỏi.”

“Đời này thuộc hạ trung thành đến chết với Vương gia, tuyệt đối không hai lòng.” Giọng Ôn Noãn hơi tức cười, tay nâng lên định cầm áo Quân Dập Hàn run rẩy, cuối cùng thu lại, lòng của nàng nhéo đau nhưng cũng đành phải nhận, lui ra ngoài đóng cửa phòng lại, ngăn cách ánh trăng tán loạn đầy đất, ngăn cách bóng dáng của hẳn.

Nàng vốn cho rằng khoảng cách đến hẳn lại gần một chút, nhưng đột nhiên trong một đêm lại trở nên xa không thể chạm.

Quả thật là ông trời trêu người!

Ôn Noãn dứt khoát trùm kín chăn ép buộc mình cái gì cũng không cần nghĩ tập trung ngủ.

Bọn thích khách cuối cùng không tấn công lên núi, toàn bộ mấy người bị bắt sống đều cần thuốc độc tự vẫn, Bách Lý Cảnh Nhiên nhìn Hữu Nhất bố trí thích khách đã chết đi, sau đó chân mày hơi nhíu, Hữu Tam ngập dài lưỡi biếng hỏi, “Trại chủ, ta không thua, ngài nhíu chân mày làm gì?”

“Mấy ngày nay tăng cường phòng vệ.” Bách Lý Cảnh Nhiên để cho người khiêng thi thể đi, sau đó căn dặn.

Hôm sau, Ôn Noãn đang vẽ mặt buồn ngủ nhận lấy ly trà đậm của Bách Lý Cảnh Nhiên uống hai ngụm, lại thấy Hữu Nhất tỏ vẻ cực kỳ hưng phấn chạy vào nói với Bách Lý Cảnh Nhiên, “Lão đại, cho ngài một vui mừng.”

“Vui mừng gì, nói nghe một chút.” Bách Lý Cảnh Nhiên để người dọn hết đồ ăn sáng trên bàn, hỏi không chút để ý.

“Ngạc nhiên này phải xem mới được.” Hữu Nhất kích động, mặt đỏ bừng vỗ tay một tay, Hữu Nhị và Hữu Tam lập tức khiêng một chiếc liễn cực kỳ hoa lệ đi vào, trên liễn là một nữ tử mặc áo đỏ, một tay tựa cằm nghiêng người mà ngồi, dáng người quyến rũ duyên dáng, tóc dài đến eo tùy ý thả rơi trước ngực, lụa trắng che mặt, mặc dù không nhìn thấy toàn cảnh, nhưng đôi chân mày nghiêng nghiêng lại hết sức đẹp để nói đủ về khuynh thành.

“Đây chính là vui mừng mà người nói?” Bách Lý Cảnh Nhiên trừng mắt lên, hỏi không có hứng thú.

“Hắc hắc, lão đại, vui mừng ở sau khăn che mặt.” Hữu Nhất cẩn thận bước tới bên cạnh đưa tay đỡ nàng kia xuống đất, nàng kia ngó cũng không thèm ngó phát tay áo tự đứng dậy, nhẹ nhàng cất bước sen tiến lên, trông mắt xinh đẹp như nước mùa thu nghiêng nghiêng nhìn về phía Ôn Noãn, đầu ngón tay trắng như ngọc đưa ra sau tai lấy khăn che mặt xuống, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp cực kỳ diễm đảo chúng sinh.

“Lão đại, đây là Nhiễm Nhiễm cô nương, ngài xem có đẹp hay không?” Hữu Nhất lau nước miếng sắp chảy ra khỏi khóe môi, không thèm để ý tới việc vừa rồi Nhiễm Nhiễm cô nương không để ý đến, ánh mắt nóng bỏng nói với Bách Lý Cảnh Nhiên.

“Dùng trái tim mà nói ngược lại cũng không tồi.” Bách Lý Cảnh Nhiên nói đồng thời khẽ nghiêng đầu cười như không cười nhìn về phía Ôn Noãn.

Cả hai người này đều nhìn nàng làm cái gì?

Ôn Noãn nhìn coi Nhiễm Nhiễm cô nương vẫn luôn nhìn về phía nàng mà cười, không biết tại sao luôn cảm thấy hơi quen mắt, nàng đặt ly trà xuống, nhử mày dò xét cẩn thận thêm vài lần, rồi lại thật sự không nhớ rõ nàng đã từng gặp nữ tử có dung mạo xinh đẹp bậc này khi nào.

“Lão đại cảm thấy không tệ, vậy có muốn cân nhắc không?” Mặt Hữu Nhất hiện lên ánh sáng nói.

“Cân nhắc cái gì?”

“Rốt cuộc là thành thân với Mộ cô nương hay Nhiễm Nhiễm cô nương.” Bên môi Hữu Nhất hiện lên nụ cười xấu xa nói: “Hay thành thân với cả hai, lão đại ngồi hưởng tề nhân chi phúc *.”

(*) tề nhân chi phúc: là từ Hán ngữ, chỉ tổ hợp mỹ mãn một thể một thiếp của người ta, hiện chỉ cuộc sống phú quý một thể nhiều thiếp. Vốn từ Mạnh tử “Tề nhân có một thể một thiếp”.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 142: Gặp nhau không bằng không gặp

“Noãn Bảo, nàng cảm thấy kiến nghị này như thế nào?” Bách Lý Cảnh Nhiên hết sức đồng tình nhìn về phía nàng.

“Nhiễm Nhiễm cô nương quả thật không tệ, người thay thế tới vừa kịp lúc.” Ôn Noãn gật đầu đồng ý.

Bách Lý Cảnh Nhiên nhìn chăm chú vào nàng, lại thấy vẻ mặt nàng không tập trung không thèm để ý chút nào, tay cầm ly của hần hơi căng cứng, giọng nói lại mang theo ba phần ý cười, “Noãn Bảo yên tâm, đời này ta chỉ biết cưới một mình nàng, nàng không cần bị ghen tới nghĩ một đằng nói một nẻo với ta.”

Ôn Noãn ngược mắt nhìn về phía hần, thấy hần lại cười như không cười nhìn mình, vẻ mặt giống như trâu chọc, nhưng đáy mắt không hề che giấu vẻ quyến luyến lưu chuyển lại khiến cho nàng giật mình trong lòng, chợt nhớ lại ánh mắt nàng từng nhìn thấy giống thế ở đời trước, lúc ấy nàng một lòng say đắm các hạng mục thí nghiệm, cũng không hề có chút kinh nghiệm nào trong tình cảm, tiếp xúc nhiều nhất chính là hần và Ánh Văn, sau khi biết hần và Ánh Văn yêu nhau, trong lòng nàng vui vẻ cầu phúc vì bọn họ, khi đó nàng nhớ ánh mắt hần nhìn Ánh Văn luôn luôn mang theo nụ cười âm áp vui vẻ, không giống như khi nhìn mình, nàng nghĩ đây là ánh mắt của người yêu nhau thôi, tóm lại là nhiều kiểu nhiều dạng, đây lòng thật ra cũng mơ hồ mong đợi có một nam tử có thể đối xử với mình như vậy.

Nhưng từ sau khi yêu Quân Dập Hàn, bây giờ mới biết được hàm nghĩa của ánh mắt như thế, khó trách mấy ngày nay hành động của hần khác thường như vậy, khó trách hần cứ cố chấp muốn thành hôn với mình, nàng vốn cho rằng bọn họ chỉ là xa cách lâu ngày mới gặp lại, hần nhất thời không kiềm chế được nỗi lòng, lại hóa ra, thì ra hần là như thế!

Như vậy nữ nhân khác mà hần yêu trong miệng Ánh Văn chẳng lẽ chỉ mình?

Ôn Noãn nhất thời tay chân lạnh lẽo, ly trà không tiếng động rơi từ trong tay xuống đất vỡ nát, nàng chống mép bàn lão đảo đứng dậy, Bách Lý Cảnh Nhiên nhìn mặt nàng đột nhiên không hề có chút sắc máu nào, cho rằng nàng khó chịu ở đâu đó, mới vội khấn trương đứng dậy đưa tay đỡ nàng, nàng lại giống như con mèo hoảng sợ đột nhiên né tránh, lạnh lùng nói, “Đừng đụng vào ta.”

“Noãn Bảo?” Tay Bách Lý Cảnh Nhiên đưa ra dừng lại giữa không trung, ánh mắt nhìn nàng sâu như bầu trời đêm không sao.

“Ta mệt mỏi, đi về nghỉ trước.” Ôn Noãn kéo hai chân vô lực bước nhanh bất ổn rồi đi.

Mạnh Cô Nhiễm nhìn bóng dáng mảnh mai rồi đi, hứng thú trong mắt dôi dào, quả nhiên là màn diễn hài cực hay!

Mặc dù người chung quanh không hiểu rốt cuộc vừa rồi xảy ra chuyện gì, nhưng cảm nhận được áp suất thấp nồng đậm trong không khí, cũng im lặng không lên tiếng lặng lẽ lui xuống, tiếp theo đó mang luôn cả Nhiễm Nhiễm cô nương rồi đi, phòng khách vốn không khí âm áp như vậy trong nháy mắt chỉ còn lại một thân một mình Bách Lý Cảnh Nhiên.

Nàng chậm lụt như vậy cuối cùng đã nhìn ra tâm ý của hắn rồi sao?

Tâm ý của hắn lại thật sự khiến cho nàng cảm thấy đáng sợ hãi như vậy?

Quả nhiên, Ánh Văn nói đúng, đối với nàng, hắn cần một lòng chờ đợi, không thể nóng vội, kiếp trước, nếu như không có ngoài ý muốn như vậy, hôm nay có phải bọn họ sẽ không có chỗ bắt đầu không?

Theo thời gian chuyển dời, hắn thật sự khó nhịn tình cảm đè nén quanh năm, nàng một lòng dồn tình cảm vào trong thí nghiệm, nếu thật sự ngu dại bảo vệ như vậy tiếp, hắn thật sự sợ một ngày kia hắn không thể ý tình yêu đầu tiên của nàng sẽ bị người khác nhanh chân đến được, cho nên không để ý đến Ánh Văn khổ cực khuyên can đừng tỏ lộ với nàng, nếu muốn chân chính ở cùng một chỗ với nàng, nhưng ai biết lời tỏ lộ của hắn còn chưa ra khỏi miệng, tất cả mọi chuyện lại xoay mình chuyển thẳng xuống phát triển theo hướng không thể không chế.

Đời trước bỏ lỡ đời này rốt cuộc đã làm, nhưng lại thật sự sai lầm rồi, với nàng, hắn suy cho cùng chỉ có thể làm đưa tay xoa tan mây thấy ánh trăng mà thôi, thôi, khỏe môi hắn nhếch lên nụ cười khổ, ai bảo hắn yêu chính là nàng đây? Hắn đã ở bên cạnh nàng gần hai mươi năm, nhưng mà canh chừng mười năm hai mươi năm hoặc hết cả đời thì như thế nào? Chỉ cần hắn có đủ kiên nhẫn, hắn tin tưởng cuối cùng nàng sẽ yêu hắn, ở lại bên cạnh hắn.

Ôn Noãn không biết mình trở lại phòng như thế nào, nàng chỉ cảm thấy thân thể lạnh lợi hại, ngồi ở trên giường co chặt mình lại thành một cục nhưng vẫn không không chế được ý lạnh đang tràn ra từ tứ chi bách hại, trước mắt không ngừng hiện lên khuôn mặt cười đến tuyệt vọng của Ánh Văn, có phải nàng ấy, có phải nàng ấy biết người Cố Thần Vũ yêu là nàng, cho nên mới tuyệt vọng như vậy, cho nên mới tuyệt vọng đến muốn dùng tự sát để tỏ lộ khổ sở trong lòng?

Nàng vốn định tìm cơ hội chất vấn Cố Thần Vũ về chuyện này, vì cái gì lại thay lòng, tại sao phải đối xử với Ánh Văn như vậy, nhưng hôm nay đột nhiên phát hiện đầu sỏ tội này lại là chính mình, mặc dù nàng không biết tất cả, nhưng Ánh Văn lại gián tiếp vì nàng mà chết, nàng đối mặt với Ánh Văn dưới cửu tuyền như thế nào, đối mặt với Thần Vũ bây giờ như thế nào?

Ôn Noãn chỉ cảm thấy trong lòng đau thương nồng đậm và mệt mỏi mà đến, tựa đầu chôn thật sâu giữa hai chân.

“Xảy ra chuyện gì?”

Giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên trên đỉnh đầu, chẳng biết tại áo, đau thương trong lòng đột nhiên có cửa phát tiết ra, chớp mũi đau xót, nước mắt lã chã rơi xuống, nàng lắc lắc đầu, chôn mặt sâu hơn vào giữa hai chân, nàng không muốn để cho hắn nhìn thấy dáng vẻ chật vật lúc này của nàng.

“Ngẩng đầu lên?” Giọng của hắn mang theo bức hiếp nhân nhạ, “Đừng để cho bốn Vương nói lần thứ hai.”

Ôn Noãn nghiêng đầu, gột tay áo lau hai hàng nước mắt đi, quay đầu nhìn thẳng vào Quân Dật Hàn, hai mắt khê ửng đỏ, giọng nói mang theo khàn khàn nói, “Thuộc hạ không muốn thành thân với Bách Lý Cảnh Nhiên.” Bổ sung thêm, “Dù là giả cũng không muốn.”

Nàng vừa nói lời ra khỏi miệng thì biết mình hơi lỡ lời, thành thân với Bách Lý Cảnh Nhiên cũng chỉ là tùy cơ ứng biến, Quân Dật Hàn có bố trí tương ứng với sắp xếp sau đó, nàng yêu cầu như thế chỉ khiến làm loạn kế hoạch của hắn, vừa định mở miệng thu lời lại, lại nghe hắn thông thả lên tiếng, “Được.” Hắn cứ không hỏi nàng nguyên nhân ra sao, trong giọng nói cũng không hề có chần chừ, cứ thoải mái đồng ý nàng như vậy.

Từ khi quen biết đến nay, cho dù hắn yêu nàng hay tình yêu với nàng đã bị mất đi, hình như hắn chưa bao giờ cự tuyệt yêu cầu của nàng.

Thân thể lạnh như băng của Ôn Noãn dần tràn ra âm áp, nàng đột nhiên cảm thấy bản thân mình hơi ích kỷ, sao có thể bởi vì lý do riêng của nàng mà ảnh hưởng tới kế hoạch của Quân Dật Hàn, tuy không muốn, nhưng cũng chỉ là người đi ngang qua sân khấu mà thôi, sao nàng phải để tâm như vậy, vì nghĩ như thế, trong lòng không khỏi dâng lên đau nhói, nàng chớp chớp mắt nỗ lực nở nụ cười nói: “Thuộc hạ cũng chỉ tùy tiện nói một chút mà thôi, Vương gia cũng không cần làm thật.”

“Cho dù ngươi không nói, ngươi cũng sẽ không thành thân với hắn ta.” Hắn giơ tay lên định vén tóc rối loạn giúp nàng lại dừng lại, không để lại dấu vết thu hồi, lại nói, “Đến lúc đó, ngươi chỉ cần mặc giả y là được, những chuyện khác tự có bốn Vương đối phó.” Cuối cùng hắn đứng dậy ngồi xuống bên cạnh bàn, dường như tâm tình rất tốt, “Bốn Vương rảnh rồi đến hơi nhàm chán, đến đây đánh cờ với bốn Vương.”

Cờ qua mười ván, ván nào Ôn Noãn cũng thua, đợi đến ván thứ mười một, mắt thấy lại sắp thua, mặc dù bản tính của nàng lạnh nhạt, nhưng thua thảm hại dưới tay Quân Dật Hàn như vậy vẫn là lần đầu tiên, trên mặt mũi mơ hồ không nhịn được, nàng nâng chung trà lên đang định uống, lại nhìn thấy bên

ngoài hơi không quá chính xác nói: “Thủy Ngọc cô nương?”

Quân Dập Hàn đang định đặt cờ ngược mắt nhìn ra ngoài theo tầm mắt của nàng, nàng lại thừa dịp này, tay áo tùy ý phất qua trên bàn cờ, thấy Quân Dập Hàn thu hồi ánh mắt từ ngoài sân nhìn nàng, nàng tỏ vẻ như thường nói, “Đúng là hoa mắt nhìn lầm rồi.” Trái tim lại hơi rộn lên, bất động thanh sắc quan sát vẻ mặt của hắn, chờ mong không bị phát hiện.

Quân cờ trên đầu ngón tay Quân Dập Hàn thông dong hạ xuống, không hề có vẻ kinh dị, nàng lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm trong lòng, dưới lạnh nhạt lại hơi không kịp chờ đợi hạ quân cờ xuống, trong nháy mắt tình thế nghịch chuyển, Quân Dập Hàn nhìn nàng mím chặt môi nhin vui sướng vì thắng lợi trong lòng, tầm mắt nhàn nhạt xẹt qua vị trí quân cờ hư không biến mất, đáy mắt dâng lên nụ cười như có như không.

Ôn Noãn có lẽ do phong thủy luân chuyển, vận may đột nhiên thoáng cái tốt lên rồi, sau mười nước tiếp theo, nàng lại thắng hiểm từng nước, đương nhiên trong này cũng bao hàm chút cơ trí của nàng, ban đầu nàng còn mơ mơ hồ hồ hơi không yên, nhưng thấp thỏm ban đầu đi qua, nàng phát hiện thật ra thì mình làm rất bí mật, hắn cũng không phát hiện bất kỳ sơ hở nào, nên sau đó cũng dần yên tâm làm cực kỳ thuận tay tự nhiên.

Nhưng đến nước thứ hai mươi mốt, cục diện nguy hiểm lại hiện lên, trí thông minh của nàng cũng phát huy đến mức tận cùng, nhưng cuối cùng vẫn là kết thúc thảm thiết, thảm thiết đến nàng không đành lòng nhìn thẳng.

Nàng không để lại dấu vết gợn tay vỗ trán ngăn cản tầm mắt của mình, đứng dậy hoạt động gân cốt nhìn ra ngoài sân, sau đó hơi cảm thán nói: “Đã tới rồi, thời gian trôi qua thật nhanh.”

Thời gian trôi qua đúng là nhanh, ở Hắc Minh trại, bởi vì hôn sự của Bách Lý Cảnh Nhiên và Ôn Noãn, Thủy Ngọc và Quân Dập Hàn mà loay hoay đến khi thế ngắt trời, hai người này lại tìm nơi yên tĩnh, mang theo bàn cờ, khay trái cây tươi mới nhàn hạ thoải mái đánh cờ, thời gian sớm rút lại, cuối cùng đã tới ngày đại hôn.

Lần thứ hai khoác giả y lên, Ôn Noãn nhìn bộ đồ đồ thẩm, than nhẹ trong lòng, lần đầu tiên bởi vì Quân Dập Hàn sắp chết mà giả cho hắn, khi đó nàng không yêu hắn, thậm chí ngay cả hình dáng mình mặc giả y như thế nào đã sớm quên, ngược lại tâm tình lại nhớ rất rõ ràng, có thể dùng bốn chữ hình dung: lạnh nhạt như nước. Vậy mà bây giờ mặc giả y, cũng chỉ thuận theo tình thế, tuy biết rằng không phải là thật, lại vẫn cảm thấy như tăng thêm gánh nặng.

Ngoài cửa truyền đến tiếng thúc giục của hi nương, nàng cảm lấy khăn cưới tùy ý đội lên đầu, một tỳ nữ phối hợp đỡ đi ra cửa.

Ôn Noãn vốn tưởng rằng nàng ở trong sơn trại thì hôn lễ cũng ở trong sơn trại, cùng lắm chính là chuyện ra cửa chuyển mấy khúc cua là xong chuyện, ai ngờ lại được nâng lên cỗ kiệu, lão đạo lượn quanh đường núi mà đi, tiếng nhạc hi du dương, sau đó mười dặm hồng trang đi theo, như một dải lụa đỏ tươi điểm tuyết trong màu xanh biếc của núi Hắc Minh, mùi hoa thanh nhã bay qua trong mũi, nàng gợn tay vén rèm lên nhìn, lại thấy hai bên đường núi chẳng biết trồng đầy cây hoa ngọc lan từ khi nào, trên cây hoa ngọc lan trắng muốt vừa nở, trái banh nhỏ nhiều màu làm từ tơ lụa màu trắng rủ xuống đầu cành, phía trên dùng bút lông vẽ từng trải nghiệm của bọn họ từ nhỏ đến lớn, có bọn họ nửa đêm ở bên nhau xem phim ma, có nàng mang theo hắn ngồi trong toilet nhìn lên người bạn nhỏ bên cạnh vừa mới vào nhà xí trong công viên là nam hài tử hay nữ hài tử, có hắn mang theo nàng treo tường rào lại bị nàng té xuống nên gãy xương sườn... Rất nhiều, có vài chuyện nàng đã không nhớ ra được, theo cỗ kiệu đi về phía trước, trong hương hoa ngọc lan thanh nhã, nàng giống như trải qua thời gian hai mươi năm từ nhỏ đến lớn cô đọng lại, phía sau hoa ngọc lan là mảng lớn hoa hướng dương đón ánh mặt trời mà nở, ấm áp và sáng rõ, nhưng trong lòng nàng chỉ cảm thấy đau thương.

Có một số chuyện đã qua, thì không thể trở về được nữa rồi!

Nếu nàng không khám phá ra tình cảm của hắn với nàng, cho dù ở giữa Ánh Văn chết, nàng oán hận, thế nhưng hắn vẫn là người bạn thâm giao tri kỷ người thân làm bạn gần hai mươi năm với nàng, thật sự không làm được dứt khoát không làm được kiên quyết bỏ qua, nhưng bây giờ nàng đã nhìn thấu tình cảm của hắn với nàng, nàng không cách nào giả bộ như không biết, đây là bất công với hắn, cũng là bất công với Ánh Văn, khoảng cách quá gần chỉ tạo thành tổn thương lẫn nhau, yêu một người không sai, nhưng nàng không cách nào nhận được tình yêu của hắn, có lẽ, đúng là gặp nhau còn không bằng không gặp.

Nàng thu tay nhắm mắt lại giả vờ ngủ say mặc cho màn kiệu rủ xuống, không hề thương thức phong cảnh phía trước càng lên xán lạn.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 143: Chương 13.1

“Nhất bách thiên địa, nhị bách cao đường, phu thê giao...”

Tiếng kêu to và tiếng chúc mừng cả sảnh đường theo tân nhân vừa lạy đột nhiên ngừng lại, khuôn mặt vốn cười như gió xuân của Bách Lý Cảnh Nhiên trong nháy mắt ảm, giọng nói của hắn cực kỳ khiến cho người ta kinh sợ, “Sao lại là người?”

Bởi vì lạy nhau, trong lúc “Lơ đãng” khăn cưới rớt xuống lộ ra dung mạo tuyệt sắc diễm lệ, Nhiễm Nhiễm cô nương không hề để vẻ tức giận của hắn vào trong mắt, xấu hổ mang giận liếc hắn một cái, tròn mắt như nước khê cúi xuống nói: “Lời này của trại chủ để người ta trả lời như thế nào?”

Bách Lý Cảnh Nhiên xanh mặt xoay ngược bước nhanh rồi đi, phân phó với mọi người vẫn còn đang sững sờ: “Thông báo chỗ thù vệ dưới chân núi, không cho bất kỳ ai đi qua.”

Lúc thành hôn, ở hỉ nội đường Nhiễm Nhiễm cô nương bị ném lại mơ hồ đột nhiên muốn khóc đau lòng rồi đi, khóe môi lại có nụ cười gian manh dần tràn ra.

“Àm”, một tiếng nổ vang trời cao khiến Ôn Noãn đang buồn ngủ mơ màng ở trong kiệu tinh tảo trong nháy mắt, nàng vén rèm nhìn ra ngoài, lại thấy cảnh trí hai bên đường đã thay đổi, nhìn lại tình hình này hình như không phải lên núi mà là xuống núi.

Nàng đang định kêu người hỏi một chút, lại nghe tiếng đánh nhau nổi lên bốn phía chung quanh, ngay sau đó rèm kiệu bị vén lên, một bàn tay khớp xương rõ ràng nắm chặt cổ tay nàng trầm giọng nói: “Đi.”

Quân Dập Hàn?

Đầu Ôn Noãn chuyển một cái đã hiểu bảy tám phần, nàng và Thủy Ngọc đúng là bị đối kiêu hoa, xem ra mấy ngày trước hẳn thương lượng với Thủy Ngọc chính là về chuyện này, nhưng Thủy Ngọc không phải giả cho chính hấn sao? Chẳng lẽ Thủy Ngọc muốn giả thật ra là Thần Vũ? Nàng ngẫm nghĩ, cảm thấy điều này có khả năng nhất, Quân Dập Hàn thật ra chỉ là một tảng đá thí nghiệm một tấm ván nhún mà thôi.

Đội ngũ đưa dâu nhanh chóng ngã trên mặt đất, trong đó lại có ba người yên ổn đứng cùng một chỗ với bọn họ, mặc dù mặt mũi tương đối xa lạ, nhưng khí chất đó và tình hình hiện tại, không cần đoán Ôn Noãn cũng biết ba người này là ai, nhất định là ba người Quân Hạo Thiên, Mục An và Đức Quý.

Nơi đây không nên ở lâu, mấy người vội vàng xuống núi, nhưng khi Ôn Noãn nhìn thấy dưới bàn chân Đức Quý dẫm lên sợi dây cực nhỏ thì giật mình trong lòng, lớn tiếng nói: “Cẩn thận.” Xoay người liền đẩy Quân Dập Hàn té nhào xuống đất.

Bụi đất bay tán loạn, sóng nhiệt đốt thân, Ôn Noãn chỉ cảm thấy trên lưng đau rát, cổ họng không thể ức chế hừ nhẹ ra tiếng.

“Bị thương rồi?” Quân Dập Hàn dịu dàng đứng dậy, trông mắt phức tạp nhìn nàng.

“Không có việc gì.” Ôn Noãn cau mày nhìn về phía Đức Quý, lại thấy hấn nằm trong khuỷu tay Quân Hạo Thiên, đã đứt hơi, mà Mục An thì bị trọng thương, mới vừa rồi động võ một trận với bảo vệ Quân Hạo Thiên, lúc này đã sắc mặt vàng như giấy, khóe môi chảy máu.

Nếu không phải nàng bị tiếng nổ sau này thức tỉnh và có chỗ hiểu rõ Thần Vũ, trong lòng nhiều thêm vài phần cảnh giác, Ôn Noãn rung mình một cái, không dám nghĩ tới hậu quả.

“Gia, ngài mau đi theo Vương gia đi, thuộc hạ đi dụ bọn họ.” Mục An mạnh mẽ chống kiếm phi thân về phía âm thanh.

“Mục An!” Quân Hạo Thiên tất nhiên biết lấy tình huống hiện nay của hấn, chuyển đi này nhất định dữ nhiều lành ít, định gọi hấn về, nhưng Mục An lại không quay đầu, chỉ trong chớp mắt đã biến mất ở đường núi.

Trong núi không chỉ có trận pháp mà còn có thuốc nổ làm cạm bẫy, cộng thêm người trại Hắc Minh lục soát, nguy cơ nguy hiểm trùng trùng, mà âm thanh mới nổ vang vừa rồi kia càng chỉ rõ vị trí của họ cho người trại Hắc Minh biết, cho dù Mục An có đi dò tìm mắt của bọn họ, nhưng mấy người biết thật ra cũng không có bao nhiêu tác dụng.

Tìm chỗ trốn, Quân Dập Hàn thêm chút xác định toàn bộ, sau đó để Ôn Noãn và Quân Hạo Thiên ở lại đây, chính hấn bay bổng như lên chín tầng trời, giữa lòng bàn tay khép mở nội lực hấp thu đá bốn phía núi bay lên, ông tay áo vẫy lên, đá núi như thiên thạch trời cao rơi xuống ào ào đập chu vi mười dặm, nháy mắt âm thanh nổ vang cao thấp nối tiếp, ngay cả dưới chân toàn bộ núi Hắc Minh cũng khẽ chấn động.

Ôn Noãn hơi nghẹn họng nhìn nam nhân bay bay tay áo nhanh nhẹn như thần tiên hạ xuống trước mắt, từ khi nàng quen biết hấn đến nay, tuy biết hấn không phải người bình thường, nhưng không ngờ lại bình thường đến mức này, bỏ qua lần hấn lấy nội lực chống đỡ vạn mũi tên ở đài Phụng hoàng, hôm nay xem như là lần đầu tiên nàng thấy hấn ra tay, quả thật là, không giống như người thường.

Chỉ một chiêu này, không chỉ phá vỡ cạm bẫy, còn xáo trộn tầm mắt kẻ địch, để cho bọn chúng không biết đuổi theo hướng nào.

Như thế, còn dư lại trận pháp giữa núi này, có thể nghĩ không đủ ảo diệu với hấn mà nói.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, không tới nửa canh giờ, bọn họ đã xuống núi, nhưng khi bước một bước ra khỏi rừng, bước chân Ôn Noãn lại khựng lại, chân mày hơi nhíu nhìn về phía nam nhân mặt mũi sáng sủa nhưng trầm ngâm như nước đang lắng lắng chờ mình trên bãi đá phía trước, trông mắt nàng hơi đổi nhìn về phía Quân Dập Hàn, lại thấy hấn vẻ mặt như thường, giống như đã đoán trước được việc này.

“Noãn Bảo, theo ta trở về.” Bách Lý Cảnh Nhiên không nhìn Quân Dập Hàn và Quân Hạo Thiên bên cạnh, hai mắt khóa chặt Ôn Noãn dịu dàng nói.

Ôn Noãn khẽ lắc đầu, giọng nói lại cực kỳ kiên định, “Ta sẽ không trở về với người.”

“Là bởi vì hấn?” Tay thả lỏng sau lưng của Bách Lý Cảnh Nhiên giờ lên, trong tay lại là một khẩu súng sáng như bạc, họng súng nhắm thẳng vào Quân Dập Hàn, trông mắt không đổi không chuyển nhìn Ôn Noãn.

“Cố Thần Vũ!” Ôn Noãn kinh hãi, cuối cùng không nhịn được giật dử gầm lên ra tiếng, định cất bước tiến lên chắn trước người Quân Dập Hàn, nhưng

khi hấn khẽ bóp vào thì lại không dám có động tác, khả năng bắn súng của Thần Vũ là số một số hai quốc tế được xưng là thần súng, động tác của nàng không nhanh bằng súng của hấn.

“Rốt cuộc chịu nhận ta?” Cổ Thần Vũ cười nhẹ, nhìn nàng tràn đầy lửa giận và vẻ mặt không che giấu được hốt hoảng, khẽ nhủ mày, nàng lại vì một nam nhân mà luống cuống đến mức này?

“Nàng thích hấn?” Hấn hỏi.

Chương lực mà Quân Dập Hấn ngưng tụ thu lại theo những lời này của hấn.

“Hấn là huynh trưởng của ta, ta tất nhiên thích hấn.” Ôn Noãn cố làm ra vẻ bình tĩnh nói, nhưng trong lòng lại căng thẳng lên, không dám nhìn về mặt Quân Dập Hấn bên cạnh.

“Huynh muội?” Cổ Thần Vũ nghiêng ngẫm cười giỡn, “Ta lại không biết đương kim Hàn Vương điện hạ có thêm một muội muội từ khi nào, chẳng lẽ là nghĩa muội?” Nếu không phải hấn trời sinh tính cảnh giác cao, phái người đi điều tra, cộng thêm thích khách trong cung phái tới sau đó, tra ra thân phận ba người cướp lên núi rất phiền toái, hấn dứt khoát thuận nước giong thuyền để cho hấn (Quân Dập Hấn) dẫn người đi, sau khi mình và Noãn Bảo thành thân liền trực tiếp dẫn người đi, mặc cho hấn (Quân Dập Hấn) dẫn người tới tấn công Hắc Minh trại đã sớm người đi trại trống, lại không ngờ đến, dọc đường hấn đề phòng nhiều hơn nhưng vẫn là đánh giá thấp hấn (Quân Dập Hấn), để cho hấn (Quân Dập Hấn) mang Noãn Bảo đi, tăng thêm những phiền hà này.

“Bách Lý trại chủ quả nhiên không thể khinh thường.” Quân Dập Hấn lạnh nhạt tiện tay xé mặt nạ ra, cũng chỉ trong chớp mắt thân thể hấn chợt lóe, súng trong tay Cổ Thần Vũ đã đến trong tay hấn.

Cho dù khinh công của mình khó lường như thế nào, nhưng Ôn Noãn vẫn tự hỏi trong lòng, so với thủ đoạn Quân Dập Hấn vừa mới lộ ra vừa rồi, vẫn kém hơn vài phần, nàng nhìn nam nhân bên cạnh khi định thần nhân phong thái thoải mái, tiếng lòng căng thẳng trước đây thả lỏng, đưa tay cầm lấy súng trong tay hấn mở ra, nhìn trong nòng súng lại trống không?

Là hấn không có đạn hay cố ý không nạp đạn?

Cổ Thần Vũ nhìn về mặt nàng khẽ thay đổi, trái tim hơi đau, nàng biết rõ rằng hấn tuyệt đối không tổn thương người nàng quan tâm, nhưng lần này lại tưởng thật, đây chính là cái gọi là quan tâm quá sẽ bị loạn. Trong thời gian mấy năm này hấn không có ở trong sinh mệnh của nàng, quả thật như hấn đang lo lắng, đã có người nhanh chân đến trước.

Chỉ có điều, cũng may tất cả còn kịp.

Hấn nhìn về mặt lạnh lùng của Quân Dập Hấn, cười tiến lên mang theo vẻ cung chiêu nói với Ôn Noãn: “Đã nhiều năm như vậy còn dễ dàng bị lừa gạt như thế, đây là đồ phòng thân ta đưa cho nàng, ừ, ba viên đạn cuối cùng của cây súng duy nhất mang đến.” Nói xong không đợi Ôn Noãn mở miệng, lại xoay người nói với Quân Dập Hấn, “Tại hạ nguyện mang mọi người trong Hắc Minh trại dốc sức phục vụ dưới trướng của Vương gia, không biết Vương gia có bằng lòng tiếp nhận?”

Ôn Noãn bị sự việc liên tục thay đổi làm cho đầu óc hơi không xoay chuyển kịp, nghe tiếp lời hấn vừa nói, trực giác ngược mắt về phía Quân Dập Hấn, lại thấy chân mày Quân Dập Hấn nhíu nhẹ bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Cũng đúng, không phải người nào thu phục được Hắc Minh trại còn có thể gia tăng lực lượng quân sự như vậy, có lý do gì không đáp ứng?

Ôn Noãn chỉ cảm thấy súng và đạn ở trong tay cực kỳ bông tay, định trả lại, nhưng bây giờ hình như thời cơ không thích hợp, nên chỉ đành phải tạm thu trước, sau đó tìm thời điểm trả lại.

Vốn định từ biệt về sau sẽ không gặp lại, ít nhất trong thời gian ngắn sẽ không gặp mặt, hiện giờ hấn thế mà lại trực tiếp mang Hắc Minh trại đến làm thuộc hạ dưới quyền Quân Dập Hấn, cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, nghĩ đến đây, nàng chỉ cảm thấy cuộc sống sau này rất khiến người ta hơi đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 144: Chương 13.2

Mà mọi người ở Hắc Minh trại, sau khi nhận được thông báo, ban đầu kinh ngạc sau đó ngược lại rất mau bình tĩnh lại, thậm chí còn hơi hưng phấn, Hàn Vương đó, nhân vật trong truyền thuyết đó, có thể đi theo Hàn Vương giành chính quyền là chuyện về vang cỡ nào, ít nhất mạnh hơn vui ở đây làm thổ phỉ nhiều, vì vậy mọi người cực kỳ lạnh lẽo tay chân thu dọn đồ đạc định chạy thẳng tới doanh trướng của Hàn Vương.

Nhưng thu dọn xong, lúc mọi người gần đi lại phát hiện vấn đề, nếu thành thân với trại chủ là Nhiễm Nhiễm cô nương, mà Mộ cô nương lại bị huynh trưởng của nàng ấy mang đi, dĩ nhiên, Cổ Thần Vũ không nói thân phận chân thực của mấy người này cho người trong Hắc Minh trại, vì vậy, hiện tại liền

xuất hiện vấn đề, Thủy Ngọc phó trại chủ vốn thành tâm nương gả cho Mộ công tử đi đâu rồi? Nhiễm Nhiễm cô nương bị trại chủ để trong hi đường đi đâu rồi?

Mọi người tìm kiếm một vòng trong ngoài trại, kết quả tìm được Thủy Ngọc ở trên giường trong phòng nàng, sau khi tỉnh lại nàng hơi buồn ngủ mơ màng hỏi một câu: “Sao các người lại ở đây? Giờ lành đến rồi sao?” Xét thấy trong kiểu hoa của Mộ công tử là muội muội của hắn, mọi người xem chừng chính là Mộ công tử vì cứu muội muội của mình nên ra tay với nàng ấy, để cho nàng ấy ngủ mê man, không đành lòng đã kích sự thật rằng nàng bị vứt bỏ, đứt khoát không đề cập đến, chỉ hai ba câu nói trại chủ dẫn dắt Hắc Minh trại quy thuận dưới quyền Hàn Vương, sau đó kêu nàng mau dậy dọn dẹp, còn về phần Nhiễm Nhiễm cô nương, mọi người tìm trong ngoài không dưới ba lần cũng không tìm được, cuối cùng cũng không giải quyết được vấn đề gì, vội vàng chạy xuống núi, dù sao việc chạy theo Hàn Vương giành chính quyền tương đối quan trọng hơn một nữ nhân, nữ nhân mà, bất cứ lúc nào cũng có, mà theo Hàn Vương giành chính quyền mở ra khát vọng là cơ hội không phải nghĩ là có.

Sau khi trở lại doanh trại, Ôn Noãn khôi phục nam trang, nàng đi tới bên ngoài doanh trường của Quân Hạo Thiên, đang định kiểm tra cho hắn một chút xem thân thể xảy ra vấn đề như thế nào mà mới khiến một năm không gặp đã yếu đến không chịu nổi như thế, còn chưa đợi thị vệ thông báo, Quân Dập Hàn đã vén màn trường ra, sắc mặt nặng nề hiếm thấy.

“Đã trở thể này, người không đi nghỉ ngơi, ở đây làm cái gì?” Quân Dập Hàn nhìn thấy nàng, dừng bước hỏi.

“Thuộc hạ thấy hình như thân thể vị công tử này hơi không thích hợp, nên tới để kiểm tra cho hắn một chút.” Ôn Noãn cân nhắc nói, dù sao lúc này còn chưa công khai thân phận của Quân Hạo Thiên, ngôn từ của nàng cần phải thận trọng một chút.

“Quả nhiên là thầy thuốc có lòng phụ mẫu trong thiên hạ.” Trông mắt Quân Dập Hàn sâu xa nhìn nàng, giọng nói nhất thời làm cho người ta khó lòng phân biệt được là tán dương hay giễu cợt, “Kiểm tra xong rồi đến doanh trường của bốn Vương.”

“Vâng.” Ôn Noãn nhìn theo bóng lưng hắn rồi đi, chỉ cảm thấy đêm nay Quân Dập Hàn khiến cho lòng người có bất an mơ hồ, nhưng cụ thể là gì thì nói không ra.

Lúc này cũng không để ý được cái khác, nàng gạt hỗn loạn lung tung trong đầu ra, thị vệ vào thông báo nhận được cho phép, sau đó vén rèm mà vào, nhìn Quân Hạo Thiên khuôn mặt khô gầy trắng như giấy đang dựa nghiêng thân hình vào đầu giường, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy dường như đã có mấy đời.

“Người đã đến rồi.” Quân Hạo Thiên nắm quyền đặt lên môi ho khan một cái, giống như sớm đoán được nàng đến, chỉ chỉ ghế đầu bên mép giường nói, “Ngồi.”

Ôn Noãn thông dong ngồi xuống, nói: “Tại hạ chỉ biết một chút y thuật, nhìn các hạ giống như có bệnh nặng quần thân, không biết các hạ có thể để tại hạ nhìn một chút vì các hạ không?”

“Vậy, làm phiền.” Quân Hạo Thiên không có bất cứ do dự nào, khẽ vén tay áo đưa cổ tay như da bọc xương ra.

Ôn Noãn ngược lại hơi kinh ngạc với động tác thân nhiên như thế của hắn, làm vua một nước lại không đề phòng người như vậy, Ôn Noãn cười cười đặt tay lên mạch của hắn, quả nhiên ánh mắt của hắn không chút e dè quan sát trên người nàng, hỏi, “Không biết Mộ cô nương có quan hệ như thế nào với Hà Nhi?”

“Tại hạ là nam tử.”

“Cho dù người là nam hay nữ, ta chỉ muốn biết quan hệ của người và Hà Nhi.” Trong lời Quân Hạo Thiên nói không thể che giấu mỗi một, vẫn làm nhiều dây dưa trên vấn đề này với nàng.

“Mấy năm trước từng có chút giao tình.” Ôn Noãn úp úp mở mở trả lời, dù sao ngay cả hắn đưa ngọc bội cho Hà Nhi ở đâu cũng biết, nếu còn nói không biết thì lời giả dối này ngay cả nàng cũng không nói ra khỏi miệng được.

Trông mắt Quân Hạo Thiên đảo vài vòng trên mặt hắn, nhìn chân mày hắn nhíu chặt, lúc này mới thu hồi tầm mắt, rất tự giễu cười nói: “Không có thuốc nào cứu được?”

“Người biết?” Ôn Noãn hơi ngoài ý muốn nhìn hắn, độc này theo lẽ thường mà nói đối lại là người khác không tra được.

“Biết.” Quân Hạo Thiên gật gật đầu, trong giọng nói hơi khinh thường, “Theo người kia nói là độc Minh Nguyệt các, chỉ có nàng ta có thuốc giải.”

“Vậy sao người không đi Minh Nguyệt các cầu thuốc giải?” Nàng? Là chỉ Mộ Dung Tĩnh hay là Ôn Tĩnh hoặc chỉ người khác?

“Nếu thuốc giải này dễ cầu xin như vậy, nàng ta sao lại nói cho ta biết?” Giọng Quân Hạo Thiên nhàn nhạt trống rỗng, lộ ra thái độ lạnh bạc nhìn thấu sự đời, “Huống chi người cả đời này luôn có một ngày như thế, cũng chỉ là sớm muộn gì mà thôi.”

Ôn Noãn im lặng một lúc, đứng lên nói, “Người nghỉ ngơi một chút đi, độc này có lẽ cũng không phải không có biện pháp hóa giải.” Cho dù độc này do nàng phôi, nhưng bây giờ hắn đã trúng độc rất nặng tràn ra lục phủ ngũ tạng xuyên vào xương cốt, nếu như dùng thuốc thanh trừ hoàn toàn vốn không thể, trừ phi lấy huyết châu tẩy xương, nhưng sau khi nàng tỉnh lại thì không thấy huyết châu nữa, bây giờ muốn tìm được, chỉ sợ không dễ, kẻo sách hiện giờ đành lấy thuốc khống chế kéo dài độc tính ăn mòn tạng phủ, tranh thủ bảo vệ tính mạng của hắn trước khi tìm được huyết châu.

Ra khỏi doanh trường của Quân Hạo Thiên, Ôn Noãn đi tới doanh trường của Quân Dập Hàn, ánh trăng chiếu xuống, trong lòng nàng cũng nặng trĩu,

mặc dù Quân Dập Hàn và Quân Hạo Thiên bắt hòa vì Hoàng quyền, nhưng nàng biết bọn họ đều chiếm lấy vị trí cực kỳ quan trọng trong lòng đối phương, nếu không, ban đầu lấy thực lực của Quân Dập Hàn cần gì phải mượn bị thương mà lui, còn Quân Hạo Thiên Hoàng quyền trong tay cần gì phải đề phòng khắp nơi, cho dù giữa hai người có mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, nhưng mạch nước ngầm này trước giờ đều bị hai người cố gắng áp chế không bùng nổ quy mô lớn, chính là vì phần ngầm coi trọng lẫn nhau này, nên mới khiến cho gian kế của Mộ Dung Tịnh có hiệu quả cực kỳ nhỏ bé, nếu như cuối cùng không phải bởi vì nàng... Có lẽ vẫn duy trì cân bằng như trước.

Mà bây giờ cho dù hấn xuất binh, chẳng qua cũng chỉ thanh trừ thế lực của Mộ Dung Tịnh, trợ giúp Quân Hạo Thiên đoạt lại chính quyền, còn hấn, cũng chưa từng muốn ngôi vị Hoàng đế cao cao tại thượng này, nhìn trướng, chỉ là tình thù tức * bé nhỏ đến không nhìn thấy trong Hoàng quyền. d1en d4nl 3q21y d0n

(*) tình thù tức: tình anh em, huynh đệ, rộng ra chỉ tình thân gia đình

Nhưng nếu như nói cho hấn biết Quân Hạo Thiên sống không được bao lâu nữa... Năng lực của nàng không nhiều lắm, mặc dù ban đầu tình thù tức này không phải bởi vì nàng mà tổn hại, nhưng nàng cũng là mối lửa trong đó, mà hiện tại, nàng hy vọng nàng có thể giúp hấn trông coi, huyết châu, nàng nhất định sẽ tìm được!

Ôn Noãn hít sâu một hơi, ổn định lại tâm tình, vén rèm tiến vào trong doanh trướng của Quân Dập Hàn, thấy hấn vẫn tỏ vẻ tập trung nhìn công văn, mặt mày trong ngày thường vô cùng trong trẻo lạnh lùng dưới ánh nến lấp lánh lại tàn mát ra dịu dàng nhàn nhạt như nước như bức tranh sơn thủy thủy mặc khiến cho người ta không dời tầm mắt được.

“Tới đây.” Đầu hấn cũng không ngẩng lên báo.

Ôn Noãn ngăn ra, âm thầm may mắn vì hấn không ngẩng đầu, nếu không chẳng phải hấn sẽ bắt được đáng vẻ luống cuống nhìn hấn vừa rồi của mình, nàng cất bước tiến lên cung kính nói: “Vương gia.”

“Tình huống của hấn như thế nào?”

Từ hấn này là chỉ Quân Hạo Thiên.

“Mặc dù hơi khó giải quyết, nhưng cho thuộc hạ thêm chút thời gian, thuộc hạ có thể chữa khỏi cho hấn.” Ôn Noãn bảo đảm, mọi người đều nhìn ra được tình trạng hồng bét hiện giờ của Quân Hạo Thiên lúc này, huống chi Quân Dập Hàn, nếu nàng nhẹ nhàng bình tĩnh ngược lại khiến cho người ta sinh nghi.

“Ừ” Quân Dập Hàn đặt công văn đã xử lý xong sang bên cạnh, tiện tay mở bản đồ cầm bút son vẽ vòng đánh dấu vài chỗ bên trên, giọng cực kỳ không chút để ý nói, “Người có chuyện gì khác muốn nói với bản Vương?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 145: Ngọt ngào dày vò

Ôn Noãn giật mình trong lòng, không biết hấn nói như thế nào là chỉ cái gì, nàng hơi tránh nặng tìm nhẹ nói: “Thuộc hạ không nên lừa dối Vương gia, thuộc hạ và Bách Lý Cảnh Nhiên quen biết nhiều năm trước đây, lúc ấy khi đi Hắc Minh trại thuộc hạ cũng không biết hấn là trại chủ của Hắc Minh trại, vì tránh cho Vương gia hiểu lầm nên không nói sự thật với Vương gia.”

Nàng ngập ngừng một chút, lại thấy Quân Dập Hàn giống như mất điếng tai nghe cũng không lên tiếng, lòng bàn tay nắm thật chặt lại nói: “Chắc hấn Vương gia cũng phát hiện thuộc hạ không phải là nam tử.” Tuy sơ hở không rõ ràng, nhưng một cước Thần Vũ chặn ngang kia, lại thêm nhãn lực của Quân Dập Hàn, chắc hấn đã sớm phát hiện.

Mà bên ngoài trướng, Ngọc Dao đang định đưa bữa ăn khuya cho Quân Dập Hàn nghe chính miệng hấn trần thuật, trông mắt khẽ chuyển lạnh, nàng không biến sắc nín thở ẩn bóng dáng vào trong góc ngách nơi doanh trướng nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên trong.

“Bốn Vương đều biết những chuyện này.” Rốt cuộc, sau trăm mặc lâu dài làm cho người ta hít thở không thông, Quân Dập Hàn đứng lên, từ trên cao nhìn xuống, trông mắt sắc thăm thẳm nhìn nàng, khẽ nghiêng người về phía trước hơi cúi người đe dọa nhìn vào mắt nàng, “Trừ đó ra, người còn có gì khác muốn nói cho bốn Vương không?”

Khoảng cách gần như thế, cả người đều bị hơi thở của hấn bao vây, Ôn Noãn chỉ cảm thấy đầu óc hơi choáng váng, thân thể lại hơi không khống chế được muốn chui đầu vào trong ngực hấn, nhưng trong lòng lại đồng thời vang lên tiếng chuông cảnh báo mãnh liệt tự nói với mình giờ phút này cũng không phải là lúc tâm viên ý mã, nàng miễn cưỡng nhếch nhếch khóe môi, dưới ánh nhìn tập trung của hấn, ánh mắt không ngừng nhìn trái nhìn phải xoay loạn không dám quang minh chính đại nhìn thẳng vào hấn, khẽ lui về phía sau một bước định tránh né khí thế của hấn vây quanh, dưới chân không biết vấp phải cái gì ngã một cái ngồi lên giường thấp, gương mặt gần như dán vào ngực hấn, nàng hơi hốt hoảng đưa tay chống đỡ trước ngực hấn để mình ngửa ra sau kéo ra chút khoảng cách, chỉ cảm thấy giờ phút này tim sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

“Thuộc hạ thật sự ngu dốt, thuộc hạ có chỗ quên không bẩm báo rõ, kính xin Vương gia chỉ thẳng ra.” Khó khăn lắm, đầu óc choáng váng của nàng mới có thể rõ ràng điều chỉnh một câu ra ngoài.

Lòng bàn tay của nàng đang dính lên vị trí trước ngực hắn, vốn là nơi trống không, lại trong thoáng chốc được ấm áp bao vây, lại khiến cho trong lòng hắn bay lên chút si mê, nhìn gương mặt mặc dù hết sức trấn tĩnh nhưng vẫn hoàn toàn lộ ra vẻ yếu đuối, tròn mắt hắn tối dần, đầu ngón tay khẽ nâng, khi sắp sửa chạm đến da thịt đỏ hồng của nàng thì đột nhiên trượt xuống giữ chặt cổ họng của nàng, trong đáy mắt sâu thẳm bắt đầu khởi động ý lạnh vô tận, “Là ai phái ngươi tới?”

“Thuộc hạ nghe không hiểu Vương gia đang nói gì?” Chốc lát dịu dàng đột nhiên chuyển đổi khiến Ôn Noãn hơi ứng phó không kịp.

“Không hiểu?” Quân Dật Hàn nhìn vào trong mắt nàng, lại cảm nhận cái cổ mảnh khảnh dễ dàng gãy dưới chưởng của mình, không nhịn được định thu tay lại ôm nàng vào trong ngực mà yêu thương, nhưng nghĩ tới đủ điều hoài nghi mấy ngày nay, hắn cuối cùng ép mình nhẫn tâm không chút cử động, lạnh lùng nói, “Bất Bàng Thiên nhân cơ hội ở lại quân doanh, lại mượn y thuật ở lại bên cạnh bản Vương, Bách Lý Cảnh Nhiên của trại Hắc Minh vì người mà mang theo cả trại làm thuộc hạ của bản Vương, người lấy có người Bách Lý Cảnh Nhiên cướp được nhìn quen mắt mà dụ dỗ bản Vương đi kiểm tra, càng khiến cho người ta khả nghi chính là, thái độ của người với người được cứu về, sự quan tâm và ánh mắt tuyệt đối không phải dành cho người xa lạ mà có, đừng nói cho bản Vương, người không biết thân phận của hắn.”

“Thuộc hạ thật sự biết hắn là Hoàng thượng.” Trong lòng Ôn Noãn cười khổ không thôi, chẳng lẽ đây chính là cái gọi là ngẫu nhiên tạo thành tất nhiên sao, chuyện cho tới bây giờ nàng cũng chỉ có thừa nhận, cảm nhận được tay ở cần cổ thắt chặt thêm vài phần, nàng hơi khó thở nói, “Trước kia khi thuộc hạ quen biết Hà Nhi từng gặp Hoàng thượng.”

Quân Dật Hàn cũng không biết rằng Hà Nhi không biết thân phận của Quân Hạo Thiên, bây giờ tình thế cấp bách cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước nhờ vào đó để che giấu, huống chi hắn cũng không nhớ rõ từng ly từng tí giữa Quân Hạo Thiên và nàng, vì vậy cũng sẽ không biết cái gọi là Hà Nhi chính là bản thân nàng Ôn Noãn của phủ Tướng quân, cho dù hắn muốn tra, cũng không thể nào tra được, nàng không muốn lừa dối hắn, nhưng bây giờ lại chỉ có thể đổi hết lời nói dối này đến lời nói dối khác để đổi lại thời gian ngắn ngủi nàng có thể hầu hạ bên cạnh hắn.

Cho dù lúc này nàng đã sắc mặt ửng hồng khó thở, nhưng lại vẫn cười nhạt ung dung nhìn hắn, về thâm tình quyến luyến nơi đáy mắt kia, tuy rằng nàng giấu cực kỳ tốt, nhưng ở khoảng cách gần như vậy, cùng Quân Dật Hàn nhìn thẳng vào mắt vẫn không cẩn thận mà nứt ra một khe hở, mơ hồ rơi vào đáy mắt hắn, hắn hiểu được tất cả theo lời nàng nói cũng không phải là thật, nhưng không hiểu tại sao, cho dù hắn ép hỏi nàng, biết nàng miệng đầy lời nói dối giấu giếm khắp nơi, trong chỗ sâu nơi trái tim vẫn rất tin tưởng nàng từ đầu đến cuối không hề nghi ngờ, phần căn cứ tín nhiệm không lý do này ngay cả chính hắn cũng cảm thấy hoang đường, nhưng hắn lại tuyệt đối không muốn đi chống lại.

Trong mắt hắn chìm nổi vài lần, cuối cùng ngón tay buông lỏng, lòng bàn tay trượt đến sau gáy nàng khẽ đè, Ôn Noãn không hề đề phòng bị nắm lên giường thấp, lòng bàn tay trên ngực bỗng nhiên bỏ xuống mang đi về ấm áp thỏa đáng trong lòng hắn, hắn hơi nhíu mày, không đợi Ôn Noãn mở miệng, đã lạnh lùng nói: “Cởi quần áo ra.”

“Khụ khụ.” Ôn Noãn vốn đang thuận khí, lời này của hắn vừa ra, một ngụm khí tắc vào trong cổ họng, ho đến hai mắt nàng hiện lệ, nghiêng đầu sắc mặt ửng đỏ nhìn hắn. die ennd kdan/le eequhyd onnn

“Đừng để cho bản Vương nói lần thứ hai.”

Mặc dù hai người là phu thê, cũng có không ít phu thê chỉ thực *, nhưng bây giờ bọn họ coi như ứng với “Nửa chín nửa sống”, hắn lại muốn nàng cởi quần áo ra?!

(*) phu thê chỉ thực: Chỉ quan hệ tình dục giữa vợ chồng

Ôn Noãn nhìn về mặt không thể thương lượng của hắn, cắn răng chỉ đành phải cởi từng món đồ một ra, tình ý triển miên trong lòng tan hết, vừa cảm thấy uất ức vừa cảm thấy tức giận, có thể tưởng tượng đến mình tự tay xóa sạch tình yêu của hắn đối với mình, uất ức và tức giận này lại biến thành chua xót vô tận.

Nàng chua xót, Ngọc Dao bên ngoài lều lại lừa giận ngồi trời, trước kia một Ôn Noãn, hiện giờ lại thêm một Mộ Hàn, khó khăn lắm Ôn Noãn mới biến mất, nữ nhân này tự xưng chui ra chỉ trong thời gian mấy ngày đã bò lên giường Vương gia, tại sao, tại sao nàng ở bên cạnh Vương gia mấy năm lại luôn để cho những nữ nhân khác nhanh chân đến trước!

Nàng đề kích động muốn xông vào xé nát nữ nhân nằm trên giường Vương gia xuống, bực tức xoay người rời đi.

“Cái này không cần cởi.” Ôn Noãn đang chìm trong mạch suy nghĩ của mình mà chết lặng cõi đồ, lại nghe giọng nói hơi cứng nhắc của Quân Dật Hàn vang lên, hơi không hiểu liếc mắt nhìn hắn, vừa thấy trên khuôn mặt căng thẳng của hắn dâng lên đỏ ửng nhàn nhạt, nàng cúi đầu nhìn, mới giật mình phát hiện đã cởi đến còn sót lại cái yếm cuối cùng che đầy thân thể.

Nàng ngưng ngưng thu tay lại, trong lúc nhất thời cũng cảm thấy hơi xấu hổ, nhìn về mặt này của hắn có vẻ không giống như muốn gì kia, nhưng trong lòng thật sự không rõ hắn rốt cuộc định làm gì, liền trực tiếp nằm trên giường không để ý đến hắn nữa.

Bóng lưng trắng nõn sáng bóng, trừ eo ếch và bả vai ra, các bộ phận khác đều ửng hồng bóng loáng, có vài chỗ thậm chí trầy da tróc thịt, mặc dù nhìn qua đã được xử lý đơn giản, nhưng phần lưng có diện mạo khác hẳn này khi đập vào trong ánh mắt lạnh lùng của Quân Dật Hàn vẫn đâm làm cho hắn đau, nghĩ tới lúc ấy nàng phần đầu quên mình vì mình, trong lòng hắn lại hơi sợ, nhưng đáy lòng nhiều hơn cảm xúc muốn đột phá xông ra rồi lại giống như bị lớp vỏ cứng rắn ngăn cản lại, bọn chúng không ra được, thế nhưng hắn lại dò không tới.

Trên lưng trần ra mát mẻ, Ôn Noãn kinh ngạc quay đầu nhìn lại, lại thấy trên khuôn mặt lạnh lùng của Quân Dập Hàn lộ ra từng tầng dịu dàng, lại một lần nữa xúc thuốc lên vết thương cho nàng, đầu ngón tay của hắn như có ma lực, chỗ trải qua hắn mon tròn giống như gió xuân thổi qua, vốn nóng bỏng nhưng tất cả hóa thành run rẩy làm cho người ta sợ hãi.

Đây thật sự là đau khổ ngọt ngào, Ôn Noãn vừa hi vọng thời gian này vĩnh viễn không ngừng, bản thân hóa thành một vũng nước xuân lã lã lan rộng ra dưới ngón tay của hắn, nhưng lý trí từ từ hồng mắt lại ngóng nhìn phần dày vò sắp đuổi tới, nàng sợ tình cảm nàng vẫn chôn sâu dưới đáy lòng bị hắn trêu chọc mà lộ ra càng không thể cứu vãn.

Khi lòng nàng đang bị sóng cuốn vỗ bờ năm phần nổi năm phần chìm sắp không chịu nổi thì ngón tay của hắn rút cuộc thu lại, trên lưng đã che lên chiếc áo, giọng hắn càng trầm thấp vang lên: “Mặc quần áo tử tế, trở về nghỉ ngơi sớm đi.” Ngay sau đó quay lưng đi đứng chấp tay.

Phần đau khổ này cuối cùng đã tới cuối, Ôn Noãn thở phào nhẹ nhõm trong lòng, nhìn bóng lưng rộng lớn của hắn không biết là mất mát hay còn là may mắn, nhanh chóng mặc xong áo, sau khi nói cảm ơn thì nhanh chóng đi về phía màn trướng, trong lồng ngực vẫn như sấm động, nàng thật sự sợ âm thanh kích động quá lớn này sẽ truyền vào trong tai hắn, ngay tại chỗ tiết lộ tình cảm nàng vẫn che giấu. dfienddn liequidoon

“Về sau mỗi đêm nhớ đứng lúc tới trong trướng, bốn Vương thay thuốc cho ngươi.” Tay nàng đưa ra đang định vén màn trướng, lời của hắn truyền vào trong tai nàng trước một khắc.

“Thật ra thì không cần làm phiền tới Vương gia.” Tay Ôn Noãn run lên, nàng mong đợi hắn dịu dàng như vậy, nhưng nàng càng sợ hơn ở trong dịu dàng như vậy của hắn đánh toi bởi không thể tự chủ.

“Không cần làm phiền bốn Vương?” Trong giọng nói trầm thấp của hắn giống như mang theo tức giận nhàn nhạt, “Ngươi như vậy là không tự coi bản thân mình ra gì tùy ý xử lý hay muốn mượn tay người khác giúp một tay? Bây giờ lấy thân phận này của ngươi có thể ở trong quân doanh này tìm ai giúp một tay chứ? A, đúng rồi, ngươi còn có người quen biết cũ Cổ Thần Vũ.” Nói đến ba chữ Cổ Thần Vũ, mặc dù trong giọng nói của hắn vẫn như thường, nhưng chẳng biết tại sao Ôn Noãn cảm thấy quanh thân run lên.

“Thuộc hạ và Thần Vũ chỉ là quan hệ bằng hữu bình thường, không có bất kỳ quan hệ gì khác.” Gần như hắn vừa dứt lời, Ôn Noãn đã mở miệng phủ nhận, bây giờ cho dù thân phận của nàng là Mộ Hàn, nàng cũng không muốn Quân Dập Hàn hiểu lầm chút nào về nàng, nàng cụp tròn mắt xuống nói, “Vương gia thương cảm thuộc hạ như thế, về sau vậy làm phiền Vương gia rồi.” Hắn nói không sai, bây giờ tuy thân phận của nàng là nam tử, nhưng nàng tất nhiên không thể đi nhờ nam nhân khác giúp một tay, càng không thể tự bộc lộ thân phận đi tìm Ngọc Dao giúp một tay, mặc dù bây giờ Thủy Ngọc có ở trong quân doanh, ở trong mắt nàng ấy nàng là nữ tử, nhưng ở trong mắt người khác nàng vẫn là nam tử, vì vậy không thể đi tìm nàng ấy giúp một tay, thân phận của nàng rơi vào cục diện lúng ta lúng túng.

“Ngươi yên tâm, ngươi cứu bốn Vương, bây giờ bốn Vương lại nhìn thân thể ngươi, nhất định phụ trách ngươi, về sau ngươi vẫn cứ lấy thân phận nam tử đi theo bên cạnh bốn Vương, chờ chiến sự bình định, bốn Vương tự sẽ cho ngươi thân phận.”

“Phụ, phụ trách?” Ôn Noãn nhất thời không kịp biến chuyển theo suy nghĩ biến chuyển của hắn, sao đột nhiên chuyển từ bồi thuốc tới danh phận rồi? Đầu óc nàng còn chưa tỉnh táo đã nói ra, “Vương gia, ngài không cần lấy thân báo đáp.”

Khuôn mặt vốn coi là hiền hòa của Quân Dập Hàn trong nháy mắt hoàn toàn lạnh lẽo: “Bốn Vương nhìn thân thể của ngươi, chẳng lẽ ngươi còn muốn gả cho người khác?”

Trong lòng Ôn Noãn run lên, nghĩ lời này lộ ra ý ngầm chính là: Chẳng lẽ ngươi là nữ nhân tùy tiện như thế?

Hiểu lầm này thật sự không được, nhưng chẳng lẽ nàng thật sự muốn hắn cho một thân phận sao?

Nếu thật như thế chẳng phải quanh đi quẩn lại trở lại chỗ cũ, nàng hao hết tâm lực để cho hắn quên nàng, chẳng phải thành thuần túy ăn no không có việc gì làm?

Chống lại khí thế bén nhọn bức người của hắn, nàng run lên, da mặt kéo ra một nụ cười cực kỳ khó coi nói: “Thuộc hạ cũng không thành thân có được không?”

“Không được!” Ai ngờ lời này của nàng vừa ra, Quân Dập Hàn quả quyết phủ định, sắc mặt càng thêm lạnh lẽo đến cực điểm, “Làm nữ nhân của bốn Vương sẽ khiến cho ngươi khổ sở như vậy? Ngươi tình nguyện cô độc cả đời cũng không bằng lòng tiếp nhận danh phận bốn Vương cho ngươi?”

Quân Dập Hàn nhìn như vô cùng lý trí thật ra quấy nhiễu lại tới!

Nàng thật sự rất muốn nói cho hắn biết, nàng là nữ nhân của hắn, làm nữ nhân của hắn nàng rất hạnh phúc, nhưng mà, nàng là một nữ nhân sắp chết không biết còn có bao nhiêu ngày nữa, nàng không muốn khiến cho hắn bởi vì nàng rời đi mà khổ sở đau lòng!

Thôi, nếu chỉ bởi vì trách nhiệm, nàng cần gì phải trái ý hắn! Huống chi chuyện tương lai ai cũng không thể nói chắc được, nàng có thể lấy thân phận nữ nhân tương lai của hắn mà sống ở bên cạnh hắn ít ra còn chắc chắn hơn thân phận quân y nhỏ nhỏ nhiều, huống chi, phần vui sướng chọn rộn rục rịch nơi đáy lòng đã sớm khiến cho tâm ý nàng kêu gào phải đồng ý hắn.

Cho dù “Một nữ nhân khác” chiếm cứ vị trí vốn là của nàng, nhưng giờ khắc này nàng lại không có bất kỳ ghen tỵ gì mà chỉ sinh lòng cảm kích, cảm kích ông trời thành toàn tâm niệm sau cùng trong sinh mệnh của nàng muốn phụng bồi hắn!

“Không phải khổ sở vì làm nữ nhân của Vương gia, mà Mộ Hàn tự nhận thân phận của mình hèn mọn không xứng với Vương gia, nếu Vương gia không

ngai Mộ Hàn, về sau Mộ Hàn nhất định tận tâm tận lực hầu hạ Vương gia, Mộ Hàn cáo lui.” Ôn Noãn ngược mắt không tránh không né đối diện với tầm mắt của hắn, bờ môi mỉm cười thì lễ lui ra.

Trương mãnh khép mở đã che bóng lưng rồi đi, mặc dù người đã đi nhưng dư hương vẫn còn, mùi thơm lạ lùng kia rót vào phế phủ khiến cho hắn có cảm giác quen thuộc sâu tận xương tủy, như người của nàng, càng tiếp xúc, cảm giác này càng nồng đậm, giống như đã sáp nhập vào trong máu xương của hắn trở thành bộ phận không thể thiếu trong tính mạng của hắn.

Nhưng trước kia hắn chưa từng ngửi thấy mùi hương này, nàng, trước kia hắn cũng chưa từng gặp, mà gương mặt đó tuyệt đối không phải dịch dung mà thành, nếu như thế, hắn không cách nào giải thích cảm giác quen thuộc này từ đâu mà đến?

Quân Dập Hàn chỉ cảm giác mình giống như bị mất thứ gì đó quan trọng nhất trong cuộc đời, hắn nhủ mảy nheo mắt nỗ lực tìm kiếm trong đầu, nhưng hắn càng cố gắng suy nghĩ thì trong đầu càng trống rỗng, thoáng chốc như mây sương dày đặc ngăn cách, hắn vùng không đi phát không ra, mà trống không trong lòng cũng chậm chậm biến thành vực sâu vạn trượng, chỉ có sương trắng lượn lờ cuối cùng sâu không thấy đáy.

Mồ hôi rịn vương đầy trên trán, hao hết toàn lực mà không thu hoạch được gì, Quân Dập Hàn hung hăng đánh một quyền lên bàn, bàn bằng gỗ từ đàn ứng tiếng mà vỡ, vụn thư trên bàn tán loạn trên đất, ánh nền cũng dập tắt trong nháy mắt, hô hấp của hắn hơi nặng nề, cặp mắt lạnh lẽo lăm liệt bức người trong bóng tối, hắn hận, hận chết cảm giác vô lực này!

Đời này hắn chưa từng thất bại như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Q.1 - Chương 146: Thế giới của nàng thiên đường của ta

Cả đêm lẫn lộn khó ngủ, khó khăn lắm mới chịu đựng đến khi bình minh hơi lộ ra, Ôn Noãn đứng dậy rửa mặt sơ, sau đó kéo đầu óc u mê định đi nhà bếp nấu thuốc cho Quân Dập Hàn, ai ngờ tay vừa mới vén màn trướng lên lại đột nhiên bị người túm được, tiếp theo đó là thân mình bị kéo nghiêng chạy đi, bên tai xẹt qua gió sớm và giọng nói cực kỳ quen thuộc rất rõ ràng đúng lúc truyền đến: “Noãn Bảo, đi theo ta.”

“Cố Thần Vũ, mới sáng sớm người nổi điên cái gì?” Ngần châm ở ngón giữa Ôn Noãn hiềm độc bắn nghiêng sượt qua sợi tóc của hắn, trong lòng chỉ cảm thấy vừa giận vừa sợ, nếu hắn cất tiếng chậm một chút nữa, nếu không phải đầu óc mình hơi mơ hồ ra tay chậm một chút, đầu heo này của hắn không phải bị bắn thành con nhím không thể.

“Nhanh, trễ nữa sẽ không kịp.” Cố Thần Vũ ngoái đầu lại cười một tiếng giống như hoa mai tháng hai mới nở, trong lòng lại tràn đầy vui mừng vì nàng khó có được tức giận, Noãn Bảo đây là lo sợ hắn bị thương quan tâm hắn.

Ôn Noãn bức mình bị hắn kéo tới sườn núi nhỏ cách không xa bên ngoài doanh trại ngồi xuống, lại nhìn hắn giống như làm ảo thuật đưa cho nàng một bầu rượu mơ mát lạnh, chỉ vào biển mây cuộn cuộn nơi xa xa nói: “Nhìn!”

Biển mây cuộn cuộn như rồng bay lên, mặt trời đỏ rực xuyên mây phá sương đốt lên bầu trời màu xanh đậm, ánh sáng vàng bùng bùng rơi rải đầy đất như thủy triều trong chớp mắt tràn ra tới dưới chân hai người, lại không hề có phương hướng dừng lại mà lan ra phương xa, một màn cực kỳ rung động thị giác này khiến cả lòng Ôn Noãn cũng rung chuyển theo, nàng đã từng gặp hai ba lần mặt trời mọc rồi, nhưng khiến nàng cảm thán giống như hôm nay thì vẫn là lần đầu tiên.

Không ngờ ở trên một sườn núi nhỏ nhỏ này cũng có thể nhìn thấy cảnh trí đẹp đẽ như vậy! x

“Cùng ly vì hôm nay ngày mai và tương lai tốt đẹp!” Cố Thần Vũ giơ bình rượu trong tay lên nhẹ nhàng đụng một cái với nàng, trông mắt như nước nhẹ nhàng lưu chuyển trên khuôn mặt tươi đẹp của nàng dưới ánh nắng sớm, tiếng nói lộ ra sung sướng thoải mái.

“Cạn chén!” Ôn Noãn tiêu sái nâng bình uống một ngụm rượu mơ, chỉ cảm thấy man mát lành lạnh trong chưa có ngọt mùi vị không kém đời này chút nào, nàng lại cười một tiếng, rượu này nhất định do Thần Vũ tự tay ủ.

Thân thể ngửa ra sau, lấy tay đỡ gáy nhìn bầu trời xanh thăm trong suốt, thời gian giống như trở lại thời điểm niên thiếu tốt đẹp nhất, mỗi nàng khê cầu, khê gọi: “Thần Vũ.”

“Ừ.” Cố Thần Vũ làm tư thế giống vậy nằm xuống bên cạnh nàng, trong giọng nói mang theo vài phần bay bổng.

“Người có nghĩ tới trở về không?”

“Nghĩ mọi lúc.” Hai mắt Cố Thần Vũ nhìn chăm chăm vào bầu trời càng thêm sáng ngời, giống như xuyên qua khoảng không này nhìn về phía một thế giới khác, “Mặc dù nàng xảy ra bất trắc trong thí nghiệm... Nhưng ta vẫn muốn quay lại thế giới đó, ít nhất thế giới kia là nơi cuộc sống của nàng trải qua, có khí tức của nàng, có kỷ ức chung của chúng ta, mà thế giới này... Tìm không ra được một phần dấu chân nàng lưu lại.” Hắn nghiêng mắt nhìn nàng, đáy mắt như có ánh sáng lấp lánh mơ hồ lưu chuyển, khóe môi tràn ra ý cười dịu dàng, “Nhưng bây giờ ta không muốn trở về.”

Bởi vì, thế giới của nàng chính là thiên đường của ta, từ nay về sau, nàng ở đâu, ta sẽ ở đó.

Nhưng những lời này cuối cùng hắn nuốt xuống không dám nói cho nàng biết, hắn sợ một khi hắn tiến tới một bước, nàng sẽ lui xa mười bước, bọn họ khó khăn lắm mới kéo lại gần được khoảng cách lại bởi vì hắn kích động mà trở nên xa xôi, hôm ở Hắc Minh trại chính là ví dụ tốt nhất.

Tầm mắt Ôn Noãn khẽ nhắm lại, một hồi lâu không lên tiếng, khi Cố Thần Vũ cho rằng nàng ngủ thiếp đi thì lại nghe nàng chậm rãi mở miệng: “Nhưng mà, từ sau khi ta tới đây lại chưa bao giờ nghĩ tới trở về.” Ánh Văn chết cho nàng đã kích quá lớn, cho dù nói nàng lần tránh cũng được mềm yếu cũng được, nàng không muốn trở về nơi đau lòng đó.

Một bên là Ánh Văn, một bên là Thần Vũ, đối với nàng mà nói, đều là người quan trọng nhất trong sinh mệnh của nàng, tuy Ánh Văn bởi vì hắn mà chết, nhưng cõi đời này chưa giờ có đạo lý người này yêu một người, người kia nhất định phải đáp lại, chuyện tình cảm sao có thể vài ba lời đã có thể rõ ràng, nàng trừ chất vấn Cố Thần Vũ một hồi đánh hắn một trận ra thì còn có thể như thế nào đây?

Chẳng lẽ giết hắn để báo thù cho Ánh Văn? Đây là không thể.

Mà hiện giờ để cho nàng thoát đi như vậy, không cần đối mặt với tất cả, sao nàng lại tự ngược mà muốn quay về.

Chỉ có điều nửa đêm tỉnh mộng, lại vẫn không đề nén được nhớ nhung bọn họ, những thứ tốt đẹp kia chính là thời gian, luôn khiến cho nàng sa vào trong đó rồi lại đau đến tử chi bách hải.

Cố Thần Vũ nhìn khuôn mặt trong bình tĩnh lộ ra vẻ đau đớn của nàng, trong lòng dâng lên chán nản, cánh môi khép mở vài lần, cuối cùng nuốt câu muốn hỏi xuống: Chẳng lẽ cũng bởi vì Ánh Văn mà nàng bỏ được không chịu nhìn lại mọi người sao? Bao gồm cả ta?

Đối với Ánh Văn, cho đến bây giờ hắn vẫn thủy chung không hiểu một nữ tử hoạt bát cởi mở như vậy vì sao đang yên lành lại đi nhảy lầu, còn tự sát ngay trước mặt Noãn Bảo, hắn định hỏi, nhưng hắn nghĩ không nên vạch trần thêm vết sẹo trong lòng khiến nàng đau lòng nữa, cuối cùng chôn vùi vấn đề này ở trong đáy lòng.

“Mà bây giờ, nơi này chính là thế giới của ta.” Mắt Ôn Noãn đang khép hờ mở ra, đáy mắt hoàn toàn trong suốt nhìn hắn, “Thần Vũ, ta có người yêu.”

Hắn vốn tưởng rằng nàng chỉ thích hắn ta, nhưng nàng lại chính miệng thừa nhận nói cho hắn biết rằng đó không phải chỉ là thích mà là yêu!

Lòng giống như gió rét phá thành cái động lớn gào thét xuyên qua, máu chảy xuôi trên người cũng theo đó đông lại thành băng, bảo bối hắn che chở gần hai mươi năm trong đầu cũng dưới số mệnh trên người mà yêu nam nhân khác!

Nàng là thiên đường của hắn, mà thiên đường của nàng lại không phải là hắn!

Một tay hắn che mắt, ngăn cách ánh mắt trời chiếu vào đáy mắt hắn làm đau!

“Thần Vũ?” Ôn Noãn nhìn dáng vẻ của hắn, thử thăm dò gọi, tuy biết nói thẳng thắn như vậy cho hắn biết sẽ làm cho hắn khó chịu, nhưng nàng không làm được biết rõ hắn có tình cảm với nàng mà nàng không cách nào đáp lại, còn ích kỷ làm bộ như không thấy.

“Noãn Bảo nhà ta rốt cuộc trưởng thành.” Hắn cười đến bình thần thoải mái, nâng tay che mắt lên vuốt ve đầu nàng, nhìn vẻ mặt lo lắng của nàng, lôi kéo nàng đứng lên nói, “Yên tâm, ta không sao, chẳng qua chỉ là ta chưa thổ lộ đã bị nàng từ chối chứ sao? Ta vẫn có chút sức chịu đòn này.”

“Nào, uống rượu.” Hắn cầm rượu đưa cho nàng, nhẹ nhàng ngửa đầu lên uống, động tác tạo nhã không cố chấp, nhưng chỉ có hắn biết rượu vốn lạnh lẽo chua ngọt, sau khi vào miệng thì đắng không nói nổi, cháy sạch làm đau cổ họng của hắn.

Ôn Noãn nhìn dáng vẻ như thỏa mãn lại vội vàng uống rượu, đầu ngón tay mon tron khẩu súng bên hông hôm nay vốn định trả lại cho hắn, lúc này chỉ thấy rốt cuộc không mở miệng được.

Yêu nàng, nàng không yêu, nàng yêu, nàng lại tự tay xóa bỏ phần tình yêu này!

Ôn Noãn cầm bầu rượu hưng hăng dốc rượu vào trong miệng, mặc cho rượu rót vào làm đau cổ họng cũng không ngừng, không biết do bản thân quá không có số mệnh hay rượu này không cần được.

“Này này này, hiện giờ rốt cuộc là ta thất tình hay nàng thất tình vậy?” Cố Thần Vũ giật bình rượu trong tay nàng ra cau mày nhìn nàng chăm chăm, “Nàng mới từ chối ta, chẳng lẽ còn lãng phí rượu của ta?”

Ôn Noãn nhìn chăm chăm vào dáng vẻ không đồng ý kia, nâng tay áo lên tùy ý lau vết rượu bên khóe môi, hếch môi lên nói: “Hẹp hòi!”

“Vậy cũng mạnh hơn một nữ nhân nhẵn tâm như nàng.”

“...”

“Có phải nàng rất muốn cười không?”

“... Người đã nhìn ra?” Ôn Noãn cuối cùng không nghiêm trang được, ôm bụng cười ra tiếng.

“...” Cố Thần Vũ mang theo bầu rượu nghênh ngang rời đi.

Ôn Noãn nhìn bóng dáng càng lúc càng xa, nụ cười trên mặt dần dần phai nhạt đi, cuối cùng biến mất, thay vào là áy náy, Thần Vũ, xin lỗi!

“Yêu đương vụng trộm trở lại?” Ôn Noãn vừa mới làm xong được thiện, đang định bùng đi cho Quân Dập Hàn, đi được nửa đường lại bị Ngọc Dao vượt lên trước ngăn cản, ý cười lạnh bên môi không âm không dương nói.

“Lau sạch miệng của ngươi một chút.” Ôn Noãn nhìn nữ nhân trước mắt, chỉ cảm thấy càng lúc càng chán ghét.

“Nếu muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm.” Ngọc Dao không hề để cảnh cáo của Mộ Hàn vào trong mắt, giờ tay lên giặt khay được thiện Mộ Hàn bùng làm đổ, trong nháy mắt được thiện rơi đầy đất tản ra mùi thơm ngát nhàn nhạt, nàng lại mang theo vẻ mặt sáng khoái nói, “Chỉ bằng ngươi, cũng muốn làm được thiện cho Vương gia?”

Quả thật là người hiền hay bị bắt nạt ngựa thiện bị người cười, xem ra lần trước nàng quá nhân từ xuống tay hơi nhẹ rồi!

“Ta không xứng chẳng lẽ ngươi xứng?” Ôn Noãn tỏ vẻ nhàn nhạt không buồn không vui, lướt mắt đảo qua xung quanh, rất tốt, không có ai, không đợi Ngọc Dao lên tiếng đã sớm nắm chặt quyền hung hăng đánh ra, “Bốp”, đánh thẳng vào hốc mắt.

“Bốp bốp bốp.” Mất, lỗ mũi, lại thêm mặt, không chỗ nào thoát khỏi.

Mặc dù Ngọc Dao biết võ công, nhưng mặt đối mặt cách không quá nửa cánh tay, thêm vào đó Ôn Noãn đột nhiên làm khó dễ, và lại trước khi đánh quyền đã nhanh hơn một bước dùng ngân châm phong bế huyết vị của nàng ta lại, đợi đến khi nàng ta định tránh đi phản kích lại thì chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, còn dư lại phần bị đánh.

“Tư vị như thế nào?” Ôn Noãn vỗ vỗ khuôn mặt đã sưng lên như cái bánh màn thầu, “Hiện giờ gia có xứng làm được thiện cho Vương gia không?”

“Mộ Hàn, ngươi đồ tiện...”

“Bốp.”

“Tiện...”

“Bốp.”

“Ngươi...” Ngọc Dao phỉ sức mở hai mắt sưng múp híp lại lên, ác độc nhìn Mộ Hàn chằm chằm.

“Như thế nào?” Ôn Noãn ngoài cười nhưng trong không cười duỗi duỗi mở lòng bàn tay mình ra, chờ nàng ta nói lời kế tiếp.

Ngọc Dao cắn răng, cuối cùng nuốt câu nói tiếp theo về, kéo thân thể mềm nhũn vô lực rời đi, hôm nay nàng chịu khinh nhờn, ngày sau nàng nhất định trả lại gấp đôi.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“Phế vật, Hoàng đế không bắt được, ngọc tỷ cũng không tìm được về, ai gia nuôi các ngươi có lợi ích gì!” Mộ Dung Tịnh giận đến lồng ngực phập phồng kịch liệt, túm lấy tách trà trên bàn trà hung hăng nện lên đầu tướng lĩnh đang quỳ xuống, tướng lĩnh này động cũng không dám động, chỉ đành phải vội vàng nhận lấy.

Mộ Dung Tịnh vừa tức giận, chỉ cảm thấy ngực quận đau lợi hại, bà phờ phạc nhận lấy đan dược do Vương công công đưa tới ăn vào, trị hoãn về mặt hơi mặt mới nói: “Hiện giờ hấn đang ở đâu?”

“Hoàng thượng vốn bị sơn tặc núi Hắc Minh cướp lên núi, đám sơn tặc kia chiếm cứ thế núi, bọn thuộc hạ công một lần không đánh bại, đêm hôm qua tập trung nhân thủ định tấn công lên núi lần nữa, nhưng trên núi lại người đi trại không, chỉ tìm được một cô nương bị cướp lên núi, đặt ra nghi vấn rồi mới biết trại chủ Bách Lý Cảnh Nhiên của Hắc Minh trại đã mang theo toàn bộ người trong trại quy thuận làm thuộc hạ của Hàn Vương, vì vậy, vô cùng có khả năng Hoàng thượng...” Vị tướng này lau mồ hôi, nói như bằng bất cứ giá nào, “Vô cùng có khả năng được Hàn Vương cứu đi.”

“Người đâu, kéo tất cả bọn họ ra ngoài xử trảm cho ai gia!” Mộ Dung Tịnh giận không thể nuốt, bà ngàn phòng vạn phòng, cuối cùng vẫn khiến Quân Hạo Thiên chạy trốn đến chỗ của Quân Dập Hàn!

Cùng lúc khi người trên điện bị bắt đi, Tào Quốc công Tào Phụng Chi bước nhanh vào điện, ông ta nháy mắt với Mộ Dung Tịnh, Mộ Dung Tịnh vung tay lên, Vương công công mang theo những người khác lập tức lui ra.

“Lúc này đến tìm ai gia có chuyện gì?” Mộ Dung Tịnh vuốt trán hỏi.

“Tất nhiên có chuyện thật tốt.” Bờ môi Tào Phụng Chi mang theo nụ cười thần bí.

“Đừng lòng vòng với ai gia, lúc này ai gia chính là phiền lòng, có chuyện gì nói thẳng.”

“Phụng Chi chính là vì giải ưu cho Tịnh nhi mà đến.” Tào Phụng Chi bước lên mấy bước ngồi xuống bên cạnh Mộ Dung Tịnh, ôm bà ta vào trong ngực, lấy một mảnh lụa trắng từ trong ngực ra lần lượt mở ra trước mặt bà ta, chân mày dâng lên vài phần há hê nói: “Tịnh nhi nhìn thử một chút, đây là cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 147: Chương 16

“Dấu ngọc tỷ?” Mộ Dung Tịnh vội vàng cầm mảnh lụa trắng tới trước mặt nhìn kỹ, xác nhận dấu đỏ tươi đóng trên mảnh lụa trắng chính là ngọc tỷ đại biểu cho quyền lực tối cao của nước Linh, bà mừng rỡ nói với Tào Phụng Chi, “Người tìm được ngọc tỷ này? Mau đưa cho ai gia nhìn một chút.” Nói xong đồng thời không để ý tới dáng vẻ Thái hậu, đưa tay tìm kiếm trên người ông ta.

“Tịnh nhi sao gấp gáp như vậy?” Tào Phụng Chi cầm hai tay bà ta đặt lên môi hôn một cái, cười trừ nói.

“Đây chính là ngọc tỷ, mấy ngày gần đây ai gia đều vì nó mà rầu rĩ, người nói ai gia có thể không gấp sao.” Mộ Dung Tịnh như oán như giận nhìn ông ta chăm chăm, nhưng suy cho cùng lúc này đã tìm được ngọc tỷ, gánh nặng trong lòng bà đã dễ xuống, cũng có ý định trêu chọc ông ta.

“Yên tâm, ngọc tỷ này là của nàng, tuyệt đối chạy không thoát, chỉ có điều bây giờ nàng gấp gáp cũng vô ích, ngọc tỷ không có ở chỗ ta.” Tào Phụng Chi nhìn khuôn mặt nũng nịu giận hờn của bà ta, trong lòng cũng rất nhộn nhạo, mặc dù Mộ Dung Tịnh ngoài ba mươi, nhưng được bảo dưỡng thỏa đáng dung mạo lại rất đẹp, nhìn qua dung mạo cũng chẳng qua mới hai mươi tuổi hoa, trên ý vị lại lộ ra vẻ quyền rũ phong tình khắp nơi của nữ tử trẻ tuổi non nớt, thật sự là báu vật tuyệt sắc khiến người ta thần hồn điên đảo.

“Không ở chỗ người thì ở đâu?” Mộ Dung Tịnh nhíu mày, hung hăng đẩy Tào Phụng Chi ra, cả giận nói, “Chẳng lẽ người định lấy chuyện này tới tìm ai gia vui vẻ sao?”

“Tình tình của nàng sao vẫn cứ nhanh nhẩu như vậy.” Tào Phụng Chi bắt đắc dĩ than nhẹ, kéo mạnh bà ta vào trong ngực nói, “Nàng muốn nổi giận cũng phải nghe hết lời ta kể mới phải, mặc dù ngọc tỷ không ở chỗ của ta, nhưng ta có mang người cầm ngọc tỷ tới.”

“Quân Hạo Thiên?” Mộ Dung Tịnh trong vui mừng mang theo nghi hoặc hỏi, “Chẳng lẽ hần không được Quân Dập Hàn cứu đi?”

“Không phải là Hoàng thượng, là Mạnh Cô Nhiễm Quốc sư của nước Tịch Nguyệt.”

“Quốc tỷ nước Linh ta sao lại rơi vào trong tay quốc sư nước Tịch Nguyệt?” Chân mày Mộ Dung Tịnh nhíu chặt, “Chẳng lẽ Quân Hạo Thiên rơi vào trong tay hần?”

“Hoàng thượng có rơi vào trong tay hần hay không ta ngược lại cũng không rõ ràng lắm, nhưng mảnh lụa trắng có dấu ngọc tỷ này cũng do đích thân hần đưa cho ta.”

“Truyền hần đi vào.” Mặt Mộ Dung Tịnh nghiêm lại nói.

“Vâng.” Tào Phụng Chi nhìn thấy thần thái của bà ta như thế, lấy lại thân phận thần tử đứng dậy, cung kính đứng bên cạnh nháy mắt ra hiệu với thuộc hạ ngoài điện, thấy vậy thuộc hạ lập tức lĩnh mệnh rời đi.

“Quốc sư nước Tịch Nguyệt Mạnh Cô Nhiễm ra mắt Thái hậu.” Một bộ áo đỏ giữa ánh nắng chiều trong không trung bước vào trong điện, eo ếch hơi nhún coi như thi lễ.

“Ban thưởng ghế ngồi.” Trong mắt Mộ Dung Tịnh hơi tỏ vẻ không vui.

“Tạ Thái hậu.” Mạnh Cô Nhiễm ngồi xuống, vén tóc sang bên vành tai lộ ra khuôn mặt cực kỳ đẹp dễ tinh xảo, khóe môi hần khê mỉm cười, nghiêng nghiêng mặt mày xẹt qua Mộ Dung Tịnh, phong dung ngồi xuống.

Cặp mắt quyền rũ kia! Tay Mộ Dung Tịnh đặt trên đùi siết chặt lại.

“Thái hậu?” Tào Phụng Chi nhìn thấy Mộ Dung Tịnh cứ nhìn chăm chăm vào Mạnh Cô Nhiễm không nói gì, trong lòng không khỏi thấp thỏm lên tiếng nhắc nhở.

“Nghe nói trong tay Quốc sư có ngọc tỷ của nước Linh ta?” Mộ Dung Tịnh nhấp một ngụm trà hời, giống như luồng cuồng mới vừa rồi vốn chưa từng xảy ra.

“Không sai.” Mạnh Cô Nhiễm nghiêng người dựa vào trong thành ghế, vẻ không chút để ý.

“Nhưng ngọc tỷ nước Linh ta đang yên ổn ở trong cung này, sao lại tự dưng chạy đến trong tay Quốc sư đây? Chẳng lẽ trong thiên hạ này lại có người dám làm giả ngọc tỷ, Quốc sư không cấm kỵ lấy ngọc tỷ này ra cho ai gia nhìn thử một chút, ai gia rất tò mò ngọc tỷ này rốt cuộc lấy giả loạn thật đến

mức nào mà có thể lừa gạt được mắt quốc sư.” Bà nói đến đây, vẻ mặt khẽ hòa hoãn lại, “Chỉ có điều Quốc sư không phải người trong cung ta, chưa từng thấy ngọc tỷ nước Linh, bị vật giả lừa gạt ngược lại cũng hợp tình hợp lý.”

“Vật giả?” Trên mặt Mạnh Cô Nhiễm không hề che giấu vẻ châm chọc, “Phi” cười một tiếng đứng lên nói, “Nếu là vật giả thì cũng không cần làm dơ mắt Thái hậu, chỉ có điều vật này, có lẽ Hàn Vương sẽ có hứng thú.” Hấn nói xong, không để ý tới Mộ Dung Tịnh giận đến xanh mét mặt, áo bào đỏ tươi đẹp xẹt qua một đường cong đẹp để cất bước đi ra ngoài.

Tào Phụng Chi ở bên cạnh nhìn cảnh này cũng chau mày, ông ta không ngờ Mộ Dung Tịnh lại định tay không bắt sói trắng lấy lại ngọc tỷ mà không trả bất cứ thù lao nào từ trong tay Mạnh Cô Nhiễm nổi tiếng xảo trá hoành hành triều đình và dân chúng nước Tịch Nguyệt.

“Thái hậu, đại cục làm trọng.” Ông khẽ nhắc nhở Mộ Dung Tịnh.

“Quốc sư đừng bước.” Tay Mộ Dung Tịnh trong ống tay áo siết chặt thành nắm đấm, giọng nói hết sức kiềm chế.

“Vương gia, thuộc hạ dẫn người đi tra xét chỗ Hoàng thượng nói cất giấu ngọc tỷ thừa dịp giặc cướp không chú ý, thậm chí lục soát kéo dài ra chu vi mấy trăm dặm toàn bộ một lần, không hề thấy dấu vết của ngọc tỷ.” Bạch Ứng khựng lại một chút, nói, “Vương gia, thứ cho thuộc hạ nói lời không nên nói, có thể Hoàng thượng vốn không nói thật với ngài không?” Lấy lập trường quan hệ mấy năm này của Vương gia và Hoàng thượng, nếu Hoàng thượng thật sự giao ngọc tỷ cho Vương gia, cũng mới khiến người ta sinh nghi.

“Không biết.” Quân Dật Hàn ngược mắt từ trên bản đồ mô phỏng địa hình nhìn hấn, trông mắt sắc lạnh mà chắc chắn, “Hấn sẽ không nói dối, nếu hấn để phòng bốn Vương, sẽ không cần nói chuyện ngọc tỷ ra với bốn Vương, cần gì phải làm điều thừa.”

“Nhưng mà, nếu theo lời Hoàng thượng, ngọc tỷ này cũng sẽ không có chân chạy về chỗ cũ mới đúng, vì sao chúng ta gần như đào sâu ba thước cũng không tìm thấy?”

“Việc đời trên thế gian này luôn nhiều thay đổi, nào có chuyện gì tuyệt đối.” Sắc mặt Quân Dật Hàn ngưng trọng nói, “Người âm thầm lưu ý người Hắc Minh trại, lại điều tra một chút mấy người qua đường gần đây, nếu như còn không điều tra được...” Chân mày hấn hơi nhíu, “Đến lúc đó bốn Vương lại bố trí cái khác.”

“Tình hình bên chỗ Lạc Phi hiện giờ như thế nào?” Quân Dật Hàn nhìn về một chỗ nào đó trên bản đồ địa hình hỏi.

“Tên điên kia có lẽ đã lâu không lên chiến trường nên nén một bụng chơi liều không có chỗ phát, không chỉ tấn công liên tiếp ba thành trì, còn một hơi đuổi tàn quân thù về thành Diêm như mèo vờn chuột ra ngoài ba mươi dặm.” Bạch Ứng nói đến chuyện này lại không nhịn được lắc đầu bật cười.

“Để cho hấn đóng ở thành Diêm trước, chờ đại quân tụ họp.”

“Vâng.”

“Vương gia, nên dùng cơm rồi.” Ôn Noãn đợi bọn họ nói xong, lúc này mới bụng thức ăn đã sớm chuẩn bị xong đi vào.

“Ah, màu sắc thức ăn này quen quen?” Bạch Ứng đang định rời đi, nhìn món ăn nàng bụng vào lơ đãng nói.

“Vậy sao?” Tay Ôn Noãn đang bày thức ăn khựng lại, ngay sau đó như không có chuyện gì nói, “Thuộc hạ từng làm chút việc vặt trong tù lâu một thời gian, những thức ăn này học trộm được từ chỗ đầu bếp, thân phận của Bạch Thống lĩnh như vậy tất nhiên thường ra vào tù lâu quán rượu, nhìn những món ăn này quen mắt cũng là chuyện đương nhiên.”

“Người nói cũng đúng, chỉ có điều...”

“Chẳng lẽ Bạch Thống lĩnh hoài nghi thuộc hạ làm khẩu vị không chính tông? Nếu không Bạch Thống lĩnh chờ, thuộc hạ lại đi cảm thêm chén nữa tới để Bạch Thống lĩnh ném thử bình phẩm một chút?” Nàng thấy Bạch Ứng còn định nói tiếp, dứt khoát trực tiếp cắt đứt lời của hấn, giả bộ định đi lấy chén nữa.

“Để cho hấn ăn của hấn đi.”

Quân Dật Hàn nhàn nhạt liếc nhìn Ôn Noãn, cầm lấy chiếc đĩa bắt đầu, Ôn Noãn chỉ cảm thấy có cảm giác bị hấn nhìn thấu, cái liếc nhìn kia khiến cho nàng hơi hoảng hốt, mà Bạch Ứng đang định gọi Ôn Noãn lại nghe lệnh đuổi khách thẳng thắn của Vương gia thì nhất thời như có ảo giác trở lại thời gian ở Vương phủ khi Vương gia ở chung với Vương phi, trong lòng nhất thời hơi buồn bã, Vương gia như vậy để cho hấn có cảm giác đã lâu.

“Huynh đệ, Vương gia có thể giao cho người.” Bạch Ứng cố làm ra vẻ cực kỳ chân thành vỗ vỗ bả vai Ôn Noãn, rồi mau mau chạy trốn trước khi người nào đó tức giận.

“Tất cả thức ăn này do người tự mình làm?” Quân Dật Hàn để đĩa xuống hỏi.

“Dạ, không hợp với khẩu vị của Vương gia?” Ôn Noãn thấy chân mày hấn hơi nhíu, tự hỏi có phải bản thân lâu ngày chưa xuống bếp, khả năng nấu nướng có chỗ không quen tay, thử thăm dò mở miệng nói: “Nếu không thuộc hạ bỏ những món ăn này đi, để người nhà bếp làm lại?”

“Không cần.”

Không phải không hợp khẩu vị, mà mùi vị thức ăn này giống như mùi thơm trên người nàng, mang đến cho hắn cảm giác quen thuộc như thế, hắn mê muội nàng hay sao?

Quân Dập Hàn nhấp một ngụm canh trong chén, một lần nữa cảm thấy mà ăn, chiếc đĩa đưa ra đến nửa đường, hắn nghiêng đầu nhìn về phía nàng nói: “Người đứng làm cái gì?”

“Thuộc hạ hầu hạ Vương gia dùng bữa dĩ nhiên phải đứng.”

“Bổn Vương không cần người hầu hạ.”

“Vậy thuộc hạ đi ra ngoài chờ, chờ Vương...”

“Ngồi xuống, dùng bữa với bổn Vương.”

“... Dạ.” Cô họg Ôn Noãn chưa chút, theo lời ngồi xuống.

Tình cảnh này, giống như lúc trước, lại không giống như lúc trước!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“Mười tòa thành trì?” Mộ Dung Tịnh tức đến toàn thân phát run, “Người đây là công phu sư tử ngoạn.”

Mạnh Cô Nhiễm không hề để tức giận của bà ta vào trong mắt, cười đến nhẹ nhàng như không: “Nếu Thái hậu cho rằng ngọc tỷ một nước không đáng giá bằng mười tòa thành trì, bốn Quốc sư cũng không thể nói gì hơn, hiện giờ thế cục nước Linh đại loạn, bốn Quốc sư ngược lại rất coi trọng Hàn Vương, nếu Thái hậu không bỏ được mười tòa thành trì này, bốn Quốc sư thật sự không cường cầu, không bằng thuận nước giong thuyền đưa ngọc tỷ này cho Hàn Vương, đợi sau khi hắn đắc thế tự có chỗ tốt cho nước Tịch Nguyệt ta.”

“Người cho rằng Hoàng cung nước Linh là nơi người muốn vào thì vào muốn ra thì ra?” Mộ Dung Tịnh ôm ngực đau đến xanh cả mặt.

“Bốn Quốc sư đã dám một thân tiến đến, thì nhất định nắm chắc toàn thân mà lui.” Mạnh Cô Nhiễm nhìn nữ nhân ngồi ghé trên bởi vì đau đớn mà mặt mũi vặn vẹo, khoe môi mớ hồ dâng lên nụ cười tàn nhẫn, rồi chỉ trong chớp mắt đã không thấy mà thay bằng vẻ khinh miệt, “Chẳng lẽ Thái hậu coi vài chục vạn tinh binh nước Tịch Nguyệt ta chỉ là bố trí thôi sao? Huống chi...” Hắn nhìn đáng vẻ khổ sở lúc này của bà ta, trên mặt hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

“Vương công công.” Lúc này Mộ Dung Tịnh đã đau đến không còn dư thừa hơi sức đi so đo với Mạnh Cô Nhiễm, bà hung hăng túm lấy ghế phượng kêu.

“Thái hậu, đan dược ngài đã ăn hết rồi.” Vương công công xuất quỷ nhập thần không biết chui ra từ chỗ nào nhỏ giọng nói.

“Hết rồi? Làm sao lại ăn hết rồi? Chẳng lẽ người không đi...” Bà nhìn Vương công công đưa mắt xuống người dưới tỏ ý, trong đầu bỗng nhiên xẹt qua một ánh lạnh, lời chưa nói xong cấm trong cổ họg.

Bao gồm cả đan dược bà cho Ôn Noãn đều xuất từ tay quốc sư nước Tịch Nguyệt, sao bà lại quên?

Vậy mà bây giờ lại đối diện với người giống như cười thật lạnh chính là quốc sư nước Tịch Nguyệt!

“Mười tòa thành trì, cộng thêm thuốc giải độc ai gia bị trúng!” Mộ Dung Tịnh hít sâu một hơi, cắn răng cố nhịn đau đớn mở miệng ra điều kiện, từ trước tới nay bà luôn là nữ nhân thông minh hiểu được nhận định tình hình, hiểu được khi nào nên vào khi nào lên lui.

“Mười lăm tòa thành trì.” Mạnh Cô Nhiễm nói hơi hợt, giống như thêm năm tòa thành trì chẳng qua chỉ là một con số.

“Thái hậu, người này lòng dạ đen tối xảo trá, nếu ngài không đồng ý, lỡ như hắn lại thay đổi chủ ý...” Tào Phụng Chi sợ bà ta không đồng ý, nhỏ giọng khuyên nhủ.

“Bổn cung cho người hai mươi tòa thành trì, trừ ngọc tỷ và thuốc giải ra, bổn cung còn muốn nước Tịch Nguyệt bất cứ lúc nào cũng không được liên minh với Hàn Vương, và lại lúc bổn cung cần còn phải xuất binh định giúp bổn cung.” Giọng Mộ Dung Tịnh lạnh lùng.

“Được.” Bên môi Mạnh Cô Nhiễm nhếch lên nụ cười cực kỳ diêm dúa lờ lợt.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 148: Thiêu đốt đi, chim lửa

“Chủ thượng, vừa nhận được tin tức Minh Nguyệt các đang tìm huyết châu.” Mạnh Cô Nhiễm với vừa vào nằm nghiêng trong xe ngựa thì Thanh Nham liền tiến lên bẩm báo.

“Có biết vì chuyện gì?”

“Trước mắt cũng không rõ ràng.”

“Lên đường, đi Ký Châu.” Mạnh Cô Nhiễm nghiêng tay, tầm mắt khẽ khép lại, bên môi nhếch lên đường cong mê người.

“Không được nhúc nhích, không cho phép lên tiếng, nếu không tiểu gia làm thịt ngươi.” Thanh Nham giờ roi định gạt ra, một bóng dáng màu lam đã cực kỳ xảo trá bắn cong vào bên trong xe ngựa, dao găm trong tay hơi run kê lên cổ trắng mịn non mềm như tuyết của Mạnh Cô Nhiễm.

“Chủ thượng.” Thanh Nham vén rèm xe lên, nhìn cảnh trong xe ngựa, sát ý hiện lên trong mắt.

“Không sao.” Mạnh Cô Nhiễm khẽ hất hàm ý bảo hần lên đường, ngoái đầu nhìn tiểu tử mặc trang phục thái giám về mặt khăn trương, gò má ửng hồng, trên mũi rịn mồ hôi hột, tròng mắt không ngừng đảo quanh trên mặt và vạt áo của hần, khẽ chỉnh lại cổ áo hơi rộng mở, nghiêng mặt nhếch cặp mắt đào hoa lên hỏi: “Các hạ muốn cướp tiền hay cướp sắc?”

“Ta, ta, ta...” Sờ Hoan từ nhỏ đến lớn thường thấy sắc đẹp, khó khăn lắm mới từ trong cung trốn ra, trên gương mặt cháy sạch lợi hại, trái tim “Thình thịch” nháy không ngừng, nhất thời lại hơi lắp bắp.

“Hả?” Trên khuôn mặt như hoa đào của Mạnh Cô Nhiễm càng đậm thêm ba phần.

Chết chết rồi, mỹ nhân này lại đang dùng mỹ nhân kế với hần!

Sờ Hoan nhất thời chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng lợi hại, tim cũng nhảy dồn dập, tay cầm dao găm càng thêm run kịch liệt.

“Tiểu tử, dao găm trong tay ngươi phải cầm chắc chắn một chút.” Mạnh Cô Nhiễm nhìn dao găm để bên cổ mình đang run như lá rụng trong gió, suy nghĩ một chút, không thể không lên tiếng nhắc nhở.

“Cạch.”

Hần vừa mới nhắc nhở xong, dao găm trong tay Sờ Hoan vốn run vô cùng lợi hại ứng tiếng rớt xuống đất.

“Tiểu tử tông của tôi, sao trong nháy mắt lại không thấy ngươi, còn không mau tìm.”

Đầu choáng váng của Sờ Hoan bị âm thanh này kích thích đến tỉnh táo trong nháy mắt, đứng vào lúc này cảm thấy xe ngựa đi trên đường dừng lại, tay chân hần vội loạn lên đi nhặt dao găm trên đất, lại bị Mạnh Cô Nhiễm túm cổ áo ném vào giường êm bên trong, ngay sau đó một chiếc áo bào tuyệt đẹp quay đầu phủ xuống hần che cực kỳ chặt chẽ.

“Bên ngoài xảy ra chuyện gì?” Giọng Mạnh Cô Nhiễm trong quuyến rũ mang lạnh hỏi.

“Bẩm Chủ thượng, có mấy quan gia nói mất phạm nhân muốn tra xét xe ngựa.” Thanh Nham trả lời.

Ông tay áo Mạnh Cô Nhiễm khẽ phất, vén màn xe lên, “Các ngươi hoài nghi trong xe ngựa của bọn tọa chứa chấp phạm nhân?”

Mặc dù khóe môi hần mỉm cười, nhưng lại khiến mấy vị thị vệ chặn xe đầu đổ mồ hôi chân tay lạnh lẽo, vội vã liếc nhìn vào trong xe ngựa rồi lập tức lui sang hai bên.

Đợi đến sau khi xe ngựa rời đi, vài tên thị vệ mới lòng vẫn còn sợ hãi lau mồ hôi tìm kiếm nơi khác, trong lòng lầm bầm từ khi nào ở Kinh thành xuất hiện đại nhân vật bậc này, riêng khí thế cũng đã đủ để cho cả thể xác và tinh thần người ta đều mất hết.

“Vẫn chưa chịu dậy?”

Xe ngựa đi được một quãng, Mạnh Cô Nhiễm thấy người sau lưng không có động tĩnh gì, vén áo bào lên, lại thấy hần đang cuộn tròn lại thành một đoàn nho nhỏ, đang nắm chặt áo bào của mình hô hấp đều đều ngủ thiếp đi, da thịt dưới hốc mắt trắng nõn nhuốm màu xanh nhạt, phải là trong thời gian dài không ngủ ngon.

Tên tiểu tử này ngược lại rất thú vị, ép buộc thế nhưng hần lại không hề đề phòng mình chút nào mà thờ to ngủ.

Đáy mắt Mạnh Cô Nhiễm nhuốm ý cười, đầu ngón tay cầm áo bào một lần nữa roi xuống bọc khuôn mặt đang ngủ y hệt hải nhi của Sờ Hoan lại.

“Vương gia, toàn quân đã chờ xuất phát.” Bạch Ưng vào trong trường bẩm báo.

“Ừ.” Quân Dập Hàn chỉ vào bản đồ nói, “Ngươi mang ba vạn binh lính phô trương thanh thế xuất phát tới thành Diêm, tốc độ chậm, tới sông Dân thì ở đó đợi lệnh, Cổ Tướng quân dẫn một vạn tinh binh đi đêm, ban ngày mai phục, hành quân cấp tốc xông đường vòng, còn thừa lại năm ngàn tinh binh sẽ do bọn Vương tự mình dẫn đầu.” Cổ Tướng quân mà hần nói dĩ nhiên chỉ Cổ Thần Vũ.

Bạch Ưng nhìn mấy chỗ Quân Dập Hàn chỉ, chân mày nhíu lên, tinh thần cực kỳ phấn chấn nói: “Mặt tướng linh mệnh!”

Cố Thần Vũ nhàn nhạt thu hồi tầm mắt từ bản vẽ, không thể không thừa nhận Quân Dập Hàn quả thật danh bất hư truyền, trước đây mặc dù hắn ở Hắc Minh trại tổ chức một sơn trại nhỏ, nhưng cũng hiểu thế cục thiên hạ này, mặc dù chiêu này hiểm, nhưng nếu nếu như có thể trong nguy hiểm thủ thắng thì có thể khống chế một phần ba mạch máu kinh tế của nước Linh và mấy điểm quân sự lớn quan trọng, không chỉ giải quyết vấn đề lương thảo quân đội, cắt đứt khống chế của triều đình với địa khu Giang Đông, thật sự là bước đi diệu kỳ.

Nhưng đối với hắn mà nói, cho tới bây giờ quan tâm của hắn không phải là chiều hướng thiên hạ, “Việc này nguy hiểm, Vương gia tính toán bố trí cho Ôn Bảo như thế nào?” Đây là chuyện duy nhất mà hắn quan tâm.

“Tất nhiên đi theo bên cạnh bốn Vương.” Quân Dập Hàn thu hồi bản đồ, nhàn nhạt nhìn về phía hắn, “Chuyện này không cần Cố Tướng quân quan tâm.”

“Cõi đời này chuyện quan trọng nhất trong mắt ta cũng không thể so sánh với một phần vận về nàng ấy, ta không quan tâm chuyện của nàng ấy...” Hắn nói như chuyện đương nhiên, “Còn ai quan tâm nữa.”

“Chỉ sợ Cố Tướng quân nát tâm cũng là quan tâm mù quáng.” Quân Dập Hàn không chút lưu tình đã kích.

Cố Thần Vũ đột nhiên phát hiện miệng Quân Dập Hàn thật độc, lời này thật sự đâm cho trái tim hắn rỉ máu, nhưng cho dù trái tim hắn chảy máu rào rào hắn cũng sẽ không để cho “Kẻ địch” nhìn thấy vẻ nhíu mày của hắn, hắn cười đến cực kỳ lơ đãng nói, “Vậy cũng không nhất định, có đôi lời nói như thế này, ‘lòng nữ nhân như kim dưới đáy biển’, ai biết giờ khắc này nàng thích ăn của đồng, sau một khắc có thể biến thành thích ăn kẹo bông đường hay không, cho nên Vương gia vẫn không nên tự tin nói trước quá sớm thì tốt hơn.”

Vì vậy, khi dùng bữa thì Quân Dập Hàn giống như lơ đãng hỏi: “Người thích ăn của đồng hay thích ăn kẹo bông đường?”

“Hả?” Ôn Ôn đang cầm đũa gấp thức ăn khựng lại, hơi không giải thích được nhìn hắn, sao lại đột nhiên hỏi nàng vấn đề này.

“Ăn cơm.” Quân Dập Hàn cũng không nói thêm nữa, đợi đến sau khi dùng xong bữa, Ôn Ôn thu dọn xong chén đĩa định rời đi, hắn lại nói, “Về sau chỉ cho phép ăn của đồng, không cho phép ăn kẹo bông đường.”

“...” Nàng không thích ăn của đồng cũng không thích ăn kẹo bông đường, hôm nay hắn đây là nổi điên cái gì?

“Vương gia, Ngọc Dao thỉnh cầu Vương gia cho phép Ngọc Dao đi theo Vương gia.” Ngọc Dao không để ý ngăn cản của thị vệ hai bên, mạnh mẽ chui vào trong trướng nói.

Quân Dập Hàn giơ tay lên ý bảo thị vệ theo vào lui ra, lúc này mới lạnh lùng nhìn Ngọc Dao nói: “Hoặc phục tùng mệnh lệnh, hoặc trở về Thánh Nữ môn của người đi, bốn Vương tuyệt đối không ngăn cản.”

“Vương gia?” Sắc mặt Ngọc Dao tái nhợt màu máu mất hết, tròn to mắt tràn ngập không thể tin nhìn Quân Dập Hàn.

“Thế nào? Không nghe rõ?”

“Nghe rõ ràng, Ngọc Dao phục tùng mệnh lệnh của Vương gia.”

“Đã nghe rõ, còn không lui xuống.”

“Dạ, Ngọc Dao cáo lui.” Ngọc Dao nắm chặt hai quả đấm xoay người, ánh mắt nóng như bàn ủi hung hăng quét qua người Ôn Ôn, tại sao nàng ta có thể đi theo bên cạnh Vương gia mà nàng thì không thể?

Ôn Ôn nhìn ánh mắt nóng hừng hực như lửa của nàng ta, trong đầu đột nhiên nghĩ đến một câu ca: Thiêu đốt đi, thiêu đốt đi, chim lửa! Chim lửa!

Trước mắt thật sự là một con chim lửa đẹp mắt, Ôn Ôn không hề keo kiệt cho nàng ta một nụ cười thưởng thức kín đáo, đương nhiên, nụ cười này rước lấy thiêu đốt càng mãnh liệt hơn của chim lửa!

“Đây là nơi nào?” Sở Hoan tỉnh lại, ngồi dậy, mơ mơ màng màng lâu bầu, đợi đến khi nhìn thấy mỹ nhân ở bên cạnh đang cười như không cười nhìn hắn thì trong đầu hắn lóe lên run sợ, trong nháy mắt tỉnh lại.

“Rốt cuộc đã tỉnh rồi hả?” Mạnh Cô Nhiễm lấy khay bánh ngọt trên bàn đưa cho hắn, “Có đói bụng không? Có muốn lấp bao tử trước không?”

Hắn không nói còn được, bây giờ hắn vừa nói ngược lại Sở Hoan thật sự cảm thấy một cảm giác mệt mỏi do quá đói tập kích mà đến, bụng cũng theo đó cực kỳ phối hợp kêu lên “Ưc ưc” thành tiếng, hai gò má Sở Hoan ửng đỏ, nhận lấy bánh ngọt hắn đưa tới, ăn ngon lành như hổ đói nói, “Cảm ơn.”

“Ăn chậm một chút, cẩn thận nghẹn.” Hắn nói đồng thời rót cho Sở Hoan tách trà.

Sở Hoan bụng lên hai phát ướng sặc trợn, nhìn người trước mắt chỉ cảm thấy mình gặp được người tốt nhất đời này, không chỉ có người đẹp, lòng còn đẹp hơn, hắn lau miệng, lại đột nhiên vì mình mới vừa rồi luống cuống mà cảm thấy ngượng ngùng, sờ lỗ mũi hơi ngại ngùng nói: “Lúc trước nhất thời tình thế cấp bách, tình thế bất đắc dĩ mới ra hạ sách ép buộc người, thật sự cực kỳ xin lỗi.”

“Hả?” Mạnh Cô Nhiễm kéo dài giọng, néo néo khuôn mặt đầy thịt như mặt bánh bao của hắn, khoe môi khê câu lại gần hắn nói, “Vậy ngươi định bồi thường ta như thế nào?”

“Ta, ta, ta, ngươi đừng lại gần như vậy.” Sở Hoan bung cái khay lui về phía sau rút lại.

“Ngươi rất sợ ta?” Nụ cười của Mạnh Cô Nhiễm sâu hơn, lại gần hơn phía trước, “Dung mạo của ta rất đáng sợ?”

“Ừ ừ ừ.” Sở Hoan gật mạnh đầu, gật được một nửa lại mãnh liệt lắc đầu, “Dung mạo của ngươi rất đẹp mắt.”

“Thật là một tiểu tử đáng yêu.” Mạnh Cô Nhiễm lại néo néo mặt hắn, lúc này mới ngồi lại nói, “Nếu ăn xong rồi thì tới giao lộ phía trước rồi xuống xe.”

“Ta không có tiền, ngươi có thể làm người tốt đến cùng đưa ta đi Ký Châu không?” Sở Hoan nghe hắn nói như thế, trong nháy mắt không có khẩu vị, ngược mắt nhìn hắn.

“Người tốt?” Mạnh Cô Nhiễm nuốt chút nữa sắc ngưng trà, “Ta đây bị ngươi uy hiếp, ta đã không so đo với ngươi, ngươi còn dựa vào ta sao?”

Sở Hoan rất thành thật gật đầu, hắn chính là dựa vào.

Sau đó, Sở Hoan bị mỹ nhân nhần tâm ném ra ngoài xe ngựa!

Trên đường hành quân rất khô khan, hơn nữa tất cả đều là nơi gà không đẻ trứng cứt chim cũng không có, nhưng nhìn bóng lưng lồi lạc trên lưng ngựa của Quân Dập Hàn phía trước, Ôn Noãn lại cảm thấy nơi này thật sự là non xanh nước biếc, phong cảnh đẹp đến khiến người ta vui vẻ thoải mái.

Gần hết ngày đi đến một chỗ hoang dã thì Quân Dập Hàn hạ lệnh nghỉ ngơi chinh đồn ở đây, tất cả binh sĩ lập tức đầu vào đấy xây dựng lều trại chôn nồi nấu cơm, hắn thúc ngựa đi tới ranh giới nơi hoang dã, nhìn chỗ nào đó ngoài trăm dặm, mặt mũi trầm tĩnh như một vùng nước hồ không sóng không gió không hề có chút dập dềnh gợn sóng.

Ôn Noãn để ngựa dừng chân bên cạnh hắn, cũng không nói gì, cùng với hắn nhìn về phương xa, mặc dù trên mặt hắn bình tĩnh như nước, nhưng nàng biết thật ra trong lòng hắn lại không phải như thế, mặc dù hắn là Chiến Thần bất bại chiến công hiển hách của nước Linh, nhưng hắn vẫn không thích chiến tranh, thậm chí chán ghét chiến tranh.

“Ngươi có biết hiện giờ trong lòng bản Vương suy nghĩ gì không?” Gió đêm phất qua, giọng của hắn mang theo chút lạnh lẽo truyền vào trong tai nàng.

“Vương gia nghĩ đến vạn dân trong thiên hạ, nghĩ bằng cách nào trong thời gian ngắn nhất kết thúc chiến sự này với thương vong thấp nhất, và tiếp theo thái bình yên ổn.” Nàng nhìn trong ánh mắt lạnh lùng của Quân Dập Hàn hơi có vẻ dao động, cười tiếp tục nói, “Tuy Vương gia là thần thoại trên chiến trường, nhưng từ trước tới nay luôn là người dẫn dắt binh sĩ nước Linh chống đỡ kẻ địch bên ngoài bảo vệ quốc gia, vì bình yên của dân chúng mà chiến đấu, vậy mà bây giờ Vương gia lại phải dẫn binh chiến đấu với binh sĩ nước Linh trên chính nước Linh, cho dù kết quả chiến sự này như thế nào, trong lòng Vương gia cũng sẽ không dễ chịu.” Nụ cười bên môi nàng từ từ phai đi, yên lặng hồi lâu, về mặt âm thầm nói, “Nhưng cuộc chiến này lại không thể không đánh.”

Thời gian chậm rãi trôi đi trong yên lặng lâu dài, cho đến khi bầu trời chuyển đen, Quân Dập Hàn xoay đầu ngựa duỗi tay về phía nàng nói: “Tới đây.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 149: Chương 18.1: Công thành

Ôn Noãn ním môi cười một tiếng đưa tay về phía hắn, tay hắn vừa thu lại, nàng liền xoay người lên ngồi xuống trước người hắn, thoáng chốc hơi thở thuộc về nam tử của hắn hoàn toàn bao vây lấy nàng, trong gió đêm hơi lạnh, nàng lại chỉ cảm thấy cả người như đặt trong nắng ấm tháng ba, muốn vĩnh viễn đắm chìm trong ổ này.

“Mặc dù bản Vương không thể bảo đảm sẽ yêu ngươi, nhưng bản Vương sẽ hết khả năng đối xử tốt với ngươi.” Hai cánh tay hắn khê siết chặt, nhẹ giọng hứa hẹn bên tai nàng, đã nhiều năm như vậy, gần như tất cả mọi người đều cho rằng hắn có hứng thú với chiến tranh, nhưng lại chỉ có một mình nàng — nữ nhân mới chỉ chung đụng có mấy ngày lại có thể hiểu được ý tưởng chân chính của hắn, tất cả toàn bộ của nàng khiến cho hắn vừa xa lạ lại quen thuộc, giống như kiếp trước bọn họ đã kết duyên, chỉ vì kiếp này gặp lại, hắn vốn không tin tưởng cái gì kiếp trước kiếp này, nhưng khoảnh khắc này, vì nàng, hắn bằng lòng tin tưởng, có lẽ, sau này trên đường đời sẽ không cô độc như thế nữa.

“Ta tin tưởng Vương gia.” Nàng dựa vào lồng ngực của hắn, hấp thu ấm áp trên người hắn, trong lòng có khổ sở nhàn nhạt cũng khê yên lòng, chỉ cần hắn không yêu nàng, chỉ cần hắn chỉ có một phần trách nhiệm với nàng, như vậy nàng có thể không cần phải lo lắng ở bên cạnh hắn, cho đến khi tính mạng nàng đi đến tận cùng cũng không cách nào tiếp tục cùng với hắn, nàng sẽ lặng lẽ rời đi, có lẽ hắn sẽ tức giận, nhưng sẽ không đau lòng.

Tuần mã phi nhanh, tóc của nàng và hắn dấy dựa trong gió thổi, giống như duyên phận đã định trước trong số mệnh, đã sớm tơ tình quấn quýt hóa thành hàng ngàn nút thắt, không cởi được, để ý còn loạn!

“Chủ thượng, có tình báo chỗ Hàn Vương đưa về.” Thanh Nham gỡ thư mật trên chân bò câu đưa tin mở ra, đưa cho Mạnh Cô Nhiễm ở trong xe ngựa.

“Hàn quân thanh thế to lớn xuất phát tới thành Diêm.” Mạnh Cô Nhiễm nhìn chữ trong thư mật, trên khuôn mặt diêm dúa lờ lợc có vài phần trầm tư hiem thấy, vùng đất chỗ thành Diêm giàu có dễ thủ khó công, Hàn Vương mang quân tới đây giống như là chuyện phải làm, không tìm ra một chút chỗ không ổn, cũng không biết vì sao, hẳn nhìn mấy chữ rõ ràng cực kỳ bình thường này lại ngửi ra tin tức cực kỳ không bình thường.

“Chủ thượng, vị công tử hôm qua bị ngài đuổi xuống xe ngựa vẫn còn đi theo phía sau, ngài xem nếu như chúng ta cũng đi Ký Châu, vừa đúng thuận đường, ngài cũng thật sự thích hẳn, nếu không mang theo hẳn một đoạn đường?” Thanh Nham nhìn Sở Hoan mặt xám mảy tro lão đảo chạy theo phía sau xe ngựa đến nghiêng ngả chào đảo, hơi không đành lòng nói. di1enda4nle3qu21ydo0n

“Thanh Nham, bốn tọa ngược lại không biết từ khi nào ngươi trở nên lương thiện như vậy, nếu như ngươi không đành lòng, không ngại để cho hẳn tiếp nhận thay thế vị trí của ngươi, như thế nào?” Hẳn lạnh giọng nói, Mạnh Cô Nhiễm hẳn khi nào là người lương thiện, hôm qua tiện tay cứu tiểu tử kia cũng chỉ vì nhìn hẳn rất thú vị nên lấy ra giải buồn, lật lại lúc này bị thành hẳn thích tiểu tử kia còn thuyết trình thay, có thể thấy được, gần đây đúng là hẳn quá mức lương thiện.

“Thuộc hạ biết sai.” Sau lưng Thanh Nham chảy một tầng mồ hôi lạnh, hẳn thế mà lại bởi vì mấy ngày nay tâm tình chủ thượng rất tốt mà nhất thời quên mất thân phận của mình, nói ra lời nói vượt khuôn như vậy.

“Nếu có lần sau, bốn tọa tuyệt đối không tha thứ.”

“Tạ chủ thượng.” Thanh Nham âm thầm thở phào nhẹ nhõm, coi như tránh được một kiếp này, nghĩ đến phương pháp xử phạt người của chủ thượng, cho dù hẳn đi theo bên cạnh chủ thượng nhiều năm, nhưng vẫn không tránh được sợ vô mặt.

Xe ngựa chạy ở phía trước, Sở Hoan đuổi theo phía sau, tiểu vũ trụ rốt cuộc hoàn toàn bùng nổ, trùng hợp lúc này có một lão đầu dắt con lừa đi qua bên cạnh, hẳn tiện tay giật ngọc bội trên người nhét vào trong tay lão đầu, như khoe của nói: “Ta mua con lừa này.” Ngay sau đó không đợi lão đầu trả lời đã cười con lừa chạy đi.

“Này, người tiểu tử chết bầm, trả lừa cho ta.” Sau khi lão đầu lấy lại tinh thần vội vàng vỗ đùi đuổi theo.

Mà lúc này Sở Hoan đang cười con lừa đuổi theo người đẹp không hề để ý tới trong cung bởi vì hẳn mất tích mà âm ỉ lật trời.

Mộ Dung Tịnh nhìn đám người quỳ phía dưới, giận dữ nói: “Nếu tứ Điện hạ có một sơ sẩy, ai gia diệt cửu tộc các ngươi, còn không mau đi tìm người về cho ai gia.”

“Vâng.” Mọi người sợ run người lập tức nôi đuổi đi ra.

Xe ngựa chạy được nửa ngày rồi, cảm giác khác thường trong lòng Mạnh Cô Nhiễm càng lúc càng đậm hơn, hẳn một lần nữa mở thư mật ra tỉ mỉ xem xét, nhắm mắt lại trầm tư một lát, lát sau cặp mắt bỗng nhiên mở ra, tầm mắt tập trung ở bốn chữ “Thanh thế to lớn”, đưa tay cảm lấy bản đồ bên cạnh, đầu ngón tay chậm rãi di chuyển phía trên, ngay sau đó khoe môi nở nụ cười hiểu ra.

Hàn Vương dùng binh lấy xảo quyết mà nổi tiếng, hẳn dự liệu quả nhiên không sai, thanh thế to lớn như vậy tiến công về phía thành Diêm cũng chỉ vì che giấu tai mắt mọi người, mà mục tiêu cuối cùng của Hàn Vương, đầu ngón tay hẳn dừng lại chỗ nào đó trên bản đồ, rút ra kết luận.

“Đi vòng qua thành Diêm.” Mạnh Cô Nhiễm nhét thư mật vừa viết xong vào trong ống trúc trên chân bò câu đưa tin, nhìn vật nhỏ giương cánh bay về phía Hoàng cung nước Linh, trên mặt nở nụ cười cực kỳ đẹp đẽ, hẳn cũng muốn nhìn xem Hàn Vương có là Chiến thần bất bại hay không, có Mộ Dung Tịnh tích cực tham dự, màn diễn này chắc hẳn sẽ đặc sắc hơn.

Quân Dập Hàn, ngàn vạn lần đừng để bốn tọa thất vọng!

Hắn thu hồi tầm mắt từ trên bầu trời xanh thẳm, liếc mắt lại thấy tiểu tử kia cười con lừa vẫn đi theo phía sau xe ngựa của hắn, khi nhìn thấy hẳn thì dùng sức vỗ tay với hẳn, hẳn nhếch môi cười giờ tay ý bảo tiểu tử kia tiến lên, trong nháy mắt Sở Hoan tràn đầy vui mừng dùng sức quát mông lừa chạy tới xe ngựa.

Giờ tý nửa đêm, Thái thú Duyệt Châu Quách Du đang ở trong phủ ôm phụ nhân thờ to ngủ, đột nhiên nghe binh lính phi nước đại báo Hàn Vương đích thân dẫn binh công thành, hẳn cả kinh lộn đầu ngồi dậy, tùy tiện khoác bộ đồ rồi vội vã lật đật chạy tới đầu tường, lại thấy tướng lĩnh Chu Mặc đang đứng ở đầu tường chỉ huy tác chiến, lập tức trái tim đang treo cao thả lỏng về ba bốn phần, lại nhìn quân đội của Hàn Vương dưới tường thành, sáu bảy phần tâm còn dư lại thả về bốn năm phần, che miệng ngáp một cái, lộ ra ý tứ ở đây ngay ngốc nửa canh giờ rồi quay về ngủ.

Hàn Vương tuy là Chiến thần bất bại của nước Linh, nhưng Chu Mặc nhân tài mới xuất hiện này mặc dù vẫn lộ vẻ non nớt so với Hàn Vương, nhưng hai năm qua chiến công hiển hách, nhận lấy trách nhiệm nặng nề do triều đình ủy thác nắm giữ đại quân Giang Đông đóng tại Duyệt Châu, đợi thêm thời gian tồi luyện có thể so sánh với Hàn Vương, nhưng mà mặc dù hiện giờ ở phương diện này hẳn thiếu một chút hòa hảo, nhưng hiện giờ binh lực của Hàn Vương sao lại có thể chống lại được hai mươi vạn đại quân của Chu Mặc, lại thêm thành Duyệt Châu như tường đồng vách sắt đúc thành, Thái thú Quách Du lắc đầu, sợ rằng lần này Hàn Vương không gánh nổi danh hiệu Chiến thần bất bại của hẳn rồi.

Hắn khép tay áo đứng ở đầu tường nhìn nửa khắc, chỉ cảm thấy con buồn ngủ đánh tới, mí mắt thật sự nặng nề chống đỡ không nổi, dứt khoát cất bước đi tới trước mặt Chu Mặc cặp mắt lấp lánh có hồn trên mặt hiện đầy ánh sáng về mặt kiểm chế kích động nói, “Chu Tướng quân, bốn quan ở đây cũng không giúp được cái gì, nên đi về trước, nếu có chỗ nào cần tới bốn quan xuất lực, Chu Tướng quân phái người tới thông báo cho bốn quan là được.”

Chu Mặc mắt to mày rậm mặc bộ áo giáp sáng loáng cau mày phất tay ý bảo hần mau chóng rời đi, bót ở đây đáng ghét, lúc này trong lòng hần một lòng một dạ nhớ mong Hàn Vương, cuộc đời này có thể đánh một trận với Hàn Vương, thật sự là chuyện may lớn của hần!

“Ừ.” Quân Dập Hàn nhìn tướng lĩnh hăm hở trên đầu thành, trông mắt lạnh nhạt, đầu ngón tay khẽ nâng, trong đêm đen tối thoáng chốc nổ tung từng đóa pháo bông xán lạn chiếu sáng lên bầu trời.

Binh lính dưới thành lập tức dừng tiến công, các cung tiễn thủ đã sớm kéo căng dây cung buông lỏng đầu ngón tay, mũi tên đầy trời bay vào trong thành, rậm rạp chằng chịt gần như ngăn cách ánh sáng tươi đẹp của pháo bông nổ tung.

“Cung tiễn thủ, chuẩn bị, bắn!” Chu Mặc lập tức ứng biến, gọi phó tướng bên cạnh ra nói, “Phái người đi thăm dò những cửa thành khác, nhìn xem có địch không?”

“Báo, cửa bắc có địch đột kích!”

“Báo, cửa nam có địch đột kích!”

“Báo, cửa tây nam có địch đột kích!”

...

Lính ở dịch trạm thông báo từng tiếng khiến cho trong tai Chu Mặc vang lên ong ong, lúc này trừ vị trí cửa đông của hần ra, thành Duyệt Châu tổng cộng có tám cửa, bảy cửa khác: Cửa bắc, cửa nam, cửa tây, cửa đông bắc, cửa tây bắc, cửa tây nam, cửa đông nam, lại đồng thời bị tập kích, mà vẫn còn chưa tính là xong, phó tướng lại nhủ mảy đưa cho hần một tờ giấy, “Tướng quân, ngài xem!”

Chu Mặc vội vã nhận lấy xem, phía trên đại ý viết là sau khi đội quân Hàn Vương vào thành tuyệt đối không nhiều nhưng dân chúng và lại miễn thuế ba năm, nếu có thể chủ động mở cửa thành thưởng vạn lượng vàng, mặc khác, lấy được đầu của Tướng quân Chu mặc thưởng ngàn lượng vàng thường ruộng tốt trăm mẫu, đầu Thái thú Quách Du thưởng năm trăm lượng vàng thường ruộng tốt trăm mẫu, phó tướng... v.v...

“Thứ này từ đâu tới?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 150: Chương 18.2: Công thành

“Từ trên tên vừa bắn tới.” Phó tướng tỏ vẻ đau khổ giờ tay cầm đầu tên vừa mới gạt được.

Khuôn mặt vốn hăm hở của Chu Mặc lúc này chỉ còn dư lại chau mày, hần một lòng mong đợi giao thủ với Hàn Vương, nhưng mà khi thật sự giao thủ thì hần rốt cuộc mới hiểu hàm ý của “Chiến thần”.

Dao động nhất thời đi qua, máu trên người hần rốt cuộc nhanh chóng lưu chuyển cho đến khi sôi trào thiêu đốt, có thể giao thủ với đối thủ như thần, cho dù chết cũng không tiếc nuôi, hần ổn định tâm thần nói: “Phản phó người dưới đi thu thập tiêu hủy toàn bộ mũi tên không cần xem, chú ý trấn an cảm xúc các tướng sĩ, nếu có người có lòng khác thì bí mật xử quyết, mặt khác tăng thêm người trấn giữ nghiêm các cửa thành, không có lệnh của ta không được dễ dàng mở thành tác chiến, để đề phòng trùng bẫy rập của kẻ địch.”

“Mặt tướng lĩnh mệnh.”

Hần phân phó xong tất cả, quay đầu nhìn về phía dưới tường thành, lại thấy đội quân Hàn Vương vốn đông nghẹt lại như thủy triều rút xuống không hề thấy bóng dáng, nếu không phải có mũi tên rớt vài chung quanh, hần thật sự hoài nghi mới vừa rồi hần nghĩ ngợi quá mức mà nhất thời bị gặp ác mộng, chẳng lẽ phía sau còn có mưu kế gì? Hần tập trung tinh thần chuẩn bị nâng cao mười hai phần tinh thần lưu ý động tĩnh chung quanh.

Đêm không có sao, nguyệt hắc phong cao, nhất định là đêm không yên bình, Ôn Noãn vốn định theo Quân Dập Hàn xuất chiến, nhưng lại bị hần lấy lý do vết thương trên lưng nàng chưa khỏi mà ở lại trong doanh trại, vì vậy bây giờ nàng đang mang các y quan chỉnh sửa lại được liệu chế chút thuốc trị thương để khi ngưng chiến thì những người bị thương có thể được băng bó trị liệu trước tiên, cho dù nàng không thể kề vai chiến đấu với hần, nhưng có thể vì hần mà ra một phần năng lực non yếu của nàng đã được rồi. di3nd@n3qu.yd0n

Đợi đến khi hết bận thì đã qua giờ tỵ, sự vụ đại khái đã bố trí thỏa đáng, y quan thấy nàng vẫn còn ngựa không ngừng vó liên tiếp bận rộn mấy canh giờ, rồi rút khuyên nàng trở về nghỉ ngơi, chuyện còn dư lại để cho bọn họ xử lý, Ôn Noãn nhìn mình lưu lại cũng không có tác dụng lớn, nên nhận tâm ý của đám y quan, chào hỏi mọi người xong rồi trở lại trong trường của mình tắm nước nóng đơn giản đổi bộ đồ thoải mái rồi ngã đầu đi nằm ngủ.

Nàng đang ngủ đến mơ mơ màng màng, cảm giác quá đỗi quen thuộc trong bụng đột nhiên đánh tới, ngay tiếp theo đó cổ họng giống như muốn uống nước, cảm giác quen thuộc đến khiến cho nàng run sợ này khiến cho nàng đột nhiên lật người ngồi dậy phi thân lướt ra ngoài trường, bóng dáng nhanh

chóng đi tới lướt qua trước gương đồng, nàng gần như hoảng hốt nhìn tóc đen của mình nhanh chóng biến thành màu trắng, trông mắt từ từ đỏ ngầu.

Đêm đã khuya, bên ngoài trường trừ binh lính đi tuần ra thì không có một bóng người, bóng dáng Ôn Noãn như gió xẹt qua cũng không kinh động bất kỳ kẻ nào, bây giờ nàng chỉ muốn nhân dịp bản thân mình còn có vài phần tỉnh táo, lúc này rời đi càng xa càng tốt.

Gió đêm thổi vào trong quần áo mỏng manh của nàng, nàng khẽ run rẩy, đầu lại nhất thời hung hăng đụng vào trên cây khô nổi lên cái u không lớn, đụng vào này trừ bỏ đau ra không nói, phần tỉnh táo chỉ còn lại nửa phần của nàng lập tức biến mất như khói mây, hai mắt nàng đỏ ngầu giống như hai đóm lửa thiêu đốt mãnh liệt trong hốc mắt, giờ chường dùng sức vỗ một chường lên cây khô vừa đụng vào đầu nàng, “Rào rào”, cây khô hơi chao đảo, một loạt lá cây rơi lên đầu nàng, nàng dần dần, phi thân nhấc chân nhảy lên, “Bịch bịch bịch”, trái cây liên tiếp nện lên đầu nàng, nàng choáng váng lắc đầu, nhìn trái cây đỏ ửng trên đất, chỉ cảm thấy màu sắc kia thật đẹp, đẹp đến cổ họng nàng không ngừng nuốt nước miếng, lại một trái cây nữa nện xuống đầu nàng thì nàng đưa tay chụp, trùng hợp giữ trái cây trong lòng bàn tay, không để ý lau sơ rồi cắn một miếng, nước trái cây ngọt ngào trong nháy mắt trôi vào trong cổ họng, nàng chỉ cảm thấy mùi vị này còn đáng hơn hoàng liên, lập tức giận dữ vứt bỏ trái cây phun ra, hai mắt choáng váng, lại nhìn trái cây đỏ au trên đất trước mắt, trong mắt đỏ như lửa nhiễm nước trong suốt lấp lánh, giống như mơ hồ lộ ra vẻ uất ức.

Cây này quá khinh người rồi, nàng nhất định phải chém nó để báo thù cho mình!

Ý niệm này chỉ lóe lên rồi biến mất, đói bụng và khô khát vô tận tràn đầy cả người nàng, từng tế hô hào kêu gào, mũi nàng khẽ ngửi, thân thể lướt gấp đi theo phương hướng mùi xừ nữ.

Ngoài thành Duyệt Châu, đội quân của Hàn Vương biến mất tích cũng không hề rời đi, mà lui ra ngoài phạm vi tầm nhìn của ánh lửa soi sáng được trên đầu thành, bên ngoài khoác lên áo tối màu xanh lá cây đã sớm chuẩn bị trước chỉ lộ ra hai mắt sáng, như thể này vừa có thể thừa dịp nghỉ ngơi lại có thể ẩn giấu thân hình quan sát tỉ mỉ động tĩnh quân địch, tuy nhìn vào, cũng chỉ thấy mấy đám “Sân cỏ” trong bóng đêm, thỉnh thoảng có thám tử của quân địch đen đui, đầu óc lóe lên phát giác ra khác thường tiến lên dò nhìn, trực tiếp bị một binh sĩ nằm sấp một kiếm cắt cổ họng chôn ngay tại chỗ, ngay cả âm thanh cũng không phát ra đã nhanh chóng xuống mồ nghỉ ngơi.

Quân Dập Hàn đứng chấp tay trong một thân cây to cành lá rậm rạp, mượn bóng đêm dày đặc cùng với lá cây che giấu thân hình, trong lòng hẩn thầm tính toán canh giờ và biến hóa của đối phương, đang định giờ tay lên ý bảo phát động tấn công lần nữa, lại thấy một bóng trắng cắt ngang bầu trời đêm lướt gấp đi lên tường thành, gió đêm thổi tung tóc trắng như tuyết của nàng, dưới ánh lửa bập bùng, gò má của nàng hiện rõ ràng vào đáy mắt của hẩn.

“Bắn tên!” Chu Mặc đang trên đầu thành nhú chặt hai chân này, cho rằng tối nay mong đợi sẽ thất bại mà hơi như đưa đám, nhìn bóng trắng trong chớp mắt lướt trên không ở đầu thành, tinh thần run lên, cao giọng hạ lệnh, tay mình cũng lập tức giương cung lắp tên, hừ, muốn đột phá phòng vệ của hẩn xong vào bên trong thành mở cửa thành, thật sự coi thường Chu Mặc hẩn, rất dễ nhận thấy, hẩn coi bóng trắng từ ngoài bay vào trở thành một trong những mưu kế của Hàn Vương.

Mũi tên như mưa gào thét bắn về phía Ôn Noãn, hai mắt nàng đỏ ngầu nhìn binh lính phía dưới đang bắn tên về phía mình, lửa giận bùng lên, ánh lạnh của ngàn vạn ngàn châm trong ống tay áo lóe lên, như mưa gió bão táp bắn đi, binh lính trên đầu tường âm thầm ngã xuống, lại lập tức có một lớp binh lính mới đứng ra bổ sung không ngừng lấp cung bắn tên, vô số mũi tên vây quanh nàng, mà ngàn châm của nàng lại từ trong khe hở vòng vây này giết chết không thể đỡ.

Trong nháy mắt, trên đầu thành chỉ chừa binh lính ngã xuống, Ôn Noãn cũng bị tên bay liên tục không ngừng ép đến cổ hết sức áp chế trái phải, mắt thấy nàng cho dù không bị bắn thành tổ ong vỡ vụn cũng tất nhiên sẽ bị trúng vài mũi tên rơi xuống thành, lúc này thấy tên bay đang vây khốn nàng thật chặt trong lúc bất chợt vang lên “Rắc rắc” liên tục gãy lìa thành từng mảnh vụn giống như bông tuyết màu nâu tung bay từ từ xoay tròn rơi xuống, trong lúc đó còn kèm theo vài đầu mũi tên bay thấp, dưới ánh lửa phản chiếu ra một ánh lạnh chẳng chút đan vào chợt lóe lên, lại giống như sao rơi bay qua đẹp mắt nói không ra được.

Ôn Noãn chậm rãi chớp chớp đôi mắt đẹp như đá đỏ, quay đầu lại, tầm mắt thẳng tắp đụng phải một đống sắt cực kỳ trong trẻo lạnh lùng, lúc này nàng mới giật mình phát hiện hông của mình bị hẩn giữ chặt, nam nhân trước mắt trầm giọng nói, “Đi.” Khi hẩn cất tiếng đồng thời nàng nhanh chóng phát hiện hẩn liếc nhìn ra ngoài tường thành, hẩn muốn dẫn nàng cách xa khỏi nơi có mùi máu xừ nữ thơm ngào ngạt.

Chuyện này tuyệt đối không được!

Nàng muốn tránh khỏi giam cầm của hẩn, nhưng nàng vừa động mới phát hiện không những eo nàng bị hẩn giữ chặt, thậm chí ngay cả đôi tay cũng bị hẩn giữ chặt, nàng giận, rất giận, vô cùng giận, lại không thể hút được máu xừ nữ, còn không ngừng bị hương vị kia dẫn dắt đến đói bụng khô khát, cảm giác giống như giò bọ trong xương gặm nhấm mỗi một tác gân cốt khiến nàng giận càng thêm giận, dưới cơn nóng giận nàng hung hăng ngửa đầu ra sau đụng mạnh một cái, một cái đụng mạnh này đánh thẳng vào gáy Quân Dập Hàn không hề đề phòng, đau đến trong tai nổ vang dội, mà Ôn Noãn mượn phản lực của cái đụng này, hai mắt nổ đom đóm bay vào trong thành.

“Vụt!”

Đầu ngón tay Chu Mặc buông lỏng, tên mang theo thể như vạn quân bắn vào ngực Ôn Noãn, mới vừa rồi khi Quân Dập Hàn xuất hiện trong không trung cứu Ôn Noãn cho đến khi Ôn Noãn tránh ra khỏi giam cầm của hẩn chỉ trong nháy mắt, thêm vào đó Quân Dập Hàn đưa lưng về phía Chu Mặc, vì vậy Chu Mặc cũng không nhìn thấy hai người xảy ra chuyện gì, Quân Dập Hàn vẫn là kẻ địch mà hẩn mong đợi cũng là người mà hẩn kính trọng nhất từ khi tông quân, vì vậy hẩn không thể nào lấy âm mưu tổn thương Quân Dập Hàn, vì vậy, đầu ngón tay của hẩn giữ dây cung, ngưng mắt chờ đợi, đầu mũi tên nhắm ngay vào Ôn Noãn, tài bắn cung của hẩn được danh sư dạy từ nhỏ, thành tựu khá cao và lại chưa bao giờ bắn hỏng, một mũi tên này sau khi rời dây cung thì kết luận yêu nhân tóc trắng hại chết không ít binh sĩ của hẩn sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

Khoảnh khắc khi đầu mũi tên chạm đến quần áo Ôn Noãn, Quân Dập Hàn giữ eo nàng bay lên xoay người, áo bào tung bay, tên đến đã chạm vào phía sau lưng bị chặn nát trong nháy mắt, nhưng mũi tên với thể tới hung hăng lại cách hẩn quá gần, vì vậy mặc dù tên bị chặn gãy bứt đi hơn phân nửa uy lực,

nhưng đầu mũi tên vốn đã chạm đến bãi vai hấn cũng trong một thoáng khi hấn bảo vệ Ôn Noãn mà mang dư lực cắm vào trong thịt, Ôn Noãn nhìn máu tươi chảy ào ạt trước mắt, không chút do dự há mồm hút, mặc dù tư vị vào cổ rất đắng, nhưng tư vị này hình như quen thuộc, và lại hiện giờ nàng cực kỳ “Khát nước”, cũng chỉ có thể tạm chấp nhận trong lúc khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 151: Chương 18.3: Công thành

Ôn Noãn hút máu của Quân Dập Hàn đồng thời tứ chi quán chặt lấy hấn khiến cho hấn không thể không dùng chân vào bên trong thành, ánh lửa bốn phía rừng rực, người người nhón nháo, trên mũi tên bắn lên thoáng hiện ánh lạnh, chân mày Quân Dập Hàn nhíu chặt nhìn “Quý hút máu” trên người, giờ tay giữ cái móng của nàng lắc mình vào trong bóng tối, nếu không phải máu của hấn có thể tạm thời kiềm chế điên cuồng của nàng, hấn không thể không kéo nàng xuống ném đi.

Hấn ám ức, Ôn Noãn trên vai hấn cũng rất khó chịu, nàng trái hút phải hút nhưng cứ bị thứ gì chắn ngang kia ngăn cản mỗi nàng khiến cho nàng không hút được trôi chảy, trong lòng nàng giận dữ, liền thò tay tóm lấy chuôi mũi tên thò ra ở bên ngoài đột nhiên rút, đầu mũi tên cắm vào trong thịt bị nàng hung ác chuẩn xác rút ra ngoài cơ thể, Quân Dập Hàn đau khê hừ, chỉ cảm thấy nữ nhân này quả thật là ác phụ do Mộ Dung Tịnh phái tới hung hăng hành hạ hấn.

Nhưng Ôn Noãn cũng không để ý tới tâm tư của hấn, lúc này không có đầu mũi tên ngăn cản, nàng hút rất vui sướng, nhưng đáng đến chân mày nàng càng nhíu càng chặt, khi Quân Dập Hàn đi xuyên qua một đầu hẻm thì trùng hợp phía trước cách đó không xa có một tiểu cô nương theo gia gia mình cùng nhau đẩy xe đẩy bán đồ ăn đêm đi tới, Ôn Noãn bị mùi thơm xức nức từ từ bay tới quyến rũ tinh thần run lên, lập tức ngừng đầu định đánh tới cô nương kia, Quân Dập Hàn vung tay chụp đầu nàng lên đầu vết thương của mình, hoàn toàn không để ý đến nàng gãy gãy, lạnh giọng ra lệnh: “Hút.”

Đợi đến sau khi bóng dáng gia tôn kia không thấy đâu, lúc này Quân Dập Hàn mới buông tay ra, Ôn Noãn lập tức nghiêng đầu sang chỗ khác, khoe môi vương đầy máu tươi, tròng mắt đỏ ngầu tràn đầy lửa giận nhìn hấn chăm chăm, trong sương mù ít ỏi, dưới vầng sáng thâm đậm do đèn lồng bên cạnh phát tán, dáng vẻ của nàng nhìn thấy cực kỳ khiếp người.

Nhưng Quân Dập Hàn lại trực tiếp làm như không nhìn thấy, Ôn Noãn tròn mắt nhìn một lúc, thấy người này vốn coi nàng như không khí, thêm với dùng hút máu tươi làm dịu đói bụng giãy vò, cảm giác khô khốc lại cuốn tới, giãy lại tránh không được, đánh cũng đánh không lại, bất đắc dĩ, nàng chỉ đành phải thê thê thăm thăm cúi đầu hút máu đáng đến mức ruột nàng cũng bắt đầu thắt lại.

Sương mù tràn ngập, mắt thấy ánh bình minh sắp lộ ra, Vương gia đột nhiên vào thành vẫn chưa ra ngoài, phó tướng khê suy nghĩ, sau đó vẫn giữ nguyên kế hoạch hạ lệnh đánh nghi binh, đợi sau khi mấy vạn “Truyền đơn” bắn vào, lập tức hạ lệnh mượn sương mù che chắn rút về doanh trại, Vương gia làm việc tự có chủ trương của Vương gia, trước khi mệnh lệnh của Vương gia đưa xuống, hấn chỉ cần làm xong nhiệm vụ hấn được giao phó là tốt rồi.

“Hút.”

“Hút.”

“Hút.”

...

Đêm khuya, bên trong thành Duyệt Châu thỉnh thoảng có thể nghe được một giọng nam lạnh lẽo cực thấp đơn điệu rơi xuống một mệnh lệnh: “Hút!”

Theo bình minh lên, người trên đường phố không ngừng nhiều hơn, Ôn Noãn cũng càng phát điên cuồng khó khống chế, đợi đến khi nàng một lần nữa ngừng đầu lên thì một cái chụp của Quân Dập Hàn chụp vào khoảng không, hấn lạnh lùng liếc mắt nhìn, lại thấy vẻ mặt nàng rất đau khổ nhìn hấn nói: “Ta, hức.” Giờ tay lên lau máu vì nấc cụt mà tràn ra, “Quá no bụng, hức.” Lại lau vết máu, “Không, không hút...” Còn chưa nói xong, đầu nàng lắc lư hai cái rồi cúi về bên vai hấn ngủ.

Khoe môi Quân Dập Hàn giật giật, cuối cùng môi mím lại thành một đường thẳng dè dặt cười kia lại!

Lại say máu!

Quân Dập Hàn nhìn nàng ngủ thiếp đi, trái tim rốt cuộc yên tĩnh lại, ngược lại khê thở phào nhẹ nhõm, hấn giờ tay nhanh chóng điểm hai huyết đạo đầu vai để máu ngừng chảy, mặt bởi vì mất máu quá nhiều mà hơi tái nhợt, hiện giờ bên trong thành đều có truy binh lục soát, vết thương của hấn cần băng bó, nữ nhân đầu vai cũng cần nghỉ ngơi thật tốt thu dọn một phen, một tay hấn đỡ móng Ôn Noãn nhảy lên nóc nhà, hai mắt khê đảo, phi thân rơi vào trong hậu viện một gia đình cách đó không xa.

Có lẽ vô cùng không đúng dịp, mũi chân hấn vừa đặt xuống đất, công vòm bên cạnh hậu viện trùng hợp có hai bóng người đi ra, một nam một nữ, nam tử đang nói gì đó với nữ tử bên cạnh, nàng kia lại ánh mắt đột nhiên sáng lên, kích động tóm lấy ống tay áo nam tử, cặp mắt nhìn chăm chăm vào Quân Dập Hàn nói, “Ca, hôm qua thầy tướng số nói không sai, hôm nay quả nhiên có khách quý vào phủ.” Nàng ta không đợi nam tử trả lời đã vội vàng chạy

tới trước Quân Dập Hàn, vui mừng và thẹn thùng e lệ nói: “Công tử, chúng ta lại gặp mặt.” Nàng ta giống như không nhìn ra đây là hậu viện nhà mình, tràn đầy trong lòng đều là vui mừng khó nén, không hề cảm thấy gặp mặt ở chỗ này có gì không ổn.

Nàng ta nói đồng thời nam tử kia cũng đi lên trước chấp tay nói: “Tại hạ Tần Hoài Xuân, đây là xá muội Tần Hoài Châu, hai huynh muội chúng ta từng nhìn thấy công tử và phu nhân trong tiết bạch nguyệt ở Hoài An, mặc dù náo loạn chút không vui vẻ nhưng coi như không đánh nhau không quen biết, không biết công tử còn nhớ hai chúng ta không.” Hắn thấy Quân Dập Hàn khi nhìn thấy hai huynh muội bọn họ thì vẻ mặt lạnh lùng, đáng vẻ không hề quen biết, rất tinh tế chủ động mở miệng đơn giản tự giới thiệu bản thân.

“Hai phu thê chúng ta dọc đường tới đây bị kẻ xấu đánh lén bị vết thương nhẹ, không biết hai vị có tiện...”

“Bị thương? Bị thương chỗ nào? Vết thương có nặng hay không?” Hắn còn chưa nói xong đã bị Tần Hoài Châu cắt lời, tiến lên hai ba bước vòng quanh hắn một vòng, đợi đến khi nhìn thấy khuôn mặt máu của Ôn Noãn và mảng lớn đỏ thẫm trên vai hắn, lúc này mới trắng bệch mặt vội vàng nói với Tần Hoài Xuân, “Ca, ca, nhanh đi mời đại phu.”

“Không cần, một chút vết thương nhỏ mà thôi.” Quân Dập Hàn nói với Tần Hoài Xuân, “Không biết Tần công tử có thể cho tại hạ một chút kim sang được, hai bộ quần áo sạch sẽ cùng với một gian sương phòng nghỉ ngơi không?” Mặc dù khi hắn đang nói chuyện, trong đầu giống như có một tảng sương mù không quá rõ ràng, nhưng hắn gặp vô số người, người này đầy mắt trong suốt cũng không phải hạng người giao hoạt, như thế, ngược lại vừa đúng có thể nghỉ ngơi và hồi phục sơ sơ.

“Dĩ nhiên, công tử xin mời đi theo ta.” Tần Hoài Xuân gật đầu cười, làm bộ mời.

“Tại hạ Mộ Dập.”

“Mời Mộ công tử.”

Tần Hoài Xuân đi trước dẫn đường, Tần Hoài Châu cũng đi theo bên cạnh, sau mấy vào mấy ra, Tần Hoài Xuân mang hai người tới một viện riêng, Tần Hoài Châu vừa đứng thấy một hạ nhân áo xám cách đó không xa nói: “A Nô, đi lấy chút nước tới.”

“Dạ, tiểu thư.” Tên hạ nhân kia cung kính khom người nhìn qua bên này, nhưng bởi vì Quân Dập Hàn đưa lưng về phía hắn, còn Ôn Noãn thì máu me đầy mặt tựa đầu vào bả vai Quân Dập Hàn, vì vậy hắn nhìn cũng không rõ ràng.

Không lâu lắm, khi hắn mang nước tới, đợi đến khi hắn nhìn thấy người ngồi trên giường thì tay của hắn run lên, tay bị cụt một bên dùng sức bưng chậu nước thiếu chút nữa rơi xuống đất, cái run này của hắn không phải bởi vì sợ mà bởi vì giận.

“A Nô, còn ngây ngốc cái gì, không mau để chậu nước xuống.” Tần Hoài Châu cau mày trách cứ, mặc dù bởi vì Ôn Noãn là phu nhân của Quân Dập Hàn nên Quân Dập Hàn không hề chào đón nàng, nhưng dù sao nàng cũng là một cô nương có tâm địa thiện lương, lúc này thấy nàng ta máu me đầy mặt, trong lòng thật sự lo lắng không dứt, hướng chỉ trên người của người trong lòng nàng còn có vết thương cần nhanh chóng xử lý.

“Vâng.” A Nô để chậu nước xuống.

Quân Dập Hàn cầm khăn lông lau tỉ mỉ sạch sẽ máu đen trên mặt Ôn Noãn, lộ ra gương mặt sáng bóng trắng nõn của nàng, lúc này đáng vẻ khi ngủ của nàng không giống như lúc trước điên cuồng mà lộ ra vài phần yên ổn thanh nhã khiến cho người ta nhìn thấy rất thoải mái.

Nàng ta thế mà lại không chết?

Lời đồn đại nói nàng ta chết là giả!

A Nô chỉ cảm thấy tay chân bởi vì lửa giận thiếu đốt mãnh liệt mà phát run, một con mắt còn sót lại của hắn cực kỳ âm độc nhìn chằm chằm Ôn Noãn nằm trên giường, hận không thể thiếu đốt luôn nàng ta.

Tay Quân Dập Hàn đang lau cho Ôn Noãn khẽ dừng lại, chỉ cảm thấy có một tầm mắt giống như lưỡi răn dao động trên mặt Ôn Noãn, hắn không phải Ôn Noãn tất nhiên không cách nào cảm nhận được, nhưng khi tay hắn lau cho Ôn Noãn thì cảm nhận được tầm mắt không ngừng chiếu vào này, hắn nghiêng đầu nhìn lại, thì thấy giữa hai chân mày Tần Hoài Xuân lộ vẻ lo lắng, mặt Tần Hoài Châu đầy vẻ nóng nảy, còn hạ nhân được gọi là a Nô đứng bên cạnh thì cúi thấp đầu đứng yên, khuôn mặt chỉ còn lại một mắt và bị hủy mất hoàn toàn thay đổi không thấy rõ nửa phần cảm xúc.

“Đáng vẻ của a Nô khiến Mộ ca nhìn không vừa mắt?” Tần Hoài Châu thấy động tác trong tay Quân Dập Hàn dừng lại, tầm mắt rơi vào trên người a Nô thì lập tức mở miệng hỏi, dù sao tướng mạo a Nô như vậy người bình thường khó tiếp nhận là bình thường, nàng dứt lời, cũng không chờ Quân Dập Hàn trả lời, trực tiếp phát tay với a Nô nói, “Người đi xuống đi, về sau không có ta kêu không được vào viện này.”

Con mắt tràn đầy khổ sở của a Nô nhanh chóng ngẩng lên nhìn Tần Hoài Châu, lại che đậy ý hận cung kính nói, “Dạ.” Ngay sau đó năm ngón tay vẫn siết chặt trong ống tay áo, cả thọt bỏ đi ra ngoài.

Quân Dập Hàn nhíu mày thu hồi tầm mắt, đang định tiếp tục lau cho Ôn Noãn, lại thấy đầu ngón tay nàng khẽ nhúc nhích, thân thể bỗng nhiên nghiêng ra bên giường nôn ra một ngụm máu tươi, máu này vừa vọt không sai không lệch ói lên áo bào giữa hai bắp đùi hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 152: Chương 19: Mưu trí vô song phúc hắc vô sỉ

“Hình như vết thương của lệnh phu nhân rất nghiêm trọng, tại hạ có quen biết một lão trung y giao tình rất tốt, nếu không tại hạ phải người đi mới hẳn tới kiểm tra một chút cho phu nhân?” Tần Hoài Xuân nhìn Ôn Noãn nôn ra máu, chỉ cảm thấy theo vậy vết thương không nhẹ, liền mở miệng nói.

“Đúng vậy đúng vậy, Mộ ca ca yên tâm, lão trung y kia sẽ không nói xằng nói bậy tiết lộ hành tung của Mộ ca ca.” Tần Hoài Châu bị Ôn Noãn nôn ra ngum máu làm cho sợ đến sắc mặt trắng bệch luôn miệng phụ họa.

“Không cần, ta có thể trị vết thương cho nàng ấy.” Sắc mặt Quân Dập Hàn cực kỳ âm trầm, đỡ Ôn Noãn vẫn mềm nhũn nằm trên đùi hắn.

“Chuyện này...” Tần Hoài Xuân còn định nói gì đó, nhưng cổ kỹ thân phận của mình, cuối cùng nuốt lời xuống, dù sao phu quân người ta đã nói như vậy rồi, nếu hắn kiên trì tiếp thì hình như cũng quá vượt khuôn rồi.

“Tần công tử yên tâm, ta không... Ờ...” Ôn Noãn đã khôi phục vài phần tỉnh táo tựa vào trong khuỷu tay Quân Dập Hàn mang theo vài phần yếu ớt nói với Tần Hoài Xuân, ai ngờ nàng còn chưa nói xong, chỉ cảm thấy trong dạ dày co rút một trận, cổ họng căng thẳng, lại nôn ra một ngum máu lớn.

“...” Ôn Noãn tỏ vẻ bình tĩnh lau máu trên khoe môi đi, nhìn về mặt khăn trương muốn nói lại thôi của hai người đối diện, lại nhìn vết máu lớn ở vị trí bộ phận quan trọng giữa hai chân của Quân Dập Hàn, nàng yên lặng rời khỏi lồng ngực hàn khí mãnh liệt của hắn, tựa vào đầu giường, không đành lòng nhìn khuôn mặt đã trở thành sắc mặt cực đoan.

Trong lúc nhất thời trong phòng trở nên yên lặng cực kỳ quỷ dị, sau lặng yên lại yên lặng, nàng nhìn vết máu loang lổ trên quần áo của mình và Quân Dập Hàn, liền dẫn đầu đánh vỡ yên lặng nói: “Tần cô nương, ta... Ờ...” Dạ dày vừa co rút lại nôn ra một ngum máu.

Xong rồi, có lẽ do tối hôm qua hút quá nhiều máu không tiêu hóa được, Ôn Noãn khổ sở nghĩ.

“Câm miệng!” Từ tối hôm qua vẫn kiểm chế, đến bây giờ rốt cuộc Quân Dập Hàn không thể nhịn được nữa, hắn đứng dậy đặt chậu lên ghế ngồi, giọng nói cực kỳ kiềm chế đè nén, “Nôn xong lại gọi ta.” Dứt lời, sai bước đi ra ngoài, nếu tiếp tục ở lại trong phòng, hắn không bảo đảm sẽ không trực tiếp ném nàng ra ngoài.

Huynh muội Tần gia ngây ngốc ở trong phòng bị cách làm thật sự “Tuyệt tình” này của Quân Dập Hàn trấn áp, sắc mặt Tần Hoài Châu phức tạp rất đồng tình nhìn Ôn Noãn, kéo kéo Tần Hoài Xuân nói: “Ca, chúng ta đi ra ngoài đi.”

Tần Hoài Xuân khẽ than một tiếng, môi giật giật, lại không biết nói gì cho phải, dứt khoát trực tiếp theo muội muội rồi đi.

Lúc này Ôn Noãn cũng không có ý định suy nghĩ nhiều, nàng vừa động lại chỉ cảm giác dạ dày bắt đầu co rút, vội vội vàng vàng ôm chậu nước bắt đầu nôn điên cuồng, không lâu lắm vốn là nước trong veo đã biến thành đỏ thẫm, bên trong phòng tràn đầy mùi máu tươi nồng nặc, Ôn Noãn không còn hơi sức bưng trà bên cạnh bàn súc miệng, trừng mắt nhìn chậu máu đỏ tươi kia, trong lòng không hề có tư vị gì, nàng phải hút của hắn bao nhiêu máu mới có thể tạo thành hiệu quả như vậy?

Chân mày nàng hơi nhíu, lần đầu tiên mình hút máu hắn chẳng qua chỉ một chút, sao lần này hút nhiều như vậy?

Cố gắng hồi tưởng lại trong đầu, cụ thể đã xảy ra chuyện gì thì nàng không nhớ nữa, nhưng lúc hút máu không phí sức giống như lần trước, lần này vèn vèn nhẹ nhàng vừa hút thì máu của hắn đã trực tiếp rưới vào trong miệng, cảm giác ngược lại rõ ràng, hình như... Hắn bị thương?

Thần kinh Ôn Noãn run lên, vén chăn xuống giường, nhưng vì động tác mạnh mà suýt chút nữa ngã xuống đất, nàng chống mép bàn chống đỡ, chờ đến khi hơi sức trên người hồi phục chút, đang định ra ngoài, lại thấy tóc trước ngực đã bắt đầu từ từ chuyển đen, nàng vội vàng lấy viên thuốc ra nuốt vào, lần trước khi cô độc phát tác suýt chút nữa lộ mặt ra trước Quân Dập Hàn, nàng đã tiếp nhận giáo huấn, vì đề phòng lỡ như, tùy thời mang theo đan dược, dùng để trong tình huống bất đắc dĩ được hiệu không nhan đan bị khôi phục thời gian, sau khi nàng ăn thuốc vào, đến bàn trang điểm nhìn coi, tuy rằng tóc mình đang dần biến thành màu đen, nhưng dung mạo không thay đổi, có thể mới đứng dậy đi ra ngoài.

“Ói xong rồi hả?”

Nàng vừa đi đến cửa, Quân Dập Hàn vừa vịn qua cửa mà vào, lúc này hắn đã thay bộ đồ dính máu thành bộ áo bào màu xanh nhạt, che đi vài phần thanh cao quý giá nhiều thêm vài phần nho nhã, Ôn Noãn nhìn chân mày hắn hơi nhíu, ngưng ngưng cười nói: “Chắc ói xong rồi.”

“Ói xong thì thay quần áo.” Ôn Noãn tiếp nhận quần áo hắn đưa tới, khi thấy hắn định xoay người rồi đi, nhanh chóng túm lấy khuỷu tay của hắn, hỏi dò, “Tối hôm qua có phải người bị thương không?”

“Làm khó người vẫn nhớ được.” Quân Dập Hàn nhàn nhạt liếc nhìn nàng, “Nếu mệt mỏi trước hết đi nghỉ ngơi một chút, sau khi đêm đến chúng ta rồi đi.”

“Có nghiêm trọng không? Ta bôi thuốc giúp người.” Ôn Noãn ân cần nói.

“Không cần, tự ta có thể xử lý.” Quân Dập Hàn lạnh nhạt từ chối, cất bước đi, thuận tay đóng cửa phòng cho nàng.

Trông mặt Ôn Noãn nhìn vào bàn tay trống không, bên môi dâng lên nụ cười khổ.

“Tướng quân, phủ Thái thú có thích khách lên vào ám sát Quách đại nhân, cửa Tây Nam và cửa Bắc cũng phát hiện có dân chung định trộm mở cửa thành, thậm chí cửa Nam còn có thủ vệ định tự mình mở cửa thành, may mà kịp thời phát hiện xử quyết tại chỗ, Tướng quân, hiện giờ bên trong thành không ngừng bàng hoàng lòng người, ngay cả ý chí của tướng sĩ cũng dao động, ngài xem nên làm như thế nào cho phải?” Phó tướng tiến lên hỏi.

“Tăng cường phòng ngự, phát hiện người khác thường, giết! Nếu quân địch lại đến xâm phạm, thì gây ông đập lưng ông.” Chu Mặc vỗ trán đau, “Có thể điều tra tung tích của Hàn Vương?”

Hắn vừa mới nói xong, một tên lính vội bước lên trước nói: “Tướng quân, mới có người đến cung cấp tình báo nói là biết chỗ ẩn thân của Hàn Vương.”

“Nhanh chóng mang hai ngàn tinh binh đi lùng bắt Hàn Vương.” Thần kinh Chu Mặc lập tức run lên, ra lệnh cho phó tướng, lại bổ sung, “Bắt sống.”

“Mặt tướng lĩnh mệnh.” Phó tướng lập tức dẫn tên lính kia đi, chỉ cần có thể bắt Hàn Vương, tất cả vấn đề trước mắt đều có thể dễ dàng giải quyết.

Ôn Noãn đang thay đồ trong phòng, cửa lại đột nhiên bị đẩy ra, tay nàng đang định cởi áo ra thu hồi lại, quay đầu nhìn, lại thấy là Quân Dập Hàn.

“Bên ngoài có truy binh.” Hắn nói đồng thời cầm lấy áo sạch sẽ trên giường khẽ quần lấy nàng ôm trong tay nhảy ra cửa sổ rồi đi.

“Quan gia dẫn bộ hạ đến trong phủ ta không biết vì chuyện gì?” Tần Hoài Xuân thấy quan binh đột nhiên tràn vào, trong lòng mơ hồ hơi sáng tỏ, tay chấp sau lưng khẽ giật giật, Tần Hoài Châu sau tấm bình phong lập tức co rút thân thể, chạy về hậu viện.

“Lúc trước nhận được tố cáo, nói ở chỗ của người chứa chấp phản tặc Hàn Vương Quân Dập Hàn và đồng bọn của hắn, hiện giờ bản tướng quân đặc biệt dẫn người tới bắt, lục soát.” Phó tướng vung tay lên, binh sĩ sau lưng hắn lập tức chạy vào các nơi trong phủ.

“Quan gia, trong này có phải có hiểu lầm gì không, hiện giờ ngay cả cửa thành Duyệt Châu Hàn Vương cũng không vào được, sao có thể ở trong phủ của tiểu nhân.” Tần Hoài Xuân cố làm ra vẻ không biết.

“Hừ, có hay không lục soát tự nhiên sáng tỏ.” Phó tướng lạnh lùng liếc hắn, gọi hai thuộc hạ nói, “Áp giải hắn theo, theo bản tướng đi hậu viện nhìn một chút.”

“Mộ ca ca, nhanh, có người...” Tần Hoài Châu đẩy cửa phòng ra, thấy bên trong không một bóng người, lời nói khựng lại, trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm đồng thời lại hơi mất mát, nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, đang định đóng cửa lại đi ra ngoài, ngược mắt nhìn thấy bộ quần áo dính máu để trên giường và chậu máu chưa kịp đổ sạch kia, lúc này dọn dẹp đã không kịp, mà tiếng bước chân đã gần bên tai.

“Rầm” Cửa bị đá văng.

“A...” Một tiếng thét chói tai của nữ tử đồng thời vang lên.

“Chuyện gì xảy ra?” Vừa tiến đến hậu viện, phó tướng bị tiếng thét chói tai này hấp dẫn tiến lên, hắn vừa mới nhảy vào bên trong cửa, lại thấy nữ tử nằm nghiêng trên giường sắc mặt tái nhợt chỗ váy có vết máu loang lổ bỗng nhiên phun ra một búng máu tươi vào trong chậu đã đầy chất lỏng màu đỏ ở bên giường, lúc này nhìn ngoài cửa đột nhiên xuất hiện người, có thể do hoảng hốt quá độ, một tay vỗ ngực, một tay chỉ vào mọi người kịch liệt thở dốc nói, “Người, các người là người, người phương nào, vì sao tự tiện xông vào khuê, khuê phòng của ta?”

Tần Hoài Xuân bị áp giải đến nhìn thấy cảnh này trong nháy mắt trong lòng hiểu rõ, hắn vội bước lên trước đỡ Tần Hoài Châu, sắc mặt buồn bã lại khản cổ nói với phó tướng: “Quan gia, tiểu muội bị ho lao, sợ bây giờ không còn bao nhiêu thời gian, không biết quan gia có thể châm chước chút không, đừng quấy rầy thanh tịnh của muội ấy.”

Ho lao?!

Bệnh này sẽ lây và lại chết người!

Mọi người nghe hắn nói như vậy, lại nhìn cô nương này hấp hối phun ra một chậu máu lớn, rất tin tưởng không hề nghi ngờ, cùng nhau lui về phía sau nửa bước.

Phó tướng này không được tự nhiên ho khan một cái, nói: “Người này cũng sắp chết, gian phòng này tạm thời không lục soát.” Nói xong, hắn cố làm ra vẻ bình tĩnh lui ra khỏi cửa phòng, Tần Hoài Xuân đứng dậy chuẩn bị đuổi theo, phó tướng kia lập tức trừng mắt nói, “Người lưu lại trong phòng này ngây ngốc đi.” Nói xong, để thuộc hạ đóng cửa lại, canh chừng ngoài cửa.

“Ca, hắn...” Tần Hoài Châu ngồi dậy, đang định nhỏ giọng nói gì đó, lại thấy Tần Hoài Xuân lắc đầu với nàng, giống như muốn nói nàng đừng lên tiếng.

“Tướng quân, cả phủ đã lục soát xong, cũng không phát hiện tung tích của Hàn Vương và đồng bọn.”

“Chẳng lẽ tên xấu như quý gia vì tiền thưởng mà nói dối tin tức?” Phó tướng tỏ vẻ âm trầm nói, “Đi, thu đội, nhìn xem lão tử trở về có lột da của hắn không.”

Một loạt tiếng bước chân dồn dập đi qua bên ngoài rồi yên tĩnh lại, lúc này Tần Hoài Châu mới tức giận nói: “Lại là a Nô đi mật báo, thiệt thòi lúc ấy ở chợ nô lệ muội nhìn thấy hấn đáng thương không ngại mua hấn, chưa từng nghĩ đến hấn lại là người lòng lang dạ sói, lấy oán báo ơn như vậy.”

“Người chết vì tài chim chết vì ăn, vậy cũng hợp tình hợp lý, chuyện này coi như là một giáo huấn, đừng tức giận.” Tần Hoài Châu vỗ vỗ bả vai muội muội an ủi.

“Mộ ca ca lại là Hàn Vương.” Tần Hoài Châu cũng không có tâm tư so đo thêm với a Nô, ngược lại cực kỳ lo lắng nói, “Không biết hiện giờ bọn họ như thế nào, có chạy thoát không?”

“Yên tâm, lấy mưu trí của Hàn Vương, thành Duyệt Châu nhỏ nhỏ này không trời được ngài ấy.” Tần Hoài Xuân vuốt đầu của nàng nói.

“Thật sao?” Tần Hoài Châu khao khát hỏi.

“Thật.” Người nọ lại là Hàn Vương.

Tình hình bên ngoài phủ lui hết, mà lúc trước Quân Dập Hàn cũng mang theo Ôn Noãn rời khỏi Tần phủ mà ẩn thân trên xà ngang trong gian phòng cách vách, lúc này nghe được đối thoại của hai người, trong lòng cũng không có gì ngoài ý muốn, hấn nhìn coi nữ nhân trước mắt, xác xuất thấp như vậy cũng có thể đụng phải kẻ thù, thật sự không biết do vận số của nàng hay kẻ thù địch quá nhiều.

Vào nửa đêm, quân đội của Hàn Vương lại bắt đầu bắn “Truyền đơn”, các cửa thành đánh du kích, Chu Mặc tuổi trẻ khí thịnh bị quấy đến phiền chết đi được, hấn nằm mộng cũng muốn đánh một trận với Hàn Vương, nhưng từ hôm qua tới nay ngoại trừ lúc cứu yêu nhân ra thì hấn ngay cả mặt của Hàn Vương cũng chưa từng nhìn thấy.

“Tướng quân, phó tướng Hữu Danh bị ám sát.” Quan quân dưới tay hấn sắc mặt nặng nề tiến vào báo cáo.

Hiện giờ hai mươi vạn đại quân trong tay hấn không chỉ không thể đối địch, các tướng lĩnh còn phải đề phòng bị ám sát, dân chúng binh lính không biết có bao nhiêu người đang nhìn chăm chăm vào đầu của bọn họ, lâu dài như vậy tiếp, ngay cả không đánh trận, quân dân và tướng lĩnh cùng binh lính chỉ nghi ngờ lẫn nhau, nghi kỵ sớm muộn gì cũng tạo thành nội loạn.

Chu Mặc hung hăng vuốt mặt, cảm giác thật sâu mưu kế của Hàn Vương này vừa cao vừa vô song lại vừa phúc hắc vô sỉ!

“Xử tử hung thủ điều tra ra, treo thi thể trên cửa thành thị chúng ta ngược lại muốn nhìn coi rốt cuộc có bao nhiêu kẻ muốn tiền không muốn mạng.” Mặt hấn gấn đây tàn nhẫn, lại nói, “Tăng cường lòng bất Hàn Vương, bản Tướng quân muốn hấn có đi vào không có đi ra.”

“Vâng.” Phó tướng lĩnh mệnh lui ra.

“Tướng quân, ngoài cửa bắc và cửa nam quân địch kêu gào, nói ngài, nói ngài...”

Lính ở dịch trạm ngược mắt nhìn khuôn mặt đen thui âm trầm của hấn, ngôn ngữ lộ vẻ khó khăn.

“Nói!” Chu Mặc gầm lên.

“Nói ngài là thứ hèn nhất cháu con rùa chỉ biết núp trong mai không dám ứng chiến.” Lính ở dịch trạm nói một hơi không dám thở mạnh cúi đầu.

“... Truyền lời bản Tướng quân, ra ngoài thành ứng chiến!” Chu Mặc vốn nén lửa giận trong lòng, lúc này những lời này không thể nghi ngờ thêm dầu trên lửa, lập tức lạnh giọng ra lệnh.

Kết quả, đêm đó Chu Mặc dẫn quân quét sạch tám cửa thành, trừ tám cửa thành, Hàn quân còn lưu lại cho hấn một mai rùa đen, hấn ngay cả bóng dáng Hàn Vương cũng không thấy, Chu Mặc tức giận sôi sục, bị tức đến bệnh không dậy nổi.

Cái gọi là địch nấp ta nhiều địch tiến ta lùi, phương châm chỉ đạo tác chiến thống nhất, được Hàn quân phát huy vô cùng tinh tế!

Khắp nơi bên trong thành đều có quan binh lục soát, cửa thành càng thêm đóng chặt không cho phép ra cũng không cho vào, khắp nơi đều có thủ vệ cực kỳ sâm nghiêm, Ôn Noãn nhìn tường đồng vách sắt này lại nhìn Quân Dập Hàn bên cạnh, hỏi, “Chúng ta ra ngoài như thế nào?”

“Đã vào được...” Hấn ngừng một chút, “Bỏn Vương không có ý định đi ra ngoài.”

“Chúng ta đi mở cửa thành?” Ôn Noãn ngược mắt đánh giá cửa thành dày đến ngàn cân này, hai người bọn họ hợp lực bao lâu mới có thể mở ra, mà ở trong khoảng thời gian đó, sẽ có bao nhiêu binh lính như núi vọt tới chém bọn họ nát thành thịt vụn, bọn họ cần phải chém bao nhiêu người để tự vệ.

“Người thật sự do Mộ Dung Tĩnh gả cho ta sao?” Còn không đợi nàng đánh giá ra một con số đại khái, lại nghe giọng Quân Dập Hàn vang lên trên đỉnh đầu.

“Hà?” Nàng ngược mắt nhìn về phía hấn, nhất thời không theo kịp tiết tấu suy nghĩ của hấn, Quân Dập Hàn cũng không lên tiếng nữa, cho đến sau một lúc khá lâu, nàng mới phản ứng lại được, hấn đây là ngầm trào phúng chỉ số thông minh của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 153: Chương 20: Hưu thê

Đêm công thành thứ ba, Hàn quân bắn hai lần “Truyền đơn” vào trong thành Duyệt Châu, đánh hai đợt du kích xong thì không tiếng động biến mất, cái gọi là nhất cổ tác khí yếu đi lần thứ hai và đến lần thứ ba thì suy sụp *, tướng sĩ thành Duyệt Châu bị Hàn quân tàn phá tinh thần liên tục ba đêm, từ ban đầu sĩ khí tăng cao chuẩn bị chiến tranh đến sau đó có lực mà không có chỗ phát đẩy bụng tức giận rồi đến bây giờ về mặt uể oải ngáp liên hồi, thỉnh thoảng còn “Thần thiết” chào hỏi đôi câu với Hàn quân đánh du kích phía dưới (Toàn văn không quảng cáo).

(*) nhất cổ tác khí, tái nhĩ suy, tam nhĩ kiệt: Thành ngữ “Nhất cổ tác khí” này bắt nguồn từ một câu chuyện được ghi lại trong “Tả truyện” của Tả Khâu Minh năm 389 trước Công nguyên. Nguyên gốc: 一鼓作氣, 再而衰, 三而竭 (nghe tiếng trống thứ nhất thì hăng hái, tiếng thứ hai lòng hăng hái giảm xuống, lần thứ ba thì hăng hái hết cả)

Mà từ sau khi có phó tướng bị giết, các tướng lĩnh không khỏi trông gà hóa cuốc nhìn ai cũng giống như phần tử khủng bố trong lòng cảnh giác đề phòng. Chỉ trong vòng thời gian ba ngày ngắn ngủi, từ tướng lĩnh đến binh lính không chịu đủ đau khổ tinh thần.

Trong đau khổ này, lúc tờ mờ sáng bọn lính thủ thành bụng đói mệm, lúc đôi gác bị một tiếng nổ chấn động dưới chân thành, ngay cả tường thành cũng rung nhẹ rồi kết thúc, theo tiếng nổ vang đất rung núi chuyển, không trung tách ra lửa khói rực rỡ chiếu sáng khắp bầu trời đêm, cờ xí trên tường theo Duyệt Châu phát phơ theo chiều gió cùng nhau gãy lìa tận gốc đổ xuống, vết chém cực kỳ bằng phẳng, giống như đã sớm có người dùng dao sắc chặt đứt, bọn lính bị chấn động đến lơ mơ phát giác ra, đầu óc còn chưa kịp hồi phục tinh thần lại nghe tiếng giết chấn động trời truyền đến bên tai, trên lầu cửu trọng tháp kiến trúc cao nhất mang tính biểu trưng trong thành Duyệt Châu, cờ Hàn quân vũ vũ phấp phới đón ánh nắng sớm trong gió nhẹ, mấy ngày này tinh thần chiến đấu của Hàn quân tích tụ trướng lên, mà quân lính giữ thành thì trong lòng kinh hãi, cho rằng trong thành Duyệt Châu đã bị Hàn quân chiếm lĩnh tức thời đại loạn, đợi đến khi Chu Mặc nằm trên giường bệnh nghe nói binh biến phía ngoài, định mang bệnh đi chiến đấu thì đã thấy phó tướng kinh hoàng báo lại Hàn quân đã phá thành mà vào.

Thân thể Chu Mặc mới vừa có chuyển biến hơi tốt đẹp bị tin tức này đã kích phun ra một ngụm máu tươi, cuối cùng chỉ đành phải dẫn thủ hạ thân binh tránh mũi tấn công bén nhọn của Hàn quân mà chạy trốn.

Cuộc chiến Duyệt Châu, Hàn quân đại thắng!

Hàn quân vào thành, kỷ luật quân đội nghiêm minh, dân chúng hai bên đường hoan nghênh, Bạch Ứng thân thiết vẫy tay về phía dân chúng, Cố Thần Vũ cười đến hàm súc lạnh nhạt, đuôi khố mắt Lạc Phi liếc xéo cảm nhếch lên, ba đại chủ tướng mặc dù thân thiện, xa cách, kiểu ngạo đủ hình tượng không giống nhau, nhưng tư thế oai hùng bùng bùng phần chấn động trai tuấn tử của bọn họ ở trên lưng ngựa cũng quyến rũ lòng vô số cô nương thiếu phụ các thím các bà, khiến cho các nàng thét chói tai liên tục, nhưng ở trong kích động của bọn họ lại đồng thời không thấy Hàn Vương, trong lòng lại nổi lên thất vọng không nhỏ.

“Nghe nói người chọc tức Chu Mặc con rùa đen bị bệnh không dậy nổi, người thật đúng là xuất thủ bất phàm” Bạch Ứng nói với Lạc Phi đang mỉm cười bên cạnh.

“Chỉ nào không đánh bức mình, gia bức mình dĩ nhiên cũng phải khiến cho hấn bức mình theo, nếu ko phải Vương gia hạ lệnh ần nhận chờ căn dặn, gia sớm trừng trị hấn rồi, nào còn có thể để cho hấn trốn thoát?” Lạc Phi mất hết hào hứng vút ánh mắt quyến rũ với các cô nương đang hét lên rồi nói.

“Vương gia tự có sắp xếp của ngài.” Bạch Ứng vừa nói vừa quay sang nói với Cố Thần Vũ bên cạnh, “Cố huynh, nhanh như chớp của huynh ngược lại thật sự khiến tại hạ mở to mắt nhìn.”

“Bạch huynh quá khen.” Cố Thần Vũ nói.

“Ca ca, tại sao không thấy Hàn Vương?” Huỳnh muội Tàn gia nhận được tin tức chạy tới, Tàn Hoài Châu hỏi ca ca bên cạnh, đợi hồi lâu không nghe được đáp lại, nàng quay đầu nhìn thì thấy Tàn Hoài Xuân đang si ngốc ngẩn nhìn theo hướng khác, nàng giơ tay lên quơ quơ trước mặt hấn nói, “Ca ca?”

“Châu Châu, muội xem, kia có phải là Phi Phi cô nương không?” Tàn Hoài Xuân lăm lăm ra tiếng.

“Nhìn cẩn thận có vẻ giống.” Tàn Hoài Châu nhìn theo tầm mắt của hấn nhìn lại chần chừ nói, vẻ xinh đẹp quá mức của nàng kia ban đầu lưu lại cho nàng một ấn tượng cực kỳ khắc sâu, nhưng người trước mắt này mặc dù mặt mày tương tự, nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác không giống nhau, nàng kia cho người ta cảm giác quyến rũ, mà nam tử trước mắt trong bộ giáp màu bạc trên ngựa cao lại khiến cho người ta xem nhẹ dụng mạo của hấn mà bị hấp dẫn bởi vẻ anh tuấn lạnh lùng phát ra từ quanh thân hấn, nàng nhìn Bạch Ứng cùng xuất hiện bên cạnh Lạc Phi lần trước, suy nghĩ một chút nói, “Chẳng lẽ hấn và Phi Phi cô nương là huynh muội?”

Tàn Hoài Xuân vẫn nhìn Lạc Phi, trầm mặc không nói.

Ánh bình minh vừa ló dạng, sương mù buổi sáng tan đi, Quân Dập Hàn trên lầu cửu trọng tháp mặc bộ đồ màu trắng, vẻ tao nhã lưu chuyển quanh thân lưu lại vẻ cô độc, hấn cúi đầu nhìn ba quân cảm xúc cao vút dưới tháp, vẻ mặt nhạt mà lạnh, khi tầm mắt xẹt qua một chỗ thì thân thể của hấn vùn vụt như nhận mưa bay trên không mà xuống, đúng lúc mọi người ca ngợi vẻ đẹp dễ bắt ngờ thì đồng thời thấy hấn xách ra một bóng dáng mảnh mai từ trong

đoàn đội, lời nói mang theo châm chọc: “Thế nào, lại muốn chạy trốn?”

Cũng chỉ trong giây lát khi đại quân tụ hội, nàng có thể chạy đi lần nữa từ bên cạnh hắn, nàng thật sự có khả năng!

Ba người ngồi thẳng trên lưng ngựa khi nhìn thấy người hấn xách ra thì vẻ mặt khác nhau, lại cùng nhau hướng tầm mắt về phía hai người.

“Không có.” Ôn Noãn quả quyết bác bỏ, “Ta chính là định trải nghiệm một chút cảm giác đứng ở phía dưới ngẩng lên nhìn Vương gia, chiêm ngưỡng phong thái của Vương gia.”

“Cảm giác như thế nào?”

“Vô cùng khá.”

Ánh mắt người bốn phía lấp lánh có thần nhìn hai người, rồi rít suy đoán quan hệ của nữ tử này với Hàn Vương, trong đám người không biết có ai nói một câu: “Ah, đó không phải là Hàn Vương phi sao, khi ta đi kinh thành từng gặp một lần.”

“A...” Mọi người đột nhiên hiểu ra, ánh mắt chuyển thành hoặc nóng bỏng hoặc đổ kị hoặc hâm mộ.

Hàn Vương phi?

Cổ Thần Vũ khiếp sợ nhìn về phía Ôn Noãn, ánh mắt phức tạp!

Quân Dập Hàn nhìn nữ nhân trước mắt liên tục nói dối đều đúng lý hợp tình lại sức mạnh tràn đầy, không biết tại sao lại có ảo giác không căm ghét còn có thành thói quen, hấn cau mày nhẹ đến không thể nhận ra, bàn tay trong tay áo khựng lại một chút nhưng vẫn lấy ra một lá thư đưa cho nàng, hai chữ “Từ thư” trên lá thư, lời của hấn chuyển thành lạnh lùng vô tình, “Từ nay về sau, ngươi không bao giờ là Hàn Vương phi nữa.”

Bước ngoặt này không thể dùng mau có thể hình dung, mà là khoảnh khắc giữa nghiêng trời lệch đất, một khắc trước Ôn Noãn còn cảm giác “Vô cùng khá”, giờ khắc này chỉ cảm thấy như bị sét đánh, đầu lòng tới tứ chi bách hải đau đớn, cổ làm ra lạnh nhạt lại không hiểu nói: “Không biết vì sao Vương gia lại hừ ta?”

“Bốn Vương tuyệt đối không cho phép nữ nhân Mộ Dung Tĩnh gả tới làm Vương phi của bốn Vương, huống chi bốn Vương không tính là phu thê chi thực với người.” Đây mắt Quân Dập Hàn hoàn toàn lạnh lùng, trong lòng không biết vì sao khi nói câu này ra lại ở trong mờ mịt sinh ra tia đau đớn, nhưng hấn vẫn không để ý tới lý do của phần đau đớn này, hấn vừa hứa hẹn cho Mộ Hàn một danh phận, liền quyết định sẽ không có chút dính dấp gì với những nữ nhân khác, cho dù thời thế bây giờ nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường đi nữa, chỉ có điều, Quân Dập Hàn hấn mong muốn chỉ làm bạn với một người đến cuối quãng đời còn lại là đủ rồi.

“Ta biết.” Ôn Noãn hết sức kéo ra ý cười thoáng qua, tuy hết sức không chế chia tay đón nhận thư nhưng vẫn không kiềm chế được mà hơi run rẩy.

Cổ Thần Vũ trên lưng ngựa nhìn thấy tất cả cũng không thể nhìn được nữa, bảo bối trong lòng hấn che chở trăm bề lại khiến cho người ta xem thường như vậy, một tấm chân tình lại bị hấn (Quân Dập Hàn) nhục nhã chà đạp như vậy trước mặt mọi người, khiến hấn làm sao có thể nhìn tới mà không để ý tới, nhưng hấn đang định phi thân xuống ngựa, lại thấy ánh mắt hàm chứa khẩn cầu của Noãn Bảo nhìn về phía hấn, ý bảo hấn không nên nhúng tay, hấn hung hăng nhắm mắt lại, chưa bao giờ cảm thấy bất lực như lúc này, nữ nhân yêu sâu đậm bị thương, thế nhưng hấn chỉ có thể lẳng lặng nhìn, cảm giác này thật con mẹ nó đáng chết!

Khoảnh khắc khi Ôn Noãn chìa tay tiếp nhận thư từ hôn, mắt Quân Dập Hàn nhìn về hướng khác, chẳng biết tại sao, bản năng nơi đáy lòng hấn cự tuyệt nhìn nụ cười còn khó coi hơn khóc lúc này của nàng, vì vậy, hấn không nhìn thấy ánh mắt Ôn Noãn ra hiệu cho Cổ Thần Vũ, mà Lạc Phi và Bạch Ứng sớm bị bước ngoặt như màn hài kịch này chấn động mất hồn mất vía, nào còn có ý định đi chú ý về phía một ánh mắt nho nhỏ.

“Vương gia bảo trọng.” Ôn Noãn chỉ cảm thấy hơi sức toàn thân giống như bị rút ra, lòng đau giống như bị đánh tê liệt, nhưng nàng cũng chỉ có yên lặng chịu đựng, giờ này ngày này giờ khắc này suy cho cùng do một tay nàng tạo thành, nhưng nàng cũng không hối hận, nàng dùng sức nắm chặt thư từ hôn trong tay xoay người rồi đi, mỗi một bước đi đau giống như giẫm trên mũi dao khiến nàng muốn dừng chân không tiến.

Kiên cường chút, Ôn Noãn, đây chỉ là triết để từ biệt quá khứ mà thôi, cũng không phải thật sự rời khỏi, người không phải còn có thể lấy thân phận Mộ Hàn hầu ở bên cạnh hấn sao? Nàng yên lặng động viên mình trong lòng, nhưng một âm thanh khác lại đang nói, cho dù hầu ở bên cạnh hấn cũng là lấy thân phận một nữ nhân khác một cái mặt khác hầu ở bên cạnh hấn, người bây giờ bỏ lỡ một thứ tốt đẹp nhất đời này, Ôn Noãn, người sai lầm rồi, cho dù hôm nay không hối hận, cuối cùng sẽ có một ngày người phải hối hận.

Trong đầu Ôn Noãn đủ các loại giọng nói và hình ảnh đan xen, nàng chỉ cảm giác trong đầu hỗn loạn giống như sắp nổ tung, trong tai không hề nghe được bất kỳ âm thanh gì khác nữa, chỉ từng bước một kiên định rồi lại mờ mịt rồi đi, trên mặt giống như có thứ gì đó âm ập chảy qua, nàng đưa tay sờ, mới phát hiện không biết nước mắt chảy xuống từ khi nào.

Đám người bao vây rồi rít tự động nhường đường cho nàng, ánh mắt vốn nhiệt tình hâm mộ ghen tỵ tất cả chuyển thành thương hại đồng tình.

“Vương gia...” Bạch Ứng rốt cuộc không nhìn được mở miệng.

“Các người không cần nhiều lời chuyện của bốn Vương.” Quân Dập Hàn trực tiếp cắt đứt lời hấn, tay thả lỏng phía sau dần nắm chặt, nếu không phải nề tình nàng chỉ là một con cò của Mộ Dung Tĩnh, sao hấn có thể đơn giản thả nàng đi như vậy.

“Lão tử không nhìn nổi.” Lạc Phi tức giận trực tiếp quay đầu ngựa rồi đi.

Bạch Ứng lắc đầu mảy may chặt, không biết vì sao sự tình lại biến thành đáng vẻ như bây giờ, sau khi Vương gia khỏi bệnh thì không chủ động nhắc tới Vương phi, ngay cả bọn họ nói tới cũng tỏ vẻ lạnh nhạt giống như không biết, vậy mà bây giờ, xa cách lâu ngày mới được gặp lại nhau là chuyện mừng rỡ như vậy, thế nhưng Vương gia lại trước bao nhiêu người hờn thê, trong lòng Bạch Ứng thở dài thật sâu, Vương gia, tương lai ngài ngàn vạn lần đừng vì chuyện hôm nay mà hối hận.

“Vương gia.” Lúc này một tên lính vội bước lên trước ghé vào bên tai Quân Dập Hàn nói nhỏ mấy câu, về mặt Quân Dập Hàn lập tức lạnh lẽo nhìn về phía bóng lưng mỏng manh mà gầy nhỏ cách đó không xa, nói, “Bắt nàng ta lại cho bốn Vương.”

Thành Diêm, Mạnh Cô Nhiễm nghiêng người dựa vào mái nhà cong nhìn Sở Hoan đang bắt thỏ trong rừng trúc phía dưới, khóe môi dâng lên ý cười, Sở Hoan bắt được thỏ vui mừng giờ cao tay túm thỏ quơ múa về phía hắn.

“Con thỏ này lớn nhỏ vừa đúng, chính là thích hợp nướng ăn.” Hắn nhìn con thỏ này kết luận.

“Không được, thỏ này không thể ăn.” Sở Hoan nghe hắn nói như thế lập tức ôm chặt thỏ vào trong ngực, cẩn thận nhìn hắn nói, “Nó là bằng hữu của ta.” Sau khi hắn nói xong thì dùng cặp mắt tròn vo nhìn chăm chăm vào Mạnh Cô Nhiễm, thấy hắn không phản đối, lúc này mới tràn đầy vui mừng giờ thỏ lên nói với hắn, “Người xem nó trắng như vậy, kêu nó là tiểu Bạch có được không?”

“Nếu nó là bằng hữu của người, người tự mình làm chủ là được.”

“Nhưng ta muốn nghe ý kiến của người.”

“Ý kiến của ta là ăn nó đi.”

“... Tiểu Bạch, tiểu gia dẫn người đi ăn thịt.” Sở Hoan yên lặng nhìn Mạnh Cô Nhiễm cười đến cực kỳ xảo trá trên lầu, nhỏ giọng nói bên tai thỏ rồi ôm nó rồi đi.

“Chủ thượng, Mộ Dung Tĩnh phái năm vạn đại quân tăng viện đã hội hợp với tàn quân của Chu Mặc, hiện giờ mười vạn đại quân đã bao bọc vây quanh thành Duyệt Châu.” Sở Hoan vừa mới đi, Thanh Nham liền im hơi lặng tiếng xuất hiện sau lưng Mạnh Cô Nhiễm.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 154: Yêu một người

Mười vạn đại quân bao bọc vây quanh thành Duyệt Châu, tiếng trống chấn động chu vi trăm dặm, chủ tướng Chu Mặc từ trong đại quân thúc ngựa mà ra, xách thương chỉ thẳng vào trong thành cao giọng hét nói: “Hàn Vương, người có bản lĩnh đừng đùa giỡn giờ trò bịp bợm ở trong bóng tối, đường đường chính chính đánh một trận tử chiến với bản Tướng quân!”

Gió đưa giọng của hắn vào trong thành, nhưng lại lấy được giọng nói cực kỳ khinh thường của Lạc Phi: “Dựa vào người, cũng muốn?” Dứt lời, tay hắn cầm lãnh kiếm phi thân mà xuống, kiếm khí ngang trời xẹt qua đánh thẳng vào mặt Chu Mặc.

Hai nam nhân nghện từng tầng tức giận giống nhau vừa va chạm tới, phía trước đại quân dưới tường cao, thương bạc bay lượn kiếm lạnh như sương, nhiều chiêu nhanh như tia chớp ra tay tàn nhẫn, có xu thế không chết không dừng.

“Ầm.” Hai chưởng đụng nhau, chỉ trong khoảnh khắc nội lực bốn phía kích động cát bay đá chạy, binh lính gần bên bị bức đến giờ tay lên che mắt liên tiếp lui về phía sau, Chu Mặc bị bức rơi xuống ngựa mà Lạc Phi phi thân trên không quay trở lại đầu tường.

Lạc Phi đưa tay lau vết máu trên khóe môi, ánh mắt đào hoa nhuộm từng tầng khí lạnh nhìn Chu Mặc dùng thương ổn định thân hình sắc mặt cực kỳ khó coi, mang cười nói: “Chỉ với đáng vẻ khiếp nhược này của người mà vọng tưởng muốn đầu một trận với Hàn Vương, trước đại quân người xem ra thật đúng không sợ mất mặt xấu hổ, ta nghĩ người nên dứt khoát xách thương tự vẫn, như thế mới có thể thể hiện ra vài phần bản sắc đại trượng phu, giữ được chút mặt mũi.”

“Phụt.” Chu Mặc há miệng phun ra máu tươi, không biết bị tức hay lúc giao thủ với Lạc Phi bị nội thương, đôi mắt đen như mực của hắn hung hăng nhìn chăm chăm vào Lạc Phi đang ở trên cổng thành có thái độ cực kỳ khinh miệt, trong tay nắm chặt thương bạc đột nhiên nhắc đầu thương nhắm lên ngay cổ họng mình.

“Tướng quân!”

Hành động lần này của hắn khiến phó tướng cách đó không xa hoảng sợ kinh hãi, ngay cả Lạc Phi trên đầu tường, chăm biếm trên khóe môi theo đó khựng lại, đáy mắt lộ vẻ thất vọng.

Nhưng sau một khắc, lại thấy Chu Mặc cảm thương bạc trong tay đang đâm vào trong cổ họng mình đồng thời eo ếch gấp lại, cổ ngửa ra sau, thương bạc đánh một vòng trên đầu ngón tay giống như tia chớp gào thét mà đi về phía Lạc Phi đang đứng trên đầu tường.

Thế đi của thương bạc nhanh mà mãnh liệt, trong chớp mắt đã tới trước người Lạc Phi, hấn tránh không thể tránh, đầu thương đâm tới áo bào hấn, sắp đâm vào trong ngực bụng thì đột nhiên gãy làm hai đoạn, phương hướng nghịch chuyển xuyên vào lồng ngực Chu Mặc còn chưa kịp thu hồi về hả hê.

Tất cả xảy ra quá nhanh, chỉ trong điện quang hỏa thạch, đối với kết cục này, người ngựa hai phe đều rơi vào trong tình trạng kinh hãi, ngay cả bản thân Chu Mặc cũng không thể tin cúi đầu nhìn thương bạc bị gãy làm đôi đâm trước ngực phun trào chảy máu thành cái lỗ lớn, lại cố sức ngẩng đầu nhìn về bóng dáng tuyệt thế cầm kiếm đứng chấp tay trên tường thành, cuối cùng chậm rãi nhắm mắt lại té xuống.

Đến khi chết mới hiểu, suy cho cùng là do hấn quá mức tự phụ, nam nhân này, cho dù hấn độc cả một đời cũng không theo kịp, hấn thật sự không xứng làm đối thủ đánh một trận với người ta!

Trong đại quân, tướng lĩnh Hầu Úc của viện quân do Mộ Dung Tịnh phái tới mắt lạnh nhìn một màn này, gợn tay lên gọi tiểu tướng bên cạnh ra nhỏ giọng căn dặn mấy câu, gợn tay lên đang định hạ lệnh đại quân tiến công, lại thấy trước mắt lóe tia sáng bạc, cổ như có thứ gì lạnh lẽo lướt qua rồi mất đi tất cả tri giác.

Đầu của Hầu Úc bị Quân Dập Hàn lấy kiếm cắm trên tường thành, mà hấn vẫn một bộ áo trắng không nhiễm trần thế, vẻ mặt nhạt mà xa, như thần sa xuống, thần thánh không thể xâm phạm, không ai thấy rõ, nam nhân giống như thần này vào một khắc trước cất đầu chủ tướng người ta trong mười vạn đại quân như thế nào, cũng không ai thấy rõ hấn cứu Lạc Phi trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc đồng thời còn khiến Chu Mặc táng mình dưới thương bạc của chính hấn như thế nào.

Quân Dập Hàn, không hổ là Chiến thần của nước Linh!

Hai người chủ tướng trước sau bỏ mình, mười vạn đại quân như rắn mất đầu rối loạn trong chốc lát thần kỳ này rồi sau đó ào ào quỳ một chân trên đất chủ động quăng mũ cỡi giáp thể thần phục Hàn Vương.

Trận chiến này, lấy Hàn quân hoàn toàn thắng lợi mà chấm dứt, sự tích anh dũng lấy đầu tướng địch trong mười vạn đại quân của Hàn Vương truyền khắp đầu đường cuối ngõ, không ít thanh niên trai tráng rồi rít thu dọn hành trang đến đầu quân dưới cờ Hàn Vương để thực hiện giấc mộng nam nhi của mình, mà đánh một trận, càng khiến cho khu vực Giang Đông vững vàng nắm trong tay Hàn quân, thậm chí không ít châu huyện chủ động thoát khỏi chính quyền triều đình hiện tại quy thuận Hàn Vương.

Đổi mất thiên hạ, Hàn Vương đã có xu thế quy về!

Nhưng chiến sự thắng lợi cũng không khiến cho vẻ lạnh lẽo chìm giữa hai chân mày Quân Dập Hàn giảm bớt chút nào, chẳng biết tại sao, trong đầu hấn lúc nào cũng không thể kiềm chế mà hiện lên khuôn mặt cười đến đau thương và đôi mắt tràn đầy tuyệt vọng của Ôn Noãn, vẻ mặt như vậy hình như có rất nhiều thứ gì đó bao hàm bên trong, khiến cho hấn không nhìn thấy rõ ràng lại cảm thấy mờ mịt, trong lòng bị đè nén không thở nổi.

“Vương gia, đây là canh sâm ta tự tay nấu vì ngài, ngài uống lúc còn nóng.” Ngọc Dao cười nhẹ nhàng đưa chén canh cho Quân Dập Hàn.

“Ai cho người tiến vào? Đi ra ngoài.” Quân Dập Hàn nhìn trên giấy Tuyên Thành không biết bị nhỏ mực nước từ khi nào, bút cảm trên tay thật lâu không hạ xuống đặt lên giá bút, lạnh giọng trách mắng.

“Ngọc Dao cũng chỉ vì thấy Vương gia mấy ngày gần đây cả người vất vả, muốn bồi bổ thân thể cho Vương gia, Vương gia cần gì tức giận như thế?” Ngọc Dao cắn môi, trông mắt rung rung nhìn hấn, rất uất ức nói.

“Thân thể của bốn Vương không cần người quan tâm.” Hấn nói đến đây giống như nghĩ đến điều gì, chân mày hơi nhíu, đứng dậy đi vòng qua bàn ra ngoài, Ngọc Dao nhìn theo bóng lưng hấn rồi đi, lại nhìn chén canh bốc hơi nóng trong tay, chỉ cảm giác mình thật sự vừa đáng thương lại vừa buồn cười, tha thiết mong dâng tấm chân tình, nhưng hấn lại chẳng thêm ngó tới, từng cho rằng lâu ngày cuối cùng sẽ nhìn thấy chân tình, hiện giờ mới hiểu được lâu ngày thấy là tuyệt tình, Quân Dập Hàn, chẳng lẽ trong lòng của người không dung được cho ta nửa phần vị trí?

Hay là, người cho dù hừ nữ nhân kia nhưng vẫn không quên được nàng ta?

Mắt Ngọc Dao trở nên lạnh lùng, vẻ âm hiểm hiện lên trong mắt!

“Noãn Bảo, rốt cuộc giữa nàng và Hàn Vương đã xảy ra chuyện gì?” Trong phòng giam giữ Ôn Noãn, Cố Thần Vũ tránh ra từng tầng thủ vệ tiến vào, trầm giọng hỏi Ôn Noãn đang ngồi ngẩn người trên giường.

“Thần Vũ, người đã đến rồi.” Ôn Noãn thu hồi tầm mắt trống rỗng cười cười, cố tỏ vẻ thả lỏng nói, “Còn có thể xảy ra chuyện gì, trước đây không phải người cũng nhìn thấy hấn hừ ta sao, ừ, bây giờ ta là phụ nhân bị hừ danh xứng với thực.”

“Noãn Bảo, nếu như nàng không chịu nói thật, hiện giờ ta sẽ mang theo nàng giết ra ngoài, dù đồng quy vu tận với Quân Dập Hàn, ta cũng nhất định không để cho nàng chịu nửa phần uất ức.” Cố Thần Vũ đứng trước người nàng, ánh mắt lấp lánh như sao trong ngày thường hiện giờ lại đen như mực khóa chặt hai tròng mắt của nàng, không để cho nàng có thể trốn tránh chút nào.

Một tay Ôn Noãn che mắt, ngửa người ra phía sau tựa vào cột giường, một hồi lâu sau cuối cùng cười bất đắc dĩ lại buồn bã, giọng nói mang theo chút mơ hồ: “Thật ra thì ta yêu hấn kém xa về nồng đậm thâm trầm hấn yêu ta, duyên phận của ta và hấn bắt đầu từ khi Thái hậu tứ hôn...”

Theo Ôn Noãn nói liên tục từng ly từng tí chuyện giữa nàng và Quân Dập Hàn, sắc mặt Cố Thần Vũ vốn âm u bắt đầu dần dần trở nên tái nhợt, thì ra là, thì ra là nam nhân kia đã sáp nhập vào trong tính mạng của nàng trong thời gian hẩn vắng mặt, hẩn cùng với nàng, một bước bỏ qua, cuối cùng từng bước bỏ qua.

“Chẳng lẽ nàng thật sự tính toán vẫn yên lặng ở bên cạnh hẩn, không nói cho hẩn sự thật?” Giọng Cố Thần Vũ tức cười hỏi, Noãn Bảo của hẩn trở nên yếu ớt khiến cho người ta đau lòng như vậy từ khi nào.

“Ta không có biện pháp tốt hơn, Thần Vũ.” Nàng cười khổ, “Thay vì để cho hẩn nhớ lại tất cả rồi trở mắt nhìn ta chết, chịu đựng đau đớn cắn tim, ta tình nguyện để cho hẩn quên sạch sẽ tình cảm với ta, cuộc đời này năm tháng tĩnh lặng, hướng chi...” Nàng lắc đầu một cái, “Ta cho hẩn ăn ‘Vong tình thủy’ không phải là độc, vốn không có thuốc nào chữa được.”

“Noãn Bảo, nàng như vậy là không công bằng với hẩn?” Cố Thần Vũ thương tiếc nhìn nàng, “Nàng thừa nhận tất cả đau đớn nhưng cũng tàn nhẫn tước đoạt quyền lợi lựa chọn của hẩn, ta tin tưởng đối với hẩn mà nói, năm tháng tĩnh lặng cũng không phải sống lâu cỡ nào mà là có thể cùng nàng gần nhau từng phút từng giây.”

“Ta biết rõ.” Giữa ngón tay Ôn Noãn có nước mắt chảy xuống, âm thanh mang theo nghẹn ngào nhẹ nhẹ, “Nhưng ta muốn hẩn sống thật tốt, yêu một người, không phải dốc hết hết khả năng để cho người đó sống tốt sao?”

“Noãn Bảo ngốc.” Cố Thần Vũ ôm nàng vào trong ngực nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, giữa hai chân mày là vẻ thâm lương, “Nếu như nàng thật sự cố ý như thế, ta sẽ dốc tất cả giúp nàng.”

Thì ra là, Noãn Bảo của hẩn cũng sẽ yêu một người như thế, yêu khiến cho hẩn ghen tỵ, yêu khiến cho hẩn đau lòng!

“Hiện giờ Mộ công tử ở đâu?” Quân Dập Hàn đến phòng thuốc, quét mắt nhìn y quan bận rộn chạy tới chạy lui bên trong nhưng không nhìn thấy bóng dáng Mộ Hàn liền lên tiếng hỏi.

“Tham kiến Vương gia.” Các y quan rối rít ngừng công việc trong tay, tiếp theo khom mình hành lễ, một vị y quan tương đối lớn tuổi trong đó nói, “Bẩm Vương gia, từ ba ngày trước bọn thuộc hạ đã không nhìn thấy Mộ công tử.”

“Ba ngày trước?”

“Dạ, bọn thuộc hạ cho rằng hẩn đi hầu hạ Vương gia nên cũng không để ý nhiều.” Y quan nói đến đây, nhìn vẻ mặt âm trầm của Quân Dập Hàn, trong lòng căng thẳng, giờ tay áo lau mồ hôi lạnh chảy ra, cẩn thận hỏi dò, “Chẳng lẽ hẩn không đi tới bên cạnh Vương gia?”

“Nếu hẩn ở bên cạnh bên Vương thì bên Vương sẽ tới đây tìm người?” Giọng Quân Dập Hàn rất lạnh.

“Vương gia thứ tội.” Các y quan rối rít cúi đầu quỳ xuống, thân thể khẽ run, người tâm phúc hiện nay mất tích mấy ngày mà bọn họ lại không bẩm báo lên, tội này, tội này sợ rằng không nhẹ.

“Người đâu, lỗi tất cả những người này ra trừng phạt hai mươi đại bản.” Quân Dập Hàn lạnh lùng ra lệnh, rồi nói với Bạch Ứng đang đi tuần tra qua, “Tập trung nhân thủ, trước khi trời tối bên Vương phải biết vị trí của Mộ Hàn.”

“Vương gia.”

Giọng Quân Dập Hàn vừa dứt, cách đó không xa lại vang lên giọng nói trong mềm mại mang theo ý cười quen thuộc, hẩn quay đầu nhìn lại, lại thấy áo nàng bị rách mấy chỗ, trên lưng công theo sọt trung lớn cao hơn nàng nửa cái đầu.

“Ồ, thật đúng là nhắc tới Tào Tháo thì Tào Tháo liền đến.” Bạch Ứng trêu ghẹo nói.

“Các người đều tụ tập ở cửa làm gì vậy?” Ôn Noãn đến gần nhìn mọi người không hiểu hỏi.

Bị ăn heo! Nhưng không dám nói những lời này ra, các y quan lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm trong lòng đồng thời không khỏi đưa ánh mắt cảm kích về phía Ôn Noãn kịp thời xuất hiện.

“Mấy ngày nay người đi đâu?” Quân Dập Hàn nhìn dáng vẻ rất nhếch nhác của nàng, cau mày hỏi.

“Đi khe Vân Vụ ngoài thành hái chút thảo dược.” Ôn Noãn nói đồng thời tháo giỏ trúc sau lưng xuống giao cho y quan bên cạnh, cười nói, “Mấy ngày trước khi thuộc hạ kiểm tra lại dược liệu phát hiện thấy thiếu vài vị thuốc cầm máu, trùng hợp lúc ấy khe Vân Vụ cách quân doanh không xa nên muốn đi suốt đêm hái một chút, ai ngờ khi hái thảo dược không cẩn thận ngã vào trong khe núi bị vây khốn hai ngày, khi trở về lại thấy quân địch vây thành, vì vậy làm trễ nại cho tới bây giờ mới trở về.”

“Chắc, người cũng thật xui xẻo.” Bạch Ứng rất đồng tình nói.

“Thời vận không tốt, đây cũng là chuyện không có cách nào khác.” Ôn Noãn không để ý lăm phui bụi trên ống quần.

“Sau nửa canh giờ, tới thư phòng gặp bên Vương.” Quân Dập Hàn xoay người rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 155: Yêu và trách nhiệm

Ôn Noãn đi theo nha hoàn đi tới trong phòng bố trí vì nàng rửa mặt sơ sau đó đổi bộ quần áo sạch sẽ, trên người bỏ sung chút thuốc để phòng ngộ nhỡ, lúc này mới bước tới thư phòng của Quân Dập Hàn.

Nàng gõ nhẹ cửa phòng hai tiếng, bên trong truyền đến giọng nói trầm thấp của Quân Dập Hàn, “Đi vào.”

“Vương gia kêu thuộc hạ tới có gì cần dặn?” Ôn Noãn tiện tay đóng cửa phòng, đứng bên cạnh Quân Dập Hàn hỏi, ngược mắt nhìn thấy mực nước trong nghiên mực của hắn còn dư không nhiều lắm, rất tự nhiên vén tay áo thêm nước mài mực.

Quân Dập Hàn khẽ dùng bút, cảm thấy một màn này cực kỳ quen thuộc, tinh thần vào lúc còn chưa làm ra phán đoán đã mở miệng trước: “Phu nhân, nước này nàng thêm nhiều quá...”

“Rầm” Đầu ngón tay Ôn Noãn không thể khống chế đột nhiên dùng sức, nghiền mực trong nháy mắt bị nàng làm đổ trên mặt đất, nàng không để ý bị mực nước nhuộm vào quần áo, hai mắt hoảng sợ nhìn về phía Quân Dập Hàn bỗng dưng dùng giọng nói, giống như từ trong mộng mới tỉnh lại, hắn khôi phục trí nhớ?

Không, không có khả năng!

Quân Dập Hàn giờ tay vuốt trán, nhũn chặt chân mày lại giống như khe núi sông sâu thẳm, hắn hít một hơi để bút xuống, đứng dậy định tiến lên kiểm tra xem Ôn Noãn có bị nghiền mực đập bị thương không, ai ngờ hắn vừa mới bước tới một bước về phía nàng, nàng lại như chim sợ cung tên lui về phía sau hai bước, hắn nhìn gương mặt trắng bệch không có một chút huyết sắc nào của nàng, yên lặng, nói, “Bỏn Vương nhất thời lỡ lời, người đừng để ý.”

“Thuộc hạ nghe nói Vương gia đã gặp lại Vương phi, nếu Vương gia không quên được Vương phi, cần gì phải lưu nàng ấy?” Hai tay trong ống tay áo của nàng khép lại nắm chặt thành quyền, tập trung tất cả hơi sức để cho mình nhìn thẳng vào mắt hắn, “Chẳng lẽ bởi vì thuộc hạ? Nếu bởi vì thuộc hạ thì Vương gia không cần phải làm như thế, dù sao, Vương gia yêu là Vương phi, còn với Mộ Hàn chỉ là trách nhiệm, trách nhiệm và yêu sao có thể đánh đồng?” dfeiddn liequidoon

“Người nào nói cho người biết người bỏn Vương yêu là Vương phi?” Về mặt hắn lạnh lẽo, “Nàng ta chỉ là một nữ nhân do Mộ Dung Tĩnh gả cho bỏn Vương thôi, bỏn Vương sao có thể yêu nàng ta, mới vừa rồi...” Giọng hắn dừng lại một chút, trông mắt dính vào vài phần ứ đọng, “Cũng chỉ đột nhiên giật mình có ảo giác giống như đã từng quen biết.”

“Thì ra là như vậy.” Ôn Noãn cười cười, lại cảm giác hốc mắt sưng đau dữ dội, không phải vốn nên thấy may mắn vì hắn không nhận ra mình sao? Nhưng vì sao trong lòng lại mất mát lợi hại như vậy?

Ôn Noãn, cho tới tình cảnh như bây giờ, lại chính là chọn lựa do người làm ra, người còn tham lam mong đợi cái gì? Nàng hung hăng trách cứ mình từ trong tâm đáy lòng.

“Tới đây.” Quân Dập Hàn vòng qua bàn đưa tay kéo nàng ngồi xuống giường êm sau tấm bình phong, lấy một bình sức trắng mịn từ trong ngăn kéo ra, giọng mềm mỏng nói với nàng, “Đây là ‘Tuyệt ngưng cao’ do nước Đông Ly tiến cống, cực kỳ hữu hiệu với tổn thương trên da và loại trừ sẹo, ngày trước bỏn Vương mới kêu người mang từ Vương phủ đến, mặc dù cất giữ hai năm, nhưng tác dụng của thuốc chưa giảm, cởi áo của người ra, bỏn Vương xử lý cho người.”

Ôn Noãn thu hồi suy nghĩ rắc rối theo lời cởi áo ra, bình thuốc được mở ra, mùi thơm trong veo tinh tế truyền vào trong lỗ mũi nàng, da thịt trên lưng cũng theo đầu ngón tay vẽ loạn được cao của hắn mà truyền đến cảm giác mát rượi.

Trải qua mấy ngày khôi phục, vết sẹo tổn thương trên lưng nàng đã bắt đầu tróc ra, lưu lại dấu hồng nhạt khắp nơi, giống như hoa đào tháng ba kín đáo nở rộ trên lưng nàng. Đầu ngón tay Quân Dập Hàn lướt qua, những hoa đào kia cũng giống như nở ra trong đầu hắn.

Bên trong phòng yên tĩnh, không nói lời nào, chỉ có mùi thơm ngát kèm theo hơi thở ấm áp lặng lẽ lưu chuyển giữa hai người.

“Khôi bầm Vương gia, Vương phi trốn ra khỏi thành Duyệt Châu, Bạch hộ vệ đang dẫn người đuổi theo.” Ngoài thư phòng, đột nhiên có tiếng hộ vệ truyền đến.

Mặt Quân Dập Hàn lạnh lẽo, ảm áp cả phòng đột nhiên biến mất hầu như không thấy, hắn đứng dậy vòng qua bình phong nói: “Người trước nghỉ ngơi cho tốt, bỏn Vương đi một lát sẽ trở lại.”

Ôn Noãn vội vàng khoác áo ngồi dậy, lại thấy bóng dáng của hắn đã biến mất ngoài cửa thư phòng đóng lại.

“Ba mươi lăm vạn đại quân trước sau của ai gia, lại bại toàn bộ bởi Hàn Vương.” Một tay Mộ Dung Tĩnh đỡ trán, mặt mũi tiêu tụy, hai mắt khép hờ nói với Tào Phụng Chi bên cạnh, “Chẳng lẽ ai gia khổ tâm tổ chức nhiều năm như vậy, thật sự không đầu lại hắn?”

“Là người luôn có xương sườn mềm.” Tay Tào Phụng Chi mang lực vừa đủ nắm bả vai bà ta, trấn an bên tai.

“Xương sườn mềm?” Trong giọng nói của Mộ Dung Tĩnh xen lẫn tức giận nồng đậm, “Hắn có xương sườn mềm, nhưng bây giờ xương sườn mềm duy nhất này lại biến mất vào một năm trước, ai gia còn không biết nàng ta sống hay chết.”

“Nếu nàng ta đột nhiên xuất hiện...” Tào Phụng Chi kéo dài giọng giống như cố ý khơi lên cảm xúc của Mộ Dung Tĩnh.

“Xuất hiện?” Hai mắt Mộ Dung Tĩnh quả nhiên bất ngờ mở to, bèn nhón nhìn ông ta nói, “Nàng ta xuất hiện?”

“Trong thành Duyệt Châu truyền tin tức ra, có người tận mắt nhìn thấy Hàn Vương và Vương phi ở chung một chỗ, chuyện này còn có thể là giả?” Tào Phụng Chi khẽ cười nói bên tai bà ta, ngay sau đó lại nhủ thầm nói, “Chỉ có điều lại truyền về tin tức, Hàn Vương hừ Vương phi ngay trước mặt mọi người, lại không biết nguyên do vì sao bên trong này?”

“Chẳng lẽ hẳn định dùng cái này che giấu tai mắt người lừa gạt ai gia?” Về mặt Mộ Dung Tĩnh lộ ra nụ cười cực kỳ sâu thẳm.

“Quân Dập Hàn, hẳn quả nhiên chưa bao giờ khiến bản tọa thất vọng.” Đầu ngón tay Mạnh Cô Nhiễm hạ xuống một quân cờ, nơi khoe mắt đuôi mây hiện lên vẻ cực kỳ xinh đẹp quyến rũ, “Hiện nay Kinh thành như thế nào?”

“Bẩm chủ thượng, bây giờ mặt ngoài Kinh thành vẫn phồn hoa như cũ, nhưng thật ra thì các quan lại quyền quý ai cũng lòng người bàng hoàng, có không ít người đã vụng trộm bán gia sản lấy tiền, chuẩn bị thoát đi bất cứ lúc nào.”

“Việc kêu người làm đã làm thỏa đáng?”

“Chủ thượng yên tâm, tất cả đều nắm trong tay.” Sắc mặt Thanh Nham hơi chần chừ, lại nói, “Chủ thượng, Công chúa cũng tới nước Linh, hiện đã đến Duyệt Châu.”

“Thuận theo nàng ta, âm thầm phái một số người vào lúc cần thiết bảo vệ tính mạng nàng ta là đủ.” Mạnh Cô Nhiễm ném quân cờ vào trong hũ, ngược mắt nhìn Sở Hoan đang chạy tới từ cách đó không xa, đầu ngón tay khẽ nâng ý bảo Thanh Nham lui ra, đứng dậy chỉnh lại quần áo đi ra ngoài.

“Mạnh đại ca.” Sở Hoan chạy như bay, thân thể suýt chút nữa đụng vào trong ngực Mạnh Cô Nhiễm, hắn vội vàng dừng bước lại ổn định thân hình, ngẩng đầu nhìn nam nhân yêu nghiệt cao hơn hẳn ước chừng một cái đầu, khoảng cách gần như thế, hơi thở mùi long đản hương lẫn vào nhiệt độ trên người nam nhân khẽ lượn lờ quanh chớp mũi hắn, khiến cho trái tim vì chạy nhanh của hắn càng trở nên điên cuồng, tự hận không thể phá thùng ngực chui ra.

“Chuyện gì mà vội vàng như vậy?” Mạnh Cô Nhiễm vuốt ve đầu hắn, khoe môi mỉm cười hỏi.

“Ta, ta...” Sở Hoan khờ khạo ngây ngốc nhìn hắn, nhất thời lại quên chuyện cần làm trước đó, cho đến khi một cơn gió lạnh khẽ thổi qua, hắn mới miễn cưỡng kéo lại hai ba phần thần trí, hơi lắp bắp nói, “Ta, ta là tới từ, từ già.”

“Hà?” Mạnh Cô Nhiễm thu tay lại, nghiêng người dựa vào lầu trúc thấp thoáng trong rừng liễu, cười như không cười nhìn hắn, “Định đi đâu?”

“Đi Duyệt Châu.” Sở Hoan đưa tay sờ lên đầu chỗ vừa được hắn vuốt ve, không biết tại sao trong lòng có mất mát khó hiểu.

“Duyệt Châu?” Mạnh Cô Nhiễm nhéo nhéo khuôn mặt như bánh bao thịt của hắn, nói, “Đúng dịp, vừa đúng bản tọa cũng muốn đi Duyệt Châu, ngược lại có thể chờ người một đoạn đường.”

“Thật sao?” Trong nháy mắt hai mắt Sở Hoan tỏa sáng, vui mừng nói, “Ha ha, Mạnh đại ca, chúng ta thật sự rất có duyên.”

Đúng vậy, có duyên! Trong khuôn mặt tươi cười của Mạnh Cô Nhiễm có thâm ý khác, vẫn nhìn hắn cười đến vui vẻ.

Khoảng cách giữa thành Diêm và thành Duyệt Châu cũng không tính là xa, qua lại cũng chỉ thời gian hai ngày, sau khi cuộc chiến ở thành Duyệt Châu đại thắng, Lạc Phi bị phái đi thành Diêm đón Quân Hạo Thiên tới Duyệt Châu, lúc này đoàn người đang tới ngoại ô Duyệt Châu.

Tiếng đánh nhau kịch liệt mơ hồ truyền tới, Lạc Phi giờ tay để đội ngũ dừng lại, mình thúc ngựa lên kiểm tra trước, đợi đến khi thấy rõ người đánh nhau thì chân mây hắn không khỏi nhíu chặt, trong sân áo trắng tung bay bóng đỏ giao thoa, trong ba người có hai người hắn biết, chính là Vương phi Ôn Noãn hắn chưa bao giờ biết rằng biết võ công và Ngọc Dao giống như thuốc cao da chó dính bên cạnh Vương gia, về phần một nữ tử áo đỏ khác trên người mang lục lạc thanh thủy rung động, hắn xác nhận bản thân chưa từng gặp.

Trong sân đánh nhau hơi hỗn loạn, Ngọc Dao và nữ tử áo đỏ đang công kích Ôn Noãn đồng thời đối nghịch công kích nhau, chiêu thức của Ngọc Dao nhìn như ôn nhu nhưng khắp nơi lộ ra tàn nhẫn, võ công của nữ tử áo đỏ mặc dù hơi kém hơn Ngọc Dao nhưng roi trên tay lại xuất thần nhập hóa, hai người càng đấu lực lượng càng ngang nhau, mà Ôn Noãn mặc dù dưới hai người vây đánh, lại ứng đối thành thạo.

Lạc Phi vốn định tiến lên trợ trận, nhưng sau khi nhìn mấy lần quyết định thờ ơ lạnh nhạt, Vương phi này vốn mang đến cho hắn một cảm giác cũng không đơn giản, hiện giờ nhìn quả thật khiến cho người ta cảm thấy tò mò bực phát.

Mấy chiêu đi qua, ba người từ trên không trung bỗng nhiên tách ra rơi xuống đất chiếm cứ các phương, Ngọc Dao không để ý tới nữ tử áo đỏ như cơn mưa lạnh lùng nói với Ôn Noãn: “Người đồ yêu nữ này, một năm trước chính miệng người nói cho ta biết sau khi thay máu vì Vương gia người sẽ chết,

nhưng người không những không chết, hiện giờ còn tốt lành hiện ra trước mặt Vương gia, ta thật là ngu xuẩn khi tin tưởng lời người đồ yêu nữ nói, nếu một năm trước người không chết, vậy một năm sau, ta sẽ tự mình tiễn người đi gặp Diêm Vương.” Nàng nói đồng thời kiểm trong tay vung lên xồng tới.

“Chát.” Thân hình nàng vừa động, ngọn roi lại hung hăng vung tới bức nàng lui xuống, nữ tử áo đỏ ngạo nghễ nói, “Nàng ta phải chết, nhưng phải chết trong tay ta, nếu như người không muốn chết, vậy nhanh chóng từ đầu đến thì cút về đó.”

Ôn Noãn lạnh lùng nhìn hai người, đáy mắt dâng lên sát khí nồng đậm, mặt mày hơi nghiêng về chỗ nào đó, nếu như không phải nàng hơi cố kỵ, hai nữ nhân này đã sớm chết dưới chưởng của nàng.

Lúc này trong sân ba người rơi vào giằng co, mà lời Ngọc Dao như đá rơi xuống, khiến Lạc Phi hoảng hốt trong lòng, ban đầu sau khi chính biến bọn họ tìm được Vương gia đã là chuyện của tháng sau, lúc ấy chỉ được Ngọc Dao báo cho chuyện Vương gia bị trúng độc trọng thương, nàng ta không tiếc lấy bí thuật của bốn môn lấy máu thay máu cứu Vương gia, cho dù bọn họ có điểm hoài nghi, nhưng Vương gia hôn mê bất tỉnh, trên đường xảy ra chuyện cũng không thể nào tra ra được, cho đến hơn tháng sau Vương gia mới tỉnh, nhưng khoảng thời gian từ sau chính biến đến khi tỉnh lại, Vương gia lại hoàn toàn không biết, thậm chí, ngay cả Vương phi mất tích cũng không nói tới nửa phần, khoảng thời gian này đã phát sinh chuyện gì là câu đố không giải thích được.

Bây giờ, Ngọc Dao chính miệng thừa nhận máu là do Vương phi đổi vì Vương gia, như vậy phía sau rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến cho Vương gia thay đổi thái độ đối với Vương phi? Ngọc Dao còn có bao nhiêu chuyện lừa dối bọn họ hoặc giấu kín mà không nói?

Chân mày Lạc Phi càng nhíu càng sâu, mắt đảo hoa phủ lên một tầng sương lạnh nồng đậm.

“Người nói, máu của bốn Vương do Vương phi đổi?” Thấp thoáng nơi rừng liễu xanh, Quân Dập Hàn với bộ áo trắng đứng chấp tay, bốn phía gió nhẹ, rừng liễu nhẹ nhàng lay động, vẻ mặt hần nhân nhạt, giọng nói như thường không thấy chút vẻ giận dữ, Ngọc Dao lại cảm giác quanh thân giống như hàm băng lạnh thấu tận xương cốt.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 156: Rốt cuộc xuất hiện

“Vương, Vương gia?” Thân thể Ngọc Dao run lên, quay đầu nhìn Quân Dập Hàn chẳng biết xuất hiện từ lúc nào, trên mặt tràn đầy vẻ bối rối còn không kịp thu lại.

“Trả lời câu hỏi mới vừa rồi của bốn Vương.” Tầm mắt Quân Dập Hàn lướt qua Ôn Noãn với vẻ mặt lạnh lùng cách đó không xa, giọng nói nhẹ nhàng như nước nhưng lại khiến cho người ta không thể nào chống lại ra lệnh.

“Sợ rằng Vương gia nghe lầm, máu của Vương gia tất nhiên do Ngọc Dao đổi, sao lại do Vương phi đổi.” Chốc lát sau khi hốt hoảng, Ngọc Dao đã nhanh chóng khôi phục trấn tĩnh, tay trong ống tay áo nắm chặt, khóe môi mỉm cười kính cẩn nghe theo nhắm mắt đáp lại.

“Người cho rằng bốn Vương là người ngu?” Giọng nói của nàng vừa dứt, liền thấy hô hấp ở cổ cứng lại, cặp mắt hoảng sợ tròn to nhìn nam nhân rõ ràng đang ở ngoài hơn trượng lại nhanh như tia chớp xuất hiện ngay trước người, năm ngón tay như kìm kẹp cổ nàng, ý sợ hãi trong lòng tăng nhanh.

“Bốn Vương sẽ cho người một cơ hội nói thật, rốt cuộc là ai đổi máu cho bốn Vương?” Giọng nói của hắn vẫn chậm mà bình thản như cũ, nhưng năm ngón tay lại dần thắt chặt, “Nếu còn dám có nửa điểm giả dối, bốn Vương tuyệt đối không xuống tay lưu tình.”

“Là, là Vương, Vương phi.” Sắc mặt Ngọc Dao chuyển thành tím, khó khăn nói.

“Người còn có chuyện gì gạt bốn Vương?”

“Còn không có, không có...”

Đầu ngón tay Quân Dập Hàn buông ra, trong nháy mắt Ngọc Dao xụi lơ té xuống đất, nhưng tầm mắt của hắn lại không hề dừng lại trên người nàng, bước chân khẽ nâng đi về phía Ôn Noãn đang lạnh lùng nhìn hắn.

“Chẳng lẽ Vương gia định cảm tạ ân cứu mạng của ta đối với ngài?” Nụ cười của nàng không đạt tới đáy mắt, bờ môi hàm chứa vài phần đùa cợt nói, “Nếu là như vậy, thì không cần, ta cứu ngài, không vì trông cậy vào phần ân tình này của ngài.”

“Ai nói bốn Vương phải trả ân tình cho người?” Mặt Quân Dập Hàn khẽ nhíu, đáy mắt tràn ra sát khí mãnh liệt, “Bốn Vương muốn lấy mạng của người.” Dứt lời, lòng bàn tay hắn tụ tập nội lực, không chút lưu tình đánh về phía Ôn Noãn.

Biến chuyển đồng thời tới quá mau quá nhanh, khiến cho tất cả mọi người rơi vào trong sững sờ, Lạc Phi và Bạch Ưng “Tới trễ” vốn không kịp ngăn cản, chỉ nghe “Rầm” một tiếng, cây đại thụ bên cạnh cách Ôn Noãn không xa theo tiếng đổ xuống, mà Quân Hạo Thiên thân hình càng ngày càng đơn bạc đứng trước người Ôn Noãn.

“Nếu đệ muốn giết nàng, vậy giết ta trước.” Sắc mặt tái nhợt của Quân Hạo Thiên bởi vì tức giận dâng cao mà nhuộm vài phần màu máu, mặt mũi gầy gò mang theo vẻ đẹp của bệnh tật, cặp mắt hấn nén giận nhìn Quân Dập Hàn, giọng nói nghiêm nghị dứt khoát.

“Hoàng huynh đây là ý gì?” Giọng Quân Dập Hàn lạnh như sương.

“Là ý gì trong lòng Dập Hàn chắc hẳn rất rõ ràng, đệ đã hừ nàng, cần gì phải đuổi cùng giết tận.” Quân Hạo Thiên đề nén tức giận nói.

“Cũng không phải do thần đệ cố ý đuổi cùng giết tận, cuộc chiến ở Duyệt Châu lần này, Mộ Dung Tĩnh có thể biết trước tăng cường viện quân, nàng ta là người hiểm nghị lớn nhất, thần đệ đơn giản muốn giam giữ nàng ta lại vận hội, nhưng nàng ta lại tự mình trốn đi, đây không thể nghi ngờ chính là không đánh đã khai, thần đệ chẳng lẽ không nên giết một người răn trăm người với kẻ gian tế này?”

“Cho dù như thế, ở đây nhất định có hiểu lầm.” Quân Hạo Thiên nhắm mắt lại, quả quyết nói, “Nàng ấy tuyệt đối không có khả năng là người của Mộ Dung Tĩnh.” Hôm đó cảnh tượng tuyệt thế trong gió táp mưa sa trên đài Phượng hoàng, hiện giờ vẫn còn rõ mồn một trước mắt, thâm thù đại hận đã sớm không đội trời chung như vậy, sao nàng có thể là người của Mộ Dung Tĩnh?

Dập Hàn à Dập Hàn, rốt cuộc trong một năm này trên người đệ đã xảy ra chuyện gì, vì sao đệ lại biến thành như vậy? Nàng là Vương phi tình cảm chân thành tận xương chết sống có nhau của đệ, chẳng lẽ đệ đã quên tất cả sao? Trông mặt Quân Hạo Thiên âm trầm nhìn nam nhân quanh thân tản ra khí lạnh như băng đối diện.

“Đã có Hoàng huynh bảo đảm như thế, vậy thần đệ thả nàng là được.” Mặt Quân Dập Hàn đông lạnh, lạnh nhạt nói, “Trong quân thần đệ còn có chút chuyện khẩn cấp cần phải xử lý nên đi trước Hoàng huynh một bước, thần đệ cáo từ.” Cho đến khi hấn xoay người đi, ánh mắt cũng không hề rơi lên người Ôn Noãn.

Bạch Ưng bất đắc dĩ thở dài trong lòng đi theo, hấn vốn cố ý thả cho Vương phi rời đi, ai ngờ giữa đường nhảy ra hai Trình Giảo Kim, “Trình Giảo Kim” thảo bô bí ẩn rất mầu chốt, nhưng phản ứng này của Vương gia cũng quá ngoài dự đoán của mọi người, hấn vốn tưởng rằng sự việc sẽ có bước chuyển biến mới, ai ngờ lại nhanh quay ngược lại như vậy, tâm tư của Vương gia thật sự khó đoán.

Quân Hạo Thiên nhìn bóng dáng Quân Dập Hàn quay đầu rồi đi, chân mày nhíu chặt, quay đầu vừa định an ủi Ôn Noãn, lại thấy người sau lưng chẳng biết đã rời đi từ lúc nào, khoe môi hấn dâng lên nụ cười khổ, nắm quyền đưa lên môi ho khan một cái, chậm rãi đi về phía xe ngựa đậu cách đó không xa.

Lạc Phi thu hồi trông mắt, sau đó về mặt căng thẳng quay đầu ngựa, lại trở lại trong đội ngũ hộ tống, mà nữ tử áo đỏ thời thời khắc khắc chú ý tới động tĩnh của Ôn Noãn đã sớm phi thân đuổi theo khi nàng rời đi, trong sân chỉ còn dư lại một mình Ngọc Dao, trông mắt đảo vài lần sau đó đi về phía trong thành.

“Thế nào, chuyện cho tới bây giờ còn định trở lại bên cạnh Vương gia?” Giọng nói lạnh lẽo thấu xương vang lên từ giữa không trung, một bóng dáng trắng thuần xuyên qua rừng liễu xanh bay tới đưa lưng về phía Ngọc Dao, dừng lại trước người nàng.

“Người là ai? Ta có trở lại bên cạnh Vương gia hay không có liên quan gì tới người?” Ngọc Dao chỉ cảm thấy giọng nói này cực kỳ quen thuộc, cảnh giác nắm chặt kiếm trong tay, nhìn dáng người mảnh khảnh trước mặt lạnh lùng nói.

“Có liên quan gì tới ta?” Người nọ không chút để ý xoay người lại, cười như không cười nhìn nàng ta, “Dĩ nhiên có liên quan đến ta.”

“Ôn Noãn?” Ngọc Dao kinh ngạc nhìn nàng ta, quá không tin tưởng nói, “Làm sao người biết... Mới vừa rồi ta rõ ràng nhìn thấy...” Nàng ngừng lại một chút, tâm tư vừa chuyển đã rõ ràng hiểu thông suốt rồi, tức giận nơi đáy mắt tăng vọt, lạnh lùng nói, “Mới vừa rồi là giả, người mới là thật! Tốt cho một chiêu thay mặt đôi đào, ngay cả Vương gia cũng bị các người lừa.”

“Đầu óc người chuyển ngược lại rất nhanh, mà ta vô cùng không thích người có đầu óc chuyển nhanh quá mức.” Đáy mắt tàn nhẫn của Ôn Noãn hiện lên tầng tầng sát khí, “Ngọc Dao, nợ nần giữa chúng ta vừa đúng thừa dịp hôm nay thanh toán từ tế một lần.”

“Đúng vậy, đúng là nên thanh toán từ tế.” Bên môi Ngọc Dao hiện lên nụ cười nham hiểm, kiếm trong tay nhanh chóng đâm về phía Ôn Noãn.

“Vương gia, chẳng lẽ ngài cũng biết vị lúc trước là giả?” Trên tường thành xa xa, Bạch Ưng nhìn hai bóng dáng đấu sống chết phía dưới, hơi thò thụt nói.

Sao có thể không biết?

Khoảnh khắc khi nàng nhìn về phía hấn, hấn liền biết không phải là nàng, ánh mắt vô tình lạnh lùng như thế sao có thể chứa được vẻ giống như thiên ngôn vạn ngữ và không thể nói của nàng, nàng thật sự ẩn mình rất tốt, nhưng lại không cách nào thoát khỏi mắt của hấn, nếu như thế, sao không tương kế tựu kế, để cho nàng hết hy vọng với hấn, khiến cho Mộ Dung Tĩnh hết hy vọng với quân cờ này, khiến Ngọc Dao hết hy vọng với nàng, để cho nàng sống ung dung tự tại. d1en d4nl 3q21y d0n

Quân Dập Hàn không lên tiếng, một lát sau xoay người rồi đi, Bạch Ưng đuổi theo sát đồng thời quay đầu nhìn coi, trùng hợp nhìn thấy đầu gối Ngọc Dao khê khom quỳ gối trước người Ôn Noãn, trong lòng không khỏi chặc chặc khen: Thì ra Vương phi lợi hại như thế, thật sự nhìn người không thể nhìn tướng mạo. Ngược lại vừa nghĩ, trước kia mình không hề phát hiện ra, thật sự mất mặt.

“Nếu như người dám giết ta, Vương gia nhất định sẽ không bỏ qua cho người!” Đầu gối trúng ngân châm, vô lực bị ép quỳ xuống đất, Ngọc Dao cắn

răng nghiến lợi nói với Ôn Noãn.

“VẬY sao?” Ôn Noãn ngồi xổm xuống, dùng đầu ngón tay nâng cằm nàng ta lên, “Ý định của ta vốn định cho ngươi sáng khoái, ngươi đã dùng Vương gia uy hiếp ta...” Nàng khẽ nhếch mày, cười đến khiến Ngọc Dao phát run trong lòng, “Ta sẽ giữ lại cái mạng này của ngươi, để cho ngươi xem một chút xem Vương gia có thể vì ngươi tới tìm ta báo thù hay không.”

“Vương gia nhất định sẽ giết chết ngươi!” Ngọc Dao căng thẳng trong lòng, lạnh lùng nói.

“Giết chết ta?” Trong đầu Ôn Noãn bỗng nhiên xẹt qua cảnh tượng lúc trước Quân Dập Hàn không chút lưu tình đánh ra một chưởng kia, mặc dù không phải là nàng, nhưng hẳn thật sự động tâm tư giết chóc nàng, mặc dù trong lòng đau như đao xoắn, nhưng trên mặt nàng lại cười đến không thềm để ý chút nào, bờ môi mang theo khinh miệt nói, “Vì ngươi mà giết chết ta? Lời này đừng nói ta không tin, sợ rằng ngay cả chính ngươi cũng không tin.” Nàng giống như đột nhiên mất hết kiên nhẫn, lấy viên đan dược từ trong tay áo ra đưa tới bờ môi nàng ta, “Là tự ngươi ăn hay để ta cho ngươi ăn?”

“Ta không ăn.” Ngọc Dao đưa tay định gạt viên đan dược trước mắt lại bị cổ tay Ôn Noãn đảo một cái nhẹ nhàng tránh ra, nàng cảm hận nhìn Ôn Noãn, “Ngươi tốt nhất thả ta ra ngay lúc nào, nếu không ta nhất định sẽ khiến cho ngươi sống không bằng chết.”

“VẬY sao?” Khóe mắt Ôn Noãn dâng lên nụ cười lạnh lùng như có như không, đứng dậy khom lưng từ trên cao nhìn xuống nàng ta, ngón tay để sát đan dược màu đen lại gần bờ môi nàng ta, giọng sâu xa, “Thả ngươi tuyệt đối không có khả năng, nếu như thế, vì ngăn ngừa ngươi khiến cho ta sống không bằng chết, hay là trước đó ta sẽ để cho ngươi sống không bằng chết như thế nào? Yên tâm, đan dược này không lấy mạng của ngươi, nó chỉ khiến cho da của ngươi thối rữa từng tấc mà thôi.” Nàng nói đồng thời phát tay áo, môi Ngọc Dao vốn mím chặt bỗng nhiên mở lớn, hai mắt hốt hoảng nhìn Ôn Noãn, giờ khắc này, cuối cùng từ đáy lòng nàng hiện lên sợ hãi thật sâu.

Nhưng khoảnh khắc khi thuốc trên đầu ngón tay Ôn Noãn đang định đưa vào trong miệng Ngọc Dao, một mũi tên bắn lên phá không mà đến, nàng bay người lên tránh qua, lúc rơi xuống đất chỉ nhìn thấy một bóng người màu xám mang theo Ngọc Dao nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa.

Mũi tên bắn vào thân cây phát ra tiếng ong ong, Ôn Noãn nhú mày tiến lên rút xuống nhìn, chỉ cảm thấy mũi tên này hơi quen mắt, thân tên ngắn nhỏ chỉ dài khoảng ba tấc, đầu mũi tên màu trắng bạc phỉếm ra ánh sáng màu cam khó thể nhận ra dưới ánh mặt trời, trong lòng nàng đột nhiên khẽ động, cảm đầu mũi tên đưa lên chớp mũi khẽ ngửi — lại là mùi “Tuyệt trần”!

Khó trách nàng có thể lại cảm thấy mũi tên này nhìn quen mắt, ngày đó trong mưa to bằng bạc, mũi tên kia, còn có nam tử áo xám cười đến cực kỳ liêu lĩnh, nàng tìm hắn đã lâu như thế, hôm nay, hẳn rồi cuộc xuất hiện!

Ôn Noãn siết chặt hai nắm tay, quanh thân dâng lên sát khí nồng đậm!

“Ngươi là ai? Tại sao ngươi phải cứu ta?” Trong miếu đồ nát, hai mắt Ngọc Dao cảnh giác nhìn nam tử cực kỳ xấu xí trước mắt.

“Ta là ai cũng không quan trọng.” Nam tử âm trầm cười nhìn nàng, “Cứu ngươi, cũng chỉ bởi vì chúng ta có chung kẻ địch.”

“Ngươi và Ôn Noãn có thù oán?” Ngọc Dao hỏi dò.

“Thù sâu như biển, không đội trời chung!” Trong mắt nam tử phát ra hận ý vô tận.

“Các chủ, ngài cho đòi thuộc hạ gấp như thế không biết vì chuyện gì?” Tròng mắt Huyền Nguyệt khẽ nâng nhìn về mặt Ôn Noãn cực kỳ lạnh lẽo, trong lòng giật mình, liên tục không ngừng cúi đầu, Các chủ từ trước đến giờ tính tình lạnh nhạt coi trời bằng vung sau khi xảy ra chuyển biến lớn một năm trước hình như thay đổi không giống trước nữa, chẳng lẽ lần này lại xảy ra chuyện lớn gì?

“Ngươi có biết Ngọc Dao của Ngọc Nữ môn?” Giọng Ôn Noãn cực kỳ lạnh lùng.

“Bẩm báo Các chủ, thuộc hạ biết sơ một hai về Ngọc Dao, Ngọc Dao là đại đệ tử cuối cùng của Trần Chương môn của Ngọc Nữ môn, hai năm trước Trần Chương môn bế quan, tất cả sự vụ đều giao cho Ngọc Dao xử lý. Đầu tháng sau là lễ lớn mừng sáu mươi năm Ngọc Nữ môn lập môn, có tin tức truyền ra, không ít môn phái giang hồ cũng nhận được thiệp mời Ngọc Nữ môn phát ra thỉnh mời tới dự lễ, trước khi Trần Chương môn bế quan có tin tức truyền chức Chương môn cho đại đệ tử Ngọc Dao, thuộc hạ suy đoán, việc lớn chúc mừng sáu mươi năm Ngọc Nữ môn lập môn lần này, có lẽ chính là muốn mượn nó để làm lễ nhượng chức Chương môn chính thức.” Mặc dù Huyền Nguyệt không biết vì sao Các chủ đột nhiên hỏi về Ngọc Dao, nhưng vẫn nói đầu đuôi chuyện mình biết ra.

“Bỏn Các chủ muốn không phải là suy đoán.”

“VẬY thuộc hạ sai người đi điều tra trước.”

“Mũi tên này, ngươi phái người đi điều tra một chút, xem có thể tra ra xuất xứ, là ai tạo ra, nếu tra ra trực tiếp dẫn người tới Minh Nguyệt các, bỏn Các chủ có chuyện muốn hỏi hắn.” Ôn Noãn giao tên cho nàng, hạ mắt uống một ngụm trà, lại nói: “Có thể tra ra vị trí của huyết châu?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 157: Hôn sau khi say

“Thuộc hạ vô năng, tạm thời không tra ra.” Huyền Nguyệt tỏ vẻ hổ thẹn nói.

“Gia tăng thời gian truy xét.” Ôn Noãn nhíu mày, trong lòng biết huyết châu này chẳng qua chỉ là một vật chết, và lại ít có người biết, tìm kiếm chẳng có mục đích như thế, cho dù hao hết nhân lực, trong thời gian ngắn cũng không nhất định có thể tìm được, nhưng bây giờ nhìn sắc mặt tái nhợt như tuyết của Quân Hạo Thiên ứng với độc xâm nhập vào phế phủ thêm mấy phần, nếu không kịp thời giải độc, chỉ sợ đến lúc đó tìm được huyết châu cũng không làm nên chuyện gì, trông mặt nàng hơi trầm xuống, lòng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve quanh mép tách trà, đúng vào lúc này, ngoài cửa sổ có một con chim điêu hâu cúi người bay vọt xuống, móng vuốt sắc bén đột nhiên tóm lấy một con thỏ đang chạy trốn trên mặt đất bay lên trời, một giọt máu từ cổ con thỏ xuyên qua nhẹ nhàng rơi xuống, đoan đoan chính chính đậu trên bệ cửa sổ bên cạnh Ôn Noãn, nở thành đóa hoa nhỏ xinh đẹp.

Trong lòng Ôn Noãn vừa động, bỗng nhiên nhớ tới nàng từng lấy máu làm dẫn, dùng huyết châu đổi máu cho Quân Dập Hàn, như thế, coi như giữa nàng và huyết châu có dính líu hơi thở, nàng lấy bình bạch ngọc lớn chừng ngón tay cái từ trong ống tay áo ra, cắt đầu ngón tay nhỏ vào vài giọt máu giao cho Huyền Nguyệt, căn dặn: “Mang máu này cho chim Cô Lô ăn, nó sẽ mang các người tìm được huyết châu.”

“Vâng.” Huyền Nguyệt cung kính nhận lấy.

“Không phải kêu nàng dừng đề ý tới chuyện của ‘Vương phi’ nữa, nàng lại chạy theo đến làm gì? Còn lấy dáng vẻ này?” Trong rừng cây ngoại ô, “Ôn Noãn” nhìn nữ tử dáng vẻ giống mình như đúc, mặt trầm xuống hỏi.

“Vương gia tự mình đuổi theo, ta không yên lòng về người.” Nữ tử nhìn hán nói, “Thần Vũ, ta không thể bởi vì ta mà để ngời rơi vào trong nguy hiểm”

“... Noãn Bảo, ở trong lòng nàng ta cứ không bằng Quân Dập Hàn như vậy?” Trong mắt trong trẻo của Cố Thần Vũ giả làm Ôn Noãn có đau thương rõ ràng.

“Ta...” Ôn Noãn há mồm định giải thích, nhưng đối mặt với ánh mắt nhìn thấu tất cả đau thương của Cố Thần Vũ, nàng cuối cùng không mở miệng được, không phải hán không bằng Quân Dập Hàn, mà chẳng biết từ lúc nào trong lòng nàng Quân Dập Hàn đã cường đại không gì sánh được, nhưng nói ra như thế chỉ sợ hán sẽ đau lòng đi?

Nên nói như thế nào, mới có thể khiến cho hán không đau lòng?

Về trầm mặc của Ôn Noãn, nhìn trong mắt Cố Thần Vũ chính là cam chịu, hán chỉ cảm thấy chỗ sâu trong lòng đau lợi hại, có gì đau lòng hơn một nam nhân bị một nữ nhân yêu mến chính miệng phủ định không bằng tình địch, hán có thể tiếp nhận ở trong mắt trong lòng nàng hán không bằng bất cứ ai, nhưng trong đó lại duy chỉ không thể có Quân Dập Hàn.

“Noãn Bảo, một ngày nào đó, ta sẽ chứng minh với nàng ta không hề thua kém Quân Dập Hàn chút nào.” Cố Thần Vũ nhìn nàng, trông mặt sắc thâm trầm như biển, ngày đó ở Hắc Minh sơn hán dễ dàng thua bởi Quân Dập Hàn như vậy, cũng chỉ vì hán có tình làm vậy, dùng điều này để đến gần Noãn Bảo, nhưng chuyện này không hề nói lên hán thật sự không bằng Quân Dập Hàn.

Quân Dập Hàn, người là vương của ngàn năm trước, ta cũng là vương của ngàn năm sau, hiện giờ chúng ta vượt qua ngàn năm không thể buông tha, hãy nhìn xem ai thắng ai, ai có thể cho nàng cả đời bình yên, ai có thể cho nàng cả đời phồn hoa!

Đêm lạnh như sương, gió đêm thổi qua mang theo mùi hoa, Ôn Noãn ngồi trước bàn đá trong sân, chân mày nhíu chặt tự rót tự uống, bầu rượu trông không cái này tiếp cái kia, nhưng nàng càng uống càng tỉnh táo, hoàn toàn không hề có nửa phần men say, đề nén từng tầng từng lớp trong lòng khiến cho nàng không thờ nổi, nàng muốn phát tiết, lại không tìm được chỗ mở lời.

Nàng không muốn làm tổn thương bất kỳ ai, nhưng vì sao đến cuối cùng nàng lại làm tổn thương tất cả người nàng yêu, Ánh Văn bởi vì nàng mà tự sát, Quân Dập Hàn bởi vì nàng sống chết một đường mà bị nàng tự tay xóa đi tình yêu với nàng, còn Thần Vũ, nàng vốn quan tâm hán không muốn hán bởi vì nàng mà có bất kỳ nguy hiểm bị tổn thương gì, nhưng kết quả lại hung hăng làm tổn thương tim của hán.

Cho dù là kiếp trước hay kiếp này, cho dù là nàng cố ý hay vô ý, hình như nàng đều đang làm tổn thương bọn họ.

Rốt cuộc phải như thế nào, mới có thể khiến cho tổn thương không hề tiếp tục nữa?

Rốt cuộc phải làm như thế nào, mới có thể đền bù tất cả?

“Có tâm sự?” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên sau lưng nàng.

Tay Ôn Noãn đang cầm ly cứng đờ, giọng nói này, không cần nhìn nàng cũng biết là ai.

“Vương gia còn chưa ngủ?” Nàng đứng dậy, bờ môi mang theo ý cười quay đầu lại nhìn hán.

“Nếu không cười nổi thì đừng cười, người cười khó chịu, bản Vương nhìn cũng bức bối.” Quân Dập Hàn ngồi xuống bên cạnh nàng, cầm lấy bầu rượu tự rót cho mình ly rượu, đầu ngón tay xoay xoay ly rượu liếc xéo nàng, “Bởi vì Cố Thần Vũ?”

Ôn Noãn ngượng ngùng ngồi xuống, khóe môi mím chặt, cuối cùng không muốn lừa hán, nhẹ giọng nói, “Ừm.” Hạ trông mặt xuống lại nói: “Cũng không hán như vậy.”

“Có bằng lòng nói cho bốn Vương nghe một chút?” Quân Dập Hàn uống cạn rượu trong ly, giọng nhàn nhạt, ánh trăng chiếu lên gương mặt hần lộ ra vài phần lạnh lạnh.

Ôn Noãn hơi kinh ngạc mà nhìn hần, lại thấy hần tiện tay rót đầy ly rượu đưa cho nàng, tầm mắt cũng không dừng ở trên người nàng chút nào, lời nói mới vừa rồi nàng không nhận được hoài nghi là ảo giác của mình, nàng nhận lấy ly rượu giữa đầu uống một hơi cạn sạch, cuối cùng ném ra vài phần cay trong rượu không có mùi vị này, ly rượu trong tay mới vừa đặt xuống bàn, hần đã rót vì nàng lần nữa.

Uống liền ba ly, đầu óc vốn tỉnh táo lại hơi có cảm giác mê man, Ôn Noãn vuốt trán, nàng mờ mờ mắt hơi say mê ra nhìn Quân Dập Hàn rõ ràng ngồi bên cạnh trước mắt lại giống như cách ngàn núi vạn sông, quanh thân đang tản ra hơi thở lạnh lùng xa cách không thể chạm, đau thương cười một tiếng, tay không thể kiềm chế cầm lấy tay đang định nâng ly uống của hần, “Chàng hận ta sao?”

Quân Dập Hàn biến sắc, liếc mắt nhìn nàng, “Người vừa mới nói cái gì?”

“Ta nói, chàng hận ta sao?” Ôn Noãn nhìn thẳng vào mắt hần, giống như muốn tìm kiếm ra đáp án từ trong đáy mắt hần.

“Người đã biết ta là ai?” Giọng hần lạnh lẽo như băng lạnh.

“Biết, dĩ nhiên biết.” Nàng lắc đầu sắp hôn mê, nhìn bóng dáng của hần hơi lay động trước mắt nói, “Chàng là Vương gia, là Quân Dập Hàn, là của ta... Ta đây...” Chân mày nàng nhăn chặt, sắc mặt dâng lên vẻ đau đớn giãy giụa, cuối cùng giống như đã trải qua đủ ngàn vạn khổ cực nổi lên đứng khi vô cùng nói, “Là phu quân của ta.”

Phu quân?

Hần thật sự cam kết muốn kết hôn với nàng, thì ra nàng đã có giác ngộ làm thế tử của hần. Về mặt Quân Dập Hàn hơi khựng lại biến thành nhu hòa.

Nhưng hần lại không biết, hần vốn dĩ là phu quân của nàng.

Hần chìa tay gài mấy sợi tóc rối loạn dính vào bên má nàng ra sau tai, nhìn nàng vẫn cố chấp cố gắng mở to mắt nhìn, dáng vẻ ngây ngốc chờ đáp án của nàng, đáy mắt không khỏi dính vào vài phần ý cười, nhưng hần không hề có đầu mối về vấn đề của nàng, liền hỏi, “Hận nàng cái gì?”

“Hận ta... Hận ta... Tự tay xóa đi của chàng với ta... Đối với ta...” Nàng nắm quyền hung hăng dậm dậm đầu, chỉ cảm thấy hình như đầu óc choáng váng đến càng thêm lợi hại, trong lòng như có âm thanh không ngừng hô hào kêu gào ngăn cản nàng nói tiếp, nhưng thứ gì đó dồn nén hồi lâu trong đáy lòng lại đang liều mạng giãy giụa muốn phá lồng mà ra, trong lúc nhất thời nàng đau đầu đến kịch liệt, về mặt khổ sở đến cực điểm.

“Thả lỏng.” Giọng nói trầm thấp mang theo ân cần của hần vang lên bên tai nàng.

Huyệt thái dương từ từ chảy vào dòng nước ấm khiến đau đớn của Ôn Noãn dần dần giảm bớt, nàng kinh ngạc nhìn khuôn mặt tuấn mỹ gần trong gang tấc ngay trước mắt, người hơi thở lạnh lạnh y hệt mùi trúc xanh sau cơn mưa chỉ thuộc về hần khiến nàng yên tâm, trong lúc giật mình, nàng chỉ cảm giác giống như trở về đình Lạc Hà, cùng nhau ôm hôn hần, lại trở về tiết Bạch Nguyệt, hần vì nàng mà tự tay vẽ mây, ở Trạch Châu trong hoa bay đầy trời đi về phía hần, lại nhớ tới dưới tàng cây hoa hợp hoan rơi là tả, thâm tình gắn bó lẫn nhau...

Chuyện cũ rõ mồn một trước mắt tràn ngập đầu, tất cả tốt đẹp thoáng như ngày hôm qua, thì ra tất cả mọi chuyện nàng đều nhớ rõ ràng chưa từng quên mất chút nào như vậy, mí mắt nàng khẽ khép lại, mặc cho chuyện cũ bao phủ lấy mình, mặc dù trong đầu hỗn độn tàn đi cuối cùng còn một tia rõ ràng, mặc cho... Thân thể theo bản năng nghiêng về phía trước, đầu hơi ngẩng lên... Hôn môi của hần.

Ngày hôm sau, khi Ôn Noãn tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu hơi căng đau, nàng giơ tay lên vuốt trán ngồi dậy, nhìn gian phòng mình trước mắt nhú nhú mây, hơi không nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì, nàng cố gắng suy nghĩ một chút, chỉ nhớ rõ tối hôm qua tâm tình của mình không tốt, một mình ngồi trong sân uống rượu giải sầu, sau đó... Đường như Quân Dập Hàn đến... Sau đó...

Sau đó thì sao? Đã xảy ra chuyện gì? Nàng trở về phòng như thế nào?

Ôn Noãn cố sức nghĩ, nhưng như thế nào cũng không nhớ nổi, hình như đoạn ngắt quãng từ sau khi Quân Dập Hàn đến tự động xóa đi trong đầu, không để lại chút dấu vết nào, nàng nhớ rõ ràng mới đầu cho dù nàng uống như thế nào cũng không say, vì sao sau khi Quân Dập Hàn đến, mới chỉ mấy ly rượu mà nàng đã say đến mất trí nhớ rồi hả?

Chẳng lẽ thật sự là rượu không làm người say mà người tự say, sắc đẹp mê người?

Ôn Noãn hung hăng vỗ một cái ra sau gáy, chỉ cảm thấy hơi tiếc không kịp, nàng tuyệt đối đừng nói ra những lời đòi mạng mới tốt.

“Bốn Vương ngược lại không biết người còn có đam mê tự làm khổ.” Trong tay Quân Dập Hàn bung một chén canh ngân nhĩ hạt sen đến gần bên giường thản nhiên nhìn nàng, ngồi xuống bên mép giường nàng.

Người này đi vào sao không phát ra tiếng không có hơi thở chứ?

Ôn Noãn hơi chột dạ xê dịch vào giữa giường, nhẩn nhẩn, cuối cùng không nhận được, nói, “Vương gia, tối hôm qua thuộc hạ uống rượu, sau đó còn... Tốt chứ?”

“Người chỉ phương diện nào?” Quân Dập Hàn múc một muống canh đưa tới bên môi nàng. Ôn Noãn rút cổ lại đưa tay định nhận lấy, mặt Quân Dập Hàn khẽ nhếch, nàng liền ngưng ngưng thu về, há mồm uống xong canh.

“Là...” Ôn Noãn mím mím môi, “Có nói những chuyện không nên nói hoặc làm những việc không nên làm?” Nàng nói đồng thời thận trọng quan sát sắc mặt hắn.

“Người hỏi bản Vương có hận người không?” Về mặt hắn như thường múc một muống canh đưa tới bên môi nàng.

Ôn Noãn lộp bộp gạt mình trong lòng, uống xong canh thận trọng hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó người say nói tiếng như muỗi kêu ý nghĩa hàm hồ bản Vương không nghe rõ.”

May mắn may mắn, trong lòng Ôn Noãn thoáng thở phào nhẹ nhõm, giọng điệu này mới vừa thả lỏng một nửa, lại nghe Quân Dập Hàn nói, “Về phần làm chuyện...”

Ôn Noãn mới thả lỏng một nửa lại nghẹn trong ngực, nín thở ngưng khí chờ hắn nói nửa câu sau, trong lòng yên lặng cầu nguyện mình tuyệt đối đừng làm chuyện gì kinh thiên động địa.

Nhưng nàng chờ hồi lâu, lại đợi được Quân Dập Hàn khẽ nhú chân mày, trông mắt khó lường nhìn nàng, nói: “Quên toàn bộ?”

“Không quên.” Khi mắt hắn gần như đưa sát lại gần trông mắt Ôn Noãn, cổ cứng đờ, hơi chột dạ chuyển tầm mắt vào trong chén canh, bổ sung, “Chính là vốn không có ấn tượng.”

“...”

Trong phòng nhất thời yên tĩnh đến khiến Ôn Noãn như ngồi trên bàn châm, nàng lặng lẽ dò xét mắt Quân Dập Hàn, thấy vẻ mặt hắn bình tĩnh như thường nhưng bây giờ cao thâm đến khiến cho người ta khó có thể suy đoán, nàng không khỏi đau lòng, ôi trời ơi, chẳng lẽ mình thật sự làm chuyện lớn kinh thiên động địa gì?

“Vương gia, bên ngoài có vị Quân tứ công tử cầu kiến.” Thị vệ tới bẩm báo phá vỡ yên lặng trong lòng.

Quân tứ?

Chân mày Quân Dập Hàn hơi nhíu, căn dặn: “Để cho hắn đợi bên ngoài, bản Vương tới sau.”

“Vâng.”

“Vương gia ngài đi làm việc trước đi, canh này thuộc hạ tự uống được.” Ôn Noãn vội để lộ ra khuôn mặt tươi cười, nhận lấy chén canh trong tay Quân Dập Hàn nói.

Quân Dập Hàn sâu sắc nhìn khuôn mặt cười đến cực kỳ giả dối của nàng, đứng lên nói: “Sau khi uống canh xong nghỉ ngơi thật tốt, bản Vương bớt chút thời gian tới thăm người sau.” Rồi quay người đi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 158: Nước phù sa không chảy ruộng người ngoài

Cái gọi là Quân tứ, tất nhiên là nhi tử thứ tư của Quân gia Quân Sở Hoan.

“Đệ không yên ổn ngay ngô trong cung, chạy tới đây làm gì?” Quân Dập Hàn nhìn Sở Hoan đang nhìn đông nhìn tây trong phòng khách cau mày hỏi.

“Tam ca.” Sở Hoan nghe thấy giọng của hắn xoay người lại, đẩy mặt vui mừng chạy tới bên cạnh hắn, khi tiếp xúc được ánh mắt sắc bén của hắn thì lặng lẽ lui về phía sau hai bước giữ một khoảng cách, hắn đưa tay gãi đầu nhìn chung quanh nói: “Mẫu hậu ngày ngày nhốt đệ ở trong cung không cho đi ra, không ghen cũng sắp ngộp chết.”

“Lát nữa ta phái người đưa đệ về.” Mặc dù cùng Mộ Dung Tĩnh không thể cùng tồn tại, nhưng không liên quan đến Sở Hoan chút nào, và lại lấy thân phận của Sở Hoan ở chỗ hắn cũng không an toàn.

“Đừng mà, tam ca, đệ chính là đặc biệt tới tìm huynh nương tựa.” Sở Hoan vội tiến lên phía trước nói, hắn thò đầu nhìn ra sau lưng Quân Dập Hàn nói sang chuyện khác, “Còn nữa, tam tẩu đâu? Đệ nghe nói tam tẩu trở lại, đệ rất lâu không thấy tam tẩu rất nhớ tam tẩu.”

“Nàng ta không có ở đây.”

“Vậy tam tẩu đi đâu, đệ tự đi tìm tam tẩu?” Hấn nói đồng thời thân thể linh hoạt vòng qua Quân Dập Hàn ngăn cản chạy tới hậu viện, kết quả bước chân chưa đi ra được hai bước đã bị Quân Dập Hàn túm cổ áo bắt về.

“Tam ca?” Sở Hoan tỏ vẻ vô cùng đáng thương nhìn hấn.

“Ngươi có biết thế cục hiện giờ là như thế nào không? Chuyện này không thương lượng.”

“Biết mà.” Sở Hoan nặng nề gật đầu, “Chính bởi vì biết, cho nên đệ mới đến tìm tam ca, đệ ở chỗ tam ca làm con tin cho tam ca, đến lúc đó khi mẫu hậu lại phái binh tới, huynh trực tiếp đưa đệ lên trước trận tiền là được.” Hấn cúi mặt xuống, cup đầu nói, “Việc mẫu hậu làm lúc này đúng thật quá đáng, nhưng suy cho cùng bà là mẫu hậu của đệ, đệ không thể ngăn bà cũng không ngăn cản được bà, nhưng nếu đệ có thể vì tam ca ra một chút sức lực, tâm trạng của đệ cũng vui vẻ.”

Quân Dập Hàn nhìn đáng vẻ ù rũ cúi đầu của hấn, vẻ ác liệt trong mắt cuối cùng thối lui vài phần trở nên nhu hòa, hấn chậm rãi nói: “Đây là chuyện giữa người lớn với nhau, đệ còn nhỏ, rất nhiều chuyện cũng không phải đơn giản như đệ nghĩ cũng không phải đệ có khả năng thao túng, nghe lời tam ca nói, hồi cung đi.”

Sở Hoan cắn cắn môi, biết lời của Quân Dập Hàn từ trước đến giờ nói một không hai, hấn yên lặng yên, nâng cặp mắt hơi ửng đỏ lên nhìn Quân Dập Hàn nói: “Đệ nghe nói tam ca hưu tam tẩu? Vì sao tam ca hưu tam tẩu? Chẳng lẽ tam ca không những hưu tam tẩu còn đuổi tam tẩu đi?”

“Chuyện của tam ca tự có tam ca định đoạt, đệ không cần hỏi nhiều.” Sắc mặt Quân Dập Hàn hơi trầm xuống.

“Haizz, đệ lại thương tam tẩu.” Sở Hoan nhỏ giọng thở dài, hấn ngẫm nghĩ lại nói, “Nếu như tam ca hưu tam tẩu, vậy sau này tam tẩu kết hôn sẽ không liên quan đến tam ca, như vậy...” Trong hai mắt ửng đỏ của hấn lộ ra vài phần sáng rõ, “Chẳng lẽ đệ có thể cưới tam tẩu rồi?”

Mặt Quân Dập Hàn đen sì lạnh lùng nhìn hấn, hấn đầu tóc tê dại gãi gãi đầu, nhỏ giọng la hét, “Nước phù sa không chảy ruộng ngoài chứ sao.”

Trước có Hoàng huynh lấy mạng bảo vệ, hiện có Hoàng đệ muốn cưới, Ôn Noãn, người thật đúng là có khả năng! Quân Dập Hàn chỉ cảm thấy trong lòng giận dữ không tên, gọi Bạch Ứng lạnh giọng căn dặn: “Mang tứ Điện hạ đi hậu viện nghỉ ngơi, sáng mai phái người hộ tống hấn hồi kinh.”

“Tam ca, tam ca, trễ vài ngày được không?” Sở Hoan vội la lên về phía Quân Dập Hàn rồi đi.

“Điện hạ, mời.” Bạch Ứng nhìn Sở Hoan cực kỳ chán nản trước mắt, lạnh lùng nói.

“Hừ!” Sở Hoan hung ác trợn mắt nhìn hấn, cực kỳ không muốn đi về phía hậu viện.

Đúng là Sở Hoan?

Ôn Noãn nhìn thiếu niên hai tay chống nạnh vẻ mặt căm giận đâm đầu đi tới cách đó không xa, đáy mắt trên xà nhà có vài phần ý cười, nàng vốn suy đoán Quân tứ có lẽ là hấn, cố ý ra nhìn một chút, lại quả thật bị nàng đoán đúng. Hải tử này một năm gặp ngược lại càng xinh đẹp không ít, chỉ có điều tính tình vẫn giống hệt như trước kia.

“Được rồi, đừng đi theo nữa, gia tùy ý đi dạo ở trong hậu viện này một chút còn có thể bay sao,” Sở Hoan tức giận trừng mắt nhìn Bạch Ứng sau lưng ác thanh ác khí * nói.

(*) ác thanh ác khí: hình dung giọng nói rất hung ác, thái độ thô bạo

“Nếu như thế, vậy Bạch Ứng ở ngoài viện chờ, nếu Điện hạ có gì phân phó kêu một tiếng là được.”

“Biết rồi biết rồi, đi mau, đừng cản trở mắt gia.” Sở Hoan giơ tay lên thúc giục giống như đuổi ruồi bọ.

“Thuộc hạ cáo lui.” Bạch Ứng không thèm để ý tới thái độ ác liệt của hấn, cười cười xoay người rồi đi.

Sở Hoan nhìn Bạch Ứng cuối cùng đã đi, đặt mông ngồi xuống trên mái hiên cong, khom gối, một tay chống cằm cau mày, chột nhìn lên, vẻ mặt thật sự sâu khổ.

Ôn Noãn thấy đáng vẻ hấn như vậy, trong lòng nổi lên tò mò, chẳng lẽ lại bị Quân Dập Hàn dạy dỗ? Nàng cau mày lên đi tới ngồi xuống bên cạnh hấn nói: “Tiểu huynh đệ bằng chừng ấy tuổi lại có đáng vẻ cực kỳ khổ sở như vậy, có chuyện gì phiền lòng sao?”

“Ngươi là ai? Mau đi chỗ khác ngủ ngó, gia đang phiền, đừng quấy rầy thanh tĩnh của gia.” Sở Hoan nhú nhú mày, nhìn khách không mời mà đến trước mắt, hết sức không kiên nhẫn lên tiếng đuổi người.

“Tại hạ Mộ Hàn, là một tiểu y sư nhỏ dưới quyền Hàn Vương.” Ôn Noãn cố ý xuyên tạc lời đuổi người của hấn thành câu hỏi tiếp tục đáp lời với hấn.

“Ai quản ngươi là... Đợi chút, ngươi nói ngươi tên là gì, Mộ Hàn?” Sở Hoan thu chân lại, lại gần nàng, “Ngươi chính là Mộ Hàn, người tâm phúc mới bên cạnh Hàn Vương trong truyền thuyết? Hóa ra có đáng vẻ như vậy.” Hấn nói xong nhú mày, lại ngó kỹ nàng, ngay sau đó “Chặc chặc” hai tiếng, nói, “Mặc dù đáng vẻ coi như tạm được, nhưng so với tam tẩu của ta...” Lắc đầu một cái, “Vẫn còn kém một chút như vậy.” Hấn nói đến đây, hai mắt sáng

lên, lại gần Ôn Noãn thêm, nói, “Này, người là tâm phúc bên cạnh Hàn Vương chắc từng gặp tam tẩu đúng không? Bây giờ tẩu ấy mập hay gầy, xấu hay đẹp, người tới nói cho gia nghe một chút.”

“...”

“Tại sao không nói chuyện?” Hấn nhìn lên, thấy Mộ Hàn trước mắt im lặng không nói, nhú nhú mày, ngay sau đó bừng tỉnh hiểu ra vỗ đùi một cái, “A, người nhất định không biết tam tẩu mà gia nói lải, tam tẩu mà gia nói chính là Hàn Vương phi, lần này người nhất định biết là ai, còn đứng ngây ra đó làm gì, nói mau nói mau.” Hấn liền mồm thúc giục.

Ôn Noãn nhìn về mặt khăn cấp giọng nói bắn liên hồi của Sở Hoan, trong lòng có âm áp róc rách chảy qua, nàng nghiêng đầu nhìn về phía hải đường trong đình viện đang đón gió đung đưa nói: “Dáng người Vương phi nhỏ gầy, mặt mũi hơi có vẻ tiêu tụy, nghĩ đến chính là không bằng dung mạo lúc hưng thịnh nhất.”

“A...” Hai vai Sở Hoan rụt xuống nhụt chí, rất lo lắng nói: “Dáng vẻ vốn như vậy rồi, bây giờ còn không bằng ban đầu.” Giọng hấn rất thỗn thức nói, “Nếu gia thật sự lấy tẩu ấy, làm sao có thể ra tay được, haizz!” Hấn chống cằm ngẫm nghĩ, lại tự nhủ, “Thôi thôi, cùng lắm thì cưới về nuôi, sau lại cưới một dung mạo xinh đẹp.” Nói xong, trong đầu hấn bỗng nhiên hiện lên khuôn mặt cực kỳ yêu mị khỏe môi mím cười của Mạnh Cô Nhiễm.

Ôn Noãn nghe lời của hấn, lo lắng khoanh khắc trước trong nháy mắt hóa thành hư không, về mặt nàng đen sì nhìn về phía hấn, lại thấy sau mấy lần sắc mặt hấn lại khẽ dâng lên đỏ bừng, đầu chân mày nơi khỏe mắt lại tăng thêm vài phần sắc hoa anh đào, dáng vẻ tư thái kia, ngược lại cực kỳ giống cô nương xuân tâm nảy mầm.

Thằng nhãi này, thằng nhãi này chẳng lẽ thật sự ngưỡng mộ cô nương tước mạo đẹp trong lòng?

Không biết cô nương nhà nào đen đùi bị hấn nhìn vào trong mắt?

Chỉ có điều, nếu trong lòng hấn đã có cô nương yêu thích, tại sao lại muốn cưới nàng?

Ôn Noãn đề âm ức trong lòng xuống, ho khan một cái kéo tinh thần hấn về, nói: “Nghe ngài vừa mới gọi Vương phi là tam tẩu, vậy ngài chắc là tứ Điện hạ, hiện giờ Vương phi đã là phụ nhân bị hưu, lấy thân phận tôn quý của Điện hạ ngài, lấy một phụ nhân bị hưu về không sợ thành chuyện cười cho người trong thiên hạ sao?”

“Nông cạn.” Sở Hoan cực kỳ khinh bỉ nhìn vào trong mắt nàng, “Gia cưới người nào liên quan cái rắm gì đến người trong thiên hạ, tuy tam tẩu là phụ nhân bị hưu, nhưng ngoài tam ca ra thì tam tẩu là người mà gia sùng bái nhất, nếu tam ca không cần tẩu ấy, bản Điện hạ tất nhiên phải thu tẩu ấy về nuôi dưỡng cho tốt.”

Thì ra là như vậy!

“Haizz, người có biết sau khi Vương phi của gia bị hưu thì đi đâu không?”

“... Không biết.”

“Mạnh ca ca, huynh nhất định phải giết con tiện nhân Ôn Noãn kia báo thù cho muội.” Vu Nguyệt Lăng cả người bị thương nặng nằm trên giường, vừa nhìn thấy Mạnh Cô Nhiễm lập tức tỏ vẻ căm hận khóc lóc kể lể, hiện giờ nàng hồi tưởng đến vẻ lạnh lùng ác liệt ngày đó của nàng ta vẫn kinh hãi không thôi, giống như, giống như so với ban đầu ba người các nàng giao đầu đã đổi thành một người khác vậy, sát khí lạnh liệt vô công bí hiểm như vậy, nếu không phải người của Mạnh ca ca kịp thời xuất hiện cứu nàng, hiện giờ sợ rằng nàng đã sớm bị mất mạng, nghĩ đến đây, nàng không khỏi khóc càng thêm lợi hại.

“Giết nàng ấy?” Khóe môi Mạnh Cô Nhiễm khẽ câu, mặt nghiêng nghiêng nhìn vào khuôn mặt đang khóc lên khóc xuống của nàng ta, trên mặt hiện lên vẻ ghét bỏ, “Bỏ tọa làm việc khi nào đến phiên người tới thao túng?”

“Mạnh ca ca, Nguyệt Lăng, Nguyệt Lăng không thao túng Mạnh ca ca, Nguyệt Lăng chỉ muốn trôi nổi như chiếc lá này, chẳng lẽ Mạnh ca ca thấy Nguyệt Lăng bị nàng ta làm cho bị thương nặng như vậy mà vẫn thờ ơ vô cảm thế sao? Nguyệt Lăng chỉ muốn Mạnh ca ca thay Nguyệt Lăng đòi lại công đạo mà thôi.” Vu Nguyệt Lăng khóc đến mặt đầy nước mắt, cực kỳ uất ức nói.

“Công đạo này, nếu người có chút năng lực thì tự động đi đòi lại, bỏ tọa không có lòng rảnh rỗi này đi vất vả thay người.” Hấn phất tay áo xoay người, “Thời gian bị thương nặng này bỏ tọa liền lưu người lại bên cạnh mình để dưỡng thương, đợi sau khi vết thương tốt lên thì hồi cung hay không tự người quyết định.”

Vu Nguyệt Lăng nhìn bóng lưng hấn rồi đi, nước mắt trong hốc mắt càng thêm không kiềm chế được mà chảy ra, bóng đó kia, vì sao nàng dốc hết toàn lực truy đuổi đều không vì nàng mà lưu lại nửa phần? Là hấn quá tàn nhẫn, hay là mình quá mơ mộng hảo huyền?

Nàng đường đường là công chúa nước Tịch Nguyệt, từ nhỏ đến lớn nhận muôn vàn yêu thương, có gì nàng muốn mà không thể có được, nhưng cô tình, cô tình nàng lại động lòng với một nam tử duy nhất nhưng hấn lại chẳng thêm ngó tới, nếu hấn đối xử với tất cả mọi người đều như thế, có lẽ trong lòng nàng sẽ thẳng băng một chút, tự nói với mình hấn chính là một kẻ bạc tình, nhưng vì sao, vì sao hấn không chỉ cứu nữ nhân kia, bây giờ còn suýt chút nữa nàng đã chết dưới lưỡi kiếm của nữ nhân đó nhưng hấn vẫn không thêm che chở cho nàng?

Sao hấn có thể đối xử như vậy với nàng, nàng đường đường là Công chúa!

Đôi tay Vu Nguyệt Lăng hung hăng siết chặt tám chân để phát tiết tức giận và căm hận trong lòng.

“như thế nào?” Quân Hạo Thiên thu tay lại, hơi cực kỳ lạnh nhạt.

“Thật không dám giấu diếm, đọc lại vào sâu phế phủ thêm vài phần.” Ôn Noãn cau mày nói, quả nhiên như nàng đoán.

“Người không cần phải lo lắng như thế, chuyện sống chết, bây giờ ta đã sớm nhìn thấu, ngược lại có một chuyện làm ta không yên lòng.” Sắc mặt hắn ngưng trọng nói, “Người có biết Vương gia và Hà...” Hắn dừng lại, lại sửa giọng nói, “Vương gia và Vương phi giữa bọn họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?” Mặc dù lúc ấy Dạ Hân có sơ lược nói qua, nhưng hắn cảm thấy chuyện không đơn giản như mặt ngoài vậy.

“Chuyện này...” Tâm tư Ôn Noãn đảo quanh, nói, “Thuộc hạ không biết.”

“Thôi.” Quân Hạo Thiên hơi mệt mỏi vuốt trán, “Người lui xuống trước đi.”

Ôn Noãn nhìn khuôn mặt chán nản tiêu tụy của hắn, trong lòng bất đắc dĩ thở dài, đứng dậy rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 159: Sức sống

Ban đêm, gió thu mang tới sáng khoái, khô hanh dần lui, Ôn Noãn đóng kỹ cửa sổ, cởi quần áo tắm rửa, mặt nước trong veo phản chiếu bóng dáng của nàng, ánh nến chập chờn, trên da thịt trắng nõn nhẵn nhụi của nàng lại có vài chỗ đỏ tươi như máu, giống như đóa mai đỏ nở rộ trong tuyết, đẹp đến chói mắt, đẹp đến lòng đau.

Ôn Noãn nhắm mắt, vùi trọn thân thể vào trong nước, mặc cho cảm giác hít thở không thông này bao phủ lấy mình, không nhan đan vốn lấy độc chế thành, thời gian duy trì tác dụng vốn không có hại cho thân thể, nhưng lần này nàng dùng lại duy trì hơn một tháng, khi cô độc phát tác khôi phục dung mạo lại dùng thuốc cường chế tác dụng của không nhan đan, ngày trước lo lắng Thần Vũ gặp nguy hiểm lại một lần nữa dùng đan được hoán nhan (đổi lại dung nhan), ba lượt giãy vờ như thế, độc tố tích lũy trong cơ thể cuối cùng bắt đầu cản trở, nàng vốn tính toán mình có thể có thời gian hơn một tháng cùng với hắn, bây giờ xem ra, cuối cùng là do mình quá mức lạc quan.

Kìm nén quá dài trong lòng ngực giống như sắp nổ tung, Ôn Noãn vọt ra khỏi mặt nước, lấy tay lau mặt, tròng mắt trùng hợp nhìn thấy trên xương quai xanh như ngọc dần hiện lên vết đỏ thẫm, đầu ngón tay khẽ vuốt, như hơi đau, hợp với lòng nàng.

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng huyền não cực nhỏ, Ôn Noãn thu hồi tinh thần mở cửa sổ ra, một con rắn nhỏ màu xanh biếc gần như hòa làm một thể với cành lá thè lưỡi rắn dò đầu vào. Theo cổ tay nàng đưa tới, con rắn nhỏ này trực tiếp quán lên, đầu lắc lư hai cái, cổ phồng lên, từ trong miệng lại phun ra một mảnh giấy nhỏ, nàng mở mảnh giấy nhỏ này ra khẽ thoáng nhìn, khỏe môi dăng lên nụ cười lạnh lẽo, đầu tháng sau là đại điển Lục chương môn truyền ngôi? Rất tốt, nàng sẽ đưa cho nàng ta một phần quà tặng không thể tưởng tượng!

Nàng đưa tay vỗ vỗ đầu con rắn nhỏ, chìa cổ tay ra ngoài cửa sổ ý bảo nó rời đi, ai ngờ tiểu tử kia thể mà lại thân thể cực kỳ trơn trượt rúc vào trong ống tay áo nàng co thành cục đồ thừa không chịu đi, Ôn Noãn nhìn ống tay áo lay động rừ xuống, bên môi cuối cùng hiện lên nụ cười nhàn nhạt, có lẽ lâu không gặp gỡ, vật nhỏ này nhớ nàng rồi.

Thôi, hôm nay tạm thời dung túng nó một lần.

Nàng giờ tay lên đang định đóng cửa sổ, trên bệ cửa sổ lại có một viên cầu đầu to bằng nắm tay lông trắng như tuyết, cổ họng khẽ vang “Cục cục cục cục”, tròng mắt tròn vo kích cỡ tương đương hạt đậu đen liêu mạng nhìn chăm chăm vào tay áo Ôn Noãn, mở nhon hoắt rĩa vào lòng chim hai cái, cũng rĩa ra một mảnh giấy nhỏ đưa cho nàng.

Ôn Noãn nhận lấy mở ra nhìn, thấy huyết châu cuối cùng có tung tích, ở trong thành Duyệt Châu? dfienddn lieqiudoon

Nàng thấy chim Cô Lỗ thì đoán được mấy người Huyền Nguyệt tra ra được vị trí của huyết châu, lại không nghĩ rằng, huyết châu cách nàng gần như thế, nàng nhìn ra bầu trời đêm đột nhiên cảm thấy hơi chằm chọc.

Chim Cô Lỗ khàn giọng kêu la: “Nguyệt Nguyệt, châu châu, Nguyệt Nguyệt, châu châu.” Ngay sau đó “Phụp” một tiếng bay thấp tới đầu vai nàng, giống như biết tâm tình của nàng không tốt, đuôi dài đầu đầy lông mềm mại cọ cọ lên má nàng, lại cọ cọ.

Ôn Noãn giờ tay chọc chọc đầu nó, biết nó cũng định đồ thừa không đi, một chim một xà này trời sinh oan gia, hiện giờ nàng đã cho phép tiểu Lục lưu lại, nếu không cho phép nó lưu lại, chắc chắn sẽ bị nó cho rằng nặng bên này nhẹ bên kia, vì lý do công bằng, cũng chỉ có thể mang theo nó cùng nhau đi tới bên giường.

Nửa đêm canh ba, Ôn Noãn phi thân rời phủ, mũi chân nàng vừa chạm tới bên ngoài tường viện, lại thấy ở trên đầu tường phía trước có một bóng dáng nháy xuống, vốn rơi xuống đoan đoan chính chính, có lẽ xui xẻo, lúc rơi xuống lòng bàn chân lại đạp trúng một cục đá “Bịch” một tiếng ngã chổng vó lên

trời.

Ôn Noãn nhìn chăm chú vào, hần là Sở Hoan!

“Thật xui xẻo!” Sở Hoan trên đất nghe rặng tron mắt giầy giữa đứng dậy, trở tay xoa xoa cái mông bị ngã vô cùng đau, nhấc chân đá bay cục đá trên mặt đất, đá một cái lại vừa đứng đá cục đá vào trong cửa sổ nhà người ta trên phố đối diện, gần như ngay lập tức bên trong phòng sáng lên ánh nến, truyền đến tiếng mắng chửi, Sở Hoan vốn thừa dịp ban đêm chạy trốn, vừa thấy mình chọc phải tai họa, sợ bị người phát hiện kinh động đến thủ vệ, vội vàng cất nhanh bước chân chạy đi.

Giờ hơn nửa đêm hần không yên ổn ngây ngô trong phủ mà định đi đâu? Ôn Noãn nhú nhú mày nhanh chóng đuổi theo.

Trên đường phố yên tĩnh, Sở Hoan chạy như điên ở phía trước, Ôn Noãn đuổi theo sau như hình với bóng.

Qua chừng hơn nửa thành, Sở Hoan rút cuộc thở hổn hển dừng lại trước một khách điểm, hần bỏ nhào lên trước mành liệt gỗ cửa, bên trong truyền đến tiếng tiêu nhị buồn ngủ mông lung, chốt cửa vừa mới mở ra hần đã vội vã vọt vào, Ôn Noãn nhú chặt chân mày, chỗ hần tới này lại giống với mục đích của nàng, trông mắt nàng khẽ đảo, nhảy lên nóc nhà vén ngói nhìn xuống dưới, vừa thấy Sở Hoan đi tới căn phòng gần giữa trên lầu hai, giờ cao tay, lúc sắp tới rơi xuống lại trở thành gỗ nhẹ.

Mà ngay cả căn phòng cũng giống!

“Tiêu tử?” Cửa phòng mở ra, lộ ra khuôn mặt lẳng lơ đến cùng cực lại hơi có vẻ kinh ngạc, hần miễn cưỡng nghiêng người dựa vào khung cửa, nháy mắt ra dấu với tiêu nhị đuổi theo tới phía sau, tiêu nhị kia liền lập tức lui xuống, “Trẻ như thế, có chuyện gì sao?”

“Ta, ta, ta, có người muốn giết ta, Mạnh đại ca huynh phải cứu ta.” Sở Hoan nhìn mỹ nhân trước mắt, nhất thời hơi lắp bắp nói không ra lời.

“Hả?” Mạnh Cô Nhiễm giống như hào hứng lên, đôi mắt quyến rũ khẽ nâng xẹt qua chỗ nào đó, nhếch lên nụ cười không rõ ý gì, “Vào rồi nói.”

“Ừ.” Sở Hoan lập tức nhảy vào.

Người này... Nhìn quen quen, giống như từng gặp ở đâu...

Ôn Noãn nhú mày ngẫm nghĩ, trong đầu bỗng nhiên lóe lên ý tưởng, từ rất lâu ngắt quãng hiện lên trước mắt, ban đầu trong rừng trúc nàng từng vì nhìn thấy huyết châu mà cứu một nam tử mặc áo đỏ, sau khi châm cứu nàng cảm huyết châu của hần làm thành thù lao, bây giờ huyết châu trở lại trong tay hần, chắc hần ban đầu khi nàng dùng huyết châu thay máu cho Quân Dập Hần, hần dựa vào liên hệ với huyết châu mà tìm đến, lại cứu nàng một mạng.

Nàng luyện chế “Tuyệt trần”, sau khi bị trúng độc chắc phải chết không sai, nhưng cho tới bây giờ dù độc chưa giải hết nhưng nàng vẫn sống sót rất tốt, chẳng lẽ... Trong lòng nàng đột nhiên căng thẳng.

“... Ta tìm người thân không có kết quả, không cẩn thận đụng phải ác bá, bọn họ nhìn thấy đáng về ta xinh xắn định mang ta đi bán vào câu lan viện, ta thà chết không theo, khó khăn lắm mới chạy ra, bọn họ cầm đao đuổi theo... Đuổi theo...” Sở Hoan thao thao bất tuyệt bịa chuyện, đầu óc choáng váng mềm nhũn nằm trên bàn ngủ thiếp đi.

“Ngược lại tìm thấy nhanh hơn dự đoán của bản tọa một chút.” Mạnh Cô Nhiễm phát tay áo lấy bình trà thêm tách trà, khẽ ngửi mùi trà thơm, lúc này mới nhấp một ngụm, trông mắt khẽ nâng đưa tay chỉ về phía Ôn Noãn, trong vẻ mặt lộ ra chút hài lòng nói.

“Các hạ ở chỗ này chính là vì chờ ta?” Lúc Ôn Noãn bỏ thuốc vốn không có ý định càng không trông cậy vào cùng làm hần mê muội, hiện giờ nàng không phải đáng về ban đầu, đang nghĩ phải mở miệng như thế nào, lại không ngờ hần mở miệng trước, nghe hần nói, giống như ngay từ đầu mình đã nằm trong lòng bàn tay hần, cảm giác này khiến cho nàng cực kỳ phản cảm.

“Đây, là mục đích đi tới chuyến này của ngươi?” Mạnh Cô Nhiễm không chút để ý lấy một hộp gấm từ trong ống tay áo mở ra đặt lên bàn, trên lụa gấm trắng tinh là huyết châu đẹp để chói mắt.

“Không sai.” Trông mắt Ôn Noãn lạnh dần, “Các hạ đã biết trước mục đích đi tới chuyến này của ta, đã sớm chờ đợi ở đây, chắc hần các hạ đã rõ ta như lòng bàn tay, không biết tại hạ có chỗ nào vừa mắt các hạ, cần tại hạ cống hiến sức lực?”

“Các chủ không hồ là người thông suốt.” Bờ môi Mạnh Cô Nhiễm thoáng hiện ý cười, “Huyết châu này bản tọa có thể tạm cho ngươi mượn, nhưng ngươi phải đồng ý với bản tọa một điều kiện.”

“Nói nghe một chút.”

“Luyện chế một vị thuốc thay bản tọa.” Bên môi hần là ý cười tươi đẹp, “Bản tọa cũng là giao dịch công bằng với Các chủ, không biết Các chủ có đồng ý hay không, dĩ nhiên, thù lao này quả thật hơi quá, không bằng bản tọa thêm đan dược ức chế cổ độc phát tác trong người ngươi như thế nào?”

“Ngươi có thể giải cổ?” Trái tim Ôn Noãn chợt ro rút nhanh, hần có thể ức chế cổ độc, như vậy giải cổ...

“Không thể.”

Hy vọng nàng còn chưa dấy lên đã bị hần nhẫn tâm cắt đứt.

“Mặc dù bốn tọa không thể giải cổ, nhưng bốn tọa lại nghe thấy một truyền thuyết.” Mạnh Cô Nhiễm nhìn về mặt giận dữ của nàng, lại không nhanh không chậm nói, “Tuy là truyền thuyết, nhưng từ trước đến giờ truyền thuyết đều hư thực cùng sinh, có lẽ ở trong đó có thể tìm ra được một đường sống cũng khó biết.”

“Cần luyện chế loại thuốc công hiệu nào.” Hai tay của Ôn Noãn nhanh chóng nắm chặt trong ống tay áo, cố gắng không chế nhịp tim đập loạn và kích động muốn xông tới đánh nát mặt người trước mặt.

“Chuyện này trước không vội, bốn tọa biết ngươi chờ huyết châu cần dùng gấp, chờ ngươi xử lý xong chuyện trước mắt rồi bốn tọa sẽ cho người thông báo với ngươi.”

“...” Thật đúng là khéo hiểu lòng người!

“Độc trong cơ thể ta là do ngươi giải?”

“Bốn tọa cũng chỉ lấy huyết châu phong bế khí tức của ngươi cứu ngươi một mạng, về phần độc...” Hắn không đáp mà hỏi ngược lại, “Ngươi trúng độc gì?”

“...” Ôn Noãn không biết hắn nói là thật hay giả, biết hay không biết, nhưng bản thân “Tuyệt trần” mà nói, chắc chắn không thể quy về độc.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Rõ ràng tối hôm qua hắn đã chạy trốn đến chỗ Mạnh đại ca, tại sao sáng sớm nay lại ở trên giường mình? Chẳng lẽ nằm mơ? Sở Hoan ngồi trong xe ngựa ôm đầu ngẫm nghĩ, hiện giờ bên ngoài hộ vệ đi theo, Lạc Phi lĩnh đội, hắn thật sự có chạy đằng trời.

Đội ngũ đi tới cửa thành, xe ngựa đột nhiên dừng lại, về mặt mặt mũi của Sở Hoan chấn động, chẳng lẽ Mạnh đại ca nghe tiếng kêu gọi trong nội tâm hắn chạy tới cứu hắn? Hắn vén rèm lên ghé đầu nhìn, đây mắt lại dâng lên thất vọng nồng đậm, đây nào phải Mạnh đại ca, rõ ràng là một nam tử xa lạ đáng đáp coi như bình thường.

Hắn đang sa sút tinh thần chuẩn bị rút đầu về, lại thấy nam tử kia về mặt cực kỳ phức tạp gọi Lạc Phi: “Phi Phi.”

Phi Phi? Người Sở Hoan run lên một cái, trong nháy mắt cánh tay nổi đầy da gà, trông mắt hắn đảo lòng vòng, cảm giác chuyện tốt thú vị như vậy không thể bỏ qua, liền hốt một nắm hạt dưa trực tiếp ngồi chồm hòm chỗ cửa xe, vén rèm háo hức bùng bùng vừa cắn hạt dưa vừa nhìn.

“Bản Tướng quân tên Lạc Phi, không phải tên Phi Phi, thức thời mau tránh ra cho bản Tướng quân, nếu không đừng trách bản Tướng quân không khách khí.” Lạc Phi nói cẩn thận nghiêng lợi, trông mắt đảo hoa hung hăng nhìn người bốn phía đang nghe trộm, hận không thể vung một roi lên mỗi người.

“Ta... Ta nhất thời không kiềm chế được.” Trên mặt nam tử mơ hồ ửng đỏ, ngừng vài giây rồi nói tiếp, “Mấy ngày nay ta ngày ngày tới phủ bái phỏng Tướng quân, đều được báo lại Tướng quân không có ở trong phủ, có lẽ hữu duyên, hôm nay ta vừa ra khỏi thành làm chút chuyện, không ngờ gặp được Tướng quân ở đây.” Hắn nói xong, thấy về mặt Lạc Phi âm trầm, liền có vẻ hơi vội vàng nói tiếp, “Tướng quân chắc quên ta là ai? Ta là...”

“Cần, phát, xuân!” Lạc Phi lạnh giọng cắt lời hắn, nói từng câu từng chữ cực kỳ dùng sức.

“Khụ khụ...” Sở Hoan bị hạt dưa mắc kẹt ở cổ đến mức đỏ bừng cả mặt, hắn định cười mà cười không ra nhìn thẳng về phía Tần Hoài Xuân, trên đời này thậm chí có người có cái tên kinh hãi thế tục như vậy? Thật đúng là cao nhân cao nhân mà!

“Tần Hoài Xuân.” Tần Hoài Xuân đỏ mặt chính lại, nhưng trong lòng lại tràn đầy vui mừng, quả nhiên là hắn!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 160: Ngày tốt cảnh đẹp

“Tránh ra!” Lạc Phi gầm lên, một roi ngựa vang lên tiếng vang dội sắc bén trong không trung, “Không nhường đường nữa, bản Tướng quân trực tiếp quát roi lên người ngươi.”

Tần Hoài Xuân lui về sau hai bước, liếc nhìn mình trong phạm vi an toàn, cực kỳ dễ chịu nói: “Không biết Tướng quân đi đâu, có lẽ chúng ta có thể kết bạn đồng hành.”

Ha ha, người này đúng là một diệu nhân! Sở Hoan phun xác hạt dưa ra nhìn Lạc Phi giận đến mặt xanh mét cười vui vẻ, trông mắt hắn đảo lòng vòng, nhìn về mặt người xung quanh cũng tràn đầy ý bất quá nồng đậm mắt đảo quanh hai người Lạc Phi và Tần Hoài Xuân, hắn lập tức ý thức được đây là một cơ hội tốt để chạy trốn, tuyệt đối không thể bỏ qua.

Tay Lạc Phi đang cầm roi vang lên ken két, hần đang định thúc ngựa tiến lên hung hăng quát cho hần một roi, lại nghe thị vệ sau lưng vội bước lên trước nói: “Tuồng quân không xong, trên xe chạy trốn.”

“Còn không đuổi theo.” Lạc Phi ở trên lưng ngựa nhìn buồng xe trống không, lại dõi mắt vừa nhìn, lập tức phát hiện Sở Hoan đang chạy nhanh nhẹn như thỏ trong đám người, lúc này giục ngựa đuổi theo.

Danh xưng tiểu Bá vương Kinh thành của Sở Hoan cũng không phải hư danh nói chơi, hần thấy Lạc Phi đuổi theo, khoe môi dâng lên ý cười vô lại, sau một khắc, toàn bộ chỗ hần chạy qua thành “Khu vực gặp nạn lớn”, toàn bộ trên đường là cảnh tượng náo loạn gà bay chó sủa người ngã ngựa đổ, tiếng tức giận mắng chửi kêu quát bên tai không dứt, giao thông rơi vào tê liệt toàn diện, thị vệ truy đuổi bị đám người hỗn loạn vây khốn, thiên lý lương câu * của Lạc Phi càng không có đất dụng võ không thể đi lên trước.

(*) thiên lý lương câu: thiên lý = ngàn dặm, lương câu = ngựa tốt

Muốn đuổi kịp gia, còn không nhìn xem gia lẫn lộn ở đâu đấy! Sở Hoan quay đầu nhìn Lạc Phi, cực kỳ hài lòng cười một tiếng khiêu khích, nụ cười này của hần vừa cười được một nửa, lại thấy Lạc Phi phi thân khỏi lưng ngựa, mũi chân nhẹ nhàng đạp lên đầu người hỗn loạn nhanh chóng mà đến.

“Ồi má ơi!” Sở Hoan đột nhiên nhảy lên nhanh chân mà bỏ chạy.

Bốn phía thủ vệ sâm nghiêm đảm bảo không ai quấy rầy sương phòng, trong thùng tắm lượn lờ khói trắng tản ra mùi thuốc nồng đậm, Quân Hạo Thiên ngồi trong đó trên đầu cắm dây ngân châm, mặt tái nhợt của hần bị khí nóng hun lên đỏ ửng nhàn nhạt, trên trán lại đổ mồ hôi hột không ngừng chảy xuống vì thân thể phải thừa nhận khổ sở cực lớn, từng giọt từng giọt một roi xuống mặt nước tạo ra gợn sóng nhỏ nhàn nhạt.

“Nuốt huyết châu này vào.” Huyết châu đỏ tươi trên đầu ngón tay Ôn Noãn đưa tới bên môi hần, Quân Hạo Thiên không chút chậm trễ nuốt huyết châu vào. d1en d4nl 3q21y d0n

“Cố nhịn.” Nàng vòng ra phía sau hần, giọng nói vừa dứt, ngân châm dài ba tấc trên đầu ngón tay đã đâm vào huyết chí dương trên lưng hần.

Ngân châm đâm vào không bao lâu, hai cánh tay giữ chặt thùng nước tắm của Quân Hạo Thiên đã nổi lên gân xanh kêu rên ra tiếng, hàm răng bởi vì cắn quá chặt mà rỉ ra vết máu chảy quanh từ khoe môi xuống, xinh đẹp mà chói mắt.

Ôn Noãn tập trung tinh thần toàn thân, hết cây ngân châm này đến cây ngân châm khác ở đầu ngón tay đâm vào các huyết chính của hần, thúc giục huyết châu trong cơ thể hần di chuyển tây tùy cho hần.

Quân Hạo Thiên chỉ cảm thấy theo thời gian trôi đi, mỗi một tấc da thịt mỗi một đoạn gân cốt giống như có hàng ngàn hàng vạn con kiến gặm nuốt, khổ sở cực hạn đầy trời cuốn tới lôi kéo thần trí hần sụp đổ, giống như ngay cả linh hồn cũng bị giục tan thành mây khói.

Một cây ngân châm cuối cùng rời tay, Ôn Noãn thở phào một hơi trong lòng, nàng giờ tay lên bám lấy bên cạnh thùng tắm chống đỡ thân thể xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ không để cho mình ngã xuống, trong thời gian gần ba canh giờ tập trung tinh thần chăm kim có độ khó cao, cực kỳ hao tổn tâm thần, nếu không phải có ý chí chống đỡ, thân thể đã cực kỳ mỏng manh chỉ sợ sẽ không chịu nổi gánh nặng công việc.

Nàng giờ tay áo lau mồ hôi đổ ra trên trán, sau khi đợi thân thể khôi phục chút hơi sức, rồi mới nói với Quân Hạo Thiên đang vì cố nén đau đớn mà hơi thở nặng nề huyết thái dương phồng lên: “Nếu thật sự không chịu nổi, thì kêu ra đi.”

“Trầm...” Hần hít sâu một hơi, cắn chặt hàm răng nói, “Chịu được.”

“Sau nửa canh giờ, ta tới rút châm cho ngươi.” Nàng quay đầu, không đành lòng nhìn dáng vẻ chịu đựng khổ sở cực kỳ của hần nữa, nam nhân này, hần có tôn nghiêm của hần, tuy thừa nhận khổ sở y hết địa ngục, nhưng hần vẫn không hề kêu lên tỏ vẻ bản thân mềm yếu.

Cửa mở ra, ánh nắng chiều đỏ rực giọt giữa nửa bên trời chiều, ánh nắng chiều còn sót lại vung vãi chiếu lên khuôn mặt tái nhợt của nàng chút màu sắc, trong đình viện, cây phù dung đang đua nhau khoe sắc, khẽ đung đưa trong gió nhẹ, món trăn áo bào trắng như tuyết của hần, đưa tới một luồng hương thoang thoảng.

Ôn Noãn chỉ cảm thấy hình ảnh trước mắt hơi trùng lặp, giống như trở về một ngày kia, ở dưới tàng cây hợp hoan, bên môi nàng nở nụ cười yếu ớt, vì nàng gỡ hoa rơi trên tóc, êm ái hôn nói yêu thương.

Lần đó, bọn họ tình nồng hai người đều biết;

Bây giờ, cách hoa nhìn nhau không quen biết.

“Sao sắc mặt tái nhợt như vậy?” Bóng dáng của hă che khuất ánh sáng mờ bao phủ nàng, hơi thở trong trẻo lạnh lùng của nam tử xen lẫn mùi hoa mê người mê say.

“Có lẽ do lâu rồi chưa châm kim, nên hơi mệt nhọc.” Ôn Noãn ổn định tâm thần sờ sờ mặt, cổ cười nhạt một tiếng, “Nghỉ ngơi một chút sẽ có thể khôi phục, Vương gia không cần phải lo lắng.”

Quân Dập Hàn nhìn thái độ chẳng thêm để ý của nàng, chân mày hơi nhíu, tự chường đặt lên giữa lưng nàng, thoáng chốc một dòng nước ấm từ lòng bàn tay hần truyền đến chảy vào tứ chi bách hại, Ôn Noãn chỉ cảm thấy thân thể nặng nề trong nháy mắt trở nên nhẹ nhàng đi không ít.

“Về phòng nghỉ ngơi cho tốt.” Giấy lát, hần thu tay lại dịu dàng nói.

“Không được.” Ôn Noãn chỉ vào chiếc ghế mây dưới dàn hoa, “Thuộc hạ ở đây chợp mắt một chút là được, sau nửa canh giờ còn phải rút châm cho hần.”

Quân Dập Hàn trầm ngâm, cuối cùng trầm giọng nói: “Hiện giờ hần như thế nào?”

“Bốn chữ có thể khái quát.” Ôn Noãn chậm rãi bước thong thả đến trước ghế mây ngồi xuống, nhìn hần nói, “Sống không bằng chết!”

“Bồn Vương...” Giữa chân mây hần, “Có thể làm gì cho hần?”

“Không thể.” Ôn Noãn lắc đầu một cái, “Hiện giờ chỉ có thể do chính hần chịu đựng.” Nàng chớp chớp mắt, lại nói, “Mặc dù Vương gia không thể giúp hần giảm bớt khổ sở, nhưng ngài có thể trấn an về mặt tinh thần, chắc hần hần sẽ chống đỡ bớt khổ cực một chút.” Nàng nói xong không cần phải nhiều lời nữa, nghiêng người dựa vào ghế mây tay đỡ đầu nhắm mắt giả vờ ngủ say.

Thân thể mệt mỏi khiến cho buồn ngủ nhanh chóng tập kích tới, giữa lúc mơ mơ màng màng, nàng giống như nghe thấy có tiếng cửa mở, mặc dù ý thức vẫn rơi vào trong hỗn độn, khóe môi nàng lại không khỏi dâng lên nụ cười nhẹ.

“Dập Hàn.” Quân Hạo Thiên cố sức mở cặp mắt bị mờ hôi đâm vào không mở ra được, nhìn Quân Dập Hàn trước mắt mặt mũi lạnh nhạt chân mày nhíu chặt, cánh môi bị máu nhuộm dần đỏ thẫm hé mở.

Quân Dập Hàn thả lỏng tay đã nắm thật chặt sau lưng, cuối cùng trầm giọng nói: “Hoàng huynh, chuyện chung quy đã trở thành quá khứ, đệ và huynh không cần nhắc lại, thiên hạ Quân gia đệ sẽ tự mình lấy lại giao vào trong tay huynh, huynh, vĩnh viễn là đại ca của đệ.”

“Dập Hàn, đệ?” Trông mắt Quân Hạo Thiên phức tạp nhìn hần.

“Dưới đài ngắm cảnh, năm đó đệ còn chôn vùi hũ rượu hoa quế đại ca tự tay cất, bây giờ chắc đã mùi thơm ngào ngạt, đợi đến ngày hồi kinh, không biết đại ca có bằng lòng uống rượu thỏa thích với đệ một phen không?”

“Tất nhiên không say không về!” Giọng Quân Hạo Thiên âm vang có lực.

Nửa canh giờ lặng lẽ trôi qua, Ôn Noãn vượt trán đứng dậy, một áo bào bằng gấm màu trắng lặng lẽ rơi từ trên người nàng xuống, nàng nhặt lên nhìn, bên môi thoáng dâng lên ý cười, tỉ mỉ gấp gọn áo bào đặt lên ghế mây, lúc này mới bước tới phòng của Quân Hạo Thiên.

Một lát sau, tất cả ngân châm lấy ra, Ôn Noãn tự lực chụp một chương nặng nề trên lưng Quân Hạo Thiên, môi hần liền hé ra, huyết châu từ trong miệng hần phun ra rơi vào trong lòng bàn tay đã sớm mở ra của nàng.

Nàng bắt mạch cho hần, tảng đá lớn treo lơ lửng trong lòng rút cuộc vững vàng rơi xuống đất, vì lần tẩy tủy này cho Quân Hạo Thiên tương đối thành công, chỉ cần sau này dùng thuốc tẩm bức tàn độc lưu trong thân thể hần ra, lại uống thêm vài thang thuốc điều trị hao tổn thân thể, khỏi hần đã sắp tới di ien n#dang# yuklle e#q qiq on

“Như thế nào?” Hần hết chịu tẩy tủy hành hạ đến chịu đựng châm kim còn đau đớn gấp mấy lần châm kim trước, vẫn cố gắng ép mình giữ tỉnh táo.

“Thành công.” Ôn Noãn nhìn sắc mặt tái nhợt không chút màu máu nào của hần, lại bởi vì máu cực kỳ đỏ tươi bên khóe môi mà trong lòng dâng lên chua xót, đau đớn như vậy không phải người bình thường có thể chịu được, thế nhưng hần lại nhất nhất chịu đựng, trông mắt nàng sụp xuống, nhìn thấy hần vô lực gục bên trong thùng tắm, ngón tay lại bởi vì dùng sức giữ chặt thùng tắm kiềm chế khổ sở mà xương thịt chia lìa máu me be bét, chỉ cảm thấy, có lúc nam nhân kiên cường cũng kiên cường đến mức khiến người khác đau lòng.

Trên mặt mũi thon gọn của hần hiện lên vui vẻ như trút được gánh nặng, thân thể vô lực ngả ra sau ngã vào trong thùng tắm, cuối cùng ngắt đi.

Sau khi Ôn Noãn gọi người tới căn dặn rồi lê thân thể mệt mỏi rời đi, nàng vốn định về thẳng phòng nghỉ ngơi, nhưng khi đi qua sảnh trước, khóe mắt lại liếc thấy Lạc Phi, không phải hần hộ tống Sở Hoan hồi kinh sao, làm sao lại trở về nhanh như vậy?

Nàng vừa nghĩ đến đây, lại nghe giọng nói lạnh lẽo không rõ ý vị của Quân Dập Hàn, “Sở Hoan chạy trốn từ trong thủ hạ của ngươi?”

Sắc mặt Lạc Phi căng thẳng, trong đôi mắt đào hoa tràn ngập từng tầng lửa giận, “Tuy hiện giờ hần chạy, cũng không thoát khỏi được lòng bàn tay của thuộc hạ.”

Quân Dập Hàn nhận nhặt “Ừ” một tiếng, lại hơi suy tư nói: “Ngày thường bốn Vương ngược lại coi thường hần, bây giờ xem ra năng lực của hần cũng không nhỏ, như thế, bốn Vương coi như yên tâm không ít.”

“...” Sắc mặt Lạc Phi chợt chuyển màu xanh lá.

Bản lĩnh tức chết người này, hần ngược lại giống như ngày trước. Khóe môi Ôn Noãn khẽ nhếch lên ý cười nhẹ, trên mặt lại lộ ra vẻ mê mẩn và quyến luyến nhận nhặt. Nàng ngẩng ngực, vừa định cất bước đi, Quân Dập Hàn lại trùng hợp nghiêng đầu ngoái nhìn lại, tất cả vẻ mặt của nàng đều rơi vào trong đáy mắt hần. Trông mắt hần khẽ nhếch, đi lên trước nói: “Đứng ở đây làm gì? Sao còn không trở về phòng nghỉ ngơi?”

“Khi trở về phòng đi qua đây, đang...”

“Đang chuẩn bị tìm bốn Vương uống hai ly?” Hân cắt đứt lời của nàng, ngược mắt nhìn bầu trời đêm hư không, gật đầu một cái nói, “Ánh trăng đêm nay quả thật không tệ, đúng là thời điểm tốt để nâng ly, buổi trưa khi ta qua nam viện vừa thấy hoa quế nở vừa đứng, gió nhẹ lướt qua mùi thơm ngát trời câu người, lại phối hợp với ánh trăng này, trùng hợp ứng với bốn chữ ‘Ngày tốt cảnh đẹp’, không bằng ngay tại nam viện như thế nào?”

“A?”

“Người cảm thấy không tốt?”

“Không phải.”

“Vậy liền theo bốn Vương.” Dứt lời, hân cắt bước đi trước dẫn đường, làm như không nhìn thấy nét mặt cực kỳ kinh ngạc của nàng.

Ôn Noãn theo bản năng đuổi theo bước chân của hân, trong đầu hỗn loạn lại rối tinh rối mù, nàng rõ ràng nói phải về phòng nghỉ ngơi, sao mấy câu sau lại biến thành nàng mời hân uống rượu rồi?

Thật ra nàng rất chờ mong ngày tốt cảnh đẹp uống rượu dưới ánh trăng cùng hân, nhất là... Vào đêm trước ly biệt, nhưng vấn đề là, vấn đề là có sự kiện say rượu lần trước, muốn để cho nàng uống rượu cùng hân, nàng liền... Rất tâm thần thấp thỏm thần kinh căng thẳng.

“Rượu này không hợp khẩu vị của người?” Quân Dập Hân nhìn nàng cầm ly rượu nhấp môi rồi lại đặt ly rượu xuống bàn, rồi bất động thanh sắc đẩy bên cạnh một cái, đẩy nữa đẩy tiếp, hân thêm vào ly rượu thứ ba vì mình, đầu ngón tay cầm ly rượu, mặt khẽ nhếch, cười như không cười mở miệng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lữ Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 161: Mạnh đến làm cho người ta can đảm

“Không phải.” Nàng vuốt trán, che miệng giả bộ ho khan một cái, “Chỉ có điều thân thể đột nhiên không khỏe, chắc do thỉnh thoảng bị nhiễm phong hàn nên bị cảm lạnh, vì vậy rượu này...” Nàng ngược mắt, hơi áy náy nhìn hân, ý bảo mình không tiện uống nhiều.

“Bị cảm lạnh?” Quân Dập Hân hiểu ra, phát tay gọi người hầu, nhỏ giọng căn dặn mấy câu, không lâu lắm người hầu lấy ra bình tử ngọc ánh sáng lung linh, hân nhận lấy bình rồi một lần nữa cầm ly, cô tay khẽ động nghiêng thân bình, chất lỏng màu xanh biếc trong suốt óng ánh như ngọc róc rách chảy ra, rót vào trong ly rượu bằng bạch ngọc, như trong tuyết điểm tuyết chút xanh biếc, chảy ra mùi hương thơm mát.

“Thử cái này một chút.” Hân đưa ly rượu cho nàng.

Ôn Noãn hoài nghi nhận lấy, khẽ đưa lên môi, đầu lưỡi khẽ thử, chỉ cảm thấy chất lỏng trong ly kia mang theo chút vị ngọt sâu kín, còn có chút... Hương thơm không nói ra được quần quanh trong miệng, mùi thơm này, hương vị này, kể từ khi Quân Dập Hân rót vào trong ly đã khiến cô họng nàng khẽ động, hiện giờ vào miệng càng thêm chỉ cảm thấy mê lòng người, vì vậy, một chút nhấp môi này sao có thể thỏa mãn được, nàng lại nhấp một ngụm nữa, chất lỏng lạnh lạnh này liền từ cô họng một đường trượt vào trong lòng, như tuyết mịn mịn trơn da thịt, chỉ cảm thấy cả người đều ngấm nga theo.

Nàng thử rồi lại thử, xác định không có vị rượu, lúc này mới uống một hơi cạn sạch đồ trong ly, mím mím môi nói: “Đây là cái gì? Rất dễ uống.” Vừa nói, đồng thời cặp mắt thỉnh thoảng liếc về phía bình tử ngọc đang đoan đoan chính chính đặt trong tay Quân Dập Hân.

“Bích ngọc tương do Đông Ly tiến cống, một giọt giá trị ngàn vàng.” Quân Dập Hân rất thân thiết một lần nữa rót đầy ly, bình tử ngọc cũng thuận tay đặt bên tay nàng.

“... Thuộc hạ đột nhiên có cảm giác uống thật có gánh nặng trong lòng.” Ôn Noãn lại nhìn chất lỏng trong suốt trong ly kia, chỉ cảm thấy tất cả đều là ánh vàng sáng bóng.

“Người cứ uống là được rồi, bốn Vương và Vương thượng Đông Ly có chút giao tình, Bích ngọc tương này người muốn uống bao nhiêu có bấy nhiêu.” Quân Dập Hân nhìn về mặt của nàng, lời nói khẽ chuyển.

“Nếu là như thế, vậy thuộc hạ không khách khí.” Trên mặt nàng xẹt qua vẻ vui mừng, mới đầu còn làm bộ uống một ly liếc mắt nhìn hoa, lại uống một ly nữa nhìn trăng, đến tiếp theo chính là tay trái cầm ly tay phải cầm bình, ngược cổ lên uống từng ngụm.

Bình tử ngọc không lớn rất nhanh thấy đầy, nàng giữa bình hồi lâu nhưng cũng chỉ vền vền chảy ra có một hai giọt sáng ngời, thế này mới ý thức được một bình bích ngọc tương lại để cho mình uống hết hết như nuốt chửng, mà lại chỉ có một mình nàng uống, Quân Dập Hân vốn không thấy chút nào.

Tay nàng đang cầm bình rất lúng túng nói với hân đang cười cười rất nhạt: “Cái đó...”

“Còn muốn uống?” Hân nhìn khuôn mặt nàng khẽ ửng đỏ, hơi trầm ngâm nói, “Cũng không phải bốn Vương hẹp hòi không để cho người uống, chính là bích ngọc tương này thật sự không thể uống nhiều, Đông Ly là nơi cực lạnh, vì vậy tự cất rượu mạnh sưởi ấm, bích ngọc tương này tùy vào miệng hương

vị ngọt ngào không có mùi rượu, nhưng nó lại là rượu mạnh số một số hai trong cung đình Đông Ly, tác dụng chậm cực mạnh, kể cả nam tử Đông Ly quanh năm uống rượu mỗi một lần cũng chỉ uống ba năm ly, bốn Vương nhất thời không nói, một bình khiến người uống cạn cả, nếu như uống nửa, chỉ sợ không tốt cho thân thể.”

“Đây là rượu?” Còn là rượu mạnh?

Ôn Noãn trừng mắt nhìn Quân Dập Hàn, chỉ cảm thấy trên trán có một tia chớp mãnh liệt đánh vào, đánh đến khiến cho nàng hoa mắt. Mới vừa rồi rốt cuộc là ai tuyên bố để cho nàng chỉ cần uống là được, muốn uống bao nhiêu liền có bấy nhiêu? Hiện giờ lại nói cho nàng biết đây là rượu mạnh số một số hai, tác dụng chậm cực mạnh, không thể uống nhiều!

“Người không biết?” Trong giọng Quân Dập Hàn lộ vẻ kinh ngạc, hơi nhíu mi nói, “Người chủ động mời bốn Vương uống rượu dưới trăng, lại bởi vì bị cảm lạnh không tiện uống rượu, bốn Vương cũng không thể một mình uống để người giữong mắt nhìn? Bốn Vương nhớ tới, giật mình nhớ ra ngọc bích tương này không chỉ uống rất tốt lại có tác dụng chậm mười phần, còn có công hiệu cường thân kiện thể, không chỉ khiến cho người có rượu có thể uống, còn có thể nhờ rượu mạnh bức khí lạnh trong cơ thể người ra ngoài, như thế, là một kế sách đẹp cả đôi đường.” Hắn nói xong, ánh mắt ngập tràn ân cần liếc nhìn nàng, nói, “Như thế nào, có cảm giác thân thể thoải mái hơn không?”

Thoải mái? Thoải mái cái cọng lông mà thoải mái, Ôn Noãn đã có lòng muốn khóc, thật hận không thể lấy đầu đập đất ngất đi cho xong chuyện.

Hắn không nói còn tốt, vừa nói, nàng liền cảm thấy trong nháy mắt trời quay đất chuyển trắng sáng giống như bị mình đập dưới chân, thân thể lảo đảo như ở trên mây, một cơn gió vừa qua, liền đã cười mây lướt gió bay lên chín tầng trời.

Người này tuyệt đối có ý, nếu đến bây giờ nàng vẫn không rõ, trừ phi nàng ngu xuẩn thành heo!

Vì sao hắn phải dụng kế để cho nàng uống say?

Nàng có sức rút ra chút tinh táo trong đầu óc sắp biến thành bột nhão của mình suy nghĩ một chút, bỗng nhiên cả người phát rét, chẳng lẽ hắn phát hiện ra điều gì hoặc hoài nghi điều gì, muốn thừa dịp lúc nàng uống say moi lời của nàng? Nhất định là lần trước say rượu hỏng việc, bại lộ ra điều gì khiến cho hắn phát giác. Ôn Noãn nghĩ đến đây, chỉ cảm thấy thật đúng là tự mình làm bậy không sống được.

Không được, nơi đây quá nguy hiểm, lúc này Quân Dập Hàn chính là đuôi sói lớn, nàng phải thừa dịp còn chút tinh táo mau chóng rời đi. Nàng vịn mép bàn cố sức đứng dậy, hướng về phía Quân Dập Hàn mà nàng đang ảo tưởng ra đang cười xấu xa hoặc cười gian hoặc cười xấu bụng phong phú ở trước mắt, cười đến nàng rợn cả tóc gáy nói: “Vương gia, thuộc hạ hơi không thoải mái, đi về nghỉ ngơi trước, ngày khác...” Nàng hung hăng bấm lòng bàn tay, kéo chút tinh táo sắp bị hỗn độn chìm ngập về, từ từ nói tiếp, “Ngày khác lại uống rượu với Vương gia, cáo, cáo từ.” Dứt lời, nàng say lao đảo mang theo chút vội vàng xoay người đi về phía trước.

“Phương hướng ngược rồi.” Quân Dập Hàn nhàn nhạt lên tiếng nhắc nhở.

“A.” Ôn Noãn ngẩn người, dưới bàn chân khẽ chuyển, bước đi về phương hướng khác.

“Vẫn ngược.”

“Hả?” Ôn Noãn ngây ngốc, dưới bàn chân lại chuyển, đi hai bước, “Rầm”, đầu thẳng tắp đụng vào cây hoa quế trước mặt, thân cây chấn động, cánh hoa vàng nhạt thật nhỏ bay lả tả xuống, nàng che đầu, mắt say mê nhìn chăm chăm lên trên, chỉ cảm thấy mưa bụi Giang Nam bọc hương thơm rơi xuống trước mắt, rơi vào trên mặt đáng lẽ lạnh lạnh nhàn nhạt và mang theo hơi nhột. Nàng thoải mái nhắm mắt lại, cánh môi hé mở, lộ ra tiếng thở dài nhẹ đến không thể nghe thấy.

Gió đêm thổi qua, mấy đóa hoa nhỏ xoay tròn một vòng rồi rơi lên cánh môi nàng, môi nàng khẽ mím, vốn định gạt chúng ra ngoài cánh môi, lại cảm giác trên đầu lưỡi tràn ngập mùi vị nhàn nhạt trong veo, nàng rất thích mùi vị này, liền khẽ nhúc nhích đầu lưỡi, cuốn đóa hoa nhỏ vốn định gạt ra trở lại đặt lên lưỡi.

Dưới ánh trăng mờ mờ, dáng vẻ say lờ lờ mất mệnh ngây ngốc của nàng, trong lúc lơ đãng, in dấu vào trong mắt hắn, tạo thành một phong cảnh đẹp nhất khác, phong tình đẹp nhất.

Trong đầu hình như hỗn độn hơn, một chút tinh táo cuối cùng cũng bị gió đêm thổi ta, nàng lao đảo thân thể, dưới chân chuệch choạng, vừa sắp ngã về phía sau, ngang hông lại có một khuỷu tay siết chặt lấy, lưng yếu ớt đụng vào lồng ngực nở nang, nhiệt độ ấm áp thoáng chốc bao phủ lấy nàng từng tầng một.

Hơi thở quen thuộc như vậy, cái ôm trong ngực hòa hợp như vậy, cảm giác làm người ta sợ hãi như vậy, không cần quay đầu, cũng biết là ai.

Tinh táo trong đầu không có ở đây, thân thể vĩnh viễn thành thật nhất trung thành với khát vọng đáy lòng. Thân thể nàng mềm nhũn tựa vào trong ngực hắn, đầu hơi ngửa về sau dựa vào đầu vai hắn, bởi vì uống rượu nên lòng bàn tay hơi có vẻ nóng bỏng tìm kiếm tay đang giữ chặt trên eo nàng để phòng nàng ngã nhào, mang theo chút cố chấp đan tay vào ngón tay hắn, cùng hắn mười ngón tay nắm chặt, hai bên nắm tay.

Chôn mặt mình trên cổ hắn, gần như ní non kêu: “Vương gia.”

Tròng mắt sâu như giếng cổ của Quân Dập Hàn khẽ lóe, tay bên hông nắm thật chặt tay nàng, hầu kết khẽ nhúc nhích, giọng nói trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu nàng, “Hả?”

“Ta rất nhớ chàng.” Giọng của nàng hơi nghẹn ngào, “Ta thật sự rất nhớ chàng.”

“Bốn Vương đang ở bên cạnh ngươi.” Lời nói tâm tình mềm mại của nàng cùng mùi thơm lạ lùng đặc biệt trên người nàng và hương hoa quế thanh tịnh đầy sân xâm nhập vào đáy lòng hắn, gió đêm lạnh lẽo, dưới bụng hắn mơ hồ lại bốc lên khô nóng, trong đầu mờ mịt giống như có con thú đang bị giam cầm giữa muốn phá lồng mà ra.

“Không, chàng không hiểu.” Đầu nàng chôn ở cổ hắn dùng sức lắc, như muốn chứng minh lời mình nói, lại giống như không chế kích động nào đó ở đáy lòng.

“Vậy ngươi liền nói cho bốn Vương.” Chẳng biết tại sao, trong đầu Quân Dật Hàn dâng lên tức giận khó hiểu, khuỷu tay đang đặt trên eo nàng dùng sức thu lại, xoay mặt nàng về phía mình, hắn nhìn nước mắt mơ hồ trên khóe mắt nàng, lạnh lùng nói, “Nếu như mọi chuyện ngươi đều giấu trong lòng không nói cho bốn Vương, sao bốn Vương biết được suy nghĩ trong lòng ngươi?”

Ôn Noãn không ngờ hắn lại đột nhiên xoay mình lại đối mặt với hắn, nhất thời kinh ngạc nhìn hắn, cánh môi hé mở giống như theo bản năng định nói đáp án cho hắn biết, nhưng cuối cùng bởi vì chấp niệm quanh quẩn nơi đáy lòng quá sâu, đáp án đến miệng lại mắc kẹt ở đó thế nào cũng không nói ra được.

“Nói cho ta biết, đêm đó ngươi nói với ta ‘Ngươi tự xóa đi của ta đối với ngươi’ là gì? Hà?” Quân Dật Hàn nhìn khuôn mặt mê man và khổ sở giữa trong mắt nàng, tức giận trong lòng im hơi lặng tiếng bị thương tiếc thay thế, lòng bàn tay êm ái vuốt tóc nàng, giọng nói mang theo hấp dẫn khiến người ta trầm luân.

“Ta... Ta...” Khó sở trong tròng mắt Ôn Noãn càng ngày càng nghiêm trọng, trong đầu như có hai âm thanh bất đồng đang lớn tiếng kêu gào, một liều mạng muốn nói ra, một liều mạng ngăn cản, nàng ôm lấy đầu mình, chân mày cau chặt môi cắn chặt, giống như muốn không chế đáp án sắp được thốt ra.

“Buông ra.” Quân Dật Hàn thấy cánh môi nàng đã rỉ máu mà nàng vẫn liều mạng cắn, không khỏi nhỏ giọng quát.

Nhưng mà giờ phút này ý thức của Ôn Noãn đã từ trạng thái hỗn loạn rơi vào tự giao chiến, tất cả sự việc quanh mình đều là phù vân, nào nghe lọt chút nào.

Đầu ngón tay hắn nâng cằm nàng lên, muốn giải cứu môi nàng khỏi hàm răng, nhưng chỗ đập vào mắt, vết máu đỏ tươi trên cánh môi nàng như đóa mạn châu sa hoa xinh đẹp nở rộ dưới ánh trăng, phát ra cảm dỗ trí mạng thật câu người, hô hấp của hắn cứng lại, tròng mắt khê nâng, đã thấy hai tròng mắt nàng giống như nước mùa thu nhẹ nhàng, nhuộm ánh trăng càng thêm mê ly.

Nơi ngực bên trái từ trước đến giờ vững vàng không hề dao động bắt đầu có tiết tấu rối loạn, hắn đưa tay khê vuốt, cảm nhận nhảy lên kịch liệt này, lần đầu tiên, cảm nhận sâu sắc được thì ra chỗ này cũng không phải trống không, nó vốn đã sớm bắt tri bất giác mọc rễ nảy mầm, chỉ chờ một ngày kia xuyên mây phá sương mà ra, thấp sáng màu sắc trong sinh mệnh hắn.

Tay của hắn trượt ra sau đầu nàng, khê dùng sức, hai đôi môi liền chạm vào nhau, cảm xúc ảm áp khiến thân thể Ôn Noãn khê dâng lên hơi run rẩy, cặp mắt nàng không kiềm chế được khê khép lại, tay lại vòng trên cổ hắn.

Nàng thuận theo, nàng không tiếng động lựa ý hùa theo, khiến cho khuỷu tay giữ trên eo nàng càng thêm dùng sức thắt chặt, mùi máu ngai ngái tràn ra giữa răng môi hai người, càng thêm kích thích khô nóng trong bụng hắn cấp tốc lan tràn ra khắp tứ chi bách hài toàn thân, lưỡi của hắn tùy ý chiếm đoạt qua lại càn quét trong lãnh địa của nàng, công thành chiếm đất khắp nơi không bỏ sót chút nào, hoa quế bị nàng ngậm vào trong miệng đã sớm bị môi lưỡi hai người dây dưa nghiền nát nuốt vào trong bụng.

Cảnh quế lay động, mùi hoa lẫn vào mùi rượu, tô điểm bóng đêm này càng mập mờ lại mê ly. Sau vài lần hoa bay, bóng dáng quần quýt trong đình viện cuối cùng thoáng tách ra, hai mắt Ôn Noãn ý niệm tình mê nhìn nam tử tâm tâm niệm niệm yêu khắc cốt trước mặt, không biết do tác dụng của rượu cồn, hay do bóng đêm quá mức tốt đẹp, nàng đột nhiên rất muốn phóng túng bản thân một lần.

“Hàn, yêu ta.” Cả người nàng nóng bỏng giống như lửa đốt, mềm nhũn treo trên người hắn, nhón chân lên lại gần lỗ tai hắn, giọng nói mềm mại vẫn mang theo khê thờ dốt tình tế phát qua bên tai hắn.

“Ngươi có biết mình đang nói gì không?” Hắn giữ chặt bả vai nàng, ép buộc nàng nhìn thẳng vào hắn, âm thanh khàn khàn bởi vì đè nén quá mức mà khê căng thẳng.

“Biết, ta đương nhiên biết.” Hai tay nàng ôm mặt hắn, cười đến hạnh phúc mà rục rờ, “Ta yêu chàng, ta muốn giao mình cho chàng.” Nàng nói xong, lại giống như sợ hắn từ chối, vội vàng cố làm ra vẻ hung dữ nói, “Không cho không cần.”

Hắn nhìn chằm chằm vào nàng, tròng mắt như biển, trong đầu như có một âm thanh khác trong không trung hư ảo vang lên lặp đi lặp lại: “Hàn, ta yêu chàng.”

“Chàng thật sự không cần sao?” Nàng thấy hắn chỉ nhìn nàng, lại không có động tác kế tiếp, trong giọng nói không khỏi mang theo chút uất ức, nhưng có lẽ do rượu mạnh làm cho người ta can đảm, đè nén quá lâu không phải trầm luân chính là bộc phát, dứt lời, nàng không đợi Quân Dật Hàn trả lời, trực tiếp nhắm ngay môi hắn hung hăng hôn lên.

Làm sao không muốn?

Đã là người Quân Dật Hàn hắn nhận định, đời này nhất định là người của Quân Dật Hàn hắn.

Cũng chỉ trong nháy mắt, hắn đã để lại lấy quyền chủ động, không hề để nể nữa, như cuồng phong thổi qua quét lấy nàng, hắn bồng nàng lên, trong môi lưỡi đang kịch liệt đưa đi tới phòng của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 162: Hôn sự

Áo khế cởi ra, bóng dáng đè lên nhau, thân thể như lửa nóng của nàng quấn thật chặt vòng quanh hắn, bên trong căn phòng u ám có vài tia sáng mảnh phá cửa sổ xông vào, hắn giống như mơ hồ nhìn thấy trên quai xanh như ngọc của nàng có một vết đỏ bừng kéo dài đến tận bên gáy, giống như đoá mai đỏ nở rộ rực rỡ trong tuyết.

Đêm lạnh như nước, lại không thấm vào được nhiệt độ cao tràn ngập cả phòng này.

Hồi lâu, kích tình lui đi, từng cảnh phác họa trước đây xẹt qua cực nhanh trong đầu còn đang quanh quẩn, giá y náo nhiệt, màn phù dung ấm áp, cùng nữ tử không thấy rõ mặt mũi, mỗi đo mong hé mở nói lời yêu thương này cùng với nàng tình sâu vô cùng níu non, cuối cùng như thời gian và không gian chồng chéo lên nhau, hư thực khó phân, lại lặp đi lặp lại quanh quẩn bên tai, “Hàn, ta yêu chàng.”

Trông mặt Quân Dập Hàn tỉnh mịch tí mĩ nhìn chăm chú hàng mi nét mày của nữ tử đã ngủ thật say trong ngực, đầu ngón tay nhẹ nhàng gạt tóc rối bởi ướt mồ hôi dính vào trên trán lộ ra gương mặt tỉnh xảo, giọng nói nhẹ đến mức không thể nghe thấy: “Nàng rốt cuộc là ai?”

Nhưng bóng đêm yên tĩnh, hô hấp của nữ tử trong ngực nhẹ nhẹ, một mình đắm chìm trong giấc mộng ngọt ngào, không có ai đến trả lời vấn đề này cho hắn.

Trong lúc hỗn loạn Ôn Noãn chỉ cảm giác mình đang nằm mộng, còn là một giấc mộng xuân, mộng xuân với Quân Dập Hàn, giấc mộng này rất đẹp, nàng rất thích, nàng hơi hoàn toàn nghĩ, nếu như giấc mộng này là thật thì tốt biết bao.

Đầu ngón tay giống như còn có thể chạm đến lồng ngực rắn chắc của hắn, bên má còn có hô hấp ấm áp của hắn, giấc mộng này rất chân thật.

Nàng nhớ tới thời gian một năm rồi đi lần cung biến ấy, tuy sau này gặp lại Quân Dập Hàn, nhưng mộng cũng chỉ là một chút ly biệt sinh tử rất khổ sở cắn tận tim, giấc mộng ướt át giống như ngày hôm nay, đó là cho dù mỗi ngày thấp nhang thơm cầu nguyện cũng cầu không được, không nghĩ tới lần này lại mơ thấy. Khó có được một lần, giấc mộng này có thể làm lâu một chút, lâu một chút nữa.

Tay nàng sờ sờ xa hơn trên ngực hắn, mặt cố gắng cọ về phía cần cổ của hắn, chân gãi... Gãi trên eo hắn.

Cảm giác lạnh lẽo toàn thân đến trái tim nhảy lên trong nháy mắt khiến đầu óc hỗn loạn của nàng tỉnh táo phân nửa, nàng trừng lớn mắt nhìn sang bên cạnh, lại vừa đúng đối diện với đáy mắt sâu thẳm của Quân Dập Hàn.

“Thế nào, nhìn phản ứng này của nàng, lại quên chuyện ngày hôm qua rồi?” Giọng nói khàn khàn quấy rầy lòng người của Quân Dập Hàn từng tiếng âm vang chui vào trong tai nàng, đập đến hai mắt nàng hoa lên tim như đánh trống.

Ôn Noãn nhìn về mặt u ám không rõ của hắn, theo bản năng thân thể co rút lại lui về sau, kết quả còn chưa dời ra một tấc, lại bị khuỷu tay hắn đặt trên eo nàng dùng sức thu lại, lập tức bị hắn ôm vào trong ngực dán sát đến không có khe hở, nhất là chỗ nào đó càng thêm rút ngắn cự ly tiếp xúc. Khác thường này khiến cho lỗ chân lông đều đang nhẹ nhàng run rẩy, cảm giác khiến cho nàng đỏ bừng mặt lên trong nháy mắt, nếu đến thời khắc này mà nàng còn không phân biệt được mộng và thực tế, những năm này nàng đều sống uống công rồi.

Không ngờ “Mộng” này dĩ nhiên là sự thật, “Mộng” này tại sao có thể là thật? Vì sao khi nàng kỳ vọng “Mộng” này là thật, sau khi “Mộng” này biến thật, nàng lại chỉ biết run y hết như cây sậy?

Nàng nhìn về mặt âm u của Quân Dập Hàn, nuốt nước miếng một cái, “Cho dù quên, hiện giờ tình hình như vậy cũng có thể đoán ra được chuyện gì xảy ra rồi.”

“Đoán?” Ý tứ trong giọng nói của Quân Dập Hàn không rõ ràng, “Ý của nàng là từ hiện trường phát hiện án mà nàng cho ra kết quả, lại quên quá trình vụ án xảy ra?”

“... Vâng.” Ôn Noãn nhắm mắt nói, trong lòng lại không nhịn được hối tiếc vì mình mà thờ dãi, chuyện quan trọng như vậy, nàng thế mà lại quên!

“Nếu như thế, bôn Vương không ngại tự trải nghiệm tái diễn lại vụ án này để cho nàng khôi phục lại trí nhớ.” Dứt lời, hắn không hề cho Ôn Noãn thời gian suy nghĩ mà che người lên.

Thần trí vừa mới khôi phục mấy phần của Ôn Noãn một lần nữa trở nên rối tinh rối mù, nàng hoàn toàn hồ đồ nghĩ đến vô đã mê lại sút trước đó, nếu như đã bỏ lên giường làm đến tận đây, dứt khoát duy nhất chính là vứt cả tiền lời trở lại, ngày sau nàng không ở bên cạnh hắn thì coi như có chút an ủi trong lòng.

Kích động chính là ma quỷ, nghĩ đến liền muốn thực tế, nàng lập tức buông lỏng cả người, nhiệt tình như lửa đáp lại, liều chết triển miên cùng Quân Dập Hàn.

Ảnh ban mai hơi lộ ra, chiến sự mới ngừng, trông mắt Quân Dập Hàn sâu sắc ngắm nhìn Mộ Hàn đã mệt đến ngủ thật say, một lát sau, ôm ái roi xuống một nụ hôn lên trán nàng, lúc này mới ôm lấy nàng nhắm mắt mà ngủ.

Khi Ôn Noãn tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao, bên cạnh đã không có bóng dáng của Quân Dập Hàn, nàng nhìn giường đệm xóc xếch, lại nhìn vết hôn nông sâu trên người, trong lòng không khỏi vừa ngọt ngào lại phiền muộn. Ngọt ngào là tuy rằng nàng và hắn cách bờ hoa nở, nhưng hoa này cuối cùng là đóa hoa đẹp nhất trong lòng nàng. Nàng rút cuộc nghĩ thông, cho dù nàng là Ôn Noãn hay là Mộ Hàn, chỉ cần hắn là Quân Dập Hàn, nàng là ai đều không quan trọng nữa. Phiền muộn là nàng vốn định hôm nay rời đi, tối hôm qua lại bị Quân Dập Hàn cuốn lấy uống rượu, còn xảy ra sự kiện rượu sinh mất lý trí này, hiện giờ nên làm thế nào cho phải? Đầu ngón tay nàng mon trón chấm đỏ đã lan tràn ra tới bên cổ, chân mày nhũn nhũn, rời đi đã là lửa xém ngang mày, không thể tiếp tục trì hoãn chút nào nữa. Trông mắt nàng sâu thẳm, sau khi suy nghĩ sơ, quyết định vẫn giữ nguyên kế hoạch tiến hành.

Chung quy bởi vì hắn nhận trách nhiệm hứa hẹn cưới nàng, chuyện hiện giờ, chuyện này coi như cho hắn một giấc mộng điên cuồng đi.

Nàng lại vui mặt vào bên gối, nghe hơi thở thuộc về hắn, lần này đi, lần sau gặp nhau không biết là khi nào, tham niệm muốn lưu lại bên người hắn ở trong lòng bắt đầu bộc phát ra bốn phía.

Còn chưa rời đi đã bắt đầu nhớ nhung, nàng rút cuộc hiểu rõ tương tư là như thế nào.

Nếu phần khả năng sống này là thật... Trông mắt nàng đảo quanh, vén chăn lên đứng dậy, hai ba lần mặc quần áo tử tế, sửa sang sơ lại giường đệm rồi mở cửa ra ngoài.

“Sao người lại ở trong phòng của Vương gia?” Bạch Ứng trùng hợp đi qua nhìn Mộ Hàn cau mày hỏi.

“Ta...”

“Tối hôm qua người... Hai người...” Ôn Noãn còn chưa kịp nghĩ kỹ lời đã bị vẻ mặt sợ hãi của Bạch Ứng cắt đứt, cặp mắt hắn nhìn chằm chằm vào vết hôn đỏ đỏ tím tím giữa cổ gáy của nàng, lại nhìn bộ quần áo hơi có vẻ nhăn nhúm, người sáng suốt nhìn một cái cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

Tầm mắt nóng hừng hực của hắn cháy sạch làm cổ Ôn Noãn cũng đau, trong lòng nàng rất hối tiếc tại sao mình nhất thời sơ sót quên soi gương, còn vận số quá tệ vừa ra khỏi cửa đã gặp Bạch Ứng.

“Hài tử ngoan không nên nghĩ loạn, tư tưởng thuần khiết một chút.” Ôn Noãn giờ tay lên che cổ, bình tĩnh tiến hành dạy bảo hắn, ngay sau đó dưới vẻ mặt ngổn ngang của hắn nhanh chóng rời đi.

Bạch Ứng nhìn bóng lưng biến mất tích trong tích tắc, chỉ cảm thấy bị sét đánh ngoài khét trong sống, tình hình đã như vậy kèm theo chiếu cáo thiên hạ, tối hôm qua bọn họ đã làm chuyện hô mưa gọi gió rồi, kêu hắn đừng nghĩ loạn tư tưởng thuần khiết một chút như thế nào?

Tính tình Vương gia đột nhiên thay đổi lớn hừ Vương phi, chẳng lẽ chính là có thứ hợp khẩu vị hơn? Coi trọng tiểu tử này?

Khó trách ngày trước kêu hắn đi điều tra tiểu tử này, nhất định điều tra một chút hắn không có thể tử và tình nhân, Bạch Ứng tự động phát tán lối suy nghĩ có tính suy đoán. Suy đoán xong lại như cơn mây, trong lòng chỉ cảm thấy kỳ quái mơ hồ, hắn phái người ra ngoài tình báo về, có thể tra được sớm nhất chính là ngày đó lúc chặn Bàng Thiên hân và hắn ta gặp nhau, trừ lần đó ra, chuyện trước đó càng không có nửa phần dấu vết có thể tìm ra, từ trước đến giờ có thể ẩn nấp bản thân sâu như thế, thân phận tất nhiên khả nghi.

Trông mắt Bạch Ứng hơi rét, hắn vốn định tự thân đi kiểm tra xem xét kỹ càng, có thể nhìn xem có tìm được chút dấu vết nào lại bảm báo cho Vương gia, bây giờ xem ra, vẫn cần báo cáo lại trước thời gian thì ổn thỏa hơn.

Sau khi Ôn Noãn trở về phòng, rửa mặt đổi một chiếc áo ca cổ che kín dấu vết mập mờ, lúc này mới kêu nha hoàn ra hỏi chỗ của Quân Dập Hàn rồi đi tìm hắn.

Nàng đi vào thư phòng, cong ngón tay khẽ gõ chốt ngoài cửa phòng, ngay sau đó bên trong truyền đến giọng nói trầm thấp của hắn, “Vào đi.”

Ôn Noãn đẩy cửa vào, xoay người đóng cửa lại, mới vừa xoay người, đã thấy hắn vẫy vẫy tay với nàng nói: “Tới đây.”

Nàng theo lời đi tới bên cạnh hắn, lại bị hắn ôm lấy ngồi dựa vào trong ngực, một tay khác cầm hoàng lịch trên thư án hắn vừa mới xem lật ra đưa tới trước mặt nàng, ngón tay chỉ chỉ vào một chỗ, nói: “Nàng xem ngày này như thế nào?”

Ôn Noãn ngược mắt nhìn coi, chỉ thấy trên đó viết hai mươi tám tháng bảy âm lịch, hợp cưới ga, hợp tể tự, nên động thổ, là ngày lành mười đủ mười, mặc dù không hiểu vì sao hắn đột nhiên cho nàng nhìn cái này, nhưng vẫn gật đầu một cái nói: “Ngày này không tệ.”

“Ngay cả nàng cũng cảm thấy không tệ, vậy định vào ngày này.” Hắn đặt hoàng lịch lại thư án, đầu ngón tay đang ôm nàng cực kỳ tự nhiên vuốt tóc nàng nói.

“Định vào ngày này?” Ôn Noãn hơi hoài nghi nhìn hắn, “Cái gì định vào ngày này?”

“Tất nhiên là hôn sự của chúng ta.”

“Hôn sự?” Ôn Noãn tròn mắt lú lờ nhìn hần, “Nhưng lúc trước không phải ngài nói đợi đến khi chiến sự bình định mới cho ta danh phận sao?”

“Bây giờ ta và nàng đã làm chuyện phu thê, tất nhiên nên sớm làm hôn sự, cho nàng danh phận cần có. Huống chi, nếu như trong bụng nàng có hài tử của bôn Vương, đến lúc đó chưa kết hôn mà có hài tử truyền đi, chẳng phải khiến cho nàng gặp phải chỉ trích phá hủy khuê dự của nàng sao.” Hần nói đến đây, tay vốn đặt trên eo nàng đã dời về phía bụng nàng nhẹ nhàng đặt lên, trông mắt sâu như mực đậm, giống như trong đó đã thai nghén một tiểu sinh mệnh.

“Chuyện này... Chuyện này...” Ôn Noãn nhất thời chỉ cảm thấy trái tim như đánh trống, buồn vui khó cãi lời không thể nói, tại sao cố tình vào lúc này, thời điểm khi nàng chuẩn bị rời đi, hần lại nói lời như vậy, khiến cho trái tim nàng khó khăn lắm mới trở nên kiên cường lại trở nên lão đạo muốn ngả yếu ớt không chịu nổi.

Nàng đưa tay phủ lên tay hần, trong lòng bỗng nhiên cũng nghĩ nếu như nơi này đã có một hài tử của bọn họ thì tốt biết bao, nhưng nàng biết chuyện này không thể. Nàng đảo đảo mắt, che giấu phần đau đớn còn chưa dâng lên đi.

“Thế nào, có phải nàng không muốn?” Hần đưa tay nâng cằm nàng lên, ép buộc nàng nhìn thẳng vào hần, “Là nàng không muốn? Hay vẫn còn có những nguyên nhân khác?”

Nàng giật mình trong lòng, khoe môi nâng lên ý cười chủ động ôm cổ hần, nói: “Cũng chỉ nhất thời vui mừng nên nói không ra lời, Vương gia tuyệt đối đừng suy nghĩ nhiều.”

“Nếu như thế...”

“Đúng rồi, thiếu chút nữa quên chuyện chính, ta tới muốn nói một tiếng với Vương gia, vì trong số mấy vị thảo dược làm thuốc tẩm trừ độc cho Hoàng thượng còn thiếu sót một chút, ta đang định lên núi hái một chút, khả năng mất mấy ngày mới có thể trở về.” Nàng giống như sự nhớ ra, cắt đứt lời hần còn chưa nói xong.

“Cần loại thảo dược nào, bôn Vương phái những người khác đi.”

“Mấy vị thảo dược này rất khó tìm, chỉ có ta biết.” Nàng không tránh không né nhìn thẳng lại hần, dịu dàng mỉm cười nói, “Nếu như Vương gia lo lắng cho an nguy của ta, không bằng phái mấy thị vệ đi cùng ta, như thế nào?”

“Nàng đã kiên trì, bôn Vương đồng ý là được.” Hần cầm một miếng mít hoa quả ở trên bàn đã sớm chuẩn bị tốt vì nàng lên đưa tới bên môi nàng, trông mắt sâu đậm nhìn thẳng vào mắt nàng nói, “Về phần hôn sự, chờ sau khi nàng trở lại chúng ta lại thương lượng.”

“Ừ.” Nàng há mồm ngậm miếng mít hoa quả xuống, mít hoa quả vốn ngọt, chẳng biết tại sao, nàng lại chỉ cảm thấy đắng chát đến trong lòng nàng cũng rung động.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 163: Rơi vực

“Tứ Điện hạ mắt tích ở Duyệt Châu?” Mộ Dung Tịnh lạnh lùng nhìn người phía dưới, “Có thể tra rõ ràng có liên quan đến Hàn Vương không?”

“Bẩm Thái hậu, Điện hạ mắt tích không liên quan đến Hàn Vương, Hàn Vương vốn phái Lạc Tướng quân hộ tống Điện hạ hồi kinh, ai ngờ tới cửa thành Duyệt Châu, Điện hạ tự mình trốn đi từ trong đội ngũ hộ tống, không chỉ chúng ta, hiện giờ ngay cả Lạc Tướng quân cũng đang mang theo thuộc hạ tìm kiếm tứ Điện hạ khắp nơi.” Âm vệ quý gồi trong điện nói.

Chẳng lẽ Quân Dập Hàn dùng kế tới mê hoặc bà? Mộ Dung Tịnh cau mày suy nghĩ một chút, lại cảm giác không thể nào, giấu Sở Hoan đi cũng không phải dùng nó tới uy hiếp bà, mà phong độ làm việc của Quân Dập Hàn, tuyệt đối không làm ra chuyện không lên được mặt bàn như vậy, huống chi mặc dù hần nghiêm nghị với Sở Hoan, nhưng quan tâm của huynh trưởng với Sở Hoan lại không hề có nửa phần giả.

Vì vậy, Sở Hoan thật sự không ở trong tay hần. Nhưng Sở Hoan ngàn dặm xa xôi chạy đến nương tựa vào hần, bây giờ bị hần cưỡng chế đưa về, Sở Hoan lại không chịu hồi cung, tự mình chạy đi, vậy rốt cuộc hiện giờ nó đi đâu?

Tính toán thời gian nó rời cung đã là nửa tháng có thừa, nếu như ở trước đêm trăng tròn tiếp theo không thể tìm được nó... Tay trong ống tay áo của bà xiết chặt, trông mắt đảo vài lần, lấy ra một cái hộp căn dặn âm vệ: “Bôn cung hạn cho các người trong nửa tháng tìm Điện hạ về, sau khi tìm được hần thì thừa dịp hần không nhận ra lấy thuốc trong hộp này cho hần ăn vào, nếu chuyện này có nửa phần sai lầm, ai gia không chỉ muốn mạng của các người, còn phải giết cừu tộc các người.”

“Dạ, Thái hậu.” Cả người âm vệ căng thẳng nhận lấy cái hộp lui ra.

“Có thể tra ra tung tích của Ôn Noãn?” Mộ Dung Tịnh hỏi Vương công công ở bên cạnh.

“Bẩm Thái hậu, sau khi Ôn Noãn tự chạy ra khỏi thành Duyệt Châu thì đột nhiên mai danh ẩn tích không thấy bóng dáng, nô tài đã sai người tăng cường dò xét.”

“Mỗi một người đều là phế vật.” Mộ Dung Tịnh tức giận không kiềm chế được, bà hít một hơi thật sâu đè nén lửa giận trong lòng xuống, cười lạnh nói, “Nàng ta cho rằng nàng ta ẩn nấp thì ai gia không tìm ra nàng ta? Nàng ta cũng không khỏi quá coi thường ai gia, ai gia chỉ cần không buông tha con con cò là nàng ta, thì nàng ta cho dù chết cũng phải để cho ai gia sử dụng. Chỉ có điều hiện giờ ai gia tạm thời không cần nàng ta, đợi đến lúc dùng nàng ta thì ai gia muốn nàng ta phải ngoan ngoãn tự mình đến trước mặt ai gia.”

Nhưng Ôn Noãn mà Mộ Dung Tịnh lúc nào cũng “Nhớ thương” lúc này trong lúc hái thuốc “Không cẩn thận” trượt chân, trong ánh mắt hoảng sợ của các thị vệ mà rơi xuống vực.

“Vương gia, lúc Mộ công tử hái thuốc nhất thời vô ý trượt chân ngã xuống vách núi, bọn thuộc hạ tìm kiếm nhiều lần dưới vách núi nhưng vẫn không phát hiện ra bóng dáng Mộ công tử.” Bên trong thư phòng, Bạch Ứng đang định bẩm báo rõ với Quân Dật Hàn rằng thân phận của Mộ Hàn còn có nghi vấn, ngoài cửa lại có thị vệ gấp giọng báo lại.

“Tăng thêm nhân thủ tiếp tục tìm kiếm, dù lật từng tấc ngọn núi, cũng cần phải tìm được người cho bổn Vương.” Trong lòng Quân Dật Hàn đột nhiên co rút lại, trông mắt lại trở nên lạnh lùng.

“Vương gia, không bằng thuộc hạ dẫn người đi tìm cùng ngài?” Về mặt Bạch Ứng khề thay đổi, lời nói trong miệng vừa ra lại thay đổi, chẳng biết tại sao, sau khi nghe tin tức Mộ Hàn rơi vực, hoài nghi về hắn ta trong lòng hắn lại càng ngày càng đậm.

“Không cần.” Quân Dật Hàn lạnh lùng đứng dậy từ sau bàn, “Bổn Vương tự mình đi.”

Bạch Ứng nhìn khí thế lạnh lẽo phát tán quanh người hắn và lửa giận đè nén, trong lòng không khỏi thấp thỏm và hỗn loạn, chẳng lẽ Vương gia cũng phát hiện ra điều gì bất đầu nghi ngờ Mộ Hàn? Trông mắt hắn dần trầm xuống, bước nhanh đi theo.

Cả quả núi bị vây quanh, Quân Dật Hàn đi đến vách đá Mộ Hàn bị rơi vực, sau khi tra xét thêm, trông mắt hắn đông lại thành băng, tay thả lỏng phía sau nắm chặt thành quyền, gân xanh mờ mờ hiện lên, hồi lâu, hắn thu hồi tầm mắt khỏi lớp sương trắng mờ mờ dưới vách núi, cũng không quay đầu lại mà rời đi, giọng nói xuyên qua gió lạnh truyền đến, “Thu đội, không cần tìm thêm.”

“Các chủ, dùng trà.” Ôn Noãn đang nghe Huyền Nguyệt hồi báo tình hình thu thập được liệu gần đây, nàng nhận lấy ly trà cạn một ngụm, nhướn đuôi mày, bỗng nhiên chỉ cảm thấy giọng nói vừa lọt vào tai hơi quen thuộc, liền ngược mắt nhìn lại, “Phụ”, sau một khắc, một ngụm trà của nàng phun toàn bộ ra ngoài.

Nữ tử trước mặt mặc quần lụa mỏng màu vàng nhạt, búi tóc hai bên, dáng vẻ kia, dáng vẻ kia lại cực kỳ giống Sở Hoan!

“Các chủ, đây là Hoan Hoan mới vào các.” Huyền Nguyệt thấy Ôn Noãn hơi ngạc nhiên nhìn Hoan Hoan, vội vàng ở bên cạnh nói, lập tức liếc mắt ra hiệu với Hoan Hoan, “Còn không mau hành lễ với Các chủ.”

Sở Hoan mím môi nhẹ đến mức không thể nhận ra, sửa sang lại áo xống, thấy phía trên không dính nước trà, lúc này mới hơi bất đắc dĩ nói: “Thuộc hạ Hoan Hoan, tham kiến Các chủ.” Trong lòng lại thầm nghĩ, Các chủ rách gì, đám phun trà lên hắn đường đường là tứ Điện hạ, đợi sau này hắn khôi phục tự do, xem hắn có mạng ngồi tới tiêu diệt cái các rách nát này không.

Nghĩ đến đây, hắn lại không nhịn được chua xót thở dài vì mình, nghĩ tới hắn đường đường là tứ Điện hạ lại rơi vào nông nỗi bị người sai khiến như bây giờ, thật đúng là tạo hóa trêu người.

Ngày đó, hắn bị người của Lạc Phi đuổi đến thật sự không thể có chỗ trốn, trùng hợp nhìn thấy nơi khúc quanh ngõ hẻm kia có chiếc xe đẩy tay dừng lại, phía trên chất đống được liệu khá lớn, hắn liền nhanh trí chui vào trong đống được liệu trên xe, dùng được liệu che kín mình cực kỳ chặt chẽ, kết quả vừa mới che không tới nửa khắc, không biết thuốc này là vị thuốc gì mà hắn ngủ thiếp đi. Đợi đến khi tỉnh lại lần nữa thì cảm thấy xe đẩy tay phía dưới đang chuyển động về phía trước, bên cạnh còn mờ mờ truyền đến tiếng nữ tử đang nói chuyện với nhau, đầu tiên là nói Các chủ gì mà sao đột nhiên thu thập rất nhiều được liệu thông thường, lại nói cái gì mà hiện giờ Các chủ rút cuộc thống trị được lòng của Minh Nguyệt các, hiện giờ Minh Nguyệt các phát triển cực nhanh, v.v... Hắn đang nghe đến buồn ngủ thì chợt nghe thấy các nữ tử nói chuyện với nhau về chuyện gần đây Minh Nguyệt các nhận người rồi không lâu sau đó sẽ tham gia đại điển mừng Ngọc Nữ môn tròn sáu mươi năm, đầu óc mê man của hắn thoáng chốc tỉnh thần đại chấn*.

(*) tỉnh thần đại chấn: cảm xúc bỗng nhiên trở nên phấn khởi. Khả năng vẫn còn đang trong trạng thái cảm xúc thấp, đột nhiên bởi vì nguyên nhân gì đó mà trở nên vô cùng có tinh thần.

Vừa có thể né tránh người của mẫu hậu và tam ca lại vừa có chuyện náo nhiệt để nhìn, chuyện tốt như thế sao hắn có thể bỏ qua được.

Vì vậy, hắn đường đường là Quân tứ Điện hạ tiểu Bá Vương của Kinh Thành liền “Luân lạc” đến bưng trà nước cho người ta rồi.

Ôn Noãn không biến sắc tí mĩ nhìn coi hắn, không chút để ý nói: “Trước đây khi bổn Các chủ đi thành Duyệt Châu có nhìn thấy thủ hạ của Lạc Tướng quân cầm bức tranh tìm kiếm người chung quanh.” Nàng nói đến đây, lạnh nhạt uống một ngụm trà, trông mắt như có như không xẹt qua trên mặt Sở Hoan, cũng không nói thêm gì nữa.

Trên đầu Sở Hoan bốc lên một tầng mồ hôi, cặp mắt chăm chú nhìn nàng chăm chăm chờ câu nói tiếp theo của nàng, lại thấy nàng chỉ nói một câu rồi không nói mà nhấp một ngụm trà, khiến tâm can phế phổi của hắn đang treo ngược dính lại với nhau, hắn kiềm chế cơn tức đang tăng vọt trong lòng, cố làm ra vẻ tò mò hỏi: “Trước kia Hoan Hoan từng nghe người ta nhắc tới Lạc Tướng quân, hắn cũng không phải người tốt lành gì, lần này không biết là ai đắc tội hắn, để cho hắn tổn công tổn sức tìm.” Hắn nói đến đây khẽ dừng lại, thấy Ôn Noãn vẫn uống trà không có phản ứng, cuối cùng chỉ đành phải cắn răng nói, “Hoan Hoan ngược lại rất tò mò đáng đáp người đắc tội hắn, về sau gặp được nhất định phải tán thưởng thêm một phen, chỉ có điều không biết Các chủ có nhìn rõ đáng vẽ người trên bức tranh kia không?”

“Đáng vẽ?” Khóe môi Ôn Noãn nhếch lên thoáng cười nói, “Bỏn Các chủ mới vừa nhìn người, chột nhìn lại, thật sự tương tự người trên bức tranh kia.” Nàng nói đến đây cố ý dừng lại, nhìn về mặt căng thẳng mắt tròn to của Sở Hoan, kiềm chế nụ cười nơi đáy mắt, lại nói, “Chẳng qua cần thận nhìn lại, hình như không phải.”

“Người nọ cũng không phải là người, người khấn trang cái gì?” Ôn Noãn cố làm ra vẻ nghi ngờ nhú nhú mày, “Chẳng lẽ thật sự là người?”

“Không phải không phải, dĩ nhiên không phải.” Sở Hoan vội vàng luôn miệng phủ nhận, tròn mắt đảo trái phải nói, “Chẳng qua thuộc hạ cảm thấy dung mạo tương tự người khác rất hưng phấn kích động thôi.” Hắn nói xong, như búng tính nhớ ra điều gì vỗ gáy nói, “Thuộc hạ còn chưa dọn xong cỏ trong vườn thuốc, đi dọn cỏ trước, thuộc hạ xin được cáo lui trước.”

Ôn Noãn nhìn bóng dáng như chạy trốn của hắn, nụ cười trong mắt hiện lên.

“Các chủ, cần để cho nàng ấy lưu lại?” Huyền Nguyệt đã nhìn ra đầu mối trong lúc hai người nói chuyện, mở miệng hỏi.

“Ừ, người âm thầm chăm sóc hắn nhiều một chút, nhưng không được dung túng, tùy ý hắn hồ đồ sinh ra chuyện. Nếu như có chuyện gì, lập tức bẩm báo cho ta.” Hắn cũng không bằng lòng trở lại lồng giam trong cung, vậy khi có thể tự do thì tự do thật nhiều.

Thuốc Mạnh Cô Nhiễm cần, yêu cầu về dược liệu không cao, trong đó có mấy vị dược liệu cực kỳ quý giá cũng được hắn tự mình cung cấp, nhưng thuốc này lại khó ở chỗ phân lượng dược tính dược hiệu lấy ra cùng luyện chế dung hợp.

Ôn Noãn ngây ngốc trong phòng luyện thuốc chính là bảy ngày, bảy ngày sau, nàng đi đến một biệt viện ở ngoại ô thành Diêm, Thanh Nham dẫn nàng đi vào trong phòng.

Da hồ trắng như tuyết phủ lên ghế mỹ nhân, Mạnh Cô Nhiễm mặc bộ đồ đỏ nằm nghiêng người trên ghế, một tay đỡ đầu, mắt cười liếc xéo không ngừng nhìn nàng, khóe môi vẽ ra đường cong yêu mị, giọng lười biếng mà hấp dẫn, “Các chủ đã phối chế xong thuốc cho bốn tọa?”

Mí mắt Ôn Noãn giật giật, trên cánh tay nổi lên tầng da gà, chỉ cảm thấy nam nhân này chính là một đóa anh túc nở rộ, xinh đẹp khiến cho người ta không rét mà run, nàng vứt bình ngọc trong tay cho hắn, lạnh nhạt nói: “Thuốc của các hạ.”

Gần như trong chớp mắt, Ôn Noãn còn chưa nhìn rõ hắn có động tác gì, bình ngọc này đã rơi vào giữa lòng bàn tay hắn, ngón tay của hắn khẽ nhúc nhích mở nắp bình ra đưa lên mũi nhẹ nhàng khê ngửi, sau một khắc, bình thuốc và cả thuốc bên trong đều hóa thành bột trên đầu ngón tay hắn, dưới ống tay áo của hắn lạnh nhạt khê phẩy, trong nháy mắt biến mất, ngay cả bụi bặm cũng không thấy.

“Mặc dù thuốc này chế biến không tệ, nhưng vẫn không đủ hoàn mỹ, không đạt tới yêu cầu của bốn tọa.” Mạnh Cô Nhiễm nhìn nàng hơi nhú chân mày, nụ cười trên bờ môi càng kiêu diễm mê hoặc hơn.

“Đây là dược tính có thể phát huy lớn nhất khi mấy vị thuốc này phối hợp chung một chỗ.”

“Vậy sao?” Hắn cười như không cười nhìn nàng, “Nhưng theo bốn tọa biết, dược tính của thuốc này còn có thể tăng lên gấp đôi có thừa, chẳng lẽ Các chủ cho rằng bốn tọa không hiểu y thuật sao?”

“Nếu như muốn tăng dược tính lên, cần lấy viêm hoa đỉnh đến luyện mới được, mà tuy trong sách có ghi lại về viêm hoa đỉnh, nhưng bây giờ vốn không biết lưu lạc phương nào. Tuy là phụ nhân khéo, nhưng cũng khó vì không có bột cũng khó gột nên hồ. Không có viêm hoa đỉnh các hạ kêu tại hạ luyện như thế nào, chẳng lẽ các hạ cố ý làm khó dễ tại hạ sao?” Trong lòng Ôn Noãn trầm xuống, Người này quả thật khó có thể ứng phó hơn trong tưởng tượng, nàng vốn nghĩ rằng trong thế gian biết được viêm hoa đỉnh vốn không nhiều lắm, thuốc này không có viêm hoa đỉnh luyện chế, dược tính đã đạt đến trạng thái hoàn mỹ nhất, theo đó không có khả năng bị nhìn thấu, lại không nghĩ rằng hắn biết.

“Nếu bốn tọa biết thì nên làm như thế nào?” Hắn rất có hứng thú nhìn nàng.

“Các hạ biết?” Trong giọng Ôn Noãn lộ ra vẻ vội vàng ngay cả bản thân cũng không biết, “Ồ đâu?” Nếu như người luyện võ khao khát thần binh tuyệt thế, mà so với nàng luyện độc, viêm hoa đỉnh này chính là “Thần binh tuyệt thế” của nàng.

“Ngọc nữ môn.” Nụ cười của hắn cao thâm khó lường, “Vật này là bảo vật trấn phái của Ngọc Nữ môn bọn họ.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 164: Cạm bẫy

Khí nóng bốc lên trong ao thuốc, Ôn Noãn chịu nhin đau đớn giống như da thịt bị ngàn vạn châm đâm vào lẳng lẳng ngồi ngay ngắn trong đó tĩnh tọa. Sau hai canh giờ, tròng mắt nàng hé mở cổ tay nổi lên mặt nước, con rắn nhỏ màu xanh lục vẫn luôn một mực chơi đùa bơi lội bên cạnh nàng lập tức quần quanh lên, răng nhọn đâm sâu vào trong mạch ở cổ tay nàng. Chân mày nàng căng thẳng, mồ hôi rơi như mưa trên khuôn mặt tái nhợt, đợi đến khi quanh thân con rắn nhỏ này đỏ bừng thì nàng mới khẽ nhúc nhích tay, con rắn nhỏ lập tức thả cổ tay nàng ra vòng quanh cổ tay nàng không nhúc nhích mà ngủ thật say, giống như một bộ vòng tay màu máu thượng hạng đeo trên cổ tay trắng như tuyết của nàng, đỏ trắng giao thoa, đẹp lóa mắt.

Nàng tung người lên từ trong nước, đi tới trước gương đồng sát đất cao ngang người soi, thấy chấm đỏ trên người đã không có khuynh hướng tràn ra nữa, đáy mắt mệt mỏi cuối cùng dâng lên ý cười nhẹ, không uổng công nàng chịu khổ mấy ngày liên tiếp, thuốc tắm này và độc rắn điều trị cuối cùng cũng có kết quả.

“Các chủ.”

Nàng mới vừa thay quần áo ra đi ra khỏi gian phòng đã thấy Huyền Nguyệt chẳng biết từ khi nào chờ đợi ở bên ngoài, vẻ mặt xuất hiện dáng vẻ muốn lại lại thôi rất thường xuyên trong mấy ngày nay, nàng hơi nhúc nhích đầu vuốt gáy, “Nói đi, hẳn là làm ra chuyện hoang đường gì.”

“Bẩm báo Các chủ, Hoan Hoan nàng ấy, hái quả phạm đề mới trưởng thành ở trong vườn của ngài ăn.”

Ôn Noãn chỉ cảm thấy da đầu gột gột, trong ngăn ngủ mấy ngày, vườn thuốc to như vậy của nàng bị hấn hủy đến diện mạo hoàn toàn thay đổi, được liệu phơi khô bị hấn làm cùi đốt, độc vật nuôi bị thả chạy hết, hiện giờ quả phạm đề nàng chờ mấy năm như vậy, khó khăn lắm mới kết ra hai ba trái lại bị hấn ăn?

Sở Hoan này, nếu nàng không dọn dẹp hấn từ tế, hấn thế nào cũng lật trời ở trong Minh Nguyệt các của nàng.

“Nguyệt Nguyệt, cứu mạng, Nguyệt Nguyệt, cứu mạng.”

Ôn Noãn vừa mới đặt chân vào hậu viện, một trái cầu tuyết đã thét lên nện thẳng tắp vào trong ngực nàng, ở trên không trung còn có vài sợi lông vũ bay là tả bồng bênh.

“Xảy ra chuyện gì?” Ôn Noãn nhìn chim Cô Lỗ núp trong ngực nàng chớp chớp phát run, nhủ mày hỏi Sở Hoan.

“Không có chuyện gì cả, chỉ trêu chọc nó một chút mà thôi.” Sở Hoan giấu cái vọt trong tay ra sau lưng, liếc nhìn chim Cô Lỗ trong ngực nàng, nói mà không thêm đề ý. Hấn ở trong các ngày người mấy ngày, vốn có điều thu liễm, nhưng sau khi gây ra tai họa mấy lần cũng không bị quá nhiều trách phạt, vì vậy là gan cũng liền lớn lên, trong lòng càng không đề Minh Nguyệt các vào trong mắt. d1en d4nl 3q21y d0n

“Nguyệt Nguyệt, nướng ăn, Nguyệt Nguyệt, nướng ăn.” Sở Hoan vừa mới dứt lời, chim Cô Lỗ trong ngực Ôn Noãn liền kêu lên.

Ôn Noãn ngược mắt nhìn chỗ sau lưng Sở Hoan cách đó không xa, quả thấy bên kia trong đồng cùi đốt, còn đặt không ít bình bình lon lon, hẳn định nướng chim Cô Lỗ của nàng ăn?

Tay nàng đang vuốt ve chim Cô Lỗ đột nhiên căng chặt, bóp nó kêu “Két” chói tai, thế này mới ý thức được nàng thiếu chút nữa bóp chết nó. Dưới ánh mắt ti hí lóe nước mắt như hạt đậu vẫn nhìn chăm chăm của chim Cô Lỗ, nàng vỗ nhẹ đầu nó coi như an ủi, lạnh lùng liếc mắt nhìn Sở Hoan vẫn ngẩng cao cằm, ra lệnh với Huyền Nguyệt: “Nhốt Hoan Hoan vào phòng sát vách phòng bếp, theo căn dặn của ta, không được cho nàng ta ăn bất thứ cái gì.”

Cái này chẳng phải khiến cho hấn mất tự do đồng thời còn bị đói bụng? Mấu chốt là thời thời khắc khắc ngiri thấy lại không ăn được? Sở Hoan nghĩ đến đây lập tức xù lông, nhảy cõn lên: “Tại sao người lại nhốt gia?”

“Chỉ bằng đây vốn là địa bàn của Các chủ, địa bàn của bốn Các chủ do bốn Các chủ làm chủ.” Ôn Noãn nhàn nhạt liếc hấn một cái rồi quay người đi.

“Này này này, người quay lại, người không thể nhốt gia... Gia không muốn nán lại trong Minh Nguyệt các của người, gia muốn rời đi... Gia muốn dẫn người tới phá hủy cái các rách nát này của người...”

Ôn Noãn chẳng muốn đề ý đến Sở Hoan kêu la, thuận tay vuốt đuôi chim Cô Lỗ rồi dựa nghiêng trên giường giả vờ ngủ say, giấy lát, bên tai truyền đến tiếng bước chân, nàng mắt cũng không mở nói: “Chuyện đi Ngọc Nữ môn chuẩn bị như thế nào?”

“Bẩm báo Các chủ, chuyện đã chuẩn bị sẵn, ngày mai có thể lên đường.”

“Ừ.” Nàn nhàn nhạt đáp một tiếng, ngón tay khẽ nâng, Huyền Nguyệt lặng lẽ lui ra.

Núi lớn trùng điệp trầm đậm chỗ biên giới giữa nước Linh và nước Kim, núi lớn trầm đậm này hàng năm hiện đầy chướng khí, quân đội không cách nào đóng quân, cũng là một lá chắn thiên nhiên. Mà ở trong biên giới nước Linh cách núi lớn ngoài mười dặm, có một tòa núi Đan Hà trúc xanh mon môn hoa nở khắp nơi, Ngọc Nữ môn tọa lạc ở giữa sườn núi Đan Hà này.

Núi Đan Hà xưa nay thanh tịnh yên tĩnh, hôm nay lại vô cùng náo nhiệt, khách dự lễ trên đường núi nối liền không dứt, các đệ tử Ngọc Nữ môn càng là trời chưa sáng đã ở chân núi cung kính chờ đợi. Mà lúc này, Ngọc Dao đã sớm ăn vận thỏa đáng đang ở trên lầu gác tha thiết nhìn xuống, mặc dù trên mặt nhẹ nhàng như nước chảy, nhưng trong lòng lại cực kỳ thấp thỏm, ngày đó sau khi Vương gia biết được chân tướng như vậy đã rất đoạn tuyệt với

nàng, hôm nay hẳn có khả năng xuất hiện không?

“A, sư tỷ, đây là đang nhìn ai đó?” Nữ tử áo tím tóc dài tới eo lén la lén lút tới sau lưng nàng thò đầu ra, vẻ mặt ái muội cười hi hi nói.

“Thanh Ninh, đừng càn quấy.” Ngọc Dao vỗ ngực trách mắng, đột nhiên trên khuôn mặt trắng nõn hiện lên vẻ đồ ừng khả nghi.

“Nào có càn quấy, sư tỷ đang nghĩ đến Hàn Vương Điện hạ đúng không?” Thanh Ninh không để ý đến nàng ta trách cứ, đưng đưng vào bên cạnh khuỷu tay nàng ta nhũm mày nói.

Ngọc Dao lườm nàng một cái, không thể làm gì với tiểu sư muội bị mọi người làm hư này, một hồi lâu, vẻ mặt hơi chán nản nói: “Không biết hẳn có tới hay không?”

“Yên tâm đi, sư tỷ, cho dù hẳn không nể mặt mũi tỷ, bằng vào quan hệ giữa hẳn và Ngọc Nữ môn ta, Điện hạ hẳn nhất định sẽ tới.” Thanh Ninh ở bên cạnh nàng đủ chân thành an ủi.

Sao nàng không biết những lời nàng ta nói, nhưng nếu lỡ như thì sao? Lỡ như hẳn không đến? Hôm nay là lễ lớn trong cuộc đời của nàng, nếu như không có hẳn tham dự, liền tuy rằng ngàn vạn ánh sáng tập trung vào thân, còn có ý nghĩa gì?

Tiếng chuông hùng hậu vang vọng cả núi Đan Hà, một nữ tử vội vàng chạy tới, “Sư tỷ, nghi thức lập tức bắt đầu, sư phụ kêu sư tỷ nhanh đi xuống.”

“Biết rồi, lập tức tới ngay.” Thanh Ninh không nhịn được phất tay đuổi người đi, lại rướn cổ lên nhìn xuống dưới, vẫn không thấy bóng dáng của Hàn Vương, không khỏi hơi hậm hực nói: “Có thể Điện hạ có chuyện làm chậm trễ rồi, tới muộn chút, sư tỷ, nếu không chúng ta đi xuống trước đi?”

“Ừ.” Sắc mặt Ngọc Dao căng thẳng xoay người rồi đi, Thanh Ninh đi theo sau nàng hai bước, không nhịn được quay đầu lại nhìn xuống dưới, chỉ thấy trên đường núi chẳng qua chỉ là vài phàm phu tục tử, nào có bóng dáng tuyệt thế của Hàn Vương, đáy lòng có một cảm giác kỳ quái tràn ra, không biết là vui vẻ hay là mất mát.

Lần đại điển mừng tròn năm và đại điển truyền ngôi này của Ngọc Nữ môn có thể nói là hưng sư động chúng *, không chỉ có các phái võ lâm hơi có danh vọng đều trong hàng ngũ được mời, ngay cả Cơ Đạo Tử Bắc Đẩu võ lâm đã thoái ẩn cũng được mời đến, có thể thấy được, trình độ coi trọng của Trần Chương môn đối với Ngọc Dao. Nhưng lần này mời nhiều người trong giang hồ như vậy, lại chỉ không có Minh Nguyệt các nhân tài mới xuất hiện trong giang hồ nhưng đã có một chút địa vị. Nguyên nhân cụ thể trong đó cũng có thể suy đoán ra một hai, ban đầu Quân Dật Hàn trúng độc là độc do Minh Nguyệt các chế tạo, vì vậy, Ngọc Dao liền ghi hận lên Minh Nguyệt các, cũng vô hình trung muốn Minh Nguyệt các khó chịu.

(*) Hưng sư động chúng: ra quân ồ ạt; phát động nhiều người làm một việc gì đó; động viên thi công; huy động nhân lực

Nghi thức tiến hành đâu vào đấy, đợi đến khi Ngọc Dao chuẩn bị nhận tín vật Chương môn từ trong tay Trần Chương môn thì trong không trung đột nhiên truyền đến một tiếng cười nhàn nhạt châm biếm, truyền vào trong tai mọi người ở đây, “A, hạng người kẻ mình cầu đạo * cũng có thể tiếp nhận chức vị Chương môn, thật sự khiến cho bọn Các chủ rất kinh ngạc.”

(*) kẻ mình cầu đạo: Chỉ bản lĩnh bé nhỏ không đáng kể, cũng chỉ hành vi lén lén lút lút.

Mọi người quay đầu nhìn lại, lại thấy trên cây trúc xanh, một người mặc đồ trắng nhẹ nhàng đứng đó, dưới ánh mặt trời mặt nạ màu bạc lộ ra vài phần âm áp, như người của nàng, mặc dù lạnh nhạt xa lánh, nhưng lại khiến cho người ta thấy có vài phần ôn hòa.

“Người phương nào lại dám đến Ngọc Nữ môn ta giường oai, nếu không nhanh chóng rời đi, đừng trách bọn Chương môn vô tình.” Trần Chương môn lạnh giọng quát chói tai, trong giọng nói tràn ra sát khí nồng đậm.

“Tại hạ Âu Dương Minh Nguyệt Các chủ Minh Nguyệt các, hôm nay đến đây, cũng chỉ muốn đòi công đạo chỗ Trần Chương môn mà thôi, công đạo này đòi được rồi, không cần ngài nói, bọn Các chủ cũng không muốn nán lại lâu ở đây.” Ôn Noãn không giận không buồn, khỏe mỗi mỉm cười, phi thân mà xuống, dáng người uyển chuyển như như chim hồng nhạn bay múa, trong chớp mắt đã đứng chân trước mặt mọi người.

“Ngọc Nữ môn ta và Minh Nguyệt các người không có lui tới, có công đạo gì mà đòi? Bọn Chương môn nhìn người rõ ràng chính là tới gây chuyện.” Trần Chương môn tức giận lan tràn, hơi ôm quyền nói với những người khác đang dự lễ, “Cảm phiền các vị chờ, đợi bọn Chương môn xử lý sự tình này rồi tiếp tục lễ truyền ngôi Chương môn.” Dứt lời, chương phong bén nhọn của bà đã đánh thẳng vào huyệt thiên linh của Âu Dương Minh Nguyệt, ra tay chính là sát chiêu tàn nhẫn.

“Trần Chương môn chẳng lẽ có tật giật mình bao che cho người trong môn, nếu không, vì sao không hỏi rõ nguyên do đã muốn giết tại hạ diệt khẩu?”

Những lời này vừa ra, mọi người ở đây không khỏi bàn luận xôn xao, dù sao Minh Nguyệt các đã im hơi lặng tiếng hơn một năm, nhưng xu thế nổi lên gần đây quá rõ ràng, Ngọc Nữ môn lần này ngay cả tiểu phái có chút danh tiếng trên giang hồ đều có trong danh sách mời, nhưng lại bỏ Minh Nguyệt các ngôi sao mới nổi này ra ngoài, thật sự khiến cho người ta sinh nghi.

Trần Chương môn thấy trên mặt mọi người đều ẩn chứa vẻ suy đoán, sau khi ra hai chiêu tấn công nhưng ngay cả vạt áo của Âu Dương Minh Nguyệt cũng không chạm vào được, lạnh lùng thu tay lại nói: “Bọn Chương môn liền tạm thời nghe người ẩn nói bữa bãi như thế nào, nếu như nói không nên lời nguyên nhân, đừng trách bọn Chương môn xuống tay vô tình.”

Lúc này đã ra nhiều sát chiêu, còn có thể thủ hạ vô tình như thế nào? Đáy mắt Ôn Noãn dâng lên vẻ châm chọc, đầu ngón tay khẽ phẩy nâng chiếc quạt trong lòng bàn tay lên, chỉ về phía Ngọc Dao mặt giận dữ ở sau kim án, lạnh lùng nói: “Ái đồ Ngọc Dao cô nương của Trần Chương môn Ngọc Nữ

môn, một năm trước đã ăn cắp bảo vật trấn các của Minh Nguyệt các ta, là độc ‘tuyệt trần’ nhất thế gian mà bốn Các chủ đã tốn thời gian ba năm tích tụ toàn bộ tâm huyết luyện thành, bốn Các chủ dốc hết toàn lực, tốn thời gian suốt cả một năm, mới tra rõ chuyện này, muốn đuổi kịp trước khi Ngọc Dao cô nương tiếp nhận chức vị Chương môn lấy lại công đạo, quả thật không có ý gây chuyện, đơn giản là vì lấy lại công đạo cho Minh Nguyệt các ta, lại khiến cho Trần Chương môn nhìn rõ diện mạo thật sự của người mà ngài muốn truyền chức vị Chương môn, để tránh Ngọc Nữ môn của ngài bị hủy hoại trong tay một hạng người kẻ minh cầu đạo, tính toán ra, Trần Chương môn ngài nên cảm tạ ta mới đúng.”

“Nói vậy nói bạ một phía.” Không đợi Trần Chương môn giận đến sắc mặt xanh mét mở miệng, Ngọc Dao đã tới trước một bước từ kim án bước ra, vung kiếm giận dữ nhìn Âu Dương Minh Nguyệt nói, “Ta đường đường là đại đệ tử của Ngọc Nữ môn, sao có thể trộm thuốc của Minh Nguyệt các ngươi, quả thật là ngấm máu phun người, nếu như ngươi thức thời, bây giờ ngay trước mặt anh hùng thiên hạ liền phế võ công đập đầu nhận tội, ta liền tạm thời suy tính tha cho ngươi một mạng, nếu không, ta liền muốn máu tươi của ngươi tại chỗ hôm nay.”

“Ngọc Dao cô nương đây là thẹn quá thành giận?” Ôn Noãn nhẹ nhàng cười cười, lấy quạt vạch kiếm đang chỉ mình của nàng ta ra, “Nếu Ngọc Dao cô nương đã luôn miệng nói không trộm thuốc của bốn Các chủ, như vậy bốn Các chủ cũng muốn hỏi Ngọc Dao cô nương một chút, một năm trước khi Vương gia bị trúng độc ‘tuyệt trần’ là do Ngọc Dao cô nương cứu?”

“Không sai.” Chân mày Ngọc Dao hơi nhíu, lạnh giọng lên tiếng, mặc dù không biết vì sao hắn ta hỏi chuyện này, nhưng lúc đó nàng “Cứu” Vương gia là chuyện mọi người đều biết, nếu không phải ngày đó nàng giận dữ lỡ lời, chuyện này từ Ôn Noãn vốn nên đã chết ra thì không có bất kỳ ai biết.

Ôn Noãn cười như không cười nhìn nàng ta, lại nói: “Không biết Ngọc Dao cô nương cứu Vương gia như thế nào?”

“Lấy máu thay máu.” Ngọc Dao nhìn nụ cười của hắn ta, không biết vì sao trong lòng lại dâng lên lo lắng nồng đậm, đột nhiên có ảo giác giống như mình đang nhảy vào một cái bẫy nào đó.

Vậy mà ảo giác này của nàng không phải là ảo giác, chỉ thấy trên mặt Ôn Noãn hiện lên vẻ khả nghi, tiếp tục nói: “Theo bản Các chủ biết, Ngọc Dao cô nương vốn không tinh thông y thuật, huống chi, ‘tuyệt trần’ do bốn Các chủ luyện chế mặc dù xưng là độc, nhưng bản thân nó lại không phải là độc, vì vậy, căn bản không có thuốc nào chữa được. Như vậy bốn Các chủ lại muốn hỏi một chút, khi Vương gia trúng độc sao Ngọc Dao cô nương đã biết được ‘tuyệt trần’ này không có thuốc nào chữa được, và lại chỉ có thể dùng biện pháp lấy máu thay máu để cứu sống người?”

Lời này vừa nói ra, không chỉ mọi người dự lễ ở hiện trường đều nhìn về phía Ngọc Dao đang sắc mặt trắng bệch, ngay cả Trần Chương môn cũng cau mày nhìn nàng, bờ môi Ngọc Dao khẽ run, nhưng không biết nên trả lời như thế nào. Lúc này nàng mới biết thật sự tiến vào cạm bẫy của Ân Dương Minh Nguyệt, bị ép vào ngõ cụt. Cho dù nàng trả lời như thế nào, cũng không trốn thoát được cạm bẫy chết người do chính miệng mình đào. Dưới chân nàng bỗng dưng dâng lên lạnh lẽo, ngay cả tay cầm kiếm cũng đang run rẩy.

“Thế nào, không đáp được?” Nụ cười của Ôn Noãn cực kỳ ôn hòa nhìn nàng ta, “Không bằng bốn Các chủ đáp lại thay ngươi được không?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lữ Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 165: Chương 32.1: Giận đến học máu

“Tin tưởng các vị ngồi đây đều có nghe nói, Minh Nguyệt các từ trước đến giờ làm ăn đều có phục vụ thân thiết, độc được bán ra đều kèm theo cách thức sử dụng. Mà ‘tuyệt trần’ này của ta tuy không phải thuốc bán ra, nhưng bởi vì muốn để nó thành bảo vật trấn các truyền cho Các chủ kế nhiệm tiếp sau của Minh Nguyệt các, vì vậy, đề phòng thời gian lâu dài Các chủ kế nhiệm không biết được tính của nó, bốn Các chủ liền kèm theo ‘tuyệt trần’ cách thức sử dụng của nó, không chỉ có như thế, ngay cả biện pháp cứu mạng cũng bỏ vào trong đó.” Giọng nàng bỗng nhiên dừng lại, nhàn nhạt nhìn lướt qua mọi người, tầm mắt hướng về phía Ngọc Dao, “Như vậy có thể thấy được, nếu ‘tuyệt trần’ không phải do Ngọc Dao cô nương trộm, thì là ai?”

“Không phải là ta.” Ngọc Dao giận đến cả người run rẩy gào lên giận dữ.

“Và lại bốn Các chủ còn có một nghi vấn, kính xin Ngọc Dao cô nương giải đáp dùm.” Ôn Noãn không rảnh để ý đến nàng ta gào lên giận dữ, tiếp tục nói, “Trên thế gian, ‘tuyệt trần’ chỉ có một chai, nếu ‘tuyệt trần’ bị Ngọc Dao cô nương trộm đi, như vậy Vương gia trúng ‘tuyệt trần’ là từ đâu mà đến? Là Ngọc Dao cô nương tự biên tự diễn làm tổn hại Vương gia rồi lại cứu Vương gia, để cho Vương gia nợ ơn cứu mạng của cô nương, để thực hiện chút nợ nhưng nào đó của mình? Hay Ngọc Dao cô nương thật sự liên hợp với những người khác mưu hại Vương gia?” Nàng cười nhạt một tiếng, “Ví dụ như, vị trong triều kia. Sau khi hạ độc Vương gia, lại cứu Vương gia, mục đích giống như trên.”

“Ngươi, ngươi ngấm máu phun người!” Sắc mặt Ngọc Dao vốn trắng bệch, bị tức đến màu máu tăng vọt. Tâm tư nàng thay đổi thật nhanh, bỗng nhiên nghĩ đến Ôn Noãn biết phương pháp giải cứu, có lẽ cũng có quen biết Âu Dương Minh Nguyệt, hẳn biết nội tình, sẽ vạch trần thật tình, lại không ngờ, hắn vòng một vòng lớn này, thế nhưng lại xếp đặt cho nàng một tội danh!

Ôn Noãn lạnh nhạt cười cười, đầu ngón tay vuốt ve chiếc quạt, đuôi chân mày khẽ nhếch, “Chẳng lẽ Ngọc Dao cô nương dám nói mình không hề có chút nợ nhưng nào đó của mình? Chẳng lẽ không phải kể từ sau khi Ngọc Dao cô nương cứu Vương gia liền thời thời khắc khắc đi theo bên cạnh Vương gia, ngay cả trại lính nơi quan trọng nữ tử không nên lưu lại cũng đến chết đây đưa đi vào theo?”

Cho dù đây là sự thật mọi người quá rõ ràng, nhưng trước mặt mọi người để do chính miệng nàng thừa nhận cũng khiến người ta khó có lòng mở miệng,

Ngọc Dao cắn chặt hàm răng, tức giận tròn trừng mắt nhìn Âu Dương Minh Nguyệt.

“Thế nào, là bốn Các chủ nói sai rồi, hay là Ngọc Dao cô nương chấp nhận?” Giọng Ôn Noãn ôn hòa, cũng từng bước ép buộc.

“Cho dù ta nhớ nhung Vương gia thì như thế nào?” Ngọc Dao cười lạnh, “Liên bởi vì ta nhớ nhung Vương gia, người liên kết luận ta trộm thuốc của người? Thật đúng là trò cười lớn nhất thiên hạ.”

“Ngọc Dao cô nương thật mau quên, bởi vì cô nương biết phương pháp cứu Vương gia mà tại hạ nhất định là do cô nương trộm thuốc của bốn Các chủ, chứ không phải chút lòng tư xuân của cô nương. Đương nhiên, không loại trừ lòng tư xuân của cô nương là động cơ lớn nhất để cô nương đào trộm thuốc của bốn Các chủ.” Nàng nhàn nhạt cười cười, “Dù sao thuốc của Minh Nguyệt các ta cũng không phải hư danh nói chơi, càng khỏi bàn đến bảo vật trấn các do bốn Các chủ tôn ba năm tâm huyết nghiên cứu chế tạo.”

“Hừ, chỉ bằng đồ nhi của ta biết phương pháp cứu người liên kết luận thuốc do đồ nhi của ta trộm, Các chủ không khỏi quá cuồng vọng chút.” Trần Chương môn ở bên cạnh cuối cùng không thể nhìn đồ nhi của mình bị uất ức, lạnh lùng nói.

“Vậy sao?” Nụ cười trên mặt Ôn Noãn không giảm, “Vậy làm phiền Ngọc Dao cô nương chỉ rõ cho tại hạ ngay trước mặt chư vị anh hùng, cô nương rốt cuộc biết biện pháp cứu người này từ đâu?”

“Một vị thần y nói cho ta.” Ngọc Dao siết chặt hai nắm tay, tuy đã sớm biết lời nói dối như vậy sẽ chỉ càng khiến cho người khác thêm hoài nghi, nhưng trước mắt, nàng không còn cách nào.

“Thần y?” Ôn Noãn cười như không cười nhìn nàng ta nói, “Vậy liền làm phiền Ngọc Dao cô nương mời vị thần y này đến, bốn Các chủ có vài lời muốn ngay mặt hỏi ông ta một chút.”

“Ông ấy là cao nhân ẩn thế, vân du tứ xứ, hiện giờ ta cũng không biết ông ấy ở đâu.”

Ôn Noãn cười nhẹ ra tiếng, “Ngọc Dao cô nương, nói thế đừng nói tới bốn Các chủ có tin hay không, cô nương thử hỏi các chư vị ngồi ở đây xem, trong bọn họ có mấy người tin tưởng?”

“Lời đã nói đến nước này, có tin hay không là tùy người.”

“Ngọc Dao cô nương, cho lão hủ nói một câu công đạo, chuyện này, Các chủ dùng phương pháp giải độc để phán định cô nương trộm ‘tuyệt trần’ quả thật hơi bất ôn, nhưng nếu cô nương muốn chứng minh mình trong sạch, cần phải mời vị thần y này tới mới được, nếu không, cho dù coi như bỏ qua chuyện hôm nay, cũng sẽ lưu lại nghi ngờ trong lòng mọi người, cũng không có ích lợi với danh tiếng của cô nương và Ngọc Nữ môn.” Cơ Đạo Từ Bắc Đẩu vô lâm vẫn chưa từng lên tiếng vuột râu nói.

Ông ta vừa nói, những người khác bảo nhau phối hợp, nhất thời đại diện dự lễ giống như tam đường hội thẩm.

“Cơ tiên sinh nói có lý.” Một giọng nam trầm thấp lạnh lùng lướt qua mọi người truyền đến, Ôn Noãn bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, lại thấy Quân Dập Hàn mặc bộ đồ trắng không nhiễm trần thế từ từ mà đến, khi lướt qua nàng thì mùi hương kín đáo lướt qua chớp mũi nàng, khiến cho trái tim nàng không khỏi co rút nhanh một trận, sao hẳn lại tới? Nghi vấn vừa mới nổi lên trong lòng, lật lại thăm nghĩ Ngọc Dao từng nói hẳn và Ngọc Nữ môn có giao dịch, như thế, hẳn tới ngược lại hợp tình hợp lý.

Dưới chân nàng không để lại dấu vết lui về phía sau, cũng kéo ra khoảng cách giữa nàng và hắn, vì trước đó nàng dùng khổng nhanh đan có tác dụng hơn một tháng, hiện giờ bị độc tố phản công, đã không thể tùy ý thay đổi dung nhan, cũng chỉ có thể chuyển đổi giữa hai gương mặt “Mộ Hàn” và “Ôn Noãn”, mà hai gương mặt này, nếu bị hắn phát hiện, đều không thể là chuyện tốt lành gì, hơn nữa, hiện giờ gương mặt dưới mặt nạ này của nàng, chính là khuôn mặt của “Mộ Hàn” mới ngủ với hắn không lâu đã rơi vệt mắt tích.

Ôn Noãn chỉ cảm thấy thời vận gần đây thật sự quá hung, chỉ mong, trong thời gian này tất cả đều trôi chảy, ngàn vạn lần đừng ra chuyển biến gì mới tốt.

Quân Dập Hàn giống như không phát giác ra hành động rất nhỏ của nàng, lướt mắt qua mặt nạ lạnh nhạt trên mặt nàng, đi tới trước người Cơ Đạo Từ nói: “Cơ lão, đã lâu không gặp, gần đây tốt không?”

“Nhờ phúc của Vương gia, tất cả mạnh khỏe.” Cơ Đạo Từ đứng dậy mỉm cười trả lời.

Hai người lại trò chuyện với nhau mấy câu, lúc này Quân Dập Hàn mới lạnh lùng nhìn khuôn mặt xám như tro tàn của Ngọc Dao, “Không biết khi nào thì Ngọc Dao cô nương mới có thể mời thần y tới, on cứu mạng của hắn, bốn Vương nhất định cảm tạ thật tốt mới đúng.”

Thân thể Ngọc Dao như bị sét đánh, dưới chân lão đảo lui về sau mấy bước, kiểm trong tay cách một tiếng rơi xuống đất nhưng nàng lại cứ hồn nhiên coi như không biết gì, về mặt khô sở không thể tin nhìn Quân Dập Hàn, nàng muốn thời khắc chói sáng nhất trong đời có hắn tham dự, lại không ngờ rằng hắn lại nhìn thấy một màn chật vật nhất trong đời nàng.

Không chỉ có như thế, hắn rõ ràng đã biết máu do Vương phi đổi, nàng nói thần y là giả, hắn không những không phá hủy mà theo lời nàng nói, hắn rốt cuộc đang giúp nàng sao? Hay còn không lưu chút tình nhìn nàng ngã vào vực sâu?

“Phụt.” Cổ họng Ngọc Dao căng thẳng, phun ra một búng máu tươi, thân thể lung la lung lay té xuống được Thanh Nịnh ở bên cạnh bắt gấp tay nhanh đỡ.

A, đây chính là bất tỉnh kịp thời bất tỉnh diệu kỳ! Bờ môi Ôn Noãn dâng lên nét cười lạnh.

Nàng gõ gõ chiếc quạt trong lòng bàn tay, đang thú vị quan tâm nhìn Ngọc Dao, lại bỗng nhiên cảm thấy một ánh mắt lạnh lùng sâu thẳm rơi vào trên mặt của nàng, tuy cách mặt nạ, vẫn khiến cho da mặt nàng tê dại. Nàng hơi cứng ngắc nghiêng người, định tránh khỏi tầm mắt vô cùng có tính xâm lược kia, ai ngờ thân thể vừa mới nghiêng sang một nửa, lại thấy trên ngọn trúc xanh hơn một trượng to bằng cái chén to có một bóng dáng màu vàng nhạt bị nhanh chóng bắn ra ngoài, và lại đối diện với nàng.

“Rầm.” Bóng dáng kia lấy tư thế tứ ngưỡng bát xoa * chạm mặt đất ngay chỗ vốn là chỗ nàng đứng bắn lên một tầng bụi. Ôn Noãn lấy quạt vỗ trán, chỉ cảm thấy không đành lòng nhìn thẳng, Sở Hoan này, hần ta đúng là có vài phần khả năng. Trước khi rời đi Minh Nguyệt các, nàng lo lắng hần sẽ sinh sự, trước đó đã kêu hai người canh chừng hần, chưa từng nghĩ tới hần vẫn có thể theo đến, lại còn lấy phương thức hoàn toàn mới này xuất hiện trước mắt của nàng!

(*) tứ ngưỡng bát xoa: tư thế chưởng tai gai mắt, mặt ngửa lên trời, tứ chi giang rộng ra

Dưới ánh mắt lộ ra vẻ đặc sắc của mọi người, dưới Trần Chương môn đang định hạ lệnh kêu người ta kéo hần đi xuống, Ôn Noãn dẫn đầu ho khan một cái nói: “Đây là đồ nhi trong các của bốn Các chủ, trong ngày thường tính tình hơi hoạt bát, đã khiến chư vị chê cười.” Nàng nói đồng thời mũi chân nhẹ không thể nhận ra đá đá Sở Hoan còn đang nằm trên mặt đất giả vờ chết, ý bảo hần mau dậy, đừng tiếp tục mất thể diện tặng mắt người. Kết quả nàng đá một hồi lâu, người nằm dưới đất vẫn không nhúc nhích giả vờ chết.

“Bốn Vương thấy hình như đồ nhi của Các chủ bị té một cái khí huyết không thông, không bằng bốn Vương thay nàng ta khai thông khí huyết?” Một tay Quân Dập Hàn thả lỏng phía sau nhìn bóng dáng màu vàng nhạt trên đất, đáy mắt trong trẻo lạnh lùng dâng lên vài phần khí lạnh.

“Khụ khụ.” Hần vừa mới dứt lời, người giả chết trên đất lập tức sống lại, thân thể đầu tiên chuyển động mấy cái điều chỉnh phương hướng, khuôn mặt chôn trên mặt đất tiếp tục dùng sức cọ cọ bụi đất, lúc này mới nhắc đầu xoay trái xoay phải hai ba cái rồi đứng dậy.

Ôn Noãn rút cuộc đã sáng tỏ vì sao Sở Hoan đồ thừa giả chết, thậm chí tại sao mình lại bỏ quên tam ca thiên hạ vô song trong miệng hần, ở trước mặt tam ca, hần là “Đào phạm” sao dám đứng dậy gặp mặt? Nàng nhìn Sở Hoan che mặt cúi đầu đối diện với nàng chỉ nhìn thấy đỉnh đầu nói: “Về sau còn dám hồ đồ như vậy, liên phạt không cho phép người ăn cơm. Huyền Nguyệt, mang Hoan Hoan đi chỗ khác thay quần áo, lại nhìn xem có bị thương chỗ nào không.”

“Bốn Vương thấy đồ nhi của Các chủ có xương cốt rất bền chắc, cho dù hai ba ngày không ăn cơm cũng không quá mức ảnh hưởng, không bằng phạt hần sao chép trăm quyển kinh thư, mới có thể tu thân dưỡng tính.” Quân Dập Hàn liếc nhìn bóng lưng co rút của Sở Hoan, lạnh nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 166: Chương 32.2: Giận đến học máu

Trong lòng Sở Hoan đang cực kỳ thấp thòm chờ chạy ra, nghe thấy lời này của hần thì chân mềm nhũn, Ôn Noãn mắt gấp tay nhanh nhảy ra trước một bước mới đỡ được hần, hần liền vừa vịn túm được áo bên vai nàng ổn định thân thể rơi xuống, chỉ có điều một trào nẩy của hần xé ra, trực tiếp kéo cổ áo cao cổ vốn che kín nửa cổ của nàng kéo dài ra hơn tấc.

Tròng mắt lạnh lùng của Quân Dập Hàn khẽ co rút, hơi dịch người, không để lại dấu vết ngăn cản tầm mắt của người khác.

Sở Hoan bị Huyền Nguyệt dẫn xuống, nàng sửa sang lại áo bị hần kéo loạn, lúc này mới phát hiện cổ áo khê rộng mở, chấm đỏ nàng cố ý che kín lại mơ hồ có thể nhìn thấy được. Nàng giật mình trong lòng, đầu ngón tay nhanh chóng kéo kín cổ áo khép lại đồng thời theo bản năng ngược mắt liếc nhìn Quân Dập Hàn, đập vào mắt, lại thấy hần khẽ nghiêng đầu, vẻ mặt lạnh lẽo cô đơn mà xa xôi. Giống như thế gian này, vạn vật chìm nổi, ngàn hoa ngàn cây đều không liên quan gì đến hần, thế sự xoay vần, hần là tiên cô quạnh nhất trên chín tầng trời cao.

Ôn Noãn chỉ cảm thấy trong lòng ngực đè nén khó chịu, nàng cường chế dời tầm mắt khỏi người hần, nói với Trần Chương môn: “Nếu Ngọc Dao cô nương ngắt đi, vậy bản Các chủ liền lưu lại, đợi sau khi nàng ta tỉnh lại tìm được thần y tra rõ sự kiện rồi mới rời đi, chắc hẳn Trần Chương môn sẽ không từ chối đúng không?”

Chân mày Trần Chương môn run run, vừa định mở miệng, Quân Dập Hàn lại nói: “Nếu như thế, vậy bốn Vương cũng lưu lại.”

Ôn Noãn cảm quạt lòng căng thẳng, cuối cùng tròng mắt liếc nhìn mặt quạt, lại không dám nhìn hần.

Đại điển mừng tròn sáu mươi năm và đại điển truyền ngôi rất long trọng của Ngọc Nữ môn lấy người tiếp nhận chức vị Chương môn bị tức đến học máu hôn mê mà tự kết thúc trở thành trò cười cho cả giang hồ. Mà lúc này Ôn Noãn đang suy nghĩ đến hiện tại Trần Chương môn đang cực kỳ coi nàng là kẻ thù rồi cuộc xuất phát từ mục đích nào, lại bố trí nàng và Quân Dập Hàn ở cùng một viện, hơn nữa còn ở hai cửa đối diện cách nhau nửa bụi trúc xanh.

Nàng uống ba tách trà, suy đoán được hai nguyên nhân: Một, ban đầu Quân Dập Hàn trúng độc của Minh Nguyệt các nàng, tuy không phải do đích thân

nàng hạ, nhưng độc này do nàng chế, vậy cũng là gián tiếp kết thù; hai, vì để kiềm chế nàng, đề phòng nàng có mục đích khác, mặc dù Quân Dật Hân không phải người của Ngọc Nữ môn, nhưng dù sao cũng có giao dịch với Ngọc Nữ môn, nếu nàng làm ra chuyện gì làm hỏng chuyện của Ngọc Nữ môn, hẳn rất có thể thuận nước đẩy thuyền xử lý nàng.

Đĩ nhiên, đây chỉ là phỏng đoán của nàng, rốt cuộc là nguyên nhân một hay nguyên nhân hai hoặc cả hai đều đúng hoặc cả hai đều không phải, ở đây chỉ có trong lòng Trần Chương môn hiểu rõ nhất.

Chỉ có điều, điều này ngược lại khiến mục đích chuyển đi này của nàng gia tăng không ít khó khăn.

Nàng ngược mắt nhìn phía bên kia bụi trúc xanh, cánh cửa đóng chặt đối diện, chân mày hơi nhíu, trong lòng không khỏi thờ dãi, lúc nào nàng cũng muốn gần hẳn một chút, nhưng bây giờ nàng lại ước gì cách hẳn càng xa càng tốt, nếu chuyện này hẳn cũng trộn lẫn đi vào, cho nàng, thật sự không tốt lắm.

“Các chủ, Hoan Hoan và Thanh Nịnh cô nương của Ngọc Nữ môn xảy ra tranh chấp, chính lúc này đang đánh nhau không thể tách ra.” Huyền Nguyệt sai bước qua cửa mà vào, nói với Ôn Noãn.

“Hắn thật sự có thể sinh sự.” Ôn Noãn đặt tách trà lên bàn, hơi nhức đầu nói.

“Chỉ bằng đáng vẻ chanh chua này của sư tỷ người mà cũng đòi xứng với Hàn Vương, ta nhỏ vào, quả thật là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga không biết tự lượng sức mình, cũng không nhìn xem đức hạnh quý đoàn mệnh của mình...” Sở Hoan cười trên người Thanh Nịnh, vừa hung hăng đánh vừa hung tợn mắng.

Lúc Ôn Noãn tới nhìn thấy chính là cảnh tượng này, cảnh tượng tiêu chuẩn của nữ nhân chanh chua tranh đấu, mặc dù Sở Hoan là tiểu Bá Vương của Kinh thành, chuyện như vậy trong ngày thường nhất định làm không ít, nhưng lần đầu tiên nàng nhìn thấy, vẫn không nhịn được trên gáy giật giật nháy hai cái, một Hoàng tử, có thể nuôi đến khác người như thế, Mộ Dung Tịnh bà ta cũng thật sự là một nhân tài.

Trương tranh đấu gần như do Sở Hoan đơn phương tiến hành bạo ngược, Thanh Nịnh bị hắn đánh sưng mặt mũi gào khóc kêu to. Cô nương này cũng có vài phần kiên cường, tuy bị Sở Hoan đánh thê thảm như vậy, cũng không hề có vẻ cầu xin tha thứ, ngược lại vừa tránh né Sở Hoan công kích vừa chửi nói: “Dung nhan của sư tỷ ta tuyệt sắc lương thiện cử chi thanh tao lịch sự, trừ sư tỷ ra thiên hạ này còn có ai có thể xứng với Hàn Vương? Cho dù là Hàn Vương phi năm đó, cũng không sánh kịp sư tỷ nửa phần.”

“Người lại dám so sánh quý đoàn mệnh với Hàn Vương phi, xem gia có đánh chết người không.” Quả đấm trên tay Sở Hoan càng thêm nhấn tâm đánh về phía nàng ta.

Khóe môi Ôn Noãn dâng lên nét cười lạnh, ôm cánh tay đứng bên cạnh rất có hứng thú nhìn, chỉ cảm thấy màn đùa giỡn này... Thật sự khiến người ta vừa lòng vừa mất, hài tử Sở Hoan này thật sự khiến người ta yêu thích.

Huyền Nguyệt nhìn về mặt của nàng, yên lặng thu hồi tính toán định bước chân lên kéo Sở Hoan ra, nàng ngược nhìn cách đó không xa, khẽ nói với Ôn Noãn: “Các chủ, Trần Chương môn tới.”

“Hà?” Nàng nhướn đuôi chân mày, vẻ mặt đột nhiên chuyển thành lạnh lùng, trước khi Trần Chương môn mở miệng đã lạnh lùng quát trước, “Hoan Hoan, trong ngày thường bốn Các chủ dạy người như thế nào? Cho dù có người nhạo báng người, bắt nạt người, làm nhục người, cười người, không xem trọng người, khinh bỉ người, hung dữ với người, lừa người, người cũng phải nhịn hẳn, kệ hẳn, tùy theo hẳn, tránh hẳn, nhường hẳn, kính hẳn, không cần đề ý đến hẳn. Lúc trước rốt cuộc phát sinh chuyện gì, khiến thường ngày ở trong các rất dịu ngoan khéo léo lại trở nên dữ dội hung ác đột nhiên tăng lên vậy? Nếu như người không nói lý do, bốn Các chủ liền phạt người một tháng không cho phép ăn cơm, ở trong phòng úp mặt vào tường sám hối.” Nàng vừa mở miệng, Huyền Nguyệt đã tiến lên trước kéo Sở Hoan về.

“Hừ, đồ đáng chết không biết xấu hổ kia lại dám nói trên đời này chỉ có Ngọc Dao đồ đệ tiện kia mới xứng với tam...” Giọng hân mạnh mẽ ép dừng lại, sửa lời nói, “Hàn Vương, còn nói Hàn Vương mất bị mù mới không muốn sư tỷ nàng tốt đẹp đứng ở đó lại nhìn Hàn Vương phi, gia không đánh chết nàng, đó là xuông tay lưu tình.”

“Hoan Hoan, cô nương gia chú ý dùng từ, dùng cả ngày giắt ‘gia’ ở khóe miệng, rất mất thể thống.” Nàng không mặn không nhạt dạy dỗ Sở Hoan, lúc này mới ngược mắt nói với Trần Chương môn đang trong cơn giận dữ, “Đám hài tử nhất thời đánh nhau vì thể diện, ngược lại cũng không phải chuyện quá lớn, chắc hẳn Trần Chương môn là người độ lượng như thế sẽ không vì chuyện nhỏ này mà so đo. Bốn Các chủ mang Hoan Hoan về, sau này chắc chắn sẽ răn dạy tốt nàng, về phần Thanh Nịnh cô nương, trong lúc hai người đùa giỡn không cẩn thận va chạm đến vài chỗ bị máu ứ đọng, lát nữa bốn Các chủ sẽ phái người đưa mỹ nhân cao tới cho Thanh Nịnh cô nương. Sáng sớm ngày mai, Thanh Nịnh cô nương sẽ khôi phục như cũ.” Nàng nhìn Thanh Nịnh biến thành đầu heo, nói thật hời hợt.

“Các chủ thật giỏi tài ăn nói, trên đại diện khiến đại đồ nhi của ta tức giận đến học máu, hiện giờ dung túng đệ tử dưới trướng làm tiểu đồ nhi của ta bị thương nặng như vậy, lại chỉ đồ cho hài tử đùa giỡn không cẩn thận va chạm, như vậy nếu bốn Chương môn giết Các chủ đi, có phải hay không chỉ là bởi vì thiết tha nhất thời thất thủ gây ra?” Trần Chương môn đỡ Thanh Nịnh bị đánh thành đầu heo đang tức giận tròn trĩnh mắt nhìn Sở Hoan rồi giao cho đệ tử phía sau, chậm rãi tiến lên, đầu mũi kiếm chỉ thẳng vào Âu Dương Minh Nguyệt, sát khí tràn ngập quanh thân.

“Trần Chương môn đây là...” Ôn Noãn cười cười cầu thả, “Muốn giết tại hạ để báo thù vì đồ nhi của ngài?”

“Hôm nay không giết người, thật sự khó tiêu mối hận trong lòng ta! Rửa chuyện nhục nhã Ngọc Nữ môn ta!” Cổ tay Trần Chương môn đang run lên, ngàn vạn kiếm hoa đánh thẳng vào các huyết chính của Âu Dương Minh Nguyệt, trong lòng bà tràn ngập tức giận ngập trời, đã không thể nhịn hẳn được nữa.

“Trần Chương môn, nỗi giận tổn thương gan không phải là đạo dưỡng sinh, nếu như ngài cảm thấy lời ta nói không hợp lý, đại khái có thể tìm Hàn Vương phân xử là được. Dù sao cho dù là chuyện của đại đồ nhi hay chuyện của tiểu đồ nhi ngài, hẳn đều là người trong cuộc, ngài cần gì phải phát tiết toàn bộ tức giận lên người ta. Làm người như vậy, cũng không phúc hậu.” Ôn Noãn hơi dịch người, tránh khỏi kiếm khí của bà ta, ai thần nói.

“Tốt cho một cái miệng răng nanh sắc bén, hôm nay bản Chương môn không chỉ muốn lấy tính mạng người, còn phải không thể không cắt đầu lưỡi này của người cho chó hoang.” Bà ta nói, đồng thời chiêu thế càng thêm như gió lớn mưa rào đánh tới.

“Vây cũng phải xem ngài có bản lĩnh này hay không.” Chiếc quạt trong lòng bàn tay Ôn Noãn phạch mở ra, ngân châm dày đặc thoáng chốc như mũi nhọn lạnh lẽo bao phủ quanh thân bà ta.

Ánh kiếm lần lượt thay đổi, ngân châm lạnh lẽo tung hoành. Chừng sau mười chiêu, Ôn Noãn nhẹ nhàng hạ xuống trên trúc xanh ngoài trượng, cười nhạt nhìn Trần Chương môn dưới ở phía dưới mặt đã sưng thành màu gan heo nói: “Tại hạ đã nói muốn ở lại quý phái chờ thần y tới tra rõ chân tướng, liền quyết không nửa đường rời đi, nếu Trần Chương môn định dùng chuyện này để ép tại hạ rời đi, tại hạ sợ sẽ làm Trần Chương môn thất vọng.”

Mặc dù nhiều chiêu của bà bén nhọn sát khí nặng nề, nhưng cũng ẩn chứa vài phần đường sống khắp nơi, cũng không phải thật sự hạ sát chiêu. Dù sao chuyện ở đại diện mọi người quá rõ ràng, nếu hẳn thật sự bị giết hại ở Ngọc Nữ môn, Ngọc Nữ môn của bà sẽ không có chỗ dung thân trong thiên hạ. Bà đường đường là một Chương môn sao lại không rõ đạo lý ấy? Vì vậy, cũng chỉ mượn cơn tức giận muốn chọc giận hẳn, tự rời đi thôi.

Vừa mới giao thủ, Ôn Noãn đã hiểu dụng ý của bà ta. Chỉ có điều phép khích tướng như thế, không nói tới năng là người lạnh nhạt, chính là kẻ hơi có đầu óc, cũng sẽ không theo ý của bà ta mà trúng kế của bà ta.

Hai người đang trong lúc giằng co, một đệ tử Ngọc Nữ môn về mặt hấp tấp tiến lên phía trước ghé vào bên tai Trần Chương môn nói nhỏ mấy câu, về mặt giận dữ của Trần Chương môn hơi hòa hoãn, tầm mắt bên nhọn quét qua Âu Dương Minh Nguyệt, qua loa hạ câu ngoan độc: “Sớm muộn gì bản Chương môn sẽ lấy mạng của người.” Sau đó, lập tức thu kiếm vào vỏ, xoay người, bước chân hơi cấp tốc rời đi.

Bốp bốp, tiếng vỗ tay không nhanh không chậm réo rất vang lên từ bên cạnh bụi trúc xanh, giọng nói sâu kín ý vị không rõ, “Các chủ thật sự khiến bản Vương lau mắt mà nhìn.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lưỡi Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 167: Chương 33.1: Không được, điềm đại hung

Mặc dù lúc rơi xuống đất, tư thế không bay bổng nhẹ nhàng, nhưng dù sao cũng không té chổng vó. Ôn Noãn hoạt động cái chân hơi bị treo, sau khi ổn định tâm thần làm bộ ngược mắt nhìn trời một chút, nói: “Vương gia ra ngoài tản bộ? Ừ, hiện giờ thời gian này đi tản bộ ngược lại không tệ, không khí trong lành ánh nắng chiếu đầy trời, là một canh giờ tốt để tản bộ.” Nàng nói đến đây, cầm chiếc quạt gỗ lên vai một cái, về mặt hơi đau đớn nói, “Vừa rồi khi tại hạ giao thủ với Trần Chương môn dự đoán bị thương một chút, sẽ không quấy rầy Vương gia ngắm cảnh, đi về nghỉ ngơi trước, cáo từ.”

Nàng nói liên tiếp xong, đang định cất bước lách người, lại nghe hán lạnh nhạt nói: “Bị thương? Bản Vương thấy mũi kiếm của Trần Chương môn còn chưa chạm vào áo bào của người chút nào, người thật ra bị thương như thế nào?”

“Dự đoán là... Do kiếm khí gây thương tích.” Ôn Noãn không ngờ hán thẳng thắn bóc mẽ lời nói dối của nàng như vậy, áp ứng nói.

“Hà?” Quân Dập Hàn khẽ gật đầu, suy tư nói, “Không tổn thương áo bào mà kiếm khí làm tổn thương người, đây chẳng lẽ chính là ‘cách son da ngưu’ * trong truyền thuyết? Hôm nay coi như bản Vương được mở rộng tầm mắt.”

(*) cách son da ngưu: là một loại võ thuật trong truyền thuyết của Trung Quốc, có thể cách một khoảng cách dùng quyền chưởng công kích, đánh bại người.

“...” Ôn Noãn ngượng ngừng cười cười, “Vương gia, ngài tiếp tục ngắm cảnh, tại hạ cáo từ.”

“Đồ nhi kia của người...” Giọng nói của hán một lần nữa chậm rãi vang lên, liếc mắt nhìn bước chân đưa ra đến một nửa của nàng lại cứng đờ, “Bản Vương nhìn hình như hơi quen mắt.”

“Vây sao?” Ôn Noãn ngược mắt nhìn Sở Hoan cách đó không xa đang lấy tay che mặt lên lên lút lút núp sau lưng Huyền Nguyệt đang định âm thầm rời đi, đuôi chân mày khẽ nhếch, trong lòng đã sáng tỏ, xem ra hẳn đã nhận ra Sở Hoan rồi. Bên môi nàng tràn ngập ra ý cười, lộ ra vài phần hài hước không dễ phát giác, kêu, “Hoan Hoan, tới đây.”

Thân hình Sở Hoan cương cứng, đang định che mặt nhấc chân chạy trốn, lại bị Huyền Nguyệt trực tiếp giữ cánh tay, không để ý tới nàng giãy giụa mạnh mẽ dẫn theo tới đây, Ôn Noãn lấy chiếc quạt nâng cái cằm lộ ra khuôn mặt như chết cha chết mẹ của hán, nói với Quân Dập Hàn: “Vương gia, ngài nhìn Hoan Hoan một chút, là người ngài nhận biết? Đồ nhi của ta vào các chỗ qua chỉ chút thời gian, mặc dù ta cực kỳ yêu thích, nhưng nếu hẳn thật sự có duyên phận gì với Vương gia, Vương gia chỉ cần mang đi là được. Tại hạ coi như cho Vương gia một cái nhân tình, kết giao bằng hữu với Vương gia.” Dứt lời, bóng dáng của nàng đã lướt ra ngoài hơn trượng, mặc dù thân hình có vẻ tiêu sái phóng khoáng, nhưng lại mơ hồ lộ ra vài phần xu thế chặt vật

mà chạy.

Tên khốn kiếp mắt dạy đáng giết ngàn đao này... Sở Hoan ngẹn hợm trần trối nhìn hấn tùy ý giao mình cho “Nam nhân khác”, trong nháy mắt ám áp biến mất không thấy gì nữa, thật lâu sau mới phục hồi tinh thần lại, trong lòng không khỏi hung hăng mắng hấn một trận, nhưng sau khi mắng, còn phải đối mặt với hiện thực. Hấn rút cổ một cái, ánh mắt lập lòe, cười đến cực kỳ lạnh lùng, giọng nói cực kỳ lấy lòng kêu: “Tam ca.”

“Ngươi ngược lại còn biết được ta là tam ca của ngươi?” Quân Dập Hấn nhìn hấn lạnh lùng nói.

“Dĩ nhiên biết được.” Sở Hoan lập tức vỗ ngực chân chó nói, “Cho dù đệ không biết phụ thân ruột mẫu thân ruột là ai, cũng không thể không biết tam ca là ai. Nghĩ tới tam ca là thiên hạ vô song thế gian không ai bì nổi, ngàn vạn nữ tử mê muội, ngàn vạn binh sĩ tranh nhau...” Ở dưới ánh mắt nhàn nhạt của Quân Dập Hấn, hấn cuối cùng nuốt từ từ mấy chữ lạnh lẽo nước miếng văng tung tóe vào, cúi thấp đầu xuống, uể oải nói, “Tam ca, Sở Hoan biết sai rồi.”

“Đã biết sai rồi, có biết làm như thế nào không hả?”

“Biết.” Sở Hoan buồn bực nói, “Chép trăm cuốn kinh thư, tu thân dưỡng tính.”

“Lần này, bốn Vương liền thoáng một chút, không để cho ngươi chép kinh thư.”

“Thật sao?” Sở Hoan vui mừng ngẩng đầu lên.

“Bốn Vương nói chẳng lẽ còn có giả?” Quân Dập Hấn lấy tờ giấy gấp gọn trong ống tay áo ra đưa cho hấn nói, “Sao thơ phía trên này, tiện đường chép xuống, trong ngày mai ta kiểm tra.”

“Được.” Sở Hoan cực kỳ vui mừng đồng ý, trong lòng nói thầm thật ra thì tam ca vẫn rất có lòng đồng tình thương yêu, thật sự quá tốt quá mức với hấn rồi. Một trang giấy mỏng như vậy, nhìn xuyên qua bóng giấy cũng nhìn ra không có bao nhiêu chữ, nhân từ như thế không thể coi là trừng phạt, ôi, tam ca thật sự bộc phát quan tâm yêu thương hấn.

Hấn vui mừng đưa mắt nhìn bóng dáng Quân Dập Hấn biến mất không thấy gì nữa, lúc này mới hai ba cái mở giấy ra nhìn coi rốt cuộc là thơ gì khiến cho tam ca có thể lọt vào mắt dùng để dạy dỗ hấn. Nhưng tờ giấy kia mở ra, chữ phía trên mới vào mắt trong chốc lát, hấn chỉ cảm thấy ngũ lôi oanh đình *, mặt mày vui mừng cứng ngắc rồi rầm thay đổi.

(*) ngũ lôi oanh đình: năm tia sét đánh vào đầu, ví với bị trời phạt.

Thân thể được Quân Dập Hấn phán định là rất bền chắc hung hăng lung lay hai cái, trực tiếp “Rầm” ngã xuống đất không dậy nổi.

Cái gì mà đồng tình quan tâm yêu thương săn sóc, tất cả đều là gạt người. Hừ hừ, tam ca thật xấu, sao tam ca có thể nhẫn tâm với hấn như vậy? Bọn họ rốt cuộc có phải là huynh đệ ruột cùng phụ thân sinh ra không?

Giờ phút này, trong lòng Sở Hoan đau khổ không dứt, chỉ cảm thấy hấn không thể chết luôn cho xong hết mọi chuyện. Nhưng chịu không được vì cái gì mà thân thể này bền chắc, tuy hấn có lòng muốn chết, nhưng thân thể lại khỏe mạnh khiến cho hấn duy trì tình táo hoàn toàn, ngay cả muốn bất tỉnh trong chốc lát để trốn tránh thực tế bị thảm cũng không được.

Sau bữa cơm chiều, Ôn Noãn nhìn cửa phòng đối diện vẫn khép chặt, Quân Dập Hấn cũng không trở về, lườm trước được hấn chắc đang thu thập Sở Hoan hoặc thương lượng công vụ với Trần Chương môn, lúc này mới nhân tiện đi ra khỏi phòng, định đi dạo chung quanh quen thuộc địa hình, dễ dàng hơn cho hành động sau này của nàng.

Nàng mới vừa đi không tới mấy bước, quẹo qua khúc quanh tới một sương hồng, đột nhiên nghe thấy giọng mắng của Sở Hoan, mà nghe lọt vào tai một chút hình như đang lấy nàng làm trung tâm?

Chẳng lẽ Quân Dập Hấn thật sự để cho hấn sao trăm quyển kinh thư? Trong lòng nàng nổi lên tò mò, đưa tay chọc cửa sổ nhìn vào trong, vừa nhìn, cũng đột nhiên hít một hơi khí lạnh, chỉ cảm thấy Quân Dập Hấn thật sự hiểu sâu đạo lý giầy vò người ta, thế gian này chỉ sợ chỉ có hấn mới có thể chế ngự Sở Hoan tên tiểu Bá Vương này, chép kinh thư so sánh với cái này, vậy chỉ có thể dùng ba chữ hiện đại để hình dung: Bùng nổ rồi!

Bên trong phòng, Sở Hoan chọc chọc hai búi tóc bị chọc thành kiểu tóc đuôi gà nổ tung, vẻ mặt hấn cực kỳ khó ở vừa một tay kéo mạnh tóc vừa một tay run run viết trên giấy Tuyên Thành, mặc dù đều là viết trên giấy, xét cho cùng là một chữ “Sao” (trong sao chép), nhưng Quân Dập Hấn để cho hấn sao cái này, chính là ngay cả Ôn Noãn nhìn cũng không khỏi cảm thấy sợ hãi trong lòng.

Quân Dập Hấn để cho hấn sao chính là “Tuyên Ki đồ” *!

(*) Tuyên Ki đồ: tương truyền vào thời tiền Tần ở Tần Châu (nay là Thiên Thủy - Cam Túc), vợ Tô Huệ của thứ sử Đậu Thao làm thơ đọc xuôi đọc ngược đều được, tự xưng là thơ đọc xuôi ngược. “Tuyên Ki đồ” của Tô Huệ có tổng cộng 841 chữ cái, ngang dọc hai mươi chín chữ, đọc ngang, dọc, xéo, xuôi, ngược hoặc bớt một chữ, hoặc đổi một chữ đều thành thơ, thơ có tam, tứ, ngũ, lục, thất ngôn không giống nhau, thật tuyệt diệu, lưu truyền rộng rãi, chuyện xưa về tìm lại tình yêu chân thật của nàng cũng truyền lưu đến tận bây giờ. (nguồn: Baiké)

Nếu chỉ là sao “Tuyên Ki đồ” cũng không có gì, nó cũng chỉ là 841 chữ cái xếp thành “Ma trận chữ viết”, nhưng vấn đề là, Quân Dập Hấn tuyệt lại tuyệt * đến mức khiến Sở Hoan sao chính là “Tuyên Ki đồ” diễn giải ra thơ. Mà “Tuyên Ki đồ” của một vị nữ tử, tuy chỉ có 841 chữ cái, lại có thể diễn giải ra hàng nghìn các loại thể thơ. Càng giầy vò lòng người ta hơn chính là, những thơ này tất cả đều thuật theo tâm tình của nữ chủ nhân với phu quân từ u oán,

buồn nhớ, than thở, v.v..., lấy tính tình của Sở Hoan, sao thơ như vậy... Trong lòng Ôn Noãn thổn thức không dứt, lần đầu tiên cảm thấy, hài tử này cũng không dễ dàng.

(*) tuyệt: có thể hiểu theo hai nghĩa, đoạn tuyệt (dứt khoát) hoặc tuyệt vời.

Nàng nhìn lại nhìn, chỉ cảm thấy nhìn tiếp gánh nặng tâm lý rất lớn, đang định xoay người rời đi, lại thấy Sở Hoan bên trong trắng bệch mặt rồi cuộc lộ ra về mặt hồng má, cảm hận ném bút trong tay đi, cắn răng nói: “Gia không chép nữa.”

Có tính khí, Ôn Noãn ngạc nhiên nhìn cử động của hắn, đáy mắt lộ vẻ hứng thú. Kết quả hứng thú này của nàng mới được một nửa lại cứng đờ... Sở Hoan bên trong lại đầu vào đẩy nhát bút về, về mặt sa sầm nói lầm bầm, “Gia nghỉ ngơi trước một chút, đợi lát nữa chép.”

“...” Ôn Noãn thâm thán, uy áp của Quân Dập Hàn, quả nhiên không thể khinh thường.

Nàng cho rằng hắn nghỉ ngơi một chút là để nguyên quần áo gục xuống bàn ngủ, kết quả lại thấy hắn đưa lưng về phía cửa sổ bắt đầu cởi áo ra, lúc này Ôn Noãn mới nhìn thấy sau tấm bình phong mờ hồ lộ ra nửa thùng nước tắm, bên trong bốc lên khí nóng. Người này không hổ là giống tính quý Hoàng thất nuôi ra, vào thời khắc này còn có ý định tắm rửa giải lao.

Ôn Noãn lắc đầu cười, dán giấy cửa sổ đã chọc thủng lên xoay người rời đi, đi được hai bước, nàng lại như cơn mây, có ý tưởng kỳ quái nào đó như điện quang hỏa thạch xẹt qua lại nhanh đến mức không bắt được, nàng dừng bước một chút, cuối cùng bị ý tưởng này sai khiến quay lại, một lần nữa chọc cửa sổ, Sở Hoan bên trong vừa mới cởi áo lót được một nửa, lộ ra tầng lông da thịt nhẵn nhụi trắng nõn vùng lưng và đầu vai mượt mà, chỉ cần kéo xuống một chút nữa...

Xuống chút nữa trong nháy mắt, nàng chỉ cảm thấy trên vai đau xót, bị người mang theo bay bổng lên, gió lớn xẹt qua bên tai, mang tới từng đợt từng đợt hơi thở cực kỳ quen thuộc, không cần nghiêng đầu nhìn, nàng đã biết là ai. Sau khi cánh vật dưới bàn chân chuyển đổi vài lần, nàng bị ném trên một mảnh cỏ.

Ôn Noãn đứng dậy từ trên mặt cỏ dày sửa sang lại áo, ép mình trấn tĩnh mà nhìn trái nhìn phải nói: “Cảnh trí nơi này không tệ, Vương gia quả nhiên có ánh mắt thật tốt.”

“‘Ánh mắt’ của bốn Vương sao bằng Các chủ?” Giọng hắn lạnh lẽo giống như mang theo tầng tầng lửa giận.

“Đâu có đâu có.” Ôn Noãn cười khan nói, trong lòng thật sự đau khổ, nàng quý thân không biết rình coi một người khác tắm, lại bị huynh trưởng của người ta nhìn thấy còn một phát tóm gọn. Càng đau khổ hơn chính là, trong mắt hắn, nàng là nam tử, hiện giờ Sở Hoan là một “Cô nương”, nàng đường đường là một Các chủ lại đi rình coi cô nương môn hạ của mình tắm rửa... Mẹ nó, cái mặt này thật sự có thể ném đi được rồi!

Quân Dập Hàn nhìn thái độ lạnh nhạt vô vị của nàng chỉ cảm thấy lửa giận trong lòng càng thêm bùng bùng dâng cao, nàng một cô nương lại đi rình coi một nam tử tắm! Lúc này hắn đã không có tâm tư đi suy tính tới vấn đề nàng có biết Sở Hoan là nam nhân hay không, trong đầu hắn chỉ còn dư lại một đám lửa đang hùng hực thiêu đốt!

Đuôi mắt Ôn Noãn hơi nhướn lên, dò xét về mặt của hắn, chỉ cảm thấy chân mày hắn căng thẳng, sắc mặt căng thẳng, môi cũng căng thẳng. Dưới ba cái căng thẳng này, trong lòng nàng thoáng chốc có tiếng chuông báo động mãnh liệt, không được, điềm đại hung!

“Nhìn kia, một đàn cò trắng bay lên trời xanh.” Suy nghĩ của nàng lóe lên, chiếc quạt trong tay chỉ một phát lên trời, trong miệng đột nhiên bắn ra một câu như vậy.

Một câu của nàng vừa bắn ra, sắc mặt Quân Dập Hàn đột nhiên trầm xuống, thân thể nàng đã theo bản năng lướt đi, kéo khoảng cách giữa hai người ra ngoài hơn trượng.

Lúc này không chạy thì đợi đến khi nào!

Núi xanh trúc xanh, bóng dáng màu trắng nhanh chóng xuyên qua, dọc theo đường đi lưu lại mùi thơm lạ lùng nhàn nhạt sâu kín phiêu tán.

Màn đêm tối, gió đêm thổi nhẹ, Ôn Noãn chạy đầu đầy mồ hôi hơn nửa vòng núi Đan Hà rồi cuộc mới ngừng lại, nàng giơ tay áo lau chùi mồ hôi trên đầu, quay đầu lại nhìn coi, cũng may, không có theo tới.

Chỉ có điều, rồi cuộc tại sao nàng phải chạy? Nàng vịn cây trúc thở dốc đồng thời mới ý thức được vấn đề này. Ngay cả Quân Dập Hàn bắt được nàng rình coi Sở Hoan tắm thì như thế nào? Hiện giờ thân phận của Sở Hoan không công khai, chỉ là đồ nhi trong các của nàng, dù nàng nhìn thì như thế nào? Chuyện trong các của nàng, tại sao hắn trông nom?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 168: Chương 33.2: Không được, điềm đại hung

“Thật mất mặt!” Ôn Noãn vỗ trán buồn bã thở dài, dựa vào thân trúc ngồi xuống.

Vận động quá độ khiến cho thân thể không thường xuyên luyện tập của nàng yếu ớt quá mức, mới vừa ngồi xuống mệt mỏi nòng đậm đánh tới, mí mắt nàng chống đỡ lên xuống, nhìn không được liên tục theo tiến thẳng vào mộng đẹp.

Gió qua, giữa rừng trúc lay động vang dội, phía sau cây trúc nàng dựa vào, như có một mảnh vạt áo trắng như tuyết nhẹ nhàng bay bổng theo lá trúc xanh biếc.

Vàng trắng tròn một nửa, treo cao trên bầu trời đêm, rải rác rơi xuống mấy chấm nhỏ, thêm vài phần vàng sáng mờng lung nhàn nhạt cho đỉnh núi Đan Hà. Giữa rừng trúc dâng lên tầng tầng sương, đêm thu như nước dần dần bị khí lạnh đánh tới. Thân mình vốn thoải mái dưới trúc của Ôn Noãn dần cuộn tròn lại lần hai vòng trên mặt đất, sau khi tìm được một góc lá trúc tương đối dày mới yên phận dừng lại.

“Rầm” Có thứ gì đó nện thẳng tắp trên đầu nàng. Đầu óc nàng còn chưa tỉnh táo, thân thể đã bay bổng lên trên cành trúc xanh, lúc này mí mắt mới biếng nhác ngước lên nhìn xuống dưới, lại thấy trong đám sương lượn lờ, chỗ ngủ lúc trước có một trái cây đỏ đỏ. Trong rừng trúc này cũng có thể rơi trái cây xuống? Có thể thấy được gần đây nàng thật sự nắm chắc đến nhà.

Gió mát xào xạc thổi qua, đầu óc vẫn còn hơi buồn ngủ của nàng rồi cuộc tỉnh táo, mượn đứng ở chỗ cao ngược mắt nhìn tới bốn phía, lại thấy cả núi Đan Hà khắp nơi trúc lắc lư dao động như sóng nhẹ nhấp nhô, mà nàng đứng ở nơi sóng nhẹ này... Bị dao động đến không thấy rõ phương hướng!

Ôn Noãn chần chừ trong chốc lát, đang định trở lại dưới gốc trúc, sau khi vén chút lá trúc lại ngủ bù, đợi trời sáng sẽ tìm đường về. Đúng vào lúc này bên tai giống như nghe thấy tiếng nói chuyện theo gió mơ hồ truyền đến, nhưng bởi vì cự ly quá xa, âm thanh bị gió thổi tán, vì vậy đứt quãng nghe không quá chính xác.

A, có ý tứ, hơn nửa đêm không ngủ được, chạy đến chỗ không người tâm sự dưới ánh trăng, chẳng lẽ đúng là đôi uyên ương ngầm sao?

Trong mắt Ôn Noãn dâng lên hứng thú, theo âm thanh kia đến gần, nhưng khi nàng nhìn rõ bóng dáng hai người đang nói chuyện thì sắc mặt nàng đột nhiên run lên, sát khí quanh thân lăm lệt.

Nói chuyện không phải người nào khác, chính là Ngọc Dao ban ngày bị nàng chọc tức giận đến hộc máu và người áo xám đã cứu nàng ta đi ở ngoại ô thành Duyệt Châu.

Chân chính là đập mồm giày sứt chẳng tìm được, được đến không hề tốn công. Nàng vốn định đợi sau khi lấy được Viêm hoa đỉnh rồi lại đến tìm Ngọc Dao tính toán sổ sách, lại không ngờ tới, nàng cũng chỉ đánh bậy đánh bạ ngủ một giấc ở đây, lại đụng phải hai tiện nhân nửa đêm gặp mặt, mà lại còn đang thảo luận chuyện giết nàng.

Có thể thấy được, tất cả đều đã được định trước trong chỗ u minh, cho dù nàng có thân phận nào, giữa các nàng đều không chết không thôi!

Nàng đang định động thủ, lại nghe giọng nói lạnh lẽo của Ngọc Dao nói: “Chỉ cần ngươi giúp ta giết Âu Dương Minh Nguyệt, ta sẽ đưa Viêm hoa đỉnh cho ngươi mượn.”

“Theo ta được biết, Viêm hoa đỉnh chỉ có Chương môn đương nhiệm mới biết được cung phụng ở đâu, ngươi?” Người áo xám cười khàn một tiếng, trong giọng nói khàn đục lộ ra khinh thường nồng đậm, “Mặc dù hôm nay thiếu chút nữa được làm Chương môn, nhưng cuối cùng lại bị Âu Dương Minh Nguyệt chọc tức đến hộc máu, chuyện tiếp nhận Chương môn không giải quyết được gì, sau lần đó còn có thể tiếp nhận chức vị Chương môn hay không, vẫn là chuyện chưa biết bao nhiêu ngày tháng.”

“Ngươi!” Ngọc Dao siết chặt hai nắm tay, cười lạnh, “Ngay cả ta còn không phải là Chương môn, nhưng chỗ Viêm hoa đỉnh được cung phụng ta cũng vẫn biết được.”

“Muốn ta tin tưởng ngươi?” Người áo xám âm trầm quét qua mặt nàng, “Trừ phi ngươi để cho ta tận mắt nhìn thấy Viêm hoa đỉnh.”

Ngọc Dao bị hấn một bước cũng không nhường tiến sát làm cho tức giận đến ngực phập phồng kịch liệt, nhưng hết lần này đến lần khác hiện giờ Âu Dương Minh Nguyệt đang ở Ngọc Nữ sơn trang, nàng không cách nào ra tay giết hấn ta. Tuy muốn giết, nàng nhất định không phải là đối thủ của hấn ta. Huống chi, còn phải hợp tác với hấn trừ đi tiện nhân Ôn Noãn kia. Nghĩ đến đây, nàng hít sâu một hơi, đè nén lửa giận trong lòng xuống, lạnh lùng nói: “Đi theo ta.”

Trong con mắt còn lại của người áo xám lóe lên vẻ âm độc, cất bước một chân một gậy đi theo phía sau nàng ta, dọc theo đường trúc lượn sóng.

Bên môi Ôn Noãn dâng lên ý cười lạnh, bước nhanh đuổi theo. Xem ra thu hoạch tối nay phong phú, không chỉ có thu được Viêm hoa đỉnh còn có thể thuận đường thu thập hai tiện nhân này.

Đi không bao lâu, Ôn Noãn liền phát hiện rừng trúc này thiếp lập một trận pháp cực kỳ tuyệt diệu cao thâm, nếu không phải có Ngọc Dao ở phía trước dẫn đường, tuy đi tới đi lui bên trong thêm vài chục bước chỉ sợ khó lòng phát hiện.

Ước chừng sau nửa nén nhang, Ngọc Dao đi phía trước mang theo người áo xám chuyển qua một bụi trúc xanh, đợi Ôn Noãn theo sau lại phát hiện bốn phía bị trúc xanh bao kín không đường đi. Nàng cau mày nhìn thân trúc to cỡ miệng chén phía trước suy ngẫm chốc lát, đưa tay dò xét thân trúc ngay phía trước, khi thể chương hơi lệch đang định tiếp cận, đập về phía cây thứ ba bên phải.

Chương hạ trong chốc lát, trúc xanh bốn phía chuyển động cực nhanh, nàng phi thân lên nhảy ra định lui về, nhưng đường tới đã bị vây kín, và lại bụi trúc

trước mắt cao ngoài mười trượng, vốn là độ cao mà khinh công của nàng không thể đạt tới. Bất đắc dĩ, nàng chỉ đành phải dừng chân, hai mắt nhắm nghiền để tránh cảnh tượng di chuyển nhanh chóng khiến cho trong đầu sinh ra cảm giác choáng váng.

Tiếng gió gào thét vang dội bên tai, nàng nín thở trầm ngâm, trong lòng bỗng nhiên kinh hãi, đây hẳn là “Bát môn kim tòa trận”. “Bát môn kim tòa trận” có tám cửa là cửa hưu, cửa sinh, cửa thương, cửa đỗ, cửa cảnh, cửa tử, cửa kinh, cửa khai tổ hợp mà thành, trận pháp này tuy bất động cực kỳ lợi hại, hiện giờ lại đang xoay tròn ở tốc độ cao không ngừng biến đổi bên trong, trình độ lợi hại kia có thể nghĩ. Nếu nàng phá trận hơi sai lầm... ý niệm như vậy vừa mới dâng lên đã bị nàng cưỡng chế dừng lại.

Nàng ngồi xếp bằng trên mặt đất, tâm thần hợp nhất, bỏ tất cả tạp niệm ở bên ngoài. Sau nửa khắc đồng hồ, mí mắt nàng không mở ra, ngân châm trên đầu ngón tay lại hướng nghiêng cấp tốc bắn tới phía sau, tia sáng lạnh nhanh như tia chớp, khi sắp đâm vào thân trúc thì chốc lát hướng sang bên cạnh lệch hơn tấc.

Sai một ly, đi một ngàn dặm. Thời khắc sống chết, hơn tấc cách xa nhau.

Trúc xanh nhanh chóng chuyển động ngừng lại, ngân châm đâm vào một chỗ lộ ra một bậc thang đi xuống. Ôn Noãn giờ tay áo lau mồ hôi mỏng rỉ ra trên trán, khẽ thở dài, đứng dậy nhanh chóng đi vào. Khoảnh khắc khi đường hầm tối sắp khép lại, một bóng trắng lác mình mà vào.

Bậc thang vừa mới xuống một nửa, tiếng đánh nhau kịch liệt đã truyền vào tai. Ôn Noãn nghiêng người núp trong bóng tối nhìn ra, quả nhiên không ngoài dự đoán, bên trong đang chố cấn chố. Bên môi nàng hiện lên ý cười lạnh, ôm cánh tay nhìn vào trong, chờ bọn họ đánh đủ rồi nàng lại tiến vào dọn dẹp tử tế hai người này.

“Véo.” Mũi nhọn từ trong cơ quan bắn ra xuyên vào bả vai người áo xám, Ngọc Dao đã trúng vài chưởng của người áo xám cười lớn, “Ngươi cho rằng Viêm hoa đỉnh dễ cầm như vậy? A, ta không ngại nói cho ngươi biết, bên trong phòng dưới đất này khắp nơi có đầy cơ quan, tuy ta chết, ngươi muốn lấy được Viêm hoa đỉnh còn khó hơn lên trời.”

“Vậy sao?” Người áo xám khạc ra ngụm máu, âm trầm nhìn Ngọc Dao cười điên cuồng.

Ngọc Dao bị nụ cười của hắn khiến trong lòng khủng hoảng không dứt, cố gắng giữ trấn tĩnh quát lên: “Ngươi cười cái gì? Chẳng lẽ ngươi hoài nghi ta nói láo?”

“Không.” Khuôn mặt người áo xám vốn cực kỳ kinh khủng, trên môi chảy máu tươi nhìn càng khiếp người hơn, hắn toét miệng lộ ra răng dầm dề máu tươi nói, “Ta chỉ muốn thử xem ngươi chết rồi rút cuộc ta có lấy được Viêm hoa đỉnh hay không.” Hắn nói đồng thời từ giơ tay phải lên, lộ ra ám tiễn bên trong.

“Dựa vào cái này ngươi liền muốn giết chết ta rồi?” Ngọc Dao tỏ vẻ kinh ngạc, ngay sau đó lộ ra nụ cười khinh miệt, “Cho dù ta tránh không được, cũng chẳng qua chỉ bị chút vết thương ngoài da thôi, mà ngươi...” Trên mặt nàng hiện lên nụ cười chắc chắn thắng lợi, “Thật sự chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.”

“Vậy ngươi có biết trên đầu mũi tên này có bôi ‘Tuyệt trần’ của Minh Nguyệt các không?” Người áo xám cười đến cực kỳ ngông cuồng, “Ngươi cũng không xa lạ gì ‘Tuyệt trần’ này đúng không? Trên đại diện tiếp nhận chức vị Chương môn ngươi đã bị Âu Dương Minh Nguyệt tự mình chỉ ra và xác nhận hạng người kẻ minh cầu đạo.”

“Là do ngươi trộm? Như thế, ngày đó bắn chết Vương gia cũng là ngươi?” Ngọc Dao vừa tức vừa giận, thân thể cũng không có dấu vết lui về phía sau cây cột lớn bên cạnh.

“Không tệ, hôm nay, ta liền để cho ngươi cũng nếm thử một chút tư vị của bảo vật trấn các của Minh Nguyệt các.” Giọng hắn còn chưa dứt, tay đã nắm quyền dồn lực cổ tay, ám tiễn trên cổ tay trong nháy mắt gào thét bắn về phía Ngọc Dao. Mà cùng trong thời khắc đó, Ngọc Dao xoay người ra sau cột lớn, đầu ngón tay dùng sức ấn xuống chỗ nào đó trên cột, giữa không trung đột nhiên xuất hiện một trái cầu sắt đánh về phía người áo xám.

Ám tiễn suýt qua ống tay áo của Ngọc Dao, mà trái cầu sắt lướt qua sợi tóc người áo xám. Trong lúc nhất thời, trong phòng dưới đất hai người đấu chết sống, chân mày Ôn Noãn chau lên, rành rang chờ hai người ngừng chiến nàng đi gạt hái.

Nàng thấy hai người đánh đến kịch liệt, đánh giá trong lúc nhất thời còn không ra được kết quả, liền thay đổi tầm mắt, tìm kiếm bóng dáng Viêm hoa đỉnh. Phòng dưới đất này kết cấu hình tròn, ước chừng trong vòng cự ly đường kính ba trượng, các vật phẩm cũng không nhiều, Viêm hoa đỉnh này cũng không cất giấu kiểu che che giấu giấu, nó được để ở điểm trung tâm trong phòng dưới đất đang tản ra sương trắng lượn lờ, được một cây cột thủy tinh nâng lên cao nửa trượng, đặt trong một cái rương bằng huyền băng trong suốt chừng năm thước vuông.

Trái tim Ôn Noãn từ trước đến giờ nhẹ nhàng bất tri bất giác tăng nhanh, cặp mắt nàng khóa chặt trên rương huyền băng, hận không thể lập tức lấy Viêm hoa đỉnh mập mạp tròn căng ra ôm vào trong ngực vuốt ve một trận. Nhưng nàng đang nhiệt huyết dâng trào nhìn Viêm hoa đỉnh, lướt mắt lại thấy trái cầu sắt lóe ánh lạnh nhanh chóng đập tới Viêm hoa đỉnh bảo bối của nàng. Máu sôi trào mênh mông cả người nàng chột động lại, trong đầu còn chưa kịp suy nghĩ, thân thể đã lướt gáp ra.

“Cẩn thận!” Giống như có âm thanh kinh sợ lạnh lùng quát khiển trách, nàng lại đã như mũi tên rời khỏi cung đi tới trước rương huyền băng. Rương vỡ trong chốc lát, Viêm hoa đỉnh bị nàng cất vào trong ngực, mà trái cầu sắt đã ở chớp mũi.

“Rầm.” Trái cầu sắt trước mắt bị đánh ra một hố nhỏ phản xạ quay lại, Ôn Noãn ôm Viêm hoa đỉnh nhìn Quân Dật Hàn trước mắt có vẻ lo giận cùng tồn tại trong mắt, bờ môi mấp máy mấy cái, vẫn lắp bắp không thể nói.

Trái tim đã ngừng đập, thời gian giống như bất động. Nàng chỉ cảm giác trong nháy mắt này, đã là thế sự xoay vần liếc mắt đã vạn năm

Dưới bàn chân truyền đến lực kịch liệt, nàng chỉ cảm thấy là bởi vì trong đầu sinh ra cảm giác mê muội, cho đến khi nàng nghe thấy hân nạt nhỏ bên tai nàng: “Đi!” Nàng cuối cùng mới từ trong trạng thái ngây ngốc phản ứng lại kịp.

Nhưng bước chân vừa động, mặt đất lại rung chuyển càng thêm lợi hại, giống như sắp trời đất đảo ngược càn khôn xoay chuyển. Thân thể nàng lắc lư trái phải, khuỷu tay buông lỏng, Viêm hoa đỉnh bị nàng cất kỹ trong ngực liền rơi trên mặt đất, quay tròn lăn đi không thấy.

“Ồi, tâm can bảo bối của ta.” Mặt đất âm âm sụp đổ, nàng chỉ kịp sờ qua Viêm hoa đỉnh rồi rơi vào trong hắc ám hư không.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 169: Chương 34.1: Nàng là ẩm áp của hắn

Tiếng gió ào ào vang dội bên tai, trước mắt bóng tối sâu như mực đậm không hề thấy chút ánh sáng nào, trên đỉnh đầu còn không ngừng rào rào rơi xuống đá vụn bùn đất, v.v... Đầu Ôn Noãn không biết bị đập bao nhiêu u, nàng chỉ cảm giác trong đầu ong ong vang dội, nhất thời thoảng như đặt mình trong mộng. Dĩ nhiên, là trong ác mộng.

Hư không này hình như mệnh mông vô tận, thân thể còn đang không ngừng rơi xuống. Cứ rơi xuống, lúc mới bắt đầu còn hoảng loạn, sau trong lòng dần vững vàng, hiện giờ tình hình như vậy, đã không phải là nàng có thể không chế, trước mắt việc nàng có thể làm duy nhất, chính là chờ đợi sự an bài của số phận.

Lòng nàng vừa yên ổn lại, cũng liền có ý định tránh né đá vụn bùn đất rơi xuống đỉnh đầu. Mặc dù giữa không trung thân thể không có chỗ dựa, nhưng cổ vẫn có thể hoạt động tự nhiên trái phải trước sau. Mắt không nhìn thấy, lỗ tai liền đặc biệt nhạy bén, nàng chú ý hướng đi của tiếng gió trên đỉnh đầu, hiểm hiểm tránh thoát từng đợt tập kích của chúng hết lần này đến lần khác.

Nhưng nàng né tránh trong chốc lát, đang không chút để ý thì lại cảm giác trên đỉnh đầu có tiếng gió không lồ, da đầu nàng đột nhiên bùng nổ, trong lòng tính toán sơ qua, cho dù mình có thể nghiêng thân thể 90 độ cũng không thể tránh được một kích này, quả nhiên là trời muốn diệt nàng!

Trong lòng nàng đang tính toán hoặc đưa hai tay lên liều chết ôm đỉnh đầu hay vùng vẫy gãy chết, kết quả tay còn chưa động, ngang hông đã bị thứ gì đó cuốn lấy dùng sức thu lại, nàng liền ngã vào một lồng ngực nở nang. Hơi thở này, cảm giác quen thuộc cực hạn này, trong mũi nàng hơi chua, hỏi, “Người cũng thật không may rơi xuống?”

“Bị người kéo xuống.” Giọng nói của hắn, đáp lại vô cùng không khách khí.

Ôn Noãn ngây ngốc, bỗng nhiên nhớ tới khi mình rơi vào vực sâu thì tay đảo loạn chính xác là túm lấy cái gì đó, kết quả không đợi nàng thâm đọc câu “A đi đã Phật, Bồ Tát phù hộ”, vật kia đã cùng rơi vào theo nàng, trong phút chốc kia, nàng thật sự cảm thấy bản thân uống phải hơi sức.

Bây giờ xem ra, “Đồ” bị chộp xuống lại là hắn? Ủ... Ngược lại thật có ích.

Nàng không biến sắc ôm hông hắn, dựa vào lồng ngực của hắn. Nếu như đã rơi người xuống, hiện giờ có hối hận cũng không đưa lên được, không cần càng thêm lãng phí. Nàng nghe nhịp tim trầm ổn vững vàng của hắn, trong lòng rất yên tâm, chỉ cảm thấy cho dù cứ như vậy ngã vào địa ngục, nàng cũng có thể gom đủ hơi sức cùng bò lên theo hắn.

Không biết lại qua bao lâu, có lẽ trong nháy mắt ngày xuân hoa nở, hay thời gian khá dài đối bụng chờ ăn, khi Ôn Noãn đang ngửi hơi thở của Quân Dập Hàn đến buồn ngủ, nàng chỉ cảm thấy khuỷu tay hắn nắm trên eo nàng căng thẳng, tiếp theo là một trận trời đất quay cuồng lăn lộn, đợi đến khi lực rơi xuống của hai người căn bản trôi đi hết, hai người dừng lại, lúc này Ôn Noãn mới được hắn đỡ ngồi dậy.

Tuy nơi đây đen tối đưa tay không thấy được năm ngón, nhưng Ôn Noãn vẫn cảm thấy trước mắt nhìn ánh sáng vui mừng nhảy nhót hiện ra. Nàng vượt trán, đợi choáng váng trong đầu trở lại bình thường, lúc này mới đưa tay lấy viên dạ minh châu trong ngực ra chiếu sáng không gian.

Ánh sáng dịu dịu cũng không chói mắt, nàng quay đầu nhìn Quân Dập Hàn bên cạnh, lại thấy hắn từ trước đến giờ không nhiễm trần thế, lúc này cũng không khỏi dính vào vài phân bụi đất, trên khuôn mặt tuần tú có vài chỗ vết bụi nhàn nhạt, nhưng cho dù như thế, nhìn tới lại không hề tổn hao phong thái của hắn, ngược lại lộ ra một chút đáng yêu. dfienddn lieqiudoon

Ôn Noãn chỉ cảm thấy Quân Dập Hàn như vậy rất thú vị, về sau muốn gặp lại sợ rằng rất khó. Vì vậy, nàng cân nhắc đưa dạ minh châu về phía hắn nhìn một chút, lại nhìn một chút nữa, chỉ cảm thấy càng nhìn càng đáng yêu, cuối cùng thật sự không nhịn được, mím môi cười khẽ một tiếng.

Quân Dập Hàn liếc xéo nhìn nàng, lạnh lùng khê hừ, “Bản thân người có thể tốt hơn bốn Vương chỗ nào?”

Dáng vẻ này của hắn gọi là kiêu ngạo?

Ôn Noãn cố gắng nghiêm mặt ngưng cười, hỏi dò: “Tức giận?”

Quân Dập Hàn không lên tiếng, chỉ có điều sắc mặt dần trầm xuống.

Không thể nào? Thật sự tức giận? Chút ít chuyện như thế này cũng đáng giá để hấn tức giận sao? Hấn trở nên keo kiệt như vậy từ khi nào?

Nàng thờ dãi trong lòng, mím mím môi nói: “Cái đó, xin lỗi, nhất thời không nhận được liền bật cười.”

“...” Sắc mặt lạnh lùng của Quân Dập Hàn trầm hơn, “Ngươi cho rằng bốn Vương vì điều này mà tức giận với ngươi?”

“Chẳng lẽ không đúng?” Nàng hơi kinh ngạc nhìn hấn, suy nghĩ một chút, hơi chột dạ nói, “Chẳng lẽ bởi vì ta nhìn lên Sở Hoan tấm?”

Nàng nói lời ấy ra, chỉ cảm thấy không chỉ sắc mặt hấn cực kỳ khó coi, ngay cả hô hấp cũng hơi tăng lên. Hống hét, chẳng lẽ không phải vì chuyện này? Nhưng hấn không mở miệng thì ai mà biết được trong bụng có gì.

Chỉ có điều giữa “Âu Dương Minh Nguyệt” và hấn, trừ hai chuyện này ra, còn có chuyện gì chọc giận hấn hay sao?

Nàng khẽ nhủ mảy, vắt hết óc khổ sở suy nghĩ, nhưng không chờ nàng nghĩ ra một kết quả, chỉ cảm thấy cái gáy khẽ căng thẳng, thân thể của nàng bị hung hăng chống đỡ trên vách động, nụ hôn trên môi như gió táp mưa sa rơi xuống, mang theo cảm giận ngất trời mạnh mẽ cướp đoạt công thành chiếm đất trong khu vực của nàng.

“Vương gia, tại hạ là, là nam nhân!” Đợi đến khi sắp hít thở không thông, cuối cùng được hấn buông ra thì đầu óc nàng đã sớm thành một đồng bột nhào vốn không cách nào lưu chuyển, chỉ theo bản năng mơ hồ suy nghĩ ngây ngốc thốt ra một câu như vậy.

“Nam nhân?” Giọng nói khàn khàn của Quân Dập Hàn bật ra tiếng cười lạnh, “Ngươi muốn làm nam nhân, cũng phải xem mình có phần chức năng này hay không.”

Lời nói như một tia sấm sét giữa trời quang trong nháy mắt đánh tỉnh bột nhào trong đầu Ôn Noãn, nàng rất không thể tưởng tượng nổi nhìn hấn, trực giác hoài nghi mới vừa rồi là mình nghe lầm. Lời nói lưu manh như vậy, lại, lại từ trong miệng Quân Dập Hàn nói ra?

“Thế nào, không phục? Muốn chứng thực với bốn Vương rằng ngươi có?” Hấn vừa nói, đồng thời trừng mắt sắc đậm như mực tới mức không thể tan được, đầu ngón tay đưa về phía thắt lưng của nàng nhẹ nhàng vén lên, “Như vậy bốn Vương giống như thấy ngươi mong muốn tự mình tới nghiệm chứng.”

“không, không phải...” Tinh thần của nàng bị hấn đánh bay ra ngoài xa xôi còn chưa kịp trở về vị trí cũ, môi đã một lần nữa bị hấn che lại, theo bản năng giãy giụa từ chối lại giống như muốn từ chối mà ra về mời chào, bộc phát mê người xâm nhập.

Chẳng biết dạ mình châu trong lòng bàn tay đã quay tròn lần ra thật xa từ lúc nào, vàng sáng nhàn nhạt không chiếu ra được mập mờ dây dưa ở một góc này. Trong huyết động dưới lòng đất vô cùng yên tĩnh, thờ dốt than nhẹ đè nén sâu cạn lần lượt thay đổi, thật lâu không dứt.

Hoảng hoảng hốt hốt, nàng giống như rút cuộc hiểu rõ vì sao hấn giận nàng. Hấn đang tức giận nàng lừa gạt roi vức, còn tức giận nàng nhìn lên Sở Hoan tấm, dù sao, nàng biết Sở Hoan là một thiếu niên lang chứ không phải một vị cô nương, có lẽ còn tức, nàng không để ý tới an nguy của bản thân, vì Viêm hoa đình mà đặt bản thân vào trong nguy hiểm.

Quả nhiên, hấn không phải người dễ gạt! Trong lòng Ôn Noãn thờ dãi thật thấp, tùy mình trầm luân trong dục dăng hấn cho.

Ôn Noãn bị giãy vò kiệt sức nằm trong ngực Quân Dập Hàn ngủ thật say. Quân Dập Hàn vuốt mái tóc ướt mồ hôi của nàng, trong mũi quanh quẩn mùi thơm lạ lùng càng lộ vẻ nồng đậm sau khi “Vận động” qua đi của nàng. Chỗ trống không trong lòng, hình như đang được nàng lấp đầy từng chút từng chút một.

Hấn nghĩ, nữ nhân này là ả áp trong cuộc đời của hấn.

Rớt xuống động đã hoàn toàn bị bùn đất che kín, cho dù không bị che kín, tính toán toán độ cao ước chừng ngoài trăm trượng này, bọn họ cũng không ra được. Nhưng cũng may trời không tuyệt đường người, khi bọn họ rơi xuống thì Quân Dập Hàn mang theo nàng lăn vào khe hở có chiều rộng vừa đúng chứa được một người, vẫn luôn quanh co khúc khuỷu kéo dài lên trước, thỉnh thoảng trên vách động còn thấm chút nước ngầm cho hai người đã khát. Ôn Noãn lắc tay hai người đang nắm lại, hỏi Quân Dập Hàn dẫn đường phía trước: “Chúng ta có thể bị vấy trong lòng đất này không ra được không?”

“Nàng không tin năng lực của bốn Vương?” Hấn quay đầu lại, ánh mắt trong tĩnh mịch lại hơi có vẻ nóng rực nhìn nàng.

“Dĩ nhiên...” Lời nàng nói được một nửa bỗng dừng lại, nhìn trừng mắt hấn đang nhìn nàng lại bỗng nhiên trái tim nhảy loạn, vành tai mơ hồ nóng lên, đây rõ ràng là một câu nói bình thường, sao nàng lại đánh hơi được mùi vị đùa giỡn nồng đậm. Nhất là sau khi vừa mới trải qua chuyện thân mật lại nghe được một câu như vậy, rất khó không khiến cho người ta sinh ra liên tưởng.

“Dĩ nhiên như thế nào?” Hấn giống như không nhìn thấy vẻ kinh dị của nàng, tiếp tục hỏi.

“Dĩ nhiên tin tưởng.” Ôn Noãn điều chỉnh tâm thần trả lời, thầm nói mình quá vô si suy nghĩ nhiều, mặc dù trước đây không lâu Quân Dập Hàn mới xâm nhập lưu manh một phen, trong lời nói cũng lưu manh một phen, nhưng rất có thể do nhất thời khác thường, người trong trời lạnh lùng kiêu như vậy, sao

có thể đột nhiên biến thành đồ lưu manh.

“Nàng có lòng tin với bản Vương như vậy?” Hắn dừng bước lại, cúi người lại gần nàng, đe dọa nhìn vào mắt nàng nói, “Vậy bản Vương cũng muốn nghe một chút, ở trong lòng nàng bản Vương có năng lực như thế nào? Có năng lực đến trình độ nào?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 170: Chương 34.2: Nàng là ẩm áp của hắn

Một câu đùa giỡn trần trụi như vậy, Ôn Noãn mà vẫn còn cho rằng mình suy nghĩ nhiều, trừ phi đầu óc nàng tối dạ. Nàng nhìn Quân Dập Hàn gần ngay trước mắt, chân mày nhíu lại, nhếch môi nở nụ cười xấu xa, cái gọi là thô nóng này còn có thể cần người, thật sự coi Ôn Noãn nàng dễ bắt nạt sao? Nàng đưa tay lên ôm cổ hắn, lại gần bên tai hắn, bờ môi khẽ mở, lời nói mập mờ đến làm người ta tim đập đồ mặt và hơi thở ẩm áp từng chút một rót vào trong mỗi một tác mạch máu của hắn.

Sau đó... Tình cảnh kịch chiến lại tái diễn... Ôn Noãn khóc không ra nước mắt, rốt cuộc khắc sâu thân thiết cảm nhận được “No zuo no die!” có hàm nghĩa ra sao.

(*) no zuo no die (不作不死) là một câu nói của người Trung, đại khái là nếu bạn không làm điều gì ngu ngốc thì cũng sẽ không bị gây ông đập lưng ông, từ zuo (作) có nghĩa là hành động ngu ngốc.

Trong bóng tối, thời gian luôn đặc biệt khá dài, nhưng có thể ở chung một chỗ với Quân Dập Hàn, nàng lại chỉ cảm thấy khá dài như vậy quá mức ngắn ngủi. Cái khe dưới đất rốt cuộc đi đến cuối con đường, phía trên mờ hồ chiếu xuống tia sáng cực kỳ yếu ớt, Ôn Noãn đánh giá khe đất này do địa chấn mà hình thành.

Quân Dập Hàn liếc nhìn khe hở kia, sau khi đánh giá sơ, tìm một chỗ bằng phẳng để Mộ Hàn ngồi xuống nghỉ ngơi trước, ngay sau đó rút nhuyễn kiếm bên hông ra nhảy lên.

Đội sau khi nàng ngủ một giấc tỉnh lại, trùng hợp thấy hắn đục đẽo xong xoay người mà xuống, ở trong khe hở chật hẹp như vậy, lại có thân thể phiêu dật tao nhã rơi xuống, khiến cho người ta vui tai vui mắt.

Nhưng trong nháy mắt khi hắn ngược mắt nhìn về phía nàng, vội vàng đứng dậy nhìn lên trên nói: “Cái này xem ra dường như rất cao?” Cao đến tia sáng bắn vào cửa động chỉ nhìn thấy cờ miệng chén.

Mắt Quân Dập Hàn thoáng dính ý cười, giả bộ coi như không biết nàng nói sang chuyện khác để che giấu vẻ luống cuống khi vừa nhìn thấy hắn, theo lời của nàng nói tiếp: “Ước chừng cao khoảng ba mươi trượng, lúc ấy theo chúng ta ngã vào phòng ngầm dưới đất ở đáy ngọn núi Đan Hà, tính toán khoảng cách đi lại trong khe này...” Nói đến đây, chân mày của hắn hơi nhíu lại, “Hiện giờ nên ở Mang Sơn.”

“Mang Sơn?” Ôn Noãn giật mình trong lòng, “Chính là núi lớn đầy chướng khí trầm dậm ngoài núi Đan Hà mười dặm?” Nàng sẽ không khổ sở như vậy chứ?

“Ừ.” Quân Dập Hàn tiến lên ôm hông nàng, “Ta cũng chỉ suy đoán như vậy, nghỉ ngơi rồi đi lên xem một chút mới có thể xác nhận.”

“Không cần mang theo ta, người đi lên trước đi, ta sẽ theo tới.” Ôn Noãn thấy hắn định mang nàng lên, nhưng nàng nhìn độ cao như vậy, một người đi lên đã khó khăn, huống chi mang thêm một người, liền quan tâm nói.

“Nàng không được.” Ai ngờ Quân Dập Hàn trực tiếp cự tuyệt.

“Tại sao?” Nàng cau mày, chẳng lẽ hắn xem thường nàng? Mặc dù võ công của nàng không có cách nào so sánh được với hắn, nhưng khinh công, nàng có tự tin, nàng tuyệt đối không kém hắn.

“Thế lực của nàng không tốt.”

“Hả?”

“Chẳng lẽ nàng không mệt mỏi sao?” Trông mắt sắc sâu xa của hắn như có điều ngụ ý nhìn nàng.

“...” Cô hòng Ôn Noãn cứng lại, vấn đề này cho dù khẳng định hay hủy bỏ đều là nàng thua thiệt. Nếu khẳng định, nàng mất thể diện; nếu phủ định, nàng tin tưởng, lấy trình độ lưu manh lúc này của nam nhân này, hắn nhất định sẽ tự trải nghiệm để cho nàng cảm nhận được mệt mỏi mới thôi. Vì vậy, nàng thông minh lựa chọn ngậm miệng.

Quân Dập Hàn nhìn dáng vẻ uất ức của nàng, khóe môi thoáng dâng lên ý cười, trên mặt lại nhàn nhạt dâng lên vẻ thất vọng.

Thân thể nhảy lên không, di chuyển trái phải nhanh chóng hướng lên trên. Khi hấn đục động thì đều lưu lại chỗ đặt chân ở hai bên, vì vậy, đi lên cũng không phải rất phí sức.

Ước chừng thời gian một tách trà, hai người đã dừng chân trên mặt đất.

Chạm vào mặt là một con gió thổi tới, bên trong bí mật mang theo mùi máu tươi nồng nặc, hun đến Ôn Noãn gần như muốn nôn mửa!

Nhưng mùi máu tươi này, so sánh với cảnh tượng gần như tàn sát ở trước mắt, lại khiến cho nàng tự động coi thường cảm giác buồn nôn.

“Xem một chút xem phía trước có người sống không.” Giọng nói lạnh lẽo âm trầm của Quân Dập Hàn vang lên bên tai, lúc này Ôn Noãn mới phục hồi tinh thần lại, gật đầu một cái, “Được.”

Hai người tản ra tự hành động, ước chừng sau nửa canh giờ, Ôn Noãn lớn tiếng kêu: “Mau tới đây, ở đây có một người sống.” Cùng lúc đó, nàng nhanh chóng châm kim cho một lão già đã thổi thóp một hơi trên đất, xem có thể cứu sống lão ấy không.

Nhưng sau khi châm mấy kim, nàng cuối cùng lắc đầu mà thở dài. Lão đã tới lúc đèn cạn dầu, sống đến bây giờ coi như là kỳ tích. Cho dù nàng có bản lĩnh lớn hơn nữa, nhưng cuối cùng là người phạm, không có phương pháp cải tử hồi sinh. Hiện giờ nàng có thể làm, đơn giản là để cho lão có thể chống đỡ thêm thời gian nữa khác, nhìn xem có tâm nguyện gì chưa xong hoặc di ngôn muốn giao phó không.

“Lão nhân gia, tỉnh.” Nàng ghé vào lỗ tai lão khẽ gọi.

Chẳng biết Quân Dập Hàn đi tới bên cạnh lúc nào đỡ lão già dậy, lòng bàn tay dán vào sau lưng lão truyền chút nội lực vì lão. Giấy lát, lão già từ từ tỉnh lại, mở đôi mắt đã hỗn độn ra, sau khi nhìn một hồi lâu, mới dần dần điều chỉnh tiêu cự, nhìn rõ người trước mặt. Tay lão phí sức nâng lên, về mặt hơi kích động, đôi môi khép khép mở mở đang định nói điều gì, lại chỉ có thể phát ra một số âm thanh bị nghiền nát, không thành giọng điệu.

“Có thể có cách nào để cho lão nói chuyện?”

Ôn Noãn nhíu mày suy nghĩ một chút, bỗng nhiên tỏ vẻ vui mừng, lấy bình ngọc trong ngực ra đổ một viên thuốc cho lão ăn vào. Cổ nguyên đan, có hiệu quả củng cố gốc rễ, kéo dài tính mạng, kéo dài mạng sống, thuốc này cực kỳ khó luyện, tổng cộng có ba viên, là nàng giữ lại để vào thời điểm khi tính mạng thật sự vô cùng nguy kịch lại dùng. Ban đầu ở chùa Hộ Quốc khi nàng bị thương cứu Thủy Hương, xuất phát từ tình huống cấp bách, hai người ăn một viên. Bây giờ là viên cuối cùng.

Sau khi uống thuốc vào, tinh thần lão già dần chuyển biến tốt đẹp, lão thử mở miệng, thấy đã có thể nói ra lời, lập tức giùng giàng đứng dậy lung la lung lay quỳ gối trước hai người, nước mắt tuôn đầy mặt nói: “Lão hủ có chuyện muốn nhờ hai vị, mong rằng hai vị tương trợ, lão hủ và toàn bộ già trẻ của trại Đào Hoa đã chết đi vô cùng cảm kích.”

“Lão nhân gia, có lời gì đứng lên nói.” Quân Dập Hàn đỡ lão già ngồi lên giường ở sau lưng, về mặt nặng nề nói, “Lão nhân gia ngài định nói chuyện trại Đào Hoa bị tàn sát thảm máu?”

Lão già bị thương thở dài, gật đầu nói: “Thật sự là chuyện trại Đào Hoa này bị tàn sát thảm máu. Lão hủ khổ sở chống đỡ những ngày qua, ý thức vốn đã quy về hỗn độn, sinh lòng tuyệt vọng, không ngờ rốt cuộc đã thấy hy vọng. Xem ra quả nhiên như lão tổ tông đoán, một kiếp này là kiếp nạn đã định trước trong số mệnh của trại Đào Hoa.”

“Lão nhân gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Ôn Noãn nghe được mà hơi hồ đồ.

“Chuyện này, phải nói đến từ trăm năm trước...” Giọng lão già mênh mông mà xa xôi.

Hai trăm năm trước, còn không có nước Linh, nước Kim, nước Tịch Nguyệt như bây giờ, chỉ có một đại đế quốc, tên là nước Chiêu Đế. Quốc quân nước Chiêu Đế là Chiến Thiên tức trí đa mưu dũng mãnh thiện chiến, tiêu phí thời gian trên lưng ngựa suốt gần hai mươi năm mới đánh bại mười mấy quốc gia lớn nhỏ, đập ngàn vạn xương khô, đi lên để vị thống trị cao nhất, thành lập đế quốc khổng lồ.

Nhưng Chiến Thiên thành lập đế quốc giết người vô số, lệ khí trên người quá nặng, lúc ấy phụ tá của hắn là thế ngoại cao nhân tính ra trong số mạng của hắn không có duyên với con nôi dòng, tất cả tôn tử đều bị diệt trừ toàn bộ, không chừa một mống, nếu những mầm mống này còn tồn tại thì tương lai nhất định sẽ cản trở hắn gây họa lớn.

Cái gọi là hồ dữ không ăn thịt con, tuy là Hoàng gia, nếu giết một hài tử, coi như miễn cưỡng có thể chấp nhận. Nhưng Chiêu Thiên thật sự giết rất nhiều người lệ khí rất nặng, tuổi đã hơn bốn mươi, dưới gối mới chỉ có một hài nhi, trong ngày thường hết sức bảo vệ sủng ái, nhóm cung nhân chăm sóc chỉ cần hơi không như ý nửa phần, lập tức lôi ra đánh chết. Bây giờ muốn hắn giết chết con mình, chuyện này còn khó hơn muốn lấy tính mạng hắn.

Mặc dù cao nhân này liệu sự như thần, hắn có thể gây dựng được đại đế quốc này cũng có ít nhất một nửa công lao của cao nhân này, nhưng lần này hắn không tính nghe cao nhân này. Hài nhi của hắn, ruột thịt máu mủ của hắn, sao lại cản trở hắn? Sao lại trở thành họa lớn? Hắn không tin!

Sau đó mấy năm, hắn lại thêm hai nhi tử, cao nhân lại vài lần khuyên giải, hắn cuối cùng tức giận, vung kiếm lên quát: “Nếu còn dám mở miệng nói ra lời yêu ngôn mê hoặc người khác, cô tất nhiên không niệm tình năm đó, trăm người dưới kiếm.”

Cao nhân thấy quả thật là thiên mệnh không thể trái, liền lưu lại một phong thư rồi một mình rời đi.

Sau khi Chiêu Thiên nhìn thấy thư, giận dữ cao nhân ra đi không từ giả, nhưng trong lòng càng thêm khủng hoảng. Những năm này, hắn biết rõ khả năng

của cao nhân, cao nhân có thể trợ giúp hần xây dựng lên đại đế quốc này, thì cũng có thể giúp đỡ người khác đánh sụp đại đế quốc này. Người này cũng không phải hần có thể sử dụng, vậy không thể lưu lại thế gian.

Sau lần đó trong vòng mấy năm, hần phải vô số người đi tìm cao nhân, nếu có thể khuyên trở lại thì khuyên, nếu khuyên không được thì giết! Nhưng vài năm trôi qua, lại không tìm thấy một chút tung tích của cao nhân. Có lúc hần thậm chí bắt đầu hoài nghi, vị cao nhân này rốt cuộc có từng xuất hiện trong sinh mệnh của hần không.

Nhưng cao nhân không tìm thấy, lời cao nhân lại ứng nghiệm không sai chút nào. Mấy nhi tử của hần, trước sau khởi binh tạo phản. Ngay cả nữ nhi nuôi dưỡng, cũng liên kết với nhà chồng tới độc hại hần.

Thiên hạ bình định ban đầu không đến hai mươi năm lại một lần nữa rơi vào chiến loạn, đế quốc to lớn sụp đổ, hần lại bị các nhi tử của mình ép đến cùng đường chạy tới núi sâu trảm dặm này.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 171: Hủy diệt

Ngày xưa là Đế Vương cao cao tại thượng, hiện giờ lưu lạc đến làm chó nhà có tang, mà tạo thành tình cảnh hiện giờ của hần, cũng chính là các nhi tử hần cùng chiều đến tận xương tủy (Toàn văn không khoa trương). Trong lòng hần tràn ngập buồn giận như nhau, vừa bệnh không dậy nổi. Trong núi thiếu quần áo thiếu lương thực, bọn lính mang tới đói chết trốn đi mất, không lâu sau trong quân lại bộc phát bệnh dịch, cũng không đủ được liệu, các y quan cũng không thể làm gì, bọn lính chết khắp nơi.

Tuy rằng như thế, bọn nhi tử vẫn không bỏ qua cho hần, trong ngày thường đều tự chinh chiến, nhưng lúc này kết làm đồng minh. Mấy người tập hợp bốn mươi vạn đại quân chia đông tây nam bắc bốn phương tám hướng lục soát núi, thế phải chém giết phụ thân ruột của bọn hần dưới kiếm.

Đại quân ngày đêm lần lượt tìm kiếm nửa tháng, cuối cùng tìm được quân đội của Chiêu Thiên, cũng vây khốn bao quanh ở chỗ trại Đào Hoa. Kết quả chiến tranh gần như đã định trước, quân đội Chiêu Thiên chịu đói chịu rét lại sinh bệnh, căn bản không hề có lực chiến đấu, hai quân gặp nhau còn chưa giao chiến đã bị khí thế của quân đội đối phương dọa sợ, quân lính tan rã vứt binh khí đầu hàng.

Chiêu Thiên thân thể cường tráng lúc này đã bị ốm đau hành hạ đến thân hình như xương khô, gần như không leo lên nổi ngựa chiến mang chiến đao đã theo hần nửa đời người. Nhưng vẫn trong quân tan tác, hần lấy đao chống đất, chống đỡ thân thể bệnh tật chỉ chực sụp đổ. Giờ khắc này, hần để tôn nghiêm của Đế Vương xuống, lấy thân phận của một người phụ thân, hy vọng bọn nhi tử của hần bỏ qua cho binh sĩ thù hằn của hần, hần tình nguyện tự vận trước mặt bọn chúng.

Chuyện đã đến nước này, hễ là người có chút nhân tính cũng sẽ đồng ý yêu cầu như thế. Nhưng các nhi tử của hần cười lạnh từ chối, cũng ở trước mặt hần, chém giết các binh lính của hần giống như súc vật. Tiếng kêu rên vang dội cả Mang Sơn, máu tươi nhuộm đỏ toàn bộ vùng đất trảm dặm.

Đợi đến khi tất cả các binh sĩ bị chém giết không còn một mống, lúc này bọn nhi tử của hần mới vung đao về phía hần, và lại cũng không trực tiếp giết chết hần, chỉ chém đứt tay chân của hần, lại ném hần vào trong đồng xác chết khắp nơi sống sờ sờ chờ chết.

Bọn nhi tử của hần rốt cuộc mang binh thoái lui, lúc này thế ngoại cao nhân mà hần đã tìm đã lâu không có kết quả lại xuất hiện ở trước mắt hần. Tuy xưng quanh như tu la địa ngục, nhưng cao nhân vẫn như tiên trong sạch không nhiễm bụi trần.

Cao nhân hỏi: “Ngươi có hối hận?”

Chiêu Thiên tất nhiên biết cao nhân chỉ chuyện năm đó hần không nghe cao nhân nói giết con cháu hần, hần cười thảm thiết đến khiến chim bay thú đi, lại đáp: “Cũng không hối hận.”

Khuôn mặt ngàn năm không buồn không vui của cao nhân thế mà lại hơi kinh ngạc, Chiêu Thiên lại nói: “Tuy rằng giết hết ngàn vạn người, cũng sẽ không vì mình mà giết hài tử của mình. Đây là chuyện súc sinh cũng sẽ không làm!”

Cao nhân im lặng.

Không lâu lắm, Chiêu Thiên kinh ngạc nhìn các nhi tử của hần lại dẫn theo binh hoảng sợ chạy về, nơi xa, có dòng khí màu xám tối tăm đang bắt đầu dâng lên, như vòng trời, ở giữa chậm rãi tụ tập lại.

Cao nhân coi như không thấy nhóm người lớn xuất hiện, nói với Chiêu Thiên: “Nếu hiện giờ ta cho ngươi một cơ hội báo thù, ngươi làm như thế nào?”

Hần còn chưa trả lời, mấy nhi tử của hần đã tung người xuống ngựa, trước đây mắt còn liếc nhìn khát máu giờ phút này nhìn cao nhân chỉ còn dư lại sợ hãi vô tận, rồi rít gười van xin nói với Chiêu Thiên: “Phụ Vương, hài nhi sai rồi, van ngài tha thứ cho hài nhi.”

Chiêu Thiên hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn trời, muốn ngừng chặt lòng âm áp trong hốc mắt, cuối cùng lại không không chế được, hai hàng lệ máu từ

khỏe mất chảy xuống. Cả đời hán chinh chiến vô số, tìm được đường sống trong chỗ chết cũng không biết bao nhiêu lần, nhưng lại chưa bao giờ khóc. Hiện giờ, một lần duy nhất rơi lệ, lại là chảy lệ máu, còn trong cảnh tượng như vậy.

Hắn giận dữ hét: “Hài nhi của Chiêu Thiên ta là nam tử hán đội trời đạp đất, có thể nào bởi vì sợ chết mà khom lưng khụy gối?” Hắn nói đến đây, giọng nói mềm xuống ba phần, lộ ra tình thương của cha không che giấu được, “Tuy các ngươi không cầu ta, ta cũng sẽ không giết các ngươi. Cho dù các ngươi phạm vào chuyện sai lầm gì, các ngươi đều là hài nhi của ta.”

Chiêu Thiên không có tư chi không cách nào di chuyển, hắn dùng cảm chống đất, gian nan di chuyển thân thể từng tấc một đến gần cao nhân, đợi đến trước giày của cao nhân không nhiễm trần thế, hắn mới dừng lại, cố sức nâng cao đầu nói, “Chiêu Thiên ta đời nay chưa từng cầu xin bất kỳ ai, hiện giờ van cầu ngươi, thả các con ta, ta cũng không muốn báo thù.”

Cao nhân nhìn chằm chằm vào hắn thật lâu, cuối cùng thở dài nói: “Nhập thế mấy chục năm, ta rốt cuộc hiểu rõ cái gì là thiện và ác cực hạn. Chuyện trần thế này ta vốn không có lòng nhúng tay, ngươi muốn thả bọn hắn, vậy ta thả là được. Chỉ có điều, mười mấy vạn quân đội này sẽ chôn theo vì ngươi!”

Cao nhân vừa dứt lời, trong trời đất đột nhiên gió lớn gào thét cát bay đá chạy, vô số binh lính hét thảm vang dội, đợi đến khi trong trời đất lắng xuống phóng tầm mắt nhìn tới, máu tụ thành sông, một mảnh thi thể như biển vô tận không thấy điểm cuối.

Mấy nhi tử của Chiêu Thiên bị dọa đến quỳ trên mặt đất, ngây ngốc không dám động, giọng cao nhân lạnh nhạt: “Các ngươi còn không đi, chẳng lẽ định lưu lại cùng chôn theo sao?”

Một câu của nhân thức tỉnh người trong mộng, các nhi tử của Chiêu Thiên lập tức bò dậy, đầu cũng không quay lại đạp lên thi thể lộn xộn nghiêng ngả chạy trốn chết.

“Có thể, giết chết ta không?” Chiêu Thiên nhắm mắt lại nói.

Cao nhân lạnh nhạt nhìn hắn, trên mặt không hề có dao động gì, ống tay áo phất qua, Chiêu Thiên đã không còn hơi thở.

Tiếp theo đó lão già ho khan một cái, thờ dốc một hơi tiếp tục nói: “Năm đó bởi vì trong tộc chúng ta nội loạn, vì tránh né đũa diệt, nên chạy trốn khắp nơi, đúng lúc đến gần Mang Sơn được cao nhân cứu giúp. Vì vậy, trận chém giết đến trời đất đổi màu kia, các tổ tiên đều nhìn tỉ mỉ trong mắt.”

Sau đó, cao nhân nói với những người tránh né loạn tộc đũa diệt, có thể giúp bọn họ trốn tránh né đũa diệt, nhưng điều kiện là, bọn họ phải ở chỗ này giúp cao nhân thủ lăng. Mọi người cùng đường tận mắt nhìn thấy khả năng của cao nhân, lại thêm bọn họ đã cùng đường, vì vậy, đồng ý yêu cầu của cao nhân.

Bọn họ vốn nghĩ lúc ấy sắc trời đã tối, ngày hôm sau trở lại tắm liệm cho Chiêu Thiên, lại theo cao nhân đến chỗ an toàn. Ai ngờ, vốn là thời tiết xuân về hoa nở, vào nửa đêm lại có tuyết rơi như lông ngỗng.

Đợi đến ánh bình minh vừa ló rạng thì trời đất hoàn toàn khoác áo trắng, nào còn tìm thấy những thi thể của binh lính kia, càng đừng nói tới thân thể của Chiêu Thiên. Mọi người vội vàng nhìn về phía cao nhân, lại thấy cao nhân nhàn nhạt ngược mắt nhìn bầu trời, nói, “Canh giờ vừa đứng.” Ngay sau đó không nói nữa, mọi người còn không hiểu câu nói ấy của cao nhân nhưng dần dần con mắt tròn to, không thể tưởng tượng nổi thậm chí mang theo hoảng sợ nhìn đất tuyết mịt mịt.

Trong thế giới màu trắng bạc nhìn mênh mông vô tận này, thế nhưng nhanh chóng từ dưới đất mọc lên từng bụi cây đào, chỉ trong nháy mắt đã nở hoa đầy cành, đỏ tươi như máu. Mà tuyết đọng trên đất không biết tan rã lúc nào, chỉ còn dư lại đất vàng nứt nẻ.

Sau khi mọi người hết khiếp sợ, rồi rít quỳ lạy trên đất, chỉ cảm giác mình gặp được thần tiên.

Ôn Noãn nghe được hơi kinh ngạc, thầm nghĩ chẳng lẽ mình đang nghe chuyện thần thoại xưa sao? Nhưng nghĩ tới trước đây chỗ này bị chém giết đầy đất lại khóa tầm mắt nhìn ra trăm dặm đỏ tươi xa xa, đồ này, thật sự đồ đến khiến người ta khiếp sợ dựng lông, giống như từng tầng máu tươi ở trên, chỉ đợi gió thổi qua, thì có thể đào dạt mênh mông rơi xuống đất.

Chẳng lẽ thật sự là thần tiên?

Ôn Noãn thu liễm tinh thần, ngăn cản suy nghĩ tiếp tục khuếch tán, tiếp tục trầm ngâm nghe lão già kể tiếp.

Cao nhân tìm một miếng đất trống trong rừng đào, chỉ đạo mọi người xây dựng nhà, cũng tạo dựng một phòng kỳ quái dưới đất. Sau hơn tháng, thôn trại hoàn thành. Lúc ấy cao nhân dẫn Tộc trưởng đã dẫn dắt mọi người chạy trốn xuống phòng dưới đất, chỉ vào hai đỉnh trong phòng nói: “Đỉnh kia, trái là Viêm đỉnh, tụ tập sức mạnh của điều ác; bên phải là Hoa đỉnh, tụ tập sức mạnh của điều thiện. Hai thứ hợp lại thì gọi là Viêm hoa đỉnh, chứa đựng tinh thần trời đất. Đỉnh này ta tạo ra nơi trần thế, tự nhiên lưu lại trần thế. Hiện giờ, ta lưu Hoa đỉnh ở đây, bảo vệ tộc nhân của ngươi ở đây lâu dài bình an. Nhưng thế đạo luân hồi, cuối cùng có duyên pháp, bộ tộc của ngươi vốn đã tiêu tan trên thế gian, ta cho các ngươi nơi này, chẳng qua ước chừng trăm năm. Sau trăm năm, tộc của ngươi tất nhiên có đại kiếp nạn diệt tộc. Khi đó, sẽ có người hữu duyên xuất hiện, ngươi đưa thứ này cho nàng.”

Lão già nói đồng thời ngón tay sờ lên cánh tay, móng tay bén nhọn lướt qua trên da thịt, lấy ra một quyển da mang máu, tay run run đưa cho Ôn Noãn đã sớm bị tin tức về Viêm hoa đỉnh chấn động đến hơi mất hồn, “Cô nương, cô nương chính là người hữu duyên, vật này, mời nhận lấy.”

“Sao ngài biết ta là cô nương? Lại làm như thế nào xác định ta mới là người hữu duyên?” Ôn Noãn thu liễm tinh thần hỏi. Dù nàng không mang mặt nạ, nhưng ăn mặc đầu tóc đều là kiểu dáng nam tử, sao lão một cái có thể nhìn ra? Và lại hiện giờ có hai người nàng và Quân Dập Hàn, sao lão có thể phân định rõ ràng người hữu duyên là nàng chứ không phải Quân Dập Hàn?

Lão già thở hắt hắt ho khan một cái: “Lão hủ sống bó lớn tuổi này, nếu ngay chút nhân lực này cũng không có, vậy thì uổng một lần trên đời này rồi. Về phần vì sao xác định là cô nương, vị cao nhân kia có lời, là một vị cô nương biết y thuật. Như thế, không phải là cô nương, còn có ai?”

Trong lòng Ôn Noãn phục sát đất. Cao nhân! Quả nhiên là cao nhân! Ngay cả cái này cũng có thể tính ra. Nàng nhận lấy cuộn da, cũng không để ý đến vết máu loang lổ bên trên trực tiếp nhét vào trong ngực, mang theo chút nghi ngờ nói: “Chẳng lẽ ngài cần chúng ta hỗ trợ chính là chuyện này?”

“Không.” Lão già lắc đầu, “Chuyện ta muốn cầu xin hai vị tương trợ chính là tìm được tộc đồ phản bội tàn sát cả trại Đào Hoa ta, đánh cắp Hoa đình bắt Đào Linh Nữ đi, mong hai vị có thể cứu Đào Linh Nữ trong tay hắn và sử dụng máu của hắn tế điện hơn trăm miệng vong linh của tộc ta.” Sau đại kiếp nạn, không bảo vệ được huyết mạch cuối cùng, không trọng chấn dòng họ, Đào Linh Nữ là hy vọng cuối cùng.

“Đào Linh Nữ?” Quân Dập Hàn vẫn luôn không lên tiếng khề cau mày thấp giọng suy tư nói.

“Chàng biết Đào Linh Nữ?” Ôn Noãn nhìn về mặt của hắn, hơi ngoài ý muốn hỏi.

Ai ngờ Quân Dập Hàn suy tư trong chốc lát, cũng lắc đầu, hắn không biết, nhưng hình như trong đầu có ấn tượng mơ mơ hồ hồ với ba chữ “Đào Linh Nữ” này. Hắn vuốt trán, tạm thời để ấn tượng mơ mơ hồ hồ không tìm ra xuất xứ này sang bên, nói với lão già: “Không biết vì sao tộc đồ phản bội này giết cả tộc của ngài lại chỉ bắt đi Đào Linh Nữ?”

“Máu Đào Linh Nữ là vật tinh khiết nhất thế gian, chí bảo mà không ít bằng môn tả đạo muốn có được.” Lão già ai thán một tiếng, nói với Quân Dập Hàn, “Lão hủ thấy công tử có khí độ bất phàm, mong rằng sau khi công tử tìm được Đào Linh Nữ thì trông nom nàng nhiều hơn, bảo vệ nàng bình an.”

Đây là dặn dò trước lúc lâm chung?

Ôn Noãn lập tức ho khan một cái, nói: “Lão nhân gia, bây giờ hắn nhiều việc quán thân, không có tâm lực đi chăm sóc người khác. Ngài xem ta là nữ tử, nhưng khí độ cũng không kém hơn hắn, không bằng vị cô nương này để cho ta chăm sóc như thế nào?”

Bờ môi Quân Dập Hàn thoáng hiện lên ý cười, trông mát sâu kín nhìn nàng. Ôn Noãn chỉ làm như không nhìn thấy.

Lão già lộ ra ý cười nói: “Vậy làm phiền cô nương.”

Sau đó, lão già lại nói chút chuyện về trại Đào Hoa cùng tộc đồ phản bội và Đào Linh Nữ. Đợi sau khi mọi chuyện đều giao lại ổn thỏa, lão nói với hai người: “Hai người đi đi.”

“Nhưng ngài?” Ôn Noãn khề nhú mày.

“Chờ sau khi hai người đi rồi, còn chút hơi thở cuối cùng này của ta, vừa vận dùng để hoàn thành di mệnh cuối cùng của cao nhân.” Quả nhiên, tất cả không kém chút nào.

Đầu ngón tay lão mở lồng ngực mình ra, bên trong thoáng chốc có vô số điểm sáng đỏ tươi đi về phía rừng đào, những điểm sáng này hơi dính lên cánh hoa đào, cả cây đào liền phừng phừng một tiếng phun lên ngọn lửa cao một trượng, trong lửa lớn hùng hực, giống như còn có thể nhìn thấy vẻ mặt nhăn nhó khổ sở của bọn lính.

Đốt cỏ, trước lúc rời đi cao nhân lưu lại chung cỏ trong cơ thể Tộc trưởng, do Tộc trưởng kế vị nhiều thế hệ dùng máu mình nuôi dưỡng, vì cái gì, chính là vì hủy diệt sau trăm năm kết thúc tất cả.

Miêu Cương nội loạn, tôn thất Miêu tộc am hiểu không chế cỏ nhất, cuối cùng sau trăm năm diệt tộc. Lưu lại thế gian huyết mạch cuối cùng, vừa là tộc đồ phản bội trộm Hoa đình, vừa là Đào Linh Nữ.

Chưong khi trăm dặm ngoài rừng đào vốn vì Viêm đình Hoa đình lần lượt rời đi tâm trận mà từ từ tiêu tán, lúc này lại bị một trận lửa đốt ngập trời, chính là như sương gặp phải ánh sáng mặt trời tươi đẹp, chỉ trong khoảnh khắc biến mất không thấy gì nữa.

Ôn Noãn nhìn hỏa hoạn kéo dài trăm dặm đầy trời sau lưng, chỉ cảm thấy hơi nóng đập vào mặt, trong lòng lại chưa xót khó đè nén. Có lẽ tất cả thật sự chạy không khỏi số mệnh đã định!

Mang Sơn là đường biên giới giữa hai nước Kim Linh, nhưng trước kia quanh năm bị chưong khí bao phủ, xung quanh không cách nào đóng quân, thêm với có lá chắn thiên nhiên này, vì vậy, nơi đây cũng không cần đóng quân.

Nhưng bây giờ lá chắn thiên nhiên này biến mất, phái binh đóng ở đây chính là chuyện quan trọng đầu tiên, nếu không, một khi quân địch xâm phạm sẽ tiến quân thần tốc.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 172: Trái đào cũng có thể ra chiến trường

Trên đường rời khỏi Mang Sơn, Ôn Noãn rất có hứng thú với truyền thuyết kỳ về cao nhân và Chiêu Đế quốc ở trong miệng lão giả, nên hỏi Quân Dập Hàn muốn hiểu biết rõ hơn chút, nhưng Quân Dập Hàn lại nói cho nàng biết chuyện về Chiêu Đế quốc chỉ ghi lại loe que vài lời trong sách sử, chuyện về vị cao nhân kia càng một chữ không có, ngay cả Chiêu Thiên chết bởi tay nhi tử ruột thịt cũng khác một trời một vực với sách sử, trên sách sử có ghi Chiêu Thiên chết bởi bệnh cũ tái phát. Mặc dù trong sách sử có điều hoài nghi về cái chết của hắn, nhưng chỉ giới hạn trong suy đoán. Ngược lại mấy nhi tử của hắn, các sử quan nhiều bút mực hơn chút, nói bởi vì Chiêu Thiên qua đời, bọn họ bị kích thích quá độ, hoặc điên khùng hoặc ngốc hoặc bị bệnh không dậy nổi, đều không chết già.

Nếu người như vậy còn có thể được chết già, vậy cũng thật là ông trời mắt mù rồi. Ôn Noãn nhủ mảy suy nghĩ về Chiêu Đế quốc này và vị cao nhân kia, trong lòng nàng cảm thấy có gì đó mơ hồ không ổn. Đế quốc cường đại như vậy, cho dù chỉ tồn tại chính là mấy chục năm, sử quan cũng không thể qua loa lấy lệ như thế mới phải, ví dụ như Tần Đế quốc ở thời không của nàng. Còn nữa nếu như vị cao nhân kia có công lao lớn như thế, sao lại không có giấy tờ nào ghi lại về cao nhân? Chuyện này căn bản không hợp lý. Trừ phi có nhân tố bên ngoài can thiệp, ví dụ như cao nhân yêu cầu? Hoặc Chiêu Thiên làm hồng phần ghi lại về cao nhân? Há? Nếu thật sự như vậy, chẳng phải giống như Hạng Thiếu Long trong “Tâm Tàn ký”?

Ôi má ơi, cao nhân này có phải cũng là một người chuyển kiếp?

Nếu thật như thế, thế giới này thật sự đủ huyền ảo. Chẳng lẽ do vấn đề từ trường, hấp dẫn đông đảo tập thể nhân viên xuyên qua tiến về đây?

Ôn Noãn rất thôn thức lấy quạt gỗ vào lòng bàn tay, đột nhiên tâm trí linh hoạt nghĩ đến một vấn đề, nghiêng đầu nói với Quân Dập Hàn: “Nếu trên sách sử ghi một mờ như thế, nguyên nhân từ vong thật sự của Chiêu Thiên càng không đề cập tới một chữ, vậy có phải cũng có ý nghĩa rằng, chuyện Viêm hoa đình là hai đình hợp nhất cũng không có ai biết?” Nàng nói xong lại ngẫm nghĩ, bổ sung thêm, “Đương nhiên, dưới tình huống Cửu Phong và Đào Linh Nhi không biết.”

“Cửu Phong” và “Đào Linh Nhi” này là do lão giả cho biết tên tộc nhân phản đồ và Đào Linh nữ.

“Theo lý nên như thế.” Hắn dừng lại một chút, nói, “Ta ngược lại đột nhiên nhớ tới một truyền thuyết, cực kỳ tương tự trại Đào Hoa.”

“Há?” Ôn Noãn nhủ mảy, đầy hứng thú, “Nói nghe một chút?”

“Truyền thuyết Mang Sơn là long mạch của Chiêu Đế quốc, Chiêu Thiên là chân long hóa thân, sau khi hắn chết bởi vì thấy trong các nhi tử không có một ai có khả năng kế thừa gánh vác thống nhất đế quốc, nên hồn về Mang Sơn dùng chương khí phong kín long mạch, đợi trong thiên hạ có thể có người tạo phúc. Mà khi chân long bị Chiêu Thiên dùng để phong kín long mạch này, bản năng bảo hộ Chiêu Đế quốc hơn hai trăm năm, giờ lật chuyển bị hắn giam giữ ở Mang Sơn, long khí giận dữ, chui từ dưới đất lên mà tách ra thành hoa đào trăm dặm như máu vừa khóc vừa kể lể oan khuất với trời xanh.”

“Sau đó thì sao?” Ôn Noãn chỉ cảm thấy truyền thuyết này truyền đi hơi thú vị.

“Sau đó trời cao tức giận, Chiêu Thiên bị nhốt, nhưng lúc này con cháu Chiêu Thiên Chiêu Đế quốc đã không còn trên nhân thế, cả đế quốc cũng đã hoàn toàn sụp đổ, cũng hết cách xoay chuyển. Thiên đế vì trấn an long khí hóa thành hoa đào trăm dặm, đặc phái tiên quan rảnh tay tới chăm sóc bọn họ, những tiên quan này không chỉ có thể trị bách bệnh, còn có thể giúp người ta khỏi tử hồi sinh.” Quân Dập Hàn thấy nàng nghe rất nghiêm túc, nên cũng không trêu chọc khẩu vị của nàng, trực tiếp cho ra đoạn sau.

“Sao ta cảm thấy...” Nàng khẽ nhủ mảy, suy tư nói, “Mặc dù truyền thuyết này cách thực tế một trời một vực, có cách làm khác với tình huống thực tế nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ diệu. Truyền thuyết này rốt cuộc do ai truyền ra?”

Quân Dập Hàn nghe câu hỏi này của nàng, không khỏi bật cười, “Vốn là truyền thuyết, sao biết được do ai truyền ra.”

Thời gian lặng lẽ trôi qua trong lúc hai người đang nói chuyện phiếm, ánh sáng trong rừng cây che khuất ánh sáng mặt trời càng thêm âm đạm, đã không nên tiếp tục đi tiếp. Hai người liền tìm cây to chừng vài người ôm đi nằm, Ôn Noãn tiện tay hái mấy trái cây trên cây xuống nhìn coi có thể ăn thuận tay đưa cho Quân Dập Hàn, mình lại hái mấy trái nữa tùy ý lau trên ống tay áo một chút rồi gặm, nàng vừa gặm vừa hàm hồ hỏi, “Mang sơn này vắt ngang giữa nước Linh và nước Kim, chàng nói Cửu Phong sẽ mang theo Đào Linh nhi đi nước Kim hay nước Linh? Nếu đi nước Linh, ít nhất vẫn là địa bàn của chàng sẽ dễ tìm một chút, nhưng nếu đi nước Kim...” Nàng phun trái cây chưa đến đâu răng trong miệng mình ra, nhủ chặt chân mảy, “Như vậy thì tương đối phiền toái rồi.”

“Hắn không thể nào đi nước Kim.” Quân Dập Hàn nhìn trái cây trong tay, đưa trả cho nàng nói, “Màu sắc này không giống, chắc vị ngọt, nàng nếm thử một chút.”

“Tại sao?” Ôn Noãn nghe giọng nói của hắn rất chắc chắn, không nhận được hỏi, thuận tay nhận lấy trái cây hắn đưa tới cho vào miệng gặm.

“Như thế nào?”

“Cái gì?”

“Mùi vị trái cây?”

“Ừ, đúng là vô cùng ngọt.” Trong lòng ngọt hơn.

“VẬY BÀN VƯƠNG YÊN TÂM.” HẮN CỰC KỲ TỰ NHIÊN CẦM LẤY TRÁI CÂY TRONG TAY NÀNG ĐANG ĐỊNH GẮM TIẾP CHO VÀO MIỆNG GẮM, LÚC NÀY MỚI TRẢ LỜI VẤN ĐỀ CỦA NÀNG, “CÁC THỂ HỆ HOÀNG THẤT NƯỚC KIM THÍCH ĐÀO, THÍCH ĐẾN NGƯỜI THƯỜNG KHÓ HIỂU. BÊN TRONG NƯỚC KIM KHÔNG CHỈ CÓ TRONG HOA VIÊN HOÀNG CUNG TRỒNG ĐÀO, NGAY CẢ TRONG NHÀ BÁCH TÍNH BÌNH THƯỜNG CŨNG TRỒNG TRƯỚC PHÒNG SAU NHÀ. LÚC BAN ĐẦU, CÁC BÁCH TÍNH CŨNG CHỈ NOI THEO PHONG THÁI, NHƯNG VỀ SAU VÀI NĂM CÂY ĐÀO THẬT SỰ QUÁ NHIỀU, TRÁI ĐÀO ĂN KHÔNG HẾT LIỀN LẤP ĐẦY KÊNH RẠCH, HUN ĐẾN CÁC BÁCH TÍNH KHÔNG CÁCH NÀO SỐNG YÊN ỒN, LIỀN CHẶT CÂY ĐÀO. VỪA CHẶT LẠI ĐỤNG PHẢI QUỐC QUÂN NƯỚC KIM CẢI TRANG VỊ HÀNH, KIM HOÀNG GIẬN DỮ, HẠ LỆNH MANG NGƯỜI CHẶT CÂY ĐÀO XUỐNG ĐÁNH MẠNH HAI MƯƠI ĐẠI BẢN, VÀ LẠI TRONG LUẬT QUY ĐỊNH RÕ RÀNG, ĐẤT ĐAI THUỘC NƯỚC KIM TRONG VÒNG BA TRƯỞNG KHÔNG THỂ KHÔNG TRỒNG ĐÀO, NẾU KHÔNG, LẤY TỘI TRỐN THUẾ LUẬN XỬ.” HẮN ĂN XONG MIẾNG TRÁI CÂY CUỐI CÙNG, VỨT BỎ HỘT, THUẬN TAY LẤY ÁO NÀNG LAU CHÙI NƯỚC TRÁI CÂY, LÚC NÀY MỚI TIẾP TỤC NÓI, “NÀNG THỬ NGHĨ XEM, NẾU NÀNG BỊ VÂY TRONG RỪNG ĐÀO ĐỎ RỰC PHỎNG MẮT NHÌN KHÔNG THẤY TẬN CÙNG, MỘT NHỌC GẦN HAI MƯƠI NĂM, MỘT BUỔI SÁNG ĐƯỢC TỰ DO, CÒN CÓ THỂ DẪN THÂN VÀO TRONG NƠI KHỐN CÙNG LỚN HƠN KHÔNG?”

Ôn Noãn sớm bị tin tức Hoàng thất nước Kim chấp nhất biến thái với đào làm khiếp sợ, nhìn hành động giành quả làm người ta giận sôi của Quân Dập Hân, nàng ngăn người nói: “Cửu Phong vốn không ra khỏi Mang sơn, cũng không biết bên kia nước Kim là nước Linh, cũng không biết quốc quân nước Kim biến thái.”

Quân Dập Hân nhàn nhạt liếc nhìn nàng, “Nếu như nàng đi đến một nơi đụng tường, chẳng lẽ nàng sẽ liều chết đụng vào cái tường kia?”

“... Hiện giờ là tiết trời cuối mùa thu, ngoài Mang sơn vốn không có hoa đào nở.”

Quân Dập Hân nhìn về mặt lộ ra vài phần vui sướng khi người gặp họa của nàng, cười đến ý vị sâu xa nói: “Đừng nói là thời tiết cuối thu, cho dù là thời tiết mùa đông mật mờ bão tuyết, nước Kim vẫn có hoa đào nở rộ.” HẮN NÓI ĐẾN ĐÂY, GIỐNG NHƯ NGHĨ ĐẾN ĐIỀU GÌ, CHÂN MÀY CHAU LÊN, “CÓ MỘT NĂM TRONG TIẾT TRỜI MÙA ĐÔNG, TA MANG BÌNH CHIẾN ĐÁU VỚI NƯỚC KIM, LÚC ẤY ĐỘT NHIÊN TRỜI GIÁNG BÃO TUYẾT, LƯƠNG THẢO BỊ CẢN TRỞ, KHÔNG THỂ ĐẾN ĐÚNG HẠN, MẮT THẤY BỌN LÍNH SẮP KHÔNG CÓ THỨC ĂN, QUÂN TA SẮP RƠI VÀO CẢNH KHỐN KHÓ, NÀNG ĐOÁN CUỐI CÙNG NHƯ THẾ NÀO?”

“Như thế nào?” Ôn Noãn bị vẻ mặt của hân khơi lên tò mò.

Quân Dập Hân cười khê ra tiếng, “Lúc ấy không biết dưới trước quân Kim do ai ra chủ ý, lúc ngưng chiến sai người mang ra mấy ngàn giỏ đào, lệnh binh lính xếp mấy ngàn giỏ đào thành một hàng ở đường biên giới hai bên định ước, vừa gọi vừa mắng vừa ném trái đào lên người quân ta, còn định sử dụng trái đào mọc ra quá dư thừa bên họ đập chết quân ta làm tổn thương binh lính của quân ta.”

“Không, phải, chứ?” Ôn Noãn chỉ cảm thấy không thể tin, trái đào cũng có thể ra chiến trường?

“BỒN VƯƠNG CÒN CÓ THỂ GIẢ DỐI?” HẮN ÔM NÀNG THẬT CHẶT VÀO TRONG NGỰC NÓI, “TRÁI ĐÀO NÀY CỦA CHÚNG ĐẬP THẬT ĐÚNG LÚC, BÌNH SĨ PHE TA VỪA CHỬI VỪA TRỰC TIẾP CỎI ÁO BÔNG CHẠY BĂNG BĂNG TỚI ĐÓN. BÊN KIA ĐẬP CÀNG ÁC, PHE TA LIỀN NHẬN ĐƯỢC CÀNG NHIỀU. PHE TA NHẬN ĐƯỢC CÀNG NHIỀU, BÊN KIA CÀNG TỨC KHÔNG NHỊN NỖI, THỂ MUỐN KHÔNG THỂ KHÔNG NÊN ĐẾN PHE TA THƯƠNG VONG THÂM NẶNG. VỐN LÀ CHIẾN TRƯỜNG, TRÁI ĐÀO ĐỎ TƯƠI MỘNG NƯỚC BAY LOẠN, HAI PHE CÀNG THÊM ‘NHỆT TÌNH BẮT ĐẦU KHỞI ĐỘNG’, BỒN VƯƠNG THẤY BỌN HỌ HOẠT ĐỘNG CÓ TÍNH TÍCH CỰC KHÁ CAO, NÊN CŨNG THIẾT LẬP MẤY GIẢI THƯỞNG LÀM KHÍCH LỆ.”

Ôn Noãn tưởng tượng đến trường hợp hỗn loạn lớn lao như vậy, cũng không nhìn được bật cười, liên tục không ngừng hỏi, “Sau đó như thế nào?” Lần đầu tiên nàng nghe hân nói chuyện hân mang binh đánh giặc, vốn tưởng rằng sau khi biết sẽ rất thê thảm ác liệt, không ngờ lại có những chuyện thú vị hay bậc này.

“SAU ĐÓ BỌN BÌNH SĨ ĂN ĐÀO MẤY NGÀY, ĂN XONG RỒI THÌ RA TRẬN TIỀN CHỬI MẮNG, CHỜ BỌN HỌ LẠI ĐƯA LÊN, SAU BA LẦN LẬT CHUYỂN NHƯ THẾ, ĐỐI PHƯƠNG DƯỞNG NHƯ CŨNG BIẾT ĐƯỢC Ý ĐỊNH CỦA QUÂN TA, KIẾN QUYẾT KHÔNG CHỊU ĐẬP TRÁI ĐÀO NỮA. TRỪNG HỢP ĐÚNG VÀO LÚC NÀY, LƯƠNG THẢO PHÍA SAU RÓT CUỘC ĐÃ TỚI, BỒN VƯƠNG LIỀN LỆNH CHO BỌN HỌ ĂN NO NÊ, RỒI ĐẬP TOÀN BỘ HẠT ĐÀO TRỞ LẠI, DĨ NHIÊN, CÒN CÓ TIỀN ‘MUA’ ĐÀO.”

“HẢ? TỐT NHƯ VẬY SAO?” Ôn Noãn che miệng cười đau bụng nói, “Bao nhiêu?”

“MỘT VĂN TIỀN MỘT SỌT ĐÀO, BỒN VƯƠNG ĐỂ CHO NGƯỜI TA TÍNH MỘT CHÚT, BỌN HỌ ĂN BA NGÀN SỌT ĐÀO, LIỀN CHO BỌN HỌ BA NGÀN VĂN TIỀN. NHỚ TỚI BỌN HỌ LAO TÂM LAO LỰC, LẠI THƯỜNG RIÊNG THÊM TÁM TRĂM VĂN. TỔNG CỘNG LÀ BA NGÀN TÁM TRĂM VĂN.”

“RẤT KHÁNG KHÁI!” Ôn Noãn nhìn cười giờ ngón tay cái với hân, “VẬY MÙI VỊ ĐÀO NÀY NHƯ THẾ NÀO?”

“TRONG LÀNH NGON MIỆNG, MÙI VỊ KHÔNG TỆ. ĐÂY LÀ ĐIỀU MÀ KHI ẤY TẤT CẢ BÌNH SĨ NHẤT TRÍ ĐỒNG Ý, ĐẾN NỖI CÓ KHÔNG ÍT BÌNH SĨ THAM DỰ TRẬN CHIẾN NÀY SAU KHI GIẢI NGŨ VỀ QUÊ CŨNG LÀM BUỒN BÁN ĐÀO VỚI NƯỚC KIM. CŨNG BỜ VÌ NHƯ THẾ BỒN VƯƠNG MỚI BIẾT, LÚC ẤY BỒN VƯƠNG QUÁ MỨC KHÁNG KHÁI. BỌN HỌ ĐI NƯỚC KIM MUA ĐÀO, NGƯỜI NƯỚC KIM KHÔNG NHƯỜNG KHÔNG THU TIỀN CỦA BỌN HỌ, NGƯỢC LẠI CÒN TẶNG PHÍ ĐI LẠI, CHUYỆN NÀY THẬT SỰ KHIẾN NGƯỜI TA ĐAU LÒNG KHÔNG ĐÚT.” HẮN NÓI XONG GIỐNG NHƯ ĐẾN BÂY GIỜ ĐÁY LÒNG VẪN CÒN BUỒN BỰC, LIỀN KHÔNG NHỊN ĐƯỢC THỜ DÀI, “HAIZZ.”

Ôn Noãn cười đến bụng sắp rút gân.

Hai người lại đi trong rừng hai ngày, rốt cuộc lúc chạng vạng tối ra đến giáp ranh Mang Sơn, Ôn Noãn nhìn quân đội đông nghẹt ngoài rừng, nói khê với Quân Dập Hân: “Chàng thông báo người đến?”

“KHÔNG PHẢI.” BÊN MÔI QUÂN DẬP HÂN NHÉCH LÊN NÉT CƯỜI LẠNH NÓI, “CHỈ SỢ MANG SƠN NÀY SẼ BỊ MÁU NHUỘM RỒI.” SÁU TRĂM NĂM, TRẬN CHIẾN ĐẦU TIÊN Ở MANG SƠN, LẠI KHÔNG PHẢI GIAO CHIẾN VỚI QUÂN ĐỊCH, MÀ LÀ HUYNH ĐỆ TƯƠNG TÀN, THẬT SỰ NỰC CƯỜI THÊ THÂM!

“BÂY GIỜ CHÚNG TA LÀM NHƯ THẾ NÀO?” Ôn Noãn nhanh chóng đeo mặt nạ.

“YÊN LẶNG THEO DÕI BIẾN HÓA.”

Trong rừng, Ôn Noãn và Quân Dập Hàn núp trong một cây đại thụ, mượn cành lá xum xuê che giấu hoàn toàn thân hình, chỉ kéo ra chút lá cây trước mặt nhìn tình hình bên ngoài.

Ngoài rừng, quân đội do Mộ Dung Tịnh phái tới và Lạc Phi nhận được thám tử mật báo phát hiện hỏa hoạn ở Mang Sơn đã tiêu trừ trướng khí, bởi vì không liên lạc được với Quân Dập Hàn mà mang quân tới trước, quân đội hai bên đang giằng co trên trận tiền, xung quanh bao trùm trong sát khí xòe xác tiêu điều.

Nơi này, tuyệt đối không thể để cho Mộ Dung Tịnh khống chế trong tay, nếu không hậu hoạn vô cùng! Trong mắt Quân Dập Hàn tràn đầy vẻ ác lạnh.

Nơi Mang Sơn này giương cung bạt kiếm, mà cách Mang Sơn ngoài mười dặm, Đan Hà Phong, Ngọc Nữ môn đã rối loạn thành một núi.

Trong hành lang, Trần Chương môn ngồi trên vị trí Chương môn, các đệ tử bên trong đều đứng hai bên, mà Ngọc Dao, đang quỳ gối trong hành lang dưới mắt mọi người.

“Nói, rốt cuộc đồ ở đâu?” Trần Chương môn hung hăng vỗ một chương lên bàn, trợn mắt khiển trách.

“Ồ, ồ...” Ngọc Dao run run thân thể quỳ trên đất, ngược mắt nhìn Trần Chương môn, lại thấy Trần Chương môn từ trước đến giờ luôn nhìn nàng như nhìn nữ nhi ruột thịt giờ phút này lại mặt mày bén nhọn nhìn nàng không hề có một chút thái độ hiền từ. Trong lòng nàng bỗng nhiên hốt hoảng nổi lên bốn phía, sư phụ chưa từng như vậy đối với nàng, lần này, thật sự nổi giận.

“Còn không nói!”

“Là, là Âu Dương Minh Nguyệt đánh cắp.” Dưới tình thế cấp bách, Ngọc Dao nói, sau khi nói xong trong đầu nàng lóe lên tia sáng, lập tức nói, “Sư phụ, mục đích Âu Dương Minh Nguyệt tới đây chính là vì trộm bảo vật trấn phái của Ngọc Nữ môn ta, hần vu khống cho đồ nhi trộm thuốc cũng vì ở lại Ngọc Nữ môn không đi, dễ dàng cho hần trộm bảo vật mà thôi. Cầu sư phụ tra rõ, cho Ngọc Dao trong sạch.”

Tuy nàng nói dối dưới tình thế cấp bách, lại đánh bậy đánh bạ nói không sai biệt lắm tính toán của Ôn Noãn. Chỉ có điều, Viêm hoa đình này ngược lại mất trên đầu nàng. Nhưng đây chính là mục đích của Ngọc Dao, nàng sao có thể nói, nàng giấu nam nhân không rõ thân phận ở Đan Hà Phong, còn đích thân mang đi tàng bảo các?

“Là hần?” Mặc dù Trần Chương môn đã tin lời nàng nói đến bảy tám phần, nhưng vẫn lạnh lùng nói, “Nếu vì sư phụ phát hiện người lừa gạt vì sư, vì sư nhất định trục xuất người ra khỏi sư môn.”

“Sư phụ, có một lần trong lúc vô tình đồ nhi nhìn thấy sư tỷ và một nam tử áo xám hành động bất tiện ở chung một chỗ ở chân núi.” Trần Chương môn vừa dứt lời, Thanh Nịnh đứng bên cạnh bà liền vận ống tay áo liếc nhanh về phía Ngọc Dao, giọng sợ hãi nói.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 173: Chương 37.1: Cuộc chiến ở Mang Sơn

“Người nói láo!” Ngọc Dao kinh hãi, sắc mặt trắng bệch, giọng nói gấp gáp nói với Trần Chương môn, “Sư phụ, đồ nhi không có, ngài đừng nghe Thanh Nịnh nói lung tung, muội ấy đây là bỏ đá xuống giếng, muốn hãm hại đồ nhi.”

“Con bé cũng chỉ nói một câu nhìn thấy người và nam tử áo xám hành động bất tiện ở chung một chỗ, ngoài ra không nói gì khác, người hoảng hốt như vậy làm gì? Sao lại khẳng định con bé bỏ đá xuống giếng hãm hại người? Con bé vì có gì phải hãm hại người?” Trần Chương môn đi tới trước người Ngọc Dao, từ trên cao nhìn xuống mà nói, “Hay chẳng lẽ người có tật giật mình?”

“Không, không phải, đồ nhi không có.” Ngọc Dao nắm lấy áo bào của bà vội vàng phủ nhận.

“Vậy người liền nói cho vì sư, tên nam tử áo xám kia là ai? Tại sao hần lại xuất hiện ở Đan Hà Phong?”

“Đồ nhi không biết người áo xám gì cả, sư phụ ngài nhất định phải tin tưởng đồ nhi.” Ngọc Dao ngira khuôn mặt tái nhợt tràn đầy nước mắt lên nhìn Trần Chương môn, trong mắt chứa đầy nước mắt, “Sư phụ, ngài nuôi dưỡng đồ nhi từ nhỏ cho đến lớn, Ngọc Dao có tính tình gì chẳng lẽ ngài còn không rõ ràng sao? Bây giờ chỉ vì một câu nói của Thanh Nịnh, ngài liền hoài nghi đồ nhi như vậy, sư phụ, chẳng lẽ vì Ngọc Dao nhất thời hồ đồ làm sai chuyện, ngài lại không tin đồ nhi như vậy rồi sao?”

Trần Chương môn im lặng, nhìn đại đồ nhi bà thương yêu nhất, chỉ cảm thấy lòng đau như cắt. Dù sao cũng là hải tử mà bà nhìn từ nhỏ đến lớn, bà thật sự chẳng lẽ định bởi vì con bé một lần hồ đồ mà không hề tin tưởng con bé sao? Bà thở dài, khom lưng đưa tay định đỡ con bé.

Nhưng tay của bà vừa mới chìa ra được một nửa, một đệ tử khác tiếp nhận được ánh mắt của Ngọc Dao lập tức giọng mang chần chừ nói: “Sư phụ, có một chuyện đệ tử không biết có nên nói ra hay không.”

“Nói.”

Tên đệ tử kia lấy một đoạn áo bào màu xám tro mang máu từ trong tay áo ra, tiến lên đưa cho Trần chương môn, khẽ đưa mắt nhìn Ngọc Dao nói: “Sư phụ, đây là mấy ngày trước các đệ tử sửa sang lại tàng bảo các đã tìm được, xin sư phụ xem qua.” d1en d4nl 3q21y d0n

Trần chương môn nhận lấy áo bào mang máu này nhìn xem, ngón tay dần dần túm chặt, mu bàn tay nổi gân xanh. Mà tay Ngọc Dao chìa ra định nắm lấy lòng bàn tay Trần chương môn đành dừng lại giữa không trung, khóe môi nín khóc mà cười lại khựng lại, sinh ra vài phần sợ hãi.

“Người đây giải thích như thế nào?” Trần chương môn hít vào một hơi thật sâu đè nén lửa giận trong lòng xuống, đưa mảnh áo bào màu xám tro về phía nàng.

“Sư phụ, con...”

“Bốp!”

Ngọc Dao chưa nói xong lời đã bị Trần chương môn hung hăng tát cho một cái cắt đứt, bà nhìn khóe môi Ngọc Dao mang máu, vẻ mặt sung đỏ, thân thể ngã xuống đất, vẻ mặt không thể tin nhìn bà, nhin đau trong đáy lòng, lạnh lùng xoay người ngồi xuống vị trí chủ trì, nói: “Hiện giờ vì sư cho người hai lựa chọn, một đảng hoàng nói ra tung tích của Viêm hoa đỉnh và thân phận của người áo xám, hoặc là...” Giọng bà khựng lại một chút, mờ to mắt, nói, “Ta liền trục xuất người ra khỏi sư môn, tình thầy trò giữa ta và người từ đây ân đoạn nghĩa tuyệt.”

“Sư phụ?” Ngọc Dao giật thột nhìn bà, giống như không tin điều mình nghe được.

“Người chọn đi.” Trần chương môn nhắm mắt lại, tay trong tay áo nắm chặt thành quyền.

“Con nói, sư phụ, con nói.” Ngọc Dao quý xê dịch về phía Trần chương môn ngồi, khóc không thành tiếng nói, “Người áo xám kia cụ thể là ai thì đồ nhi cũng không rõ ràng, chỉ có điều trong lúc vô tình hần đã cứu đồ nhi một lần, đồ nhi cảm kích, thấy hần không chỗ dung thân, lúc này mới len lén mang hần lên núi. Sau tán gẫu với hần mới biết được hần lại biết chuyện về Viêm hoa đỉnh, đồ nhi nhất thời hồ đồ lòng hư vinh tràn đầy, liền nói ra bảo vật trấn phái của Ngọc Nữ môn ta là Viêm hoa đỉnh, sau khi hần nghe cũng không tin tưởng, nói Viêm hoa đỉnh này đã thất truyền trên thế gian này từ lâu, không thể nào ở Ngọc Nữ môn, đồ nhi bị lời nói của hần kích thích, lúc này mới dẫn hần đi tàng bảo các. Nhưng sau khi đến tàng bảo các thì hần lại nổi lòng xấu xa muốn chiếm Viêm hoa đỉnh, đồ nhi tất nhiên liều chết ngăn cản, ai ngờ chẳng biết Âu Dương Minh Nguyệt đi theo từ lúc nào, trong lúc đồ nhi ngăn cản người áo xám đánh túi bụi, hần lại thừa dịp hỗn loạn trộm Viêm hoa đỉnh đi, không cẩn thận động trận pháp, ngã vào vực sâu. Sư phụ, đồ nhi vừa nói đều là sự thật, tuyệt đối không nửa điểm giả dối. Đồ nhi biết rõ bây giờ phạm phải sai lầm lớn, không cầu sư phụ tha thứ, chỉ cầu sư phụ trừng phạt đồ nhi như thế nào cũng được, ngàn vạn lần đừng trục xuất đồ nhi ra khỏi sư môn. Sư phụ, đồ nhi van xin ngài, sư phụ.” Hai mắt Ngọc Dao đầm lệ mong lung van xin nhìn Trần chương môn.

Trong nhóm đệ tử xếp hàng hai bên, có người bước chân khẽ nhúc nhích định bước ra khỏi hàng. Khóe mắt Thanh Ninh hơi chếch nhàn nhạt quét tới, bước chân lúc này mới rời mặt đất chỉ hơp tắc lại lặng lẽ rụt về.

Trông mặt Trần chương môn phức tạp nhìn Ngọc Dao bà coi thân thiết nhất, ý lạnh tràn ra đầy trong lòng. Đúng như chính con bé nói, con bé do tự tay bà nuôi dưỡng từ nhỏ cho tới lớn khôn, tính tình con bé như thế nào sao mà bà không biết? Con bé sao có thể chỉ vì lời nói nhất thời của người khác mà làm ra chuyện lỗ mãng như vậy. Nhưng dù sao con bé cũng là đồ nhi của bà, tức giận đi qua, sao lại tuyệt tình thật sự trục xuất con bé ra khỏi sư môn?

Bà không nhìn đáng vẻ cầu xin của con bé, lạnh lùng nói: “Nhốt Ngọc Dao vào địa lao, đợi vì sư tra rõ chuyện này rồi xử lý.”

“Vâng.” Hai đệ tử tiến lên mang Ngọc Dao đi.

Thanh Ninh cúi mắt xẹt qua vẻ hiểu rõ, nhưng trên mặt hiện lên nụ cười ngây thơ, “Sư phụ, ngài có mệt không, con đỡ ngài đi nghỉ đi.”

“Nghĩ cái gì mà nghỉ, giờ phút này sư phụ nào có ý định nghỉ ngơi.” Bà vuốt trán, mặt tràn đầy mệt mỏi nói, “Mấy ngày nay đề ý chuyện tàng bảo các, chuyện khác ngược lại bỏ quên.” Trong lòng bà trầm xuống, thấp giọng hỏi, “Gần đây Hàn Vương có gì khác thường không? Người Minh Nguyệt các lưu lại có động tĩnh gì không?”

Bây giờ Viêm hoa đỉnh đã mất, chương khí ở Mang Sơn đã tiêu tan, như vậy giao dịch giữa Ngọc Nữ môn và Hàn Vương... Bà chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt, đại diện truyền ngôi thật tốt, sao biến thành đáng vẻ như bây giờ, khiến Ngọc Nữ môn rơi vào cảnh khốn cùng trước nay chưa từng có? Việc này, Âu Dương Minh Nguyệt chịu trách nhiệm hơn phân nửa, lửa giận trong lòng Trần chương môn vừa mới hạ xuống mấy phần lại một lần nữa vọt lên dâng cao.

“Hàn Vương?” Thanh Ninh cố làm ra vẻ kinh ngạc nói, “Sau khi tàng bảo các bị hủy thì Hàn Vương đã không còn ở trên núi, sư phụ ngài không biết sao?” Nàng chuyển ra sau lưng Trần chương môn chủ động bóp vai cho bà ta, lại nói, “Về phần người mà Minh Nguyệt các lưu lại, đã không biết tung tích từ lâu.”

Trần chương môn nhắm mắt chống đầu, bà nâng tay lên nói: “Lui xuống hết đi, một mình ta yên lặng.”

“Dạ, sư phụ.” Mọi người theo thứ tự lui ra.

Bóng đêm lặng lẽ tới, gió mùa thu cuốn lá thu quét đến vang lên vù vù, trong trời đất một mảnh xào xạc. Hai quân giằng co nơi Mang Sơn cũng có phản ứng không giống nhau trong gió lạnh này.

Quân đội của Mộ Dung Tĩnh, sắc mặt tướng lĩnh Thân Tư lãnh binh căng thẳng ngồi thẳng trên lưng ngựa, các lính dưới quyền cũng đứng thẳng về mặt nghiêm chỉnh ngẩng đầu không động, như vậy có thể thấy được, là đội quân có kỷ luật quân đội nghiêm minh.

Lại nhìn quân đội của Lạc Phi, khi con gió lạnh này thổi tới, các binh sĩ liền che kín quần áo run rẩy không ngừng, cũng không ít binh sĩ lặng lẽ chạy ra khỏi hàng ngũ đi tránh gió, dần dần tốp năm tốp ba ôm vai nói chuyện phiếm, hàn huyên tới thích thú còn bất chợt cười to ha ha hai tiếng, mà Lạc Phi cùng các thủ hạ chính là các tướng lĩnh lại coi như không nhìn thấy, Lạc Phi ở trên lưng ngựa ngủ gà ngủ gật, các tướng lĩnh tụ tập một chỗ đồ xúc xích nói chuyện nhỏ ăn mặn, còn thuận tay kéo đồng liêu bên cạnh khoa tay múa chân lại khoa chân múa tay, chọc cho mọi người cười ha ha. Chợt nhìn lên, quân đội này thật sự từ trên xuống dưới kỷ luật quân đội phân tán chường khí mù mịt.

Nhưng trong quân đội này, có một người có vẻ mơ hồ như vậy nhưng không giống người khác, trông mắt hắn nhìn thật sâu Lạc Phi đang ngủ gà ngủ gật trên lưng ngựa, bên môi dâng lên ý cười nhàn nhạt. Lạc Phi trên lưng ngựa không biết sắc nhú mày nhìn về sau, có lẽ vì đầu người đen kịt quá nhiều bóng đêm quá nồng, nên để tìm được ánh mắt khiến cho cả người sợ hãi thật sự quá khó khăn. Vì vậy, nếu ánh mắt này không có ác ý, hắn cũng lười để ý tiếp. Tướng mạo hắn nghiêng nước nghiêng thành như vậy, tất nhiên nam nữ đều giết, hấp dẫn ánh mắt đại lão gia là bình thường, huống chi quân đội tập trung ở đây chỉ có hán tử không có cô nương. Thôi, hắn đại gia coi như làm việc thiện, để cho người đó yên lặng nhìn định hồi xuân cũng không ngại.

Lạc Phi ngược mắt nhìn mây dày đặc bay bổng trên bầu trời đêm, sau đó, tiếp tục khép tay áo lại ngủ trên lưng ngựa.

Quân đội hai phe trước trận tiền tạo thành đối lập rõ rệt, một bên náo nhiệt như chợ đêm, một bên yên lặng như vực quỷ. Không khí khác xa như thế, nhưng lại tồn tại hài hòa, ai cũng không nhúc nhích trước.

“Tướng quân, quân đội đối phương phân tán như thế, không bằng bây giờ chúng ta một phát giết chúng không còn mảnh giáp.” Rốt cuộc, thủ hạ của Thân Tư chính là phó tướng thúc ngựa tiến lên nhỏ giọng nói.

“Không thể khinh địch.” Thân Tư cau lại mày nhẹ đến không thể nhìn ra, “Lạc Phi đi theo Hàn Vương nhiều năm, nổi danh giáo hoạt, không được hành động thiếu suy nghĩ.”

“Tướng quân, ngài đề cao người khác như thế chỉ biết tiêu diệt chí khí uy phong của mình.” Phó tướng liếc nhìn Lạc Phi đang ngủ gật trên lưng ngựa thân thể lão đạo, cực kỳ khinh thường hừ lạnh nói, “Theo mặt tướng nhìn, hắn chẳng qua chỉ là một tiểu tử thôi chưa dứt sữa được cái hư danh nói chơi mà thôi, có gì phải e ngại?”

“Trần phó tướng.” Thân Tư lạnh lùng nhìn về phía hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 174: Chương 37.2: Cuộc chiến ở Mang Sơn

“Mặt tướng nhất thời lơ lờ, mong rằng tướng quân không trách tội.” Mặc dù ngoài miệng phó tướng Trần nói như thế, nhưng giữa hai chân mày vẫn dâng lên vẻ khinh miệt.

“Thôi, người phái người đi thăm dò hư thật của đối phương, bản tướng cảm thấy đối phương có trá.” Hắn căn dặn xong, lại nói, “Chú ý, không nên đánh rần động cỏ.”

“Vâng.” Trần phó tướng lập tức lĩnh mệnh đi.

Ôn Noãn ở trên tầng cây nhìn rõ tất cả vào đáy mắt, môi nàng dâng lên ý cười nhẹ, nói với Quân Dập Hàn ở bên cạnh: “Quả nhiên là thủ hạ của tướng mạnh không yếu kém, trận này của Lạc Phi nên có bảy phần nắm chắc sẽ thắng.”

“Người bốn Vương nhìn trúng, tất nhiên không phải người thường có thể so sánh.” Quân Dập Hàn nhàn nhạt nhú mày, “Chỉ có điều, trận này Lạc Phi có năm phần thắng, nếu không phải đầu óc hắn linh hoạt, sợ rằng phần thắng không tới ba phần.”

“Hả?” Ôn Noãn tỏ ý không hiểu.

“Lần này lãnh binh là Thân Tư, tính tình người này cẩn thận trầm ổn, gặp chuyện thấy biến không loạn, và lại giỏi về phán đoán tình thế chiến sự, hơn nữa binh lực lĩnh suất dưới tay hắn ít nhất nhiều hơn của Lạc Phi. Vì vậy, những mưu kế này của Lạc Phi, cũng chỉ sơ sơ khiến cho quân đội của hắn rơi vào hỗn loạn, cho hắn thắng được chút tiền cơ, về phần thắng hay bại, còn phải nhìn ứng biến sau đó của hắn.” Quân Dập Hàn giải thích cho nàng.

“Xem ra còn là khối xương cứng.” Tròng mắt Ôn Noãn hơi đổi nhìn về phía hắn, “Chàng không định ra ngoài?”

Quân Dập Hàn nhặt lá rơi trên tóc nàng xuống, nói: “Lạc Phi đi theo bốn Vương những năm này, đối thủ cực kỳ khó gặp như thế, thời cơ khó có được như thế, bốn Vương tất nhiên ở bên cạnh nhìn xem cuộc chiến.”

Hiểu rồi, thì ra đây là coi Thân Tư thành đầu thú dữ vô cùng khó bắt, mà Lạc Phi chính là thợ săn được huấn luyện đã lâu, hiện giờ chính là lúc thú dữ và thợ săn phân cao thấp, là lúc kiểm tra khả năng săn bắt thú của thợ săn. Ôn Noãn cười như không cười nhìn hắn, “Nếu như Lạc Phi găm không tới khối xương cứng này thì như thế nào?”

“... Đòi cho nàng đi găm?”

“...”

Gió thổi dần khẽ xuống, mây dày trên bầu trời bay bay bồng bồng che trắng sáng dần tròn, cả trời đất rơi vào trong bóng tối cực hạn, không biết là ai quát to một câu, “Có mai phục!”

Trong bầu trời đêm thoáng chốc nổ tung một bóng pháo hoa xán lạn, Hàn quân vốn tản mát rải rác nơi hẻo lánh trong nháy mắt bộc phát ra tiếng la giết từ các phương hướng khác nhau xông vào trong Mộ Dung quân.

Phía trước Mộ Dung quân đột nhiên bị quân địch đánh thẳng vào, còn chưa kịp tỉnh lại, bốn phía lại vang lên tiếng giết vang dội ánh lửa đầy trời, lửa lớn hùng hục cấp tốc bốc lên từ trên mặt đất rồi tràn ra bốn phía, đốt thành một vòng lửa đỏ, hoàn toàn thấp sáng đêm đen.

Mũi tên Hàn quân như mưa to gió lớn bắn về phía trong vòng vây Mộ Dung quân, trong lúc nhất thời tiếng kêu thảm thiết tiếng la giết vang dội nửa bên Mang Sơn, cuộc chiến ở Mang Sơn chính thức kéo màn che ra.

Nhưng mà, quả nhiên như Quân Dật Hàn đoán, mặc dù Lạc Phi lấy kỷ luật quân đội rồi rạc mê hoặc Mộ Dung quân, để cho các binh sĩ làm như tránh gió túm năm tụm ba tụ tập chung một chỗ nói chuyện trời đất thảnh thơi có một hai người im hơi lặng tiếng “Biến mất” vòng tới chỗ quân địch, đợi khi mây đen che vầng trăng lại phát động công kích, một mưu kế chiếm hết thiên thời địa lợi nhân hòa, cũng chỉ khiến Mộ Dung quân rơi vào hỗn loạn khi mới bắt đầu. đi@en*dyan(lee^qu.donn)

Thân Tư trên lưng ngựa nhanh chóng đưa ra đáp trả, một mặt điều động nhân thủ phá vòng vây, một mặt chỉ huy cung tiễn thủ phản kích. Theo thời gian chiến sự kéo dài, Mộ Dung quân dần lật ngược tình thế xấu, bắt đầu triển khai chém giết với Hàn quân.

Nơi đây chiến sự các nam nhân hùng hực khí thế, mà trong địa lao của Ngọc Nữ môn cũng triển khai một chiến sự giữa nữ nhân.

“Người tới làm gì?” Ngọc Dao lạnh lùng nhìn Thanh Ninh vẫn cười kiêu đơn thuần vô hại, bây giờ nàng thật sự muốn xé rách tầng da giả dối này của nàng ta.

“Tôi xem sư tỷ một chút đó mà.” Thanh Ninh cũng không để ý tới lời nói lạnh nhạt của nàng ta, chỉ cười hi hi buông giỏ mây trong tay xuống mờ ra, bày thức ăn tinh xảo bên trong lên bàn, rất thân thiết nói, “Sư tỷ đói bụng không, mau ăn đi.”

“Ai cần người giả bộ tốt bụng, cút!” Ngọc Dao gạt roi thức ăn trên bàn, chỉ vào cửa, lạnh giọng gầm lên.

“Sư tỷ, muội tốt bụng đưa cơm đến cho sư tỷ, sư tỷ cần gì phải tức giận như thế chứ?” Thanh Ninh tiếp tục lấy đồ ăn còn ở trong giỏ đặt lên bàn, vẫn trong giọng điệu tươi cười lộ ra vẻ đùa cợt nhàn nhạt nói, “Đây chính là bữa ăn cuối cùng ở Ngọc Nữ môn của sư tỷ rồi, nếu như sư tỷ không ăn, về sau sẽ không có mà ăn.”

“Người có ý tứ gì?” Ngọc Dao ngược mắt, tức giận tròn trừng mắt nhìn nàng ta, nhưng đáy mắt lại mơ hồ dâng lên vẻ hốt hoảng.

“Có ý tứ gì?” Thanh Ninh nghiêng đầu chớp mắt nhìn nàng ta, “Chẳng lẽ sư tỷ cho rằng sư tỷ phạm phải lỗi lớn như thế, sư phụ sẽ tha thứ cho sư tỷ? Chẳng lẽ sư tỷ cho rằng sư tỷ phạm phải lỗi lớn như thế, sư phụ thật sự có thể lưu sư tỷ lại Ngọc Nữ môn?” Nàng lắc đầu một cái, cười đến chân mày nhếch lên cong lên như vầng trăng lại châm chọc cực kỳ không tương xứng, “Sư tỷ, đừng quá ngây thơ nữa.”

“Không thể nào, tuyệt đối không có khả năng. Ta không tin lời người nói, ta muốn đi gặp sư phụ.” Ngọc Dao tái mặt liền chạy ra cửa, nhưng khi bước chân vừa định bước ra cửa, nàng bị cục đá từ hư không bắn tới đánh trúng, trong nháy mắt không thể động đậy.

“Sư phụ đang từ chỗ bí mật nhìn, bà cũng không muốn gặp sư tỷ, đây là cảnh cáo bà cho sư tỷ.” Thanh Ninh lấy một chiếc vòng ngọc chất liệu vô cùng kém từ trong ống tay áo ra đưa tới trước mặt nàng ta quơ quơ nói, “Có nhìn thấy không, vòng ngọc này là khi sư tỷ còn bé, vào sinh nhật sư phụ sư tỷ đã đưa cho bà, bà cực kỳ yêu thích chưa từng rời thân. Bây giờ, bà để cho muội trả lại cho sư tỷ. Từ đó, không còn sư tỷ người đồ nhi này. Lần này, sư tỷ đã tin chưa?”

“Làm sao lại như vậy? Làm sao lại như vậy?” Sắc mặt Ngọc Dao tái nhợt nhìn vòng ngọc kia khẽ lặp lại, sau khi nàng tặng vòng ngọc này cho sư phụ, sư phụ liền luôn mang theo không rời người, bây giờ lại để Thanh Ninh lấy ra trả lại nàng. Sư phụ, thật sự không cần nàng sao?

“Đừng vội hóc.” Thanh Ninh nhét vòng ngọc vào trong ngực nàng ta, lại lấy một lưỡi dao thật mỏng từ trong ống tay áo, sắc mặt mang theo vài phần tiếc hận nói, “Sư phụ còn nói, sư tỷ không còn là người của Ngọc Nữ môn, đương nhiên không thể còn có võ công của Ngọc Nữ môn, vì vậy trước khi đưa sư tỷ xuống núi phải đánh gãy gân mạch của sư tỷ, phế bỏ võ công của sư tỷ.”

“Không...” Ngọc Dao hoảng sợ trừng lớn mắt, lời còn chưa nói ra, á huyết đã bị Thanh Ninh điểm, nàng chỉ thấy Thanh Ninh nở nụ cười cực kỳ ngây thơ thường thấy với nàng, sau đó, tay chân đau nhức kịch liệt một trận, nàng liền mềm nhũn ngã vào trên đất chết ngất. Giờ khắc này, tất cả ánh sáng trong lòng nàng đều bị bóng đen che kín, hận ý điên cuồng sinh sôi bành trướng trong đó.

Sau nửa canh giờ, Thanh Ninh đi tới rừng trúc phía sau núi, dừng bước trước bóng người đồ đến trong đêm tối cũng khiến lòng người ta e ngại run sợ.

“Làm thỏa đáng rồi?” Đầu người kia cũng không quay lại lạnh nhạt nói.

“Ừ.” Tuy đối phương không nhìn thấy, Thanh Nịnh vẫn theo bản năng gật đầu một cái. Mặc dù nàng không nhìn được sợ hãi với người này từ đáy lòng, nhưng vẫn đề xuống sợ hãi trong lòng, lấy hết dũng khí hỏi, “Tại sao người phải giúp ta?”

Hai ngày trước người này đột nhiên xuất hiện trong phòng nàng, nói có thể giúp nàng đoạt được chức vị chương môn của Ngọc Nữ môn, ở trong nhận thức của nàng, chức vị chương môn Ngọc Nữ môn vẫn luôn là của sư tỷ Ngọc Dao. Sư phụ yêu thích sư tỷ đó là không ai có thể thay đổi, cho dù nàng là tiêu đồ nhi sư phụ cực kỳ yêu thích cũng không thể. Huống chi, nếu như đại diện kẻ vị không bị Âu Dương Minh Nguyệt vừa ra, bây giờ sư tỷ đã là chương môn nhân. Cho nên, nàng chưa bao giờ có bất kỳ ý tưởng gì đối với vị trí chương môn.

Nhưng người này không giải thích được lại tuyên bố có thể giúp nàng ngồi lên chức vị chương môn?

Nàng không biết hẳn, nhưng lời của hắn khiến cho lòng từ trước đến giờ yên phận của nàng điên cuồng loạn lên, không khỏi nổi lên lòng tham với vị trí kia. Thật ra thì khát vọng nơi đáy lòng nàng cũng không dám suy nghĩ đến đi? Bởi vì biết cách mình quá xa, cho dù nghĩ cũng chỉ khiến cho mong muốn của mình không có mà còn tăng thêm khổ sở mà thôi. Có thể do chấp niệm nơi đáy lòng nàng đề càng sâu, bị chọc phá thì càng mãnh liệt mệnh mạng. Lúc đêm khuya vắng người, trong lòng nàng cũng thường xuyên tự hỏi so sánh giữa nàng và Ngọc Dao, nàng rốt cuộc kém Ngọc Dao ở chỗ nào? Lấy được đáp án cũng chỉ là nàng nhập môn muộn hơn Ngọc Dao mấy năm, ít đi vài phần cung chiêu của sư phụ với nàng ta, như thế, không hơn. Vì thế, khiến cho bất bình đè nén trong lòng nàng càng lúc càng nhiều, cho đến bây giờ, bị một người vốn không quen biết, đốt lên.

“Thế nào, không muốn?” Trong giọng nói lười biếng của hắn lộ ra không chút để ý, giống như lời này cũng chỉ do hắn tùy ý nói ra.

“Ta vì cái gì mà tin tưởng người?” Nàng cau mày trả lời, sau khi đáp lại nàng mới ý thức được, nàng thế mà lại không coi nam nhân này thành kẻ điên, nàng quả nhiên bị mê muội rồi hả?

“Bồn tọa có từng nói muốn người tin tưởng?” Nghe giọng nói của nam nhân mặc áo đỏ thủy chung đưa lưng về phía nàng giống như bên môi dâng lên nụ cười trào phúng, “Bồn tọa cũng chỉ là bó thí?”

Sau đó, nàng bị ma xui quỷ khiến đón nhận bó thí của nam nhân này. Mặc dù ngay từ đầu, nàng liền không có lý do gì mà không có bất kỳ hoài nghi gì về năng lực của hắn, có thể trừ Ngọc Dao đi nhẹ nhàng như vậy, lại lớn đến ngoài dự đoán của nàng.

Nàng nhìn bóng dáng đỏ tươi phía trước, suy đoán dung mạo của hắn nên phong hoa tuyệt đại như thế nào, nhưng cuối cùng không dám bước tới trước nửa bước, chỉ quy củ đứng tại chỗ, lẳng lặng chờ đáp án của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 175: Người thiên hạ gặp được là giết

Gió đêm cuối mùa thu khiến cho nàng không ngừng rung mình, khi nàng cho rằng đối phương không trả lời thì nàng lại nghe hắn ngậm cười nói: “Giúp người? Bồn tọa cũng chỉ nể tình người giúp bồn tọa một việc không nhỏ, hiện giờ thay nàng ấy ra vài phần tức giận thôi. Mạng nàng ta nên giữ lại, nhưng mà cũng chỉ vì lỡ như nàng ấy mạng lớn còn có thể sống trở lại, tự mình có thể động thủ lấy tính mạng nàng ta mà thôi. Người, cũng chỉ là một quân cờ của bồn tọa, bị tỷ muội tình cảm tốt nhất phản bội phế bỏ vô công, chắc hẳn trong lòng nàng ta, tư vị này rất hương thụ mới đúng.” Giọng hắn tàn nhẫn nhưng khắp nơi lộ ra máu lạnh vô tình.

Nhưng Thanh Nịnh nghe, trong lòng lại thực tế hơn nhiều. Nàng cố nén lạnh lẽo đang luồn vào khắp tứ chi bách hài, vội vàng rời đi. Nếu như có thể, nàng hy vọng đời này cuối cùng không cần nhìn thấy nam nhân chỉ nhìn bóng lưng đã khiến nàng sinh lòng sợ hãi.

Mạnh Cô Nhiễm nhìn về phía Mang Sơn lộ ra ánh lửa, mặt mày nghiêng nghiêng dâng lên nụ cười tinh mịch. “Lá chắn thiên nhiên” Mang Sơn này bị phá, nước Kim đã sớm nhìn chăm chăm sao lại buông tha cho cơ hội lớn như vậy? Mộ Dung Tịnh và Quân Dập Hàn tất nhiên phải khống chế biên giới này trong tay, nhưng đánh một trận này, cho dù bọn họ ai thắng ai thua... Nụ cười nơi đáy mắt hắn càng lộ vẻ đậm hơn, cuối cùng được lợi, cũng chắc chắn là hắn!

Mà một trận đánh này, lúc này còn đang tiếp tục.

Nhìn chung toàn bộ chiến trường, Mộ Dung quân đã bắt đầu phản công, Hàn quân vừa lộ ra thế bại. Đợi đến khi Hàn quân bị bức đến phải liên tục lùi về phía sau, bầu trời “Bùng” một tiếng nổ một quả pháo hoa thứ hai, Hàn quân bị buộc đến gần ranh giới Mang Sơn lập tức rút vào rừng trúc bên cạnh. Khi Thân Tư cho rằng Hàn quân đang chạy trốn định hạ lệnh đuổi theo thì lại thấy trúc xanh đung đưa kịch liệt, Hàn quân lại đang vung đao chặt trúc?

Nhóm Hàn quân giờ tay chém xuống, bay chân nhảy lên, cây trúc dài mấy trượng lập tức rầm rầm đổ xuống. Hai mắt hắn mạnh mẽ co lại, quát to: “Rút lui!”

Âm thanh “Rút lui” còn chưa rơi xuống, tướng lĩnh dưới trướng của hắn còn chưa kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì, trúc xanh rơi vào trong vòng lửa

thieu đốt đã phát ra tiếng rầm rầm như pháo vang nổ tung trong bầu trời đêm vô cùng vô tận.

Thủ hạ của Thân Tư có năm ngàn kỵ binh, âm thanh này vừa vang lên, chiến mã dưới năm ngàn kỵ binh bị giật mình trong nháy mắt, bắt đầu nhanh chân chạy như điên, trong tiếng vang cật vó va chạm qua lại kêu lên. Các kỵ binh trên lưng ngựa rồi rít ngựa xuống lưng ngựa, cũng không ít bộ binh tránh không kịp bị vó ngựa đạp chết. Mộ Dung quân khủng hoảng lộn xộn.

Lạc Phi nhìn hỗn loạn phía trước, vuốt ve bạch mã đã sớm nhét chặt khăn đỏ hai bên tai dưới chân, bên môi cười đến lạnh lẽo tràn ra bốn phía. Hắn thấy Thân Tư cực kỳ nhanh nhẹn nhét chặt tai ngựa ổn định ngựa cười, cao giọng ra lệnh rút lui. Mắt đào hoa hí lại, muốn đi, không dễ dàng như vậy.

“Bùm”, loạt pháo hao thứ ba nổ tung trên không trung, Hàn quân phát động phản công toàn diện, binh sĩ tứ tán ở bốn phương tám hướng như thủy triều xông lên, một lần nữa bao vây Mộ Dung quân vào bên trong.

Mộ Dung quân hoảng sợ chưa ổn định, lại bị Hàn quân phản công, bên trong có vó sắt của chiến mã chà đạp, bên ngoài có Hàn quân bao vây, đối mặt trong ngoài giáp công, quân sĩ Mộ Dung quân xoay mình tứ tán, vỡ tan ngàn dặm.

Trận chiến này, thắng bại đã định!

Lạc Phi nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Thân Tư, vuốt ve lỗ tai bạch mã, cười đến biếng nhác hỏi không chút để ý, “Muốn hàng, hay muốn chết?”

“Muốn mạng của ngươi!” Tay Thân Tư cầm thương bạc đập lưng ngựa phi thân lên tấn công Lạc Phi.

“Mệnh của gia, há để cho hạng người thân hư này muốn liên có thể được?” Lạc Phi hừ lạnh cầm kiếm chào đón.

Kiếm thương đụng nhau, tia lửa bốn phía. Cuộc chiến của chủ tướng, thạch phá kinh thiên *.

(*) thạch phá kinh thiên: hình dung sự việc hoặc văn về nghị luận kinh người. Từ gần nghĩa: kinh thiên động địa, long trời lở đất.

Trên không thoáng qua một vết hồng, Thân Tư thẳng tắp từ giữa không trung rơi xuống che ngựa lùi mấy bước dùng thương chống xuống mới miễn cưỡng ổn định thân hình.

“Như thế nào, là gia muốn mạng của ngươi hay ngươi muốn mạng của gia?” Lạc Phi cười như không cười hỏi.

“Muốn chém giết muốn bóc lột cứ tự nhiên muốn làm gì cũng được, bản tướng tuy chết, cũng tuyệt đối không đầu hàng.” Thân Tư đưa tay lau vết máu bên môi, vẻ kiêu ngạo hào hùng quanh thân.

“Thân Tư này ngược lại có vài phần cứng cỏi, Lạc Phi cuối cùng gặp được cục xương cứng này.” Trong giọng nói của Ôn Noãn mang theo vài phần tán thưởng nói.

“So sánh với trực tiếp giết chết Thân Tư, hẳn thích hành hạ Thân Tư hơn.”

“...” Ôn Noãn quả nhiên thấy Lạc Phi cầm kiếm nhàn nhã lững thững đi về phía Thân Tư, cười đến khiến cho người ta dựng lông gáy, “Ngươi cứ không muốn hàng như vậy, không bằng gia khắc chữ ‘hàng’ trên trán ngươi, chiếu cáo người trong thiên hạ như thế nào?”

“Ngươi dám!” Thân Tư giận dữ trừng to mắt lên.

“Trên thế gian này không có chuyện gia không dám làm.” Khóe môi lạnh lùng của Lạc Phi khẽ câu, cổ tay run lên, mũi kiếm đâm thẳng vào trán hắn.

Mà gần như khi mũi kiếm của Lạc Phi chỉ cách trán Thân Tư hơn tấc, ngân thương trong tay Thân Tư bay lên nhắm ngay vào cổ họng mình đã dán lên da thịt thì một cơn gió điên cuồng dùng mãnh tập kích đến, đợi đến khi cơn gió điên cuồng đi qua, tay Lạc Phi che trước mắt bỏ ra tập trung nhìn về phía trước, nào còn nửa phần bóng dáng của Thân Tư?

“Đây là gió yêu ma thổi ra từ đâu!” Lạc Phi cầm kiếm trong tay hung hăng chém xuống đất, phần nộ quát, “Ngươi đâu, tìm thật kỹ cho ta. Cho dù gió yêu ma này mang Thân Tư ra cách xa một vạn tám ngàn dặm, các ngươi cũng phải tìm ra cho ta, sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể, gia cần phải khắc một trăm tám mươi chữ ‘hàng’ trên mặt hắn để phát tiết cơn tức trong lòng.”

“Gió này thổi tới không tầm thường, chẳng lẽ...” Ôn Noãn hơi ngừng nghĩ, trông mắt khẽ động nói với Quân Dập Hàn, “Là hoa đình? Cửu Phong và Đào Linh Nhi đang ở gần đây?”

“Hắn là vậy.” Quân Dập Hàn mang theo nàng từ trên cây bay bổng xuống, bay dọc theo về phía bên kia cánh rừng.

“Hiện giờ trận chiến đã đánh xong, chẳng không định ra ngoài?” Ôn Noãn theo hắn lặng lẽ rời đi, đồng thời không nhịn được hỏi.

“Bốn Vương đi ra ngoài còn có thể thoát thân theo nàng đuổi theo điều tra Cửu Phong và Đào Linh Nhi?”

“... Thật ra ta có thể tự mình đi.”

“Nàng đây là ghét bốn Vương xen vào việc của người khác?”

“Không có, ta sợ làm trễ nải quốc gia đại sự của ngài.”

“...”

--- -----Puck.d.đ.lq.đ-----

“Thanh Nịnh, con có thấy vòng ngọc vi sư đeo trên tay mỗi ngày không? Hôm nay khi vi sư rửa mặt mới phát hiện chẳng biết từ lúc nào không thấy vòng ngọc này nữa.” Chân mày Trần chương môn lộ ra vẻ lo lắng hỏi.

“Không thấy vòng ngọc?” Thanh Nịnh vội vàng bỏ khay đựng trái cây trong tay xuống, tiến lên phía trước nói, “Sư phụ đừng nóng vội, Thanh Nịnh giúp ngài tìm chung quanh một chút, có lẽ là ngài không cẩn thận đánh rơi đâu đó.”

“Vậy con nhanh đi, đây chính là sư...” Bà nói đến đây, giọng nói bỗng nhiên dừng lại, không tiếp tục nữa.

“Thanh Nịnh biết đây là do sư tỷ đưa cho ngài khi còn bé, là bảo vật trong lòng sư phụ, mỗi ngày đeo vào cổ tay chưa bao giờ tháo xuống, sư phụ ngài yên tâm, Thanh Nịnh phải đi tìm ngay, nhất định tìm vòng ngọc về cho ngài.” Bàn tay trong ống tay áo của nàng nắm chặt, móng tay đâm vào thịt làm đau, nhưng trên mặt lại tràn ngập ân cần, lời nói cực kỳ thân thiết.

“Sư phụ, không xong, đại sư tỷ, tối hôm qua đại sư tỷ giết sư tỷ canh giữ địa lao chạy trốn.” Thanh Nịnh vừa dứt lời, một đệ tử lão đảo nghiêng ngã chạy vào gấp giọng bẩm báo.

“Cái gì?” Trần chương môn kinh hãi, vỗ bàn tức giận nói, “Tên nghiệt đồ này, thế mà lại làm ra chuyện tàn hại đồng môn.” Bà ngược lại nói với Thanh Nịnh, “Xem ra duyên phận sư phụ với nàng ta đã hết, con không cần đi tìm vòng ngọc nữa. Đi triệu tập tất cả đệ tử trong môn, vì sư có chuyện muốn tuyên bố với mọi người.”

“Vâng.” Thanh Nịnh che giấu ý cười lạnh lẽo dưới đáy mắt, xoay người bước nhanh ra.

Sau nửa canh giờ, chúng đệ tử Ngọc Nữ môn tề tựu, Trần chương môn chính thức tuyên bố sửa lập Thanh Nịnh làm người chương môn nối nghiệp, cũng tuyên bố trước mặt mọi người Ngọc Dao có vài việc ác, trục xuất nàng ra khỏi sư môn, thiên hạ người gặp được là giết.

“Người có biết, hôm nay ta nghe được tin tức gì không?” Trong sơn động u ám, ánh sáng yếu ớt xuyên vào cửa động nhàn nhạt tô lên hai bóng dáng, một đứng một nằm, người đứng thân hình khô gầy như ma quỷ, người nằm sắc mặt tái nhợt giống như người chết. Kết hợp với giọng nói thô ráp như hũy diệt, lại lộ ra vài phần âm trầm như địa ngục.

Người nằm trên đất mở to mắt nhìn đỉnh, giống như không nghe thấy, không hề phản ứng, cả tròng mắt kia, cũng giống như bị cố định không hề chuyển động. Nếu không phải ngực của nàng ta còn có tim đập phập phồng khe khẽ, nàng ta không hề khác người chết.

Nàng không đáp lời, người nói chuyện hình như cũng không để ý tới nàng trả lời hay không, tự nhiên có vài phần thương hại và châm chọc nói: “Trần chương môn hạ lệnh, đổi lập tiểu sư muội của ngươi là Thanh Nịnh làm chương môn nối nghiệp, cũng tuyên bố trục xuất ngươi ra khỏi sư môn, người trong thiên hạ gặp được ngươi là giết.”

Lần này người trên đất rốt cuộc có phản ứng, hô hấp nàng dồn dập ngực phập phồng kịch liệt, tròng mắt cố định thiêu đốt lửa giận hừng hực, giống như muốn thiêu đốt tất cả thế gian hủy diệt không còn.

“Muốn báo thù?” Người nọ cực kỳ lạnh giọng khinh miệt, “Lấy đáng về hoạt tử nhân như quỷ bây giờ của ngươi, sợ rằng đời này đều là vọng tưởng.”

“Ta tin tưởng nếu như ngươi cứu ta, ta liền có giá trị lợi dụng với ngươi.” Giọng của Ngọc Dao giống như trong băng lạnh ngàn thước rì ra, mang theo lạnh lẽo thấu xương, “Nói đi, ngươi muốn ta làm cái gì? Chỉ cần có thể báo thù cho ta, ngươi kêu ta làm cái gì, ta đều bằng lòng.”

“Ta muốn ngươi, cam tâm tình nguyện lấy máu trong tim ngươi tế tự cho Viêm hoa đình này, coi phong ấn của nó ra.” Người áo xám hết sức liêu lĩnh cười lớn. Chỉ có trái tim của nữ tử hết sức căm hận cam tâm tình nguyện lấy máu trong tim nàng ra tế tự, mới có thể thành công khơi lên lực tà ác của Viêm hoa đình.

Hai người Ôn Noãn và Quân Dập Hàn tìm kiếm suốt cả đêm cũng không thấy được tung tích của Cửu Phong và Đào Linh Nhi, dù sao Mang Sơn kéo dài trăm dặm, phương hướng chạy đi của bọn họ thật sự có thể có hàng ngàn hàng vạn lựa chọn biến hóa đa dạng. Lấy ví dụ như, sau khi bọn họ cứu Thân Tư hoàn toàn có thể chạy lại vào Mang Sơn, mà hai người thì tìm ngoài Mang Sơn, lần này ngược lại hai phương hướng, cho dù hai người lật trong ngoài Mang Sơn trăm dặm cũng không làm nên chuyện gì. Và lại hai người đang tìm đồng thời còn phải tránh Hàn quân do Lạc Phi phái ra tìm người, thật sự cực kỳ hao phí tinh lực.

“Mất một cơ hội đi đường tắt như vậy, thật sự khiến người ta nổi cáu.” Ôn Noãn ngồi trên cỏ dẫm chân, vẻ mặt hơi uất ức.

Quân Dập Hàn ngồi xuống bên cạnh nàng, đặt chân nàng lên đầu gối, trong lòng bàn tay hơi tự nội lực cảm nắn mát xa thư giãn vì nàng, “Thật ra thì không khó điều tra tung tích của các nàng.”

“Hả? Chẳng có biện pháp gì?” Ôn Noãn lập tức tinh thần tỉnh táo.

“Họ cứu Thân Tư.” Quân Dập Hàn tới điểm là dừng.

“Vậy nếu lần này Thân Tư thua trận sợ bị Mộ Dung Tịnh xử phạt, không hiến thân thì làm như thế nào?” Ôn Noãn bừng tỉnh ra, sao nàng lại không nghĩ đến?

“Già trẻ gia tộc Thân Tư trên dưới hai trăm miệng ăn, tất cả ở Kinh thành.”

Ôn Noãn lập tức yên tâm, không sợ hãi không xuất hiện. Nhưng sau một khắc, nàng lại cau mày nhìn Quân Dật Hàn hơi bất mãn nói, “Sao không nói sớm, hại ta uống công một đêm.”

“...”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Ôn Noãn cũng không theo Quân Dật Hàn về quân doanh mà về thẳng Minh Nguyệt các. Viêm hoa đỉnh không có được, nhưng nàng phải nghĩ cách đạt tới yêu cầu của người đòi thuốc, dù sao, trong tay hắn, có một cơ hội sống sót của nàng. Do đó, bởi vì tuyệt vọng, nàng chỉ có thể khổ sở giãy vò giữa giữa yêu và buông tay. Mà hiện giờ, trong bóng tối rồi cuộc hiện ra một ánh rạng đông, nàng tuyệt đối không thể buông tha.

Nàng trở lại Minh Nguyệt các chui vào trong phòng thuốc nghiên cứu chế thuốc hoa mắt, lại vẫn không tìm được phương pháp để thuốc vốn đã phát huy tác dụng đến cực hạn lại đề cao thêm lần nữa.

Chẳng lẽ trừ dùng Viêm hoa đỉnh luyện chế thì không có phương pháp nào khác?

Nàng vuốt đầu đau nhức đi tới hậu viện, định hứng gió đêm để đầu óc tỉnh táo một chút. Nhưng khi tầm mắt nàng quét qua vườn thuốc, quét qua hòm độc vật, quét qua chim Cô Lỗ lông chim chính tề ngủ gà ngủ gât trên tàng cây thì nàng cảm thấy hậu viện này hình như hơi khác thường, về phần khác thường ở đâu, trong chốc lát nàng lại không nói ra.

“Két, Hoan Hoan, trứng thối, Hoan Hoan, trứng thối.” Chim Cô Lỗ đang ngủ gà ngủ gât đột nhiên bạo phát ra một tiếng kêu thảm thiết cực kỳ thê lương, “Phạch phạch” một cái vỗ cánh bay, khi nó oanh tạc mấy lông vũ khẽ bay từ từ xuống. Nó lộn hai vòng giữa không trung, dường như không phát hiện ra bóng dáng kinh khủng này, lúc này mới lung la lung lay trở về đầu cành tiếp tục ngủ gât.

Đúng rồi, Sở Hoan!

Có Sở Hoan ở đây, hậu viện của nàng tuyệt đối không có khả năng hài hòa như vậy.

Nàng lập tức gọi Huyền Nguyệt tới hỏi Sở Hoan ở đâu, lúc này Huyền Nguyệt mới nói khi trước Các chủ trở về liền đi phòng chế thuốc nên chưa kịp bẩm báo cho Các chủ biết, ngày hôm sau khi Sở Hoan đi tới Ngọc Nữ môn liền mất tích, nàng đã phái người đi tìm kiếm khắp nơi nhưng không tìm được.

Mất tích?

Ôn Noãn hơi ngẫm nghĩ, đánh giá chắc Sở Hoan không làm được nhiệm vụ mà Quân Dật Hàn giao cho, sợ bị trách phạt, nên tự tiện chạy. Nhưng chỉ là suy đoán của nàng, huống chi Sở Hoan còn kết thù với Thanh Ninh ở Ngọc Nữ môn, khi đánh Thanh Ninh còn bị Trần chương môn nhìn thấy. Như thế, hiện giờ hẳn rồi cuộc như thế nào, còn phải cẩn thận điều tra một chút, chuyện này, còn phải báo cho Quân Dật Hàn mới được.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 176: Chương 39.1: Có ý tứ với Các chủ

Như Ôn Noãn đoán, Sở Hoan xác thực sao thơ đến hai mắt thâm quầng, ngâm thơ ngâm đến đầu đau kịch liệt, cuối cùng, khi hắn rút được kinh nghiệm xương máu, hẳn rồi cuộc quyết định – chạy trốn. Về phần sau khi lại bị bắt được sẽ phải chịu hình phạt không thuộc về người như thế nào, vấn đề tương lai để tương lai lại nói.

Hắn lên đi xuống núi, một hơi vọt ra hơn vài chục dặm, lúc này mới trong sắc trời mờ mờ lúc sáng sớm đi vào trong một quán rượu vừa mới mở cửa, gọi món ăn đầy bàn, bắt đầu ăn như hổ đói không hề có chút hình tượng nào.

“Đại ca, đại ca xem cô nương kia có giống tử Điện hạ không?” Một nam tử mặc toàn thân áo đen ngồi trong góc khế nói với một nam tử mặc quần áo màu nâu.

“Người nói như vậy, nhìn còn thật sự giống.” Nam tử mặc quần áo màu nâu nhìn Sở Hoan theo tầm mắt của hắn, nhũ mày suy tư nói.

“Nhìn cái gì mà nhìn, nhìn nữa gia khoét mắt người.” Sở Hoan vén cao tay áo xé đùi gà ngẩng đầu vừa lúc nhìn thấy tầm mắt của hai người, lập tức trợn trừng trừng mắt, vỗ bàn một cái gầm lên thành tiếng.

Hai người trong góc trao đổi ánh mắt ngăm ngăm lẫn nhau, thu hồi tầm mắt của mình ăn com uống trà. dinendian.loqidJon

Bạc khí phách thường thấy ở Kinh thành này, trừ tứ Điện hạ ra có thể còn có ai. Chỉ có điều, mặc dù tứ Điện hạ hóa trang không tệ, nhưng tướng ăn này... Thật sự khiến cho người ta không dám khen tặng.

Sở Hoan ăn uống non đủ nâng cao vạt áo lau miệng, đánh cái ợ no nề cực kỳ vang dội thoải mái xong, xoa cái bụng đứng dậy, tiện tay vứt cho tiểu nhị một thỏi bạc rồi nghênh ngang rời đi.

“Đuổi theo.” Nam tử quần áo màu xám vứt thỏi bạc xuống đứng dậy rồi đi theo.

Đi không bao lâu, trùng hợp đi qua một tiệm may. Sở Hoan nhìn quần áo bẩn thỉu trên người, còn muốn mặc đồ nữ quả thật không tiện, sẽ hư hỏng phong cách đại gia của hắn, lập tức sai bước đi vào. Không lâu lắm, một thiếu niên công tử trong veo như nước liền đi ra ngoài.

Hai người đi theo sau nhìn dáng vẻ kia của hắn, trong lòng cuối cùng hoàn toàn yên lòng về thân phận của hắn. Lập tức phát ra tín hiệu, gọi các đồng bọn đang phân tán ra các nơi tìm hắn.

Sở Hoan không dám dừng lại quá lâu trong thành, hắn sợ Quân Dật Hàn phát hiện ra hắn chạy trốn rồi phái người đuổi theo. Vì vậy, sau khi mua chút đồ ăn ở trên đường, lập tức mướn chiếc xe ngựa rời đi.

Xe ngựa vững vàng đi về phía trước, Sở Hoan nằm bên trong ngủ bù. Đợi hắn ngủ đến khi mặt trời lặn về tây, bên ngoài truyền đến giọng nói hơi có vẻ già nua của phu xe: “Công tử, phía trước có trấn nhỏ, tối nay ngài có cần ở đây một đêm? Nếu bỏ lỡ chỗ này lại lên đường tiếp, sợ rằng sẽ phải ngủ ngoài đồng hoang rồi.”

Trời đất bao la, Sở Hoan cũng không biết đi đâu, hắn không muốn ngây ngô trong cung, chỗ tam ca lại không đi được, lên xe liền phân phó phu xe tùy ý đi về phía trước là được. Lúc này nghe phu xe nhắc nhở, hắn liền nói: “Tìm một khách điểm ở trấn nhỏ này ở lại một đêm đi, sáng mai tiếp tục lên đường.”

“Vâng.” Phu xe đồng ý, điều khiển xe ngựa đến khách điểm lớn nhất trong trấn.

Ban đêm, cửa sổ trong phòng Sở Hoan im hơi lặng tiếng bị mở ra, một bóng người lặng lẽ dùng chân trên mặt đất, người này, chính là người đánh xe ban ngày. Hắn dùng chân trước giường Sở Hoan trong chốc lát, nghe hô hấp nhẹ nhàng vững vàng của Sở Hoan, chắc đang ngủ say, lúc này mới tiến lên cầm một viên thuốc màu đen trong tay áo, đầu ngón tay khẽ ấn lên cổ Sở Hoan, khi miệng Sở Hoan mở ra trong nháy mắt, viên thuốc nhanh chóng bị nhét vào trong miệng Sở Hoan nuốt xuống.

Sau khi cho ăn thuốc xong, hắn trở về đường cũ, cửa sổ một lần nữa lặng yên không tiếng động đóng lại.

Sở Hoan lật người ngủ tiếp, có lẽ do đêm hôm qua chạy trốn bị lạnh, hôm nay lại ăn uống quá độ, dạ dày đột nhiên cực kỳ không thoải mái, từng đợt nước miếng bốc lên từ cổ họng ra miệng, hắn vốn định không rảnh để ý ngủ tiếp, nhưng cảm giác muốn thốt ra miệng...

Trong nháy mắt hắn đứng dậy xông về phía cái bô trong gian nhỏ ỏi như điên, ỏi cho đến khi trong dạ dày hoàn toàn trống rỗng, lúc này mới dừng lại.

Trong cái bô kia tản ra mùi thức ăn chua chua nhàn nhạt, một viên thuốc màu đen cực kỳ không tương xứng xen lẫn trong đó.

Sở Hoan không còn hơi sức giơ tay áo lên quẹt miệng, lại dụi mắt mờ mờ hơi nước vì ỏi, trong lúc vô tình nhìn thấy viên thuốc màu sắc cực kỳ nổi bật kia thì hắn khẽ mắng một tiếng, vẻ mặt ghét bỏ: “Gia ăn cái gì mà ghê tởm vậy? Cũng may ỏi ra, nếu không chắc không thể không ghê tởm chết gia.”

Đúng vậy, cũng may ỏi ra, nếu không, có chút bí mật có lẽ cả đời hắn cũng không thể biết.

Xe ngựa tiếp tục tiến lên, Sở Hoan trên căn bản lập tức ngã đầu vào xe đi nằm ngủ, sau đó đến chỗ dừng chân phu xe lại kêu tỉnh hắn. Trong ngày thường tinh thần hắn cực tốt, có rất ít tình huống thích ngủ như vậy, nhưng hai ngày nay không biết vì sao, luôn thích ngủ.

Mặc dù tính hắn đơn thuần, nhưng lại lớn lên trong thâm cung từ nhỏ, hai ngày trôi qua như thế, trong lòng cuối cùng sinh cảnh giác hoài nghi. Từ trước đến giờ lúc dùng chân ăn com hắn đều để tiểu nhị đưa thẳng vào phòng, sau khi trong lòng có hoài nghi, hắn liền tùy ý gậy gậy bữa com tối đưa tới một chút, gấp chút món ăn và com trực tiếp đổ vào trong cái bô. Trong ngày thường sau khi dùng com hắn liền lập tức buồn ngủ ập tới muốn ngủ, nhưng tối nay hắn không dùng bữa, ngồi thẳng đến nửa đêm tinh thần cực kỳ phấn chấn không hề buồn ngủ. Sự thật như thế nào, trải qua một lần thử này, trong lòng hoàn toàn sáng tỏ.

Sở Hoan áp chế lửa giận trong lòng, bữa ăn sáng cũng làm theo cách đó, lên xe vẫn như ngày thường ngã đầu xuống ngủ. Hắn thật sự muốn xem rốt cuộc là ai muốn bỏ thuốc cho hắn, rốt cuộc có mục đích gì, sau khi tra được, xem tiêu gia hắn có đánh kẻ đó rã ròi đầy đất không.

“Điện hạ như thế nào?”

“Giống như hai ngày trước yên tĩnh ngủ trong đó.”

Xe ngựa dừng lại trong một rừng cây nhỏ, Sở Hoan lặng lẽ vén tờ màn lên nhìn về phía hai người đang nói chuyện, có lẽ cho rằng hắn ngủ rồi nên không đề phòng bao nhiêu, giọng nói cũng không đề thấp, vì vậy, hắn dựng lỗ tai lên cũng có thể mơ hồ nghe thấy. di1enda4nle3qu21ydo0n

Gọi hắn là Điện hạ, hai người này là người của tam ca hay người của mẫu hậu?

Sở Hoan ngó kỹ nam tử mặc áo xám hỏi người đàn ông xe, chỉ cảm thấy người này rất quen mắt, bên tai lại nghe hắn nói: “Ti mi chút, hôm nay cách thời hạn Thái hậu nương nương cho chỉ về vãn năm ngày, ra roi thúc ngựa có thể chạy về Kinh thành, trong này ngàn vạn lần không thể để lộ ra bất kỳ điều gì, nếu không, không chỉ có đầu của ta ngươi khó giữ được.”

“Đại ca yên tâm, thuộc hạ hiểu.”

Sở Hoan cuối cùng nhớ ra, đã từng nhìn thấy người này trong quán rượu, vẫn nhìn theo hắn, chắc hẳn lúc đó đã nhận ra hắn. Khó trách từ sau khi ra khỏi quán rượu hắn vẫn cảm thấy có người đi theo, nhưng thủy chung không tìm ra người. Hắn còn tưởng rằng do mình quá mức khẩn trương nên sinh ra ảo giác, thì ra tính chuyên nghiệp của đối phương quá mạnh. Hắn từng vô tình gặp hắn ta trong cung một lần, là thủ lĩnh ám vệ bên cạnh mẫu hậu. Hừ, muốn mang hắn về, đừng nói cửa chính, cả cửa sổ cũng không có. Sở Hoan thấy bọn họ đã ngừng nói chuyện, lập tức nằm xuống giả bộ ngủ.

Đêm khuya yên tĩnh, mõ gõ ba tiếng, khách điểm lớn nhất trong thành đột nhiên dấy lên lửa lớn hùng hục.

“Không xong, là phòng của Điện hạ, mau đi cứu người.” Nam tử áo xám khẽ quát người thủ vệ ở chỗ tối, trong bóng tối, hàng chục bóng dáng lập tức bay ra từ trong tất cả các góc xông về phía căn phòng bị đốt.

Sở Hoan núp trong bóng tối cười trộm, đột tất cả mọi người vọt vào trong lửa, hắn lập tức nhấc chân bỏ chạy.

“Điện hạ không có ở trong phòng, trốn kẻo, mau đuổi theo.” Sau khi kiểm tra một lần, nam tử áo xám hét lớn.

Sở Hoan nhìn bóng người phía sau nhanh chóng ép tới gần, trong lòng thầm mắng nhất định là tên tiểu nhị kia lừa tiền, mua hàng giả cho hắn, bằng không, trong lửa kia bỏ thêm chút đồ, giờ phút này bọn họ nên sớm tay chân như nhũn ra chen lẫn giành nhà vệ sinh, nào còn có thể ước chân nhanh như bay đuổi theo hắn.

“Điện hạ, đừng chạy nữa, mau trở về theo bọn thuộc hạ.” Nam tử áo xám trầm giọng nói.

“Không chạy là ngu dốt.” Sở Hoan càng thêm liều mạng chạy.

Mắt thấy chỉ chốc lát nữa sẽ bị đuổi kịp không có chỗ trốn, khoe mắt Sở Hoan phát hiện dưới ánh trăng lai láng, trên cầu vòm phía trước có hình dáng như trăng non, một bóng dáng màu đỏ cực kỳ quen thuộc đang nghiêng người về phía hắn, một gối cong lên ngồi dọc theo thành cầu, tay nâng ly ngọc đưa về phía ánh trăng mà uống. Ly ngọc chạm môi, cảm dưới khe héch, chỉ với một tư thế tùy ý uống rượu này lại kéo độ cong dáng người của hắn hoàn hảo vừa đúng, lười biếng mà tùy ý.

Đầu óc Sở Hoan vừa hôn mê lại choáng váng, vỗ trái tim càng thêm điên cuồng liều mạng chạy về phía trước, hét lớn: “Mạnh đại ca cứu mạng, có hái hoa tặc muốn bắt ta bán vào trong nhà chứa.”

“Lời hay” này của hắn vừa ra, đầu ngón tay của nam tử áo xám vừa chạm đến ống tay áo hắn, dưới chân lão đảo một cái, bị hắn nhanh như thỏ thuận lợi chạy nhanh đến bên cạnh Mạnh Cô Nhiễm.

“Ha ha, thật đúng lúc, Mạnh đại ca, chúng ta lại gặp nhau. Đại ca nhất định phải cứu ta.” Sở Hoan cười đến ngây ngô trào lên, chào hỏi Mạnh Cô Nhiễm.

“Cứu?” Mạnh Cô Nhiễm cười như không cười nhìn hắn, “Lần này ngươi lại trêu chọc ai?”

“Không có, tuyệt đối không có.” Sở Hoan lắc đầu như trống bỏi, “Lần này bọn họ chủ động trêu chọc ta, bọn họ là hái hoa tặc, bọn họ thêm thường sắc đẹp của ta, muốn giờ trở khiêm nhường với ta, còn muốn bán ta đổi bạc xài. Mạnh đại ca, bọn họ có phải rất đáng ghét không? Quan hệ của chúng ta thân thiết như vậy, đại ca nhất định phải giúp ta thu thập chúng.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 177: Chương 39.2: Có ý tứ với Các chủ

“Ngươi tiểu tử này trái lại thật sự có thể bầu vùi quan hệ.” Mạnh Cô Nhiễm đưa tay vuốt đầu hắn, chỉ cảm thấy cảm giác này quả thật không tệ, khó trách mấy ngày nay nhớ nhung đầu của hắn, quả nhiên cảm giác tay rất tốt.

“Không cho vô lễ với công tử.” Nam tử áo xám gầm lên, ngay sau đó giọng nói mềm nhũn cung kính nói với Sở Hoan, “Lão phu nhân cực kỳ nhớ nhung công tử, kính xin công tử theo bọn thuộc hạ trở về, để an ủi lòng nhớ nhung của phu nhân.”

“Các ngươi là hái hoa tặc, gia tuyệt đối không đi theo các ngươi.” Sở Hoan trực tiếp núp sau lưng Mạnh Cô Nhiễm.

“Dám hô to gọi nhỏ trước mặt bản tọa, ngươi chính là người đầu tiên.” Tròng mắt Mạnh Cô Nhiễm thưởng thức ly rượu bằng bạch ngọc trên tay, bờ môi

thoảng hiện lên ý cười lạnh, “Thừa dịp hiện giờ tâm tình bốn tột, nếu như các người tự phé hai cánh tay, bốn tột sẽ lưu lại cho người một mạng, những người khác cũng đều bỏ qua cho, nếu người không nghe lệnh...” Đầu ngón tay hấn khẽ nhúc nhích, ly rượu bằng bạch ngọc trong nháy mắt hóa thành bột phấn chảy từ đầu ngón tay hấn xuống, “Bốn tột, không chừa một mống”

“Giọng điệu thật cuồng vọng, tại hạ cũng muốn lãnh giáo một chút võ công của các hạ.” Nam tử áo xám dứt lời phi thân lên.

Mạnh Cô Nhiễm nhìn bóng dáng của hắn như nhìn một con kiến hôi, chỉ nhón tay khẽ phui, theo một tiếng kêu đau đớn, thân thể cường tráng của nam tử áo xám đã rơi từ trên không trung xuống, mà hai cánh tay cực kỳ mất tự nhiên rũ hai bên người, kiếm nắm chặt trong tay cũng rơi trên mặt đất.

“Đại ca.”

Các ám vệ khác kinh hãi, đều cảm tức nhìn Mạnh Cô Nhiễm, vung kiếm lên định báo thù cho nam tử áo xám, nhưng bọn họ mới vừa xông tới trước mấy bước, lại rớt rít ôm bụng, mặt nhăn nhó khựng lại.

“Ha ha, trúng, trúng rồi.” Sở Hoan nhìn phản ứng của những người này nhảy dựng lên hoan hô nói, hắn thấy Mạnh Cô Nhiễm liếc mắt về phía hắn, lập tức hào hứng bùng bùng giải thích, “Bọn họ muốn bắt ta, ta phóng lửa trong phòng, trong lửa tăng thêm chút thuốc, người ngửi mùi sẽ trúng chiêu, kéo mười lần tám lần tuyệt đối không thành vấn đề.”

Cho nên, hiện giờ mọi người gần phân nửa thành chung quanh khách điểm hắn ở kia đang không ngừng tìm nhà vệ sinh, thậm chí vì tranh hằm cầu mà đánh bể đầu chảy máu. Dĩ nhiên, đại bá đại mụ canh giữ nhà vệ sinh công cộng nhân dịp này kiếm một khoản tiền lớn.

“Như thế nào, có phải ta rất thông minh không?” Sau khi Sở Hoan nói xong, dương dương há hê chờ Mạnh Cô Nhiễm khích lệ.

“Ngược lại tốt hơn dự đoán của bốn tột.” Đáy mắt Mạnh Cô Nhiễm bị hắn dính vào chút ý cười.

“Đó là đương nhiên.” Sở Hoan không hề hiểu được hàm ý phía sau câu nói này, lời kéo hắn nói, “Mạnh đại ca, chúng ta đi nhanh đi, đổi chỗ uống rượu, mùi vị chỗ này không tốt.” Hắn nói đồng thời còn cố ý nhìn những người đang lau mồ hôi lạnh đổ ra trên trán, phẩy phẩy gió trước mũi.

“Không giết những hái hoa tặc này?”

“À, trên trời có đức hiếu sinh, a di đà Phật, thiện tai thiện tai, thả bọn họ đi thôi.” Hắn chột dạ kéo Mạnh Cô Nhiễm đi.

Mạnh Cô Nhiễm nhìn hắn cố gắng tránh tầm mắt của mình, bờ môi xinh đẹp dâng lên nụ cười tĩnh mịch.

Biên giới Mang Sơn, cứ điểm quân sự Trừ Châu gần cách Giang Đông chỗ hiện giờ Quân Dập Hân cai quản, mà chức vị quân sự quan trọng và chức vụ chính sự quan trọng ở Trừ Châu đều do thân tín của Mộ Dung Tịnh đảm nhiệm. Lần này cuộc chiến Mang Sơn sơ dĩ không kịp tiếp ứng, chủ yếu vì ông trời không hợp thời đổ mưa đặc biệt lớn ở trong khu vực Trừ Châu. Đường từ Trừ Châu đi Mang Sơn cần phải đi qua một con sông – bề rộng chừng trăm trượng, nước sông mãnh liệt tràn lan, đánh ngăn quân Trừ Châu mạo hiểm mưa to hành quân ở bên bờ kia sông, chỉ có thể nhìn sông than thở.

Lần này mặc dù Hân quân thiên thời địa lợi nhân hòa đánh bại biên giới Mang sơn, nhưng đây mới chỉ bắt đầu, nếu như không hoàn toàn diệt trừ quân Trừ Châu mãnh hổ bên giường này, biên giới Mang Sơn rất dễ dàng rơi vào tay Mộ Dung Tịnh.

Vì vậy, cực kỳ cần làm, chỉ huy Trừ Châu!

Quân Dập Hân phân phó bố trí quân xong, các tướng lĩnh thối lui ra khỏi doanh trường, chỉ còn Lạc Phi và Bạch Ứng lưu lại.

“Tình huống Hoàng thượng bây giờ như thế nào?” Quân Dập Hân hỏi.

“Khí sắc đã bắt đầu chuyển biến tốt, theo phân phó lúc trước của Mộ Hân, lại ngâm bảy ngày đã khỏi hẳn, về sau chú ý điều dưỡng thân thể là được.” Bạch Ứng trả lời, suy nghĩ một chút, vẫn mở miệng nói, “Có cần thuộc hạ phái người đi tra tìm vị trí của Mộ Hân không?”

“Không cần.” Đầu ngón tay Quân Dập Hân gõ nhẹ mặt bàn nói, “Người có biết Minh Nguyệt các?”

“Minh Nguyệt các? Nghe nói dùng độc làm nên đứng chân trong giang hồ, không chính không tà, chỉ có điều Các chủ Minh Nguyệt các rất thần bí, lời đồn đại hắn tao nhã vô song, nhưng cho đến tận bây giờ chưa có ai từng thấy diện mạo thật của hắn.” Bạch Ứng hơi nghi ngờ hỏi, “sao Vương gia đột nhiên có hứng thú với môn phái giang hồ?”

“Chưa có ai từng thấy diện mạo thật?” Nụ cười trên môi Quân Dập Hân khá sâu, nhìn thẳng vào Bạch Ứng đang quanh thân dâng đầy vương mặc, lúc này mới nghe giọng hắn không nhanh không chậm nói, “Bốn Vương không có hứng thú với môn phái giang hồ, nhưng ngược lại cảm thấy rất hứng thú với vị Các chủ Minh Nguyệt các thần thần bí bí này.”

Bạch Ứng nghi vấn nhìn về phía Lạc Phi, Lạc Phi rung chân nhìn nóc trường.

“Báo, Vương gia, ngoài danh có nam tử nói danh họ Âu Dương cầu kiến.”

“Mang hắn vào.” Đáy mắt Quân Dập Hân thoáng dâng lên ý cười, mới vừa nói đến nàng, nàng liền tới, đây có được tính là, có tâm hữu linh tê không.

“Âu Dương Minh Nguyệt bái kiến Hàn Vương.” Không lâu lắm, Ôn Noãn được đưa vào trong trường, nàng thấy Bạch Ứng và Lạc Phi đều ở đây, lại thi lễ.

“Âu Dương Minh Nguyệt?” Bạch Ứng nhìn mặt nạ màu bạc trên mặt hắn, lại nhìn phong cách tao nhã tự nhiên khi giờ tay nhắc chân của hắn, liền tưởng đến người vừa mới thảo luận, trong lòng hắn đã có đáp án, “Người là Các chủ Minh Nguyệt các?”

“Đúng thế.” Ôn Noãn mỉm cười gật đầu.

“Chuyện bốn Vương giao cho các người còn không mau đi tiến hành, chết ý ở đây làm gì?” Quân Dập Hàn trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

“...” Lạc Phi cười lạnh khê hừ, Bạch Ứng rất có thâm ý liếc nhìn Lạc Phi, hai người một trước một sau ra khỏi doanh trường.

“Tới đây.”

Ôn Noãn theo lời đi tới, bị hắn cực kỳ tự nhiên kéo vào trong ngực ngồi xuống, hắn gỡ mặt nạ của nàng xuống, nhìn da thịt vô cùng mịn màng của nàng, trong lòng lại mơ hồ sinh ra vui mừng được độc chiếm, Các chủ Minh Nguyệt các thân bí chưa bao giờ lộ mặt thật trong mắt người khác, chỉ có hắn, biết nàng có dáng vẻ như thế nào, chỉ có hắn, biết nàng có phong thái như thế nào.

“Sao hôm nay có rảnh rồi tới gặp ta? Chuyện trong các đã làm xong?” Quân Dập Hàn đưa tay rút ngọc trâm trên búi tóc nàng, mái tóc màu đen thuận thể chảy xuống xuyên qua kẽ tay hắn.

“Không phải.” Ôn Noãn giận lườm hắn, cũng tùy ý để cho hắn lấy lược chải tóc cho nàng, “Ta tới muốn nói cho chàng biết một tiếng, Sở Hoan không trở về Minh Nguyệt các, sau ngày chúng ta rơi vào trong động đã không thấy.”

“Ngược lại đúng như ta dự đoán.” Trong giọng nói của Quân Dập Hàn không hề ngoài ý muốn, “Ngày đó vốn đợi sau khi trốn xuống núi, ta sẽ phái người đưa hắn về cung, cũng không ngờ giữa chừng xảy ra rủi ro, khiến cho hắn chân chính chạy mất.”

“Nhưng dù sao hắn cũng còn nhỏ, có thể xảy ra điều gì ngoài ý muốn không?” Ôn Noãn hơi bận tâm.

“Tuy tuổi Sở Hoan còn nhỏ, nhưng từ nhỏ đã lăn lộn trên phố phường đến lớn, đầu óc rất nhanh nhạy.” Hắn nói đến đây, dừng lại, giọng nói hơi trầm xuống, “Hình như nàng rất quan tâm đến hắn?”

“Tuổi hắn nhỏ như vậy, lại thích gây chuyện sinh sự, ta đương nhiên quan tâm đến an nguy của hắn.” Nàng đang nói lại thấy sắc mặt hắn khó coi, không khỏi bật cười trong lòng bổ sung thêm, “Ai bảo hắn là Hoàng đệ của chàng, nếu thay bằng hài tử nhà khác, ta không có tâm tư kia.”

Sắc mặt hắn hơi bớt giận, động tác trên tay dừng lại, một lần nữa cài lại trâm cài tóc cho nàng, nhìn chung quanh một chút nói: “Còn có thể, nhưng bộ quần áo này nên đổi.” Hắn nói đồng thời kéo nàng đứng dậy đi vào phòng trong, trải một bộ quần áo khác ra cho nàng, “Thay xem thử một chút có vừa người không?”

“Chàng chuẩn bị cho ta sao?” Ôn Noãn nhận lấy quần áo, hơi kinh ngạc nhìn hắn.

“Xem một chút xem có thích hay không.”

Sau khi Ôn Noãn thay xong nhìn coi, quần áo này không chỉ có màu sắc kiểu dáng vô cùng hợp tới tính tình của nàng, ngay cả độ lớn nhỏ cũng cực kỳ vừa người, không khỏi cười nói: “Ánh mắt Vương gia thật không tệ, ta rất thích quần áo này, mặc cũng rất vừa người.”

“Bốn Vương tự mình chọn đương nhiên sẽ không kém.” Hắn kéo nàng ngồi xuống trước gương đồng, cầm bút chỉ lên dịu dàng nói với nàng, “Đừng động.” Sau đó cực kỳ tập trung cẩn thận tỉ mỉ vẽ lông mày vì nàng, hô hấp âm áp của hắn nhẹ nhàng lướt qua chóp mũi nàng, hòa hợp mập mờ với hơi thở của nàng. Nàng kinh ngạc nhìn hắn, trong mũi chua chua, lại giống như nhớ tới một ngày năm kia, vừa lúc cánh xuân, hắn cũng nghiêm túc như thế vẽ chân mày cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 178: Chương 40.1: Dày vỏ ngọt ngào

Lúc sau, Quân Dập Hàn vẽ xong chân mày tốt nhất cho nàng lại tinh tế nhìn nàng, ánh mắt sâu thẳm mà tập trung, tập trung đến trong lòng Ôn Noãn lại mơ hồ hơi lo lắng.

“Khó coi?” Nàng ổn định tâm thần, sờ mặt soi gương đồng, lên tiếng trước phá vỡ yên tĩnh làm cho người ta hít thở không thông này.

“Cực tốt.” Hắn đưa tay sờ lên gương mặt da thịt nhẵn nhụi âm áp của nàng, dung mạo dưới ngón tay này tuyệt đối không có khả năng làm giả, nhưng vì sao hắn đều cảm thấy giống như đã từng quen biết với tất cả của nàng, chỉ có gương mặt này... Xa lạ như vậy. Những hình ảnh rải rác mơ hồ càng ngày

càng thường xuyên xuất hiện trong đầu hắn, cho dù hắn nhìn không rõ dung mạo nữ tử kia, nhưng theo bản năng hắn lại khẳng định gương mặt trước mắt tuyệt đối không liên quan đến nữ tử kia.

Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ tất cả đều chỉ là ảo giác của hắn?

Hoặc là, đây vốn là trí nhớ đời trước của hắn về nàng? Mặc dù điều này rất hoang đường, nhưng hắn vẫn không thể không nghĩ vậy. Nếu không, giống như đã từng quen biết như vậy, đủ loại kinh nghiệm chung đụng, từ đâu mà đến?

“Đang suy nghĩ gì?” Ôn Noãn nhìn ánh mắt hắn giống như muốn xuyên thấu nàng, lòng bàn tay lại đổ ra một tầng mồ hôi lạnh thật mỏng. Hay là hắn đã phát hiện ra cái gì?

“Đang suy nghĩ, có phải chúng ta đã quen biết từ kiếp trước không?” Quân Dập Hàn nhìn khuôn mặt nàng lộ vẻ khẩn trương rất nhỏ, bờ môi dâng lên ý cười nhẹ, giọng nói dịu dàng như nước.

“Vương gia thật biết nói đùa.” Vẻ mặt Ôn Noãn hơi hòa hoãn lại.

“Nếu không phải đã từng quen biết ở kiếp trước, sao lúc đầu khi ta nhìn thấy nàng lại cảm thấy quen thuộc mà khó thể dùng lời để diễn tả được như vậy.” Hắn nhíu mày nhìn nàng, thâm tình nơi đáy mắt như biển.

“Vậy, vậy sao?” Ôn Noãn nuốt một ngụm nước bọt, giọng cười hai tiếng, “Chẳng lẽ kiếp trước chàng thiếu nợ ta, đời này ta tới đòi nợ Vương gia sao?”

“Nếu như thế...” Quân Dập Hàn khom lưng bỗng nàng đi tới giường kia, “Vậy bổn Vương lấy thịt trả nợ.”

“Cái kia, không cần đâu, bản chủ nợ từ trước đến giờ hào phóng, không đòi nợ này.” Nàng bò dậy từ trên giường cười ha hả thương lượng với hắn, trong lòng suy nghĩ nắm lấy cơ hội này chạy ra ngoài, giữa ban ngày ban mặt, “Trả nợ” ở trên giường, chuyện này rất mất mặt.

“Bổn Vương đâu phải người thiếu nợ không trả.” Chân mày hắn nhíu lên nghiêng người ngồi xuống bên cạnh nàng, ngón tay giờ lên, quần áo thắt chặt của nàng không tiếng động tản ra.

“Ta không cần có được không?” Ôn Noãn khò sở nghiêm mặt nhìn về phía hắn.

Quân Dập Hàn cười khẽ ra tiếng, “Không được.”

Dưới móng Ôn Noãn trượt đi, chuẩn bị trượt ra, kết quả chân vừa mới chạm tới mặt đất đã bị hắn giữ eo cản lại, mà còn bắt người về, để lại quần áo.

Trong trường phù dung, thân hình quần quýt, có lẽ do Quân Dập Hàn cực có giác ngộ thiếu nợ người, khoản nợ này, hắn còn cực kỳ ra sức.

Cái móc vàng ở đầu giường lắc lư sắc bén vang dội, tiết tấu âm thanh giường gỗ lim dồn dập rất mạnh. Đầu óc hỗn loạn của Ôn Noãn cực kỳ mơ hồ nghĩ, nếu cái giường này không đủ bền chắc nửa đường sập xuống, vậy cái mặt này thật sự ném đi được rồi.

Trả nợ tới lúc quan trọng, hắn nhin cảm giác cả người giống như muốn nổ tung, cứng rắn ngừng lại, mồ hôi lớn như hạt đậu trên trán hắn rơi lên gò má nàng, hơi thở nóng rực nặng nề phun lên bên tai nàng, giọng nói khàn khàn mà kêu gọi mang theo cung chiêu dụ dỗ vô tận nói: “Nói với ta, nàng là ai?”

“Ta...” Tròng mắt Ôn Noãn bị tình dục nhuộm đến nhiễm hơi nước mơ màng ngây ngốc nhìn hắn, phản ứng hơi chậm chạp tự hỏi vấn đề này của hắn.

“Nàng là ai?” Quân Dập Hàn bị ánh mắt của nàng nhìn đến cả người giống như bị lửa đốt cháy, cháy sạch đến cả người đều đang khẽ run rẩy, hắn cúi người ôm chặt nàng, mũi hôn vành tai đỏ ửng như máu, giọng nói khàn khàn mê người khiến thể xác và tinh thần đều run rẩy.

“Ta là nữ nhân của chàng.” Sắc mặt nàng mê man, như hơi giấy giữa, hai cánh tay mềm mại nóng bỏng quần lên cổ ướt mồ hôi của hắn, ghé vào lỗ tai hắn thờ hờn hờn nói.

Những lời này, mặc dù không nói ra đáp án hắn muốn, nhưng không thể nghi ngờ lại như trong lửa tưới thêm thùng dầu, thiêu đốt lý trí của hắn vốn đã ở bên bờ sụp đổ, cánh tay có lực của hắn hung hăng thắt chặt, chỉ hận không thể khiến nàng tan ra trong thân thể hắn.

Từ khi nào, hắn đã yêu nàng sâu đậm như vậy, sâu đến mức cho dù ôm nàng vào lòng, hắn vẫn sợ nàng sẽ biến mất.

Khi Ôn Noãn tỉnh lại, đã là lúc đèn đóm leo lét. Nàng nhìn hồ tắm nóng hổi trước mắt, nhất thời không kịp phản ứng bản thân đang ở đâu.

“Đã tỉnh rồi hả?” Giọng nói trầm thấp mê người vang lên bên tai, tay thon dài đang êm ái rửa sạch bộ phận nhạy cảm vì nàng và chậm rãi xoa bóp trong nước.

“Ừ.” Trên mặt Ôn Noãn hơi nóng ran, trong nháy mắt đầu óc tỉnh táo hơn phân nửa, tất cả cảm giác trong giây lát đó tập trung toàn bộ ở sau lưng và trên đùi, lúc này nàng mới chú ý tới mình đang được hắn ôm lấy từ phía sau ngồi trong suối nước tắm tắm rửa.

“Ta vẫn tự mình tới tắm thôi.” Nàng giật giật thân thể, định rời khỏi ngực hắn.

“Thế nào, ghét bỏ bốn Vương hầu hạ không chu đáo?” Hắc Khê rên ra tiếng, giọng nói thấp đi vài phần, khuỷu tay nắm trên eo nàng chặt thêm, uy hiếp nói, “Nếu như nàng không sợ thân thể mình không chịu nổi, thì cứ thử cử động một chút.”

Trong nháy mắt Ôn Noãn không dám cử động, ngoan ngoãn ngồi trên đùi hắn, chỉ có điều chỗ nào đó trần trụi đến khiến cho nàng hơi khó chịu, nhưng lúc này nàng giận cũng không dám nói gì, cũng đành phải chịu đựng, trên mặt đã sớm tươi sáng rực rỡ.

Động tác của Quân Dật Hàn vừa nhẹ vừa mềm lại chậm chạp, thời gian như bị kéo dài vô tận dưới đầu ngón tay của hắn. Lần đầu tiên Ôn Noãn cảm thấy, tấm là giấy vò, nhưng giấy vò này, lại ngọt ngào lắm lắm.

“Vương gia và Âu Dương Minh Nguyệt ở bên trong từ ban ngày đến đêm tối, ngay cả bữa tối cũng không dùng, rốt cuộc hai người này làm cái gì bên trong?” Bạch Ung ghé vào khe cửa, cố gắng mở to mắt nhìn vào bên trong, hỏi Lạc Phi ở bên cạnh.

“Muốn biết bọn họ đang làm gì, người đi vào một chút chẳng phải sẽ biết.” Đôi mắt đào hoa của Lạc Phi liếc xéo hắn.

“Ta không có lá gan này.” Bạch Ung ngượng ngùng cười cười, nhìn trái nhìn phải không thấy ai, liền lại gần Lạc Phi thần thần bí bí nói, “Người đoán vào buổi sáng Mộ Hàn mất tích, ta nhìn thấy cái gì?”

Mí mắt Lạc Phi nhếch lên, ý bảo hắn nói tiếp.

Bạch Ung nhỏ giọng nói: “Ta nhìn thấy Mộ Hàn... Vương gia...”

Vừa nói được mở đầu, cửa bên cạnh “Két” một tiếng mở ra, Quân Dật Hàn nhàn nhạt liếc mắt nhìn về mặt xanh đỏ lần lượt thay đổi hồi tiếc không kịp, lạnh lạnh nói: “Tiếp tục, bốn Vương cũng muốn nghe một chút người nhìn thấy cái gì.”

“Bạch hộ vệ, thẩm giọng cho đỡ sợ.” Ôn Noãn đi theo bên cạnh Quân Dật Hàn đã đổi lại trang phục đeo mặt nạ rất quan tâm thuận tay đưa tách trà cho hắn.

“Đa tạ.” Bạch Ung vội vàng nhận lấy, mượn động tác uống trà, trong đầu nhanh chóng đảo quanh nên tránh né tai họa từ miệng mà ra này như thế nào, nghĩ đi nghĩ lại, miễn cưỡng nghĩ ra cách thoát thân, hắn cười đến cực kỳ bình tĩnh, mở miệng lần nữa nói một đồng lớn, sau đó chờ vẫy tay để cho hắn rời đi. Ai ngờ đợi hồi lâu, lại thấy Lạc Phi khoanh tay vui sướng khi người gặp họa nhìn hắn, Quân Dật Hàn lại ung dung nói, “Người đang nói cái gì?”

“Thuộc hạ nói...” Bạch Ung ngẩn ra, rốt cuộc phát hiện ra chỗ không đúng, mới vừa rồi hắn tập trung tinh thần vào nghĩ kỹ ngôn từ nên không chú ý tới, hiện giờ mới phát hiện... Hắn thế mà lại giống như câm, nói chuyện không phát ra chút tiếng nói nào, khó trách bọn họ dùng ánh mắt như vậy nhìn mình!

Nhất định là tách trà vừa rồi có vấn đề, tuy rằng đầu óc không cần đảo loạn cũng biết đáp án.

Bạch Ung nghiêng đầu nhìn về phía Âu Dương Minh Nguyệt, đáy mắt như có lửa giận đè nén mơ hồ thiêu đốt.

“Hôm qua trong các có người đi xin thuốc, nói chuyện dùng để chữa trị bà ba hoa. Hôm nay bốn Các chủ chế xong thuận tay nhét vào trong ống tay áo, quên lấy ra.” Nàng giống như bừng tỉnh hiểu ra vuốt trán, sau đó giọng nói không thể nào thành khẩn hơn nói, “Có lẽ vừa rồi lúc châm trà không để ý rắc vào một chút, Bạch huynh xin đừng trách.”

Bạch Ung vừa nghe, giận đến gân xanh trên trán nhảy thành thạch, hắn hít vào một hơi thật sâu, dùng ngón tay chỉ vào cổ họng mình, nếu không phải nề tình Vương gia, cho dù Âu Dương Minh Nguyệt là Các chủ Minh Nguyệt các gì, hắn không đưa hắn ta vào chỗ chết không thể, thế mà lại ám toán hắn!

“Ý Bạch huynh hỏi giọng nói lúc nào có thể tốt?” Ôn Noãn cố tỏ vẻ hơi khó xử nói, “Chắc hẳn Bạch huynh cũng đã từng nghe nói tới, Minh Nguyệt các từ trước đến giờ vì đảm lợi ích của người mua mà chỉ chế độc được không chế thuốc giải, độc này sợ rằng...” Nàng cố ý kéo dài giọng nói, cho đến khi mặt Bạch Ung sắp đen như đất rồi, nàng mới tiếp tục nói, “Độc này sợ rằng sau hai ba tháng mới có thể tự mình tiêu, nếu Bạch huynh muốn nhanh khỏi phục, có thể ăn ột ô mai nhiều chút, ột tốt nhất ăn sống, càng cay càng tốt, ô mai cũng càng chua càng tốt, ăn càng nhiều càng cay càng chua, thì có thể khôi phục càng nhanh. Chuyện này, còn phải dựa vào chính Bạch huynh.”

“Thuốc này quả thật không tệ.” Đôi mắt đào hoa của Lạc Phi đảo quanh trên người hai người Âu Dương Minh Nguyệt và Quân Dật Hàn, xoay người dẫu môi với Bạch Ung, rất thương hại nhìn hắn nói, “Tiểu Bạch, đi, cùng gia đi ăn ô mai ột. Nhi thích chua, nữ thích cay, chắc chắn, cái bụng này của người thật đúng là không chịu thua kém.”

Bạch Ung mắng không ra được, vào lúc này nổi giận trong lòng không có chỗ phát tiết, lúc này vung kiếm lên chém về phía Lạc Phi đi phía trước.

Ôn Noãn nhìn hai bóng dáng thấp thoáng nơi xa chém giết rất kịch liệt, lặng lẽ nói: “Có phải là làm sai không?”

“Bốn Vương ngược lại cho rằng trừng phạt như vậy quá nhẹ rồi.” Quân Dật Hàn nhìn theo tầm mắt của nàng, cười như không cười nói.

“Thật? Chẳng cũng cảm thấy như thế?” Ôn Noãn ngược mắt nhìn về phía hắn, lấy ra một gói giấy nhỏ quần trong tay tung hứng nói, “Mùi thuốc này do ta trong lúc rảnh rỗi tiện tay chế ra, không bằng thử một chút hiệu quả của nó?”

“...”

“Các người tìm được tứ Điện hạ, kết quả lại để cho hắn trốn thoát?” Mộ Dung Tịnh nhìn người áo đen quỳ trong điện, sắc mặt cực kỳ âm trầm, “Nhiều ám vệ như vậy, mà ngay cả một tứ Điện hạ không biết võ công cũng không mang về được, ai gia giữ các người lại rốt cuộc có tác dụng gì?”

Q.1 - Chương 179: Chương 40.2: Dày vò ngọt ngào

“Thái hậu thứ tội, bọn thuộc hạ vốn đã đuổi kịp Điện hạ, nhưng ai biết Điện hạ gặp được người quen cũ, người này có võ công cao cường sâu không lường được, bọn thuộc hạ không địch nổi, nên mới khiến Điện hạ chạy mất.” Nam tử áo xám bị phé hai cánh tay nói.

Lúc này trông mắt sắc của Mộ Dung Tĩnh mới lướt qua hai tay rũ xuống của hắn, nhú nhú mày nói: “Sở Hoan lớn lên ở Kinh thành từ nhỏ, người tiếp xúc bên cạnh hắn ai gia cũng biết một hai, sao ai gia không biết hắn có quen biết cũ có võ công cao cường từ khi nào?”

“Bẩm Thái hậu, người này mặc một bộ đồ đỏ, khí chất quanh thân lười biếng tôn quý, không phải người thường có thể so sánh, bọn thuộc hạ nghe từ Điện hạ gọi hắn là Mạnh đại ca.”

Người mặc bộ đồ đỏ, phong cách lười biếng tôn quý, họ Mạnh?

Mấy điều kiện như vậy kết hợp lại với nhau... Trong đầu Mộ Dung Tĩnh xẹt qua chính là như lửa đầy trời dưới trời chiều, người nọ mặc áo bào đỏ xinh đẹp, dung mạo yêu mỹ, khi giờ tay nhắc chân có khí chất lười biếng tôn quý... Mạnh Cô Nhiễm! Quốc sư nước Tịch Nguyệt!

Mộ Dung Tĩnh kinh hãi, lập tức kêu lên: “Người đâu, truyền họa sư.”

Họa sư bước nhanh tiến đến, Mộ Dung Tĩnh lạnh lùng nói với người dưới điện: “Các người tỉ mỉ nhớ lại dung mạo thân hình người các người nhìn thấy, không được bỏ sót bất kỳ chỗ nào.” d1en d4nl 3q21y d0n

Ước chừng thời gian một khắc, họa sư giao bức vẽ cho Vương công công trình lên.

Mộ Dung Tĩnh vội vàng nhận lấy bức họa mở ra, quả nhiên là hắn, Mạnh Cô Nhiễm!

“Thuốc ai gia giao cho người, có cho Điện hạ ăn vào không?” Mộ Dung Tĩnh đưa bức họa cho Vương công công, cạ ngụm trà hỏi.

“Bẩm Thái hậu, mấy ngày trước đã cho Điện hạ ăn vào.”

“Ừ.” Bà cực kỳ hồ hững đáp một tiếng, lại nói, “Người đâu, mang toàn bộ người trong điện xuống xử tử, ngoài ra, tru thập tộc.”

“Vương công công, đi tìm Thiên Sát đến, ai gia có chuyện giao cho hắn.” Mộ Dung Tĩnh mất điếc tai ngơ với tiếng cầu xin tha thứ trên điện.

“Báo, khởi bẩm Thái hậu, Thân Tướng quân dẫn người cầu kiến.”

“Truyền.” Khóe môi Mộ Dung Tĩnh nhếch lên nụ cười lạnh lẽo.

“Mặt tướng tham kiến Thái hậu.”

“Thảo dân tham kiến Thái hậu.”

“Bình thân.”

“Tạ Thái hậu.”

“Thân Tư, người thật can đảm, lại còn dám trở lại.” Mộ Dung Tĩnh cầm tách nhẹ nhàng gạt gạt lá trà, tầm mắt rơi trên nước trà xanh biếc, giọng nói lạnh lẽo thấu xương.

“Mặt tướng biết tội mình khó thoát, đặc biệt tới thỉnh tội với Thái hậu.” Trên mặt Thân Tư không hề có vẻ sợ hãi, eo éch thẳng tắp nói, “Nhưng mặt tướng hy vọng Thái hậu có thể cho mặt tướng một cơ hội lấy công chuộc tội. Lần này mặt tướng mang đến hai người tinh thông kỹ môn trận pháp, tin tưởng có hai người bọn họ tương trợ, sẽ đánh bại Hân Vương trong ngày một ngày hai.”

“Hà?” Mộ Dung Tĩnh chau mày lên giống như hứng thú.

“Tại hạ Trại Chư Cát tham kiến Thái hậu, đây là hộ vệ của tại hạ, Cửu Phong.” Một công tử mặc áo cà sa có tướng mạo rất thanh tú đứng bên cạnh Thân Tư tiến lên mỉm cười thi lễ.

“Tại hạ Cửu Phong, tham kiến Thái hậu.” Một nam tử tóc dài dùng một đoạn gấm tùy ý thắt lên sau lưng, sau khi tiếp nhận được ánh mắt của Trại Chư Cát, ăn nói thận trọng, mặt không tỏ vẻ gì thi lễ.

“Hai người tinh thông những kỳ môn trận pháp, nói cho ai gia nghe một chút?”

“Thái hậu, cái gọi là mất thấy mới là thật, tai nghe là giả. Thảo dân cả gan mời Thái hậu đi giá tới Ngự hoa viên, điều trăm tên cấm quân có đầy đủ kinh nghiệm tác chiến ở đó, thảo dân lập trận, để Thái hậu tận mắt thấy như thế nào?” Trại Chư Cát đề nghị.

“Chuyện này cũng rất có ý tứ.” Một Dung Tịnh đặt tách trà xuống, ngược mắt nhìn về phía nam tứ thanh tú không kiêu ngạo không xiêm nịnh dưới điện, đáy mắt nổi lên vẻ tán thưởng, đứng lên nói, “Bãi giá Ngự hoa viên.”

Thật ra thì nói cho hẳn biết tin tức của Sở Hoan, nàng đại khái có thể không cần tự mình đến, vì sao nàng vẫn phải tới? Là nhớ nhưng hẳn muốn được gặp hẳn, chỉ có điều lấy chuyện này ra làm cái cớ tới gặp hẳn đi? Bờ môi Ôn Noãn dâng lên nụ cười bất đắc dĩ, từ khi nào mình trở thành bám người như vậy rồi.

Hồi tưởng lại đủ thứ trong khoảng thời gian gần đây, nàng hơi nhũn mảy, hình như hẳn có lẽ đã bắt đầu hoài nghi nàng. Tất cả, hình như bắt đầu từ đêm trăng say rượu đó, có chút chuyện gì đó đã bắt đầu phát sinh biến hóa dưới tình huống nàng không biết gì, đang phát triển theo phương hướng nàng không thể khống chế.

Nàng vuốt ve da thịt dưới mặt nạ, nếu gương mặt này không phải bởi vì được vật ngưng hóa thành, hẳn chắc đã sớm phát hiện là giả đi? Nhất là hôm qua ánh mắt hẳn nhìn nàng, nàng có cảm giác giống như mình bị hẳn nhìn thấu xuyên qua mặt nạ. Chẳng lẽ hẳn nhớ ra điều gì? Không, không thể nào, ý niệm này vừa mới nổi lên, liền bị nàng phủ quyết. Bị “Vong tình thủy” xóa đi tình cảm, cuộc đời này không thể thức tỉnh được, hẳn không thể nào nhớ lại nàng được.

Ôn Noãn vuốt trán, chỉ cảm thấy rất nhức đầu, hiện giờ dung mạo gương mặt này, ngay cả nàng không chế độc tính cản trở chẳng qua cũng chỉ duy trì được thời gian mấy ngày nữa. Nhưng tình cảm của Quân Dập Hàn với nàng... Nếu cho đến bây giờ nàng vẫn cho rằng hẳn đối với nàng chỉ có trách nhiệm mà không có yêu, trừ phi nàng thật sự là một kẻ ngu. Bắt đầu từ khi nào, hẳn yêu mình như thế này? Lại bắt đầu từ khi nào, yêu đã sâu như thế, tình đã nồng đậm như thế? Mà, chuyện xảy ra hôm nay mới là chỗ nghiêm trọng nhất thoát ra khỏi quỹ đạo, hoàn toàn ngược với ý định ban đầu của nàng.

Nếu Quân Dập Hàn chỉ một lòng có trách nhiệm với nàng, nàng có thể rời đi, nhưng bây giờ hẳn đã yêu nàng, nàng không thể tổn thương hẳn lần nữa. Mà nàng, cũng không có dũng khí rời khỏi hẳn lần nữa, đau tê tâm liệt phế như vậy, nàng không muốn ném thứ một lần nữa.

Cơ hội sống sót còn chưa chứng thực, dung nhan sắp đến kỳ, nên làm như thế nào, mới có thể vẹn cả đôi đường?

Ôn Noãn dọn tất cả sách cổ về y dược vào phòng thuốc, vui ở bên trong mắt ăn mất ngủ tranh đoạt từng giây tìm kiếm cách tăng tác dụng của thuốc lên mà không cần Viêm hoa đỉnh, rốt cuộc sau khi chịu đựng tròn ba đêm, nàng tìm được một vị thuốc trên sách cổ rách nát, vị thuốc này có tên “Linh huyết thảo”, sinh trưởng trong Vạn độc cốc ở nội thành Trữ Châu.

Thời gian gấp gáp, nàng lập tức nhét sách cổ vào trong ngực đi về phía Vạn độc cốc.

Trong Vạn độc cốc, vạn độc tụ tập, bởi vì địa thế trong cốc thấp trũng và lại bị cản đầu gió, khí độc do độc vật tán phát quanh năm, tích lũy trong cốc không thể lưu thông, cho nên trong Vạn độc cốc, ngay cả không khí cũng tản mát ra sương mù màu xanh đen mênh mông.

Ôn Noãn đoán trước ăn vào mấy viên giải độc hoàn, lúc này mới cất bước vào trong, mặc dù nàng rất tinh tường độc, nhưng nơi này độc vật có ngàn vạn loại, và lại do tự nhiên sinh ra mà thành, có rất nhiều loại ngay cả nàng cũng gọi không ra tên, vì vậy, nàng cố gắng hết sức chọn chỗ độc vật ít, góc an toàn mà đi.

Nhưng bởi vì trong cốc quanh năm thiếu hụt ánh sáng, lá rụng cỏ dại chất đống, thân cây xác động vật hư thối, dưới bàn chân nhìn như ôn hòa nhưng cũng là nguy cơ giấu giếm, hơi không chú ý, liền vô cùng có khả năng vấp lảo trong thứ mục rữa, nồng là hơn tắc, sâu là hơn trượng, nếu bị những dịch mục rữa này ngấm vào trong da thịt, càng thêm nhẹ thì cắt cụt, nặng thì bỏ mạng. Vì vậy, chỗ này có thể nói là bước từng bước gian nan bước từng bước sợ hãi trong lòng.

Ôn Noãn vừa đi vừa nghỉ, đi ước chừng hai canh giờ, chỉ thấy khí độc màu xanh đen càng lúc càng đậm, mùi hôi thối cũng càng ngày càng đậm, nàng đánh giá mình đã đi đến chỗ sâu của Vạn độc cốc, liền bắt đầu tìm kiếm Linh huyết thảo.

Linh huyết thảo ăn hơi thở vạn độc mà sinh trưởng, nơi cực tối. Ôn Noãn dựa theo lời trong sách, bắt đầu tìm kiếm bóng dáng Linh huyết thảo ở tất cả các chỗ sâu các góc trong Vạn độc cốc.

Mặc dù nàng dùng giải độc hoàn, nhưng nơi đây khí độc nặng nề, các loại độc pha trộn, sao chỉ có mấy viên giải độc hoàn đã có thể hóa giải toàn bộ được. Ngực mơ hồ có cảm giác hít thở không thông nặng nề nổi lên, Ôn Noãn biết không thể nán lại lâu trong này, cần phải nhanh chóng đi ra ngoài, nếu không, rất có thể trước khi tìm thấy Linh huyết thảo nàng đã nện vào bên trong.

Nhưng qua lại mấy canh giờ, chẳng biết khi nào mới tìm được Linh huyết thảo, thời gian khẩn cấp như thế, cho dù biết hậu quả nghiêm trọng, nhưng nơi đây lòng vẫn không khỏi nổi lên chút do dự.

Lại tìm một chút chỗ sâu, nếu sau nửa canh giờ vẫn không thể tìm được, nàng sẽ đi ra ngoài bảo dưỡng rồi quay lại. Rốt cuộc, nàng vẫn không chịu lãng phí thời gian như vậy.

Nàng tiếp tục đi về phía trước, mỗi một bước chân đều cực kỳ gian khổ cẩn thận. Có mấy lần khi nàng bò lên vách trong huyết động làm thức tỉnh rắn

mẹ đang ấp trứng bên trong, trực tiếp khiến rắn cả cóc đuôi giết, cũng may có khinh công bên thân, nếu không, không thể không vùi thân trong bụng rắn.

Một cái huyết động cuối cùng, nàng thất vọng lui ra, thân thể đã đến cực hạn, nàng tính toán trở về nghỉ ngơi sơ rồi quay lại sau. Nhưng khi nàng ra khỏi huyết động nhìn xuống dưới thì phát hiện thấy chỗ cách đó không xa kề bên vách cốc có thứ gì đó đang hút khí xanh đen vào bên trong.

Chẳng lẽ bên trong có Linh huyết thảo?

Ôn Noãn vui vẻ trong lòng, đang định đi xuống xem một chút, lại nghe thấy tiếng gió gào thét sau lưng, nàng theo bản năng nghiêng người né tránh, xoay người lại thấy mấy con rắn lớn trước đây đuôi theo nàng. Con rắn kia thấy nàng thoát được, một kích của nó rơi vào trong không trung, đuôi rắn lập tức quét tới. Ôn Noãn đang định tung người né tránh, ai ngờ cục đá dưới chân không hợp thời trượt xuống, nàng liền té thẳng xuống. Cũng may nàng vô cùng nhanh tay, khi ngã xuống đồng thời túm lấy một đoạn dây leo bên miệng cốc, rơi vào chỗ khí xanh đen càng nồng, trùng hợp thấy bên cạnh là một cái động, lập tức lẩn lút thân thể một cái, trực tiếp lay động mình tiến vào.

Nhưng khoảnh khắc khi vào động, một luồng khí đen đánh tới, nàng bay lên không lật người tránh ra. Khoảnh khắc khi mũi chân rơi xuống đất, nàng nhìn tình cảnh trước mắt, tròng mắt bỗng nhiên co rút nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 180: Chương 41.1: Không ngờ là người

Giết!

Âm thanh vang lên trong đầu nàng, đồng thời ngân châm từ ngón giữa bắn mạnh ra, nhưng người phá không đánh tới này cũng không tránh không né, móng tay bén nhọn đen nhánh giống như tay quỷ nhanh như tia chớp xẹt qua thành một đường cong đen thui, ngân châm bắn tới trong nháy mắt xuyên qua lòng bàn tay của hắn bắn ngược về, thân châm đều thành màu đen.

Chuyển biến trong nháy mắt này quá mức nhanh chóng, khoảng cách giữa hai bên lại quá gần, Ôn Noãn chỉ có thể hơi có vẻ nhếch nhác lần một vòng ngay tại chỗ né qua trong gang tấc, ngón tay đồng thời bắn ra một viên thuốc, nổ tung một luồng khói đen đánh tới người áo xám.

Ổng tay áo phát lên, ngân châm đầy trời tập kích về phía người áo xám.

“Kiến phong sáp châm” ba trăm sáu mươi độ không góc chết như thế, lại thêm khói độc phối hợp, tuy không thể gây tổn thương cho hắn nhưng ít nhất có thể khiến cho động tác của hắn chậm lại. Cái gọi là cao thủ so chiêu, tranh thủ thời gian. Cho dù trong nháy mắt, cũng có thể thay đổi sống chết.

Một tiếng gào giận dữ bề nát vang lên, bàn tay quý của người áo xám xòe ra khê bóp khê hút, tất cả ngân châm quanh người đều bị hắn hút vào trong lòng bàn tay. Nhưng Ôn Noãn lại nhìn thấy trong màn khói đen nhàn nhạt tản ra, một con mắt cuối cùng còn dư lại của người áo xám bị ngân châm đâm trúng. Hắn há mồm hút khói đen vào, như nổi điên bắn ngược ngân châm quay lại, bóng dáng giống như quỷ mị đánh về phía nàng.

Sát khí của Ôn Noãn ngược lại to lớn, thân hình cực nhanh lượn tới phía sau hắn, chiếc quạt trong lòng bàn tay cầm ngược, cán quạt sắc bén đánh vào sau lưng người áo xám. Người áo xám, giết hắn rồi cũng không đủ tiêu bớt mối hận trong lòng nàng! di1enda4nle3qu21ydo0n

Lưỡi đao có thể tới như điện, người áo xám nhận ra tiếng gió khác lạ đột nhiên xoay người, bàn tay quý nghênh thẳng tới. Thân thể Ôn Noãn đột nhiên cong về phía sau, lưỡi đao cắm thẳng vào trái tim hắn.

“Phập”, mũi đao đâm vào ngực người áo xám hơn tấc, chỉ cần dùng sức đi tới thêm một chút, liền có thể xuyên qua trái tim hắn lấy mạng của hắn. Nhưng vào đúng lúc này, chỉ đen đầy trời tập kích tới. Cổ tay nàng căng thẳng, lại bị một đám chỉ đen gắt gao quấn lấy, lưỡi đao trong tay không tiến thêm được chút nào.

Trong lòng nàng đang trong cơn giận dữ, vung đao đảo cổ tay cắt đứt chỉ đen này, thân hình lấy góc độ cực kỳ xảo quyết lui về phía sau hơn trượng thoát khỏi vòng vây của chỉ đen ngược mắt nhìn về phía chỉ đen phát ra. Vừa nhìn, lại khiến nàng hoảng hốt trong lòng, đầy mắt lộ vẻ hoảng sợ.

Trong chỉ đen bay múa đầy trời vây quanh một khuôn mặt nát bấy hoàn toàn thay đổi, trong con mắt hoàn hảo duy nhất, lại tràn ngập hận ý. Đôi tròng mắt kia khóa chặt vào nàng, khiến cho nàng chỉ cảm thấy quanh thân biến thành trăm ngàn con rắn độc thè lưỡi răn quấn vòng quanh mỗi một tấc da thịt nàng lượn vào trong xương cốt nàng, ngay cả xương cốt cũng bắt đầu khê hiện lạnh.

Đây rốt cuộc là thứ gì? Là người hay quái vật?

Mà thứ không biết là người hay quái vật này đột nhiên phát ra tiếng cười kinh khủng như chiêm nát, ở trong sơn động âm trầm này nghe rất khiếp người, tiếp theo nghe nàng ta nói, “Thật là đập mòn giày sắt chẳng tìm được, đạt tới hoàn toàn không tổn công. Âu Dương Minh Nguyệt, hôm nay, ta nhất định phải chặt ngươi làm trăm mảnh, để tiết mối hận trong lòng ta!” Giọng nàng ta còn chưa dứt, sợi tóc đã tán loạn trong không trung, từng sợi tóc nhọn cứng rắn như cương châm nhanh chóng đâm về phía Ôn Noãn.

Rốt cuộc thời vận của nàng có bao nhiêu ngược, chỉ lát nữa thôi thù lớn sẽ báo, trên đường lại tòi ra một con quái vật giống như Trình Giao Kim tới tìm nàng báo thù. Nàng chẳng biết mình có kẻ thù khẩu vị nặng như vậy từ khi nào? Là người tới cửa xin thuốc bị từ chối sao?

Trong đầu Ôn Noãn vừa thoáng qua chút ý niệm ngổn ngang, vừa cười lạnh nhếch môi châm biếm, “Hóa ra là nguoi, lúc đầu bọn Các chủ gặp, còn tưởng rằng là quái vật không ra người không ra quỷ.” Nàng trở tay lại một đao, những sợi tóc đâm tới kia bị chém đứt tán loạn đầy đất.

“Nguoi không nhận ra ta?” Sợi tóc một lần nữa ép tới dừng lại theo giọng nói âm trầm của nàng ta, bay múa giữa không trung.

“Bọn Các chủ biết người biết quỷ, nhưng không biết quái vật, nếu nguoi muốn để cho bọn Các chủ nhận biết, ít nhất cũng phải lấy dáng vẻ của người. Thế nào, chẳng lẽ bây giờ nguoi không biết mình có dáng vẻ quỷ kiến sầu? Không sao, bọn Các chủ phát thiện tâm, thương cho nguoi cái gương, tự mình soi đi.” Ôn Noãn lấy cái gương từ trong ống tay áo ra ném cho nàng ta.

Gương bị tóc bay múa trong không trung của nàng ta quán lấy thu lại, đã tới chỗ cách đỉnh đầu của nàng ta ba tấc, chỉ cần dời xuống một chút, nàng ta có thể dễ dàng nhìn thấy dung mạo của mình, vậy mà lúc này gương dừng lại tại chỗ không động.

“Thế nào? Không dám soi? Không dám đón nhận hình dạng của mình? Hay không tiện soi, cần sự hỗ trợ của bọn Các chủ? Nếu cần, nguoi cứ mở miệng, từ trước đến giờ bọn Các chủ tâm địa thiện lương, vui lòng bỏ thí.” Ôn Noãn tiếp tục kích thích.

“A...” Quái vật kia gào thét ra tiếng, tóc đang cuốn lấy gương đột nhiên thắt chặt, trong nháy mắt gương bị bẻ thành vô số mảnh vỡ, thêm cả tóc bay loạn đột nhiên đâm về phía Ôn Noãn.

Mấy ngày liên tiếp bị độc khí cản trở khổ sở, bị Viêm hoa đỉnh luyện chế khổ sở, bị vạn độc công tâm da đau đến tê liệt khổ sở, da thối rữa trên người cộng thêm gương mặt truyền tới đau nhức, nàng cũng không phải không nghĩ tới mình có khả năng bị hủy dung, chỉ có điều nàng cự tuyệt suy nghĩ đi tiếp nhận. Nhưng hôm nay khi hân hoàn toàn xa lạ nàng đến trong mắt chỉ có kinh hãi, trong lòng nàng đã sớm thể lường đoán ra kết quả, nhưng đoán ra thì như thế nào, nàng chỉ muốn mình chưa từng nhìn thấy, coi như không biết thì tốt hơn. Nhưng hân ta lại cố ý chọc giận nàng châm chọc nàng khinh bỉ nàng, cho nàng gương, muốn để cho nàng nhìn thấy dáng vẻ xấu xí của mình mà nổi điên! Trước khi nàng chặt hân làm trăm mảnh, nàng nhất định phải hủy diệt mặt của hân hủy diệt mỗi một tấc da thịt trên người hân lại lột từng chút từng chút một da của hân, để cho hân tận mắt nhìn thấy hân biến thành quái vật từng chút từng chút một còn không bằng nàng như thế nào. Trong lòng Ngọc Dao đã hoàn toàn méo mó điên cuồng, lửa giận tăng cao đốt cháy mỗi một tế bào một mạch máu, kêu gào muốn nếm mùi máu tươi của kẻ thù.

Ôn Noãn thời khắc lưu ý động tác của người áo xám, chỉ thấy hân vẫn che vết thương đứng tại chỗ không động, không biết định nhân cơ hội làm khó dễ hay còn có âm mưu tính toán khác. Nàng vốn định thừa dịp để cho thứ không ra người quỷ không ra quỷ kia soi gương nhìn khuôn mặt quỷ kiến sầu mà không không chế được nữa lại bỏ cho hân một đao tiễn hân lên Hoàng tuyền để tránh đêm dài lắm mộng, kết liễu xong người áo xám lại đi thu thập thứ người không ra người quỷ không ra quỷ kia, lại chưa từng nghĩ tới sức chịu đựng trong lòng nàng ta lại không chịu nổi một kích như vậy, túm lấy gương còn chưa kịp soi đã bắt đầu phát cuồng.

Tính tình không theo lẽ thông thường này, thật sự còn không khiến người ta vui mừng hơn bộ mặt kia!

Khi Ôn Noãn cầm gương bí mật lấy đồ đánh lửa mang theo trong ống tay áo ra đốt sáng ngời, thuận tay ném về phía tóc đen đang tập hợp lại đâm về phía nàng, dưới bàn chân trượt một phát từ trong tóc đen ra, đao trong tay đánh thẳng về phía người áo xám.

Mặc dù một con mắt còn lại của người áo xám đã bị ngân châm của Ôn Noãn chọc mù mắt không thể thấy, nhưng hân vẫn trầm ngâm chú ý động tĩnh chung quanh, lúc này tiếng gió phá không gào thét tới, năm ngón tay hân chộp lại nghiêng người đánh về phía Ôn Noãn, mà tóc Ngọc Dao bị đốt cũng mang theo ánh lửa đột nhiên đánh tới sau lưng.

Mũi chân Ôn Noãn bay lên khỏi mặt đất, thân thể lộn một vòng trên không, mũi đao thẳng tắp đâm vào đỉnh đầu người áo xám. Nhưng không để ý tới, mắt cá chân của nàng lại bị tóc của Ngọc Dao triển miên quán lấy. Lửa giận thiêu đốt trong lòng Ôn Noãn, thứ không ra người không ra quỷ này hai lần liên tiếp phá hư chuyện tốt của nàng, nếu như có thể, nàng muốn giải quyết nàng ta trước rồi tính sổ với người áo xám.

Thất lưng nàng gấp lại trên không, vung đao chặt đứt tóc trên mắt cá chân, ống tay áo vung lên, ngân châm như mưa to gió lớn đánh úp về phía nàng ta, mũi đao trong tay nàng theo sát tới, khoảng cách kéo gần hơn, lúc này nàng mới chú ý tới, thấp thoáng trong khí độc màu xanh đen thật dày, đồ quý đang sử dụng tứ chi này đứng trên một cái đỉnh.

Viêm đỉnh! Tâm can bảo bối của nàng!

Trong mắt Ôn Noãn dâng lên vẻ mừng rỡ, mấy ngày gần đây nàng một mực tra tung tích Viêm hoa đỉnh, bắt đắc dĩ cả hai đều không tra được, không nghĩ tới lần này tới Vạn độc cốc, không chỉ tìm thấy người áo xám, còn tìm được Viêm đỉnh!

Thật là ông trời phù hộ!

“Muốn? Vậy ta liền phá hủy nó!” Ngọc Dao cười gằn, nàng vung tóc đen lên, trong nháy mắt quán lấy tảng đá lớn hung hăng đánh tới Viêm đỉnh dưới tứ chi.

Khốn kiếp!

Hai mắt Ôn Noãn tròn tròn, phi thân lên, vung đao chặt đứt tóc, tảng đá kia vừa đụng vào Viêm đỉnh liền mất không chế mà lăn xuống một bên. Nhưng còn không đợi nàng nhẹ một hơi, chỉ cảm thấy sau lưng có luồng gió lạnh đánh tới, nàng mới vừa tránh chỗ yếu hại ra liền thấy bả vai bị mấy thứ bén nhọn đột nhiên xuyên thấu, nàng cấp tốc trở tay một đao vạch thẳng lên cần cổ người phía sau, khiến người nọ lui ra sau vài bước, vai bị thứ gì xuyên qua, lúc

này nàng mới nhìn rõ, đó là móng tay dài sắc bén nhọn của người áo xám. Máu của nàng đang từ trong khoe móng của hân chạm rai nhỏ xuống, hân giờ tay đưa lên môi mút, khi môi màu đen dính vào máu đỏ tươi càng thêm cực kỳ khiếp người, hân cười hai tiếng quái dị, âm trầm nói: “Mùi máu tươi này, thật không tệ.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 181: Chương 41.2: Không ngờ là người

“Thật sao? Cho ta nếm thử một chút.” Trong giọng nói đứt quãng của Ngọc Dao lộ ra mong đợi.

Máu chảy xuống từ nơi mắt người áo xám lên trên khuôn mặt lồi lõm tràn ra đường cong cực kỳ quý dị, không ngờ hân lại nâng khoe môi lên, nhìn lại thật kinh người. Dựa vào cảm giác, móng ngón tay ngón giữa của hân đưa về phía Ngọc Dao, Ngọc Dao lẽ lười liếm liếm, hưng phấn nói: “Quả nhiên có mùi vị cực ngon, ta muốn uống máu của hân.” Giọng nói chưa dứt, nàng đã phi thân đánh về phía Mộ Hân, tóc dài lại nhanh chóng đánh úp về phía Mộ Hân, chỉ có điều lần này chuẩn xác khóa tứ chi của hân.

Ôn Noãn nhìn máu trên bả vai trong nháy mắt biến thành màu đen, nhanh chóng dùng ngón châm điểm huyết đạo quanh mình lại, trong lòng thầm mắng, đây chính xác là hai kẻ điên mất trí.

Độc này âm độc bá đạo quá mức, nàng chỉ mới trúng đã cảm thấy quanh thân như bị lửa thiêu đốt bằng ngàn vạn con muỗi ăn tận tụy, nếu không nhanh chóng bức ra, chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều. Lại thêm độc khí ở Vạn độc cốc này hút vào đã chong chất ở giữa bụng và ngực, đã mơ hồ có xu thế muốn phát tác. Nếu không bị thương, độc khí nàng đề nén lại, còn có vài phần nắm chắc đoạt đỉnh giết người báo thù. Nhưng hiện giờ, có thể bảo vệ tính mạng đã coi như không tệ, thù này, chỉ sợ chờ ngày sau lại báo. Ý niệm của nàng thay đổi thật nhanh, đã cân nhắc xong.

Độc hoàn đã chuẩn bị để đề phòng ở trong ống tay áo trên người lạng lẽ rơi toàn bộ xuống lòng bàn tay, khoảnh khắc khi Ngọc Dao nhào tới, độc hoàn trong lòng bàn tay nàng đột nhiên nổ tung bắn ra, khói mù tím bầm đen tối lần lượt thay đổi từng tầng, mũi đao trong tay thẳng tắp “Phập” một tiếng đâm vào thân thể Ngọc Dao, không biết đâm trúng bộ phận nào, nàng đâm trúng rồi lập tức thu lại, phi thân đi về phía cửa động.

Bên cạnh một vuốt quỷ mang theo khí lạnh đánh úp về phía mặt nàng, thân thể giữa không trung của nàng gấp lại, gương mặt chuyển sang bên cạnh nửa phần, năm vuốt của hân tới mặt nàng liên tục cực kỳ bén nhọn “Xẹt” một tiếng xẹt qua, mặt nạ bị hân lột xuống. Trong lòng Ôn Noãn đột nhiên dâng lên sợ hãi, nếu không có mặt nạ này, chỉ sợ gương mặt này của nàng đã bị hân ta hủy thay đổi hoàn toàn.

“Là người! Lại là người!” Tiếng kêu thê lương đáng sợ bỗng nhiên vang lên trong động.

“Rầm.” Thân thể của nàng vừa nhảy ra khỏi cửa động, một luồng khí đen đánh thẳng vào giữa lưng nàng, cổ họng nàng căng thẳng, phun ra ngụm máu, thân thể thẳng tắp từ giữa không trung rơi xuống đáy cốc. Tầm mắt xẹt qua cửa động trong nháy mắt, nàng giống như nhìn thấy cặp mắt của thứ người không ra người quỷ không ra quỷ phun lửa giận muốn ăn thịt người lao theo ra cửa động.

Thời điểm nguy cấp như thế, lại chịu vết thương nặng như vậy, Ôn Noãn tất nhiên không có tâm tư đi suy nghĩ ý tứ của mấy chữ mà Ngọc Dao kêu lên.

Gió bên tai vang lên ù ù, bóng dáng của nàng rất nhanh bị khí độc màu xanh đen che giấu. Trong đầu hỗn loạn của Ôn Noãn thầm nghĩ, cấu tạo và tính chất xộp của đất đai là cây rừng thật dày nơi đây cốc, và lại té từ nơi này xuống không cao, nên té không hỏng. Vừa phân tích như thế, đáy lòng không khỏi sinh ra vài phần may mắn.

Nhưng phần may mắn này vừa lên, lại thấy một sợi roi thô màu đen từ giữa không trung đánh tới eo nàng đột nhiên thu lại, nàng giống như ngồi cáp treo “Vèo” một tiếng nhảy lên, ngay sau đó còn không đợi đầu óc kịp phục hồi tinh thần, nàng lại bị nặng nề ném xuống rồi.

Té xuống mặt đất cứng rắn khiến nàng choáng váng đầu óc, đầu vốn bắt đầu hôn mê bộc phát mê man. Chẳng lẽ thật sự xui xẻo bị hai kẻ phát rồ mất trí kia bắt trở về? Nếu thật như thế, cho dù chết, nàng cũng muốn đồng quy vu tận với bọn hân!

Nàng tổn sức mờ mắt ra, khi nhìn rõ vật trước mắt cũng là lúc gần xanh trên gáy hân lên, cũng hít một hơi khí lạnh. Đây hân là động rắn lúc trước nàng té xuống, chỗ phía trên cách gáy nàng chưa đầy ba thước, có một đầu rắn lớn màu đen đang thè lưỡi rắn nhìn nàng, dưới thân thể của nó chính là một tổ trứng rắn màu trắng bóng. Nàng liếc mắt sang bên, nhìn sang phía khác, rất tốt, con rắn lớn rút cuộc bắt được nàng đang chặn cửa động để phòng nàng chạy trốn. Thì ra nó đây là quan tâm lão bà dự định con cái vì nó nên thêm đồ ăn?

Ôn Noãn khóc không ra nước mắt, chỉ cảm thấy số mạng này an bài thật sự con mẹ nó đau khổ!

Mắt thấy bị rắn quét xuống cốc, nửa đường xuất hiện cái động, mắt thấy thù lớn sắp báo, nửa đường nhảy ra thứ người không ra người quỷ không ra quỷ gì đó; mắt thấy Viêm đình ngay trước mắt, đưa tay có thể lấy lại vì nó mà bị thương; mắt thấy chạy ra khỏi động, rồi lại rơi vào trong tay kẻ địch lúc đầu – trong tay rắn lớn, làm bữa ăn trong dạ dày của người khác.

Đây giống như bước ngoặt thần kỳ, rốt cuộc là tên đại gia lang tâm cầu phước tài đức vẹn toàn nào viết bạc mệnh về nàng, ra ngoài để cho nàng nhìn một chút, nàng bảo đảm có đánh chết hân không!

Ôn Noãn nhắm mắt lại, không hề nhìn động tác về mặt của con rắn đen lớn đang coi nàng như khi dùng món ăn trong mâm tìm kiếm nơi nào da mỏng thịt dày tiện hạ miệng, chỉ tập trung giác quan cẩn thận phân biệt, cũng ngưng tụ lực lượng toàn thân lên cây quạt nắm trên tay, chỉ cần miệng to như hổ máu của đối phương đánh về phía nàng, nàng tất nhiên không chút lưu tình một đao cắm vào trong cổ họng của nó.

Nhưng nàng chờ lại chờ, đợi lại đợi, nhưng thủy chung không thấy con rắn đen lớn vận dụng bước tiếp theo. Nàng trừng mắt lên nhìn lại, lại thấy con rắn đen lớn này rút thân thể trở về ổ trứng nhắm mắt lại tiếp tục ấp trứng.

Đây là chuyện gì? Chẳng lẽ con rắn đực này tóm nàng trở lại không phải thêm đồ ăn cho lão bà của nó, mà muốn nàng thay con rắn cái mang đứa bé? Ý niệm này vừa mới lên, thân thể nàng lập tức rung mình một cái, đây cũng quá hơi khiếp người.

Vậy mà sự thật chứng minh, đại gia chết tiết tiết nàng bạc mệnh một lần nữa cho nàng một bước ngoặt thần kỳ. Nàng rung mình còn chưa xong, con rắn đực đã hung hăng quét đuôi rắn tới, quét bay nàng ra khỏi hang rắn.

Nàng trúng độc quá nhiều, bị lão bà của nó ghét bỏ thương thức không tốt!

“Rầm.” Nàng bị quét đến trên vách cốc đối diện, túm lấy một tảng đá nổi lên, Ôn Noãn ôm chặt lấy tảng đá ho khan một cái, khắc ra một ngum máu, chỉ cảm thấy cuộc sống khó khăn đau khổ đến mức độ này, cũng coi như một kỳ tích.

Từ chỗ này đến cửa động ít nhất phải mấy canh giờ, lấy thể lực và tình trạng cơ thể hiện tại của nàng, tuy không có hai kẻ điên tìm kiếm đuôi giết, có thể suôn sẻ còn sống mà đi ra ngoài đã là hy vọng xa vời. Nàng nhắm mắt lại suy nghĩ một chút, quyết định bò lên trên, mặc dù cốc này bị khí độc xanh đen bao phủ không thấy rõ độ cao, nhưng trái với từ trên mặt đất đi ra ngoài, từ trên vách leo lên ngược lại hy vọng lớn hơn một chút.

Ôn Noãn gắng gượng chống đỡ thể lực bỏ chừng nửa canh giờ, trước mắt vẫn chỉ cảm thấy hoàn toàn là màu xanh đen, đầu óc lại bắt đầu càng ngày càng mờ đục, tầm mắt càng lúc càng mơ hồ, thân thể đủ loại độc tố độc khí kịch liệt mà va chạm trong tứ chi bách hại, khiến cho lực phủ ngũ tạng của nàng đau đến như bị cắn nát. Nàng hung hăng cắn môi dưới khiến cho mình tỉnh táo, không ngừng tự nói với mình, nàng khó khăn lắm mới có hy vọng sống sót, mới có thể một lần nữa có hy vọng đi chung với Quân Dập Hàn, không thể buông tha, tuyệt đối không thể buông tha.

Nàng vô tri vô giác tiếp tục bò lên trên, không biết bò bao lâu, nàng chỉ biết nhất định phải còn sống leo ra ngoài. Trên tay trên cổ trên mặt không biết bị bao nhiêu cành cây lá độc xẹt qua, độc vật cắn, nàng chỉ theo bản năng chết lặng bò lên trên.

Khi lại bò qua một chỗ khí độc màu xanh đen đậm, tầm mắt Ôn Noãn tông mơ hồ chỉ cảm thấy giống như có lá cây mềm đỏ xanh đan xen lướt qua mặt nàng, nàng vốn không định không để ý tới tiếp tục bò, nhưng vừa mới bò hai bước, trong đầu nàng bỗng dưng có tia sáng lóe lên, thân mình bỗng nhiên chấn động, vội vàng cúi đầu mở to mắt nhìn lại, khóe môi dần hiện lên ý cười.

Mặc dù thiếu chút nữa liên lụy đến cái mạng, đã trải qua mấy bước ngoặt thần kỳ, nhưng cuối cùng trời xanh không phụ lòng người, linh huyết thảo, cuối cùng tìm được!

Có linh huyết thảo trong tay, Ôn Noãn giống như nhìn thấy hy vọng sống sót đang vẫy tay về phía nàng. Nàng chỉ cảm giác thân thể sắp khô kiệt lại một lần nữa được rót năng lượng vào, cắn chặt hàm răng, càng thêm dùng sức nhanh chóng leo lên trên.

Khoảnh khắc khi chân hoàn toàn bước lên mặt đất, chân Ôn Noãn mềm nhũn gần như ngã xuống. Nàng sờ bên hông, định phát ra tín hiệu để người trong các tới đón nàng, nhưng sờ lại sờ, cũng không biết đàn tín hiệu đã sớm trong vài lượt gảy vò này rơi ở đâu rồi.

Thôi, thời khắc mấu chốt chỉ có thể dựa vào tự nhiên là bản thân. Nàng lấy toàn bộ thuốc còn thừa trên người ăn vào trong bụng, mặc dù biết không có tác dụng nhiều lắm, nhưng sau khi phát hiện cũng chỉ dỗi gắt lòng mình làm an ủi trong lòng. Tiện tay lượm cành cây gãy trên mặt đất làm gậy chống, nàng từng bước từng bước một đi thẳng về phía trước trong bóng đêm hoang vu không rõ phương hướng.

“Sao xe lại dừng?” Mán xe bị vén lên, lộ ra gương mặt xinh xắn.

“Có người ngã giữa đường phía trước.” Giọng Cửu Phong lạnh lùng nhạt nhẽo truyền đến.

“Hả?” Tầm mắt nàng xẹt qua bóng dáng màu trắng mỏng manh gầy nhỏ phía trước, trông mắt khẽ nhúc nhích, “Người đã chết chưa, nếu chưa chết, để cho bọn họ mang tới cho ta xem một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lười Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 182: Chương 42.1: Cuối cùng có chỗ theo

Người bị mang tới trong xe ngựa, mặt Cửu Phong không chút thay đổi, “Người định cứu hắn?”

Nam tử tuổi tứ không trả lời câu hỏi của hắn, nhìn da thịt lộ ra ngoài của người trên đất tràn đầy vết độc tím đen giao thoa, hắn đưa tay bắt mạch vì nàng.

Sơ qua, trên mặt hắn hiện lên vẻ hải lòng. Lúc này mới ngược mắt cười đáp lại Cửu Phong vẫn canh tại cửa xe ngựa, “Cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, nếu gặp được, cũng coi như chúng ta có duyên, ta muốn thử nhìn một chút.”

“Nếu có chuyện, lập tức kêu ta.” Tròng mắt Cửu Phong xẹt qua nụ cười bên môi hắn, vành tai dâng lên màu hồng nhàn nhạt, đóng cửa xe xoay người rời đi.

Khoảnh khắc khi cửa xe đóng lại, nụ cười thiện lương dịu dàng bên môi hắn trong nháy mắt dâng lên ý lạnh. Trong cơ thể người này đầy độc tố, nếu là người thường, chỉ cần một độc đã cửu tử nhất sinh. Nhưng thân thể nàng trúng đồng độc, lại vẫn còn sống, người thí nghiệm thuốc cực kỳ khó có được như thế, sao hắn có thể dễ dàng bỏ qua cho.

Hắn lục lọi một lúc trên người nàng, ngược lại tìm ra được không ít đồ, nhưng tất cả đều là chút ngân châm thuốc viên thuốc bột các loại, còn có một bụi cây cỏ đỏ xanh đan xen. Mặc dù hắn quen biết người nọ nhiều năm, nhưng bởi vì bản thân mình không cảm thấy quá hứng thú với phương diện y dược, cho nên chẳng qua trong lúc rảnh rỗi, học người đó một hai. Hiện giờ, hắn chỉ có thể phán đoán được những thuốc viên thuốc bột này có độc, cỏ này là một bụi dược thảo, nhưng thuốc và cỏ rốt cuộc có công hiệu như thế nào thì hắn lại không rõ ràng.

Thuốc viên độc thuốc bột độc ngân châm, người bình thường há có thể mang theo những thứ đồ này, lại thêm thân thể nàng trúng độc không đếm xuể mà không chết... Về hải lòng trên mặt hắn càng bộc phát dày thêm, có lẽ, giá trị của nàng xa xa không chỉ là người thí nghiệm thuốc cho hắn.

Hắn theo thứ tự trả lại đồ gì đó đã lấy ra cho nàng, lại lấy ra một bình bạch ngọc lớn chừng ngón tay cái từ trong ống tay áo, đổ ra viên thuốc màu máu kích cỡ tương đương đậu đỏ đút cho nàng ăn vào, lại băng bó rửa sạch bôi thuốc lên bả vai và vết thương lộ ra bên ngoài của nàng, lúc này mới tiện tay cầm lấy bản sách thuốc, không chút để ý lật qua đọi nàng tỉnh lại.

Bóng đêm cuối cùng rời đi, ánh mặt trời buổi sáng xuyên qua màn xe chiếu vào bên trong xe ngựa, Ôn Noãn vỗ trán ngồi dậy, còn chưa rõ mình đang ở đâu, bên tai đã trước tiên truyền đến một giọng nói hấp dẫn lực chú ý của nàng.

“Đã tỉnh rồi?” Âm thanh kia lạnh lùng nhợt nhạt vang lên trên đỉnh đầu.

Nàng đưa mắt nhìn lại, thấy là một nam tử tuấn tú ngồi bên cửa sổ đang nói chuyện với nàng.

“Là người đã cứu ta?” Lời kia vừa thốt ra, nàng lại ngẩn người. Cứu? Vì sao nàng phải dùng đến từ “Cứu” này? Nàng đưa mắt nhìn mình một chút, trên vai và trên tay băng bó từng tầng băng gạc nhắc nhở chính nàng dùng một chữ rất thỏa đáng, nhưng vì sao nàng lại bị thương? Bị thương như thế nào? Nàng nhũn nhũn mảy, chỉ cảm thấy trong đầu hoàn toàn hỗn loạn.

“Đứng là tại hạ cứu cô nương, tại hạ Trại Chư Cát, không biết cô nương xưng hô như thế nào?” Trại Chư Cát cười dịu dàng rót tách trà đưa cho nàng.

“Ta...” Ôn Noãn nhận lấy tách trà nhấp ngậm thấm giọng, giọng hơi chậm lại, tiếp theo cười một tiếng nói, “Họ Ôn.” Thật ra thì trong đầu nàng hỗn loạn, vốn không biết tên họ mình là gì, nhưng cảnh giác nơi đáy lòng vẫn còn, vì vậy từ ý chọn một từ chợt mơ hồ lóe lên trong đầu làm họ của mình.

“Tại hạ thấy Ôn cô nương từ sau khi tỉnh lại vẫn luôn cau mày, có chỗ nào không thoải mái sao?” Trại Chư Cát cũng không để ý tới nàng không nói cho biết tên đầy đủ, chỉ cười cười, vẻ mặt tràn đầy ân cần hỏi.

“Đừng quá quan tâm, chẳng qua do miệng vết thương hơi đau, nhìn một chút là được rồi.” Nàng quay lại về lạnh nhạt thông dong, lại nói, “Không biết chỗ Trại công tử có bộ quần áo sạch sẽ nào không?”

“Dĩ nhiên.” Trại Chư Cát chỉ vào quần áo xếp trong góc, “Đoạn đường này đi theo ta đều là nam tử, không tiện thay quần áo cho cô nương, vì vậy chỉ có thể chờ cô nương tỉnh lại tự mình thay. Tuy quần áo này là quần áo nam tử, nhưng đều đã giặt sạch sẽ, mong rằng cô nương không chê.” Hắn nói xong liền khiến xe ngựa dừng lại, rất có phong độ xuống xe ngựa, nhưng không gian lại cho nàng thay quần áo.

Ôn Noãn nhanh chóng thay quần áo dơ ra, kiểm tra một lượt đồ mang trên người, nhìn xem có thứ nào có thể phán đoán được thân phận mình hay không, nhưng giống như Trại Chư Cát nhìn thấy, trừ ngân châm thuốc viên độc thuốc bột độc và thảo dược ra thì không có thứ gì khác.

Linh huyết thảo?

Nàng cầm cây dược thảo kia, trong đầu thoáng qua tên cỏ này, sau đó một chút mơ hồ thoáng hiện trong đầu, người áo xám, thứ không ra người ra quỷ... Rắn đen... Từng tầng độc khí bao phủ... Mặc dù những hình ảnh kia như bị sương mù dày đặc bao phủ, quá mức mơ hồ không thấy rõ, nhưng căn cứ vào những tin tức này, nàng suy đoán có phải vì hải linh huyết thảo này mà bị thương không.

Linh huyết thảo này rất quan trọng với nàng?

Nàng cẩn thận suy nghĩ một chút, nhưng bây giờ trong một đồng hỗn độn trong đầu không cách nào điều tra tin tức về linh huyết thảo.

Nếu không nghĩ ra, nàng định buông tha, lấy những thuốc viên độc thuốc bột độc kia ra hít hà, trực giác nói cho nàng biết đây đúng là xuất ra từ tay nàng, mà ngân châm nhiều như thế, chắc chắn không phải dùng tới cứu người.

Nàng nhắm mắt trầm ngâm, dùng ngón tay bắt mạch kiểm tra tình huống thân thể vì mình. Sơ qua, nàng mở mắt ra, tròng mắt hơi trầm xuống, độc nàng bị trúng lúc trước không phải ít loại, mặc dù nhanh chóng giải trừ hơn phân nửa, nhưng vẫn còn gần một nửa tàn dư ở trong người, trí nhớ hỗn độn mơ hồ trong đầu nàng lúc này chắc là do dư độc này.

Nếu muốn trí nhớ rõ ràng, trước phải loại trừ dư độc. Chỉ có điều, mặc dù độc này dễ giải, nhưng căn theo số lượng dư độc rồi rắc phức tạp trong người, trừ rất tốn thời gian, là một quá trình cực kỳ chậm rãi.

Nàng nhìn linh huyết thảo trong tay, nàng mạo hiểm tìm thứ này như vậy, hẳn là nàng vội vã muốn dùng, là đồ vật cực kỳ quan trọng với nàng, nhưng bây giờ đồ tìm được, nàng lại không biết dùng nó vào đâu?

Cuộc sống thật sự cầu huyết khắp nơi khiến cho người ta muốn đập đầu vào tường, Ôn Noãn thở dài trong lòng, cất linh huyết thảo đi. Hiện giờ tuy rằng vội vàng muốn biết như thế nào, nhưng nhất định phải loại trừ dư độc trước, nếu không cho dù suy nghĩ nát óc, trong đầu vẫn hoàn toàn là một đám mây trong sương mù không thấy rõ.

“Ôn cô nương, đã thay xong?” Giọng Trại Chư Cát vang lên ngoài xe ngựa.

“Được rồi.” Ôn Noãn thu hồi tinh thần.

“Ôn cô nương cả đêm không ăn cơm, chắc hẳn đã đói bụng rồi, đây là bữa sáng ta chuẩn bị vì cô nương, cô nương mời dùng.” Trại Chư Cát bung khay vào trong xe ngựa, bày từng món ăn lên trên chiếc bàn trà.

“Cám ơn.” Ôn Noãn xác thực đói bụng, cũng sẽ không từ chối, cầm chén đũa lên ăn vài miếng, tựa như lơ đãng hỏi, “Không biết bây giờ đi đâu?”

“Chưa tới hai mươi dặm nữa sẽ vào thành Trừ Châu.” Trại Chư Cát cười cười, “Ta thấy cô nương mặc quần áo giả trang nam tử, giữa hai chân mày cũng không có vẽ yếu ớt như nữ tử tầm thường, lại bị thương nặng như thế, không biết cô nương gặp phải việc khó gì? Nếu có cần, cô nương cứ mở miệng, ta và cô nương gặp nhau một lần, cũng coi như có duyên phận, có thể giúp được tại hạ nhất định giúp đỡ.”

“Đa tạ, cũng chỉ trong lúc hái thuốc gặp phải mãnh thú tập kích, không cẩn thận bị chút vết thương mà thôi, không có gì đáng ngại. Hôm qua, nhờ công tử cứu giúp, đa tạ.” Ôn Noãn nói đơn giản.

Trại Chư Cát thấy nàng không muốn nói chuyện này, tuy biết nàng giấu giếm hơi nhiều, nhưng thức thời cũng không dây dưa chuyện này nhiều. Đợi Ôn Noãn dùng xong bữa sáng, chén đũa được người nhận lấy sau, lúc này hắn mới lại nói: “Còn phải làm phiền cô nương đưa tay để tại hạ bắt mạch vì cô nương, xem độc trong người cô nương đã giải toàn bộ chưa.”

Ôn Noãn không biến sắc chìa tay ra, mặc dù nàng biết tình huống của mình, nhưng độc trong cơ thể nàng trúng đã hỗn loạn khó phân, dù sao cũng nhờ hắn giúp một tay giải đi phân nửa, có lẽ y thuật cực tốt. Nếu dư độc còn thừa lại cũng có thể nhanh chóng giải hết giúp nàng ngược lại không tồi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Lữ Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.